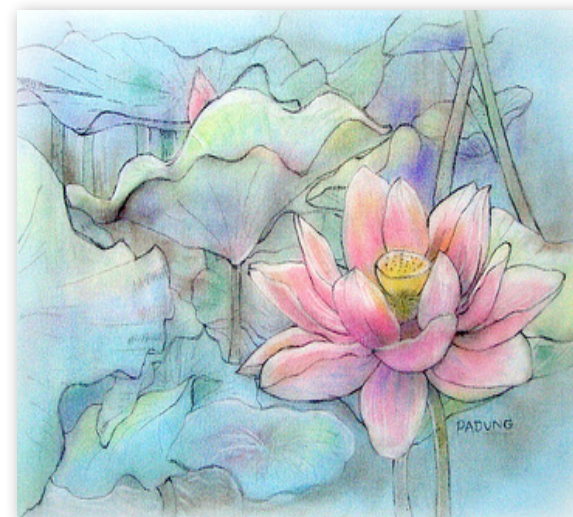

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
 งานสร้างน้ำพระบรมสารีริกธาตุ ครั้งที่ ๑๖
 วันเสาร์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
 ณ พระมหาธาตุเจดีย์เฉลิมพระบารมีพระนวมินทร์
 วัดป่าบ้านค้อ ต.เขื่อน้ำ
 อ.บ้านฝ้อ จ.อุดรธานี

เพิ่งอาราธนาแล้ว บอ้อ อาราธนาเทศน์แล้ว เออ มันหูไม่ดี
 หูไม่ดี ว่าอะไรก็ไม่ค่อยได้ยินดี หู หูมันหนีไปก่อนเรา ไปไหนล่ะ
 ฟัน(โน้น)เนีย ถ้าพูดกันอยู่ไกลๆ พอได้ยินได้ฟังหน่อย เนียพูด
 กันอยู่ไกลๆ ไม่มีเสียงส่งก็เลย ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไร ละเนาะ(นะ)
 ไหว้พระแล้วก็อาราธนาศีลแล้ว ให้เพื่อนำว่า นำว่า สมาทานศีล
 แล้วจึงค่อยเทศน์อย่างนั้น ตามระเบียบมัน เขาเป็นอย่างงั้น
 เอ้า รับศีล ศีลอะไรก็รับบ่ ไม่ รับกันหมดแล้วบ่เนีย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอความนอบน้อมของเราท่านทั้งหลาย จงมีแต่พระผู้มี
 พระภาค ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบเองพระองค์นั้น

**กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สิลัง ชีวิตะมตตะมัง
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยาယ်สสะ อตโถ
 สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัฟโพติ**

อนุสนธิพระธรรมเทศานานี้ บุพพาประ สืบเนื่องมาจาก
 องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาค เป็นผู้ประกาศศาสนาแก่พุทธบริษัท
 ก็มีผู้ประพฤติปฏิบัติตามกันมาโดยลำดับ ไม่ทอดทิ้งหนึ่งดูดย
 เลย ตั้งใจชำระ ตั้งใจขัด ตั้งใจเกลากิเลสของตัวเองให้มันเบาบาง
 ไป ตามคำสั่งคำสอนของพระผู้มีพระภาค เต็มความสามารถหรือ
 เปล่า เราขจัดปัดเป่ากิเลสออกจากร่าง จากกายเรา จากจิต จาก
 ใจเรา หมดไปเท่าไรแล้ว เหลืออยู่เท่าไร เราก็พึงรู้กันเองนั่น
 แหะละ ธรรมดาก็ต้องอาศัยการขัด การเกลาก การชำระ การล้าง
 มันจึงถึงความสะอาดได้ ถ้าปล่อยให้กิเลสมันครอบงำจิตใจเรา
 อยู่ มันจะถึงความสะอาดได้อย่างไร เหตุที่กิเลสจะเบาบางได้ก็
 เพราะเราขัด เราเกลาก เราชำระ เราล้างอยู่ทุกวี่ทุกวัน ถ้าจัดมัน
 อยู่ทุกวี่ทุกวันไม่ให้มันเป็นใหญ่ในกิเลสทั้งหลาย ไม่ให้มันเป็น
 ใหญ่แก่ใจเราไปได้ ท่านว่าอย่างงั้นนะ อ้า ท่านบอกไว้ว่าอย่างนี้
 ต้องขัด ต้องเกลาก ต้องชำระ ต้องล้าง อ้า เเพนยังว่า

**สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง กุสะลัสสุปะสัมปะทา
 สะจิตตะปะริโยทะปะนัง เอตัง พุทธานะ สาสะนัง
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยาယ်สสะ อตโถ
 สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัฟโพติ**

อิม อันนี้ อิม พังไม่เบือ พังไปเท่าไรยิ่งตี้มดำ เข้าไป
 ในจิตในใจของเรา เรื่องขัด เรื่องเกลาก ขัดเกลากิเลสให้มันเบา
 มันบาง กิเลสมันมีอะไรบ้างล่ะ

มีราคะ มีโทสะ มีโมหะ มีความโลภ มีความโกรธ มีความหลง
 อยู่ในหัวใจของเรา มันไม่มีเฉยๆ แต่มันปรุงแต่งเราอีกด้วย
 ปรุงแต่งให้มีความโลภ ปรุงแต่งให้มีความโกรธ ปรุงแต่งให้มีความ
 หลง ให้มีความรัก ให้มีความชัง ให้มีความยินร้าย ให้มีความ
 ยินดี ดีใจ เสียใจ ก็ใจของเราเอง

เราจะขัดอะไรออกจากใจของเราล่ะ จะมาขอศีลกัน พากัน
 มาขอสมาทานศีลกัน

ศีลนั้นเป็นเครื่องชำระ เป็นเครื่องล้าง เป็นเครื่องขัด
 เครื่องเกลากทำความสะอาดจิตของเราให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องนะ

ความประสงค์ในการแสดงธรรมเป็นอย่างนั้น ต้องการ
จะขัดจะเกลาคจิตใจของตัวเอง ให้มันหมดจากกิเลส ให้กิเลสหมด
ออกจากใจเรา กิเลสมันมีอะไรบ้างล่ะ โอ้อโฮ หลายนะ อะ

กิเลส ๑๕๐๐ ตัณหา ๑๐๘

มันละมากมาย อะ ไม่ใช่บ่อย มันวิ่งขึ้นที่ตัวของเราทุกวัน
ทั้งทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ นี่เป็น
หนทางที่มันขึ้น มันขึ้นที่นี้ ตาเห็นรูป หูฟังเสียง จมูกได้ดมกลิ่น
ลิ้นได้ลิ้มรส ใจถูกต้องโณภูฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ จะยินร้ายหรือยินดี
ดีใจหรือเสียใจ มันก็อยู่ที่ตัวของเราเองล่ะ ถ้าเรารู้เท่าที่เอาทัน
ถ้าไม่รู้ ไม่เท่า รู้ไม่เท่าก็เอาไม่ทันอีก

ถ้ารู้เท่ามันเอาครึ่งหนึ่ง กิเลสมันเอาครึ่งหนึ่ง ถ้าเรารู้เท่า
มันเอาครึ่งหนึ่ง ถ้ารู้ไม่ถึงมันเอาหมด เป็นตัวของเราหมดทุกอย่าง
ทั้งความโลภ ความโมหะ ความหลง เป็นตัวของเราหมดทุกอย่าง
แหะ มันเอาไปหมดแล้ว ปะเนี่ยก็เหลือแต่ อ้า ความคิด ความนึก
เฉยๆ แล้วมันเบาไปตามหรือเปล่า กิเลสมันเบาไปตามหรือเปล่า
ราคะ โทสะ โมหะ

เออ อันนี้ตัวใหญ่ๆ มันตัวสำคัญ ตัวราคะ โทสะ ความโกรธ
โมหะ ความหลง ของจิตของใจเรา

หลงรัก หลงใคร หลงอยากได้ หลงยินดี หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตัณหา

อ้า หลงแท้ๆ ละ พวกเราเนี่ย

หลงรัก หลงใคร หลงอยากได้ หลงยินดี หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตัณหา

อืม มีอยู่อย่างนั้นผู้ที่ยังไม่มี ก็ยังแสวงหาสิ่งที่มารัก มาดู
มากอดกันอยู่ อ้า

(หลงรัก หลงจูบ หลงกอด) ตาบอด ใจบ้ำ เป็นข้าความรัก เหนื่อยหนักไม่รู้ อดสู้อยู่เปล่า อย่าเดาผิดๆ อย่าคิดเบียดกัน อย่าดันทุรัง

อ้าฮ่า มันดันทุรังกันนะละ เหตุนี้การปกครองจึงลำบาก
การปกครองจิตใจของคนผู้มีกิเลสทั้งหลาย ปกครอง มาให้มัน
เบาบางลง อย่าให้มันโมโหโกรธา อย่าให้โลกโมโหโสน เกิดขึ้นที่
ใจเรา บังคับให้มันเบาบางเอาไว้ อย่าให้มันมีกำลังมากเกินไป
กว่าจิตใจของเรา ถ้ามันมีกำลังมากเกินไป มันเห็นทุกข์ด้กๆ นะ
เห็นบาปด้กๆ อืม ทุกข์ด้กๆ ทุกข์ด้กๆ เออ มันบอกให้เราได้อยู่
ทุกข์ด้กๆ ทุกข์ด้กๆ แต่ว่าความทุกข์ทั้งหลาย

ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

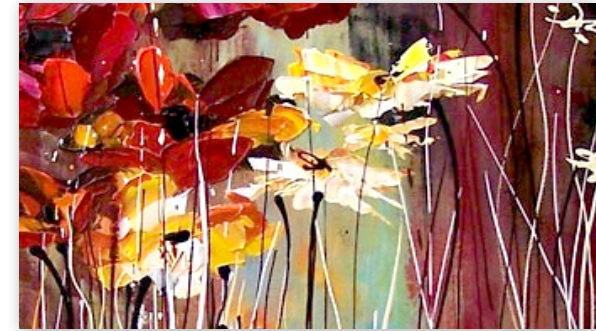
ความทุกข์ทั้งหลายมันถูกขังอยู่ในหัวใจของเรา มันไม่เที่ยง เป็นอนิจจัง มันไม่เที่ยงหรอก ไม่ยั่งยืนถาวร เท่าไหร่หรอก ถ้าเราไม่ลู่อำนาจตามมัน มันก็ไม่มิกฏบังคับใดๆ เราทั้งนั้น

ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนของเราอะไรเลย มันมายุให้รำ มาตำให้รำ มารุ.. มายั่วให้โกรธ อ้า มันยุคนี่ละ ให้แตกให้รำวกันอยู่ เพราะว่า ความโลภ ความโกรธ ความหลงนี่แหละ มันยุให้รำ ตำให้รำ ยั่วให้แตก แยกให้ออก อยู่อย่างนั้น คิดถึงกัน ก็ มันก็ยุให้คิดถึงกัน ยุให้ทะเลาะกัน อะฮี้ อยู่ดีกินดีอยู่ แต่ว่ายุให้ทะเลาะกัน อ้า ก็ เกิดเชื้อฟังคำของมัน คำมันยุให้รำ ตำให้รำ ยั่วให้แตก แยกให้ออก แยกออกไปแล้ว ป่านนี้มันคิดตามหลังลิปะเนี่ย มาคิดตามหลัง คิดถึงตามหลัง ยั่วให้แตก แยกให้ออก อ้า ตอกลิ้มเข้าไป มันก็แตกออกจากกันได้ เพราะฉะนั้น อย่าฟังคำยุ ฟังคำแหง ยุให้รำ ตำให้รำ ยั่วให้แตก ก็เลสทั้งหลายมันเป็นอย่างนั้น

ถ้าถูกใจมันก็ดีกันไป ถ้าไม่ถูกใจมันก็ เอากันอยู่นั้นแหละ พัดพืดกันอยู่นั้นแหละ อ้า ไม่ ไม่ยอมวาง ผู้หญิงก็ไม่ยอมวางผู้ชาย ผู้ชายก็ไม่ยอมวางผู้หญิง ไม่ได้ปล่อยมัน หนีจากเรา ยึดมันไว้ หารว่ามันเป็นตนของตัวเองซะแล้ว ความโกรธทั้งหลาย ความโลภ ความหลง ความรัก ความชัง นะหาว่าเป็นตัวของตัว ที่จริงมันไม่ใช่เป็นตัวของตัว มันเพียงเป็นผู้ยุให้รำ ตำให้รำ ยั่วให้แตกแยก แล้วมันจะแยกให้ออก อ้า ตอกลิ้มเข้าไป มันอยู่

ได้ไหม ตอกลิ้มเข้าไป อยู่ไม่ได้นะ แตกแยกออกจากกันเลย เออ อย่างที่เราผ่าฟืน ผ่าฟืนเอาขวานลับ ให้มันแยก มันแยกออก แล้ว มันแยกออกแล้วเท่านั้นไม่พอ เอาลิ้มจืดเข้าไปที่รอยร้าว ของมัน รอยขวานที่ลับมันแหละ แล้วเอาค้อนมาตีลิ้มเข้าไป ตีไม่ถอน ประเดี้ยวตีเข้าไป แยกออก ตีเข้าไป ตีเข้าไป หนักๆ เข้ามันก็จะแตกออกจากกันเลย เออ เอามาต่อกันอีกไม่ได้เลย อ้า ยุให้รำ ตำให้รำ ยั่วให้แตกแยก แยกให้ออก มันตอกลิ้ม เข้าไป ทำให้แตกร้าวสามัคคีกัน

อิม เป็นตัว คู่หัวตัวเมียกันก็แตกกันได้ เพราะว่ามัน มันตีลิ้มเข้าไป แล้วมันก็แตกออก แยกออก แยกออก จนทิ้ง ออกจากกันแล้ว ออกไปเป็นเสียงของใครของมันแล้ว เป็นแต่ละะซัน ละอันแล้ว เอามาต่อกันอีก ต่อไม่ได้อีก อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นพวกเราที่มีพระพุทธศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว จิตใจเรา อย่าให้มันยุ อย่าให้มันยั่ว อย่าให้มันยุให้รำ ตำให้รำ ยั่วให้แตก แตกกันทำไม เรารักกัน เราจึงได้ไปอยู่ด้วยกัน อาสาสมัครไปเลี้ยงดูปู่เฒ่า ไปทำการงานให้ทุกสิ่งทุกอย่างนะ ได้ทำ ทุกอย่างแล้วใช้ไหม

เอาความโลภ ความโกรธ ความหลงเหล่านั้น มาแยกแยะ
เราให้ออกจากกัน มันถูกต้องแล้วหรือ เออ มันไม่ถูกต้องนะ
เออ เพราะว่า รักกันจริง รักกัน ความเมตตาสงสารกัน จึงได้
อาสาสมัครเข้าไปรับใช้ รับแทน รับทำ ทำงาน ทำการ งานหนัก
เอาเบาสู้ เราสู้หมดทุกอย่าง อ้อ เพราะเรารักกัน เราเมตตากัน
เราไม่ได้ไปหาเรื่องราวใส่กันหรอก มันเกิดขึ้นที่ใจเรา

ยุให้รำ ตำให้รื้อ ยั่วให้แตก แยกให้ออก ตอกลิ้มเข้าไป
ตอกลิ้มเข้าไปน้ำหนักเอา เอาขนาดนี้มันน้อยไป เอาใหญ่กว่านี้อีก
ลิ้มนะ ลิ้มดีแต่ตอกอะนะ เอาใหญ่เข้าไป ดีเข้าไปได้เหมือนกัน
ดีเข้าไป ดีเข้าไป มันก็ค่อยแยกออกๆๆ ทีละน้อยๆ ในที่สุด
ก็จะแตกออกจากกันเลย แตกออกทิ้งกันออกไป เอามาต่อกัน
อีกไม่ได้แล้วนะ เป็นอย่างนั้น

เรื่องยุให้รำ ตำให้รื้อ ยั่วให้แตก แยกให้ออก ที่จริงแล้ว
ไม่สมควรหรอก ไม่สมควรเอานำมาใช้ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็น
สิ่งที่แตกร้ายสามัคคี ไม่ดีเลย ทำให้แตก แยกให้ออก ตอกลิ้ม
เข้าไป เมื่อยก แตกออกจากกันแล้วเอากลับ กลับมาต่อกันอีก
มันไม่ มันไม่ติดกันแล้ว มันแตกออกเป็นคนละเสี่ยงแล้ว คนละ
ด้านแล้ว เอาคืนมาต่อกัน มันก็ไม่ต่อกันเข้าได้อีก ถึงจะเอากว
มาติดมันอย่างนี้ มันๆ ก็ไม่อยู่ ไม่แน่นอย่างเก่า

เพราะฉะนั้นความรักความเมตตาปราณีกันนั้นเป็นของดี
เป็นของดี เป็นของที่อาสาสมัครรับใช้กันทุกอย่าง อ้อ งานหนัก
เอาเบาสู้ สู้กันมาเรื่อยๆ ไม่เบื่อไม่หน่ายกัน ก็เพราะว่าเมตตา

เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

อิม มัน มันมีอยู่ในตัวของมัน อิม ถ้ามันยู่ให้รำ ตำให้ร้ว ยั่วให้แตก แยกให้ออกแล้วก็ ออกจากกันแล้วก็ กลับคืนดีกัน ลำบาก อยู่ อ้า บางคนก็ถึงกับได้แต่งงาน อิม แต่งเมียคืน มันยู่ให้โดนออกไป หนีออกไปไกลๆ แล้ว เข้าใจว่าจะไปพัน ต่อมามันคิดถึง คำพูดคำจา คิดถึงกิริยามารยาท ที่แสดงออกหากัน นั้นแหละ มันก็มายู่อีกแล้วปะเนี่ย มายู่ให้คิดถึง อ้า คิดถึงหลายๆ อะ เอาไปเอามาก็มาขอคืน ขอคืนกัน ขอคืนดีกัน จะมาตกลงเอา ผู้เฒ่าผู้แก่ มาพูดมาจากัน ตกลงเกลี้ยกล่อมกัน ให้ถูกต้อง ประองดองกัน

ถ้าผู้เฒ่าผู้แก่ เพื่อนแข็งข้อสักหน่อยหนึ่ง ไอ้คน คนเก่า มันก็จะเป็นอย่างเก่านั้นแหละ ไม่ต้องเอา ไม่ต้องเอา หาเอาใหม่ดีกว่า เขาก็ใส่(อะ)ไร ขัดไปแบบนี้ หาเอาใหม่ดีกว่า เสียแล้วเสียไป หาใหม่ดีกว่า เออ อ้า ก็ใจอ่อนลง ยอมหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้า จะคืนจริงๆ จะได้จริงๆ ให้แต่งงาน ให้แต่งงานเท่าเท่า เท่าเดิม แต่ก่อนสินสอดราคาเท่าไร ราคาตั้งหลายร้อยหลายพัน นั้นแหละ

แต่งงาน แต่งงานเอาเท่าเท่าแหละ จึง ถ้าอย่างนั้นมันจะดีอีก มันจะหนีอีก ถ้ามันโกรธมา มันจะหาเรื่องราวทะเลาะกันอีก

เพราะนั้นผูกมัดมันด้วยการแต่งงาน เออ ผู้เฒ่าผู้แก่ มีปัญหาพูดให้มันแต่งงาน อิม แต่งเมียคืน เออ จำเป็นจำไป ก็ยอม โอเค ยินดี ยินดีจ่ายให้ตามที่ต้องการ เออ แต่ว่าสาบาน ตัวเองว่าจะไม่ทะเลาะกันอีกแล้ว ต่อนี้ไปจะไม่ทะเลาะกันอีกแล้ว จะรักกันจนถึง จนถึงวันกระดูกเข้าหม้อ กระดูกเข้าหม้อก็คือตาย นั้นแหละ จนวันตาย วันนั้นกระดูกเข้าหม้อซะก่อนจึงจะแยกกันได้ นี่ยังไม่กระดูกเข้าหม้อ แยกกันยังไม่ได้

มันเป็นอย่างนั้น เรื่องผู้เฒ่าผู้แก่ เพื่อนก็หาอุบาย หาอุบาย วิธีสาน สานกัน ผูกมัดกันด้วยวิธีอย่างนี้

เห็นมาแล้วหลาย ร้อยต่อร้อยแล้วละ หลายร้อย อะฮิ หลายพันคนแล้ว อ้า เพราะว่ากิเลสมันยู่ให้รำ ตำให้ร้ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก มันกิเลสมันยู่เฉยๆ เกิดโกรธกัน อาฆาตมาดร้ายกัน ถึงฆ่าตีบีทไต่บอยกันหัวร้างข้างแตก เพื่อนละแม่ อ้า เป็นอย่างงั้นละ เอาไว้ไม่ยู่ เอาไว้ไม่ยู่ ถ้าอย่างงั้นเอาผู้เฒ่าผู้แก่มาซ้ำ มาเกลี้ยกล่อม กันให้กลมเกลียวกัน ประองดองกันอย่างเก่าอย่างเดิม อ้า ถ้า ผู้หญิงก็แข็งใจสักหน่อย ไม่เอาหรือคนคนนี้ เพื่อนจะมาฆ่าเรา เหมือนเก่านั้นแหละ อ้า แข็งข้อขึ้นมา อ้า เอาไปเอามาก็แข็งข้อ ไม่ยู่แล้วก็คิดถึงกัน สงสารกัน เมตตากัน

ถึงกับร้องไห้ร้องไห้ อย่างนี้ก็มี อ้า อันนี้เราได้เรียนรู้มา จากทางบ้าน เรียนรู้จาก พี่สาว พี่เขย เขาทะเลาะกัน เขามีกัน อย่างงั้น เอาผู้เฒ่าผู้แก่มาตกลง มาเกลี้ยกล่อมกันซะก่อนดีๆ ตกลงกันซะก่อน ใช้เงินทดแทนให้ ค่าเลี้ยงลูกไว้ ค่าอะไรให้ หลายอย่าง เออ ทำไร ทำนา ชาวไร่ ชาวนา ก็ทำไว้ให้ทุกอย่างแล้ว

ปานนี้จะมาล้างมือเปิบเฉยๆ เขาไม่ยอมแล้วปะเนี่ย เขาก็ดันเต็ม
ที่เหมือนกัน เพราะฉะนั้น เพราะฉะนั้นเราอย่าทะเลาะกันดีกว่า
เราอย่าทะเลาะเบาะแว้งแข่งดีกันเลย ให้ดีต่อกันและกัน อ้อ ถ้า
เราดีต่อกันและกัน ละก็จะมีกำลังใจที่จะสร้างสรรค์จรโลงบ้าน
ของตัวเอง เรือนของตัวเอง ครอบครัวของตัวเอง ไร่นาสำโทของ
ตัวเอง จะมีสร้างสรรค์จรโลงกัน แข็งแรงมั่นคงมากขึ้น เป็นการ
ผูกมัดไปในตัวละ นั่นมันเป็นอย่างงั้น อ้อ อย่าไปฟังคำมัน

**โมโหนี้พาตัวตกต่ำ นะหลานเอ๊ย
เจ้าอย่าทำอย่างนั้น มันไม่ดี**

เพิ่นบอก ปู่สอนหลานบอกว่า แอ้ ให้มี

**มีผิวให้ช่างย่อง(ยกย่อง) มีน้องให้ออย(ปลอบ) พ่อเต๋อ
มือเป็องซ้าย อย่านำได้เยียดใส่ผิว มือเป็องขวา อย่านำได้เยียดใส่น้อง
ให้เจ้าตองใจเว้า(พูด) นำผิวให้มันหม่นม่นเต๋อ
อย่านำได้ชวนแหม่มจ้างนำกัน บดี เออ
ชวนแหม่มจ้างแหม่มเลงทั้งหลาย นำกัน บดี**

(มีผิวให้รู้จักยกยอ มีน้องให้รู้จักดูแล
มือข้างซ้ายอย่างจ้างใส่ผิว มือข้างขวาอย่างจ้างใส่น้อง
ให้เราใส่ใจให้ดี เวลาพูดกับสามี พูดให้มันไพเราะ
อย่านำได้ชวนและคบหาพวกหญิงชายตัวทั้งหลาย มันไม่ดี)

**มีผิวแล้วเที่ยวทาง ผู้เดียวให้มีหมู
ไผ่ผู้อยู่ลับลี้ อย่านำประมาท
(มีสามีแล้วให้เดินทางมีเพื่อน
ผู้อยู่เปลี่ยว อย่านำได้ประมาท)**

**อย่านินทาผู้อื่นท่านเขาสี นักปราชญ์
เจ้าบราณเฒ่า จึงแหม่นตา อ้า
(อย่านินทาผู้อื่นเขา นักปราชญ์โบราณจึงเมตตา)**

ยามเมื่อผิวเคียดให้เป็นซูบโมโห เมื่อนั้น ให้เจ้าหาวาจา
อ่อนโยน กล ล่อ อย่านำสะหวนหาข้อ ผิดกันซ้ำเติม
(เวลาเมื่อสามีไม่พอใจ โมโห มา นั้น ให้หาคำพูดวาจา
อันอ่อนโยน มีอุบายการปลอบโยน อย่านำหาข้อผิดกันซ้ำเติม)

เทวดาอยู่ฟ้า หลังโลกแลเห็น พ่อเอ๊ย
เป็นคนยังต้องเที่ยงจริงจำมัน วันศีลห้า ให้ยอมมือโอดโทษ
ถึงปีใหม่มาชอดแล้ว สมมา ป้า ย่า ยาย พ่อได้
(เทวดาอยู่บนฟ้า เขาเห็นเราอยู่ตลอด
เป็นผู้หญิงควรต้องจดจำ ถึงวันพระ ให้ยกมือใส่หัวขอโทษ
ถึงวันสำคัญ ก็กราบไหว้ของมาญาติผู้ใหญ่)

อ้อ มันจึงใจอ่อน มันจึงผูกกันมันคงขึ้น ความรักมีน้อยๆ ก็รักกันมากขึ้น ถ้ามีความ อ้อ อืม พุดกันรู้เรื่องรู้ราว อืม รักกัน มันคง ไม่ทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันหรอก ไม่ฆ่าตีบีทึ่โบยกัน หลอก อ้อ อันนี้พุดถึง อ้อ ผู้ครองเรือนทั้งหลาย

ผู้ครองเรือนทั้งหลายก็อยากจะมีความสุขความเจริญ ก็ ยึดธรรม ฆราวาสธรรมนั้นเป็น ข้อปฏิบัติ ฆราวาสธรรมนั้นแหละ ความซื่อสัตย์สุจริต บริสุทธิยุดิธรรมกันจริงๆ ฆราวาสธรรม มันจึงไม่แตกไม่ร้าวกัน มีความมั่นคงเหนียวแน่น รักกันมันคง ไม่มีเรื่องทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันเลย มีแต่ความดีทั้งนั้น อ้อ

**ยามเมื่อผิวเคียดให้เป็นชุปโมโห เมื่อนั้น ให้เจ้าหาวาจา
อ่อนโยน กล ล่อ อย่าสะหวนหาข้อ ผิดกันซ้ำเติม
(เวลาเมื่อสามีไม่พอใจ โมโห มานั้น ให้หาคำพูดวาจาอัน
อ่อนโยน มีอุบายการปลอบโยน อย่าหาข้อผิดกันซ้ำเติม)**

เทวดาอยู่ฟ้า หลังโลกแลเห็น พ่อเอ๊ย
เป็นคนยิ่งต้องเที่ยงจริงจ่ามัน วันศีลห้า ให้ยกมือโอดโทษ
ถึงปีใหม่มาชอดแล้ว สมมา ป้า ย่า ยาย พ่อได้
(เทวดาอยู่บนฟ้า เขาเห็นเราอยู่ตลอด
เป็นผู้หญิงควรต้องจดจำ ถึงวันพระ ให้ยกมือใส่หัวขอโทษ
ถึงวันสำคัญ ก็กราบไหว้ของมาญาติผู้ใหญ่)

นั่นแหละ มี อ่อนน้อมถ่อมตน อย่าเอาแต่ความโมโห โกรธาเข้า ตัดสินกัน อ้อ ไม่ดี สิ่งที่ไม่ให้โกรธามัน ปรายนา(พ่ายแพ้ ที่สุด) ทำให้แยก ให้แตกกันได้ ไม่จีรังยั่งยืนไปได้หรอก เพราะฉะนั้น คำสอนของพระพุทธเจ้ามีมากมาย มีตั้งแต่ขั้นสูงสุดลงมาถึง ขั้นต่ำสุด เป็นฆราวาสผู้ครองเรือน อ้อ ให้มีคุณธรรมประจำใจ อย่าเห็นแก่ความมั่งง่าย โกรธง่ายหน่ายทะเลาะกันไม่ดี อ้อ ทำนาว่า อย่างนั้น ให้อดเอา หน้าเอาเบาสู อืม อย่าถูลู่ถูกังกัน เออ ไม่ดี เรื่องที่ทะเลาะกันอย่าเอามาใช้ ในสังคมบ้านของเรา

เราแต่งงานแต่งงานมา เราไม่ได้แต่งความโกรธ ความเกลียด ความถูลู่ถูกังกันแต่อย่างใด เอาความดีเข้ามาว่ากัน รักกันจริง อ้อ ไม่มีการทะเลาะวิวาทบาดถลุงกัน เอาความดีเข้ามาว่าหากัน มันจึงรักกันมันคง ไม่ทะเลาะวิวาทกัน อ้อ แล้วจะเอามาพูด ความไม่ดีอย่าเอามาพูด มันทำให้แตกร้าวสามัคคีกัน ไม่ดี เพื่อนว่า

สัจจะ(สัจจัง) ทะโม(ทะมะ) ฐิติ และ จาคะ

เพื่อนบอกไว้ ๔ ข้อเท่านั้นละ คือ

สัจจะ(สัจจัง) ทะโม(ทะมะ) ฐิติ จาโค(จาคะ)

มี ๔ ข้อนี้ นิธรรมของฆราวาส
สัจจะ ความจริงใจต่อกัน จริงใจต่อกัน มีรักเดียวมีใจเดียว ไม่แตก ไม่แยกกัน ไม่ยุให้ร้า ไม่ตำให้ร้า ไม่ยั่วให้แตก ไม่แยก ให้ออกจากกัน ให้เหนียวแน่นกัน อืม เพื่อนว่าสัจจะความจริงใจ ต่อกันนั้นจึงสำคัญมาก

ทะโม หมายถึงว่า การข่มใจไว้ ข่มใจไว้อย่าให้มันแตก อย่าให้มันแยกออกจากกัน ทะโม ทะมะ ตัวนั้น ข่มไว้ อ้า
ฐิติ หมายถึง ความอดกลั้นทนทานอีกแหละ อ้า ความอดกลั้นทนทาน อดออมเอาไว้

**ให้เจ้าค่อยอด ค่อยเงียน จังสิได้ต่อนคำ พ่อเต้อ
(ให้มีความอดทน จะได้รับผลสำเร็จ)**

ยามเมื่อผิวเคียดให้เป็นชูปโมโห เมื่อนั้น ให้เจ้าหาจาก
อ่อนโยน กล ล่อ อย่าสะหวนหาข้อ ผิดกันซ้ำเติม
(เวลาเมื่อสามีไม่พอใจ โมโห มานั้น ให้หาคำพูดวาจาอัน
อ่อนโยน มีอุบายการปลอบโยน อย่าหาข้อผิดกันซ้ำเติม)

**เทวดาอยู่ฟ้า หลังโลกแลเห็น พ่อเอ๊ย
เป็นคนยิงต้องเที่ยงจริงจามัน วันศีลห้า ให้ยกมือโอดโทษ
ถึงปีใหม่มาชอดแล้ว สมมา ป้า ย่า ยาย พ่อได้
(เทวดาอยู่บนฟ้า เขาเห็นเราอยู่ตลอด
เป็นผู้หญิงควรต้องจดจำ ถึงวันพระ ให้ยกมือใส่หัวขอโทษ
ถึงวันสำคัญ ก็กราบไหว้ของมาญาติผู้ใหญ่)**

มันจึงถูกต้อง ให้อ่อนน้อมถ่อมตนไว้ดีกว่า เทวดาจึงจะยกย่องสรรเสริญเยินยอซึ่งสาธารณไมแตกร้างกัน สามีคู่ใดแตกร้างกันบ่อยๆ แล้วเทวดา อืม เปื่อ เทวดามันหนักใจ เทวดาไม่อยากได้ยินไม่อยากได้ฟังคำอย่างนี้จากสามีภรรยา คู่ใดก็ตาม ๑๐๐ ๒๐๐ ๓๐๐ ก็ตาม คู่ใด คู่หนึ่ง หากเกิดทะเลาะวิวาท

กันแล้ว มันเทวดาร้อนใจ ร้อนห ไม่เย็นใจ ไม่ยกยอสรรเสริญ ไม่อำนวยการพรให้ ทำมาค้าขึ้น ซื้อง่ายขายคล่อง พ่อเต้อเพิ่นบอกอย่างนั้น ถูกต้องกันดีแล้ว ให้ทำมาค้าขึ้นซื้อง่ายขายคล่องตามทำนองคลองธรรม มันจึงจะอยู่ด้วยกันเป็นร่ำเป็นสันได้ อ้าอยู่ด้วยกันได้ยาวนาน ถ้าหากจะจากกันไปจริงๆ ก็ให้จากไปในเวลาไปจำศีลภาวนา ให้จำศีลภาวนา ให้หนักแน่นในศีลธรรมไม่ให้ใจเบา

ใจหนักได้กินเช่า(ข้าว) ใจเบาได้กินหนุ่น(หนุ่น)

เนื้อเซ้อ เพิ่นบอกไว้อย่างนั้น ต่อใจหนักแน่น มันคง อ้าตายเป็นตาย อยากรักเดียวผิวเดียวเมียเดียวแค่นี้ ไม่มี ๒ ไม่มี ๓ ปะแล้ว ไม่เอา เอาคนเดียวนี้ก็พอแรงแล้ว อ้า ถ้าจะหนีจากกันจริงๆ จะหนีไปบวช บวชชะเลยให้มันเสร็จไปเลย อย่างหลงปู่ทั้งหลาย ท่านค่อยสอนมา หลวงปู่ที่เคยมีลูกมีเมียมีครอบครัวมาแล้ว ท่านเอามาสอน เราก็จำเอาไว้ อ้อ หลวงปู่จันทา(หลวงปู่จันทา ถาวโร) หลวงปู่อะไรๆ ท่านแนะนำเรื่องราวตั้งแต่อยู่ในครอบครัวมาให้ฟัง มันเป็นอย่างงั้นมันเป็นอย่างงี้ดี การสร้างรากสร้างฐาน ตั้งหลักตั้งฐานมีครอบครัว ต้องอดต้องออม อ้า

**ให้ค่อยอด ค่อยเงียน จังสิได้ต่อนคำ พ่อเต้อ
(ให้มีความอดทน จะได้รับผลสำเร็จ)**

อ้า อย่าแต่ไม่ไหวเกราธา ปรายนา(พายแพ้วที่สุด) ไม่ดี ทำให้เกิดแตกเกิดแยกกันไม่ดี เทวดาพ่อสรรเสริญเยินยอ อ้า

**เทวดาอยู่ฟ้า หลังโลกแลเห็น พ่อเอ๊ย
เป็นคนยิงต้องเที่ยงจริงจ๋า มัน วันศีลห้า ให้อยมื่อโอดโทษ
ถึงปีใหม่มาชอดแล้ว สมมา ป้า ย่า ยาย พ่อได้
(เทวดาอยู่บนฟ้า เขาเห็นเราอยู่ตลอด
เป็นผู้หญิงควรต้องจดจำ ถึงวันพระ ให้อยมื่อใส่หัวขอโทษ
ถึงวันสำคัญ ก็กราบไหว้ของมาญาติผู้ใหญ่)**

เนี่ย เพื่อนๆ เทศน์กันอยู่บ่อยๆ บรรดาครูบาอาจารย์ ปู่ย่า
ตายาย ผู้ที่ผ่านโลกมาตั้งหลาย ท่านรู้กันดี เคยมีคู่หัวผ้าเมียบ
กันแล้ว เคยทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันมาแล้ว ไม่เห็นนำความ
เจริญอะไรมาสู่เราเลย มีแต่ความแตกความแยกไป เงินทอง
ก็โดดหนีจากกระเป๋า โดดหนีไปที่ไหน โดดหนีไปกินเหล้า โดดหนี
ไปเล่นการพนัน เล่นไพ่เล่นไฟไปต่างๆ นานา มันหนีไปเองมัน
โดยอัตโนมัติ อืม

เพราะฉะนั้นเราเป็นผู้ปฏิบัติธรรมแล้ว อยู่ครองเรือนแล้ว
มีหลักมีฐาน อ้า เป็นปีกแผ่นแน่นหนาแล้ว ใจความทะเลาะ
วิวาทบาดถลุงแตกแยกจากกัน อย่าให้มีเลย เทวดามองอยู่ อ้า
ถ้าหากว่าผิดกันทะเลาะกันล่ะ เทวดา แน่ แน่ แน่ บอกแล้วไม่ใช่

บอกแล้วไม่ฟัง ครูบาอาจารย์เพิ่นก็สอน สอนอยู่ทุกวิทุกวันล่ะ
ถ้ามีโอกาสก็สอน ท่าน ทุกวิทุกวัน
เพราะฉะนั้นขอฝากให้คิดกัน ผู้ครองเรือนทั้งหลาย ผู้มี
คู่หัวผ้าเมียบ มีครอบครัวกัน ให้คิดให้หนักๆ

คิดแล้วคิดอีก คิดแล้วคิดอีก คิดคักๆ คิดคักๆ เนี่ยมัน
ร้องให้ฟัง นก มันร้องให้ฟังอยู่ในป่าแล้ว คิดแล้วคิดอีก คิดแล้ว
คิดอีก อยู่อย่างงั้นแหละ

คิดคักๆ คิดคักๆ คิดคักๆ

เนาะ มันบอกให้ คิดคักๆ ซะก่อน อย่าทะเลาะวิวาทบาดถลุง
ซึ่งกันและกันเลย อ้า ให้ออด ออด ออดเถิด เนาะ นกชนิดนี้ก็บอกอีก
นกอดเถิด มันก็ร้องให้ฟังอยู่ในป่า

คำหยาบคาย (วัดป่าศิรีวัน) ก็มี ภูเขาลูกไหน ลูกไหนมีป่า
หนาๆ มันก็บอก บอกให้ออด

**อด อด อดเถิด อยู่อย่างงั้นแหละ
อด อด อดเถิด อยู่อย่างงั้นแหละ**

สามีภรรยาทะเลาะกันมันก็ยังให้ร้องบอกให้ อด อด อดเถิด
อยู่อย่างงั้นแหละ บอกให้ออด ออดเอาหนเอา อืม

**ให้ค่อยอด ค่อยเจียน จังสิได้ต่อนคำ พ่อเต๋อ อ้า
(ให้มีความอดทน จะได้รับผลสำเร็จ)**

อย่าสัพพังคำฮ้ายโมโหบ่อยต่อกันเด้อ บดีเด้อ (อย่าไปถ้อสาคำเขา ต่ามา ไมดี)

เพื่อนบอก ให้ออดให้ออมเอา คอยอดแล้ว มันก็ค่อยดีไป
หรือก ออดได้แหละดี เย็น ความเย็นจะเข้ามาหาเรา เมื่อใจเรา
เย็นแล้วทรัพย์สินเงินทองมันก็เย็นลงไปตาม ไม่เดือด ไม่ร้อน
ไม่อยากจะหนีจากเราเลย มันหาหนทางออก ทรัพย์สินเงินทอง
มันหาหนทางออก ถ้าเกิดทะเลาะวิวาทบาดถลงกันแล้ว หาทางออก
ออก เอาไปกินเหล้าซะให้มันหายกลุ้มซะ ไปเล่นการพนันซะให้
มันหายกลุ้มซะ อ้า เอาไปเล่นทุกอย่าง

ไปเที่ยวผู้ญ่าผู้หญิงไป อ้า แบ่งเบาความหนักอกหนักใจ
ออกจากเรา อย่างนี้ก็มีคิดไปสั้นๆ ไปอย่างจั้นแหละ คิดไปสั้นๆ
เห็นแต่ความ เอาแต่ความเห็นของตัวเองมาตัดลืนใจ มันไม่ถูกต้อง
หรือก แท้ที่จริงแล้วอย่าไปมักง่าย

ใจหนักได้กินเช่า(ข้าว) ใจเบาได้กินหนุ่น(นุ่น) เด้อ ทูนหัวเอ้ยน้องแก้วไปแล้วให้ตำมา พ่อเด้อ (ทูนหัวไปแล้วให้กลับมา)

เพื่อนบอกอย่างนั้นหรือก อ้า อย่าตาม

อย่าสะพิงคำก้า ขาเดียว ดูถูกว่าบดีได้ ดูหมิ่นบดีได้ (อย่าพิงความข้างเดียว และอย่าดูถูกดูหมิ่น)

อ้า เอาแต่โมโหโกรธามาพูดจากัน แล้วๆ มัน เอามาจาก
ไหนละ ความโมโหโกรธา เอามาจากใจ เกิดขึ้นที่ใจ ความโลภก็
เกิดขึ้นที่ใจ ความโกรธก็เกิดขึ้นที่ใจ ความหลงก็เกิดขึ้นที่ใจ
ความรักก็เกิดขึ้นที่ใจ ความซ้งก็เกิดขึ้นที่ใจนั้นแหละ อ้า ถ้าไป
พิงคำมันละมันจะ ขาเดียว ดูหมิ่นบดีได้ อ้า ต่อ อย่าไปพิงคำมัน
อะ พังคำโมโหโกรธาแล้วมัน มันพาฉิบหาย

อ้า พาให้แตกให้แยกกัน ไม่มีกำลังใจที่จะทำมาหากิน อ้า
เอาแต่โมโหโกรธาใส่กันทุกวันทุกวัน แล้วอะไรจะมารวยละ อะไร
จะมาพารวย ความมั่งมีศรีสุข มีเทวดาองค์ไหนจะให้พรบ้าง เนะ
เกิดความร่ำรวยขึ้นมา มีบ้างไหม ไม่มี ไม่มี มีแต่ความฉิบหาย
วายร้าย ฉิบหายวายวอด จอดเท่านั้นแหละเพื่อนเนะ ถ้าเป็นเรือ
ก็แตกแล้วก็จอดเท่านั้นแหละเรือแตก ถ้าไม่จอดก็ลุ่มจมไป
เท่านั้นเอง เรือมันแตกแล้วสิ ไปได้ยังงัย น้ำมันเข้ามา เข้ามา
จมลง จมลงเท่านั้น ถ้าเรือแตก เพราะฉะนั้นอย่าให้มันแตก ถ้า
มันแตกตรงไหน ก็ เทียวเยียวเทียวยามันไปเรื่อยๆ

ให้มันใช้งานใช้การได้ ใช้งานใช้การได้ อ้า อย่าไปพิงความ
ทะเลาะ เบาะแว้งยื้อแย่งแข่งดีกัน ไม่เอา อย่างนั้นไม่เอา
พระพุทธเจ้าห้าม พระพุทธเจ้าเพิ่นห้าม ไม่ให้ทะเลาะวิวาทบาดถลง
กันเป็นอันขาด ถ้าเป็นคู่หัวผัวเมียกันแล้วก็ต้องกลมเกลียว
สามัคคีกัน เอาใจใส่กัน ดูแลกันสารทุกข์สุขดิบ มันเกิดมีขึ้นมา
เราอดกลั้นทนทานไว้ได้ ก็เลยเป็นเหตุให้ กลมเกลียว ไม่ปีน
เกลียวกันแล้ว กลมเกลียว สามัคคีดีต่อกัน จึงจะจรโลงไทย
ให้รุ่งเรือง เขาว่า อ้า แม่นบ่ ฮี

น้ำมากินได้ หน้อย มันคอแห้งเว้ย มันคอแห้งเว้ย

ที่พูดมา ที่พูดมาเพื่อต้องการให้ผู้ฟังเก็บเอาไปพิจารณา ด้วยปรัชญาอันชาญฉลาดของตนเอง ความปราณีความเฉลียวฉลาด มันมีขึ้นมาเอง มาตัดสินใจเอง อย่าไปเอาความโมโหโกรธา มาตัดสินใจ เอาของอย่างนั้นมาตัดสินใจ มันก็มีแต่ร้อน นำความร้อน มาใส่เรา ไม่ดีเลย อันนี้ขอปิดทาบตบ เพ้นไม่ให้ทำอย่างนั้น ไม่ให้ ทะเลาะวิวาทบาดถลุงซึ่งกันและกัน ให้กลมเกลียวสามัคคีติดต่อกัน จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง เขาว่าเพลง เพลงเขาว่าอย่างนั้น เออ เนื้อเพลง เขาหา เขาชักชวน ให้รู้จักว่าทำติดต่อกันนั้นดีจรรโลง บ้านเมือง อ้า ที่อยู่ที่อาศัย ทำมาหากินอาชีพการงาน ก็จรรโลง ไปในตัว อ้า ให้รุ่งเรืองได้ เพราะความติดต่อกันจึงจะจรรโลงไทย ให้รุ่งเรือง

ถ้าหากว่าแตกแยกสามัคคีกันแล้ว ครอบครัวยุคเดียวหน่อยๆ ก็แตกกันได้ แยกกันได้ สามภรรยาที่ทะเลาะกันทุกเช้าทุกเย็น เอ้อ อะ นั้น เป็นไง หาเรื่องแตก หาเรื่องแยกกัน มาใส่ตัว เออ ไม่ดีเลย ทำให้แตกร้างสามัคคี เออ ไม่มีวันที่จะคืนดีหากันได้ อืม แล้วการแตกแยกกันแล้วมันจะมีกำลังใจที่ไหน เอาอะไรมา ติดมันอยู่ มันก็ไม่อยู่ เอาขี้ขางเอาขี้สี มาตำตีๆ ผสมกันเข้าไป ยาเรือ อย่างนั้นก็ไม่ต้องอยู่ เพราะว่าความดันข้างนอกมันแรงกว่า ความดันข้างนอกมันบีบเข้ามา แล้วมันก็ดันออก แตกออกจาก กันได้ ขี้สีขี้ขาง มายาเท่าไหร มันก็ไม่อยู่ เพราะว่ามันดัน มันดันกัน ตีอรั้นดันทุรังกัน หึ อยู่อย่างนั้นไม่ดี ให้ถูกต้องกันดีกว่าเด้อ ให้หันหน้าเข้าหากัน อย่าหันหลังเข้าหากัน หันหน้าเข้าหากัน ผนังกำลังกันไว้

ทำงานอะไรก็สำเร็จทุกอย่าง เคยเป็นทุกข์เป็นร้อนเพราะ การทะเลาะกัน เราก็เคยทำมาอยู่ ทำอยู่ ไม่เห็นดีตรงไหนเลย อย่าเอามาใช้ เค้นว่าอย่าเอามาใช้อย่างนั้น มาใช้ในการตั้งหลักตั้งฐาน สร้างครอบสร้างครว้ไม่ดีเลย อ้า อย่าเอามาใช้ เนอะ เอาแต่ของ ดีๆ มาใช้ อืม หวานอมขมกลืนเอา เออ สู้เอา สู้อดสู้ทนเอา ทดไปทนมา มันก็ดีเอง อ้า ฉะไว้ก็ดีเอง ฉะไว้ก็ดีเองนั้นแหละ อย่างชวนทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันเลย ความแตกร้างกันไม่ดี อืม

สามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคี คลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ ภัยย่อมเข้าพาดพันหมู่นั้นย่อม ฉิบหาย นะ เอ้อ อ้า ถ้าแตกแยกกันแล้ว ข้าความแตกแยกกัน มัน มันง่ายนิดเดียว อยู่ในครว้เรือนเดียวกันก็แตกแยกกันได้ อยู่ในหมู่บ้านก็แตกแยกกันในหมู่บ้าน อยู่ในตำบลก็แตกแยก กันทั้งตำบล อยู่ในอำเภอก็แตกแยกทั้งอำเภอ อยู่ในจังหวัดก็ แตกแยกไปทั่ว ทุกหย่อมหญ้า ทุกหมู่บ้าน จังหวัดหนึ่งๆ อะ ก็ตำบล ก็อำเภอ อ้า ทำให้แตกแยกกันได้

เพราะฉะนั้นเราไม่ปรารถนาที่จะแตกแยก หวานอม ขมกลืนไปก่อน สู้ไปก่อน อดทนทนได้อยู่ อดทนทนได้อยู่ มันก็ เย็นเอง แม้แต่น้ำที่ต้มให้เดือด มันก็เดือดได้ เอาหม้อมาใส่น้ำ แล้วไปตั้งไฟ มันก็เดือดขึ้นมา ฮ่อน(ร้อน)ขึ้นมาทีละนิดละหน่อย

เดือดจนพุ่งๆๆๆๆๆ จนล้นปากแม่เอาไป นั่น น้ำมันทำให้เดือด
ก็ได้ ถ้าไปปลดออกจากเตาซะ ออกจาก อิม เตาอั้งโล่แล้วหรือว่า
เตาอะไรก็แล้วแต่ เรายกออกซะ ออกไปตั้งไว้ข้างนอก ลักประเดี๋ยว
เดี๋ยวมันก็เย็นลง เสียงมันดัง อึกๆๆๆๆๆ อยู่ก็ตามมันขนาดนั้น
ก็ตาม อ่อง(ยก)ออกจากเตาเท่านั้นแหละ อ่อนลงเลย ไม่ ไม่เดือด
อีกเลย อึกๆๆ ก็เลยเสียง โอ้อึกๆๆๆๆ น้อยๆ ไป อึกแอ๊ก อึกแอ๊ก
ไปน้อยๆ ไป อ้า เอาไปเอามือไปจับดู มันก็ไม่ ร้อนอะไรแล้ว
มือไปจก(ล้วง)ดูก็อยู่เฉยๆ

น้ำที่ต้มไว้สำหรับอาบ อ้า มันเกิดเดือดอย่างเต็มที่แล้ว
อย่าไปอาบมันตอนนั้น อย่าไปเอามาอาบตอนมันเดือดเต็มที่แล้ว
มันจะพอง ไหม้ผิวหนังตัวเอง พอง ห่อ(รด)หัว ผมก็หล่น อ้า
ห่อ(รด)ขน ขนก็หล่น หนังก็พองเปื่อยออก เป็นหินเป็นอันหอรอก
แล้วก็พองแล้วก็เน่าเพะไป ต่ไปถ้าถูกน้ำร้อนมากๆ แล้วเป็น
อย่างนั้น

เพราะฉะนั้น อย่าให้มันมาถูเราเลย น้ำเดือดๆ อย่าให้
มันมาถูเราเลย ทำอะไรก็เสียหายไปหมด อ้า ถ้าน้ำมันเดือด
แล้วเอาไปรดผักมันเป็นยังไง เอน้ำเดือดๆ ไปรดมันลองดู มัน
เป็นยังไง เอาปุ๋ยใส่ก็ดี แต่ว่าเอาน้ำเดือดๆ ไปรดมัน เป็นยังไง
มันเฉา มันเหี่ยว อ้ามันเปื่อยไปเลย

ดั่งนี้ไม่ดีเลย แอ้ เพราะฉะนั้น น้ำมันเดือดแล้วก็ปลด
มันซะก่อน อย่าเอาไฟน้เข้าไปติดมันให้มากขึ้น อ้า ถอยไฟน้อออก
อ้า อย่าให้มันทำให้กำลังไฟมันแรงขึ้น อ้า มันจะเป็นอันตราย
แก่ตัวเอง แก่ผิวหนัง แก่ครอบครัวตัวเอง ถูกผิวหนังก็เปื่อย
ออกอย่างนี้ ถูกอะไรก็เปื่อยไปหมด เอาไปรดอะไรก็ไม่ดี น้ำเดือด
แล้วเอาไปรดต้นไม้ ก็ทำให้ต้นไม้เปื่อยไป

เฉาไป อ้า ไม่ ไม่งาม ทำยังไงๆ ก็ไม่งาม เอาปุ๋ยอะไรมา
ใส่มันก็ไม่งาม เพราะว่ามันถูกของร้อนแล้ว เปื่อยแล้วลวกแล้ว
มันลวก อ้า มันลวก แม้เอามาใส่ลิ้นเราก็อ้าง ลวกลิ้นๆๆๆ ลิตาย
กินไม่ได้น้ำร้อน อย่างนี้เป็นตัวอย่าง เพราะฉะนั้นอย่าไปยุ่งส่ง
เสริมให้มันกำเริบเลิบบ้าน ความโกรธ

**โกโรนี่ กิเลสตัวยหยาบ เกิดแก่ไผ่มีดตื้อ บ่เห็นชู้ช่อมทาง
พ่อได้ ความโกรธมาเพม้าง จิตใจใส่ให้กลับมิด
ทั้งประโยชน์ตนและผู้อื่น เลยบ่ชู้
(ความโกรธนี้เป็นกิเลสตัวยหยาบ
เกิดขึ้นกับใครแล้วมีดมน มองไม่เห็นทางออก
ความโกรธนั้นพาให้จิตใจเรามีด
ไม่รู้ประโยชน์ตัวเองและคนอื่น)**

ทำลายล้างขาดกระเด็น อาจเสียไปหมด เสียหายร้ายแรง
เอาความโกรธมาใช้ในการงาน ในครอบครัวก็ทำให้แตกให้
แยกกันได้ ทำให้เปื่อยออกจากกันก็ได้ ไม่ติดกันเลยดั่งนี้ อิม
เพราะฉะนั้นรักษาความโกรธให้ได้ อ้า ความโกรธมันเป็นสิ่ง
ทำลายของที่เป็นประโยชน์ เปื่อยไปหมด เอาความโกรธหรือเอา

น้ำเดือดๆ ไปรดผักรดหญ้า มันเป็นอย่างไง อืม ลองเอาไปรด
ลองดูไหม น้ำเดือดๆ เอาไปเท รดต้นไม้สิ ผักอะไร ชนิดไหน
ก็ตาม ผักกาดก็ตาม ผักชีก็ตาม ผักหอม แต่งหอมต้นก็ตาม
เอาน้ำเดือดๆ ไปรด(เดือด) ไปรดมัน มันเป็นอย่างไง มันก็เฉา
เปื่อย มันก็เหี่ยวแห้ง แล้วก็ตายไปเลย เปื่อยไปเลย อย่างนี้ละ
ถ้าความร้อนเกิดขึ้นแล้ว

**มองเหตุบ่เห็นหยิ่ง มีแต่ใจพาล
เคียดคุณคำฮ้าย แล้ว.. แนวสิเจ็บใจหามาว่ากัน
(มองไม่เห็นสาเหตุ มีใจโกรธเกินกว่าเหตุ
แล้วดูดำว่ากล่าวกันให้เจ็บใจ)**

เอาให้สาใจสิเรา โคตรพ้อมันก็เอา โคตรแม่มันก็เอา อ้า
หรือที่เอาเอ็น(เรียก)ผี มาตัมตัม ตัมไต ตัมไล้ ตัมพุง ข่า เอ็น
(เรียก)มาหมด ผีอยู่ทางไหน ทางไหน เอ็น(เรียก) มา ตัมตัม
ตัมไต ตัมไล้ ตัมพุงกันจนพอแรง แล้วเรียกผีมา ตัมตัม ตัมไต
ตัมไล้ ตัมพุงแล้วมันก็เปื่อยสิ อ้า พุงก็เปื่อยสิ เออ เกิดแผลใน
กระเพาะขึ้นมาสิ อ้า อะไรไม่ดีทั้งนั้นแหละถ้าหากโกรธแล้ว อ้า
พูดกันด้วยความโกรธ เหมือนดั่งตัมน้ำให้เดือดแล้วเอาไปรด
ต้นไม้ฉนั้นนั่น เห็นว่าอย่างนี้

เอา..น้ำกำลังเดือดๆ พล่านๆ อยู่นั่นไปรดต้นไม้ ต้องการ
อยากให้ต้นไม้มันสวยงาม นี่สวยๆ งามเหล่านี้ เอาน้ำร้อนมา
รดดูสิ เป็นยังไง น้ำเดือดๆ มารดดูสิมันเป็นยังไง มันเปื่อยไป
มันเฉาไป เหี่ยวไป ควรจะได้ดอกได้ผล ควรจะได้ใบได้อะไรงามๆ

ไปประดับประดา ก็ไม่ได้ละ เปื่อยไปเลย อย่างนี้ก็เอา ดอกไม้ที่สดๆ
สีเขียวเหล่านี้ รดน้ำมาดีแล้ว มันก็เหี่ยวตาเหี่ยวใจอยู่อย่างงี้อะ
เอาของร้อนๆ มารดรดมันทั่ว มันเป็นอย่างไง อ้า มันเฉาไปเลย
มันเปื่อยไปเลย อย่างนี้

อันนี้ขอขมาบาตจากญาติจากโยม ผู้ที่ดูร้ายทั้งหลาย
ด้วย ผู้ที่ดูร้ายเคยด่าเคยว่ากันนะขอขมาบาต หี เบรกชะ เบรก
อย่างแรงชะ ให้มันเบรกแตกพุ้น(โน้น)ละ อะเฮอะ เนอะ เหยียบ
เบรกหนักๆ มันก็อยู่หรืออ้อ อ้า ถ้าไม่เบรกมันจะลुकลามไปไกล

เรียกว่า ไฟลุกขึ้นนะ อย่างจะเอาน้ำมันไปรดมัน ใส่มันลุก
ขึ้นแล้ว จะเอาน้ำมันเบนซินหรือน้ำมันก๊าด ไปสาดใส่มัน มันจะ
เป็นอย่างไงปะเนี่ย มันก็ฮือขึ้น ลุกฮือขึ้นแรงกว่าเดิม เพราะฉะนั้น
ทำยังไง ไฟมันจึงจะดับลงได้ อย่าเอาน้ำมันไปรดลาดมัน เอาน้ำ
เย็นๆ รดมัน ให้มันดับลงไป ดับด้วยความเย็น ไม่ได้ดับด้วย
ความร้อน เอาน้ำมันไปรดมัน มันก็ร้อนแรงขึ้นมากอะสิ

เพราะฉะนั้นพวกเราต้องระมัดระวังอย่าให้มันลุกฮือขึ้นมา
เวลาความโกรธมีแล้ว ให้ระงับความโกรธของตัวเองด้วยความ
อดกลั้นทนทานเอา เออ อย่าไปแสดงโมโหโกรธาในขณะที่โกรธ

มันจะรุนแรงขึ้นมากกว่าเดิม ร้อนกว่าเดิม ถูกอะไรก็ฉิบหาย ไปหมด ถูกผ้าถูก่อนก็ไหม้ไป ติดกันไปเป็นปืด ไหม้เป็นไป เป็นทาง เออ อย่างชนิดที่มีเชื้อเพลิงอยู่ในตัว

เออ อย่างๆ อะไร ยางมะตอย ยางอะไรไม่รู้ มันเป็น ยางอยู่แล้วติดไฟก็ลุกขึ้นมาเลย เออ ลูกแรงขึ้นอีกด้วยถ้าเพิ่ม เอน้ำมันไปรดราดมัน มันจะเป็นยังไง เพราะฉะนั้น อย่าแก้ๆ พวกเรา อย่าเอาความโกรธไปโยให้มันลุ่มมากๆ ขึ้น โกรธแค่นี้ เราอดได้ โกรธแค่นี้เราอดได้ไม่เป็นไร ยิ้มดูเอา ยิ้มดู ยิ้มดู คน ที่โกรธทั้งหลาย เออเฮ้อ เอาไปเอามา ก็มาหัวแสบๆ นำ(กับ)เฮา (เรา)ล่ะ บ่ยากหรอก หัวแสบๆ... อดได้แล้ว สบาย เออ ไม่ ไม่มี ลูกชื่อขึ้นมา หัวร้างข้างแตกกันหรอก อดได้ ความอดความทนนะ ดี ทำให้งามในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ อยู่ในบ้านก็งาม ไป ไปร่วมการร่วมงานพี่น้องทางอื่น ก็งาม เป็นสง่าราศีของงานนั้น อีกด้วย ฆ่าความโกรธได้แล้ว ไม่มีความโกรธ เป็นสิ่งที่น่าดูน่า ชม ดีขึ้นมามากๆ น่าดูน่าชม งาม ถ้ามีหลายๆ หมู่บ้านมารวมๆ กันแล้วอย่างนี้ ไม่มีความโกรธเลยอย่างเนี่ย เย็นไปหมดทั้งวัด อยู่ที่ไหนเย็นไปถึงที่นั่น อยู่กุฏิก็เย็นในกุฏิ อยู่กับหมู่กับพวกก็ เย็นอยู่กัหมู่กับพวก อย่างงั้น ถ้าให้อยู่ร่วมกัน เย็น

เหมือนดั่งเปลวไฟ มันไม่ชอบน้ำร้อน อ้า ถ้าน้ำเดือดๆ ขึ้นมาแล้วเอาปลาไปโยนลงใส่ในน้ำร้อนดูสิ มันไม่ตายก็คาง เหลืองละ อะฮิ โดดปิงปิง ปิงปิง ละโดดออกจากน้ำร้อน อ้า วังนี้มันร้อน น้ำวังนี้มันร้อน ไปโยนลงใส่ มันก็โดดหนีไปหลัง ไปวังที่มันเย็นๆ ไน้่นไปถึงน้ำเย็นแล้วมันนั่งเอง นั่งอ้อ มีแต่หูดิก ยึกๆอยู่ อยู่เฉยๆ ไม่โดดไปไหนละ อ้ามันเย็นมันสบายมัน อ้า น้ำร้อนปลาเป็นน้ำเย็นปลาตาย เพ็นละ เพ็นว่า น้ำร้อนปลา มันติด มันเด็น มันเด็น มันเด็น มันโดดไปโดดมา อ้า ปลาที่หนีจากวัง ก็เพราะวังน้ำมันร้อน วังนั้นตากแดดตลอดวัน เอามันไปใส่ที่ ร้อนๆ อย่างงั้นมันก็ไม่อยู่ มันก็โดดหาที่เย็นๆ ของมัน

อย่างนี้เป็นตัวอย่างเอามาเปรียบเทียบกันดู อ้า ถ้าเรา อยากให้ ครัว ครัวเรื่อของเราแตกแยกกันก็เอาความโกรธไปใส่ เอาความโกรธไปโยให้รำ ต่ำให้ร้าว ยั่วให้แตก แยกให้ออก เอา ความโกรธไปใช้บ่อยๆ มันก็อยู่กับเราไม่ได้ แม้แต่เงินทองที่หา มาด้วยหยาดเหงื่อแรงงานขนาดไหนก็ตาม ก็ไม่อยากจะอยู่กับ เรา อ้า หามาเหน้อยยากลำบากเหลือเกิน แต่ว่ามี เวลาไม่โหมมา โอ้ย แน่ อยากไปโยนใส่ไฟซะ โยนใส่ไฟซะเงินพวกนี้ เป็นอย่างงั้นนะ โยนใส่ไฟ เอน้ำมันไปรดราดมันซะ อย่างงี้มันจะอยู่ได้ไหม อยู่ ไม่ได้ ทำให้ฉิบหายวายป่วงไป หรือเปื่อยไปเท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้นความโกรธนี้ อย่าเอาไปใช้ในสังคมมนุษย์เรา อย่าเอามันมาใช้ เวลาความโกรธเกิดแล้ว เอ้า มันโกรธแล้วเว้ย โกรธแล้ว โกรธแล้ว อย่างๆ อย่างยอมแพ้มันไว้ก่อนละ ยอมแพ้ เออ ไม่ต้อง อ้า มันเก่งขนาดไหนเราก็ไม่สู้ใครละ อ้า ความโกรธ นี้มันลุ่มลามได้ใหญ่โต อ้า เอาไฟจุดอะไรก็ได้ เอาไฟเผาบ้านตัวเอง ก็ได้ ถ้ามันโกรธขึ้นมาแล้ว เผาบ้านเผาเรือน เผาของใช้ไม้สอย

ทุกอย่าง อ้า เผาไปได้หมด ฉ่านุงแพรรีก็เผาไฟได้เลย เออ ไม่หวงเลอะ ไม่มีความเสียดาย ถ้าความโกรธเกิดขึ้นแล้วไม่เสียดายสักอย่าง สามภรรยา กำลังรัก รักกันก็ไม่ ไม่ ไม่เสียดายละ ด่ากันว่ากันตีกันเลย อะเฮอะ เออ เสียงดังตบตบ ตบตบ แม่่นละ แม่่นละ อ้า ดังตบตบ ตบตบ โอ้ย ลักหน้อยก็วิ่งหาหมอ หาหมอมาเย็บ เย็บแผลที่หัวที่ไหนดี้ดี หาหมอมาเย็บให้ อ้า ถ้าไม่อย่างนั้นมันก็เจ็บเลือดทะลักออกมาจากร่างกาย อ้า เสียเลือดเสียเนื้อโดยใช่เหตุ อ้า ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

เพราะฉะนั้นระงับมันซะ อ้า มันไม่รุนแรงเท่าไรหรอก มันเกิดขึ้นมาแล้ว อิมไม่เห็นมันมีดมิดปิดปัญญา มันปิดปัญญาของเรา เมื่อมันรุนแรงมาก ทำให้เราฉิบหายวายร้ายวายปวง อ้า มีอะไรใกล้ๆ ฟืนใกล้ๆ ไฟก็จับโยนเข้าไปใส่ฟืนใส่ไฟ อ้า โม่โม่มาแล้ว ยื่นไม้แห้งๆ เข้าไปหาไฟ ยื่นหญ้าแห้งๆ เข้าไปใส่ฟืนใส่ไฟมันก็ลุกฮือขึ้นมาอย่างใหญ่ อย่างนี้ไม้ที่ติดฟืนติดไฟง่าย มันก็ลุกขึ้นมา ไม่ได้ยังมีอะนะ มันก็ไปกันใหญ่ เพราะฉะนั้น ทำให้ฉิบหาย อ้า ไม่เจริญในทรัพย์สินเงินทอง แม้แต่เงินทองที่อยู่ในกระเป่าเราก็ยังเดือดร้อน อ้า อยู่ในกระเป่าอยู่ในถุงในไห (ถุงยาวใช้คาดเอว) เรา ก็ยังเดือดร้อนอีก อ้า โยนใส่ไฟก็ได้โยนใส่อะไรก็ได้ มันเกิดขึ้นมาแล้วโกรธ ความโกรธ เกิดขึ้นแล้ว

มองเหตุบ่เห็นหยั่ง มีแต่ใจพาล เคียดคุณคำฮ้าย แล้ว.. แนวสัจใจหามาว่ากัน (มองไม่เห็นสาเหตุ มีใจโกรธเกินกว่าเหตุ แล้วดูดำกว่ากล่าวกันให้เจ็บใจ)

อย่าไปเชื่อความมัน อย่าไปดันทุรัง ไม่ดีหรอก ตั้งค่านั่นกันซะก่อน อ้า ฟังคำเตือนของคนอื่นไว้บ้าง คำอื่นเตือนก็ให้สงวนระงับไว้ เขาเตือนมาด้วยความหวังดี เรา ไม่ได้หวังดีกับเราไว้เขาเตือนมาก็ยังใส่เขาอีก เออ ด่าเขาอีกทำนองนี้ เรียกว่าต่อเอาฟืน เอาไฟไปต่อ เอาฟืนไปใส่ ไฟมันลุกขึ้นแล้ว เพิ่มฟืนเข้าไปมาๆ ยิ่งเพิ่มฟืนเข้าไปมากเท่าไร มันก็ยิ่งลุกฮือ ฮือขึ้นมา แม้แต่ไปไม้เป็นๆ ทั้งใส่ ไฟกำลังลุกๆ มันก็ไหม้ จั่วๆ กรอบไปอีก ปิว(ปลิว)ไปเป็น เป็นไฟไปตามกันเลย ไม่ดีเลย ความโมโหนี้พาตัวตกต่ำ เต๋อ อย่าดับ ฟังความมัน อ้า ให้ดอกกลิ่นทนทานไว้ก่อน เออ เอาเย็นๆ ไว้ก่อน อย่าไปลู่อ่านาจแก่ความโกรธ แล้วก็ทำลายผิวพรรณตัวเองด้วย เวลาโกรธขึ้นแล้ว ผิวพรรณมันกล้า มันดำเข้า หน้าดำคร่ำเครียดเข้า หน้านี้วคือขมวดเข้า อ้า ไม่น่าดูน่าชมเลย

แต่ก่อนน่าดูน่าชม เบิกบานร่าเริงยิ้มแย้มแจ่มใส ถ้าความโกรธเกิดขึ้นแล้ว ที่นี้มันเป็นอย่างนี้ เปลี่ยนสี เปลี่ยนสีไปเลย เออ หน้าตาพอเข้าวัดเข้าวาได้ หน้าดำคร่ำเครียดไป อะฮิ เออ เกิดไผ่ฝาราคีเต็มหน้าเต็มหลังไป อย่างนี้ไม่ดีเลย อย่าไปลู่อ่านาจแก่ความโกรธ อันนี้ขอพิณทบาท

โกธัง ขัตวา สุขัง เสติ

เพื่อนบอกไว้แล้ว เออ ฆ่าความโกรธได้แล้วอยู่เป็นสุข เพื่อนว่า
ฆ่าความโกรธได้แล้วอยู่เป็นสุข

โกธัง มัตวา สุขัง เสติ

เฮ เออ เพื่อนว่า ฆ่าความโกรธของตัวได้แล้วอยู่เป็นสุข
สบาย เออ แม้น้ำบูด หนึ่งอง หนึ่งอย่างใด ก็ยังยืมออก
มาได้สบาย อ้อ สบายตัวเองละ ถ้าฆ่าความโกรธได้แล้วสบาย
ตัวเอง ถ้าไปยุให้รำ ตำให้ร้าว ยั่วให้โกรธ มันก็ยิ่งลุกฮือขึ้นมา ไฟ
ไฟคือความโกรธ โทสัคคินา เพื่อนว่าความโกรธเป็นไฟ โมหัคคินา
โลภัคคินา ความเหล่านั่นเป็นไฟเป็นเพื่อนกันทั้งนั้นแหละ อย่ายุไป
ลู่อ่านางแก่ความโกรธ อยาเอาความโกรธมาใช้ แม้ทำงานอะไร
ร่วมกัน ร่วมกัน ก็อย่าเอาความโกรธมาใช้ อ้อ ทำงานกับลูกน้อง

ถ้าเถ่าแก่หรือหัวหน้าเอาความโกรธมาใช้บ่อยๆ อ้อ ไม่ดี
ไม่มีกำลังใจ ไม่มีกำลังใจ ที่จะทำงาน ท่านทั้งหลายก็เคยผ่าน
ทุกคนแหละ ถ้าหากว่าเอาความโกรธมาด่ากันในเวลาไม่ใช่ออย่างนั้น
ไม่มีกำลังใจจะทำงาน ทั้งเลย มีขวานก็ทิ้งขวานมีมิดก็ทิ้งมิดไป
ไม่ทำ มีแต่จอบ มีจอบเสียมก็ทิ้งไปเลย ไม่อยากทำ อิม มัน
โมโหขึ้นมาแล้ว มันเป็นอย่างนั้น เสียการเสียงานไปหมด เออ
ทำร้ายตัวเองด้วย เออ ทำลายผิวพรรณตัวเองด้วย ทำให้
ผิวพรรณที่ผุดผ่องสะอาด อ้อ ที่ดี สีดี สีนวล สีอะไรดี ดำคล้ำ
เข้ามา ดำคล้ำเข้ามา พอโกรธจัดเท่าไรหรือ ดำเข้า มากเข้า
มากเข้า มากเข้า หนักๆ เข้าก็ฟันตัวเองแทงตัวเองไปอย่างนั้น
แหละ มันขนาดนั้นแหละ มันรุนแรงขนาดนั้นแหละ มันเป็นไฟ

เรียกว่า โทสัคคินา ความโกรธเป็นไฟ เตื่อ ลูกหลานเอ๊ย
โทสัคคินา เตื่อ อย่ายุไปฟังคำมันเลยความโกรธ ถ้าเอาความโกรธ
มาทำงานทำการ ทำให้ไหม้ตัวเอง เออ ไหม้ไหม้ไหม้พวกที่
ร่วมงานร่วมการไปหมดทุกรายไป นั้น ทกเรื่องทกรายไป ถ้ามี
งานไหนเกิดขึ้น เห็นสนุกๆ แล้วเอาความโกรธเข้าไปใส่ เป็นยังงัย
อิม หัวร้างข้างแตก อ้อ เลือดสาดไป อย่างงี้ก็มี เคยเห็นมาแล้ว
เออ แต่ยังไม่โกรธกันละ แหมม ดี ดีหมดทุกอย่าง มีอะไรเอามา
สู้กันกิน อ้อ มีเหล้ายาปลาปิ้งเอามาสู้กันกิน เออ ของดีอร่อยๆ
เอามาสู้กันกินได้ ถ้าหากโกรธเกิดขึ้นแล้ว เราไปเททิ้งดีกว่า เอา
ไปเททิ้งดีกว่า โกรธ มันโกรธ อิม เทลงน้ำ เทไปไหนก็ได้ เทไป
ไหนหมดละ น้ำ ท่อน้ำ อิม ของที่มีล้ำค่าราคาสูงๆ ก็เทสาดไป
เลย อย่างนี้แสดงว่าความโกรธมันรุนแรงกว่าหัวใจ หัวใจมันก็
ไม่มากเท่าไรหรือหาก ถ้าเราห้ามมันแล้ว มันก็อยู่เองหรือหาก
ฆ่าความโกรธได้อยู่เป็นสุข

โกธัง มัตวา สุขัง เสติ

เฮ เพื่อนก็บอกไว้อย่างนี้ ภาซิตเพื่อน

โกโร ธัมมานัง ปะริปันโถ

ความโกรธเป็นอันตรายแก่ความสุขทั้งหลายหรือความสงบทั้งหลาย ถ้าความโกรธเกิดขึ้นแล้วมิดมิดปิดปัญญา ไม่มีปัญญาจะทำมาหากินแล้ว ใครจะสอนยังงี้ๆ ก็ไม่เอา เออ เพราะว่ามันโกรธแล้ว ทั้งทันที อ้า ทั้งกระจาด ทั้งกระบุง ทั้งถั่วย ทั้งจวนไปเลย ไม่เอาซะอย่างอะ นั้นมันโกรธขึ้นแล้วนะ โกรธขึ้นแล้ว ไม่เอาไหนเลย เออ เห็นว่าความโกรธมันใหญ่กว่าใจซะแล้ว

เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งฟังคำมันเด้อ เราอยู่กับมนุษย์ เราอยู่กับเพื่อน กับตัว คู่หัวหัวเมียกัน อย่าไปเอาความโกรธไปใช้ในเวลาที่โกรธขึ้นมาแล้วรู้จักระงับตัวเองไว้บ้าง อย่าไม่ให้โกรธามันปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด) ไม่ดีเลย ไม่ดีจริงๆ อืม มันดีอ สงบระงับเอาไว้ให้มันเย็นซะก่อน แล้วค่อยพูดกัน ถ้าเวลากำลังโมโห เพราะไม่ ไม่อยู่ พูดกำลังโมโหมันไม่อยู่ มันลุกหรือๆๆ ขึ้นมา อ้า เหมือนดังไฟลุกแล้วลมพัดมาให้มันแห้งละ ลมพัดมาแล้วหรือๆ ใหญ่ พัดแรงเท่าไหราก็ไหม้ใหญ่ไหม้ไปถึงบ้านถึงช่อง ถึงฝาบ้าน ฝาเรือน หลังคาบ้านหลังคาเรือน ไหม้ไปหมดตลอด เออ ถ้าหากว่ามันเกิดลมขึ้นมาพร้อมๆ กันกับไฟ มันเป็นอันตราย

ไม่ดีเลยกันทั้ง ๒ ฝ่ายก็เป็นอันตราย ไม่ดีเลย ขอฝากด้วยขอฝากว่าอย่าได้ไปเชื่อคำมัน ถ้าไปฟังความมันแล้ว แล้วมันดันทุรัง ไม่รู้จักหยุด ไม่รู้จักอยู่ ดันกันไปเลย ดันกันไปมา ดันกันมากหลายก็แตก สิปะเนี้ย ดันกันดันไปดันมาก็แตกสิ เออ ดันหม้อดันไหก็เหมือนกัน ดันไปดันมาก็แตก อ้า ไปชนแต่ของ

แข็งๆ ก็แตกอีกเหมือนกัน อ้านี่พูดนอกกลุ่มนอกทางไปหรอก แต่มันเป็นอย่างงั้น พิจารณาแล้วมันเป็นอย่างงั้นจริงๆ อ้า เห็นสามีภรรยาทะเลาะกัน แต่เคยเห็นแล้ว เคยอยู่ในโลก เคยเห็นสามีภรรยา เขารักเขาหอมกันเหลือเกิน ถ้าเขาโกรธกันแล้วอย่าไป ไปเหยยมเขาไม่ได้นะ อันตราย เออ หี มิมิดก็เอามิด มิขวานก็เอาขวาน อืม มีอะไรอยู่ใกล้ๆ มือก็เอาทั้งนั้นแหละ เออ เพราะฉะนั้น

**ความโกรธนี้ กิเลสตัวยหยาบ เกิดแก่ไฟมิดดีอ บ่เห็นชู้ช่อมทาง
พอได้ ความโกรธมาเพม้าง จิตใจใส่ให้กลับมิด
ทั้งประโยชน์ตนและผู้อื่น เลยบชู้ ทำลายร้างขาดเสีย พอได้
(ความโกรธนี้เป็นกิเลสตัวยหยาบ เกิดขึ้นกับใครแล้วมิดมน
มองไม่เห็นทางออก ความโกรธนั้นพาให้จิตใจเรามิด
ไม่รู้ประโยชน์ตัวเองและคนอื่น ทำลายเสียหาย)**

อันนี้ว่า(พูด)ภาษาบ้านเฮา(เรา)เมืองเฮา(เรา) ก็เข้าใจกันง่ายหรือก ดังที่แสดงมา ก็ฝากให้นำไปพินิจพิจารณาด้วยปัญญา อันชาญฉลาดของตนเองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจจะเอาชนะความโกรธให้ได้ ไม่ให้มันลุกฮือขึ้นมาได้ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดียธรรมทุกประการ รับประทานวิสาขามาก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

ทำไมจึงลงช้า เสียงมันไม่ออก เสียงมันไม่ออกมันบังคับ
พอแล้ว เออ เชื้อๆ รับพรเด้อปะนี่เด้อ รับพรชะจะได้ จะได้มี
โอกาสไปเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนากันบ้าง

อันนี้ก็มียู่นี้ๆ อยู่ในซีดีละนะเนี่ย เอาออกละเนี่ย บางที
เปิดฟังได้

เออ คนป่วยเว้ย ไม่ใช่คนแข็งแรง คนป่วยเว้ย ชักๆ
(กระตุก) เสยๆ (เฉย) คนป่วยชักๆ (กระตุก) เสยๆ (เฉย)
มานี้ก็ มาด้วยขัดไม่ได้ ที่มาในงานนี้ วัดอาจารย์ทูล(หลวงพ่อทูล
จิปปปัญโญ) เออ วันที่เท่าไร วันที่เท่าไรเท่านี้ เออ ถ้าร่างกาย
สุขภาพแข็งแรง เราไปได้อยู่ หากคนขับรถให้เรา เออ ก็แล้วกัน
ไม่มี ไม่มีคนขับรถ ก็มาไม่ได้ อ้า ขอโมนาในศรัทธา ความเชื่อ
ความเลื่อมใสในพระศาสนา พวกกันอุตสาหะพยายาม มานั่งหลัง
คุดหลังแข็งอยู่ อดตาหลับขับตานอนก็มี เสียสละน้ำพักน้ำแรงมา
ทำงานทำการปิดกวาดเช็ดถู บริเวณวัดวาศาสนา ให้ได้ดูดีขึ้น
อะไรไม่ดีไม่งามตรงไหน รู้จักแก้ไขเอา เพิ่นทำไว้ให้เราแค่นี้ ทำ
เร็วทำปลุกดอกไม้ ปลุกอะไรอย่างนี้ก็ดี เป็นลูกศิษย์ลูกหาละ
ช่วยกันทำ น่าดูน่าชมมากขึ้น ดีขึ้น พระพุทธศาสนาจะเจริญ
รุ่งเรือง สืบต่อๆ ไปจนถึงลูกหลานเหลนโหล่น ก็เพราะพวกเรา
แหละปฏิบัติกันอยู่ ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูตาย ไม่ใจจิต ไม่ใจดำ

ไม่อำมหิต อืม ถ้าใจจิต ใจดำ อำมหิตขึ้นละ แหกกลากไปหมด
ทุกอย่างอะ สามิภรรยาที่ติดกันหัวร้างข้างแตก อะชะ อย่างนี้ก็ได้
บ้านแถวนี้ไม่มีหอรอก ไม่มีใครติดกันหัวร้างข้างแตกหอรอก เคย
เห็นบางหมู่บ้าน บางบ้านนะ ทะเลาะกัน กินเหล้าทะเลาะกัน
ติดกันหัวร้างข้างแตก โอ้ย หมอ อ้อย ทำไมถึงร้ายกาจอย่างงั้น เน้อ

ขอให้ระลึกถึงครูบาอาจารย์ ขอให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า
พระธรรม พระสงฆ์ ให้มากๆ อันนั้นเป็นธงชัยของพวกเรา ธงชัย
ของพวกเรา

พระพุทธเจ้าเป็นธงใหญ่ พระธรรม คำสั่งคำสอนเนี่ยเป็น
ธงชัยอันใหญ่ พระอริยสงฆ์สาวก พระอรหันตสัมมาสัมพุทธ..
สาวก พระสงฆ์สาวกผู้เป็นอรหันต์ เพิ่นก็หมดแล้ว ก็เลสเหล่านี้
เพิ่นไม่เอามาใช้แล้ว อืม นี่ก็เอา เราก็คปฏิบัติบูชาท่านไปเรื่อยๆ
เพราะจะได้เจริญรุ่งเรืองอีกนานเท่านาน

มีเรื่องอะไรจะคุยกับหมู่ อะ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
โครงการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม
เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต
วันจันทร์ที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๕.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมอานนท์ กรมประมง

นี่เขาเรียกว่าจบพิธี ในการเริ่มพิธีต้องเริ่มต้นว่า มีการไหว้พระ มีการสมทานศีล เรียบร้อยแล้วบัดนี้อาราธนาให้เทศน์ ผู้เทศน์ ยังนึกหาความที่จะเทศน์ให้ฟังไม่ค่อยออกเลย กัณฑ์อะไร อะ เทศน์ก็เทศน์เรื่องของคนแหละ ไม่ได้เทศน์เรื่องของภูตผีปีศาจ ไม่ได้เทศน์เรื่องยักษ์เรื่องมารอะไรที่ไหน การเทศน์แสดงธรรม มีขึ้น เทศน์เรื่องของชีวิตของคน ทำอย่างไรชีวิตมันจึงจะบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ไม่มีโทษ ไม่มีมลทิน ที่ทำให้ใจเศร้าหมอง นั่นเรียกว่า ปฏิบัติธรรมด้วย อาราธนาแล้วก็ตั้ง นะโม ซะก่อนน้อ ทำความ นอบน้อมต่อสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกคนพวกเราทั้งหลาย

นะโม ตัสสะ ณะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ณะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ณะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สິลลัง จีวิตะมุตตะมัง
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยาัยสสะ อัตโถ
 สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัฟโพติ

นะเนะ เอาว่าแค่นี้ ผู้ฟังทั้งหลายคง งง เพราะไม่ได้เรียนบาลี ไม่ได้เรียนอะไรสูงๆ จุดประสงค์ของภาษิตนี้ ก็มีความประสงค์อยากจะให้ทุกท่านทุกคน จำระกาย วาจา ใจของตนให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมเท่านั้น ไม่ได้นอกเหนือไปกว่านั้น ศีลธรรม นั้นเป็นเครื่องประดับของมวลมนุษย์ให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ไม่ได้ต้องการอย่างอื่น หากตั้งอกตั้งใจทุกคนๆ แล้วพยายามสังวรระวัง กาย วาจา ใจของตน มันจะกระทบกระเทือนผู้อื่นเขา อะไรมันกระทบกระเทือน อย่าพูดเลยกันดีกว่า อย่ากระทำกันเลยดีกว่า ให้งดเว้นได้จริงๆ กัมมัง คือการกระทำทางกาย ทางวาจา ทางใจ นี่เป็นกรรมเบื้องต้นของพุทธบริษัททั้งหลาย ที่จะสังวรระวัง อันจึงแนะนำให้สมาทานศีลกันซะก่อน

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สິลลัง จีวิตะมุตตะมัง

ชีวิตมันจึงจะเจริญรุ่งเรืองได้ เพราะการกระทำดี ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมเท่านั้น ถ้าแะะออกจากหนทาง เอากายไปทำบาปทำกรรมต่างๆ มันทำได้หลายอย่าง กายเอาไปกินเหล้าก็ได้ เอาไปฆ่ากันก็ได้ เอาไปลักทรัพย์

ก็ได้ เอาไปประพฤติผิดประเวณีหรือประพฤติผิดในกามก็ได้ วาจาของเราก็เป็นศีลเป็นธรรมเหมือนกัน ถ้าเรารักษาแล้ว ไม่กระทบกระเทียบผู้ใดผู้หนึ่งเลย ให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม ก็เป็นกรรมทางวาจาของเรา ไม่เป็นบาปเป็นกรรม

ถึงกับไปติดคุกติดตะรางก็มากมายเพราะว่าล่วงเกินล่วงเกินบาปทางวาจา มันหัวใจเป็นผู้บาปละเมิด ไม่งดไม่เว้นเอาให้ถึงพริกถึงขิง ถ้าด่าก็ด่าให้ถึงพริกถึงขิง ด่าให้เจ็บให้แสบที่สุด มันยังไม่สำใจ อยากจะด่าว่ากันเฉยๆ ยังไม่สำใจของกิเลส กิเลสมันอยากจะทูปหัวเอา มันอยากจะตีเอา มันอยากจะให้มีเอาอาวุธต่างๆ ออกมาใช้กัน อ้อ ถ้ามนุษย์เหล่าใด ไม่ยับ ไม่ยั้ง ไม่อด ไม่กลั้น มนุษย์เหล่านั้นก็วุ่นวายพอได้ ก็อยู่ร่วมกันอย่างศัตรู ไม่ได้อยู่กันอย่างมิตร ถ้าตั้งอกตั้งใจรักษา กัน สังวรระวังกันทุกคนๆ อยู่ร่วมกันอย่างพี่น้องน้อง อย่างญาติสนิทมิตรสหายกันจริงๆ อาศัยไหว้วานกันได้ ช่วยเหลือกันได้ ทางกาย วาจา ใจนี้แหละ มันเกิดขึ้นที่นี้ บาปไม่ได้เกิดขึ้นที่อื่น จึงมีสุภาษิตว่า

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สິลลัง จีวิตะมุตตะมัง

ถ้ามีครบอยู่ในจิตใจของตัวเองเป็นศีลเป็นธรรมต่อกันจริงๆ และอยู่ร่วมกันอย่างพี่น้องน้อง อย่างญาติสนิทมิตรสหายกันจริงๆ เรียกว่ารักกันจริง ไม่มีการยุยงส่งเสริมให้กิเลส มันกำเริบ ถ้ามีการยุยงส่งเสริมกันแล้ว กิเลสมันกำเริบได้ ก็ลุกขึ้นมาจากใจนะ ไฟมันเกิดที่ไหน มันเกิดที่กาย วาจา ใจ นี้แหละ ถ้ายุยงให้ร้าย ต่ำให้ร้าย ยั่วให้แตก แยกให้ออก มันเป็นได้ ถ้าหากว่า

ไม่ยึดเอาธรรมมาเป็นเครื่องประดับแล้ว มันจะแตกร้าวจานแตกจาน ชานเซ็นกันไป จับกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนไม่อยู่เลย บ้านแตกสาแหรกขาด มันก็เคยมีมาแล้ว ตั้งแต่ครั้งโบราณ ฆ่าฟันกันเหมือนป่านผักเหมือนป่านปลา ยิ่งกันป่านผักป่านปลา ตีกันหัวร้างข้างแตก อย่างนี้เรียกว่าไม่มีศีลธรรม ไม่มีข้อบังคับประจำตัวของเราเลย ปล่อยมันออกมาให้มันเต็มที มันเกิดที่ใจเรานี้ละ ความแตกร้าวจานแตก การตีกันมันเกิดขึ้นที่ใจของมนุษย์นี้แหละ อ้า

(เสียงโอ) ออย่าอาย(โอ) ออย่าอาย(โอ) มันอาย(โอ)อยู่ ไม่มีใครหรอก มีแต่ใจเราเท่านั้นนี่แหละ อย่างอื่นไม่ต้องอายหรอก พูดไปเลย อ้า มัน มันอาย(โอ) ครอกๆ แครกๆ แล้วมันจะเป็นเครื่องรบกวนเหมือนกัน เออ

เพราะฉะนั้นขอฝากธรรมะข้อนี้ไว้กับญาติกับโยมทุกคน ทุกผู้ทุกนาม ให้ยึดเอาไปประพฤติปฏิบัติ ให้มีขอบข่ายอยู่ในเครื่องของศีลธรรมให้ได้

ถ้าเราอยู่ด้วยกัน ด้วยความเมตตาปราณีอารี(อา)รอบจริงๆ มันก็เย็นไปหมดๆ ในบ้านในเมืองไม่มีศัตรู หม่อมารใดๆ ทั้งคน ตั้งตน ต่างคนต่างตั้งใจอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมจริงๆ จังๆ เย็นไหมล่ะ สบายไหมล่ะ สบายมากๆ เลย ไม่มีใคร ไม่มีผู้ร้าย ไม่มีใครอิจฉา ริษยา ตาร้อนซึ่งกันและกัน ไม่มีการแข่งขัน แข่งเด่นกันใดๆ เอาแต่ศีลธรรมเท่านั้น เราจะแข่งเขาก็ได้ แข่งกันมีศีล มีธรรมอยู่ในตัว ไม่เคยก่อการร้าย ไม่เคยรบกวนโสตประสาทของทำนุผู้อื่นให้เกิดแตกร้าวกัน มันเกิดขึ้นที่การยุยงส่งเสริมนั่นแหละ ยุให้ร้า ต่ำให้ร้า ยั่วให้แตก แยกให้ออก ให้ชะก่อนทำ ยังไง มันจะแตกกันได้ เราก็เอาระเบียบของโลกมาใช้กันอยู่ อย่างที่เราตั้งกีฬาขึ้นทุกประเภท กีฬาชกมวย กีฬาฟุตบอล กีฬาเล่นอะไรต่ออะไรกันก็แข่งขันกันไป ด้วยความสามัคคีติดต่อกัน ไม่มีความทะเลาะเบาะแว้ง แข่งดีกันอย่างไร ไม่มี ไม่มีเกิดขึ้นอย่างนั้น ถ้าใครเป็นมิตร ยุให้ร้า ต่ำให้ร้า ยั่วให้แตก แยกให้ออกนั่นแหละ เรียกว่าทำลายความมั่นคงของสถาบันภายในชาติ เคยมีไหมเรื่องยุให้ร้า ต่ำให้ร้า ยั่วให้แตก แยกให้ออก เคยมีบ้างไหม มี แต่ว่ามันก็ยังสงบอยู่ ก็ยังรักษาศีลกันอยู่ ไม่กินเหล้าเมามาอะไรขึ้นมา ไม่มี ไม่มีอย่างนั้นเกิดขึ้น ใครจะยุให้ร้า ต่ำให้ร้า ยั่วให้แตก แยกให้ออก ไม่มี ไม่มีเลย มีแต่ความกลมเกลียวสามัคคีติดต่อกัน

เพื่อก็ว่าไว้ในเพลงสมัยก่อน ถ้าเราสามัคคีติดต่อกัน จิงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง เพลงสมัยก่อนๆ ตั้งแต่เราเป็นลูกเสือโน้น ไปพักแรมที่ไหนๆ ก็ร้องเพลงกันไปเรื่อยๆ ไม่มีทะเลาะวิวาทบาดถลุง ฆ่าฟันกันเลย สงบสบาย ไปพักแรมตั้งหลาย

ตำบล ไปในตำบลของเรา ไปทุกตำบล ไปทุกหมู่บ้าน ไปสนาม
 สามัคคีติดต่อกัน ทำให้สนุกสนานไปในตัว ไม่มีใครทะเลาะ
 เบาะแว้งกันแต่อย่างใด ผู้ปกครองก็สบายใจ สบายยังไง สบาย
 ไม่ได้มีเรื่อง มีเสียงกันเกิดขึ้น ทะเลาะกันเกิดขึ้น ในระหว่างหมู่
 คณะนั้นก็ฟ้าด้วยกัน ไม่มี ไม่มีเกิดขึ้น มีแต่ถูกต้อง ประองดอง
 กันไปเรื่อยๆ ไปพักบ้านไหน เมืองไหน ก็เป็นหน้าที่ของบ้านนั้น
 ตำบลนั้น เมืองนั้น เป็นเจ้าภาพเอง เป็นเจ้าภาพดูแลความสงบ
 เรียบร้อย และก็ดูแลอาหารการกินให้ทั่วให้ถึงกัน ไม่ให้ออดอยาก
 ปากแห้ง และก็จบลงซะก่อน จบแล้ว การจารีตหรือว่าการ
 แข่งขันกีฬาที่พักรวมกันได้รับความสุข ไม่มีความทุกข์ใจเลย
 ผู้ปกครองก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ สบาย ไม่ทำให้ลูกเต้าของเขาทะเลาะ
 วิวาทบาดถุลูกกัน ไม่มี มีแต่ความกลมเกลียวสามัคคีติดต่อกัน
 อยู่อย่างนั้น

แม้เกิดอุบัติเหตุ เป็นลมอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา หาม
 กันช่วยกันหามกันข้ามภูข้ามเขา อยู่จังหวัดทางภาคอีสานมีภูเขา
 ข้ามจากภูนี้ไปภูนั้น ข้ามจากภูนั้นไปภูนี้ ไปเรื่อยๆ ไปด้วยความ
 สนุกสนานกันและก็ช่วยเหลือกัน ใครเป็นอะไรๆ อย่าท้อทึง
 หนึ่งดูตายกัน ช่วยเหลือกันและก็เกิดความสุข ขบวนการนั้นเกิดความสุข
 ไม่มีการทะเลาะวิวาทบาดถุลูกกัน สิ่งของทุกสิ่งทุกอย่างที่ติดไม้
 ติดมือไป ไม่เสียหาย แคร์รักษาช่วยกัน รักษาสิ่งการของด้วยกัน
 แต่ก่อนมันเดินด้วยเท้า เดินด้วยเท้า ทำแค่รแบกหามกันไป ถ้า
 มีสิ่งของอะไรที่หนักๆ หน้อยก็ช่วยกันหาม ช่วยกันหามไป จาก
 บ้านนี้ถึงตำบลโน้น จากตำบลโน้นถึงตำบลโน้น ข้ามภูข้ามเขา
 ตั้งหลายขั้นตอน ไม่มีใครเป็นอะไร เมื่อถึงพักผ่อนแล้วก็สบาย
 ข้ามภูเขาไปลงบ้านหนองเชียงซุย แตกกันตรงนี้ แตกกันกลับ

บ้านไร่กลับบ้านมัน บ้านใครอยู่ที่ไหน ตำบลอะไรก็แยกกัน
 แยกย้ายกันไปที่นี่ ยานพาหนะไม่ค่อยมีหรือรถ ยวดยานพาหนะ
 ก็ไม่มี ไปด้วยกำลังใจ กำลังศรัทธาแท้ไป ไปพักแรม เขาไป
 พักแรม ลูกเสือทั้งหลายออกพักแรมกันมีความสุข ไม่มี
 การทะเลาะวิวาทบาดถุลูกกันแม้แต่อย่างใด ฉะนั้นความสุขกลับ
 บ้านด้วยความปลอดภัย

อย่างนี้เป็นตัวอย่างนักเรียนกลุ่มน้อยๆ ไม่มีกลุ่มใหญ่
 ถ้าอย่างในกรุงเทพฯ มันก็หลายจังหวัด มารวมพลังกันที่กรุงเทพฯ
 หลายจังหวัด หลายหัวเมือง เขาจะเป็นอย่างไร จะคุ้มครอง
 ป้องกันกันได้ไหม ถ้าในหมู่นี้ในหมู่นักกีฬาใหญ่ๆ ถ้าไม่อยู่ใน
 ระเบียบวินัยแล้วก็เกิดทะเลาะวิวาทบาดถุลูกกัน ฆ่าตี ตีไปยกกัน
 ไปต่างๆ นานา

เพราะฉะนั้นความพร้อมเพรียงสามัคคีเป็นของดีมากทำให้
 เกิดพลังขึ้นในหมู่ เกิดความเข้มแข็งขึ้นในหมู่ ไม่อ่อนแอ
 ไม่ท้อทึงหนึ่งดูตายกัน ใครจะเป็นนี้ รู้สึกป่วยไข้ก็อย่างไร อย่าง
 หนึ่ง ช่วยกันหามกัน เราก็คือเป็นผู้ใหญ่กว่าหมู่ ไปเป็นลูกเสือกับเขา

ไม่ได้ฝึกซ้อมอะไรหรอก บ้านนอกไม่ได้ฝึกซ้อมลูกเสืออะไรหรอก แต่ระเบียบวินัยเรารู้ การอยู่ร่วมกัน การปฏิบัติงานร่วมกันให้เกิดสุขได้จริงๆ เกิดสุขสนุกสนานกันจริงๆ ไม่มีแตกร้าวมัคคิกันเลย อันนี้ อันเมืองกรุงเทพฯ เป็นเมืองหลวง เป็นที่รวมของประชาชนทุกจังหวัด ทุกภาคมาวมกันที่นี่ หากก่อความทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันเกิดขึ้นมันจะเป็นยังไง ไม่มีความสนุกสนานแล้ว มันจะมีความทุกข์ไหม เกิดความแตกร้าวมัคคิกันไปต่างๆ นานา

(เสียงโอ) บอกว่าอย่าโอๆ อายเขา มันโอ อย่าโอ ไม่ต้องโอ

ไอ้เรื่องกิเลส ตัณหา เรื่องที่พาให้แตกให้แยกจากกัน ไม่เหนียวแน่นกัน มันมีอยู่ เรื่องทะเลาะวิวาทบาดถลุง บาดหมางกัน มันเกิดขึ้นเพราะความไม่มีคุณธรรม ไม่มีคุณธรรมมาเกิดแยกกัน จึงเป็นก๊ก เป็นเหล่ากันไป และจะหาความสุข สนุกสนานที่ไหนได้ละ ไม่มี เพราะฉะนั้น พวกเราจึงต้องยึดเอาธรรมะ คำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านผู้รู้ ผู้เห็น ผู้ตื่นแล้ว ท่านเห็นความจริงของโลกแล้ว ท่านจึงนำเอามาเผยแพร่ ความสามัคคีให้รั้งกันในทุกหมู่ ทุกเหล่า ทุกบ้าน ทุกตำบล ทุกอำเภอ ทุกจังหวัดให้มีคุณธรรมต่อกันอย่างนี้ แล้วก็จึงเป็นพลังอย่างหนึ่งทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สมัยก่อนท่านๆ ครั้งพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ท่านไปทัศนาศรต่างประเทศ ไปทางยุโรป ไปทางโน้น ไปเห็นบ้านเมืองเขา เจริญรุ่งเรือง มีรถฟืนรถไฟวิ่งขวักไขว้ไปมา บ้านเราก็ไม่มีอะไร รถก็ไม่มี รถยนต์ก็ไม่มี รถไฟก็ไม่มี แม้แต่ยวดยาน

คานหาม ก็ทำเป็นไปตามความสะดวกตามฝ่ายของตนๆ นั้นเอง ท่านจึงตั้งพระทัยไว้ว่า เรากลับไปเมืองไทยคราวนี้ เราจะนำเอารถไฟไปวิ่งในเมืองไทยให้ได้ ให้มีรถฟืนไฟขึ้นมาตั้งแต่รัชกาลที่ ๕ พระปิยมหาราชท่านคิดท่านไปประชุมโลกทุกประเทศ ไปประชุมกับเขาแล้วเห็นความเจริญของเขา มีหลายอย่าง เขาเจริญคืบหน้าไปไกล มีรถฟืน มีรถไฟ มีรถยนต์ มีถนนหนทาง สะดวกสบาย มีไฟฟ้า น้ำประปาไหลสะดวกสบาย ทุกอย่างเราจะไปพัฒนาเมืองไทยของเรา ให้มันมีไฟฟ้า ให้มันมีน้ำประปา ให้มีรถยนต์วิ่งไปมาหาสู่กันได้ ทีไม่เหลือบ่ากว่าแรงจะเอาให้ได้

ตั้งศูนย์ตรงไหน ตั้งศูนย์ที่หัวลำโพง มีตั้งศูนย์อยู่ที่หัวลำโพงนี่แหละ แยกออกไป แยกสายเหนือ ไปถึงเชียงใหม่พูน (โน้น) แหละ สายตะวันออกเฉียงเหนือขึ้นไป ไปทางสายโคราช แยกขึ้นไปทางภาคอีสาน ทางโน้น ขอนแก่นไปถึงหนองคาย ภาคตะวันออกก็มีอีก ทางรถไฟวิ่งไปถึงจังหวัดอุบลฯ มันเป็นปลายทาง ตะวันออกหนึ่งใกล้ๆ เราที่นี่แหละมีแยกไปทางนี้ มีทุกสาย ก็ไม่มีอะไร ช่างเราๆ เราจะเอาคนนี่แหละเป็นกำลังใจพัฒนาประเทศ ไม่มีแบคโฮ ไม่มีรถดัก รถไถอะไร ไม่มีทั้งนั้น เอาคนเอากำลังของคนที่มีน้ทำความติดต่อชาติบ้านเมืองไปติดคุกติดตะรางเสียเวลาอยู่เฉยๆ เอามันออกมาทำงาน ออกมา

ทำงาน มาหาบดิน หามดินใส่รางรถไฟ จนเสร็จสุดสายราง แล้ว
จึงเอาไม้หมอนไม้แหมนมาวาง และตั้งรางมาจากประเทศนอก
โน้น รางรถก็เป็นเหล็ก จากประเทศนอก ขนเข้ามา ขนตามเข้า
เรือเข้ามา มาขึ้นที่ท่าเรือแล้วก็แจกไปตามส่วนระยะทางมากน้อย
เท่าไร แจกกันไปๆ ก็เอาเงินของเรา ของตนเองบ้าง เอาเงิน
ของประชาชนที่ร่ำรวย เอาไปช่วยเหลือบ้าง เกิดมีรถยนต์ รถไฟ
วิ่งไปวิ่งมา

แต่สมัยก่อนมันไม่มี หัวดีเซลไม่มี หัวน้ำมันไม่มี เอาฟืน
เป็นเชื้อเพลิง เวลาวิ่งไปแตกตวตๆ ปลิวไป คนอยู่ข้างหลัง
นะสิ มันแสบ ปลิวไปไหม้ผ้าไหม้เสื้อผ้า อาหารทุกอย่าง ทนอยู่
ก็ปีจึงค่อยพัฒนาขึ้นมาเอาหัวดีเซล ดีเซลรางมาวิ่ง ไม่มี
ไม่มีไฟ คิวไฟไม่มี ไม้ ไม้เกิดไหม้คน ไม้ไหม้ผู้โดยสาร เสื้อผ้า
อาหารไม่ไหม้ ปลอดภัย เดียวนี้ไปไหนปลอดภัยกันหมด
ทุกอย่าง

แต่ปานั้น ผู้ที่มุ่งร้ายหมายผลาญ ก็ยังก่อกวนความ
สงบ ไปเผาทางรถไฟบ้าง เผาสะพานทางรถไฟบ้าง อันนี้ว่า
ลูกหลานจัญไร ลูกหลานจัญไร มันทำลายทรัพยากรของชาติ
บ้านเมือง ที่พ่อของมันจัดหา จัดทำไว้ ยากลำบาก เสียสละชีวิต
อยู่ในดงพญาไฟ ดงพญาเย็น กันเป็นจำนวนมาก ชาติเดือดร้อน
แต่ทำสำเร็จ ท่านทำมาแล้วสำเร็จแล้ว ได้เอารถไฟไฟมาวิ่ง
ในประเทศไทยกันแล้ว แต่คนที่ขี้อิจฉาริษยา มันเอาทั้งนั้นแหละ
อิจฉาริษยา แม้แต่เครื่องบินก็เผาของกันและกัน เครื่องบินสาย
นั้นสายนี้ ถ้าคู่อริจะเดินทางไปสายนั้น วันที่เท่านั้นเท่านั้นแหละ

ก็อันตราย ไปเผาเครื่องบินกันและกันหวังจะให้เขาตายใน
เครื่องบิน ทำไมคิดถึงขนาดนั้น เพราะฉะนั้น คุณธรรม มันจึง
เป็นของร่มเย็นเป็นสุข ถ้ามีคุณธรรม มีเมตตา มีกรุณา มีมุทิตา
มีอุเบกขา มีความสามัคคีดีต่อกัน ชะก่่อน จึงจะจรรโลงไทยให้
รุ่งเรือง ถ้าแตกแยกกันแล้วอะไรจะเกิดขึ้น บ้านเมืองก็จะถูก
เป็นเหยื่อของพระเพลิงไป เผาบ้านเผาเมืองของกันและกันไป

อย่างนี้ อันนี้ควร ควรใส่ใจ พวกเราเป็นนักปฏิบัติธรรม
มาประชุมในที่นี้ขอฝากด้วยทุกคน ขอฝากความสามัคคี มีใน
หมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไป
จากหมู่ใดแฮ ภัยย่อมเข้าพาดพินหมู่นั้นฉิบหาย เพิ่น บอกไว้นี้
เพิ่นมีคุณธรรมอยู่ในตัวของท่านแล้ว

พระปิยมหาราช เป็นพระบิดาของแผ่นดิน ซึ่งพระปิยมหาราช
เป็นบิดาของคนไทย ช่วยคนไทยทุกระบบ ไม่ว่าใครจะดี ใครจะชั่ว
ให้ช่วยกันหมดทุกจังหวัด ให้ทั่วถึงทุกจังหวัด เงินทองมันมี
เท่าไรก็บวกกันเอา พี่น้องที่มั่งมี เหลือกินเหลือใช้ก็ช่วยกันหน่อย
ช่วยเสียสละกันหน่อย เป็นค่ารถค่าลา ค่าน้ำมันน้ำมันที่นำเข้า
มาพัฒนาประเทศ ได้แก่ ใช้แต่เท่านั้นนะ น้ำประปาๆ ไฟฟ้า
เหล่านี้

ท่านก็คิดขึ้นมาอยากให้บ้านเมืองเสมอกัน เสมอหน้า
เสมอตากัน ไม่เอารอดเอาเปรียบกันและกัน ให้ได้ทั่วถึง ให้ได้ใช้
รถไฟทั่วกันทุกภาค ภาคเหนือจนถึง เชียงใหม่พูน(โน้น)
แม่ฮ่องสอน ภาคตะวันออกจังหวัดหนองคายเป็นจุดปลายทาง
จังหวัดอุบลฯ ไม่มีปลายทางอยู่ ภาคตะวันออกแถวอรัญประเทศ

นี่ก็มี มีทางรถไฟไปทั่วถึง ไปถึงสุดแดนเขตพูน(โน้น)ละ นั่นได้
รับความสะดวกสบายพอสมควร ถ้าไม่คิดอิฉา ริษยา พยาบาท
อาฆาตกันแล้วบ้านเมืองก็จะเจริญรุ่งเรือง ทำให้ลูกหลานได้อยู่ดี
กินดี ได้ใช้ได้อย่างสบาย ไฟฟ้า น้ำประปาหรืออะไรก็สะดวกสบายขึ้น
ต่อมาก็มีถึงโทรทัศน์ พัดลม หรืออะไร ถ่ายทอดผ่านดาวเทียม
มาให้เราได้ดู ได้เห็น ได้ชมกัน นั่นก็เป็นความคิดของเจ้าบ้าน
สะพานเมือง ท่านคิดกันให้พวกหลวงออกไป ให้มีเป็นประโยชน์
ต่อลูกต่อหลาน

การซื้อขายหงายมือ หรือการทำมาหากินก็สะดวกสบายขึ้น
ติดต่อกันต่างประเทศก็สะดวกสบาย

เพราะฉะนั้น พวกเราอยู่ในวงงานที่เจริญ บ้านเมืองที่
เจริญแล้ว ก็อย่าเอาของไม่เจริญมาใช้กัน อย่างของๆ ไม่เจริญก่อ
ให้ความเดือดร้อนเกิดขึ้น อย่าเอามาใช้กันเป็นอันตราย ถ้าเห็นอยู่
ไหนที่ไหนๆ แล้วก็อย่าปกปิดกัน ออบอับกัน ออกมาแฉให้เขาดู
คนคนนี้มีจิตใจอย่างจืดๆ แล้วก็ทำให้บ้านเมืองปรักหักพัง ล้ม
ละลายไป เอาไฟเผาบ้านเผาเมือง ที่ไหนมันมีน้ำมันเชื้อเพลิง
มีหลายๆ ก็ต้องรักษาอย่างแสบอย่างเข้มงวดกวดขันที่สุด

ทอดธุระไม่ได้ ถ้าทอดธุระแล้วถูกเขาเอาหมด ความอิฉาริษยา
มันมี อิฉาริษยาพยาบาท ให้ผู้(โง่)เง่าเป็นเจ้าเป็นนายกัน นั่ง
อ๊ะเต(ปล่อยตัวตามสบาย มีท่าสง่าผ่าเผย) ไม่ได้ซื้อๆ ไม่ได้ตรวจ
ตราบ้านเมืองของตนเองให้คงที่ ให้เจริญรุ่งเรืองเต็มที่ อันนี้
ต้องครองศีลธรรม การประชุมกับการฟังเทศน์อยู่บ่อยๆ อย่างนี้
ไม่ว่าที่ไหนๆ มีการฟังเทศน์อยู่บ่อยๆ เพราะฉะนั้น ก็ยอมนำมา
เทศน์ ให้ฟังบ้างเท่าที่ท่านมีความรู้ มีความเข้าใจในธรรมะธัมโม

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัดคานัง ตะโป สุโข สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

อ๊ะอ๊ะ ความสามัคคีมีในหมู่ใดแล้ว หมู่ไหนมีความเจริญ
ขึ้นมา ถึงความวุฒิ เจริญ วุฑฒิสาธิกา อ๊ะ ถ้ามีแต่จะเอารัดเอา
เปรียบกันละก็ ทำหั่นกันอย่างนี้ มันไม่เข้าท่าๆ การบ้านการเมือง
ไม่เจริญได้ เพราะความอิฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต ซึ่งกัน
และกันแล้วมันเป็นข้อที่บกพร่องและฉิบหาย ทำให้ฉิบหาย บ้าน
เมืองฉิบหาย ภัยร้าย คนเรามันคนน้อย ไม่มาก ก็ล้านคน ถ้า
ต่างช่วยกันช่วยเป็นหูเป็นตา ให้รู้จักต้นจึกปลายมัน มันเกิดขึ้น
เพราะเหตุอะไร มันถึงเป็นอย่างนี้ เกิดเพราะความอิฉาตาร้อน
แค้นนั่นเอง มันจึงเกิดเรื่องวางเพลิงกัน ทำเผาบ้านเผาเมืองของ
กันและกัน ความอิฉาตาร้อนมันเป็นไฟ เผินว่า โทสัคคินา
(ไฟคือโทสะ) ไฟคือความโกรธ เกิดขึ้นยอมเผาผลาญบ้านเมือง
ให้ย่อยยับ โมหัคคินา(ไฟคือโมหะ) โลภัคคินา(ไฟคือโลภะ)
ราศัคคินา(ไฟคือราคะ) เหล่านี้เป็นไฟทั้งนั้น ทำให้เกิดไฟเกิดขึ้น
ในหมู่บ้านของเรา พัฒนาไว้เยอะๆ แล้วตัวอิฉาริษยามันเผาที่เฉยๆ

นี่แหละ มันน่าเสียดายของ อัจฉาวิชาไม่ดี มันเป็นไฟ โทศคคินา(ไฟคือโทสะ) โมหคคินา(ไฟคือโมหะ) โลภคคินา (ไฟคือโลภะ) ราศคคินา(ไฟคือราคะ) เป็นไฟทั้งนั้น อย่าเอามัน มาใช้ในสังคมมนุษย์ เราเป็นมนุษย์ผู้มีศีลธรรมได้รับการศึกษา สูง ก็ควรจะกำจัดมันเสีย อย่าให้มันมีเกิดขึ้นในวงกลุ่มมนุษย์ ของเรา ในวงคนไทยของเรา ให้เอาใจช่วยกันเป็นพิเศษด้วย เกศน์ ไปเทศน์มาเขาก็จะหาว่าเราพูดการเมือง ไม่ใช่ๆ การเมือง การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขต่างหาก ต้องมีคุณธรรม มีคุณธรรม ประจำใจทุกคนๆ มีเมตตา มีกรุณา มีมุทิตา มีอุเบกขา อโหสิกรรม ให้กันและกัน ให้อภัยแก่กันและกัน เราก็จะหันหน้าเข้าหากัน ด้วยความรัก ความเคารพ น้ำใจไมตรีจิตมิตรภาพได้ทั่วถึงกัน แล้วอยู่กันจบไหม ถ้าหากไม่มีอิจฉา วิชา พยาบาทแล้ว อยู่ร่วมกันเป็นสุขไหม เป็นสุขที่สุด บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุขที่สุด และก็เป็นทีเบาพระทัยของในหลวงฯด้วย เบาทุณท์ทำด้วย ทำให้พระองค์นอนตาหลับ

ถ้าประชาชน ไม่ทะเลาะวิวาทบาดถลุง ทำนสบายถ้าครา ใดประชาชน ทะเลาะวิวาทกัน กำลังใจของท่านทรุด ทรุดอย่าง เห็นได้ชัด ทรุดเกือบจะไม่ฟื้นตัว เพิ่นละเสียดใจ ก็อุตส่าห์ ประคบประหงม ป้องกันภัยอันตรายทุกด้าน ทุกอย่างให้อยู่แล้ว แต่ทำไมจัญไรอย่างนั้น เป็นคนจัญไรอย่างนั้น จัญไรๆ สามารถ เผาบ้านเผาเมือง เผาสะพาน เผาอะไรเหล่านี้ มันคิดนอกคอก ไม่อยู่ในขอบข่ายของความเมตตา กรุณา มุทิตาเลย ขอให้ทุกคน ใส่ใจไว้ เก็บไว้ในหัวใจของเรา อย่าคิดอาฆาตมาดร้ายเบียดเบียน อัจฉาวิชา อย่าเอามาใช้เป็นอำนาจ เอาแต่ความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เอาขึ้นมาใช้กันเถอะ

อยู่ร่วมกันอย่างพื่ออย่างน้องกันได้ ช่วยเหลือเจือจุนกันได้ อย่างทางภาคอีสานของเราเป็นภาคที่แห้งแล้งกันดารลำบาก ก็ได้รับความเมตตาจากส่วนกลาง นำสิ่งของต่างๆ ใส่ตู้รถไฟไป ใส่ตู้รถแทนเนอร์ไปส่งถึงภาคอีสาน ได้รับความสงเคราะห์สงหา ต่างมีต่างได้ช่วยกัน.. เรียกว่าเอาใจใส่กัน ไม่ได้เอารอดไม่ได้เอาเปรียบกันเลย เอาให้ทั่วให้ถึงความประสงค์ผู้ปกครองประเทศ ท่านคิดอย่างนั้น อยากจะให้ประเทศไทยของเราได้รับความ สนับสนุนหรือได้รับการสงเคราะห์สงหาอย่างทั่วถึง ไม่อิจฉาตา ร้อนซึ่งกันและกัน อยู่ด้วยความเมตตาปรานีกัน อาริกัน ฉะนั้น ถ้าเป็นการอย่างนั้นได้ นำมีความสุขมาก มีความสุขมาก

การศึกษาเราก็จัดการขึ้นมีมากมายมีวิทยาลัยขึ้นในเมือง ไทยเป็นจำนวนมาก วิทยาลัยอะไรต่างๆ ใฉนี้เป็วิทยาลัยหนึ่งในนั้นเหมือนกัน วิทยาลัยหนึ่งเป็นองค์กรอันหนึ่ง เรียกว่า กรม ประมง เปลา่หือ เขาว่ากรมประมง ที่นี้กรมประมงส่งเสริมการ เลี้ยงสัตว์น้ำทั้งหลาย สงเคราะห์เขา ให้ได้เกิดได้ออกลูกแพร์ ลูกมากมายกลายเป็นพะเนินเกินที่กหมด นี้กรมประมง แต่ สำหรับผู้จำศีลเด็ดขาด ไม่ ไม่เหยงม ไม่ ไม่เบียดเบียนเขาเลยๆ

ส่งเสริมอยู่ ให้อาหารปลา ให้อะไรๆ ให้อยู่ สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ได้รับการสนับสนุนจนออกแม่แพร์ลูกทั่วบ้านทั่วเมืองนั้นแหละ ประมง กรมประมง กรมสงเคราะห์

ประเทศชาติบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองให้มีอาหารการกินทั่วถึงกัน แม่ในสมัยนั้นแห้งแล้ง น้ำท่วม นั่นก็เหมือนกัน ภาคอีสานก็ถูกน้ำท่วมไปตั้งหลายจังหวัด ก็ได้รับความสงเคราะห์จากภาคกลางเขา ภาคกลางเขามีส่วนซื้อขายกันหลายสิ่งหลายอย่างแล้ว รวมพนักกำลังกันส่งไปสงเคราะห์ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง ภาคใต้โน้น ได้รับความสงเคราะห์สงหาอย่างนี้ก็นับว่าเป็นบุญใหญ่อยู่แล้ว เป็นบุญใหญ่ มีผู้เมตตาปราณีอารี(อา)รอบดูแลความสารทุกข์สุขดิบให้แก่บ้านแก่เมือง และขอโมทนาน้ำใจเมตตริจิตมิตรภาพนั้นด้วยใจจริง มีความดีอกดีใจด้วย ในหลวงท่านก็เอาอยู่เรื่อยมีงานมีการอะไร สามัคคีกันขึ้นช่วยกันพัฒนาบ้านเมือง ได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย

ท่านก็ภาคภูมิใจ เออ เมืองไทยเราไม่ใช่ย่อยเว้ย มีน้ำใจเมตตริจิตมิตรภาพทั่วถึงกันดี รู้จักสงเคราะห์สงหากัน อันนี้ทำให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความสรรค์จรโลงบ้านเมืองของตัวเองไม่อดอยากปากแห้ง ที่พรรณนามานี้ เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด เราได้รับการศึกษาสูงจนถึงมหาวิทยาลัย แห่งเกษตรศาสตร์ หรือมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยอะไรมากมายกายเกิน

หรือจะเอาความรู้เหล่านั้นมาพัฒนาประเทศของตัวเอง ให้มันทันสมัยเขา และให้มันใหม่เสมอ อย่าให้ล้าสมัยถอยหลังเขา ให้เป็นคนเข้มแข็งไม่เอารอดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ถ้าทำอย่างนี้อยู่เรื่อยๆ บ้านเมืองของเราเป็นศรีวิไล สบายมาก เป็นความเจริญรุ่งเรือง ทนน้ำท่วม และก็ใหม่เสมอ ไม่ล้าหลังเขา ขอให้ทุกคนยึดเอาในหลวงเป็นตัวอย่าง

ในหลวงท่านเอาจริงเอาจัง จนพวกสุขภาพร่างกายของท่านทรุดโทรมลงไป เห็นได้ถนัดเอาใจใส่ พูน(โน้น)ไปช่วยตามชาวป่าชาวเขาที่ไหนที่ใด ขาดแคลนน้ำ หรือขาดแคลนอะไรๆ ไปดูแลเขาอยู่โน้น เครื่องปลูกของฝั่งก็มากขึ้นๆ ไร่ไร่อื่น กล้วย ทุเรียน เหล่านั้นท่านก็ปราบปรามไม่ให้ทำ ให้ทำอย่างอื่นดีกว่า ปลูกป่าให้เกิดประโยชน์แก่บ้านแก่เมือง แก่ประเทศชาติของเรา ถ้าเอาจริงเอาจริงขนาดนั้น เหนื่อยหนักขนาดไหน

อาบเหงื่อต่างน้ำท่านก็สู้ เคยเห็นภาพของท่านไหม เอามือชี้ใส่จอมกเจ้าของเนี่ย เห็นเหงื่อไหลลงจมูกจริงๆ พ่อเหนื่อยยากลำบากเสียสละ เพื่อให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินมีอยู่มีกินนั่นเอง

๗ ให้ทันเขา ให้ทันกับประเทศที่เขาเจริญแล้วทั้งหลาย ไม่เอารอด เอาเปรียบ ถ้าคิดอย่างเนี้ยเอามาเปรียบเทียบใส่ตัวเอง เรามีน้ำใจอย่างนั้นเหมือนท่านไหม มันต้องมี มีน้ำใจอย่างนั้น อยากจะช่วยเหลืออย่างนั้น ขอให้มียูมีกิน ขอให้ร่ำรวย อยากได้ช่วย พี่ป้าหน้าอาได้ทั่วถึง

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย นำไปพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปมาทธรรม ไม่มีความประมาท นอกเหนือไปจากนี้แล้ว ต่อจากนั้นก็จะได้ประสบพบเห็นเป็นความสุขความเจริญ ทั้งทางคติโลกและทางคติธรรมทุกประการ รับประทานฝอยมา หรือวิสาขนา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

ขอฝากทุกคนๆ เอาใจช่วยกัน น้อยไม่หลาย ตายไม่หมด อย่างอยู่ประเทศน้อยๆ หลายจังหวัดแค่นี้ ก็กลมเกลียวสามัคคี กันดีอยู่ เห็นรถประจำสงเคราะห์นำสิ่งของขึ้นภาคอีสาน ภาคเหนือโน้น รถบรรทุกสิ่งของจากส่วนกลางด้วยละ ไปสงเคราะห์ จังหวัดที่น้ำท่วมหลายๆ จังหวัด ไอ้โฮ น้ำใจไทยไม่ใช่ธรรมดา ้วย น้ำใจประเสริฐ เพราะอะไร เพราะว่า พระเจ้าแผ่นดินเป็นผู้มีน้ำใจประเสริฐ ประเสริฐเลิศกว่าประเทศอื่นเขา ดูแลไพร่ฟ้า ข้าแผ่นดินของพระองค์ไม่ให้อดอยากปากแห้ง พัฒนาทุกอย่าง ให้มันก้าวทันเขา อย่างนี้ เราก็ชื่นชมยินดีในน้ำพระทัยของ ในหลวง ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ ปิ้มแก๊สเอ็นจิวิ
อ.อุ้มทอง จ.สุพรรณบุรี

พระบ้านนอกเว้ย พระบ้านนอกเอามาเทศน์ในบ้านในเมืองที่เจริญ ไม่รู้ ไม่รู้ ไม่รู้จะว่ายังไงนะ ก็หันหลังแค่นี้ละก็เอาเลยนะ บอกกริบๆ ไป อ้า ตั้งใจทุกคนเด้อ ความตั้งใจนั้นเป็นตัวกรรมที่ดี

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีสัง จีวิตะมุตตะมัง

เพิ่นบอกไว้อย่างงั้น นี่ข้อหนึ่ง อ้า อ่ะ

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ
 ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ
 สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

นี่ครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒

ทุติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ
 ทุติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ
 ทุติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ครั้งที่ ๓ ต่อไปว่า

ตะติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ
 ตะติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ
 ตะติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ
 ติสสะระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง

ต่อไปให้ตั้งเจตนาของตนขึ้น จะรับศีล สมาทานศีล ก็ต้องมี
 เจตนางดเว้นซะก่อน มันจึงเป็นศีล บางแห่ง บางที่ บางบุคคล
 ว่ารับศีลอยู่ดี ๆ ปาณาติปาตา เวระมะณี ยังไม่จบเลย ยุ่งตาย
 ไปตัวหนึ่ง ๒ ตัว ติ แอ้ เมื่อมีเจตนา ไม่มีเจตนาที่จะงด จะเว้น
 จะละ จะพาว่่าทั้งอรรถทั้งแปล

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากฆ่าสัตว์ทุกชนิด
 ด้วยตัวเองและไม่ใช้ให้ผู้อื่นฆ่า

อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากถือเอาสิ่งของ
 ของท่านผู้อื่นที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้โดยอาการแห่งขโมย

กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากประพฤติผิด
 ในกาม ร่วมประเวณีในภรรยาในสามีของท่านผู้อื่น

มฺสาวาทา เวะระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากกล่าวเท็จ คำไม่จริงและหลอกลวงอำพรางทำนผู้อื่นให้หลงเชื่อในคำไม่มีจริง

สุราเมระยะมัจชะปะมาทัญญุชานา เวะระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากดื่มกินสุราเมรัย อันเป็นเครื่องดองของเมา ทั้งเป็นฐานเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท อันนี้รวมความไปถึง ฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า เสพติดให้โทษ ทุกชนิด ผิดทั้งกฎหมายด้วย ผิดทั้งศีลธรรมด้วย อ้า เป็นปัญหา ในการปกครองอีกด้วย

หากปกครองอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ความสบายใจ ไม่มีขโมย.. ขโมยขโมยใจใคร่ๆ จึงของซึ่งกันและกันอีกด้วย และก็ไม่มีกินสุราเมรัยเครื่องดองของเมา อ๊ะ ผิดศีลธรรมจริงๆ ละเมิดมากๆ เลย ในงานบุญครั้งใด ได้ร่วมกันเป็นหมู่เป็นพวกขึ้น ถ้าอย่างมี คนไม่มีศีลมีธรรมแทรกอยู่ในที่นั้น ก็อาจจะตีกันหัวร้างข้างแตก อ๊ะเฮอะ ติดคุกติดตะรางก็เยอะแยะแล้ว ม่งร้ายหมายผลาญซึ่งกันและกัน ฆ่ากันถึงตายก็มี ก็ยาเสพติด ให้โทษนั้นเอง

เพราะฉะนั้นพวกเราที่ตั้งใจเว้น ตั้งใจละทุกข้อ ทุกข้อมา เออ ปาณาย อะทินนาย กาเมย มุสาขุ สุราชุ เว้นให้ได้ อย่กัไป นิยมชมชอบมันเลย ความมั่นคงของประเทศชาติก็จะดีขึ้น ถ้ายัง

ล้มเหลวอยู่ ไม่รักษาศีลกันแล้ว ความมั่นคงของประเทศชาติ ก็ไม่ไว้วางใจกันแล้วปะแล้ว ผิดใจกันที่ไหน ที่ไหนก็จงล้าง จงผลาญกันอยู่อย่างนั้น อ้า มีเรื่องซุ่มนุ้มนกันใหญ่โต อ้า ทั้งอำเภอะอะไร อำเภอะอะไร อำเภอนี้จังหวัดสุพรรณยุ เนาะ(นะ) ถ้ารักษากันได้ทั้งอำเภ ทั้งจังหวัด ภายในจังหวัด เออ สุพรรณบุรีของเรา ก็จะไม่มีปัญหาการปกครอง ไม่มีปัญหา เขาเรียกว่า โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา) เออ สบายมาก โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)จริงๆ

อันนี้มัน คำพูดของอดีตผู้แทนราษฎร โนพลอมแพลม (no problem ไม่มีปัญหา)อยู่เรื่อย เพราะฉะนั้นพวกเราที่ต้องนึกถึงสังคม เราอยู่ร่วมกันจะมีสันติสุขเกิดขึ้น ก็เพราะความพร้อมเพรียงซึ่งกันและกัน เอาใจใส่ดูแลกันให้ทั่วให้ถึง อ้า อย่าอยากเป็นที่รักมักที่ชัง อิจฉาพยาบาลเหล่านี้ก็ผิดศีล ผิดธรรมด้วยเหมือนกัน

ถ้าเรารักษาศีล รักษาธรรมจริงจัง ปฏิบัติธรรมจริงๆ จังๆ แล้ว โอ้ย โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)อย่าว่าเลย สบายมาก อ้า ไม่มีปัญหา เออ ไม่ ไม่มีการคิด เออ (คด) ในข้ออยู่ในกระดุกแต่อย่างใด เออ ทำให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขดีทีเดียว ยังนึกคำพูดยังไม่ออกเลยนี่นะ เออละ อารารณา เกศนัแล้วหรือ พันธ์มา จะ โลกาฯ แล้วป้

ไอ้ผู้อาราธนาที่หลงอยู่เนาะ(นะ) อ้า เราอาจจะหลงกันด้วย ต้องทอ้งขึ้นใจไว้ดิๆ ที่จะเป็น เออ ประธาน พิชิตกรใดๆ ก็ดี ตั้งใจ ไม่ต้องประนมมือก็ได้หรอก มันจะเมื่อย ตั้งใจฟังด้วยดี เพื่อนว่า

สุสสุสัง ละครเต ปัญญิง

ฟังด้วยดียอมได้ปัญญา เพื่อนว่าอย่างงั้นนะ ฟังไม่ด้วยดี จะเกิดปัญญา ได้หรือไม่ละ ฟังไม่ด้วยดีเอา เอาหูไปนา เอาตาไปไร่ เอาใจไปสวน ไปหาลูกหาหัว หาเมียอยู่ทางบ้าน เป็นห่วงบ้านห่วงช่องอยู่ ก็เลยไม่ได้ตั้งใจฟังด้วยดี

นะโม ตัสสะ ะคะวะระโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ะคะวะระโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ะคะวะระโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 กัมมัง วิชา จะ ธัมโม จะ สีสัง จีวัตตะมุตตะมัง
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อตโถ
 สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

ไม่ได้พูดยากพูดลำบากอะไรหรอก พูดลึกลับๆ อ้า เอาไปมากหลาย คนผู้แสดงก็ไม่มีความรู้ พอที่จะพูดมากๆ ลึกลับๆ ยากๆ ให้ฟังเนาะ(นะ) พูดง่ายๆ กันดีกว่า

กัมมัง คือ การกระทำ แปลให้เป็นข้อๆ และ กัมมัง คือ การกระทำที่ผิดศีล ผิดธรรม มันเป็นการงานที่ไม่บริสุทธิ์สะอาด

วิชา กัมมัง วิชา ธัมโม ธรรมะก็เหมือนกัน ต้องมีความบริสุทธิ์แน่ใจแน่นอน มีความซื่อสัตย์ สุจริต บริสุทธิ์ยุติธรรมต่อกันจริงๆ อันทำมาค้าขายก็เหมือนกัน ไม่ใช่โกงได้โกงเอา อ้า ชี้ชักมึงได้ ปากว่าตาขยิบอยู่อย่างนี้ อะเอาได้ ได้แล้วเรา ได้แล้ว อ้า เรามีรอยเกิดขึ้นแล้ว มีเรื่องที่จะให้เรารวย ถ้าเราโกง โกงเขาได้หรือว่า โกงเขาบ้างอย่างนี้ แล้วการค้าขายของเรา มันจะบริสุทธิ์ยุติธรรมหรือเปล่า ถ้าใจเป็นอย่างงั้น มันก็ผิดทั้งศีล ผิดทั้งธรรมด้วย ผิดธรรมผิดวินัยด้วย การค้าขายจะอยู่ดีกินดี

จะเอาปัญหาของ สุภมาณพ บุตร โตททยบุตร ขึ้นมาบรรยายให้ฟังสักหน่อย

สมัยก่อนโน้น มีผู้สงสัยเป็นนักเป็นหนา ว่าคนเกิดมาทำไมไม่เหมือนกัน เกิดมาในโลกเดียวกัน เป็นมนุษย์เหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน บุคลิกลักษณะหน้าตา ผิวพรรณก็เหมือนกันไม่เหมือนกัน ผิดแผกแตกต่างกันไป บางคนสูง บางคนต่ำ บางคนดำ บางคนขาว บางคน อ้า พอดิบพอดิไปงั้นล่ะ ทำไมไม่เหมือนกัน ทำไมไม่ผิดเหมือนกัน อย่างเขาผลิตรถยนต์ ผลิตเครื่องยนต์กลไกใดๆ ขึ้นมา ยี่ห้ออะไร ยี่ห้ออะไร ก็เหมือนกันเปี้ยบมันผิดกันตั้งแต่เลขหมายเท่านั้น แต่ว่าเครื่องยนต์กลไกอันเดียวกันทั้งนั้น ผืนเดียวกันหมด เครื่องยนต์กลไกมีพลังเท่ากัน ยี่ห้อไหน ยี่ห้อไหนก็ดี มีพลังแข็งแรงเหมือนกันอันนี้คนเราที่มีความผิดแผกแตกต่างกันนี้

สุภมานพ ไตททยบุตร.. เพิ่นจึงสงสัยว่า ข้าพระพุทธเจ้ามีความสงสัยมานานแล้วพระเจ้าข้า แต่จะไปถามใคร มองไม่เห็นจะมีโอกาสได้มาเข้าใกล้พระบรมศาสดา อยากจะขอถามพระบรมศาสดา และพระผู้มีพระภาคให้หายสงสัยไปเลย แอ้ ว่าคนเกิดมาในโลก ในมนุษย์นี้ทำไมไม่เหมือนกันพระเจ้าข้า บางคนมีผิวดำ บางคนมีผิวขาว บางคนตระกูลสูง บางคนตระกูลต่ำ บางคน

ก็โง่งงเอาตุ่น บางคนก็ความเฉลียวฉลาดเหลือเกิน เหล่านี้ล่ะ ผิดกันไปมากมาย มีอยู่หรือหนอสิ่งที่ให้เขาเป็นไปต่างๆ กันอย่างนั้นพระเจ้าข้า

แอ้ เออ ดีมาก พระพุทธเจ้าเพิ่น เพิ่นตอบว่า ดีมาก คำถามของเธอมีประโยชน์กว้าง จัดคือจัด จัดเอาไว้ในพระสูตรซะด้วย เออ แอ้ อยู่มีอยู่ในพระสูตรซะด้วย ไอ้คนที่มีผิวขาวก็ดี ตั้งแต่อดีตมาเขาเป็นคนมีความบริสุทธิ์ใจ ไม่โกรธกริ้ว ไม่ถือโทษโกรธใครเลย ยิ้ม ใครว่าให้ก็ยิ้มอยู่อย่างนั้น เป็นคนใจดี อโหสิ มีใจ อโหสิเป็นหนึ่งในอยู่อย่างนั้น ใครจะว่ายังงี้ก็ช่างเขา เรื่องของเราไม่ได้เป็นอย่างนั้น วางเฉยได้เขาเรียกอุเบกขา ใครจะด่าจะว่ายังงี้ก็เรื่องของเขา แอ้ คนเกิดมาในโลกก็เหมือนกันล่ะไม่เหมือนกันทุกคน ไม่ขาวเหมือนกันทุกคน ดำก็ไม่ดำเหมือนกันทุกคน เออ ขาวก็ไม่ ไม่ขาวเกินกันเท่าไรหรอก บางคนสูง บางคนต่ำ บางคนดำ บางคนขาว บางคนก็มั่งมีศรีสุขร่ำรวย ทำมาค้าขึ้นซื้อขายคล่อง บางคนก็ยากจนข้นแค้นไม่เหมือนเขา

เนี่ยมันมี มีเหตุอะไรหนอ คนมันจึงต่างๆ กันอย่างงั้น มี คำถามของเธอ คำสงสัยของเธอนี้เป็นประโยชน์ในทางพระพุทธศาสนา มาก เออ เพราะงั้นข้อนั้นเกิดในหลักในเกณฑ์ดี ตระกูลสูงนั้นเป็นคนมีการอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นนิสัย ประจำชีวิตจิตใจของตัวเอง อ่อนน้อมถ่อมตนอยู่อย่างงั้น ไม่โอ้อวดอะไรเลย เป็นคนมีความเคารพต่อผู้หลักผู้ใหญ่เป็นหนึ่งในแหละ ไม่ได้ดูหมิ่นถิ่นแคลนผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้สูงอายุกว่า ผู้เกิดก่อนก็ว่าได้ ผู้มีหน้าที่การงานดีกว่า เหล่านี้ ไม่เคยเสียใจเลย ไม่เคยน้อยหน้าต่ำตาใครเลย เออ เป็นคนอุเบกขา มีอุเบกขาเป็นประจำอยู่อย่างงั้น เออ เพราะฉะนั้นการที่มีตระกูลสูง ก็เพราะเขาเป็นคนไม่ถือเนื้อ

ถือตัว เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้อายุสูงกว่า เคารพอยู่อย่างนั้น มีความเคารพไม่ดูหมิ่นถิ่นแคว้นใครเลย บางคนก็ขี้ โกรธ นี่ๆ ข้อที่พิวดำเนิน บางคนก็มีความโกรธเป็นประจำ นิดๆ หน่อยๆ ก็ไม่ให้อภัยแก่กัน โกรธ ถือโกรธอยู่อย่างนั้น โกรธจนหน้าเหี่ยมเกรียมไหม้หน้าแหละ เออ หน้าดำคร่ำ เครียด ถ้าโกรธจัดๆ ละ หน้าดำคร่ำ เครียด เหมือนดังเราเคยสังเกตไหม ถ้าโกรธละเปลี่ยนสีไปเลย เปลี่ยนสีจากสีขาว สีเหลือง สี อ้ำ งามอยู่บ้าง แต่ถ้าโกรธบ่อยๆ เกิดหน้าดำคร่ำ เครียดขึ้นมา หน้าเข้าฝ้าราศีมากมายหน้าดำ เออ คนขี้ โกรธพิวพรรณขี้ริ้ว เห็นว่านั่น คนขี้ โกรธพิวพรรณขี้ริ้ว ไม่ได้พิวพรรณผุดผ่องเหมือนดังเขาอื่น เพราะฉะนั้นใครอยากขาวบ้าง อยากพิวดีบ้าง อย่าสร้างความโกรธ อย่าอาฆาตมาดร้ายผู้หนึ่งผู้ใดเลย เห็นว่านั่น ไม่มี อาฆาตไม่มี มาดร้ายไม่มี จองเวรจองกรรมก็ไม่มี ให้อโหสิตลอด ไม่ค่อยผูกโกรธกับใครเลยอย่างเนี้ย

คนรักษาศรัทธาขณะนี้ได้ยอมเกิดในตระกูลสูง ๑ เกิดเป็นผู้มีผิวขาวบริสุทธิ์ผุดผ่อง ๑ เออ ไม่ ไม่แต่งเท่าไหร่หรือก มันมันเป็นไปเองโดยอัตโนมัติของมัน ถ้าโกรธแล้วมันทำลายผิวพรรณทำลายผิวพรรณตัวเอง เออ ตระกูลสูง ตระกูลต่ำ อันนี้ก็เหมือนกันละ ตระกูลสูงท่านผู้นั้นเป็นผู้ที่รักษามารยาทในสังคม เคารพผู้สูงอายุกว่า ไม่ดูหมิ่นถิ่นแคว้นผู้อื่นเขาเลย นี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ทำให้พิวพรรณต่างกันไป ทางนั้น ไม่มี ไม่เอามาถือสาหาความ ไม่เอามาผูกโกรธใส่ตัวเอง อโหสิให้อภัย เออ ถ้าผุดผิดไปก็นึกอยู่ในใจนั้น หรือประนมมือขอโทษ ผุดผิดไปแล้วขอโทษเนื่อขอโทษ ขอโทษผุดผิดไปแล้ว เออ ไม่ได้คิด มันออกมาโดยไม่ได้นึก ไม่มีเจตนาที่จะโกรธแค้นชิงชังใคร เออ บางคนสูง บางคนต่ำ บางคนพิวดำ บางคนพิวขาว อ้า

มีหลวงตาองค์หนึ่ง ท่านมาบวช แต่ว่าเป็นคนดำ หลวงตาองค์นั้น ก็เลย.. จนตายแหละ พุดเถียงความขึ้นมาบอกว่า อาจารย์พูดอย่างนี้ก็ไม่ถูกหรือ อิม อาจารย์นะพูดได้ พ่อแม่พาขาว มันก็เลยขาว ผมมันพ่อดำแม่ดำ ผมเลยดำ

อะเฮอะ อ้า มันเป็นที่ว่านั่น ไม่ใช่ว่า (หลวง)ตา อ้า เข้าใจอย่างนั้นก็ผิดอีกแหละ เป็นการเถียงคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า เอ้า ขอถามอีกหน่อยเถอะว่า ไก่ดำ เคยมีลูกตัวขาวๆ วิ่งตามหลังไปมีไหม เออ ๒ ตัว ๓ ตัว มันทำไม่ไม่ดำเหมือนแม่มัน มันทำไมขาวตั้งแต่มันตัวเดียวหรือ ๒ ตัวนั้น เออ วิ่งตามแม่ไปควายดำออกลูกเผือกหรือออกลูกด่อน(ขาวเผือก) อย่างนี้เคยเห็นไหม เออ ก็ ก็ แม่มันสี เห็นก็ว่าแม่มันนั้น แม่มันนั้น

เถียงไม่ได้หรอก อันนี้คำสอนพระพุทธเจ้า เพื่อนสอน เออ ถ้าเอาความโกรธมาบริหารงาน บริหารการงานอะไร มัน มันไม่สะอาด การกระทำก็ไม่สะอาด ความคิดก็มีอาฆาตมาดร้ายพยาบาทผู้อื่น อันนี้มันทำให้เป็นคนเกิดชาติต่อๆ ไป เป็นคนมีผิวดำ ดำ อ้ำมืดจริงๆ อึมเนี่ย มองเห็นแต่ตาแมบๆ (รวดเร็ว)กับแห้ว(ฟัน) หัวเราะออกมา เออ เห็นฟัน นอกนั้นดำหมดทุกอย่างอะนะ(นะ) เออ

ผิวดำ ผิวขาว ตระกูลสูง ตระกูลต่ำได้ ก็ไอ้ที่ว่าตระกูลสูง เพื่อนไม่เอาคำหยาบช้าสามัญมาคุยกัน เออ อย่างในตระกูลพระราชามหากษัตริย์ทุกสมัยมา ท่านไม่เคยเอาความโกรธด่ากัน อย่างจริงๆ จังๆ อ้า จนจะฆ่ากันตีกัน พระไม่ได้เอาความโกรธอย่างนั้นมาใช้ เอาแต่มธุรสวาจาที่ไพเราะเสนาะโสต ไม่ให้ความโกรธเกิดขึ้นในหัวใจของท่าน รักษาธรรมะข้อนี้เป็นหนึ่งมาโดยตลอด เพราะฉะนั้นท่านจึงมีคุณธรรมสูง เป็นควรที่ เป็นบุคคลที่ควรเคารพบูชาได้อยู่ ผู้เป็นตระกูลสูงตระกูลนั้นท่านมีมารยาทดี คำพูดคำจาดีมารยาทดี ไม่เคยกระทบกระทั่งเปรียบ เปรียบเปรย ผู้หนึ่งผู้ใด ให้เจ็บช้ำน้ำใจเลยแม้แต่น้อย ถ้าพูดผิดไปก็ขอโทษๆ แล้ว พูดผิดแล้ว ตรงนี้ อ้า ขอโทษเน้อ พูดผิดแล้ว ไม่มีเจตนาที่จะดูหมิ่นถั่นแคลนท่านผู้อื่นเลย เออ อ้า

บางคนเกิดในตระกูลสูง แต่ว่าผิวดำ ตระกูลสูงแต่ว่าผิวดำ เพราะว่าไม่รักษาความโกรธของตัวเอง ไม่ได้ขัดเกลาจิตใจ ตอนนั้นลู่อำนาจแก่ความโกรธบ่อยๆ อยู่เรื่อย เป็นถึงพระราชามหากษัตริย์ แล้วถ้าโกรธขึ้นมาล่ะ ลูกน้องแตกแหกเป็นแถวไป เออ

มีนิทานทั้งหลายนิทานเอามาเปรียบเทียบกับกันดู เออ มันเป็นอย่างนั้น บางคนก็ร่ำรวยมหาศาล บางคนก็ยากจนข้นแค้น ยากเงินจนทอง ไม่มีใครเคารพนับถือ เออ เป็นคนขี้ โกรธเป็นประจำ เรื่องที่ผ่านไปแล้วนาน ยังฟื้นขึ้นมาทะเลาะกันอีกต่อไป อยู่อย่างนั้น แล้วความโกรธมันทำลายผิวพรรณ เพื่อนว่าอย่างนี้ทำลายผิวพรรณ ทำลายทรัพย์สินด้วย เออ ทำให้เป็นคนยากจนข้นแค้นเข็ญใจไร้ทรัพย์ แล้วก็ปัญญาที่จะเกิดขึ้น กับชีวิตจิตใจนะ ก็นึกไม่ออก นึกไม่ออก นึกไม่ถึง ปัญญาพาตัวรอดเป็นยอดดี ไม่เอามาใช้ ไม่เอามาใช้กัน เอาแต่ความน่าเกลียดน่าชัง เอามาพูดกัน ด่ากัน ด่าแค่นี้ยังไม่พอใจ ต่อโคตรพ่อโคตรแม่ เพื่อนพ้อง(โน้น)ละ อ้า คำนำด่า ด่าพ่อด่าแม่ว่านี่เมื่อผิดไปทั่ว ทำยังงใจเขาเจ็บใจ หาเรื่องอย่างนั้นมาพูดให้จนได้ นั่นแหละสำหรับคน ทำลายผิวพรรณตัวเอง จะพูดดีๆ จรรยา.. ไม่ได้รับการ

ศึกษาสูงก็ตาม แต่มีธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั่นเอง เป็นคน มีจรรยาบรรณที่ดี อืม รักษาสมบัติของตัวเองไว้ได้ ไม่โกรธให้ใคร ไม่ด่าให้ใคร ไม่ว่าใคร ทั้งนี้ดีแม่หรือด่าต่างๆ นานาก็ไม่ด่า ด่าไปทำไม ด่าไปมันก็ไม่เป็นไปตามนั้นหรอก เห็นว่าให้อภัยซึ่งกันและกันดีกว่า ดีกว่าผูกโกรธหาความโกรธมาใส่ตัว สร้างพิวพรรณให้ตัวเอง ไม่น่าดูเลย หน้าดำคร่ำเครียด เออ เป็นอย่างนี้

บางคนยากจนข้นแค้น อันนั้นก็มีความตระหนี่ถี่เหนียว ความตระหนี่ถี่เหนียว เหนียวแน่นหวงแหน ไม่ค่อยจับค่อยจ่าย ไม่ค่อยเลี้ยงดูพ่่าน้ำอาทิไหนเลย เป็นคนเห็นแก่ตัวจัด อ้า แม้แต่คนอื่นมาบอกบุญ ทำอะไรกันนี้ ยังไปว่าเขาอีก เออ ยังไปว่าเขาต่อไปอีก ไปบอกเขาทำไม เออ ตัวเองรวยก็จงทำไปเถอะ อืม ว่าไปนั้น ไม่ต้องให้ผู้อื่นเดือดร้อนอย่างงั้นอย่างงี้ เปล่าหรอก การที่บอกบุญสุนทาน ให้กันและกันนี้เป็นคนใจกว้าง เป็นคนใจไม่คับแคบ เป็นคนใจกว้าง มี

เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

อยู่ในนั้นพร้อมเสร็จ เนี่ยจิง.. จึงเป็นคนใจกว้างใจขวางขึ้นมา ไม่คับแคบ อ้า ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เก็บ ไม่กำ ไม่กอบ ไม่โกย ไม่โง่ง ไม่กินใครเลย ซึ่งมันผิดศีลผิดธรรมด้วย ผิดธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย เพราะฉะนั้นคนเกิดมาเป็นตระกูลยากจนข้นแค้น เห็นแก่ได้ทรัพย์ อับปัญญา ไม่มีปัญญา เห็นเขาทำกั นึกหมั่นไส้อยู่เฉยๆ ไม่คิดจะสาธุ ยินดีปรีดาปราโมทย์ อะ โมหณา สาธุการด้วย ถึงตัวไม่ได้ทำก็ต้องโหมทนาสาธุด้วย ไปทอดกฐิน ผ้าป่า หากฐินอะไรสร้างอันนั้นอันนี้ สาธุอยู่ในใจ เออ เรียกว่า

โหมทนาส่วนบุญ เราก็ได้บุญเหมือนกันถึงไม่ได้ทำ แต่ที่ไม่มีใจ อิจฉาริษยาอาฆาตอย่างหนึ่งอย่างใด มีใจเผยแผ่มากว้างขวาง อยู่อย่างนั้น ใจกว้างใจขวางอยู่อย่างนั้น เป็น

นิสสยะปัจฉัย

ติดตามตนไปทุกภพ ทุกชาติ พระพุทธเจ้าสร้างบารมีมาเท่าไร ทำบุญทำทานมาเท่าไรชาติ ๔ อสงไขยกว่าไรแสนมหากัป เออ เกิดจากไหน เออ ภพไหนก็ตาม เกิดในตระกูลสูงสุด ตระกูลต่ำก็ตาม มีใจโหมทนาสาธุการกับผู้อื่นเขาอยู่อย่างนั้น ไม่อิจฉา ไม่ตาร้อนผู้หนึ่งผู้ใดเลย โหมทนาด้วยความจริงใจ ถ้าโหมทนาแล้ว ตัวเองก็ได้ ได้ส่วนบุญเหมือนกัน เออ

การอิจฉาริษยา หาเรื่องกลั่นแกล้งกันต่างๆ นานา เขาไม่ผิดก็หาเรื่องเขาใส่ให้เขาผิด เขาถูกอยู่ขนาดไหนก็ยังไม่มีโหมทนา ยังหาเรื่องอิจฉาเขาอยู่อย่างงั้น ถ้าใจอย่างงั้นเรียกว่า ใจริษยา หาเรื่องอิจฉาผู้อื่น อ้า ทำให้ตนเกิดในตระกูลต่ำ เออ แล้วก็ผิวดำ ไม่ขาวกับเขาละ อืม บางคนก็เกิดโรคต่างๆ นานา ของเขาหาย แต่ของเราไม่หายเลย เขากินยาอะไรก็ถูกไปหมด ดีไปหมด อ้า เพราะว่าเขาประพฤติดี เขาประพฤติดี ไม่อิจฉาตาร้อน ผู้ใดให้.. (เสียงโ) สาธุไปหมดทุกคน

(เสียงโ) ก็บอกว่าไม่ต้องอายุ(โ) ไม่ต้องอายุ(โ) คนกันเอง ยังอายุ(โ)ได้อยู่ ไม่ต้องอายุกันหรือกับคนอื่นที่มาที่นี้ก็เป็นญาติเป็นโยม ผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนากันทั้งนั้น พอใจที่จะประพฤติปฏิบัติตนตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า แอ้ ถ้าอยากสวย อยากงาม หน้าตาสะสวย พิวพรรณผุดผ่อง ก็อย่า

เป็นคนขี้โกรธ เพื่อนว่าอย่างไรนะ อย่าเป็นคนขี้โกรธ อย่าผูกโกรธ
อย่าอาฆาตมาดร้ายผู้อื่นเขา อ้า อย่าแข่งชกหักกระดูกผู้อื่นเขา
อ้า เฉยๆ เอาใจเฉยๆ ไว้ เฉยไว้ก็ดีเอง แต่ว่างานการของหมู่
ของพวก เอาใจใส่เป็นพิเศษ เอาใจใส่ เอาใจช่วยเป็นพิเศษ มีงาน
อะไรเกิดขึ้นทางบ้านบ้าง จะทำบุญบ้านบ้าง ทำบุญผ้าป่ามหา
กฐินอะไรบ้าง อ้ามีความยินดีปรีดาปราโมทย์ เออ ใจเราก็โชติ
ช่วงสว่าง ยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบานรำริง ไม่ใจฮ่อม(ระทมใจจน
เหี่ยวแห้ง) ใจตรอม อ้า ไม่ใจฮ่อม(ระทมใจจนเหี่ยวแห้ง) ใจ
ตรอม ใจคับแคบ ใจให้กว้างเอาไว้ เออ จึงสามารถไปเกิดใน
ตระกูลสูงได้ ถ้าอิจฉาริษยาพยาบาท อาฆาต จ้องแค้นคนโน้น
คนนี้ ไปเกิดในตระกูลสูงกับเขาไม่ได้ ไปเกิดเป็นคนต่ำๆ พุ้น
(โน้น)ละ เป็นคนเลว ต่ำๆ เลวทรามต่ำช้า เป็นคนยากคนจน
ด้วย เพราะไม่มี กุศลจิต ไม่ยินดีปรีดาปราโมทย์ในการทำบุญ
ทำทาน ไม่โมทนาสาธุการด้วย อ้า

อย่างนั้นก็เรียกว่าตัดลาภสักการะของตัวเอง ซึ่งควรที่จะ
ได้กับเขาบ้าง ก็เลยไม่ได้ทำกับเขาเลย พาอิจฉา พาความอิจฉา
ริษยา พยาบาทอาฆาต เอ๊ย ไปเล่นอะไรก็เอาไรต์เอาเปรียบหมู่
อย่างงั้นนะ เอาโก้ไปชนกัน ก็ เอออยากชนะเขาจนเกินไป เอาไม้
ไปจิ้มตา หรือเอาอะไรจิ้มตาโก้เขานะ ให้มันตาบอดข้างหนึ่งนะ
ทำนองนี้ เออ แล้วมันจะแพ้เขาเหล่านี้ หลายอย่างเรื่องอิจฉา
ริษยาเนี่ย ไม่ควรจะทำมาใช้สำหรับพวกเราผู้ถือพระพุทธศาสนา
ถือตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเพื่อก้าวไว้ ให้ละเว้น
เวรกรรมทั้งหลาย เออ อาฆาตมาดร้ายอย่าให้มีในหัวใจ ให้กว้าง
เอาไว้ ใจกว้างใจว่างจึงเกิดเป็นเศรษฐีมีมั่ง นั่งกินนั่งทาน

เป็นคนใจกว้างใจว่าง อย่าเป็นคนคับแคบ ถ้าคน
คับแคบแล้วจัดงานจัดการอะไรเกิดขึ้น ไม่มีใครไปเหลียวแล
เลย ไม่มีใครเอาใจใส่ช่วยเหลือเลย อย่างนี้ก็มิเราอยากจะเป็น
อย่างงั้นหรือ เราอยากจะเป็นอย่างงั้นเราก้สร้างเอาสิปะเนี่ย ตา
ให้คับให้แคบเข้า ให้เป็นคนคับแคบเข้า อ้า ขี้ตระหนี่ถี่เหนียว
เหนียวแน่นหวงแหน อ้า แล้วก็อิจฉาริษยาด้วย อาฆาตมาดร้าย
ด้วย จ้องแค้นจ้องกรรมผู้อื่นด้วย อย่างนี้ไม่ดีเลยเออเนาะ(นะ)
ไม่ดี สำหรับเราต้องการความเจริญ ขอโภคสมบัติ จงมีแต่ข้าพเจ้า
ในความเป็นธรรมทุกอย่างเลยเนาะ เออ เกิดมั่งมีศรีสุข เจริญ
รุ่งเรือง ค้าขายหงายมือก็ได้กำไรมหาศาล อ้า เป็นอย่างนั้น

ถ้าใจคับแคบแล้ว ไม่มีใครเหลียวแลละ แอ้เฮ้อ ไม่มีใคร
เหลียวใครแลเท่าไร เจริญชวนยังงั้นๆ ก็ไม่มีใครดูแล ไม่มีใคร
ยินดีด้วย โอ๊ย ทำแต่บุญๆ อยู่แน่แหละเขาก็ว่าเขาไปงั้นแหละ
เห็นเขามาเจริญชวนเพื่อสร้างบุญสร้างกุศลเหล่านั้นอันนี้ ก็ไปดูถูก
เขาอีก อย่างนี้ไม่ถูกต้อง ถ้าอยากให้ถูก ถูกต้อง ต้องยินดีปรีดา
ปราโมทย์โชติช่วงสว่าง อย่าอิจฉาตาร้อน โมทนาสาธุการด้วย
ถ้าทำดีแล้วโมทนาทุกอย่างไป

แม้แต่เอาปลาไปปล่อยก็ยังสาธู แม้ เออ เอานกไปปล่อย ก็ยังสาธู เออ อยู่อย่างงั้น เคยเห็นไหม เคยเห็นในหลวง เออ ไปปล่อยปลาแต่ละครั้งใหม่ อ้า ราชิดา ราชบุตร ราชิดาก็ทำตาม ตัดเชือกให้มันไหล ลงในหนอง ไหลๆๆๆๆๆ เสียก่อน เออ เออ ไม่มีตัวไหน ยินร้ายนี่ อาฆาตพยาบาทเลย มีแต่ที่ ด็อกดีใจหลายนี้ ว่าเป็นเสรีภาพแล้ว ด็อกดีใจหลาย ปล่อยปู ปล่อยปลา ปล่อยนก อะไรทำนองนี้ อย่างนี้ถือ อย่างถือว่าเป็น ของต่ำๆ เป็นของสูง นก หนู ปู ที่เมื่อได้รับความเสรีภาพเต็มที่ เออ โมทนาสาธู

อันนี้หลวงปู่เคยไปปล่อยปลากับหลวงตานู หลวงตานู เพื่อนก็มาบวชอยู่ด้วย แก่ให้ไปจำพรรษาอยู่บ้าน อ้า หนองบัว ไน่น ลูกสาวเพื่อน เคยบวชเป็นชีมา ไปซื้อปลาตัวใหญ่ๆ มาขังไว้ ขังไว้หม้อหนึ่ง เพื่อนก็เดินไป หลวงตานูเพื่อนก็เดินไป ไป เสียงมัน ดั่ง ครึกๆ เอ้ เสียงแปลกๆ อย่างนี้ มันแปลก เพื่อนเอาหยิ่งมา ขังไว้เนื้อ ไปดู ไปดูละ อาจารย์ๆ ไปเบิ่ง(ดู)อันนี้นะ มัน เอาอะไร มาขังไว้ดั่งครึกๆ สมมติว่าเราเอาไปปล่อยจะบาปไหม โอ๊ย ไม่ บาปหรือ อ้า เขาก็ได้บุญด้วยถ้าเขาโมทนา ผู้เขาซื้อมา เขาก็ จะได้บุญด้วย เอาเลยหลวง หลวงตาเอาเลย มีอยู่ในครุ(ภาชนะ สาน ใช้ตักน้ำ)ถึง เออ เอาปลาใส่ครุ(ภาชนะสาน ใช้ตักน้ำ)ถึง ไปก็ตัว มันมีเท่าไรเอาหมดละ เทออกหมดละ เทไปก็ลงปัด ก็ลงสระน้ำ ฝายบ้านหนองบัว วัดป่าบ้านหนองบัว ลงไปไหน ลงไปตามสะพานลงไป ลึกๆ หนุนละ

อ้อ โอโหสิกันเตอปะเนี่ย ให้ ให้ปล่อยแล้ว เออ ปลาตัว นั้นก็ปรากฏว่ามันรู้จักภาษาอยู่ ก็ปลาตัวนั้นมันเหมือนๆ เขา ตามันแดงหรือว่ามันร้องไห้ก็ไม่รู้ ตามันแดง มองดู มัน มันตา

แดงอยู่ ได้รับกักขังมานานหรือยังไง พอเอาไปปล่อยเท่านั้นละ ปล่อยลงน้ำแล้ว ไม่ได้ไปเลยนะ ปล่อยลงน้ำ กลับคืนมาซะก่อน กลับคืนมาหาผู้ปล่อยเสียก่อน แล้วก็ผงกหัว มาผงกหัว อ้า เรียก ว่าดีอกดีใจหลายที่มาปล่อยให้ คิดว่าอย่างนั้นนะ ไปซะ ไปซะ ไปซะ ไม่ต้องนั่นหรืออก ไม่ ให้ภัยแล้วทุกอย่าง เออ ก็มันปลา ขี้ป่วย เออ คึก ดีใจหลาย โดดคริม ไปเลย ไป.. ลงหนองใหญ่ๆ กว้างๆ หนุนแหละ หนองบ้านหนองบัวเนี่ย ตามบ้านหนองบัว

มีอีกครึ่งหนึ่ง พวกนกทั้งหลายก็เหมือนกัน ถ้าเอาไป ปล่อย เอานกไปปล่อยเว้ยเนี่ย บอกเขาซะ ไม่มีเวรไม่มีภัยกันนะ บัดนี้นะ อ้า โอโหสิแล้ว ให้โอโหสิแล้ว ให้ภัยแก่กันและกันนะ เออ ไปตีมาตีนะ ปล่อยออกจากกรงแล้ว บินไปสักพักหนึ่ง กลับ คืนมา มาบินแป๊บๆๆๆๆๆ หันหน้ามาโมทนาหรือยังง้อะเนี่ย... ไปๆๆ ไปได้แล้ว ไปได้แล้ว ไม่ได้หรือกมันจะไม่ทันหมู่เขา เออ ไปได้แล้วหมู่เขา เนะ เขาดีใจ ถ้าได้รับการปลดปล่อยอย่างงั้น เขาดีใจหลาย เออ

ถ้าเป็นใจมนุษย์เราก็เรียกว่า โมทนาสาธุนะ มีความปลื้ม ออกปลื้มใจ ชีวิตรอดคราวนี้เพราะคนคนนี้ มันจึงลอยพอกลับถึง

บ้านมองหน้าชะก่อน เออ ดูลีอาจารย์ อาจารย์ดูลี มัน มัน มัน เห็น มันไม่ไป มันลอยกลับคืนมา เออ มันมาโมทนาส่วนบุญที่เราให้อภัยแก่มันเนื้อก็เออ แอ้ ทำอะไรทำด้วยใจจริงๆ อย่า อ้า ปากว่าตาขยิบ ไม่ใช่อย่างนั้น ต้องให้อภัยจริงๆ ในใจเราจริงๆ ให้อภัยจริงๆ ปล่อยนก ปล่อยปลา ปล่อยกบ ปล่อยเขียด ก็เหมือนกัน อ้า เอาลงไปปล่อยที่น้ำแล้วยังลอยกลับคืนมา อ้า มาสวัสดิชะก่อนหรือยังงะเธอ นั้น นั้นๆ นั้นก็มีเขาไปปล่อยอยู่ ปล่อยกบก็เหมือนกัน ลักษณะเดียวกัน เขาดีอกดีใจ

เพียงแต่ว่าเขาหักขาหรือเปลา ถ้าเขาหักขา เขาจะลำบาก ลำบากอยู่ต่อไปละ แอ้ ถ้าปล่อยด้วยความเมตตาปราณีจริงๆ ได้ บุญจริงๆ

อะยมะทันตา

เออ ในชาตินี้เสียด้วย หลวงปู่เคย เออ ตั้งแต่เป็นโยม นั้นหรือ แต่เป็นโยมก็เคย ก็เคยทรมานสัตว์ เออ เคยขังสัตว์ไว้ มานี้มาเจ็บป่วยเข้าโรงพยาบาล ถูกผ่าตัดท้องเนี่ย ผ่าตัดท้อง เออลำไส้มันป็นกันหรือไง ก็เขาเย็บให้ดีแล้ว ดีแล้ว กินข้าวได้สบายแล้ว อ้า ได้นิมิตกบตัวนั้นนะ กบตัวใหญ่ๆ นะ มานั่ง อ๊บบๆ อยู่ มานั่งอ๊บบๆ เออ เห็นแล้วรู้แล้วว่า เรารู้แล้วละ อ้า แต่ก่อนไม่รู้จักอะไร ฆ่าทุกสิ่งทุกอย่าง ผ่าท้องทุกสิ่งทุกอย่าง หักขาเขาทุกอย่าง แต่ก่อน แต่เดี๋ยวนี้บวชมาแล้ว ๒๐ กว่าปี แล้ว ๓๐ กว่าปีแล้ว ให้อภัยแก่สัตว์อื่นทุกอย่างละ เพราะฉะนั้น จงโมทนาเอาเด้อเพื่อนนะ(นะ) อ้า บอกกบตัวนั้นนะ ตัว ตัว มัน มันมานั่งก็ทำ อ๊บบๆ อยู่อย่างงั้นหรือ ทำปาก อ๊บบๆ

มันถึงจะร้องเอ๋อ โมทนาเอาเด้อ เออ ก้มหัวลง ก้มหัว เงยคอ ขึ้นมา แต่ว่ามันทำบ้ายบาย(bye bye ลาก่อน)ไม่เป็นนะ มัน ทำบ้ายบาย(bye bye ลาก่อน)ไม่เป็น ทีนี้ก้มหัวลงรับเท่านั้นแหละ ต่อจากนั้นมาเลยดีวันดีคืนมา ท้องก็หาย เออ ที่ผ่ามาแล้วแผลก็หายดี

เออนั้น เรียกว่า จิตของสัตว์มีความสำนึกรู้สึกบาปบุญ คุณโทษ รู้สึกดีชั่ว รู้สึกเหมือนกันว่ารู้สึกเหมือนกัน พวกเปิดพวก โท่เราเคยที่ทรมานเขาอย่างไรละเลย ตั้งใจเมตตาโอโหสิให้เขาบ้างเด้อ สำหรับผู้มีศีล มีธรรมอยู่แล้วไม่ต้องห่วง ไม่ไปเอาสัตว์เป็นๆ มาทูปหัว ไม่ได้เคยหักแข้งหักขาเขาหรือ อ้า มีเมตตาปราณีอยู่อย่างนั้น อย่า อย่าไปกระทำเช่นนั้น อ้า มันเกิดอุบัติเหตุ อันนั้นอันนี้มา ขาหัก แขนหักก็มี เออ เพราะว่าเคยได้เบียดเบียน เขามาแต่ปางก่อนนะ ให้อโหสิกันซะ ให้อโหสิกันซะ ถ้าเป็นอย่างงั้น ให้อโหสิ อย่าไปถือโทษโกรธกันเลย เนี่ย เมื่อพรธนามาแล้วเพิ่มก็ว่าไป บุญสูง ตระกูลต่ำ ผิดดำ ผิดขาว อ้า มีโรคมาก มีโรคน้อยต่างกัน บางคนไม่มีโรคเอาเสียเลยก็มี เพราะไม่เคยเบียดเบียนสัตว์

เพราะฉะนั้นเราก็ต้องเอาอันนี้ละจริงๆว่า พวกเราเป็นชาว พุทธ เออ อย่างหาเรื่อง เออ เป็นเวรเป็นกรรมกับสัตว์อื่นอีกต่อไป ให้เมตตาจริงๆ เมตตาจริงๆ เออ เคยปล่อยนก ปล่อยอะไร มันก็บินวนเวียน กลับคืนมาสั่งอีก เออ พอมันไปแล้ว มันก็บินไปแล้ว มันก็บิน บินกลับคืนมา หันหน้ามาสั่งเหมือนกัน เออ วันนี้ปลอดภัยๆ เออ แอ้ เขาจะมีความดีใจอยู่ เออ ปลื้มใจแล้ว จะ ได้ปล่อยอย่างงี้

เพราะฉะนั้นในหลวงท่าน เห็นว่าการปล่อยสัตว์ให้ภัยแก่ สัตว์อื่นนี้ เป็นบุญเป็นกุศลอันหนึ่ง อ้า ควรทำบ่อยๆ บอกลูก บอกหลานให้ทำบ่อยๆ อ้า แม่เมตตาบ่อยๆ ให้แก่เพื่อน เท่านั้น เพื่อนร่วมโลก ประเทศ อ้า พม่า น้ำท่วมบ้านเมืองไม่มีที่อยู่ที่ อาศัย ภูเขาพังถล่มหลายมาปีนั้น ในหลวงท่านสั่งว่า โอ้ สงสาร เขาเนื้อ ไม่มีที่อยู่ที่อาศัย ข้าวปลาอาหารก็ลอยไปกับน้ำหมด ไม่มีกินอะไร เพราะฉะนั้นเพิ่นจัดตั้งกองทุนมูลนิธิขึ้นไว้ให้ แล้ว เอาของเหล่านี้ไปส่งพม่าให้หน่อยนะ ไปส่งพม่าให้ถึงมือนายกษ เภานะ อ้า สมัยนั้น สมัคร สุนทรเวช เป็นผู้แทนใหม่ๆ รับอาสา ไป ไปส่งเอง

ไปทาง ทางรถ ไม่ได้ไปทางเครื่องบิน เอารถยนต์ไป ออก ทางเชียงรายไปทางนี้ละ ออกไปเชียงรายเชียงตุงไปทางนี้ละ เออ ไปแล้วเข้าไปบ้านในเมือง เขาก็ตกใจอะ

พม่า โอ้ มากันหลายอย่างจ้ะ มายังไงกันหนอ แล้วแจ้ง ความจำนงมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลเป็นห่วงพี่น้อง เออ ชาวพม่า บ้านใกล้เรือนเคียงกัน ได้รับความกระทบกระเทือน อย่างหนัก เออ บ้านที่พักพาอาศัยพัก พังไปหมด ก็ได้ใช้ให้

ข้าพเจ้า เออ ได้เป็นผู้แทน ได้เป็นนายกรัฐมนตรีใหม่ๆ อยู่สมัย หนึ่ง ให้ข้าพเจ้านำของเหล่านี้ ก็คันรถบัสอะ ก็คันรถแบคโฮละ ก็ตู้ รถตั้ง ๕ ตู้ ๖ ตู้ หลายตู้เวอะ รถน้อยๆ ก็ติดตามไป หลายอยู่ นี้ เอาของนี้มา มอบให้พี่น้องที่ได้รับกระทบกระเทือน อ้า ในการแผ่นดินไหวหรือภูเขาถล่ม ตาย เสียหายร้ายแรง ผู้ ตายก็มี เพราะฉะนั้นขอรับของขวัญนี้จากในหลวงท่าน ท่าน นี้ถึงพี่น้องพม่าลำบาก จึงได้สั่งให้ข้าพเจ้านำของเหล่านี้มาช่วย อันนี้ครึ่งหนึ่งละ อ้า

นายกษ ของพม่า เป็นรัฐมนตรีหรือเป็นประธานาธิบดี แล้ว น้ำตาพัง(ไหลพราก) น้ำตาพัง(ไหลพราก) เอ้า โอ้ เสีย แรง ประกาศต่อหมู่ เสียแรงเราเป็นข้าศึกกันมา เป็นศัตรูกันมา นับสมัยไม่ถ้วน บัดนี้เราเลิกแล้ว เราจะไม่เป็นศัตรูกับในหลวง แล้ว เออ ไม่เอาแล้ว เออ การรบทัพจับศึกอะไรก็เลิกกันแล้ว ไหมละ พี่น้องทั้งหลายฟังนะ เออ ข้าพเจ้าขอพูดด้วยความจริงใจ เลิกจองเวรจองกรรมกับประเทศไทยแล้ว เออ นี้คราวหนึ่ง

ประเทศญี่ปุ่นนี้ได้รับความอนุเคราะห์จากในหลวง เพื่อตั้งกองทุนมูลนิธิไว้ให้ด้วย เออ ประเทศญี่ปุ่น อะได้สงเคราะห์น้อยไปหน่อย เออ ได้ตั้งกองทุนมูลนิธิไว้ให้นี้ มันช่วยประเทศญี่ปุ่น ตั้งกองทุนมูลนิธิคอยช่วยประเทศญี่ปุ่น แต่มันดันนายกฯ ยัง เออ ยังอยากจะทำแบ่ง แบ่งกองทุนมูลนิธินั้น เอาไว้เป็นส่วนตัวหรือเป็นไร จะว่าพัฒนาอะไร เอาละอันนี้ให้เขาไว้แล้ว ให้เขาไปแล้ว ให้เขาไปแล้ว ตั้งกองทุนไว้ให้เขาแล้ว อย่ามาแบ่งเลยนะ เออ เออ

พูน(โน้น)ประเทศเซตีพูน(โน้น)นี้ แผ่นดินกลมมโกลอีก บ้านเมืองไม่มีที่อยู่อาศัยอีก ที่อยู่ที่กินก็ไม่มี ที่นั่งที่นอนก็ไม่มี แผ่นดินกลมมพิงมากมาย ในหลวงก็ประกาศ ทหารช่างทั้งหลาย ผู้ใดเป็นทหารช่าง พอจะซ่อมบ้านแต่งเมืองให้เขาอยู่อาศัยได้ อ้า แล้วปุสะพานไปก่อน ใครจะ มีใจสมัครจะไป ทหารยกมือกันหมดเลย ยกมือกัน ไปประเทศเซตี อะ เอ้า เอาคัดเลือกเอาคนที่ จะเบิ่ง(ดู)สำคัญ เพื่อนเป็นนายช่างอยู่ ให้นำสิ่งของไปช่วยเขาหน่อย เขาลำบากจริงๆ ไม่มีที่อยู่อาศัย อาหารการกินก็ลำบาก ยากแค้นจริงๆ ประเทศเซตีเนี่ย เนี่ย

อีกหนึ่งประเทศจีนก็เคยส่งไปให้ ส่งไปให้ นั้นในหลวง ท่านก็เป็นอยู่ บ้านเมืองของเราก็ยากจนอยู่เหมือนกัน แต่น้ำใจของท่าน น้ำพระทัยของท่านประเสริฐขนาดนั้น ไม่เคยถือโทษ โกรธเคืองใครเลย ใครจะไปโทษ แม้โกรธกับเรา เป็นเจ้าเวร เจ้ากรรมกับเราก็ตามใจเฟิ่นว่า เราขอได้ทำ พอใจอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นเมืองไทยเรา ถึงว่ามีพระเจ้าแผ่นดินน้ำใจ เป็นพระ น้ำใจเมตตาสูง สงเคราะห์สงหาพี่น้อง บ้านใกล้เรือนเคียงกัน อ้า ประเทศพม่า ประเทศเขมร ประเทศอะไรเหล่านี้ก็เหมือนกัน ท่านไม่เป็นศัตรูกับใคร เออ ท่านเป็น เป็นมิตร เท่านั้น ไม่ได้เป็นศัตรูกับใคร ใครเป็นถ้อยเป็นความกันและกัน อะไรๆ เนี่ย ให้เลิกกันซะ อย่างงั้น อ้า แต่อยู่รวมกันอย่าง เป็นสุขกันดีกว่า อ้า

อัพยาพิชฌัง สุขัง โลเก

เออ ความไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกันเป็นความสุขอย่างยิ่ง เฟิ่นว่าอย่างนี้ อ้า นี้เราก็จะถือแบบตามคำสั่งสอนของ พระพุทธเจ้านั้นแหละ อะ

พวกเราเหมือนกัน อยู่จังหวัดสุพรรณฯ ถึงคนละอำเภอ ก็ตาม อยู่จังหวัดเดียวกันก็ดูแลกัน อ้า เอาในหลวงเป็นตัวอย่าง แอ้ ดูแล ไม่ใช่แต่สมัยนี้เท่านั้น

สมัยรัชกาลที่ ๕ เออ ท่านยังอุตส่าห์ไปเที่ยวยุโรป ไป เห็นบ้านเขา ประเทศยุโรปมีรถไฟวิ่งขวักไขว่ไปมา ท่านก็ตั้งใจไว้ รัชกาลที่ ๕ พระปิยมหาราชไปเห็นแล้ว อ้อ บ้านเขาสะดวกสบาย อย่างนี้ กลับไปที่นี้เราจะเอารถไฟไปวิ่งเมืองไทยให้ได้ เออ

มาเอาจริงๆ พอกลับไป ไปจากประ.. ประพาสประเทศยุโรป กลับมาแล้วก็ ตั้งกองทุนขึ้นจะนำรถไฟมาวิ่งในเมืองไทยให้ได้ เออ ทำยังไงเราไม่ใช่บ้านเศรษฐีอะไรหรอก แต่ว่าเรามีหัว นักโทษที่เขาติดเหล้า ติดเรื่อเมา ติดห้องขังมาเป็นเวลานาน และก็สิ้นอายุขัยเพิ่มละ เออ จะลดโทษให้เขา ถ้าเขาช่วย เออ มาเป็น เจ้าภาพ เออ หามดิน ใส่ทางรถไฟ หาไม้หมอนอะไรมา เอาวาง ทางรถไฟ เวลาทำทางเสร็จแล้วเรียบบร้อย ผ่านราชสีมานี้ ดงพญาเย็นนี้ ลำบากเหลือเกิน

แต่ท่านมีพระปรีชาฉลาดมากเลย แผ่นดินนี้ไม่ใช่แผ่นดินของใคร แผ่นดินของเรา เราเป็นพระเจ้าแผ่นดินเอง ทั้งรูปของเรา รูปในหลวงนี้ นี่ เอาไปติดตามทางไปเรื่อยๆ มันผ่าน ไม้ ไม้ ไหว อันนี้เจ้าของแผ่นดิน เพื่อนมาแล้วนี้ เพื่อนสั่งว่าให้ทำได้ อ้า แต่ก่อนก็ตัดต้นไม้ใหญ่ก็ไม่ได้ เออ ฝีมือคุณ เนะ(นะ) แต่ที่จริง ไม่ใช่ผิดหรอก ยุ่งมันชุม เออ ใช้มาเลเรียมันกิน แล้วก็พากันจับป่วยอยู่ในดง พากันตายในดงก็มี เพื่อนก็เอารูปอันนี้ ผู้เป็นผู้สั่งให้ทำทางรถไฟจากกรุงเทพฯ ตั้งต้นที่หัวลำโพงขึ้นไปทางอีสาน ขึ้นไปทางเชียงใหม่ เออ ลำปางไปน่านละ ทางตะวันออก ต่ไปทางปักข์ใต้จนถึงปางดงเบซาร์ โครงการเพิ่มละ... นักโทษทั้งหลาย

ช่วยกัน เป็นเร็วเป็นแรง เสียสละ อ้า กำลังของตัว เขาจะลดโทษให้ตามสมควรแก่การงานที่ ที่ได้ติดคุกติดตะรางอะนะ แอ้ นี่เป็นปัญญาของ อ้า พระเจ้าแผ่นดินท่านคิดออก ทางรถไฟก็จะให้มีในเมืองไทย ไฟฟ้าในเมืองไทยยังไม่เจริญ ก็ให้นำไฟฟ้ามาเข้า อ้า เป็นบางจังหวัดเรื่อยๆ ไป ให้มันทั่วถึงทางรถยนต์ ทางรถไฟ ให้มันสะดวกๆ เนะ หัวใจท่านพัฒนา ท่านต้องเป็น อย่างนั้น ต้องการให้ไฟฟ้เข้าแผ่นดินอยู่ดีกินดี ไม่ได้ให้เดือดร้อน เออ

แม้ตั้งแต่ คนไปเป็นหนี้เป็นสินเขาแล้ว ไปฆ่าเขา เป็นขี้ฆ่าเขา อยู่มาหลายชั่วคนแล้ว ก็ยังไม่มีเงินใช้หนี้เขาเลย เพื่อนก็เลย มาออกเงินค่าไถ่ ค่าไถ่หนี้ให้ ค่าทาส ทาสที่ติดหนี้ติดสินเขา มีก็คนๆ มีก็ตระกูลๆ เพื่อนไถ่ออกหมด ไถ่ออกหมด ไถ่เอาคนติดโทษทั้งหลายอะ ก็ยังอำนวย อยู่ในอนุสาวรีย์เห็นไหม เห็น นักโทษที่ปล่อยออกไหม นั่นละเพื่อนเอาใส่อนุสาวรีย์ไว้เป็นอนุสรณ์ อ้า ไถ่โทษให้แล้ว ไม่ต้องไป ไปประพฤติปฏิบัติตนผิดศีล ผิดธรรมกฎหมายบ้านเมือง มีไว้สำหรับปกครองคนดี

เพราะฉะนั้นขอให้ประชาชนทั้งหลายจงเป็นคนดี อย่าเอาคนชั่วมาใช้ อย่าเอาความชั่วมาก่อความเดือดร้อนให้แก่บ้านเมือง ของตนอีกเลย อืม เพื่อนขอในเวลานั้น เพื่อนก็เสียเงินค่า อ้า ไถ่ถอน อ้า นักโทษจำคุกตลอดชีวิตก็มีหรือถูกประหารชีวิตก็มี ไถ่เอาจนหมด เออนั้น เรียกว่า ปล่อยนักโทษทั้งหลายนั้นก็เป็นการไถ่โทษกัน ทำให้เหมือนกัน

เพราะฉะนั้นเรามีเสรีประชาธิปไตยเต็มทีแล้ว อ้า อย่าเกียจงอนกัน อย่าทะเลาะวิวาทบาดถลุงซึ่งกันและกัน หน้าหน้าเข้าหากัน ฟังพวาอาศัยซึ่งกันและกัน อ้า ให้มันเหมือน

เออ อดีตพระเจ้าอยู่หัว อ้า เป็น เป็นพระเจ้าแผ่นดินหรือท่าน
เป็น ทำเป็นตัวอย่างให้เราแล้ว พวกเราก็ยึดเอาข้อปฏิบัติ
ของท่านเหล่านั้นมาใช้เป็นประโยชน์แก่บ้านเมืองของตัวเอง
ให้มันสะดวกสบายทุกอย่าง

อัน เมืองอะไรเนี่ย จังหวัดเนี่ย

อู่ทอง ้อั เมืองนี้คงจะรวนนะ อู่ทอง ตั้งเป็นอำเภอได้
เลย อันนี้อะ ประวัติของจังหวัดของเราก็ยังมีผู้ช่วยพัฒนาอย่าง
เต็มที่ ทางรถไฟ ไม่ค่อยผ่าน.. ผ่านไปทางนี้ ไปทางนี้ ออกนี้

เออ อะไรอะ เซ็ดน้ำตาหรือ พุดไปแล้วเห็นความประพฤติ
เห็นการกระทำของ อ้า เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินท่านยังเสียสละขนาดนั้น
พวกเราเป็นไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของพระองค์ ก็เป็นนักเสียสละให้
มากที่สุดเด้อ ให้มีชื่อเสียงโด่งดัง เออ ในจังหวัดของเรา

ที่บรรยายมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่าน
ทั้งหลาย ได้นำไปใคร่ครวญพิจารณาด้วยปัญญาอัน
ชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อ้าปมาทธรรม ไม่มีความประมาท
ถูกต้องปรองดองกันไปเรื่อยๆ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็น
แต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคติธรรมทุกประการ
รับประทานวิสัยนามา ก็สมควรแก่เวลา เอวังก็มีด้วยประการ
ฉะนี้

ขอให้มีความสุขความเจริญเน้อ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องราชพฤกษ์-บุหงารายา
สถานเอกอัครราชทูตไทย
กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

เป็นกระ.. เป็นการกระทำกรรมดีที่ได้สมาทานมาแล้วนี่
เป็นการสารภาพผิดและกียอมรับนับถือพระรัตนตรัยว่าเป็นที่
พึ่งที่ระลึก ไม่ได้ถือสิ่งอื่นอีกแล้ว มีพระรัตนตรัยเท่านั้นวิเศษ
ที่สุด เลิศกว่ารัตนะอื่น รัตนะอื่นอาจจะปนเปื้อนอยู่กับบาปกรรม
ก็มี อันนี้ถ้าเรารักษาได้ตามที่สมาทานมาแล้วเราก็เป็นคนบริสุทธิ์
ผุดผ่องไม่มีมลทินโทษอะไรๆ เกิดขึ้นเลย ก็ขอให้ตั้งใจรักษา
ประพฤติปฏิบัติให้เคร่งครัด เราก็จะได้ของดีไว้ประจำตัว ของดี
ก็คือ พระพาทธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้นแหละว่าเป็นสรณะที่พึ่ง
ที่ระลึกที่นับถือ ไม่ได้เป็นการเมืองแต่อย่างใด

เป็นการส่วนตัวของใครของมัน เป็นการงดเว้นในบาปทั้งปวงนี้เป็นเรื่องของส่วนตัวไม่นอกกลุ่มนอกทางออกไป ไม่ได้ถือเอาศาสนาเป็นเครื่องมือเพื่อต่อต้านอะไรทั้งนั้น ต่อต้านกิเลสของตนเอง อ้อ สมาทานตั้งมั่น ไม่ฆ่าสัตว์นี้เราต่อต้านได้แล้ว ไม่ลักทรัพย์ เราต่อต้านได้อีกแล้ว ไม่ประพฤตินิโคตในกาม ล่วงประเวณีในภรรยา สามีนของคนอื่น อ้อ นั่นนี่ก็ต่อต้านได้แล้ว เว้นจากกล่าวไปปดหมดที่เหลือลวงลวงอำพรางในสิ่งที่ไม่มี หากตมตุนกันทุกหนทุกแห่งอย่างนี้ก็เป็นปัญหาสังคมเหมือนกัน อาจมีนักตมตุน หลอกลวงกันถ้าผิดเพี้ยนไปจากธรรม.. ธรรมตามความเป็นจริงเรา ถ้างดเว้นได้แล้ว

ก็โอ้ย สบาย เว้นจากการตมตุนกิเลสรวมรวมความไปถึงยาเสพติดให้โทษทุกชนิด อย่าให้มาแปดเปื้อนในใจของเราได้ไม่ ให้มากไม่ให้มี อ้อ ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด สุราเมรัยก็ดี เครื่องดองของเมาก็ดี ยาเสพติดทุกชนิดก็เป็นโทษเหมือนกันทำให้ทำลายสุขภาพจิตให้แหลกลาญไปอย่างนี้ก็มี อ้อ ขอบุณนอกเรื่องนอกราวไปได้ มันฆ่ากันตายมันหลาย เพราะสุราเมรัยนั่นเอง อ้อ สุราเมรัย มีนเมามาแล้ว ถ้าได้ตมตุนเข้าไปแล้วก็ลืมเนื้อลืมตัวเอง อ้อ นั่งไม่เป็นที่นั่ง ที่นอนที่ดีนะ ที่ดีไม่นอน นอนตามหญ้าตามอะไร ลืมที่ไหนหลับที่นั่น อ้านอนหลับที่ไหนอยู่ที่นั่น ไม่ไปไหนเลย

นั่นเตรียมมาทำลายสุขภาพจิตของตนเอง ให้ทรุดโทรมให้แหลกลาญไป โดยไม่จำเป็นไม่ใช่เหตุที่ควรจะทำ เรามีหน้าที่ รักษาและป้องกันความประพฤติ ทางกาย วาจา ใจของเราให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมจริงๆ อันนี้ ยอดจริงๆ ยอดยิ่งยง ยอดนี้ไม่มีเรื่องราวกับใครๆ ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งวิวาท

บาดถลุงกันซึ่งกันและกัน ไม่มีเลย มีศีลธรรมล้วนๆ อยู่ด้วยกัน ความอยู่ด้วยกัน ร่วมกันอย่างสงบจริงๆ เอาศีล เอาธรรมเป็นที่พึ่งจริงๆ ปัญหาทางโลกในการปกครอง การปกครอง อ้า ดูแลความสงบของรัฐบาลก็เบาใจ เบามากๆ เลย ไม่มีเหตุชนิดนั้นเกิดขึ้นในหมู่ของพวกเรา ในบ้านของพวกเรา ในเมืองของพวกเรา ก่อความไม่สงบให้เกิดมีขึ้นในหมู่บ้านของเราไม่ดี เป็นสิ่งที่ทำความเดือดร้อน สิ่งที่ทำให้ความเดือดร้อนให้แก่สังคมจริงๆ นะ ให้คิดดูให้ดีว่ามันเป็นการทำลายความสงบของสังคมได้จริงๆ

อ้อ เอารอดเอาเปรียบกันไปต่างๆ นานา ลักฉกฉ้อปล้นจี้ อ้อ อะไรต่ออะไรกันเหล่านี้ มันนอกกลุ่มนอกทางออกไปแล้ว ไม่ได้ อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมแล้วเรางดเว้นเราเลิกเราละในสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนี้ได้แล้ว เราก็เป็นเทวดาอยู่ร่วมกันอย่างเทวดา ไม่มีอาฆาตบาดถลุงซึ่งกันและกันเลยมาดร้ายซึ่งกันและกันเลย

ไม่เอารอดไม่เอาเปรียบเรื่องทรัพย์สินเงินทองอะไร ไม่มี ลักฉกฉ้ออะไรก็ไม่มี อืม ไม่มีอาฆาตมาดร้ายต่อกันและกัน แล้วก็ศีลเป็นธรรมไปด้วยกันหมด เราอยู่ร่วมกันอย่างสบายๆ อ้อ มีสิ่งมีของมีทรัพย์สินเงินทองอยู่ในตัว หรืออยู่ในบ้านก็ไม่มี โจรไม่มีผู้ร้ายที่จะมางัดแงะ

อ้า ฉกฉักเอามาแย่งชิงวิ่งราวเอา เหล่านี้ไม่มี ไม่มีในใจ ถ้าเราอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมแล้ว เราจะพบความสงบสุข แน่นนอน อยู่รวมกันเป็นหมู่เป็นพวกอย่างมีความสุขสบาย นั่งก็สบาย นอนก็สบาย ไม่ต้องห่วงใยเรื่องบ้านเรื่องช่อง เรื่องทรัพย์สินเงินทอง ว่าผู้อื่นจะมาแย่งหรือจะมาฉกชิงวิ่งราวเอาไม่มี ไม่มีทั้งนั้นเราสบายไหมละ ถ้าไม่มีในใจเราแล้ว เราสบาย นั่งสบาย นอนสบาย ทำการทำงานเป็นอิสรภาพเสรีภาพเท่าเทียมกันหมด อ้า ก็อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

อันนี้ขอฝากท่านทั้งหลายแม้จะเป็นชาติไหน ภาษาไหน ก็ตามตั้งอกตั้งใจ งดเว้นละจากบาปทั้งปวง ด้วยเจตนาของตัวเองจริงๆ ไม่ให้มันเกิดขึ้นในจิตในใจของเรา เบาใจ เห็นหน้าตา

ก็น่าเคารพ น่านับถือ อ้า น่าบูชาเพราะว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ด้วยกันทั้งผู้ชาย ทั้งผู้หญิงหรือสำรวจมรรควังอยู่ในการ อ้า รักษาคุณธรรมในหัวใจของเราให้เคร่งครัด อย่าให้อ่อนแอได้ให้เคร่งครัด อ้า ตึงมือ เรื่องบาปเรื่องกรรมไม่ให้มี ถ้าปัญหาเรื่องนี้สงบไปแล้ว อ้าที่เกิดปัญหาสังคมขึ้นมีการปล้น การฉ้อ การฉก การลักเอาสิ่งเอาของซึ่งกันและกันไม่มีเลย ไม่มีเจตนาอย่างนั้นเลย

แม้ได้เก็บตกสิ่งของต่างๆ ตกหล่นจากรถจากราที่ไหนๆ มาอ่านดูในกระเป๋าก็รู้จัก อ้า ชื่อนามสกุล อยู่ที่ไหนๆ เอาไปฝากเจ้าหน้าที่ให้ประกาศหาเจ้าของด้วย อันนี้ประกาศหาเจ้าของจริง ตัวจริง รูปภาพก็มี อะไรก็มีอยู่ในสมุดฝากหรือในสมุด อ้า ทะเบียนบ้านมีหมดทุกอย่าง

ถ้าตั้งใจด ทำอย่างนี้ให้บริสุทธิ์ทุกคนๆ ก็เรียกว่าสังคัมสงบไม่มีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นในสังคัมมนุษย์ อ้า ถ้าเป็นอย่างนี้นะ ทั้งบ้านทั้งเมืองละ โอ๊ย เทวดาสรรเสริญเยินยอสาธุการด้วย ถ้ายังมียังปล้นยังฉ้อ ยังฉก ยังลัก ยังขโมยสิ่งของวุ่นวาย สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นอยู่อย่างนั้น ก็ชื่อว่าทำลายความสงบของสังคัมไม่มี ไม่มีความสงบลงได้ อ้า ทำสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นแก่สังคัมให้ยุ่งยากกับเจ้าหน้าที่ อ้า เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหรือตำรวจ ทหารก็ดี ข้าราชการทุกภาคกรมกองก็ดี ถ้าสงบไปต่างๆ กันสบาย สบายใหม่ละ สบายมากแฮ

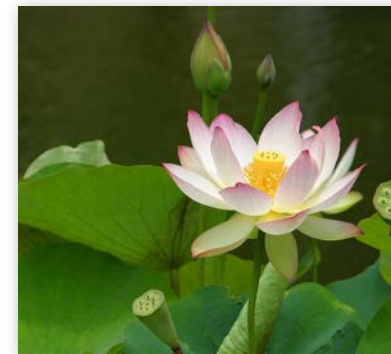
เพราะฉะนั้นต้องสมควรปฏิบัติธรรม รักษาธรรมในตัวของตัวเอง ให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้ นี่ยังงี้จึงมีขมรมปฏิบัติธรรมกันเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง ทกหัวเมือง อ้า ไม่ว่าจะในวงราชการก็ดี ไม่ว่าจะประชาชนที่อยู่ร่วมกันในสังคัมก็ดี ทุกคนต่างคนต่างรักษาความบริสุทธิ์ผุดผ่องของจิตใจอยู่ในศีลธรรมอย่างจริงจัง และก็จริงใจด้วย อ้า ไม่ตาย เราไม่ตาย อ้า ไม่ ไม่ตาย ต่อให้แม้เขาจะมาสู้รบตบมือเรา เราก็ไม่สู้ละ ไม่เอาอย่างนี้ ก่อความทะเลาะวิวาทบาดถลุงซึ่งกันและกันนั้นนะ มันเป็นนิสัยของสัตว์ ไม่ใช่นิสัยของมนุษย์ ของสัตว์ทุกจำพวกไม่ว่าสัตว์บ้าน ไม่วาสัตว์ป่า ถ้าเห็นกันแล้วไม่ไว้กันทั้งนั้นแหละ อ้า มีดฟันกันฆ่าฟันกัน แห่ไล่กัน แห่ไล่กัน ให้แสบต่อแสบหลายๆ ครั้งเข้า เข้าโดนเข้า ฆ่ากันกันกัดกัน อ้า เอ

อย่างสัตว์.. อย่างสัตว์เดรัจฉาน อ้า เราเป็นมนุษย์ เราไปทำอย่างนั้น มันจะสมควรไหม ไม่สมควร เพราะฉะนั้นจึงขอถือโอกาสบิณฑบาต บิณฑบาตเรื่องนี้ชะ อย่าให้มีเลยขอบิณฑบาตให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข อยู่ร่วมกันอย่างเทวดามีคุณธรรม

ภายในหัวใจ อ้า อันนี้พระพุทธเจ้าท่านรู้ รู้หมดทุกอย่าง เพิ่นถึงห้าม สิ่งใดที่เป็นพิษเป็นภัยแก่สังคัมท่านห้ามไม่ให้ประพฤติ ไม่ให้ปฏิบัติ อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมดีมาก อ้า นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข ไม่มีใครมาข่มเหงรังแกแต่อย่างใดทุกคนอยู่ในขอบข่ายกันทั้งนั้น จะสุขไหมละ อ้า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

เพิ่นบอกว่าความพร้อมเพรียงประพฤติปฏิบัติธรรม สามัคคีจริงๆ แล้วความสุขมันเกิดขึ้นมาเอง อยู่ด้วยความสงบสุขทุกคน ทกหมู่เหล่า ทุกชาติ ทุกภาษา เรามาอยู่ร่วมกันอย่างมนุษย์ ไม่ได้้อยู่ร่วมกันอย่างสัตว์ ไม่ได้มุ่งร้าย หมายผลาญ ผู้หนึ่งผู้ใดเลยแม้แต่น้อย อ้า มียินดีที่จะป้องกัน อ้า ความทุจริตอะไรเกิดขึ้นนะที่นี้ ไปๆ ยินดีกับพวกชาวอินเดีย เว้ย เขาก็อยู่แค้นนั้นแหละ ยินดีไปยินดีเขา ถ้าหากมีใครมีอะไรเกิดขึ้นแล้วเขามีกฎระเบียบของเขาต่างหาก ช่วยกันหมดทั้งกลุ่มเลย ทั้งหมู่บ้าน ทั้งตำบลนั้น ถ้าหากมีคนผู้ร้ายร้ายใครเข้ามา อ้า รังแกเขาก็ร้องประกาศว่า โจร โจร ขึ้น

อ้า พวกมันหลังไหลออกมาจากบ้านของตัวถือศีลตราอาวุธ ออกมา อ้า ได้อะไรๆ ก็ถือมาด้วย อ้า เรียกว่าโจรผู้ร้ายคนนั้น ก็เคราะห์ร้ายขึ้นมาละปะนั้น เขารุ่มสกริม เขารุ่มดี อ้า ดีโจรผู้ร้ายคนนั้นเข็ดหลาบเลย ไม่ทำแล้วอย่างนี้ไม่ทำแล้ว ยอมจริงๆ ยอมแพ้อจริงๆ แล้วก็จะประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ใน อ้า กฎแห่ง อ้า กรรมดี กฎทั้งหลายกรรมดีทั้งหลายเราจะประพฤติปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ไม่ประพฤติอย่างนี้อีกแล้ว อ้า สารภาพต่อหมต่อคนให้เข้าใจ นั่นเขาเรียกว่าปราบปรามทุจริตที่มันเกิดขึ้นในชุมชน เขาพร้อมเพรียงกันจริงๆ อินเดียนะ

อ้านี้ไปเห็นมาแล้ว และารู้เรื่องราวมาแล้ว เขาพร้อมเพรียงกันในการที่มาประพฤติทจริตต่อสังคม เขารวมกำลังกันออกมาปราบ อิม หมูใหญ่ไม่ใช่หมู่น้อย ถ้า โจโร โจโรขึ้นที่ไหนละ ไหลออกมาจากบ้านของตน พร้อมด้วยถือศีลตราอาวุธมา ไม่มีอาวุธอย่างอื่นก็ไม่ตะบอง เออ ถือไม้ตะบองออกมา ออกมาเล่นงานกันกับโจรที่ลักของ ที่มาขโมยของ มารังแกเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เขาก็รุ่มสกริมคนนั้นแหละๆ คนนี้ๆ จำหน้าได้ จำหน้าได้ นี่เขามี

เขาจะยอมหรือไม่ยอม ถ้าเขาไม่ยอมจำนนแล้วก็ ทำอานไปละ ดีไม่ดี ก็ได้กินข้าวลอดช่องไปเรื่อยละ เออเขาจะมาเอา เขาจะตีเอา ให้เสียองคะไปเลยก็มีดังนี้

ความสามัคคีมีในหมู่นี้ ความสุขยอมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่นี้แฮ ภัยยอมเข้าพาดพันหมู่นั้นฉิบหาย เออ อ้า นั่นนะนะเอาหลักความสามัคคีเข้ามาใช้ สามัคคีพวกหมู่นี้ทั้งหลายมีความพร้อมเพรียงกัน สามัคคีกัน เออ รักษาความสงบอยู่ในตัว ไม่ต้องอาศัยเจ้าหน้าที่บ้านเมืองใดๆ พวกเราทุกคนมีสิทธิที่จะใช้พลังกำลัง อ้า ป้องกันความทุจริตในสังคมนี้ไม่ให้เกิดมีขึ้นดังนี้ เรียกว่า

**สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคะ.. สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา**

เออ ยังความเจริญให้เกิดขึ้นได้เต็มที่ วุฑฒิ ความสามัคคี อ้า พร้อมเพรียงกันดี วุฑฒิสาธิกา อ้า ถ้าหากพร้อมเพรียงกันทุกคนทุกฝ่าย ไม่มี เออ นอกสู่นอกทางอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมก็ไม่ต้องอาศัยกฎหมายทางอื่นหรือกฎหมายละ อ้า กฎหมายหมู่นี้ เอากฎหมู่นี้เข้าว่าเลย อ้า ถ้าใครมาทำความผิดในสังคมเรา คนนั้นก็เรียกว่าอานไปละ เออ หรือว่า บอมไปหรือสะบักสะบอมไปละ

อิม อย่าไปริเลยอย่างงั้นอย่าไปริ เอากฎระเบียบของอินเดียนมาใช้กันอันเนี่ย ดี ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยเจ้าหน้าที่อย่างเดียว เจ้าหน้าที่รักษาความสงบผู้พิทักษ์สันติราษฎร์อาศัยเจ้าหน้าที่เป็นคนช่วยเหลือให้มีความสันติสุข สงบสุข อยู่ด้วยกันอย่างมี

ระเบียบวินัย อ้า ศีลธรรมด้วย อ้า โอ้ย มันวิเศษจริงๆ มีความสุขจริงๆ อ้า สงบสุขลงได้ไม่เดือดร้อน ไม่มีใครไม่มีผู้ร้าย ไม่มีใครจะคิดนอกกลุ่มออกทางออกไปล้วงจกกระเป่าหรือล้วง อ้า เอาทรัพย์สินของผู้อื่นเขาอะ ไม่มี อย่างนี้เกิดขึ้น ก็เรียกว่าอานละคนนั้นอานละ คนไหนไปละเมิดข้อบังคับบัญชาแล้วก็อานละปะเน้อ สบายแล้ว หัวร้างข้างแตก อ้า ฟันหักฟันหล่นไปแล้ว เขาเอาพอแรง ทางนี้แล้ว

ความสามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมี มีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ ภัยย่อมเข้าพาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

อ้า มีชีวิตอยู่ในใจของเราอยู่จะมาสถานทูตไทย หรือ สถานทูตใน อ้า เออ ในประเทศอะไรเนี่ย ประเทศอะไร ไ้อ้ๆ นี้ประเทศ อ้า ไหน ชื่อประเทศเราก็จำไม่ได้ อ้า

ประเทศเราไม่ไม่ใช่ประเทศใหญ่ประเทศไทยน้อยๆ ความปกครองของเราเอาศีลธรรมเอามาปกครอง เอาศีลธรรมที่ได้สมาทานตั้งมั่นไว้แล้วนั้นแหละ เอามาปกครองตนเองด้วย เพื่อนบ้านใกล้เคียง อ้า บ้านอยู่ติดกันอาศัยซึ่งกันและกันได้เลยอย่างนี้ ใช้พลังงานอันนี้เป็นที่ อ้าปกป้องคุ้มครองบ้านเมืองของตัวเอง อาศัยความพร้อมเพรียง

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมคคานัง ตะโป สุโข สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาทิกา

นี่เพื่อก็บอกไว้ ถ้ามีความพร้อมเพรียงในหมู่ใดความสุขย่อมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ ภัยย่อมเข้าพาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย แม้ตั้งแต่ชาติกึ่งทางอื่น อ้า เห็นความพร้อมเพรียงของชนหมู่แล้ว ในประเทศเออ อ้า หนึ่งประเทศใดมีการเอาจริงเอาจังกัน อ้า จนมีชื่อมีชื่อในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันแล้วเขาก็ไม่บังอาจจะรุกร้าอธิปไตยของแต่ละประเทศหรือออก อ้า ขอให้พวกเรายึดเอาธรรมะดังที่สมาทานมาแล้วนี้

สมาทานศีลตะกันี้ อ้า ปาณาชฺช อะทินนชฺช กาเมชฺช มุสาชฺช สุราชฺช เออ ๕ อย่างนี้ เป็นสิ่งที่ทำให้สังคมรมเย็นเป็นสุขมาก มีความสุขไม่มีเบียดเบียนกัน อิม โดยการจกการลักการปล้น การจี้แต่อย่างใด ความสุขอยู่ในศีลธรรมข้อนี้ ดีมาก ไม่มีอะไรดีเท่า ศีลธรรมนี้ดีแท้ๆ

อ้า ถ้าเราอยู่ศีลขบถายของศีลธรรมแล้วก็ทำให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขได้ มีความสงบสุขได้ อ้า ไม่ต้องมีเจ้าหน้าที่อะไรมากมาย อ้า สิ่งเสีย เสียงบประมาณไปเป็นจำนวนมาก จัดการเจ้าหน้าที่เพื่อปกครองปกป้องบ้านเมือง เสียงบประมาณไปมากปึ่ๆ ซื่อๆ (เฉยๆ)

อะถ้าพวกเรารักษากันทุกคน ตามหน้าที่ของทุกคน สามัคคีกันจริงๆ จังๆ ถ้าปราบโจรผู้ร้ายหรือปราบข้าศึกศัตรูทั้งหลายทั้งปวง อย่างทึ่กัน อ้า อย่างละ อย่างเมินเฉยกัน ช่วยกันจริงๆ คนจะอยู่ในบ้านกลุ่มไหน บ้านไหน อ้า อะ เขตไหนๆ มีแต่คนพร้อมเพรียงสามัคคีกันดีพอบ้านเมืองมันก็สงบมาเอง เพราะว่าพี่น้องทั้งหลายร่วมใจกันรักษา อ้า ศีลธรรมหรือยัง

อันนี้ธรรมะบ้านนอก อาตมาอยู่บ้านนอกละ พุ้น(โน้น) ไม่ได้อยู่ในกรุงเทพฯ หรือ อยู่บ้านนอกพั้ว(นั้น) บ้านป่าผาดอนโน้น เขาก็เอาอย่างนี้เหมือนกัน เออ ประชาชน หมู่บ้านอยู่ใกล้ติดต่อกันอาศัยกัน ซึ่งกันและกัน แม้ทำการทำอะไรก็ต้องอาศัยหมู่อาศัยพวกช่วยกัน เว้นไว้แต่ แอ้ เป็นเจ้าแก่ใหญ่ๆ มีเงินเยอะๆ จ้างวานจ้าง อ้า ขอแรงงานมา อ้า ช่วยพัฒนาตรงนี้ๆ ให้มันสำเร็จเสร็จสิ้นไปตามความประสงค์

ขอกำลังพี่น้องทั้งหลายช่วยดูแลกัน แอ้ ก็ได้รับความสงบได้ เพราะเอาใจใส่กัน ไม่ ไร่ทาน ไร่ทอดทิ้ง ไร่นิ่งดตาย ไร่ใจจืด ไร่ใจดำ ไร่อำมหิต ไร่ทำให้เพื่อนบ้านทั้งหลายได้รับความเดือดร้อนเพราะการกระทำของเรา ก็ชื่อว่าอยู่ในขบถายของศีลธรรมเหมือนกัน อยู่ในขบถายของศีลธรรม มีเขตจำกัดอยู่ ศีลธรรมนั้น ไม่จก ไม่ลัก ไม่ปล้น ไม่ฉ้อ อ้า ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกันแล้วก็อยู่ในขบถายของศีลธรรมแล้วก็มีสันติสุขเกิดขึ้นในหมู่บ้านของเรา ในเมืองของเรา อ้า ในครอบครัวของเราด้วย อิม อ้อ ประโยชน์มหาศาลเว้ย การสามัคคีกัน พี่นยังบอกว่า

**สุขา สังฆัสสะ สามัคคิ สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคิ วุฑฒิสาธิกา**

แน่ะ อ้า ความเจริญอะไรขึ้นจะมีมากี่ ความเจริญอันนั้นก็ ไม่หนักหนาอะไร ถนนหนทาง อ้า ขุดดินลวด ขุดดินลวด แผ่นดินมาจากที่คดก็โค้ง พวกเรามาทางนี้มา โส นี่พลังของชนหมู่ใหญ่ อ้า ช่วยกัน ถ้าท่านมีเงินมีทองไปจ้างวานบริษัท อ้า ที่ลงทุนแบบนี้ ขุดอุโมงค์ เออ จ้างวานเขา อ้า ในราคาที่พอจะหา

มาจ่ายได้อะ เออ มีความสุขไหมละ อ้า เราอยากจะมีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไปก็จงพร้อมเพรียงสามัคคีซึ่งกันแต่้อ สามัคคีคืออย่าแตกแยก กันออกไปเป็นหลายลำธารเลย ให้มีสายเดียวเท่านั้น กลมเกลียว กันไว้อย่าแตกแยกไปเป็นหลายลำธาร อันนั้นอยู่ในเพลงไทย บทหนึ่งเหมือนกันละ อ้า

ความสามัคคีมีในหมู่ใดความสุขย่อมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคี ขาดไปหรือคลาดเคลื่อนไป อ้า ภัยย่อมเข้าพาดพิงหมู่นั้นฉิบหาย รักษาความมั่นคงของประเทศชาติของตนเองก็ไม่ได้ อ้า เพราะ มันแตกแยกกันแล้ว ถ้ากลมเกลียวสามัคคีกันแล้ว มาเถอะผู้ใดมา เบียดเบียน มาเบียดเบียนประเทศชาติบ้านเมืองของเรา ในการ ทำมิดีมิร้าย มีฉก มีลัก มีปล้น มีจี้ มีเอาเปรียบซึ่งกันและกัน อ้า คนดีทั้งหลายเขารวมกันทีเดียว อ้า เรียบร้อยไปเลย เรียบร้อย เรียบร้อยแบบไหนด เรียบร้อยก็ตายอะดี เออ ถ้าไม่ตายก็หัวร้างข้างแตก ไม่ใช่ธรรมดานะ มีอะไรอะ

ดูนาฬิกาเหรออ มีๆ มีเวลาให้เราเหรออ อ้ามีเวลาให้เราอยู่ ขอโอกาสท่านทูตชะก่อนจะทำอะไรๆ เออ มีเวลาอยู่

อ้อ สมัยนี้มีเครื่องอัดเสียง มีเครื่องบันทึกเสียง บันทึก ภาพประกอบอีกมากละมาย เออ ถ้าทำได้ดังที่บรรยายมานี้ ทุกข้อๆ ความสงบสุขก็จะเกิดขึ้นแก่หมู่คณะเราประเทศเรา รักษา ประเทศชาติบ้านเมืองของตนเองได้ดี ถ้าอยู่ในความสามัคคี เพ็น ยังว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

ความพร้อมเพรียงของหมู่เป็นพลังอันหนึ่ง อ้า ทำให้ใคร ผู้ร้ายขยาด อิม ไม่อาจ ไม่อาจมารุกล้ำ ล้ำเกิน อ้า สิทธิเสรีของเราได้ ขอฝากไว้ทุกหมู่เหล่าที่มาอยู่ร่วมกันในประเทศ อ้า อันนี้ สิงคโปร์อันนี้ต่างหาก สิงคโปร์ต่างหาก เออ มาเลเซีย อันนี้ มาเลเซีย เออ ประเทศมาเลเซีย ประเทศไม่ใหญ่เท่าไหรณะ อ้า ชีร์ถผ่านมาไปมา ก็ไปออกนอกเมืองไป อ้า อยู่อย่างงี้ดี อะ

ท่านทูตเป็นคนเมืองไหนแล้ว อ้า อ้า ท่านทูตก็เป็นพ่อ บ้านพ่อแม่เมืองของประเทศนั้นๆ ท่านทูตเป็นคนดี เป็นเอาหมู่เอา พวกได้มากมายกายเกิน อ้า จะเอาอย่างไรอีก อยู่ในความรับผิดชอบของท่านทูตเท่านั้น ถ้าท่านทูตแนะนำในทางที่ถูกที่ถูกต้องแล้ว เอา เอามาปฏิบัติ ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ไม่ใช่มาลึงหลอกเจ้าเฉยๆ อ้า แล้วต่อหน้าท่านทูต ก็ทำอย่างนี้ อย่างนี้ดี

ถ้าหลังท่านทูตไปแล้วก็ เอาแล้ว รังแกกันแล้ว อย่างนี้ไม่ดี ก่อให้เกิดความทุกข์เกิดขึ้น ความแตกแยกเกิดขึ้นให้ได้ เอาละ ที่พรรณา มา เพื่ออยากให้นำไปคิดพิจารณาด้วยปัญญาอัน ชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจประพฤติอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมแล้ว อ้า ไม่นอก ลุ่มนอกทางแล้ว ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความ เจริญ ดังที่บรรยายมา ก็เห็นสมควรแก่เวลา จึงขอสมมติยุติไว้ แต่เพียงเท่านี้ ของฝาก ของฝากมาจากต่างแดนมีแค่นี้

คนไม่เจริญเมตตามันก็ควบคุมไม่ได้ ผู้ที่เจริญเมตตา
มาก ๆ แล้วมันก็สงบไปเอง มีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทุก
ชีวิต ไม่ว่าจะญาติของเรา พี่น้องของเรา สายโลหิตของเราก็ตาม
คนอื่น ๆ จากสายอื่นก็ตาม เขาก็ต้องการความสุขความสงบสุข
เหมือนกันกับเรา อ้า เราก็พยายามเกลี้ยกล่อมให้ยินดีในการ
รักษาตนเองให้มาก ๆ ศีลธรรมเท่านั้นแหละพาให้อยู่ร่วมกัน
อย่างสงบสุข

นี่เป็นความจริง อ้า ถ้าอยู่ด้วยกันด้วยความอ้า แต่กร้าว
สามัคคีกันแล้ว ระวังระสาย ไม่สงบ ไม่มีความสุขทุกขใจอยู่อย่าง
นั้น มีทรัพย์ก็กลัวเขาจะมาแย่งเอา มีสิ่งของ อ้า ที่ดินที่นั่นไร่นาสา
โทอะไรก็ดี ก็กลัวเขาจะมาแย่งเอา นั่นไม่มีความสุขเมตตาปราณีกัน
แล้ว อ้า ขอให้เอาความเมตตาามาตั้งเนื้อ อ้า

สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสำธิกา

เพ็นบอกว่าความพร้อมเพรียงของหมู่เป็นพลังอันใหญ่
สามารถรวมกันมาเป็นพวกเดียวกันได้ ยินดีในทางเดียวกัน
ยินดีในทางปฏิบัติธรรม อย่างเนี่ยยินดีในทางปฏิบัติธรรม ถ้าว่า
มีการบรรยายธรรมที่ตรงไหน มีการบรรยายธรรมะที่ตรงไหน
ก็อย่าพลาด อย่าเฉย ให้มันดีกว่าไปดูละคร ลิเก การดูละคร

ลิเกนะ เขาก็หาว่าเป็นของดี อ้า สนุกสนานดี แท้ที่จริง มัน
เข้าไปอยู่ในนรกแน่ ตอนนั้นไปอยู่ในนรก อ้า รู้จักว่าจิตใจแต่
ละคน ๆ มีความจงรักภักดีต่อ ต่อเรา ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน
หรือเปล่า โอ้.. ไว้ใจกันได้ก็มีศีลธรรมแหละ มีศีล มีธรรมทุกคน
ปาณาช ะทินนาช กาเมช มุสาช สุราช อ้า ๕ อย่างเช่นนี้

สามารถปกครองคุ้มครองไฟฟ้าข้ามแผ่นดิน ให้เป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกันได้ อ้า รักกันฉันพี่น้อง อ้า ไม่ได้รักกันแบบ อ้า
จ้วงวานใด ๆ รักกันด้วยใจจริง เมตตา นั่นเรียกว่าออกจากใจ
พระพุทธเจ้าท่านกล่าวอันนี้แหละ อ้า เอาเมตตาอันนี้แหละส่งสาร
เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกไม่ว่าประเทศไหน ชาติใด เมืองใด ท่านแผ่
เมตตาให้เสมอ ๆ

สัพเพ สัตตา สุกิตา โหนตุ
สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ
สัพเพ สัตตา อัปยาปิชฌา โหนตุ
สัพเพ สัตตา อะนิฆา โหนตุ
สัพเพ สัตตา สุกิ อตตานัง ปะริหะรันตุ

อ้า เอ๊ะ มันทั่วไปหมดแล้ว ถ้ามีเมตตาต่อกันไม่ตรี
ต่อกันแล้ว สันติสุขก็เกิดขึ้นในหมู่นั้น เออ อย่าแตกอย่าแยกกัน
ฟังคนหัวหน้า ฟังผู้ใหญ่ถ้าหัวหน้าชี้เหล่าชี้ยา อ้า ชอบเอารัต
เปรี๊ยะไฟฟ้าประชาชน หัวหน้าผู้นั้นก็เคราะห์ร้ายเหมือนกัน
แหละ ไม่ดี เคราะห์ร้ายเลยคนคนนั้นนะ อ้า ถูกเขารุม สกรรม
รุมสกรรม ลงโทษผู้ที่มาเบียดเบียน ที่ปาณาช ะ(ทินนาช) ของ
เรา เออ เขาพร้อมเพรียงกันอยู่แล้ว

แต่เราพร้อมเพรียงกันในการปฏิบัติธรรมหรือ แต่ว่า ถ้าใจของเราเป็นธรรมทุกคนๆ มีความเมตตาทุกคนๆ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้เดือดให้ร้อนไม่มี มีแต่ความสุขสันติสุขเกิดขึ้น เออ สันติ ก็แปลว่าความสงบนั้น เกิดขึ้นในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ ภัยย่อมเข้าพาดพันหมู่นั้นฉิบหาย

ไอ้ไอ้ย มันก็เป็นมาหลายแล้วหัวเมือง หลายหัวเมืองแล้ว ที่ไม่ ไม่เอาใจใส่กัน ไม่ช่วยเหลือกัน ไม่ดูแลกัน ไม่สงเคราะห์ สงหากัน อ้า

เพราะฉะนั้นในหลวงของเมืองไทยท่านจึงเสียสละ พระองค์ ชะ อ้า ไปหาที่สงบสุขดีกว่า เออ มันวุ่นวายมันไม่ดี เสียสละแต่ ว่าการช่วยเหลือประเทศชาติบ้านเมือง ท่านเป็นเลข ๑ เป็นเลข ๑ ของพรรคของประชาชน อ้า และก็ผูกพันจิตใจของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ได้ด้วยเมตตาสงเคราะห์สงหากหมู่เหล่า ไม่มีเอารัดเอาเปรียบ ไพร่ฟ้าประชาชน เออ เขาให้เงินให้ทองมาเท่านั้นๆ

คิด หากคิดจะช่วยเหลือพัฒนาตรงไหนดีๆ เราได้เงินจำนวนมากแล้ว จะไปช่วยเขาตรงนั้นๆ เห็นคิดไว้แล้ว ไม่ได้เก็บกำ รวยเป็นรวยเอา เออ ไม่อยากพูดกระทบกระเทือนประเทศอื่น

เพื่อนหรือก อาฮ่า อะ ประเทศอิหร่านอย่างนี้เป็นตัวอย่าง ประเทศมา อ้า อิรัก อิหร่านนี้ประเทศอื่น ประเทศหลายๆ เอารัดเอาเปรียบ ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ก็มีอยู่

อ้า แต่ว่าในหลวงของเราไม่ได้เป็นอย่างนั้น ไม่ได้เป็น อย่างนั้นไม่มี อ้า แต่ได้ยืนแต่ข่าวชื่อๆ ว่าท่านก็ขะแยงแล้ว ไอ้ย ทำไมทำอย่างงั้น เราเป็นที่พึ่งของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินขอให้เขา ได้พึ่งพิง พึ่งพาอาศัยเราได้อย่างนั้นดี มันจึงจะปกป้องคุ้มครอง แผ่นดินให้เป็นสุข เพื่อนมองข้ามไปครอบครัวไปหมดเลย ไม่ได้ครอบ แต่ประเทศไทยอย่างเดียวนะ ครอบครัวเวลา เออ ประเทศพม่า ญกแผ่นดินถล่ม

ท่านนั่งดูตายเหลือเปล่า ไม่นิ่ง จัดสิ่งของต่างๆ ให้นายกฯ สมัยนั้น สัมคร สุนทรเวช เป็นนายกฯ มาใหม่ๆ ให้นำของ เหล่านี้ไปช่วยประเทศพม่า เขาลำบากจริงๆ เห็นแน่ เออ ท่าน ว่าประเทศพม่าเป็นศัตรูกับเรา ท่านก็ไม่ว่า ไทยเป็นศัตรูกับใคร เห็นไหม ช่วยเหลือไปหมด ประเทศพม่า ๑ ประเทศ เออ อิรัก ๑ ประเทศอิหร่าน ๑ อ้า อันนั้นประเทศเขาช่วยผลักดันได้อยู่แล้ว เขารวยมหาศาล มีประเทศอื่นโน้น เฮติ ได้รับความเดือดร้อน อ้า ในภัยธรรมชาติแผ่นดินถล่มหรืออะไร จัดทหารอาสาสมัคร ให้ไปช่วยเขา อ้า ใครจะไปบ้าง ไปช่วยทำบ้านทำช่องให้เขาอยู่ อาศัย เขาไม่มีที่อยู่อาศัยอยู่ตาม กระจตูป(กระจตือบ) ตอง (ใบตอง) ไร่อย่างนั้นนะลำบากหรือเกิน อ้า ภัยธรรมชาติถล่ม บ้านถล่มเมืองเขา ทหารไทยอาสาสมัครยกมือกันเป็นแถว อยากจะไป อยากจะไปดูประเทศอื่นเขา จะไปช่วยเขาจริงๆ อ้า ก็ได้ กำลังของทหารไปช่วยพัฒนาที่อยู่อาศัยให้ประเทศเฮติ อ้า อะ ประเทศญี่ปุ่นก็ถูกเหมือนกัน ประเทศญี่ปุ่นก็ถูกน้ำทะเลถล่มเออ

อ้า ท่วมบ้านท่วมเมืองลำบากเหมือนกัน ท่านยื่นมือเข้าไปช่วยประเทศญี่ปุ่นก่อนละเอา แถมยังตั้งกองทุนไว้อีก ตั้งกองทุนไว้ให้เพื่อจะช่วยเหลือประเทศญี่ปุ่น อ้า ในประเทศเรายากจนอย่างนี้ก็จริง แต่น้ำใจเราไม่จน อ้า ตั้งกองทุนไว้ให้ เออ เรียกว่ามูลนิธิช่วยภัยธรรมชาติ เออ มูลนิธิช่วยภัยธรรมชาติท่านทำได้ ประเทศอะไรๆ เกิดความเดือดร้อนขึ้น อ้า ท่านได้ทราบเท่านั้น ท่านไม่นั่งดูตายหรือหาทางแก้ไขช่วยเหลือเขาให้ได้ อ้า เฉพาะประเทศของเราก็พอจะดูแลกันได้ ประเทศอื่นๆ เขาดูแลตัวเองไม่ได้

ประเทศอย่างนั้นนะอยู่ในความพิจารณาของในหลวงท่านเอง เออเฮ้อ น้ำใจประเสริฐเหลือเกินนะ อ้า คนภายในประเทศเราภาคไหนน้ำท่วมหลาย ใครเดือดร้อน อ้า ในประเทศไทยของเราภาคนั้นๆ ทำไร่ลำบากลำบอบอย่างนี้ๆ หาเรื่องตั้งกองทุนขึ้นมาไปส่งเขา ไปช่วยเขา จังหวัดอะไรๆ มันแห้งมันแล้งมา ไม่ได้ทำไร่ทำนาเลยอย่างนี้เป็นต้น อ้อ ไม่ใช่บ่อยเหมือนกัน เออ แถมยังมีกองทุนพิเศษอีก อ้า สำหรับซื้อเครื่องบินฟ้า ทำฝนเทียมตรงไหนมันไม่มีฝน มันแห้งแล้งเอาเครื่องบินทำฝนเทียมล่อออกไปทางนั้นๆ ไปโปรยจากนั้นไปนั้น ให้มันมีฝนตก เออ โอ้ย น้ำใจอย่างนี้มีไหมในโลกอะ อ้า นั่นเรียกว่าเมตตา

โลโก บัณฑิตภิกขา เมตตา

แท้ อ้า มีความเมตตาปราณีอารี(อา)รอบ อ้า ไม่มีอึดทอดทั้งนี้ดูตาย อ้า ตั้งอกตั้งใจขนาดนั้น อันนี้พวกเราก็ควรสรรเสริญ เออ ถ้าท่านทำอะไรๆ ควรสรรเสริญ ควรสมทบกองทุนกับท่าน อ้า ให้ๆ ได้ช่วยเหลือตามเป้าประสงค์ ถ้าพูด

ไปมากก็มาก พูดไม่มากก็มาก เรื่องธรรมะนี้เป็นของดี เป็นของดีจริงๆ ธรรมะธัมมิเม ความสามัคคีเมตตาปราณีอารี(อา)รอบ เหล่านี้มีล้วนเป็นธรรมะทั้งนั้น ขอให้เราอยู่ในขอบข่ายของธรรมะกันทุกคนๆ การอยู่ร่วมกันก็จะมีความสุข

ดังที่แสดงมา ฮะ เป็นปกิณฑกนัย ต้องการให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งใจช่วยเหลือเจือจุนกันไปสุดความสามารถ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสาขาม่า ก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

อายุ วัฒนโณ สุขัง พลัง แล้วพอแล้ว พรไม่มีมากหรือก พร
คน คนไหนทำบุญชนิดไหน แล้วพรมันก็อยู่ในตัวของตนๆ แหะ
ก็แสดงออกมาเอง ให้ผลแก่เราเอง เรามีเจตนาดี ต่อพระพุทธ
ศาสนา อ้า เต็มร้อย คุณงามความดีก็ไหลเข้าหัวใจเรา เต็มร้อย
เหมือนกันแหะละ อะเฮอ ร้อยเปอร์เซ็นต์ มีในหัวใจเต็มร้อย
เปอร์เซ็นต์เชื่อมั่นในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ อ้า
นี่แหะละ ให้พรไม่มากหรือน้อยๆ เดียว เออ แต่อาจจะมีคุณค่า
สูงส่ง เพราะเรารับเอาด้วยความเคารพนับถือจริงๆ อ้า ขอให้ม
ความสุขความเจริญเน้อ

การทำบุญ ไม่เลือกว่าศาสนาอะไรหรือก ศาสนาอิสลาม
อะไรๆ ก็แล้วแต่.. ศาสนาพุทธก็แล้วแต่ มันก็เสรีอยู่ที่
การกระทำดี ทางกาย ทางวาจา ทางใจ พร พรอันนั้นจงรักษาทำน
ผู้นั้นให้เจริญรุ่งเรืองแน่นอน ด้วยประการฉะนี้ อ้า

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ วัดพุทธไทยเซตวัน
กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

วันนี้ก็เป็นวันสำคัญของชาวจีนทั้งหลายทั้งหมดละ ชาวจีน
ชาวไทย ชาวบ้าน ต่าง ต่างชาติทั้งหลาย วันนี้เป็นวันสำคัญ
วันเซ็งเม้งดิ วันเซ็งเม้ง เออ วันทำบุญอุทิศกัลปนาผล ให้แก่
บรรพบุรุษของเรา ของเรา เรามีบรรพบุรุษมาด้วยกันทั้งนั้น มีปู่
มีย่า มีตา มียาย มีอากง อาม่าที่ล่วงลับไปแล้วมากมาย วันนี้
จะทำบุญอุทิศกัลปนาผลส่งให้ เพราะฉะนั้นจึงจัดพิธีฟังธรรม
กันขึ้น เพื่อให้จิตใจน้อมไปในธรรมะธัมโม ไม่ให้จิตใจนอกกลุ่มนอก
ทางไปทางอื่น ให้ตั้งใจอย่างนั้น พุด พุดอย่างงี้ก็เข้าใจอยู่ เออ

เข้าใจวันเซ็งเม้ง วันเซ็งเม้ง แล้วจะเอาอะไรมาบรรยายให้ฟังหนอ
ตัวอย่าง ผู้ที่อยู่ในศีลในธรรม ได้รับความสุขความสบายอย่างไร
บ้าง เราก็ต้องตั้งใจฟังอีกต่อไปอีก เออ ในอดีตกาลโน้น บรรพบุรุษ
ของเราทั้งหลาย อ้า หรือบรรพบุรุษของชาวจีนทั้งหลาย มีมา
ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ นานเท่าไรไม่รู้ บัดนี้ท่านเหล่านั้นล่วงลับ
ไปแล้ว ก็คือทางเราระลึกถึงบุญคุณของท่าน อ้า จึงได้จัดงาน
เซ็งเม้งขึ้น

(เสียงบรรยายภาษาอังกฤษ)

แปลแล้ว อะเฮอะเออ บรรพบุรุษของเราทุกคน มีบรรพบุรุษ
มีปู่ มีย่า มีตา มียาย มี เออ บุรพมหากษัตริย์ของเรา มีมา
ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ท่านเหล่านั้นคงต้องการได้รับส่วนบุญส่วน
กุศลจากลูกหลานเหมือนกัน นะ ลูกหลานได้ตั้งใจอย่างนี้
ดีแล้วเป็น

บูชา จะ บูชานิยานัง

อันหนึ่ง การบูชาบุคคลที่ควรบูชาเป็นมงคลอันอุดม เป็น

มงคลชีวิตของเรา ทำให้เราเจริญรุ่งเรือง เพราะเรามีกตัญญู
กตเวทิตาธรรม อ้า ในท่านเหล่านั้น ไม่ได้ทอดทิ้ง ไม่ทิ้งดูดา
ย มีโอกาสวันคล้ายวันเช่นนี้มา จึงมีจัดงานชุมนุมกันขึ้น เพื่อจะให้
ได้ระลึกถึงบรรพบุรุษของตัวเองนะ อ้า นะโม ก็ว่าแล้ว

**มาตาปิตุอุปัฏฐานัง
ปุตตะทาสสะ สังคะโห
อะนากุลา จะ กัมมันตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ๗**

นี้ ภาษิตมีอยู่อย่างนี้ อ้า เมื่อระลึกถึงบุญคุณของผู้มี
พระคุณต่อเราแล้ว ไม่ทอดทิ้ง ไม่ทิ้งดูดา ย ธิบเร่งขวนขวาย เออ
สร้างบุญสร้างกุศลขึ้น นัดหมายกัน ณ สถานที่นี้ให้เป็นวันเซ็งเม้ง
วันตอบแทนบุญคุณของบรรพบุรุษของเรา ก็จงตั้งใจเอาเด้อ เออ

(เสียงบรรยายภาษาอังกฤษ)

แปลแล้ว เออ เมื่อบรรยายไปแล้ว แปลพร้อมอย่างนี้ เรา
ก็งงเหมือนกัน เขาจะไปแปลไปยังไหนหนออย่างนี้ เออ อะไรอะ

อันอิเก กาล (นานมาแล้ว) ในสมัยครั้งก่อนโน้น ในอดีต
ภาพครั้งก่อนโน้น มีพระราชองค์หนึ่ง ครองประเทศจีนอยู่ ชื่อ
ว่าอะไร ชื่อว่าพระเจ้าหวางตี้ เออนะ พระเจ้าหวางตี้นี้เป็น
คนจริงคนจัง จะเรียกว่าคุ้มครองป้องกันไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้
อยู่อย่างสงบสุขกันจริงๆ ถ้าใครนอกกลุ่มนอกทางมาก็โดน โดนด่า

โดนว่า โดนกล่าวต่างๆ นานา ถึงกับไล่หนีตีส่งไป แกจะไปอยู่ที่ไหนก็จงไป เออ อยู่กับข้า ไม่สบาย ที่ไหนมันสบาย เธอจะไปอยู่ที่ไหนก็ตามใจ เออ

ก็เข้าใจว่าพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าหลวงตั้งอนุญาตให้ไปได้ เออ ก็เลยชวนลูกและเมีย เราจะอยู่ในเมืองนี้ไม่ได้แล้ว พระเจ้าแผ่นดินไม่โปรดเราแล้ว ไม่เมตตาต่อเราแล้ว เราทำอุตสำหรับพยายามทุกสิ่งทุกอย่าง ในการปกป้องคุ้มครองแผ่นดินให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมอย่างดี แต่เขายังงนอกกลุ่มนอกรทาง เขาอยากจะไปก็ไล่ส่งเลย ไปอยู่ที่ไหนก็ไปเลย พุดด้วยความโกรธหรือ ความโกรธ ไม่ได้พุดด้วยความตั้งใจจริงหรือ โกรธแล้ว ก็ว่าออกมาอย่างเต็ม เต็มเปาเลย ไม่ได้ ไม่ได้มันเลย ไม่ทำให้โกรธเลย เปิดอกกัน ในส่วน อ้า ขุนนางผู้นั้นก็เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ใช้งานไหว้วานอะไรได้ทั้งนั้น ตรวจเป็นตัวแทน ของพระเจ้าหลวงตั้งได้เลย

อิม ปายปานนี้ จะไปทางไหนหน้อ ออกจากนี้ก็แต่งตัวชะละ แต่งตัวพาดครอบครวหนี หนีไปอยู่อาศัยญาติๆ อยู่ทางเมืองบ้านนอกไปนั่น อ้า หมู่บ้านลี้ฉี่ หมู่บ้านนั้นมันมีน้ำตก เออ ไหลลง

มาตลอดปี เวลาฝนตกแรงก็น้ำท่วมบ้านท่วมเมืองได้ เห็นแต่ที่นั่นแหละ สถานที่เหมาะสมมาก ควรจะไปอยู่ที่นั่น ตั้งหลักตั้งฐาน สร้างเนื้อสร้างตัวที่นั่นได้อยู่ ไปกันนะไปทั้งลูก มีลูกสาว ลูกชาย ๒ คน ลูกสาวคนหนึ่งกำลังแตกเนื้อสาวขึ้นมาเรื่อยๆ

พากันรอนแรมไปถึงหมู่บ้านลี้ฉี่ เมื่อไปถึงแล้วชาวบ้านทั้งหลายก็ดีอกดีใจ โอ้ย เจ้านาย อ้า ผู้เป็นหลักเป็นใหญ่ในหมู่บ้านเรา เพิ่นมาอาศัยพวกเรา พวกเราต้องจัดสถานที่ให้พักพาอาศัยตามสมควร ทำบ้านมันง่าย ๆ เออ ทำตึกดิน ต่อขึ้นดิน อ้า หน้ำมุงแฝกหรือมุงอะไรเอานะ พอได้พักผ่อนอาศัยหย่อนใจที่นี้

แต่ว่า อ้า มิ่งกงฝ่าเป็นคนใจแตก ตกการตงงานมาแล้ว เอาตัวไม่อยู่ อ้า เล่นการพนันแก้กลุ่ม เออ ไปทางนี้ เล่นการพนันบ้าง เล่นผู้หญิงผู้ญาไปต่างๆ นานา เพราะใจมันแตกแล้ว ไม่เอาใจใส่ในการดูแลภรรยาเท่าไรหรอก เออ

ภรรยาอดรนทนไม่ไหว ก็เลยขอลาสามี อ้า ข้ามภูข้ามเขาไปหมู่บ้าน อ้า โน้น ไปชนเอาใบชา ให้คนเอาพันธุ์ใบชามามากมาย อ้า หอบมาหิ้วมาแบกมา ข้ามภูข้ามเขามา จนถึงหมู่บ้านลี้ฉี่

แล้วก็มาตั้งหลักตั้งฐานที่นี้ เห็นภูมิประเทศแถบนี้ เป็นสถานที่
เหมาะสำหรับตัวเอง สำหรับชีวิตและครอบครัวของเราคงจะ
อยู่ได้ อยู่รอด พุดรดบรดเอาที่เรียกว่ามาลับซ่าว(แพ้วถาง) มา
ขยับขยายพันธุ์ใบชาให้เต็มป่าแห่งนี้แหละ มันมีเนื้อที่เท่าไร
เออ เนื้อที่หลาย เออ หลายเอเคอร์(acre) มีจำนวนมาก จะ
พยายามขยายใบชาให้เต็มที่นี่จนได้ หมดแล้วไปเอามาใหม่
อยู่อย่างงั้นนะ อิม จนไร้ใบชากว้างที่สุดมาแล้ว สุดลูกหูลูกตา
อ้อ ใบชาชนิดนี้เป็นใบชาพันธุ์ดีนำมาจากเมืองเจียงหนัน เมืองกังไส
ที่ในโน้น มาแล้วบัดนี้ มาตั้งหลักตั้งฐานขยายพันธุ์ อ้อ ใบชานั้น
ให้ได้ผลมากที่สุด เออ

เพิ่นเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ไม่แข็งแรงเท่าไร ก็เกิดโรค
เบียดเบียนขึ้นมา อ้อ โลहितกำลังร่างกายอ่อนเพลีย เพลียแรง
ต่อไปต่อมาก็มาตายซะ อ้อ ทนไม่ไหว ทนต่อโรคไม่ไหว ตายแล้ว
มึงงงฝ่าก็เสียใจปะเนี่ย แหม เสียเมียที่ดี ภรรยาที่ดีเป็นคนขยัน
จริงจัง เสียไปด้วยการไม่ได้ฟังคำเตือนของเราเลย เออ เสียใจ
เราจะเลิกตามความประสงค์ของเขา ไม่เที่ยวผู้หญิง ไม่เที่ยวผู้ญ่า
ไม่กินเหล้าเมามาอะไร เลิกทั้งนั้น เราจะขึ้นไปสืบทอด อ้อ ฝีมือ
ลายมือ อ้อ น้ำพิกน้ำแรงของภรรยาที่ดีของเราให้ได้ อิม

ต่อแต่นั้นก็มาตั้งหน้าตั้งตาเลิกจากความชั่วทั้งหลาย
อบายมขทั้งหลายไม่เอาแล้ว ไม่กินเหล้า ไม่เล่นการพนัน ไม่
เออ เทียวผู้หญิงต่างๆ เลิกหมดทุกอย่าง เอาแต่งงานอย่างนี้
ขึ้นไป เมื่อเข้าก็ขึ้นไป อ้อ ตอนเย็นก็ลงมา มาอนกับลูกกับเต้า
อยู่อย่างนั้นนะ อ้อ เป็นคนมีสัจจะ มีความจริงใจอยู่อย่างนี้
เรียกว่า เออ เป็นคนจริง อันต่อไปต่อมานี้ก็ นำไร้ใบชา นำใบชา
ทั้งหลายมา อ้อ เพาะไว้แล้วลงขยาย ขยายก็ขยายอยู่ แต่ว่านำ
ใบชาไปขายในหมู่บ้าน ในหมู่บ้าน ใบชาขายดีมีรสนิยมนสูง อะเนี่ย

จนป่วยลงปะเนี่ย ป่วยลงซะแล้ว อ้อ มึงงงฝ่าป่วยลงปะเนี่ย
มันนอนน้ำตาไหล คิดว่าลูกสาวเรา มันจะไปรอดไหมหนอ
อย่างงั้นอย่างนี้ จิวหลันแอ้ย พ่อไม่มีอะไรให้เจ้านะ มรดกตกทอด
อะไรไม่มี ไอ้ ๒ คนพี่น้องนะ มาขุดมาเอาเอาไปหมด ไอ้จุกฝ่า
ไอ้ฉินผ่านั้นมันเป็นนักเลง เออ เขาจับได้ไปติดคุกติดตะราง
อยู่นั้น แล้วมาไถเอาพี่น้อง อ้อ ทุกข์กรรมดา มีเงินมีทองมาหมด
ไปเอาเงินมาจากพ่อ จากแม่ จากตระกูล จากน้องสาว

น้องสาวนั้นเป็นคนดี ไม่เที่ยวเตร่เฮฮาใดๆ ดูแล เออ
เตี้ย ดูแลพ่อ ผู้เป็นพ่อกำลังป่วยหนักอยู่ เอา เอา เอายา
เอา(อะ)ไร้ให้กินเป็นประจำอยู่ประจำ จะ จะดูแลรักษาพ่อเอง
ด้วยกำลังใจของเรา ด้วยความรู้ของเรา

วันหนึ่งก็พูดกับลูกสาวว่า หลันเอ้ย จิวหลันเอ้ย พ่อไม่มีอะไรให้เจ้านะ แต่ทรัพย์สมบัติก็ไม่มีอะไรก็ไม่มี เรามาอยู่กับหมู่บ้านเขา เขาก็ช่วยเหลือเราตามมีตามได้ อ้า พ่อไม่มีจริงๆ ช่างมันเถอะพ่อปะเนี่ย เออ เตี้ยเอ้ยช่างเถอะ ใ้ออย่างนั้นไม่ต้องเป็นห่วงหรอกพ่อ ให้พ่อเร่งกินยาเร็วๆ กินยาบ่อยๆ อย่าไปประมาท เออ มันจะดีขึ้นมาได้หรอก เนาะ เอาไปเอามาก็สั่งเสียลูกว่า บ้านช่องมีแต่บ้าน อ้า ร้างๆ บ้านเพๆ (บุพผัง) จำรดทรดไทรมอย่างนี้ ไม่มีอะไรจะให้ เป็นมรดกของเจ้าละ แต่ว่ามีไร่ไผ่ชานัน เออ แม่ของเจ้า แม่ของจิวหลันเป็นคนไป ขยันไปจนมาจากเมืองเจียงหนัน เมืองกังไส มาขยายเป็นไร่ไผ่ชานันใหญ่โตมาก เออ

ต่อไปต่อมาก็ตายเพื่อนเออ อ้า มิ่งกงฝ่าตาย ตายอย่างน่าทูลุเรศ พ่อเตี้ยตายแล้ว วันนั้นฝนห่าใหญ่ก็ตกอย่างแรงเลย น้ำตก เออ ในหมู่บ้านลี้ฉีตั้งสนั่นหวั่นไหวไปหมดทั้งบ้าน อ้า ทางนี้ก็นอนกอดศพปู่ เออ พ่อของตนเอง เออ ไป จะไปบอกพี่บอกน้องให้หามาช่วย ก็ไปไม่ได้ เพราะน้ำมันท่วมไปหมดในบ้านของเราก็น้ำท่วมเหมือนกัน ยังเหลือแต่เตียงนอนของเตี้ยเอะ ก็นอนหลับอยู่กับเตี้ยนั่นแหละ เตี้ยตายแล้วก็นอนหลับอยู่ใกล้ๆ กัน เออ

ไม่ ไม่ได้ไปเรียกพี่เรียกน้อง ญาติโกโหติกาทางอื่นมาช่วย งานไม่ได้ จนสว่าง จนสว่างแล้วฝนก็เลิก น้ำก็พอไปได้ เออ ก็ออกจากนี้ เออ ลุยน้าไปบอกพี่บอกน้อง อ๊ะ พี่น้องทั้งหลาย เอ้ย เตี้ยของข้าพเจ้า พ่อของข้าพเจ้านั้นเสียชีวิตค่าคตินี้ มาบอกพี่น้องไม่ได้ เพราะฝนมันตก น้ำมันท่วมมาก มันแจ่มสว่างแล้ว จึงค่อยได้มา จึงค่อยได้มาบอกพี่น้องไปช่วยเหลือ ขอแรงพี่น้องทั้งหลาย อ๊ะ ช่วยเหลือเอาศพของเตี้ยขึ้นไปฝังไว้ในไร่ไผ่ชานัน เออ

เรียงๆ กันกับมารดาผู้เขาเสียชีวิตไปแล้ว แม่เสียชีวิตไปแล้วเอาศพไปไว้ที่ไร่ไผ่ชานัน เออ เตี้ยนี้ไปฝังไว้เรียงกันไว้ที่นั่น เออ ใ้อัย ของเล็กน้อย ชาวบ้านชาวเมืองเขาก็อาสาสมัคร อ้า ช่วยทำกิจธุระฉะฉานกิจอันนี้ให้ อย่างเต็มอกเต็มใจจนเรียกบร้อย เรียกบร้อย ก็ทำบุญตามมีทำได้กันนั่นแหละ เออ มีเท่าไรก็ช่วยกันออกไม้ ออกมือ ทำทุนพอสมควร เออ อ้า ปะเนี่ยก็ จบอันนี้ชะก่อน เรื่องราวนี้มันจะเป็นยังไง จิวหลันจะเอาตัวรอดได้หรือเปล่า อ้า นี่แหละติดตามตอนต่อไป ผู้บรรยายเพิ่มมีบรรยายยังปะเนี่ย เฮอะ อ้า เฮอะ

(เสียงบรรยายภาษาอังกฤษ)

อ้า เพื่อนๆ บรรยายจบแล้วเพื่อน เพื่อนแปลจบมาแล้ว ต่อเรื่องได้เลย บัดนี้จิวหลันไม่มีเพื่อนอยู่ด้วย เป็นหมู่เป็นพวก เอาพ่อเอาแม่ขึ้นไปฝังไว้ในป่าไผ่ชานันเรียบร้อยแล้ว เป็นอนุสาวรีย์แล้ว อ้า

เอ้ ส่วนพี่ชาย ๒ คน ไอ้จุกผ่า ไอ้ฉิ้นผ่านะ มันเป็นคน เกเรเกกมะเหรก ไม่ตั้งใจ ไม่ตั้งใจเล่าเรียนศึกษาอะไรเลย มีแต่เที่ยว มีแต่เล่น มีแต่กินเหล้าเมามาไป เป็นนักเลง เรียกว่า เป็นนักเลง บ่อยในสนับบังคับของพ่อของแม่ เขาเลยจับไปขังซะ ไปขังทรมานไว้ แต่ให้เกียรติหน่อยหนึ่ง ว่าลูกขุนนางเก่า ให้เกียรติ ไม่ได้ขังมากมายอะไรนัก อ้า ไปติดคุกติดตะราง ก็หากินเหล้า กินยาอยู่อย่างนั้นเหมือนเก่า เป็นนักเลงเกกเขกอยู่อย่างนั้น อ้า พ่อแม่มันเลยหมายหัวไว้ อะ สักลูกว่าหลันเอ้ย ไอ้จุกผ่า ไอ้ฉิ้นผ่านั้น ปล่อยมันซะ อย่าไปเอาเรื่องกับมันเลย ปล่อยมันไปตามเรื่อง ตามราว มันติดคุกติดตะรางอยู่ที่ไหนก็รู้อยู่ เออ แต่ว่ามันก็ต้องใช้กรรมของมันเอง นะ

อันนี้มาย้อนถึงแม่แฉ่มาห्यूหลัง แม่แฉ่มาห्यूหลังเป็นญาติห่างๆ ของชีวิตหลันนั้นนะ ของตระกูลนี้ สงสารชีวิตหลันอยู่คนเดียวเลยมาอยู่เป็นเพื่อน มาอยู่เป็นเพื่อนแล้วก็ ให้พยายาไปดูไร่ไปชา ทรัพย์สมบัติของพ่อมีอยู่แค่นั้น พ่อกับแม่ทำไว้คือไร่ไปชากว่าง สุดลูกหูลูกตา พาไปดู ยายพาไปดู พาไปดู ตรงนี้ๆๆ เป็นของ

เราหมด ไร่ไปชาทั้งหมดเนีย โอ้ย ไม่ตายหรือหลันเอ้ย เราไม่ตายยาก ยายจะจัดการกับมันเอง จะเป็นผู้เอาไปชานี่ไปขายในเมืองเจ้ให้ได้ อ้า วันหนึ่งๆ เก็บมาไว้ได้หลายตะกร้าแล้ว อ้า มาบ่มไว้หรือทำยังงៃของเขา พอมันได้ที่แล้วก็เอาไปขายในเมืองเต้ ในเมืองเจ้ ได้เงินได้ทอง มีคนสำคัญคนหนึ่ง มาให้ราคาดี ทุกครั้ง คนคนนั้น ชื่อว่านายหวาง อะนะ อะ ยายไม่รู้จักหรือก พระเจ้าหวางตี้อหรือก หว่านายหวาง พระเจ้าหวางตี้อนั้นนะ ให้ราคาดี เอาไป เท่าไร่อะหมดทุกอย่าง อะที่เอามาให้ อะอะ เอาหมดทุกอย่างแล้วก็จ่ายเงินให้ยาย ยายก็ได้เงินได้ทองแล้วก็กลับบ้าน ไปเลี้ยงชีวิตหลันอยู่อย่างเก่า

ทำงานมาตั้งหลายเดือนแล้ว ยายก็แก่แล้ว ก็ป่วยเป็นไข้ ตะครันตะครอ ไม่แข็งแรงอย่างเก่า แบกเถาไปชา แบกตะกร้าไปชานี่เขาหลงห่วย เห็นจะลำบากแล้ว อ้า เอามันไว้นั้นชะก่อนนะหลัน เนีย เจ้าเป็นสาวเป็นนาง ไม่ควรออกไปเดินทางไกล ต้องรักษาเนื้อรักษาตัวนะ ยายเป็นห่วง ชิว ชีวิตหลันยังเป็นคนรั้น ชนิดหนึ่งเหมือนกันนะ เออ ยายห้ามเรา ประสงค์ก็อยากจะให้เรา

นี่เป็นคนดี เออ แต่ว่ายายเป็นห่วงเพราะเป็นเพศผู้หญิง เพราะฉะนั้นเราต้องแปลงตัว เอาๆ เอาหมวดมาแต่หมวด จุ่มจุ่มๆ ลงมา ก้นคางก็มี กระจุกกระจิกนิดหน่อย แล้วก็แต่งตัวอาตี้ออกมา มาหายาย จะมาสั่งยาย จะเอาใบชาไปขายให้ได้

มาแม่ยายๆ จำข้าพเจ้าได้ไหมยาย เออ เอ้ไม่เคยเห็นชายหนุ่มอย่างนี้มาหาสักทีเลย นี่มันมายังไงกันนะ มองไปมองมาจึงนึกออกว่า โส ชิวหลั่นนั่นเอง เออ ถ้าไปแบบนี้อาจจะปลอดภัยดีอยู่ เดินทางข้ามภูข้ามเขาไปขายใบชา เออ ถ้าสั่ง สั่งว่าถ้าจะไปจริงๆ นะให้ไปขายให้นายหวางนะ ให้นายหวาง นายหวางให้ราคาดีทุกครั้ง ยายไปได้ เพ็นรับเอาหมอนนายหวาง หมายถึงพระเจ้าหวางตี้ ยายไม่รู้จึกว่าเป็นพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าหวางตี้ท่านให้ราคาดีที่สุด เออ จำได้ไหม จำได้ อืม พอได้ตะกร้าใบชาแล้ว ก็หาบหัวออกไปใส่ทางล้อทางเกวียนเขาให้เฒ่าแก่คนหนึ่ง เป็นผู้นำไปต่างนำสิ่งของจากหมู่บ้านลิวฉี เออ จากๆ จากตลาดนั้นนะ อืม มาขายเสมอๆ เออ เลยสั่งว่าให้ไปขายนายหวางเน้อ เออ เอ้ นายหวางนี้ มันบ้านอยู่ไหน

เอ้า เขามีกำแพงใหญ่ๆ กำแพงหมายถึงว่า รู้พระราชวังนั่นล่ะ กำแพงใหญ่ๆ ข้ามคลองเข้าไป ก็จะไปเห็นบ้านเขาไปขายให้นายหวาง ได้ราคาดีที่สุดในบรรดาผู้ซื้อลูกค้าทั้งหลาย ไม่ได้เงินได้ทองอะไรมากมายหรอก แต่ว่าไปให้ในบ้านนายหวางนี้ ให้คุ้มค่าทีเดียว ให้เงินหลายตำลึง ทำตามนั่นล่ะ

ที่นี้บัดนี้จะกล่าวถึงลูกชายของพระเจ้าหวางตี้ ชื่อว่า อุ่เหล็งกุมาร มักเที่ยวประพาสป่า อ้า เที่ยวดูบ้านดูเมือง เที่ยวประพาสป่าเป็นคราใหญ่ เออ เลยสั่งว่า เจ้าเป็นลูกขุนนางนะ เจ้าเป็นลูกเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน จะแต่ง แต่งตัวดีๆ ไป ไม่ ไม่ปลอดภัยสำหรับเธอ ให้เธอปลอมแปลงเป็นอาตี้อีปปลอมนะ อ้า เป็นหนุ่มไปเที่ยวดูสิ่งดูค่าในป่าได้อยู่ ฟังคำสั่งของพ่อแล้วก็ไปเลย แต่ง เออ แต่งเสบียง เสบียงเดินป่า ให้ลูกน้องติดตาม ขุนพลทั้งนั้น ขุนพลผู้นั้น นายพลนายพันอะไร ให้ ให้ไปแต่งตัวแบบชาวบ้านธรรมดา ไม่ให้แต่งตัวเต็มยศเป็นนายร้อยเป็นนายพันก็ตาม ให้แต่งตัวธรรมดาชาวบ้านไปเที่ยวป่า ถ้าอย่างนั้นเขาจะยึดเอา เออ กำลังของเราไป อ้า กระจุกตามคำสั่งเลย จัดเอา

อาหารการกินเสียบยงรังได้เต็มที่ แล้วก็ออกเดินทางไปเข้าไปในป่า ในป่านั้นมันเป็นน่าดูน่าชมเหลือเกิน มีน้ำไหล มีห้วยน้อยๆ น้ำไหล มี เออ หญ้าเลื่อยลงมาปกน้ำ อะ

มีงูเห่าดำหรืองูจงอางหรืองูเห่าดำตัวใหญ่ๆ เอ้ เห็นคนเดินชวบๆ มาทางนี้ ก็ยกคอกขึ้นไปอยู่ตรงป่าไม้ ทางนี้เดิน ไม่ได้ระวังอะไร ก็ถูกพอได้จังหะ มันก็กัดเอาหัวแม่เท้าเลย งูตัวนั้นกัดเอาหัวแม่เท้า โอ้ งูกัดกู อ้า กุมารอยู่เหลือกุมารก็ชักดาบกระป๋องออกจากหลัง มาตัดคองู ตัดคองูขาดก็ทิ้งไปทางโน้น แล้วก็ไปนอนร้องครางปวดอยู่ อ้อ เสียงอ้อยๆ อยู่โน้นนะ ปวดหลาย

เรียกให้หมู่มาช่วย หมู่เดินทางไปคนละทาง ละคน เออ มาแล้วเลือด ไหลออกตามไรฟัน เลือดออกจากปากจากไรฟัน นี่มันเลือดมัน มันพิษงู มันแรงมาก เลยหามเอาศพ หามเอาร่างกายของหู.. เออ อุเหลือกุมารเนี่ย อ้า มันเร็ว.. อุเหลือกุมารหามมันไปใส่ทางเกวียน ไปใส่ทางเกวียนก็เพื่อจะอาศัยเกวียน เขาเข้าไปในตลาด เออ อ้า ไม่ได้ไม่นานเกวียนก็มาแล้ว ก็ได้เกวียนชั่วหลัน ที่เกวียนชั่วหลันนั้นที่บรรทุก เออ ไบชา ขออาศัยเกวียนเขามา จะเข้าไปในตลาด เออ ไปขายเหมือนกัน เออ

เขาเลยมาไค้ค่านับนายกองเกวียนคนนั้น นายๆ ขออาศัยไปด้วยคนเถอะ มีคนอาพาธหนัก งูเห่าดำกัด อากการสาหัสปางตาย เพราะฉะนั้น ขออาศัยเข้าเมืองด้วยเถอะ อ้า เออ เฒ่าแก่หรือว่า อากคนนั้นเหลียวมาปรึกษาชั่วหลัน ว่ายังงัยอะ เขาเหมามาแล้ว เขาเหมาล้อมมาได้ ว่ากับเรา จะเอาคนไข้ขึ้นมาจะดีไหม เอาเลย เอามา เอามาได้ เอากระเถิบตะกร้าไบชาไปติดๆ กับคนจับเกวียน แล้วก็หามเอาคนเจ็บ เต็มเกวียนข้างหลังนั้น

ชั่วหลันก็นั่งพิจารณาอยู่ แล้วมีเสียงอะไรเกิดขึ้นมาในหู เสียงพอสั่งว่า หลันเอ๊ย ไบชานี้มันเป็นยาอย่างดินะ ยาอย่างดี แก้อสรพิษได้ทุกอย่าง งูกัดหรืออะไรกัด กัดต่อยมันจะรุนแรงขนาดไหน เคี้ยวไบชาเข้าเต็มปาก แล้วก็เปะตรงแผลมันเน้อ มันก็ดูดออกมา ดูดออกมา แล้วก็นอนไปนอนมา แล้วเปะอีกไบเห็นนิ่ง นิ่งอยู่ มันคงจะถูกหรือยาชนิดนี้ ไม่ใช่ เคี้ยวใหม่เปะใหม่ อยู่อย่างงั้นนะ

ก็เลยบอกให้จอดเกวียนสักหน่อยนะ จอดเกวียนสักหน่อยของน้ำร้อน อยากรู้ได้น้ำร้อน อ้า สักกาใหญ่ๆ จะเอาไบชานี้กำวางลงใน เอ้อ หม้อไบชา ได้ตามสมประสงค์แล้วก็ เอาไบชานี้เปะใส่แผลเก่า อ้า เอาของเก่าทิ้งออกไป ของใหม่มาถึงอีกปะเนี่ย กินไบชาลงไป

ปรากฏว่าบุญบันดาล บุญบันดาล พอกินไบชาลงไปแก้วหนึ่งทีหลังนี้ เธอ เออะ เอ้อม(เธอ) อากากา ออกมา ยัง โอ้ โล้พิษงูออกมาแล้ว อ้า แล้วก็ลืมตาเม่า(ลืมตาโพลง)ขึ้นมา เอ้อ ใครหนอมาช่วยเหลือเราแล้ว ทำให้เราหายจากพิษปวด ปวดพิษงูนี้ได้ อย่างชะงัดนะนี้ ใครหนอ มองไปมองมา เห็นอาตี๋คนหนึ่ง นั่งเฝ้าดูแลรักษาอยู่ เป่าให้ฟัง นี่เคียวยาปะบ้างอะไรบ้าง คงจะเป็นคนคนนี้แหละว่า เออ มาช่วยเรา เออ เข้าท่าเว้ย ถ้าไปบ้านไปถึงบิดาแล้ว พระบิดาแล้ว จะขอ ขอตัวเขาเองเนี่ยมาเป็นมหาดเล็ก พาเราไปไหนๆ ก็จะสะดวกสบาย เป็นหนุ่มหมอยาด้วย รักษาพิษงูได้สบาย เออ คิดได้อย่างนี้แล้วได้อยู่ ตัมน้ำสุก แล้วก็ให้กินน้ำ พอกินน้ำชาลงไปเท่านั้นแหละ น้ำชาร้อนๆ กรอกปากเข้าไป อักๆๆๆ เข้าไปเต็ม คงหิวละ หิวน้ำมานานแล้ว ควรด้วยฤทธิไบชานี้ ก็โล้พิษทั้งหลายได้ เธอ เอ้อม(เธอ) เอ้อม

(เรอ) เอออออออ มาสุดเสียง แล้วก็โล่ลม ผายลม ตดออกไป
ปัดดดดดดด ออกไป ลืมตาเม่า(ลืมตาโพลง)ขึ้นมา อ้อ คนไหน
มาช่วยเราหนอ อะไรคงจะเอาตีคนนี้จะมั่งมาช่วยเรา เออ เป็นยังไง
หายแล้วหรือ หายแล้วหรือ หายตั้งใบชาถ้วยที่แรกแล้ว หาย
แล้ว ไม่เจ็บไม่ปวดแล้ว พิษเท่าไหร่มันหายไปหมด ก็เลยดี อ้า

เขาก็เลยปล่อยให้คุยกันอยู่ในเกวียน ถึงเวลากินข้าวกลางวัน
แล้ว หนีไปกินข้าวกันอยู่ทางนั้น ทางนี้คุยกันอยู่ ทางนั้นรู้เรื่อง
รู้ราวกันดี เออ นี่ก็ในใจว่าเอาตีคนนี้เป็นผู้มีบุญคุณต่อเรา ขนาด
เราจะตายอยู่แล้ว แต่เขาก็ใส่ยาไอศถให้เรา อ้า ทำให้ผายลม
ปัดดดดดดดด ได้ เอ้อม(เรอ) เอออออออ ออกมา พิษงูหมด
แล้ว เลือดที่ออกจากไรฟันทั้งหลายก็หายแล้วไปแล้ว นั่งคุยกัน
อยู่ อยู่ในเกวียนนั้นแหละ เขาให้คุยกันอยู่ในเกวียนนั้นแหละ

อ้า พวกนั้นกินข้าวกลางวันเสร็จแล้ว ก็อพยพเกวียนเอาวัวมา
เทียมเกวียนเข้า อ้า แล้วก็เดินทางต่อจากนั้นเข้าตลาด เออ ไป
ถึงตลาดแล้ว โอ้ ท่านผู้มีพระคุณเอ๋ย ทำยังไง จึงจะได้รู้จัก เออ
ผู้มีพระคุณดี มีพระคุณ เราจะตายอยู่แล้ว แต่ว่าผู้มีพระคุณ
มาพยาบาลเราเนี่ย หายขาดเลย อ้า เอาละนะ ก็พูดเกี้ยวพาราสี
กันนิดหน่อย อ้า ถูกจริตนิสัยกัน ถ้าหากว่าถึงบ้านแล้วจะ
เชิญพระบิดา อ้า รับเอาเธอไป เออ ไปทำ ทำงานทำการอย่างอื่น
ไม่ให้ขายใบชาอย่างจี้

อ้อ เข้าใจว่าเขาไม่รู้ไตของเรา ว่าเราเป็นผู้หญิงปลอมเป็น
ผู้ชาย ไม่ ไม่ ไม่ปิดบังไว้ แต่ว่าเสียงน้อย เสียงเปลี่ยนไม่ได้
เสียงน้อย อ้า คุยกันไปคุยกันมาก็ถูกชะตากัน มันดีนะ อะอิม
ใบชานี้มีบุญคุณมากทีเดียว เออ แก้อสรพิษได้ฉกาจฉกรรจ์ให้
หายครั้งนี้เลย ถ้าเราเดินทางเข้าไปในตลาด พวกเจ้านายที่ติดตามไป
พากันไหลเข้าไปในตลาด เพื่อกินข้าวกินปลา กิน จะทำยังไงละ
อ้อ อุ้หลังกุมารละ เอ้าเอาเออะ อย่านั่งเฝ้าที่ตัดคอมันขาดไป
แล้ว เอาม้วนๆ ใส่กันไว้ นี่เอาเป็น เป็นสักขีพยาน พระเจ้าหวังตื้อ
เห็นแล้วก็จะดีใจว่างูตาย แล้วพระกุมารก็หาย หายจากพิษไข้
นั้นแล้ว

เอาละปะเนี่ย ก็เดินทางเข้าเมืองแล้ว หมู่พวกก็ขยายกันไป
ไปนั่งตามม้าหินม้าเหิน ตามร่มไม้ต้นเฟื่องฟ้าราตรีมีอยู่แถวนั้น
สำหรับให้แขกนั่ง นั่งเฝ้าอยู่นั้นแหละ ข้างโน้นก็เตรียมตัวไว้
พระเจ้าหวังตื้อเตรียมตัวไว้ กุมารอุ้หลังก็เข้าไปหาพ่อหาบิดา
คุย ได้ยินข่าวว่างัดอากาศสำหรับสสารกรรจ์ แล้วเลยทำไมถึงหาย
มาได้แบบนี้ มีเรื่องที่จะเล่าขอร้องพระบิดา มีกุมารคนหนึ่ง เป็น
หนุ่มอยู่ อ้า แต่ว่าหน้าตาเหมือนผู้หญิง แกมีหนวดจุ่มจิม

นิดหน่อยนะ เป็นผู้มารักษาพยาบาล ข้าพเจ้าถึงได้มา อ้อ แล้ว
เขาอยู่ไหน จำได้ไหมเจ้าหน้าที่ขุนพล นายพลนายพันทั้งหลาย
จำหน้าเขาได้ไหมคนที่ขายใบชา จำได้ ใครจำได้ก็ออกไป ไปๆ
ไปตามมา ไปตามมาเอามาหมดทั้งใบชาเลยนะ เอามาหมด
แม่แต่ม้าหลังเคยเอามาขายให้เราใบชาพันธุ์นี้ เออ พอ นายๆ
กุมารก็แต่งตัว อ้า มกุฎ แต่งตัวมกุฎราชกุมารจนเต็มยศ ใส่ยศ
ใส่ยศถาบรรดาศักดิ์มีเท่าไร แต่งตัวอย่างดี ให้พวกทหาร
ทั้งหลาย ออกมาเชิญ มาแล้วเพื่อนก็เห็นนั่งอยู่มาหีน อ้า ในเมือง
เขาม้าหีนให้หนึ่ง นั่งเฝ้าแถวตะกร้าใบชาอยู่นั่นเอง ไปโค้งคำนับ

โอย เจ้านายแต่งตัวขนาดนี้ มาคำนับข้าพเจ้าเนี่ย ทำยังไง
ตกใจร้องวี๊ดสุดเสียง เอ้าทำไม มาเคารพข้าพเจ้าเปล่า ข้าพเจ้า
เป็นคนที่ ผู้ติดตามกุมารผู้เคราะห์ร้ายนั้น อ้า ไปทูลพระราช
พระราชอาชาก็เห็นเจ้าของใบชาบ้าง อ้า เลยให้ข้าพเจ้ามาเชิญ
ไปหาพระเจ้าหลวงตื้อ บ้านนายหลวง บ้านนายหลวงก็คือนี้ละ
นี้ละ กำแพงใหญ่ๆ นี้ละ โอย ตายแล้ว เพื่อนเข้าไปในวังในรั้ว ไปยังโง่ง
แล้วเพื่อนพูดยังงั้นกับพระราช พุดไม่เป็น โอย เออข้าพเจ้าคืนไป
เออข้าพเจ้าคืนไปเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าไม่คอยกล้าไปหอรอก หาพระเจ้า
แผ่นดินอะไรหอรอก เออ

เฮ้ยไม่ได้ เป็นคำสั่งเด็ดขาดของพระเจ้าหลวงตื้อ เป็น
ผู้สั่งการจัดเกี่ยวจัดอะไรไว้ ตั้ง ตั้งโต๊ะตั้งเตียงไว้เต็มทีแล้ว
ไว้ต้อนรับเจ้าของใบชา ถ้าไม่ไปก็ไม่ได้อีกแหละต้องไป ไปๆ ส่วน
ใบชาก็มีนายทหารให้ใส่ป่าหนึ่ง ๒ บ่าเดินเข้าไป ออกหน้าเข้าไป
ถ้าไม่ไปก็ไม่ได้อีกแหละ ต้องไป ให้ไป ใบชายังมี นายทหารขึ้น
สะพายให้ ใส่ป่าหนึ่ง ใส่ป่าหนึ่ง ๒ บ่า อ้า เดินเข้าไปออกหน้า
เข้าไป พอออกจากกำแพงใหญ่ๆ แล้วไปถึงรั้วเหล็กกล้าอีก

รั้วเหล็กกล้ามีทหารเฝ้าประตูอยู่เหมือนกัน พอไปถึงเปิดประตู
ออก เจ้านายทำความเคารพ นายหัวหน้าผู้ ผู้เป็น เป็นนายพัน
นายพลอะไร มาทำความเคารพ ร้องวี๊ดขึ้นอีกแล้ว เออข้าพเจ้า
คืนไปแค่นี้ อันข้าพเจ้าไม่กล้าไป ไม่ไปไม่ได้ อันนี้เป็นคำสั่งของ
พระเจ้าหลวงตื้อ เป็นผู้ที่สั่งให้พวกข้าพเจ้ามานำตัวเข้าไปเฝ้า
ไม่ต้องกลัวใดๆ ทั้งนั้น บางทีอาจจะได้ดิบได้ดี เพราะพระเจ้า
หลวงตื้อทรงโปรด อืม ค่อยนั่งไปค่อยเดินไปๆ

ทำท่าแย่งตะกร้ากันกับ เออ ลูกหาบทั้งหลายแย่งกัน
จะไม่เข้าไปในรั้วในค่ายหนึ่งเป็นอันขาด อืม ฝ่ายกุมาร อุ่เหลียงกุมาร
ก็เดินแกมวิ่งมาขยับ เติบๆ มา เผลอญแหงนดูหน้า อ้อ ชาย
เคราะห์ร้ายคนนั้นนั่นเอง อ้า ที่เราเฝ้ายารักษาในตลอดทาง
ชายคนนั้นนั่นเอง เพื่อนแทนเป็นลูกชายของพระเจ้าหลวงตื้อ
คนต่อแผล นะว่าจั้นนะ ว่าจั้นว่าคนต่อแผล เออ เธอก็ต่อแผล
จั้นเหมือนกันแหละ อืม เธอก็ต่อแผลจั้นเหมือนกัน ไปเฝ้า
พระบิดาซะก่อน ได้รับรางวัลซะก่อนแล้วค่อยกลับบ้าน ก็อุตสำหรับ
ก้มหน้าก้มตา อ้า เดินเข้าไปหา

พระราชานั่งเก้าอี้ใหญ่โต ไร้โหลฐาน ทำหนดหยุดหยับๆ อย่างจื่ออยู่ พระเจ้าหวางตื้อก็มองดูหน้า ตั้งแต่หัวจรดปลายตีน มองจากตีนถึงหัว เอ้ มันเป็นใครไม่ได้วะ คนนี้มันไม่ใช่ ผู้หญิงเน้อ คนนี้มันไม่ใช่ผู้ชายเน้อ แน่ะ มีลูก ลูกสาวของมิ่งกงฝ่าคนหนึ่ง เป็นผู้หญิงอยู่ เกิดรุ่นราวคราวเดียวกับลูกเราอะ นั่งดูไปดูมาก็เลยแน่ใจว่าเธอคงเป็นลูก ลูกสาวของมิ่งกงฝ่าแน่นอน เธอ ได้ถามหาจะเอากลับคืนมา เธอ ทำงานทำการ แต่ก็ถามหาแทบ พลิกแผ่นดิน ไม่เห็นสักทีเลย ไม่เห็นสักคนเลย หาแต่พอแรง แต่ได้ทราบข่าวทีหลังว่าตายแล้วมิ่งกงฝ่าตายแล้วทั้งเมีย ผัวไว้ที่ไร่ไถบ้านนั่นเอง เธอ มันเป็นอย่างงี้เน้อเอง เอามาสอบสวนกัน

ก็กราบ กราบพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าหวางตื้อ เธอ ชื่ออะไรนะ เธอชื่ออะไร เธอชื่ออะไร เอ้า เธอเป็นผู้ชายทำไม ชื่อ เธอชื่อหลันอย่างงั้นละ เธอมีหนดมีคราอย่างนี้ มันน่าจะ เป็นชื่อผู้ชาย นี่จิวหลันนะเป็นชื่อผู้หญิง เอ้า ขอถามเธอเสียก่อน ปัญหา ปัญหาที่สงสัยเนี่ย เธอเป็นผู้หญิงหรือเธอเป็นผู้ชาย

บอกฉันตามตรงนะ โอ้ ไม่รู้จะได้ตอบยังงี้ไม่มิด โทททททบ้าน ชาวเมืองเขามาว่าเป็นเป็นผู้ชาย เป็นหญิงหรือเป็นชายบอกฉัน ตามตรงนะ ฉันรู้นะ เธอ แม่ของเธอฉันเป็นคนหาให้พ่อเจ้า ให้พ่อเจ้าได้แต่งงาน นี่ได้ลูกชาย ๒ คน อะ คนหนึ่งมันชื่อจุกฝ่า คนหนึ่งมันชื่อฉินฝ่า แล้วมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อจิวหลัน เนี่ย ๓ คนนี้ เป็นลูกของขุนนางของข้านะ

เธอจะว่ายังงี้เธอเป็นผู้หญิงหรือเธอเป็นผู้ชาย เธอ บอกตาม ตรงนะ เธอ อี้อักๆ อยู่ ฟังเสียงพูดก็เป็นเสียงผู้หญิงนะ บอก ตามตรง อย่าอ้าซ่าเลย ปกปิดขี้กัไม่อยู่หรือ ขี้รู้ ดูหน้าตามัน เหมือนแม่มันละ จริง เหมือนแม่จริง ก็พ่อนี้ได้หาให้เขาแต่งงาน แต่งการกัน แอ้ แม่เขาชื่อเน้อเน้อนี้ พ่อของเขาชื่อว่า อ้า มิ่งกงฝ่า มิ่งกงฝ้านั้นเขาเป็นขุนนางของข้านะ แพนกตุลาการ เธอ

เราเป็นคนขี้กริ้วแต่ก่อน สมัยก่อนกริ้วคนไหน ด่าคนไหน แหกกลาก อยู่กับเราไม่ได้ อะใช่ไหม พ่อของเจ้าชื่อมิ่งกงฝ่าใช่ไหม แม่เจ้าอะ นี้ นี้เป็นคนหา ไปหาผู้หญิงให้ แม่เจ้า ในขณะที่เขา ทำราชการอยู่ด้วย เป็นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชายละ บอกตรงๆ นะ เป็นผู้ หญิงเพคะ อะเน้อ เป็นหญิงเพคะ เธอ

ดีมากเธอไม่ปิดบังฉัน เธอปิดบังคนอื่นได้ แต่ฉันรู้ ดูเค้าหน้าตามันเหมือนแม่มันเหลือเกิน เออ ไม่มีผิด เหมือนกันกับแม่เจ้าสมัยเป็นสาวเป็นหนุ่มละ อ้อ นี่เองเป็นคนไปลู่ขอเขา ให้มึงงงฝ่าขุนนางของข้า เออ ถ้าอย่างนั้นเราจะ ลูกของเราจะไปพักบ้านรับรอง เรือรับรองของหลวงนะ อ้า มีคนรักษาเฝ้าอย่าให้ลำบากลำบากเลย ที่หลับที่นอนจัดให้ดีๆ การอยู่การกินอย่าให้อดอยากลำบากใดๆ ทั้งนั้น โอ๊ย ตายแล้วเรามาเห็นพระเจ้าแผ่นดินชื่อ เออ พระเจ้าหวางตี้ที่นี่นี่เอง ก็ทนมออยู่อย่างงั้นแหละ ให้ไปก็ไป ไปที่บ้านรับรอง

เขาก็รับรองให้ความสะดวกสบายเพราะเป็นแขกของของหลวง แขกของพระเจ้าแผ่นดินเอง อ้า แล้วก็กำลังประชุมกันอยู่นั้น ก็เลยถาม อ้า ขุนนางทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย เจ้าของไบชานะ เขาเป็นผู้หญิง บัดนี้พระเจ้าแผ่นดินสืบทราบแล้วพระเจ้าแผ่นดินจะไปลู่ขอผู้หญิงคนนี้เป็นลูกสะใภ้หลวง ที่เขาช่วยเหลือกันได้นะอะ ท่านทั้งหลายจะว่าอย่างไร

เป็นการสมควรอย่างยิ่งพระเจ้าข้า ที่ตอบแทนเขาด้วยการเอาเขามาเป็นลูกสะใภ้หลวงอะ อ้า ดีจริงๆ เป็นอันว่าตกลงนะ เออ กราบพระเจ้าหวางตี้ พระเจ้าหวางตี้ก็น้ำตาฟั่ง (ไหลพราก) ลง

ความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของสังขารหนอลูกเอ๋ย อ้านึกว่าอยู่ดีกินดี เราตามหามึงงงฝ่า แทบจะพลิกแผ่นดินก็ไม่เจอ อ้า หากี่ไหนก็ไม่เจอ ถ้าเจอเขาแล้ว ก็แต่ละคน เมียก็ตาย สามีก็ตาย อ้า ทำศพไว้ที่นั่นด้วย สักวันหนึ่งเราจะได้ไปขอขมาโทษ อ้า มึงงงฝ่าให้ได้ จัดการพิธีแต่งงานกันซะก่อน อะ จัดแต่งงานจะขอเจ้าให้กับอู่เหล็งกุมาร ที่งูกัดเขาปางตายนั่นเอง อิม ก็เลยนั่งก็ปิดไธ้ เออ จะว่ามีบุญก็มี จะว่ามีบาปก็มี ตายละเรา ทำยังไง

อ้า ก็ทำตามประเพณีธรรมเนียมของในรั้วในวังเขา ให้รู้ใช้คำพูด คำจาให้ถูกต้อง เออ ถ้าพูดกับท่านพระเจ้าแผ่นดินก็ว่าเพคะๆ เออ เอออย่าว่า เจ้าคะๆ เฉยๆ เพคะ เออ อย่างนั้นอย่างงั้นะ เพคะ อย่างอื่นรู้จักขนบธรรมเนียมทันที เพราะพ่อเคยสอนไว้ อันในรั้วในวังเขาใช้ภาษากันอย่างงี้ๆ เนอะ อ้า ตกลงงั้น สั่งให้เจ้าหน้าที่ไปจัดบ้าน สถานที่รับขันหมากหลวง เราจะไปเอง จัดขันหมากหลวง ไปเอง ให้จัดบ้านสถานที่แห่งนั้น เป็นที่ต้อนรับขันหมากหลวง เราจะไปขอ จะเอาชีวิตรัน เออ ซึ่งเป็นลูกขุนนางของข้า เอามาแต่งงานกับลูกชายของข้า ผู้ที่งูกัดเขาไม่ตายนั่นเอง เออ ก็เลยได้ตามความประสงค์ทุกอย่าง

พอทางโน้นทำงานเสร็จแล้วก็กลับมาทูลว่า เสร็จเรียบร้อยแล้วครับ เพคะ เสร็จแล้วที่พักพาอาศัยที่ต้อนรับ รับขันหมากหลวงก็มีแม่เฒ่าหยู่หลังก็แข็งแรงอยู่ เออ นั้นแหละจะไปขอกับแม่เฒ่าหยู่หลัง ไปก็ขบวนช้าง ขบวนม้าไปกันใหญ่หลายละ ไปถึงหมู่บ้านลิ้วฉี่ หมู่บ้านลิ้วฉี่ก็ตกใจมาก ว่าขบวนทัพหลวงหรืออะไร มาถึงบ้านเรา ทำยังไงพวกเราเนี่ย ให้มาเฝ้า ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัวพระราชอำนาจใดๆ ของใครทั้งนั้น เรามาเอง เออ

เราจะมาลู่ขอชีวิตรัน ลูกสาวคนสุดท้ายของมึงงงฝ่าเป็นลูกสะใภ้หลวง แอ้ ไปแล้วขึ้นไปกราบศพพินเนาะ ขึ้นไปพูน (โน้่น) เนาะ ไปศพทั้ง ๒ นี้ของ ของเมียอยู่ทางซ้าย ของตัวอยู่ทางขวา อะทำดวงจ้อยน้อยๆ ให้หอรอก ไม่ได้ทำมากเอาเครื่องสังเวช เครื่องไหว้ศพนั้นมากมายเอาไปกองไว้ แอ้ กองไว้บังสุกุลให้ทุกอย่างแล้วขอขมาโทษไปเนี่ย พระเจ้าหวางตี้ ขอขมาโทษ ข้าพเจ้าขอขมาโทษ ท่านขุนนางของข้าผู้ชื่อสัตย์สุจริต ไม่มีความผิดแต่ว่าเพราะความดुरายของข้า จากสมัยก่อนเป็นพระราชาดุร้ายมาก

ไล่พ่อไล่แม่เจ้าหนีจากบ้านจากเมือง ตกราชตการนั่นเอง อัม
อันนี้ไปขอขมาโทษศพ

เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์อยู่เหมือนกัน บรรดาวันธูปควัน
เทียนทั้งหลาย กลุ่มขึ้น เป็นกลุ่มเป็นก้อนอยู่ เป็นก้อนอยู่ไม่ได้หายไปไหน เป็นก้อนอยู่นั่นละ อ้า พระเจ้าหวังต้อกล่าวคำขอขมาโทษ
ข้าพเจ้าไม่รู้จริง แต่ว่าถูกเขามาใส่ร้ายป้ายสี จึงได้ขับไล่เจ้าหนี
จากบ้านจากเมือง เราตามหาแทบพลิกแผ่นดินก็ไม่เห็นแม่แต่เงา
พอได้ยินข่าวว่าตายแล้ว ตายทั้งผิวทั้งเมีย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงมาขอขมา ณ ที่นี้ เออ จงอโหสิให้ข้าพเจ้าด้วย กรรมอันใดที่
ข้าพเจ้าได้ประมาทล่วงเกินท่านขุนนาง ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี
ด้วยใจก็ดี ที่เป็นบาป ขอท่านขุนนางที่ดีของข้า จงอโหสิโทษให้
แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด เออ แล้วก็สาธุ ไปทอดบั้งสุกุกให้พร้อม

เหมือนดังเราทำเซ็งเม้งกันนี้แหละ ทำเซ็งเม้งกันอยู่ล่ะ อ้า
เอากองกันไว้บั้งสุกุก ทอดบั้งสุกุกให้เรียบร้อยแล้ว ก็ได้เวลากลับ
ก็กลับลงมาจากนั้น มาลาแม่เฒ่าหยังหลัง เออ เอามาเฒ่าหยังหลัง
ไปด้วย เออ ไปอยู่ใกล้ชิดติดต่อกัน มันจึงจะสบายใจ เออเป็น
คนใช้ประจำเลยนะ ก็เลยเป็นลูกสะใภ้หลวงตั้งแต่วันนั้นมา อ้า
เป็น เขาเกิดว่าขุนนางชั้นไหน ชั้นคุณนายหรือคุณหลวง พระเจ้า
หวังต้อได้แต่งตั้งลูกชายเป็นผู้สืบราชสกุลสืบมา อ้า ได้แต่งการ
แต่งงานกับชีวิตหลั่น ผู้เอาใบชาไปขาย แล้วเอาใบชาแก้พิษงูให้
ลูกชายฟื้นคืนมาดังนี้

อ้อ เวลา เออ

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีสัง ชีวิตะมุตตะมัง

ความซื่อสัตย์สุจริตมีอยู่ในผู้ใด ความสุขเหล่านั้นมีใน
ผู้นั้น ถ้าความทุกข์ จริตเกิดขึ้นแก่ผู้ใด ความพินาศฉิบหายย่อม
เกิดขึ้นแก่ผู้นั้น เพราะฉะนั้นเราท่านทั้งหลายเป็นไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน
ของพระราชาองค์ใด ก็จงเป็นคนซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่การงาน
ของตัว อย่ากินเล็กกินน้อย อ้า เรื่องไม่มีก็หามาใส่ เรื่องไม่ใหญ่
ก็หามาแถม อย่างนี้ไม่ดี หามาเพิ่มเติม ให้มีโทษหนักๆ อันนั้น
มันเป็นจาริตประเพณีของคนพาล คนพาลเขาจะต้องทำอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น ที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการ
ให้พุทธบริษัททั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญา
ด้วยปริชาญาณอันชาญฉลาดด้วยเถิด อ้า สิ่งใดที่ถูกต้อง
จงทำสิ่งนั้น สิ่งใดที่ผิดศีล ผิดธรรม ผิดกฎหมายบ้านเมือง
ก็อย่าไปริทำเลย มันจะทำให้เราเป็นโทษหนักต่อไป

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย
ได้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยธรรมอันบริสุทธิ์นี้เหมือน
ตนทำเองทุกอย่างๆ เทอญ

(เสียงบรรยายภาษาอังกฤษ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
 ชมรมกลุ่มพุทธธรรมลานทอง
 วันเสาร์ที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๘.๐๐ น.
 ณ ที่พักสงฆ์ หมู่บ้านลานทอง
 อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

ของแก่นั่นแหละ ของเก่า เอามาเล่าใหม่ ของเก่าจะเอามาเล่าใหม่ เรื่องของเราทุกคนอันมีกายมีวาจามีใจ เป็นผู้ประคับประคองอยู่กาย วาจา ใจนี้ ทำให้เกิดโทษได้ทำให้เกิดมรรคผลนิพพานได้ เออ และเกิดเป็นบุญเป็นกุศลมหาศาล ได้ขัดเกลาแก่นั่นแหละให้มันขึ้นเงาชะก่อน ขัดเกลา เป็นเครื่องขัด เป็นเครื่องเกลา เป็นเครื่องชำระ เป็นเครื่องล้าง ที่นำพาสมาทานศีลตะกั๊น เป็นเครื่องขัดเกลาจริงๆ ขัดเกลาจิตใจ ขัดเกลากิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอิจฉาริษยาตาร้อน เป็นเครื่องขัดเครื่องเกลาไปทุกสิ่งทุกอย่างจนถึงสิ้นไปแห่งอัสวกิเลส เป็นสมุจเฉทปหาน

ปรารถนาสุดท้ายก็ขอให้ถึงพระนิพพานอวสานของชาตินี้ ด้วยเทอญ เพื่อนะเอาไป ต้องการไปพระนิพพานใหม่ ในชาตินี้เอาใหม่ หรือเสียดายอยู่ คำว่า นิพพาน แปลว่า ดับทุกข์ ดับทุกสิ่งทุกอย่าง ดับความโลภ ดับความโกรธ ดับความหลง ดับความรัก ดับความชอบ ดับความชัง ดับความอิจฉาริษยา พยาบาทอาฆาต จองเวร จองกรรมกับผู้อื่น ดับให้หมดไม่ให้มีในหัวใจ นั่นเรียกว่าดับไปเป็น เป็นๆ พระนิพพานเป็นที่ดับกิเลสให้หมดไปจากขันธสันดาน

ไม่ใช่ว่าแต่ปากเฉยๆ นะ ต้องลงมือด้วย ลงมือกระทำ ด้วยตั้งแต่ต้นๆ ก็ให้ทานรักษาศีลนี้แหละเป็นการชำระ เป็นการล้างขัดเกลาจิตใจให้เบาบางไปจากความโลภ ความโกรธ ความหลงต่อไป เบาๆ ขึ้นไปหน่อยก็โลภะ โทสะ โมหะก็เบาไปอีกจน อะ

นิพพินทั้ง วิมุจจะติ

พูน(โน้น)แหละ ดับทุกข์ก็คือดับทั้งควัน เป็นดั่งไฟที่เราจุดธูปเทียนไว้อย่างนั้นนะ เนะ ถ้ามันมีเชื้ออยู่มันก็ยังมีแสงสว่างอยู่ ถ้าดับแล้วไม่มี ไม่มีแสงสว่างเลย ดับแต่ว่ามันโล่งไปหมด

เพื่อนบอกกัน ถ้าดับความมืดได้แล้ว มันโล่งของมันไปเอง รู้แจ่มแจ้งในเรื่องบาป เรื่องบุญ เรื่องคุณ เรื่องโทษ เรื่องประโยชน์ มิใช่ประโยชน์รู้จักหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็เว้นได้ด้วย เวรมณี เว้นได้แล้ว เป็นการดับทุกข์ภายในของตัวเองไม่มีทุกข์อีกแล้ว ไม่มารบกวนอีกแล้ว ความโลภก็ไม่มี ความโกรธก็ไม่มี ความหลงก็ไม่มี ความรักก็ไม่มี ความชังก็ไม่มี ยินดีก็ไม่มี ยินร้ายก็ไม่มี ดีใจก็ไม่มี เสียใจก็ไม่มี นั่งยิ้มอยู่อย่างนั้น ในใจแหละอึม อึมอกอึมใจ พอภาคภูมิใจที่ตนได้รักษาให้หมดจดได้ดีแล้วสะอาดแล้ว แปลว่าไม่กังวลทำกับการทำความสะอาดอีก

ถ้าสิ้นอาสวกิเลสแล้ว ไม่กังวลในการชำระจิตใจสิ้น อาสวกิเลสแล้ว ไม่มีราคะ ไม่มีโทสะ ไม่มีโมหะ ไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง ไม่มีความรัก ไม่มีความชัง ไม่มี ความอิจฉาริษยาตาร้อนกันเลย ยิ้มอยู่ ผู้ใดได้ล่วงเกินไป ได้เห็นก็ดี ได้รู้ก็ดี ลิ่นสลดสังเวช เมตตา ไม่อยากให้เป็นอย่างนั้น ไม่ให้มีอย่างนั้นมารบกวนจิตใจอีก หมด หมดมลทิน ไม่มีความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่มีความรัก ไม่มีความชัง ไม่มี ความ ยินร้าย ไม่มีความยินดี ดีใจเสียใจ ร้องไห้หัวเราะไม่มีทั้งนั้น อยู่เฉยๆ เออ นะ เพื่อนว่าสบาย

นิพนธ์ทั้ง ๒ วิมุจจะติ

ดับเชื้อของความร้อนทั้งหลายทั้งปวงดับลงไปได้แล้วก็เหมือนดังรูปเรามีจุดรูปจุดเทียนไว้

ถ้ามันหมดเชื้อน้ำมันเชื้อเพลิงมันหมดแล้วดับ ความร้อนก็ไม่มี ดับ แต่ว่าความรู้ไม่ได้ดับ ความรู้ที่อยู่ในหัวใจของเราไม่ได้ดับ รู้ดี รู้ชั่ว รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้ประโยชน์ มิใช่ประโยชน์ ไม่มีใครบอกเราก็รู้เอง ว่ามันเบาบางไปจริงๆ อะ มันหมดไปจริงๆ เหรอ จะทดสอบมันได้ไหม ไม่มี ความรักก็ไม่มี ความชังก็ไม่มี ความยินร้ายก็ไม่มี ความดีใจเสียใจก็ไม่มี การร้องไห้หัวเราะก็ดี มันเป็นไปเองธรรมชาติ สิ่งที่ไม่ ไม่เป็นโทษ เราก็อาจจะปฏิบัติตนให้ พอดีเสมอๆ

เขาหาว่าเป็นคนเย็นชา เย็นซะแล้ว เย็นชาซะแล้ววางได้ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วมันก็สบายไปเอง สบาย ไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง ไม่มีความคะ ไม่มีความทะ ไม่มีความโมหะ ไม่มีความมาปรุง มาแต่ต่างใจได้อีกแล้ว เราารู้เสียแล้วอะ

เห็นว่าสบาย ก็เลสลั่นไปแล้วสบาย นั่งสมาธิภาวนานี้ไม่ต้องทำก็ได้ เพราะว่ามันสงบอยู่ รักษาความสงบได้อยู่ ไม่มีสิ่ง

มารบกวน ยั่วชวนชวนให้คิด ชวนให้ปรุง ชวนให้แต่ง ไม่มีอะไรมีอะไรมารบกวน เรา ไม่มี ราคะก็หมด ราคะก็หมด โทสะก็หมด โมหะความหลงก็ไม่หลงทาง เป็นคนแจ่มสว่างอยู่อย่างนั้น หูแจ่มตาใสมองได้ไกลแสนโยชน์ไม่ได้ไกลๆ นะ มองไปถึงพรหมโลกนั้น เทวโลก สวรรค์ โลก นรกมองไปก็รู้ โอ้ มันทำให้ใจมัน ใจหมอง ใจขุ่น ใจมืด ใจหม่น อนาคต มองเหตุพบเห็นยังมีแต่ใจพาโล เคียดจนคุณคำช่วยให้ พาให้คุณภาพจิตดีเด่น

ไม่ต้องมารักษา มันยาก ไม่ต้องปฏิบัติอะไรก็ได้เพราะมันหมดแล้ว ไม่ต้องรักษา ไม่ต้องละเว้นอะไรแล้ว หมดจริงๆ ไม่มี ราคะ ไม่มีโทสะ ไม่มีโมหะ ความโลภ ความโกรธ ความหลงไม่มีแล้วในใจเรา เป็นคนรู้อยู่อย่างนั้น รู้วิชาอยู่อย่างนั้น ไม่ต้องลำบากครุบาอาจารย์ทางไหนอีกแล้ว

เขาบอกว่าหัวดีหัวร้อนหรือยังไมใช่ว่า ท่านบอกให้อย่ามาบอก อย่ามาว่า อย่ามาพูด อืม เถียงขึ้นทันที รู้แล้วละ รู้แล้วละ รู้ละรู้ว่าง เออ รู้แล้วก็ละ ละแล้วก็คือว่าง ว่างธาตุ ว่างๆ ว่างความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ มันหมดไปจากจิตใจเรา ยังไง ทำไมไม่มีมันอยู่ซื่อๆ นี่ อยู่ซื่อๆ ถ้าพูดถึงบุคคลผู้คนล่วงพ้นไปแล้ว ท่านนั่งยังยิ้มสบายอยู่ เหมือนดังพระพุทธเจ้า พระพุทธรูปองค์ไหน เขาทำตั้งแต่ยิ้มๆ หน้ายิ้มๆ อยู่อย่างนั้น ก็ไม่มีสิ่งรบกวน ยั่วชวนจิต มีแต่ความสบายใจ แต่ว่าความห่วงใยพุทธบริษัทก็มีธรรมชาติ เออ ห่วงกลัวเขาประพฤติผิด กลัวเขากระทำผิด พูดผิด คิดอะไรนอกกลุ่มออกทางออกไป นั่นเป็นความห่วงของพระพุทธเจ้าห่วงพวกเราอย่างนั้น ไม่ให้คิดนอกกลุ่มออกทางออกไป ให้อยู่กับเนื้อกับตัวลมหายใจเข้าก็รู้ ลมหายใจออกก็รู้ มันอ่อนหรือใจอ่อนก็รู้ ความรู้ณะมันค่อย

น้อยลงๆ มันขาดจริงๆ แล้วก็บ่ตายหรอก ขาดไปไม่มีเชื้อไฟ ไม่มีควันเหมือนดังดวงประทีปหรือเทียนที่จุดไว้แล้วดับไม่มีควันเลย ไม่มีควันสิ่งรบกวนไม่มีสิ่งร้อนอยู่ในนั้นเลยสบายมากเฮอะ เฮอะ

สุโข วิเวโก

เออ สุขเกิดเพราะความวิเวก วางได้แล้วมันเป็นวิเวก สงบจิตสงบใจของตัว วิเวก นั่งอยู่ก็ยิ้มอยู่อย่างนั้น ไม่มีสิ่งมา รบกวนเราเลย นี่เรารับชำระภาระนี้ รับบริหารหมู่พวก บริหารหมู่คณะ ลูกหลานของตัวเอง มันพาให้รุ่มอยู่ ย่งอยู่ ห่วงของเขา อ้อ ถ้าตัดห่วงอันนี้ได้แล้วก็สบายอีกแหละ ไม่หนัก ไม่หนักใจกับการดูแลรักษา ผู้ใดสนับ บังคับก็กระทำตามเราทุกอย่างเชื่อใจเราทุกอย่าง วางใจกันได้หมด ความยุ่งเหยิง ไม่มีความยุ่งเหยิงยุ่งเหยิงขึ้นมาได้ เป็น

สุโข วิเวโก

ความสุขยิ่งกว่าความสงบไม่มี อิม ความสุข ใดๆ ในโลก ถ้าใจสงบแล้วมัน มันๆ สบายอันนี้ ครูบาอาจารย์ ท่านบอกหรือ ท่านบอกอย่างนั้น ทำให้มันสบาย อย่ไปยึดมัน ถือมันในสิ่งใดเลยให้วางซะ แม้แต่ธาตุร่างกายของเรานี้ ก็เอาไว้ไม่อยู่ เมื่อไหร่เขาจะไปเผา เมื่อไหร่เขาจะไปเผา จะเผาที่ไหนไม่รู้ ไม่รู้ร้อนไม่รู้หนาวแล้ว หมอดแล้วไม่มีห่วงไม่มีใย นี้วิธีทำให้ขาดจากอารมณ์ อารมณ์ที่มันยุ่งเหยิงอยู่อะ อารมณ์ที่มันพา

เราทุกข์เนี่ยเป็นห่วงอะไรก็เป็นห่วง เบื้องต้นก็ห่วงพะก่อน หิง แล้วก็ห่วง แล้วก็ห่วง ทั้ง ๓ อย่างนี้รวมกันเข้ามาเป็นห่วงติดห่วงมหรณพ ที่จะเวียนว่ายตายเกิดต่อไปห่วงมหรณพ เหมือนแม่น้ำมหาสมุทรใหญ่ๆ กว้างไกล ถ้าไม่มีเรือเป็นพาหนะแล้ว จะไปได้ให้ข้ามฝั่งโน้น ได้หรือเปล่า ก็วนอยู่เนี่ย วนอยู่ไปๆ มันก็วนกลับไปอยู่ที่นี่แหละ วนกลับไป วนกลับมาอยู่ที่นี่เรียกว่า

วิภูฏวน

อ้อ ความรักความชังนี้มีมาเป็นคู่ (คู่) กันแล้ว มันมีมาเป็นคู่ (คู่) ถ้าใจดีแหละ ก็จิง (จิง) ค่อยได้ ใจช้าย (ร้าย) กะไหล (ไล่) ทำไล่ฆ่าไล่ตี ใจช้าย (ร้าย) ใจดีคือน้ำท่าใส (สวย) งามๆ คือน้ำออกบ่อ น้อ บ่มีขุ่นมีมัวได้

อันนี้ท่านเปรียบเหมือนดังแก้วเจียรระไน แก้วที่เจียรระไนแล้วก็เหมือนกัน แก้วที่มันขุ่นมันมัวอยู่ มีสีอื่นมาแปดเปื้อนมันอยู่ ทำให้มันมัวมองได้ขุ่นมัวได้ ถ้าขัดให้ถึงที่แล้ว บริสุทธิ์ใสแล้ว ไม่มีเศษรำหมองสักทีเลย ใสอยู่อย่างนั้น อ้อ พอขัดได้แล้ว ขัดเกลาก็ได้แล้ว ขัดเกลาก็เลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเบาบางไป ราคะ โทสะ โมหะมันเบาบางไปมันก็เกิด อะไรรจะเกิดขึ้น ความสบาย เกิดขึ้นเรียกว่า

สุโข วิเวโก

สุขเกิดจากความวิเวกไม่มีกังวล เป็นวิเวกจริงๆ ถ้าไปห่วงมันก็เป็นภยันตราย เครื่องผูกมัดรัดรั้งเราอีกอยู่อย่างนั้นแหละ ทำให้เราเป็นห่วงผูกมัดรัดรั้งเราไว้อยู่อย่างนั้น

คือหลวงปู่ เดียวนี้เขาก็เอาคล่องหรงมาใส่หัวใจเรา หลาย
อย่างอยู่ เดียวก็สร้างอันนั้น เดียวก็สร้างอันนี้ สร้างเจดีย์สร้าง
กุฏิวิหาร ที่อยู่ที่อาศัย ที่มันชำระ ตระกูลกรรม มันรู้ มันฟัง
มันรู้ ปลูกกินมัน เหล่านี้ก็เป็นธรรมาภรณ์ที่รับผิดชอบเองเนี่ย
นี่ก็หนักใจอยู่สิปะเนี่ย ปะเนี่ย ให้เพิ่มหนักใจอยู่

เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดมีโอกาส เราก็ช่วยกันบ้างไป ไปเอา
ของหนักออกจากอกดู ให้มาอย่างงั้นให้ไปช่วยกัน ไม่ได้ต้องการ
หรืออก เอาของหนักออกจากอกหลวงปู่ละ หลวงปู่รับภาระอยู่
เดี๋ยวนี้งานใหญ่พอสมควร เป็นหลายล้านวะ จะจ่ายเขาไปบ้าง
แล้วล้านสิ่ ยิงๆ ล้านสิ่แสนห้า เออ ไม่ถึงร้อยล้าน เขาว่าลด
ลดลงไปจากร้อยล้านลงไปแล้ว อืม เหลืออยู่น้อยๆ ไม่มากหรอก
ถ้าญาติโยมมีศรัทธาช่วยกัน แอ้ ก็แบ่งเบาภาระที่หนักอยู่ใน
หัวใจออกให้

อันนี้บ่แม่่น(ใช้)ละ บ่แม่่น(ใช้)ไถนะ พุดให้ฟังความหนัก
มันมีอยู่ว่า คือเราอยู่บ้านหลังนี้ บ้านหลังโน้น บ้านภาระหลายๆ
อย่างร้านค้าร้านเค้ออะไร มันมีหลายๆ อย่าง ถ้าเรามีของหลาย
อย่างอย่างงั้น เป็นภาระของใคร เป็นภาระของเจ้าของเอง จะดู
จะแล จะซ่อม จะแปง(ซ่อม) ขุดบูรณปฏิสังขรณ์ก็เป็นหน้าที่ของ
เรา นี่เดินตรวจอยู่ทุกวันทุกวันเนี่ย ไม่มีอะไรชำระชำระมาก มา

อะไรที่จะดูแลบ้าง บ้านหลังนั้นก็เหมือนกันสิ่งอื่น ก็เหมือนกัน
ที่ร้านค้าร้านเค้อ มันมีสิ่งที่จะรับผิดชอบ อ้าไม่ได้วางเฉยๆ อืม
นอนหลับไม่รู้ นอนคู้ไม่เห็น ไม่รับผิดชอบภาระอีกอันนี้ก็ผิดอีก
เหมือนกัน

เราเป็นสมภาร สมภารนะ แปลว่าไง สมภารแปลว่ารับ
ภาระ สมภารแปลว่าภาระรับผิดชอบ สิ่งใดชำระชำระโทษกรรม สิ่ง
ใดจะซ่อม จะแปง(ซ่อม) จะดูแลมันให้มันคงที่เป็นปกติเราก็
เบาใจ อ้า ถ้ามีผู้ช่วยแล้วก็ไม่ม้วยมรณา ถ้าไม่มีใครช่วยละตาย
ตายแน่ๆ ตายแน่ๆ อ้า

บัก(นาย)เชียง(สึกจากสามเณร)เมียง เห็นว่ามันตายแน่ๆ
เชียงเมียง(นิทานพื้นบ้านเรื่องศรีธนญชัย) ว่าอย่างงั้น ตายเป็น
ของหนัก ละก็ตาย ภาระ

ภารา หะเว ปัญจักขันธา

ขันธทั้ง ๕ ถ้าพูดภาษาเราๆ ก็ขันธทั้ง ๕ นั้นแหละ อะ
ทั้ง ๕ เป็นภาระอันหนัก

ภารา หะเว ปัญจักขันธา ภาระหาโร จะ บุคคะโล ภาราทานัง ทุกขัง โลเก

ภาระ หะเว พระอรหันต์ มีแต่ของดูแล จะรับผิดชอบ จะ
วางก็ไม่ใช่ซะ ไม่ ไม่ถูกต้อง วางซะเลย มันชำระชำระโทษกรรมมาก
แล้วจึงจะไปซ่อมมันมันก็จะเป็ภาระอันหนักอีกเหมือนกัน

อิม ไม่ต้องซ่อมต้องแปง(ซ่อม)อย่างนี้ได้ ทำดีแล้ว
แข็งแรงถาวรได้อย่างนี้ ไม่ต้องซ่อม ต้องแปง(ซ่อม) ไม่ต้องดูก็
ยังได้ ต้องการชุมนุมเวลาไหน ต้องการนัดหมายให้มาฟังเทศน์
กันวันไหนวันไหน ทำบุญให้ทานเรื่องอะไร บอกกันไปแล้วก็มา
กันดีกันอย่างนี้ มีที่ให้นั่ง มีที่ให้อยู่ให้กิน มีห้องน้ำ มีห้องส้วม
มีบริการทุกอย่างไปหมด อย่างนั้นเขาเรียกว่าสมบูรณ์แบบ

คำ(อาการ)หวง คำ(อาการ)หวงก็เบาไป นั่งสมาธิภาวนา
ก็เบาไป ไม่ยึดไม่ถืออะไรเลย เออ เออ ถ้ามันจะฟังจริงๆ ก็เป็น
หน้าที่ของใคร เป็นหน้าที่ของเราเองมิใช่หรือ หาร่างกายของเรา
นี้ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ภายนอกที่มองเห็นกันอยู่ ภายในเข้าไป
บน ตับ ไต ไล้ พุง อาหารย่อยหรือไม่ย่อย เป็นเรื่องยุ่งขึ้นมา
อีก มันไม่ตด มันไม่ถ่าย มันไม่อึ มันไม่ฉี่ เยี่ยวก็ไม่เยี่ยว ชี้ก็ไม่ชี้
อึก็ไม่อึ มันไม่ออก แล้วเป็นยังไงทุกข้มหันต์อีกแหละ นี่เกี่ยวกับ
ก้อนทุกข์ตัวของเราเป็นก้อนทุกข์ ไม่ใช่ตัวของเราเฉยๆ ต้อง
รับผิดชอบทุกๆ ไปในครอบครัวของเราต้องรับผิดชอบทุกอย่าง
บุตร ภรรยา สามี ต้องรับผิดชอบทุกอย่างเครื่องใช้ไม้สอยที่จะ
ต้องจัดหาจัดทำ อย่าให้มันขาดตกบกพร่องได้ รู้จักคาดการณ์

ไว้ก่อน ว่าต้องเป็นอย่างนี้ๆๆ แม้สุขภาพร่างกายของเรา ก็มีแต่
เครื่องทรุดโทรม เครื่องทรุดโทรม ชำรุด ทรุดโทรม ร่อยหรอ
ลงไป เฒ่า.. แก่ลงไป ฟันที่มองเห็นอยู่เดี๋ยวนี้ก็แปง(ซ่อม)มา
ใหม่ ไปแปง(ซ่อม)มาใหม่ ของเก่าหมดแล้ว อ้า เพื่อนว่า

เกสา โลมา นขา ทันตา ตะโจ

สิ่งที่มองเห็นด้วยตา ส่วนภายในเข้าไป มั่งสิ่งหมายถึง
เนื้อกล้ามเนื้อในร่างกายนี้ มีกล้ามเนื้อเป็นมังสัง เอ๋ย เป็นเส้น
เป็นเอ็น เป็นกระดูก ทุกอย่างที่ยึดร่างกายไว้ นี้ ก็เป็นภาระ
ที่จะต้องดัดต้องแลมัน ถ้ามันชำรุดมากแล้วมันเอาไม่ไหว อะ พอ
แก้ไขได้ก็ไปแก้ไขมันซะ อะ

อย่าไปปล่อยมัน ปล่อยมันนะ มันมาก มันรุกรามไปมาก
แก้ไขยาก โรคทับ โรคใต้โรค หัวใจ โรคอะไรมันมีมันอยู่ในร่างกาย
ของเรามีหมด แม้แต่หลวงปู่ผู้เทศน์อยู่นี้เขาก็เอาไป กินนี้ กินนี้
กินแล้ว อ้า พอเอาไปกินแล้วมันเป็นนิ่วในไต อะไม่ใช่ นิ่วในถุง
น้ำดี

ถ้าเขาไม่ช่วยไว้ก็คง เจ็ดปะแหง(ไม่เหลือ)แล้วหรือตายไป แล้ว นี่เขาช่วยไว้ทัน ให้เอามาเร็วๆ ให้เอามาเร็วๆ อาการเป็นอย่างนั้น ให้เอามาให้ถึงโรงพยาบาลได้วันนี้ยิ่งดี ถ้าปล่อยไว้มันอิ(จะ)ทะลุตับ ไต ไส้ พุง ถุงน้ำดีมันจะทะลุลงไป ถ้าทะลุแล้ว แก่ยาก แอ้อ ถ้าพอแก้ไขได้ หมอรับประกันอยู่จะแก้ไข ยังสบายอยู่ก็ไม่มาก ตัดทิ้งไปเลยตัดถุงน้ำดีทิ้งไปเลย เออ สิ่งที่มีน้มาบรรพทวน เจ็บปวดอยู่ในถุงน้ำดีเนาะ

มันแหมม มันแทบใจจะขาดทุกวันนะ เจ็บมันอยู่ ทืออยู่เฉยๆ มันก็ทะเลาะกันหรือยังงี้ หือ อยู่ในถุงน้ำดีมันทะเลาะกันมันมันสู้กันหรือยังมันเจ็บมากเมื่อแหละ ตับ ไต ไส้ พุงทั้งหลาย ทั้งปวง มันก็เป็นอย่างนั้นของมันอยู่ เราบริหารมันอยู่ ด้วยกายบริหารร่างกายออกกำลังกายบ้าง

ถ้าเป็นครบาอาจารย์เป็นแต่มา แก่แล้ว หมู่พวกก็ต้องเหยียบย่ำเอา ไม่ใช่ของดี อะ ถูกเขาเหยียบเขาอย่ารังแก นำ(ตาม)แข็ง นำ(ตาม)ขา นำ(ตาม) หลัง นำ(ตาม)แอว(เอว) ลงศอก ลงเข่า

มันตึงถ้าไม่บริหารมัน มันตึง เครียด ขาตึง เส้นๆ เส้นข้อ เส้นข้างมันตึง เส้นหลังมันตึง อาศัยหมู่แก้ไขช่วยเหลือให้ นี่เรื่องบริหารร่างกาย ไม่ว่าจะตั้งแต่ของภายนอก ของอยู่ในตัวของเรา ก็ต้องบริหารมันอยู่ให้มันกินอันนั้น ให้มันกินอันนั้น กินยาอันนั้น

กินยาอันนี้ บำบัดมันอยู่อย่างนั้น เฝ้ายังว่ากองทัพ ร่างกายของเราเป็นกองทัพ ก้อนของกองทัพ เออเพื่อน

ทุกขัง อะนิจจัง อนัตตา

อ้อ มีความรู้ ความเฉลียวฉลาดอะไร มันก็โง่ได้

สัพเพ สังขารา อะนิจจา

สังขารทั้งหลาย มันไม่เที่ยง สัพเพ แปลว่าหลาย หรือ

สัพเพ สังขารา อะนิจจา

สัพเพ สังขารา ทุกขา

อนิจจัง อนัตตา มันก็เห็นปรากฏกันอยู่ ต้องเหยียวยากันไว้อยู่ทุกวี่ทุกวันนะ แต่ว่ามีบุญมีกรรมที่เป็นบุญเป็นกุศล มีเจตนาทางบุญทางกุศลอยู่ ก็ยังมีที่พึงทางใจปะเนี่ย มีที่พึงทางใจเราละมันแล้ว เราวางมันแล้วทำตามใจมัน มันจะเป็นยังงี้ก็เรื่องของมัน เอาไว้ไม่อยู่

มีหก็ต้องเกิดโรคทางห มีตาก็โรค โรคขึ้นทาง อ้อ อ้อ ตา จักขุโรค โสตะโรค ฆานะโรค จิวหาโรค กายะโรค มะโนโรค แม้แต่ใจก็เป็นโรคเหมือนกัน อ้อ มีตั้งแต่ก่อนโรคอยู่ในตัวของเรา

เพราะฉะนั้นเอาบุญเป็นที่พึ่ง เพราะเราบำเพ็ญไว้ให้มันเหยียวยาง่ายๆ อย่าให้มันถึงกับปลดชีวิตเราไปได้คอยเหยียวย คอยยามันเป็นนั่นเป็นนี่ก็หาเหยียวยาง่ายๆ หาหมอ หมอเขาก็ตรวจให้

อย่างเราอยู่โรงพยาบาลเหมือนกันแหละไม่ได้อยู่เฉยๆ หรือเขา มาตรวจให้ทุกวันๆ อ้าฟังพาอาศัยเขา ช่วยกัน อะไรมันชำระ รุติโทษเราก็ดูแลให้อยู่ มันนี่มันดูแลได้ ฟันเคี้ยว เคี้ยวข้าว มันหล่นไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรดีเลย นี่พอเคี้ยวข้าวได้ หย้า(เคี้ยว) ได้ กลืนได้

ก็หมอเขาช่วยไว้ให้เหมือนกัน ทำฟันปลอมมาให้ อ้า ฟัน ถึงเคี้ยวได้ เคี้ยวหมากก็อาศัยฟันปลอมล่ะได้ เคี้ยวอาหารก็ อาศัยฟันปลอมล่ะ อะไรมันพอขบได้ กลืนได้ จึงค่อยกลืน ใน ร่างกายของเรามีแต่โรคทั้งนั้น เหม็นจึงว่า

วิชา อาหาร

ในร่างกายของเราทุกอย่าง แม้แต่ดวงตาของเรา จักษุโรค โสตะโรค หูก็เป็นโรค จิวหาโรค ฆานะโรค กายะโรค มนะโรโรค ในที่สุดแม้แต่โรคทางใจก็ยังมีอีก เออ อิม

เพิ่นมีแต่โรคทั้งนั้นเต็มไปด้วยโรค เพราะฉะนั้นร่างกาย ของคนเราทุกคนมันจึงจำเป็นธุระการจะเป็นก้อนทุกข์ ให้เราบริหาร มันถูกต้องดูแลมันรักษามันเพราะอาศัยมัน อาศัยมันทำอะไร อาศัยมันทำคุณงามความดี เติบงกรรม นั่งสมาธิ ภาวนา เหล่านี้มัน เป็นบริหารใจ ให้มีโอกาสดำทำบ้าง

อย่าปล่อยให้มันจนและทะลุเป๊ะ เดี่ยวแก้มั้ไหว ปล่อยให้มันแยแล้ว มันเดี๋ยวแก้มั้ไหว อย่าปล่อยให้แย พอเยียวยา รักษาไว้ได้ก็เอา ฝากไว้กับพระพทธ พระธรรม พระสงฆ์ อาณิสงส์ อาจะเกิดขึ้นมาช่วยเหลือเราได้อยู่

เพราะฉะนั้นทุกท่านทุกคนที่นั่งประชุมกันอยู่ที่นี่ ก็ได้ บริหารมันไว้ทุกคนทุกคนนะ บริหารร่างกาย เส้นเอ็น กระดูก ตับ ไต ไล้ พุง อยู่ในท้องนี้ ก็บริหารมันไว้หาอาหารให้มันกิน หาเยียวยาให้มันกินอยู่อย่างนั้นบำบอดมันไว้แอ้ เห็นหรือยัง กองทุกข์มันมีอยู่ประจำเรา เพราะฉะนั้นนะ ทำอย่างไรทุกข์ เหล่านี้ทั้งหมดนี้จะหนีจากเราไปได้ อาณิสงส์ เอาอาณิสงส์การ จำศีล ให้ทำบุญให้ทาน นั่งสมาธิภาวนาขัดเกลาจิตใจของตนไว้ อย่าให้มันกำเริบเสิบสานจนเต็มทีถ้ามันกำเริบเต็มทีแล้ว มันเอาไม่อยู่

เหมือนเรือมันรั่ว เรือมันรั่วมากๆ เข้ามากๆ เข้า อุดไม่อยู่ เยียวยาไม่อยู่ แก๊วไม่อยู่ รถที่เราขับขี่อยู่ ทกวัน ทกวันนี้ ก็เห็น มันชำระนิตๆ หน้อยๆ ก็ไปให้นายช่างเขาอุดให้ ดูใน แก๊วให้ชะ อิม มีอะไรต่ออะไร ที่จะแก๊วได้ก็ แก๊วได้แก๊ว ถ้าให้เข้าแก๊ว ไม่ได้เป็นยังงี้ รถทั้งหลายเขาเอาไปเป็นรางปลุกผักนะ เป็นราง ปลุกผักนะขนดินเข้าใส่ อ้าขนดินเขาใส่ มันดีๆ อะ มีสระแห่น มีอะไรๆ มาปลุกอยู่ในนั้น ของหอม ของเหม็นก็เอามาปลุกที่ราง รถนั้นแหละ รัง อ้า เขาเรียกว่าตัวถังรถนะ ตัวถังรถนะมันก็ ชำระรุติโทษเหมือนกันซีสนิมกินทะเลอันนั้นทะเลอันนี้ ทะลุ

หม้อน้ำ ทะลุหม้ออะไร หม้อลม มันรั่วทะลุ อะไรมีแต่เรื่องที่
 แก้ไขทั้งนั้นแหละ ในที่สุดพาหนะที่เราใช้อยู่ทุกวัน ทุกวันก็ต้อง
 บริหารมัน ต้องดูแลมัน เหมือนดังร่างกายของเราอาศัยมันอยู่
 ทุกวันๆ ก็ต้องบริหารมันดูแลมันอยู่อย่างงั้นแหละ อย่าเพิ่งเบื่อ
 อย่าเพิ่งหน่าย ให้พิจารณา ให้เห็นกองทุกข์ชัดๆ ชะกอน กองทุกข์

ทุกข์ อะนิจจัง อะนัตตา

ขัดแข็งแล้วมันจะรู้จักวางของมัน ไ้

ทุกข์ อะนิจจัง อะนัตตา

เอี่ยมมันเป็นกองทุกข์ทั้งนั้นนะ ร่างกายของเราก็ดี เส้นเอ็น
 ตับ ไต ไล้ พุง กระดูกกระดูกเดี่ยวของเราเหมือนกัน มันชำรุดทรุด
 ไทรมได้ เราบริหารมันอยู่ทุกวันแหละ กินยา ถ้าเป็นนิดๆ หน่อยๆ
 ก็ไปหาหมอ หมอนวดก็ทำให้ตามความสามารถของเขา หมอ
 ฉีดยา ถ้าเป็นอย่างนี้ อย่างนี้ เขาก็ฉีดยาบำรุงแก้ไข้ให้บรรเทา
 ความเจ็บปวดลงได้ อ้า ถ้าไปเมินเฉยไม่ดูไม่แลมัน อย่า
 ปล่อยให้มันรั่วมากๆ เอ้อ นี่หลังคาเราอยู่อาศัยอยู่นี้ ถ้าปล่อย
 ให้มันรั่วมากๆ เหอะ ก็มันแก้ไม่ทันนะ แก้ไม่ได้ แก้ไขเวลาเรา
 พอแก้ไขได้ก็แก้ไขไป โยนไปไหน อ้า ร่างกายเราก็เหมือนกัน เรา
 แก้ไขได้ก็บำรุงรักษามันไปพยาบาลมันไปดูแลมันไว้ อืม อืม เพื่อ
 ได้ทำคุณงามความดีต่อไป อะให้รักษาศีลก็ต้องอาศัยร่างกาย
 นั่งสมาธิ ภาวนาก็ต้องอาศัยร่างกาย ทำความ پاکความเพียร
 ทางกายก็ดีทางใจก็ดีก็ต้องมาแก้ไขที่นี้ นี่มันพูดอย่างเป็นปรมาตถ์

พูดเข้ามาข้างในมันเป็นปรมาตถ์ อรรถธรรม อยู่ในตัวของเราหมด
 ทุกคนเนี่ยมีหมด ทุกคนเนี่ยมีของที่จะให้รับผิดชอบบริหารงาน
 มัน อืม ที่นั่งเทศน์อยู่นี้ก็เขา เขาบริหารให้หลายครั้งแล้วบริหาร
 ถึงได้มานั่งเทศน์อยู่นี้ได้ อาศัยผู้อื่นมาช่วยเหลือและบริหารให้
 มีหมดดูแลตรวจตาให้ เส้นเอ็น หัวใจ ความดัน ดันสูง ดันต่ำ
 มีหมดทุกอย่างแหละ อยู่ในร่างกายเรา เพราะฉะนั้นอย่าประมาท
 พวกเราอยู่กับของไม่เที่ยงร่างกายมันไม่เที่ยง

ร่างกายนี้ไม่นานหนอ บังเกิดต่อแล้วกลับกลาย ดุจฟองแห่งน้ำหมาย แล้วแตกดับวัฏกระเด็น

มัน มัน มันเป็นไปอย่างงั้น เวลามันแตกมันดับไปหาย
 สูญหายไปไหน เขาเอาไปเผาไฟ แม้ตั้งแต่กระดูกชิ้นเดียวก็ไม่เห็น
 อืม เป็นปุ๋ยไปหมดแล้ว ร่างกายทั้งหลายทั้งปวง เป็นปุ๋ยของ
 พืชพรรณธัญญาหาร หญ้าต้นไม้ทั้งหลาย ผู้มีปุ๋ยดีดินดี น้ำดี
 เขาก็งามเกิดดอกออกผลให้ได้ใช้ ถ้ามันขาดอย่างหนึ่งอย่างใดขึ้นมา
 ไม่ไม่ได้นะ แก้ แก้ไขไม่ทัน เพราะฉะนั้นขอฝากทุกคนช่วยคิดค้น
 คว้าตัวเองภาวนารักษาใจไว้รักษาสุขภาพร่างกาย ในร่างกายนี้มี
 สุขภาพจิตด้วย กำลังใจด้วย

ถ้าสุขภาพจิตดี สุขภาพร่างกาย เส้นเอ็น กระดูก ตับ ไต
 ไล้ พุง ในร่างกายนี้มีเป็นส่วนองร่างกายก็เป็นสุขภาพเหมือนกัน
 ถ้าเราไม่รักษามัน เวลามันแย่แหละมันแก้ไม่ไหวแก้ไม่ทัน
 ให้ตรวจตราอยู่เสมอๆ หมอผู้ที่ชำนาญการมีอยู่ อะไร อะไรมัน

ชำระที่ตรงไหน ตรงไหนก็ช่วยแก้ช่วยไขกันไปทีละนิดละน้อย มีพี่ มีน้อง มีพ่อ มีแม่ มีลูก มีหลานอาศัยไหว่วานกันได้ เพราะอาศัยกันได้เราอยู่ด้วยความอาศัยชาวบ้านชาวเมืองเขาด้วย

๖ อย่างเป็นพระอย่างจี่ ก็อาศัยชาวบ้านชาวเมืองเขาให้อาหารการกินให้น้ำโภชนะอาหารทุกวัน ถ้าเขาไม่ให้แล้วก็หมดแรงแล้ว ป่านนี้ แฉ็ดปะแหง่ แหงแก่

เพิ่นก็ไป หนีจากเรา หลายองค์แล้ว หลวงปู่ทั้งหลายก็ไปหนีจากเรา ทั้งหลายแล้ว

หลวงปู่คำดี(หลวงปู่คำดี ปภาโส)

หลวงปู่ชอบ(หลวงปู่ชอบ สุวานสีม)

หลวงปู่หลุย(หลวงปู่หลุย จันทสาโร)

หลวงปู่ชามา(หลวงปู่ชามา อจตุตโต)

หลวงตามหาบัว(หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

ไปแล้วไปช่วย ไปช่วยส่งท่านแล้ว เอาดอกไม้ธูปเทียนไปช่วยส่งสการ(ส่งสักการะ)ท่าน ไปเผาท่านแล้ว

โอปะนะยโก

๖ น้อมเข้ามาหาตัวเรา ทุกครั้งๆ ไปที่ไหน ไปที่ไหนก็โอปะนะยโก น้อมมาใส่ตัวของเราตัวของเรา ก็เป็นอย่างนี้ อย่างเดียวหนอ หี เออ ยิ้มดูมัน ถ้ามันพอใช้งานได้ก็อยู่ไป ถ้ามันใช้งานไม่ได้ก็ต้องวางธรรมดालะ หอบไว้เอาไว้ไม่อยู่ ขอให้ทุกคนอย่าได้ประมาท เพราะว่า ความมันไม่เที่ยง

ร่างกายมันไม่เที่ยงหนอ
บังเกิดก่อนแล้วกลับกลาย
จุดพองแห่งน้ำหมาย
แล้วแตกดับวับกลายเป็น

อิมอะไร เหตุุนั้นแหละ คนเราสุขก็รีบแสวงหา มันมีอันจะมรณา นิยธรรมดาเป็น โอ้ย มาอยู่เรื่อย ควรเป็นกุศลไว้จะ ทำให้มีเคืองเข็ญ ถ้ามีบุญมีกุศลแล้วก็ สุขภาพร่างกายก็ดี อายุก็มัน ขวัญก็เย็น อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรลูกหลานสืบไปอีกนานเท่านานทุกคน ทุกคนด้วยเทอญ

แจ้งให้ทราบนะ เงินทุกบาททุกสตางค์ ไปสร้างเจดีย์ ใคร
จะมาแหยมไปไหนไม่ได้ อยู่ใน อยู่สร้างเจดีย์หมดนะ ถ้าเงินส่วนตัว
ก็จึงค่อยจ่ายอย่างอื่น อ้า ส่วนสร้างเจดีย์นั้นแหยมไม่ได้
สักสิ่งเดียว เออ สร้างเจดีย์ให้หมด อืม อ้า เก็บไปเก็บมาก
มันก็ตื่นขึ้น ตื่นขึ้นมา จ่ายไปแล้ว ถ้าเราไปวัดศรีอภัยวันต่อไป
ก็อาจจะมีหินอ่อนพอ อ้า

เพราะว่ามันต่อเป็นพื้นเดียวกันกับวิหาร ต่อเป็นพื้นเดียวกัน
กว้าง ชั้น ชั้นบนแล้ว มันเสร็จ เจดีย์สี่ชั้นอยู่ข้างบนมันเนื้อ อ้า
อ้า มันต่อกันไป มันต่อกันไป อืม เขาจะหาว่าตมตุนประชาชน
จะเอาเงินเจดีย์ไปใช้จ่ายทางส่วนตัว ไปสร้างอย่างอื่น เพราะฉะนั้น
ไม่ให้มันไหลไปไหน สร้างเจดีย์อย่างเดียว

ขอให้มันสำเร็จ
ขอให้มันสำเร็จเด้อ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

เสียงมันหายไป ไปประเทศมาเลเซีย ถูกอากาศเปลี่ยนแปลง
หรือยังงี้ กะทันหัน กลับมาบ้านเสียงหายไปเลย ก็หวัด อากาศ
ทางโน้นมันก็ไม่ติดกันกับบ้านเราเท่าไร มีผิวดินน้อย มัน
เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ อยู่กรุงเทพฯ นี่ก็เปลี่ยนแปลงได้ โรคภัย
โรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดเปลี่ยนแปลงไปเลย เลยแก้ไขถ้าอยู่ใกล้หมอ
หมอก็ช่วยแก้ไขให้ ให้เสียงคืนมาอย่างเก่า แต่ไม่เต็มที ยังได้ไม่
คืนมาเต็มที่ ยังหลงๆ เหลือๆ ไปอยู่ ๓ สัปดาห์ ตัวอักษรของมัน
ภาษาของมัน ดัดไม่ค่อยเข้าเลย สะระนัง คัจฉามิ อย่างนี้ว่ายาว
ไปเลย อืม ตั้งใจ เตื่อ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

จิตตั้ง ทันทัง สุขาวะหัง
 ทันโต เสฏฐิโฆ มนะุสเสสุ

พูดมาทุกครั้งทุกคราว มันก็อาจจะไม่เหมือนเดิมเพราะ
 มันเปลี่ยนแปลงไป อันนี้พูดเรื่องจริง

จิตตั้ง ทันทัง สุขาวะหัง

จิตของคนเรามีความละเอียด สุขุมคัมภีรภาพมาก ยากที่
 จะพรรณนาให้สั้นให้จบได้ เพราะว่าจิตนี้มันไปทงหนทุกแห่งร้อย
 แปดพันประการไปรอบจักรวาล ในโลกไปได้ทุกหนทุกแห่ง
 เพราะฉะนั้นการรักษาจิตจึงเป็นของยาก ท่านจึงให้นั่งสมาธิ
 ภาวนา เพื่อรักษาจิตไม่ให้ฟุ้งซ่านออกนอกร่างนอกร่างไปที่อื่น
 ฉะนั้นจะมีอานิสงส์ใหญ่ เออ

จิตตั้ง ทันทัง สุขาวะหัง
 ทันโต เสฏฐิโฆ มนะุสเสสุ

มนุษย์หญิงชายทั้งหลาย ถ้าได้ฝึกฝนอบรมจิตของตนอยู่
 ในสันทะ อยู่ได้สันทะบังคับของสติปัญญาของตัวเองได้ดีแล้ว
 นำความสุขมาให้ เห็นว่า

ทันโต เสฏฐิโฆ มนะุสเสสุ

มนุษย์หญิงชาย เหล่านั้นเป็นผู้ประเสริฐ เพราะได้อบรม
 จิตแล้วบอกได้ ห้ามได้ไม่ไปไหน อยู่กับเนื้อกับตัวเราเอง วิธี
 ฝึกฝนอบรมจิตนั้นท่านก็ตรัสไว้แล้วด้วย เอาอะไรมาฝึกฝนอบรม
 จิต ไม่ให้มันนึกมันคิดไปทางอื่น ให้มันอยู่กับเนื้อกับตัว ให้รู้ตัว
 อยู่ทุกขณะจิต ไม่ให้ฟุ้งซ่านไปตามสัญญาอารมณ์อื่น มีวิธีอยู่
 ท่านเอาวิธีอันนี้มาสอนโลก วิธีนั้นยังงี้ อะไรพิธึ มีพิธึริตอง
 อย่างไร ไม่มีพิธึริตองอะไรหรอก

ตั้งสติรู้ใจของตัวเองอยู่ ให้รู้อยู่ที่หน้า อยู่ทีหน้า ที่ตา
 ของเรานี้แหละ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็น เป็นช่องประตูที่มัน
 จะไหลแวบออกไป แวบออกไปจากร่างจากกาย ตา หู จมูก ลิ้น
 กาย นี้เป็นประตูของจิต จิตคิดไปได้ทั่วโลก อะ

อย่างงั้นไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้อง ต้องตั้งจิตไว้อยู่ในใจของเรา
 รู้ที่อยู่ในอก ได้ยินอยู่ที่หู ได้รู้อยู่ที่ใจ อะ เราจะบังคับให้มันอยู่กับ
 เนื้อกับตัวสักกระยะหนึ่งหรือเอาตลอดวันตลอดคืน ยิงมีอานิสงส์
 ใหญ่ อ้า ถ้าบรรลุดุณธรรมอันประเสริฐขึ้นไปได้

จิตตั้ง ทันทตั้ง สุขภาวะหัง

จิตที่ฝึกฝนอบรมดีแล้ว นำความสุขมาให้แน่ะ เห็นว่า
อย่างงั้น ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี เห็นก็บอกไว้

นัตถิ สันติประรัง สุขัง

สุขอื่นในโลกจะมีหมีนมมีแสนมีล้านก็ตามความสุขนั้น
สู้ความสงบไม่ได้ ถ้าทำความสงบให้จิตใจอยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว
มีสุขเหลือเกิน เห็นเรียกว่า

นัตถิ สันติประรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ถ้าผู้ใดยึดเอาสติตั้ง อยู่กับ
เนื้อกับตัวได้ ไม่ฟุ้งซ่านส่งออกนอกร่างนอกร่างไปอื่นแน่ะ
หาความสุขไม่มีเลยเป็นจากฟุ้งซ่าน ราคาญจิต นั่งสมาธิมันก็ไม่
อยู่กับเนื้อกับตัว ส่งไปนอกร่างนอกร่างไปอื่นโน้น ออกจากร่าง
จากกายเราไป มันก็คือน้ำไหลอะแหละ หาอะไรไม่มีเลย มรรคผล
นิพพานก็ไม่ใกล้เลย คือน้ำไหล ไม่มีเนื้อ ไม่มีเนื้อในนั้นเลย
เอาสติมาจ่อระลึกรู้การภาวนาของเราดีกว่า เอาอะไรละมาเป็น
เครื่องหมายอยู่หรือไม่อยู่ เอาลมหายใจเข้า รู้ หายใจออก
รู้ หายใจเข้า รู้ หายใจออก รู้ ต้องมีคำบริกรรมอีกนะ มีคำ
บริกรรมติดตามว่า หายใจเข้า พุท หายใจออก โธ แค่นี้มี ๒
คำแค่นี้ หายใจเข้า พุท เวลาเราลมออกก็ โธ ตาม โธ ยาวๆ
อย่าให้มันสั้น ให้มันเป็นความระลึกรู้ หายใจเข้ามันเข้าลึก

เข้ายาวขนาดไหน พุท ยาวๆ เวลาออกก็ โธ ตามยาวๆ ระลึกรู้
อยู่แค่นี้ ใจสงบ นะนั่นเป็นสมาธิ ใจสงบแม้ยังบริกรรมอยู่ ระลึกรู้
อยู่ก็ลืมเนื้อลืมตัว มีแต่รูป วาบ วาบ วาบ วาบ นี่เป็นสังเกตว่า
ยังหายใจอยู่ แล้วไม่ได้ระลึกรู้ตาม แต่หายใจ พุท นั่นมีความ
ระลึกรู้ตาม เวลาลมออก โธ ตามระลึกรู้ พุท โธ นี่ยาวๆ รู้ มันสั้น
ก็รู้ มันยาวก็รู้ ลมเข้าลึกก็รู้ ลมเข้าน้อยเดี๋ยวก็รู้ ลมออกยาวก็รู้
ลมเข้าสั้นออกยาวก็ไม่เสมอกัน ให้มันสม่ำเสมอกับความระลึกรู้ได้
เป็นมหาสติ อิม ไม่ฟุ้งซ่านไปที่อื่น อยู่กับเนื้อกับตัว เป็น
มหาสติอยู่ทุกวันๆ ไม่ได้อยู่ได้ที่ไหน พระนิพพาน มันก็ต้องรวม
เข้าไป รู้ถึงพระนิพพาน ความสุข พระนิพพาน

๗ เฟสชาปน ๒๕๕๖

นัตถิ สันติประรัง สุขัง

เพ็ญยังรับรองไว้ว่า ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี เออ
ความสุขอื่นเสมอด้วยความสงบสุขไม่มี ถ้าเราควบคุมสติไว้อยู่
กับเนื้อกับตัวได้สักระยะหนึ่ง ก็จะทำให้ความแปลกประหลาดเกิด
ขึ้นในตัวเรา มันสงบ วิเศษจริงๆ อ้อ สงบนิ่ง จนไม่รู้เนื้อรู้ตัว
พุ้น(โน้น)ละ อ้อ มันสงบ มันมีแต่รู้ๆ อยู่อย่างเดียว ไม่ได้ว่า
พุท ไม่ได้ว่าโธ เหลือแต่ แต่มันรู้้อย่างนั้น อันนี้เรียกว่าใจ
เป็นหนึ่ง ใจของเรามันมี วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตา เนีย

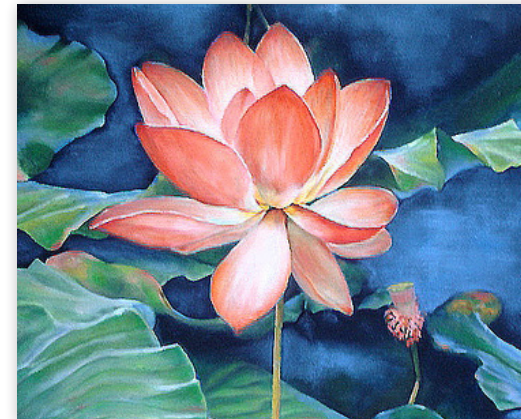
จริงๆ ๕ อย่างนี้ อยู่นี้ อยู่นี้ ท่องเที่ยวอยู่นี้ มีวิตก มีวิจารณ์ มีปิติ มีสุข มีเอกัคคตา มี ๕ อย่างนี้ ให้ควบคุมอยู่ใน ๕ อย่างนี้ อย่างน้อยให้ออกมาสำรวจตรวจตราดู ว่าเรามีวิตกอะไรบ้าง เรามีวิจารณ์อะไรบ้าง แล้วเกิดความปิติปราโมทย์ขึ้นหรือเปล่า ปิติ แล้วก็สุข เกิดความสุขหรือเปล่า ถ้าจิตเป็นเอกัคคตาจิต จิตเป็นหนึ่งแล้ว มีความสุขที่สุด ไม่มีสุขอื่นเสมอด้วยความสงบไม่มี

นัตถิ สันติประัง สุขัง

เพิ่นบอกอย่างงั้นนะ อะ ถ้าต้องการความสุขอย่างสุดยอดจริงๆ จะเอาไหม รู้อยู่กับอารมณ์ของภาวนา ภาวนาให้มันรู้เนื้อ รู้ตัวอยู่เสมอพอจะก่อน อะ จึงไปวิตก ไปวิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตา จิตเป็นหนึ่งแน่นอน เอกัคคตาจิตเป็นหนึ่งแล้ว นั้นนะ บรมสุข อยู่ที่นั่น สุขในโลกมีหลายอย่าง สุขเพราะโลกีย์ สนุก สุขและก็ สนุกด้วย เต็นรำทำเพลงตามสำเนียงของเพลงนั้นๆ ป้อรำ ขับร้องแล้วถึงจะหายเหน็ดหายเหนื่อย ไม่รู้ตัวเลย โอ้ เวลาหยุด จากเต็นรำขับร้องไปแล้ว ได้มาเอาพัดมาพัดตัวเองอยู่อย่างนั้น มันเหนื่อย พัดวี(พัด)ตัวเองมันเหนื่อย มันเต้นตลอดชั่วโมงที่ เขาให้แสดง เขาแสดงละครเรื่องอะไร เต็นรำเรื่องอะไร เอาแต่ เยี้ยวๆ ตามเสียงจังหวะของเพลงนั้น

เวลาพักผ่อน พักแล้ว อะ นั้นนะ ดูคนไหนๆ ไม่อยู่เฉยๆ มันร้อนเอาพัดมาพัดตัวเอง วี(พัด)ตัวเองมัน ฮะฮะ มันเหนื่อย มันหอบ อ้า นั้นนะลืมตัวไปขณะนั้น ปล่อยไปตาม (อ่า)นาง ปล่อย ปล่อยไปตามอำนาจของเพลง มันก็เต้นไปตามอำนาจของ เพลงหรือจังหวะของเพลงแหละ อืม วิ่งโลดโผนเต้น สนุกสนาน หว่าเรื่องเป็นการสนุกมาก แต่มันเมื่อยตัวเองจนหายใจไม่ทัน หายใจหายใจไม่ทัน

บางรายถึงกับเป็นลมในขณะที่ไปเต็นรำทำเพลงอยู่ นั้นก็มี ขึ้นไปดูลิเก ละคร อะไรๆ ดูอะไรแล้วเป็นลมไปในขณะ นั้นก็มี หมอดสติเป็นลมแล้วหมอดสติไปเลย หมอดสติ อ้า สติหมด ไปแล้วก็หมอดสตางค์ไปด้วยนะ ไม่ใช่ธรรมดา ค่าหมอที่จะมา แก้วใจให้หายใจฟื้นคืนมา มากอดหัวใจให้มันเต้น แอ้ กดลงๆ บางทีก็เป่าจมูกบ้างอะไรบ้างให้มันกระตุ้นขึ้นมา หายใจวาบขึ้นมา ลืมตาเม่า(ลืมตาโผล่)ขึ้นมา คนที่เฝ้ารักษาจึงค่อยดีใจ เออ ลืมตาแล้วๆ หายใจได้แล้วๆ นะ เห็นเขาแสดงอยู่ตามโรงพยาบาล ต่างๆ เอาคนไข้ให้ฟื้นได้เนาะ ฟื้นขึ้นมาได้จึงรู้เนื้อรู้ตัว

หายใจเข้าก็สบาย หายใจออกก็สบาย ปกติแล้ว เป็นไงสบาย หรือยัง พักหน้า เออ สบายแล้วๆ ก็รักษาความสบายนั้นไว้ต่อไป แล้วจะทำงานหนักๆ ต่อไป ทำงานหนักๆ ได้ต่อไปมันมีการติดดิน เล่นละคร ฟ้อนรำ ไปได้กับเขาอีกอยู่อย่างนั้นแหละ แต่ว่าเวลามันจะวูบ มันเป็นโรควูบ เขาก็เรียกโรคเป็นลมกะทันหัน แบบนั้นเขาเรียกว่าโรควูบ วูบไปเลย ลืมหายใจเข้า ลืมหายใจออก วูบมันก็หมดสติ ความระลึกอะไรๆ ก็ไม่ออกหรรอก หมดสติ ต้องอาศัยคนอื่นมาช่ม(กด)ที่หน้าอกให้ ช่ม(กด)บะ ช่ม(กด)บะ แก้คนที่วูบ ให้ลืมตาเม่า(ตาโพลง)ขึ้นมาแล้วก็หายใจ โอ้ หนึ่งไป ตะกี้ไปถึงไหน อ้า ไม่รู้ว่าไปถึงไหน มืดไปเฉยๆ นะ

คนที่มิสติแต่ปางก่อนมัน เทวดา เทวดาเป็นตัวอย่าง เทวดาไปเจาะดอกไม้ในวันสำคัญๆ ในงานสำคัญๆ เก็บดอกไม้ แล้วก็ตากต้นดอกไม้ ตากต้นลงมา มาสลบอยู่ที่พื้น อืม เวลาฟื้นขึ้นมา ถามว่าไปอยู่ไหน ทำไมถึงเจ็บไปอย่างนั้น เอ มันไปเก็บดอกไม้อยู่สวรรค์ชั้นนั้นแหละ ไปเก็บดอกไม้ ตกจากต้นดอกไม้ กิ่งไม้พาหักลงมา สลบแน่ะ ไปเก็บดอกไม้อยู่เมืองสวรรค์นั้นแหละ อันนี้คนทำบุญ ที่ทำเป็นอย่างนั้น มีอารมณ์แบบนั้นเกิดขึ้น เป็น กุศล กุสะละ สติ กุสะลา ปัจจัย ให้เห็นอย่างนั้นที่เราสลบไป ช่วงประเดี๋ยวเดียวมันก็ไปไกลเหลือเกิน

ตัวของเราเองก็เคยสลบไปเหมือนกัน ถ้าหมายถึงผ่าตัด หน้าอกหรือที่ไหน ผ่าตัดถุงน้ำดี มันหนีจากร่างกายไปไหนพ้น (โน้น) ไปอยู่ที่อื่นหมดอะ หมอทั้งหลายนั่งเฝ้าเราอยู่ ไม่หายใจ จะไปกดหัวใจก็ เกรงจะเป็นบาปเป็นกรรมขึ้นมา ปล่อยให้เรานอนเงียบบอยู่ในเตียงนะ ต่อมากว่าจะได้ยินเสียงคนภายนอก มา ตั้งแต่ไกลนั้นนะ มาใกล้ๆ เสียงแสบหูมาก มาพูดกันจ๊อกแจ๊กๆ

มาแต่ไกล ใกล้เข้ามาๆๆๆ จนถึงตัว ลืมตาขึ้น เขาอยู่รอบเตียง ล้อมเรา ญาติโยมที่ไปเฝ้าไปดูไปแล ลืมตา ลืมตาเม่า(ลืมตา โพลง)มองเห็นอันนั้นอันนี้แล้ว เออ เอามือมาคลำที่ท้องที่ท้อง ตัวเองเขาว่ายังไง เขายังไง ผ่าแล้วเรียบร้อยแล้วๆ นั้นนะ เขาก็ว่าตอบมา อ้อ หน้าท้องเราไม่เหมือนเดิม หนาแน่นมากจะเอาผ้าเทปหรือผ้าอะไรมาใส่หลายชั้น หลายชั้นรัดท้องไว้ ผ่าท้องแล้ว เฮ้ย มันเป็นอย่างไง อ้า คนทุกคนคงเหมือนกันแหละ เหมือนกันทุกคน มีการสลบไป มีการตายไปสักช่วงหนึ่ง ไม่มากหรอก แวบเดียวเท่านั้นแหละ เป็นตั้ง ๕ ชั่วโมง ไปแวบเดียวเท่านั้นแหละ ฟื้นขึ้นมา ลืมตาขึ้นมา ดูนานพิกาก็ได้ ๕ ชั่วโมง แล้ว ตั้งแต่ ผ่าตัดมา

๗ เฟสชาปน ๒๕๕๐

๗

อ้อ ไปเที่ยวอยู่ไกลนะ หลวงพ่อพุธ(หลวงพ่อพุธ ฐานิโย) ท่านมาเยี่ยม ท่านได้ยื่นข่าวเรามาเยี่ยม ออกมาคุยกับท่าน อ้ามานั่งคุยกัน ไปอยู่ไหนนานๆ ไปอยู่ไหนนานๆ ไม่ ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหนที่แห่งนั้นเป็นที่นุ่มนิ่มไปหมด ที่นั่งก็นุ่ม ที่นอนก็นุ่ม ไม่มีแสงแสลงตา สีอ่อนอะไรหรรอก แต่ แต่ว่าเวลไปหมดในจักรวาลนี้

๗

ไม่มีอะไรปิดบังเลย โลงไปหมด อ้า นุ่มนึ่มไปหมด อืม หลวงพ่อ
ท่านตอบว่า นั่นล่ะ เรียกว่าพรหมโลก อืม ถ้าไปอยู่ที่นั่นก็เป็น
พรหมโลกแล้ว อืม ถ้าไม่กลับคืนมาก็อยู่พรหมโลกนั่นล่ะต่อไป
ไอ้ ตกใจ มันเป็นอย่างนั้นหรือพรหมโลก คุณธรรมะธัมไมกัน
อยู่ในห้อง ในห้องผ่าตัดนั่นแหละ เขาบูชาพระในห้องรับแขก
บูชาพระไว้

คุยกันไปคุยกันมาประเดี๋ยว กราวมา กราวมาทางอากาศ
เอา ตกลงพื้นใส่ผืนพรมสีแดง เป็นเม็ดๆๆๆ เท้าเม็ดข้าวโพด
ก็มี เท้าเม็ดอะไรก็มี กราวเป็นเม็ดๆ ผืนพรม เขาก็ตกใจอะไรล่ะ
กราวลงมา เข้าไปเก็บมาดู เก็บมาดู เป็นพระธาตุ พระธาตุเสด็จ
มา เออ เสด็จมาจากทางไหนเราก็ไม่รู้ล่ะปะเนี่ย แปลก เขาก็ไป
เก็บรวบรวมไว้ เก็บรวบรวมใส่กระปุกไว้ได้หลาย ขนาดไหนไม่รู้อะ
นั่นมันเป็นอย่างงั้น

พรหมโลก เทวโลก มนุษย์โลก นิรยโลก โลกมนุษย์มี
โลกสวรรค์มี พรหมโลกมี มีอยู่ในโลกนี้ เพราะฉะนั้นเราต้อง
ตั้งอกตั้งใจ ทำอะไร ทำจริงลงไป อย่าไปทำเหล่าๆ แหะๆ
ตั้งใจจริง จะภาวนาให้มันสงบจริงๆ ให้มันถึงความสัญญา เอา
สัญญาเนาะ อ้า อสัญญาพูน(โน้น)ล่ะ บ่ยินดี ชมสึ่น(คำชม) บ่ต้องตื่น
ไม่นอน มันเรื่องอะไร มันเงียบลงไป เป็นอสัญญินภาพ เออ เพราะ
อย่างงั้น การแสดงธรรมวันนี้ก็ไม่มีอะไรมากมาย เอาเบื้องต้น
แค่นี้ก่อน สิ่งอื่นที่จะพูดจากันอยู่อีกก็มีอยู่ เออ อันนี้เบื้องต้น
ของยอดภาวนา เมื่อตั้งใจอยากให้ใจมันเป็นอย่างงั้น ตั้งใจอยาก
ให้มันเป็นอย่างเดียว ไม่มี ๒

เอกัคคตาจิต เอกัคคตารมณอันเดียวแค่นั้น ไม่ต้องกลัว
ว่าลงไปตกนรกหมกไหม้อะไร ถ้าใจเป็นอย่างงั้น ไปสวรรค์อย่างเดียว

ไปสวรรค์อย่างเดียว ไปพรหมโลกอย่างเดียว มีอายุยืนยาวมาก
อยู่ในพรหมโลก เป็นหมื่นๆ ปีนั่นล่ะ ไปอยู่มันเป็นมันจนเหนื่อย
จนประมาทขึ้นอีก ประมาทขึ้นมากก็เป็นหนทางนำมาซึ่งความทุกข์
ถ้าประมาทจะเป็นหนทางนำมาซึ่งความทุกข์ ความทุกข์จะมาหาตัว

นิระยายูปะกัฑคะติ
ยังกิญจิ สิริลัง กัมมัง
สังกิลิฏฐัญจะ ยัง ะตัง
สังกัสสะรัง ภัรฺหิมะจะริยัง
นะ ตัง โหติ มะหฺปณะลันติ

เออ เพิ่นว่ามีอาณิสสงส์ใหญ่ มีผลใหญ่จริงๆ ทำความใจให้
สงบได้ นั่นนะจึงจะไปพึ่งเทศน์ฟังธรรมที่ไหนๆ ฟังคำบรรยาย
ที่ไหนๆ ก็ทำให้เป็นหนึ่ง ไปฟัง อย่าส่งไป ๒ ๓ อารมณ์อย่าไป
ให้ใจเป็นหนึ่งอยู่เรื่อยๆ ฟังคำบรรยายได้ชัดเจนแล้ว ทุกเมื่อ
ถ้อยกระทางความ เนื้อหาสาระทั้งหลายใจมันบันทึกเอาหมด
บันทึกเอาความเป็นหนึ่งลงได้ เขาเรียกว่า ภาวนาเป็นหนึ่ง
เอกัคคตาจิต เอกัคคตารมณมีจิตดวงเดียว มีความรู้อันเดียว
อ้า ให้มันได้อย่างนี้ทุกวันๆ ได้ ว่าแต่พรหมโลก เพิ่นจะไปล่ะกัน

ไปพรหมโลกได้ ขอให้กำหนดจดจำนำไปประพฤติปฏิบัติลองดู ก็เห็นความแปลกประหลาดของการนั่งสมาธิภาวนา มีผลอย่างนี้ อานิสงส์ใหญ่ เออ เห็นว่าอานิสงส์ใหญ่จริงๆ ผลใหญ่จริงๆ มรรคผล นิพพาน มันอยู่ที่นี้ ทำให้เกิดสุข บรมสุข เราไปแสวงหาความสุขในการออกกำลังกาย ในการติดดินเล่นกีฬาอะไรต่างๆ เหล่านั้น ไม่ใช่ความสุขอันแท้จริงหรอก สุขสนุกแต่ว่ามันทุกข์ถนัด สุขจริงๆ แต่มันทุกข์ถนัด

ถ้าพักยกแล้วหอบอยู่ โงกเงกๆ อยู่ พัดลมอยู่วูบวาบๆ พัดลมพัดไม่ทัน ดึงใบพัดลมลงมา มาพัดเจ้าของ ดึงมันลงมา เอามาพัดตัวเอง เออ จึงค่อยมีความสบายขึ้นมาอย่างงั้นแหละ อะ ความ อ้าสุข พ้นทุกข์ พ้นความทุกข์ มันสุขแค่นั้นแหละ แม้อ้า เออ มันเปิดไฟแดงแล้วนะ เปิดไฟแดงแล้วนะ อืม เอาแค่นี้เสีย ก่อนสำหรับวันนี้งานอย่างอื่นก็ยังมีอยู่ งานอย่างอื่นก็ยังมีอยู่ งานรวบรวมอะไรต่ออะไรยังมีอยู่ จะจำแนกแยกแยะกันยังไง มีการสงเคราะห์อะไร มีการเป่ากันไว้ มีการสงเคราะห์ สงฆ์อาพาธ จะรวบรวมเป็นเจ้าภาพศรัทธา กองทุนสงฆ์อาพาธร่วม ร่วมกัน มีการพัฒนาอะไรๆ ร่วมกันหมู่ใหญ่ เห็นคนหมู่ใหญ่อย่างนี้ ถ้าพร้อมเพรียงกันทำย่อมสำเร็จ

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัดคานัง ตะโป สุโย สังเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ ยังความเจริญให้สำเร็จ ขึ้นในโลกตั้งแต่สมัย ไม่ได้พุทธกาลหรอก สมัย อ้า ตั้งแต่รัชกาลที่ ๕ มา ท่านเอาความสามัคคี ความพร้อมเพรียงของหมู่

นำความเจริญมาสู่ประเทศชาติบ้านเมือง สามารถนำรถไฟ รถไฟเข้ามาวิ่งในเมืองไทยได้ สามารถพัฒนาไฟฟ้า น้ำประปาอะไร ให้มันนำสมัยเขาทุกอย่าง เกิดความสะดวกสบาย แต่ความสะดวกสบายนั้นก็ยังไม่เพียงพอ ้อั หนทางสัญจรใหม่ๆ ยังแออัด ยัดเยียด รถติดกันเป็นพรวนทีเดียว อ้า พัฒนายังไม่ถึงที่ อ้า มันก็ติดกันไปค่อยคลานไปอยู่อย่างงั้น มึงงานด่วนเร่งๆ ด่วนๆ งานเร่งด่วนอยากจะไปให้ทันนี่ละ เฮ้ย ไปดำคนอื่นเขาเว้ย เอ้า เหล่านั้นมาเกิดและอาจจะเบียดกันอยู่ในโลกอันนี้ อะมันต้องเป็นอย่างงี้แหละ พัฒนาให้มันสมใจได้ทุกอย่างมันก็ไม่มีทุน ไม่มีทุนที่จะพัฒนาให้ได้สมปรารถนา อ้า สมความตั้งใจมุ่งมาดปรารถนา อยากให้มีรถไฟวิ่งขวังไขว่ไปมาได้ อ้า วิ่งสวนทางกันได้ ๒ คัน แค่นั้นก็ยังไม่พอใจอีก ยังคอยเวลากันอยู่ หนทางขยายแล้วขยายอีกอยู่อย่างงั้น แต่ ตั้งแต่จักรยานมา ก็ให้มันหลีกกว้างขวางออกไป มาทางซ้าย มาทางขวา ให้หลีกกันได้ ๒ เลน ๓ เลน ๔ เลน

ก็ยังติดขัดกันอยู่นั่นเอง อ้า เพราะว่าเนื้อที่ประเทศของเรา เมืองหลวงของเรามีเนื้อที่คับแคบขนาด เพราะคนมันล้นโลกแล้ว ล้นโลก ประเทศไหนๆ ก็เหมือนกัน ล้นโลกล้นแผ่นดิน มันหลายชาติแล้วมาเกิดในโลกนี้ มีจำนวนมากแล้วเลยจะมาจัดการขยายสถานที่ให้มันกว้างออกไป มันก็ไปกินเนื้อที่ของผู้อื่นเขา ไม่ได้เป็นถึงนักเสียสละ ถ้าเป็นนักเสียสละแล้ว อ๊ะ ขยายได้เลย ขยายไปเลย เออ เออ ไม่ต้องห่วง เนื้อที่ของข้าพเจ้ามีน้อยเดียว เอาหมดแหละ ยกถวายเป็นการกุศลซะให้รัฐบาลพัฒนาให้เต็มที่ซะ อย่างงี้ อ้า นั่นเขาเรียกว่าอะละ กิจการ

กิจกรรม กิจกรรมทำกันมากมายเกินไป ถึงจะจับ ขยับขยาย
วันเดียวครั้งเดียว ให้มันได้สมปรารถนามันเป็นของยาก

ส่วนกิเลสอยู่ในหัวใจเรานี้มันขยายของมันเอง มีความโลภ
มีความโกรธ มีความหลง มีความรัก มีความชัง มีความอิจฉา
มีความริษยา พยาบาท อาฆาต จ้องแค้น อยู่ในหัวใจของเรา
ไม่ได้พัฒนามันหรอก มันเกิดเองมัน อ้า อ้า

เราปฏิบัติธรรมก็เพื่อมาเลิกแฟน สิ่งที่เป็นประโยชน์
ต่อตัวเองและส่วนรวมให้มาก ให้ความไกลออกไป ให้นำสมัย
และก็ใหม่เสมอ อ้า สะดวกสบายทุกกาลเทศะ ดั่งนี้เป็นตัวอย่าง
อ้า เอาล่ะพอเข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วทุกคนแหละ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
 ชมรมพุทธธรรมรามาริบัติ เนื่องในวันปีใหม่ไทย
 วันอังคารที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๒.๐๐ น.
 ณ ห้องประชุมอารี วัลยะเสวี ชั้น ๒
 คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาริบัติ

อันนี้ขอแสดงธรรมลี ขอให้แสดงธรรมลี เทศนาและ
 วาทีแหม เสียงไพเราะเหลือเกิน เราผู้แสดง เสียงไม่ค่อยออก
 เลย อายๆ อายเสียงพิธิกรๆ อุบาสก อุบาสิกา รู้ทุกอย่าง
 ในวิธีอาราธนาเทศน์ วิธีอาราธนาธรรม วิธีอาราธนาพระปริตร
 อาราธนาอะไรๆ ก็ขอให้มันได้คล้องตัวให้เป็น อุบาสก เป็น
 อุบาสิกาที่สมบูรณ์ ไม่ต้องอีกอักๆ ล่าช้า อย่าแก้อๆ กังๆ ว่า
 อะไรก็ไม่ถูกอย่างไม่สมบูรณ์ จับใส่หน้าใส่หลังอย่างงั้น มันขาย
 หน้าเขาเป็นคนคล้องตัว สมควรจะเป็นพิธิกรในทางพระพุทธ
 ศาสนา จะอาราธนาเทศน์ อาราธนาธรรม อาราธนาพระปริตร
 (ปริตร) มงคลใดๆ ก็ให้มันคล้องตัว อย่าให้มัน อักอักๆ อย่างนั้น

แต่เทวดายกมือสาธการด้วย สาธุ ขนลุกขนพองนะ ว่าให้เต็มภูมิ ขนลุกขนพอง ชู่ซ่าๆ เวียนนะ เทวดาก็อยู่ไม่ได้ ก็ต้องอยากมาฟัง แต่ก็อาตมาเองผู้แสดง ก็ยังอายเทวดาเหมือนกันนะ เอาอะไร มาแสดง ยังอายเทวดา เชิญเทวดามาแล้วก็จะเอาอะไรมาแสดง

ธัมโม สุจินโณ ธัมมา สุขาวะหัง

อิม เอออัน อย่างนี้แหละ

นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอให้เราทำนทั้งหลายทุกคน จงนอบน้อมแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นเจ้าของพระศาสนาพระองค์นั้น ด้วยกาย วาจา ใจ จริงๆ

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีสัง ชีวิตะมุตตะมัง อิมัสสะ ปะริยาယ်สสะ อัถโถ สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัฟโพติ

อนุสนธิพระสุทธีธรรมเทศนา มีบุพพาประ สืบเนื่องมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นพระศาสดาของมนุษย์ และเทวดาทั้งหลายด้วย พวกเราก็อยู่เป็นมนุษย์ปุถุชนอยู่ แม้องค์แสดงธรรมก็ยังเป็นปุถุชนอยู่ ยังไม่ได้เป็นอริยชนเลย ก็ยังต้องการฟังอยู่เหมือนกัน ต้องศึกษาอยู่เหมือนกัน ศึกษาเรื่องบุญบาปเรื่องคุณเรื่องโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์อันนี้ จนกว่าจะเข้าใจแจ่มแจ้งเสียก่อนจึงจะไม่ศึกษา ทุกคนแหละให้เข้าใจแจ่มแจ้งและก็ไม่ต้องศึกษาบ่อยๆ

เพราะว่าของเหล่านั้นมันมีอยู่ในโลก บาปก็มีอยู่ในโลก บุญก็มีอยู่ในโลก ความเสื่อม ความเจริญก็มีอยู่ในโลก วัฒนาสภาพ สืบมาตั้งแต่อดีตภควัน พระมหากษัตริย์นั้น มาจนถึงเราวันนี้ ๒,๕๕๖ ปีแล้ว แนะนับแต่พระศาสนาตั้งขึ้นมา ตั้งแต่ปีเท่าไรนั้น ๒,๕๕๖ ปีแล้ว นานขนาดไหน ถ้าเราเกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด หลายชาติแล้ว หลายชาติ หลายชั่วคนแล้ว เกิดปีละร้อยๆ ๕๐,๐๐๐ กว่าปี ๕๐๐ อีก อ้า นานมาก อยู่มานานแล้ว ถึงพวกเราจนถึงทุกวันนี้

พวกเราเอาจริงเอาจังกับการเคารพศาสนาปฏิบัติศาสนากันจริงจังหรือเปล่า หรือจะมาล้อพระเจ้าพระสงฆ์มานั่งเอดอเวไค้ง ปวดหลังปวดเอวเฉยๆ อยู่หรือ มันไม่ดี ต่อตนเองก็ปวดด้วย ตัวผู้ฟังก็ไม่ดีนะต้องตั้งใจ ว่าอ้อ อะไรมันเป็นบาป อะไรมันเป็นบุญ อะไรมันเป็นกุศลเหล่านี้เป็นต้น ต้องสนใจแท้ๆ

บาปมันเกิดขึ้นที่ความทำไม่ได้ของคน บาปมันเกิดขึ้นที่นั้น บุญมันเกิดขึ้นที่ไหน เกิดขึ้นที่ใจของผู้ตั้งใจจริง เป็นกุศล มีความเฉลียว มีความฉลาดรู้จักที่ต่ำที่สูง รู้จักธัมมา ธัมโม ธรรมะ รู้จักพุทธวินัย รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน

เกรงกลัวต่อการกระทำความบาป พุดบาป กิริยาอาการใดๆ ที่ทำไม่ถูกต้องตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าเรียกว่ากิริยาอาการเหล่านั้นเป็นบาป เราก็เลิกซะ เว้นซะ ให้มันได้ กินเหล่า เมามาย อ้ออ้อๆ ตามถนนหนทางเหล่านั้น ถูกรถบีไปด้วยกัน จำนวนไม่น้อย เกินคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า

ธรรมชาตินี้มันบึ้งน่องหรือ รถบีบ่าง รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ รถเก๋ง รถไฟมีหมดทุกอย่าง มันบึ้งเอาคนที่ประมาทนั่นแหละ ในที่สุดคนที่ประมาทเหล่านั้นก็เกิดขึ้น ขึ้นมาด้วยกิเลสของตน แสดงอิทธิวิธี แสดงฤทธิ์แสดงเดช ดึงค้อนดึงดาบออกมาทำ ทำทายเป็นมันก็ฮึดขึ้นมา.. เกิดหมั่นไส้กันขึ้นมา ทำไง หากมันจะ แก๊วขึ้นมา คนบางคนใจถึง มันจะแก๊วไฉนวะ อ้อ เราเขาก็คน เราก็คน อายอ้อมแพ้วเพื่อนทั้งฝูง นี่เราก็ได้ฝึกซ้อมร้องเพลงมาแล้ว เออ หัวใจมันก็เป็นลูกเสือเก่ามานานแล้ว อ้อ หัวใจมันก็ขึ้นอีกละ ต่างคนต่างกิเลสขึ้น เอาอยู่หรือเปล่านั้น เอาไม่อยู่

เป็นไฟลามทุ่ง แค่อันตรายจกอด ไม่รู้จกข่ม ไม่รู้จกออม ไม่รู้จกละอาย มีแต่รับความละอาย ความอดแปลว่า ความกลืน ทนทานเอาไว้ อดในสิ่งที่เป็นโทษ สิ่งที่ไม่เป็นโทษ ไม่ต้องอด ทำบุญให้ทานอะไรก็ได้

รักษาศีลก็ได้ไม่ต้องอด อ้อ กิเลสที่น่าอายก็เอามาเป็น เครื่องประดับสติปัญญาของเรา สิ่งนี้เป็นสิ่งน่าอายประจำโลกเขา ไม่ควรเอามาพุด ไม่ควรเอามาแสดงให้หมูให้พวกได้ดูได้ชม เขาไม่เอายากดูอยากชมหรือ กิเลสหยาบๆ พุดจาวาที่อะไรก็ไม่ เรียบร้อย มีหยาบที่สุด กูๆ มึงๆ ขึ้นมา อ้อ ไม่มีความเคารพ

ยำเกรงต่อผู้หลักผู้ใหญ่ทำทายเป็นไปเรื่อยๆ อย่างนั้น นี่หรือ พุทธบริษัทที่ปฏิบัติธรรมกับพระบรมศาสดา ใช้วาจาหยาบคาย ถึงขนาดนั้นหรือ

โ้ยย เทวดาก็หัวเราะเอาดี เอาแล้ว บริษัทของพระโคตมบรมมูณี สัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังแสดงฤทธิ์ ฤทธิ์ของตัวไม่มี กินเหล้าให้มันเกิดมีฤทธิ์ขึ้นมา มีนเมาขึ้นมา เมามาย กินฝิ่น กินเฮโรอีน สูบกัญชา ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด กล่อมมันลงไป มอมมันลงไปอย่างนั้นหรือ พุทธบริษัทขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาค เขาทำอย่างนั้นกันหรือ ถูกต้องหรือเปล่า หรือว่ามันผิด

ถ้ามันผิด ก็ควรมีhiri ความละเอียดต่อการกระทำที่เป็น
 บาปเหล่านั้น ขอขมาลาโทษ ยกใส่เกล้าเอาใส่หัว ขอขมาลาโทษ
 พระพุทธเจ้า ขอขมาลาโทษพระธรรม ขอขมาลาโทษพระสงฆ์
 อยู่ทุกเมื่อเชียววัน มีดอกไม้รูปเทียนก็มาคารวะอยู่อย่างนั้น
 อันนี้เป็นการปฏิบัติปฏิบัติชอบของชาวพุทธทั้งหลาย ท่านทำ
 กันอย่างนั้น ท่านไม่ได้ดื้อรั้น ดันทุรังต่อคำสั่งคำสอน ถ้าเราไม่
 ได้ทำผิดล่วงเกิน ด้วยกาย วาจา ใจ อะไร ก็รีบสัมมาคารวะ
 ทำใจของตนให้อ่อนลงน้อยลง จากทิฏฐิ มานะ อวิชา ความมืด
 ความเมาทั้งหลายก็ให้โอโหสิโทษให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้า
 เป็นคนมืดหนาสาโหด มีดหนาสาหัส การประพฤติปฏิบัติไม่
 เคารงครัดถึงข้อวัตรปฏิบัติที่พระองค์ได้ทรงตรัสไว้แล้ว ขอ
 ประทานได้อภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด เนี่ยอ่อนน้อมถ่อมตน
 อยู่เสมอๆ เออ ก็เป็นคนเบา คนบางลงได้

เรามาพักอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งก็ดี แห่งใดแห่งหนึ่ง
 ก็ได้ พักอยู่ที่นั่นเขาก็มีดอกไม้รูปเทียนมาถวายกองพะเนินเทินทึก
 เช็ดจิ้งใต้หนอ(ทำยังไงหนอ) แก้วความเห็นของคนให้เข้าใจหนอ
 เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน

ดอกไม้ทั้งหลายทั้งปวงนี้ โยมให้มา บูชาเอาตมาแล้ว
 หลวงปู่แล้ว อันนี้หลวงปู่รับไม่ไหวมันหลาย เอาห่อกลับวัด
 กลับบ้าน ก็คงไม่สมควร มันก็จะเหี่ยวทิ้งไปตามทางเฉยๆ นี่
 เห็นว่าควรแจก แจกดอกไม้ แล้วให้ญาติโยมผู้ถือมาทั้งหลายให้
 ได้ทุกคนๆ เพื่ออะไร

เพื่อเอาไปกราบเท้ากราบดินของพ่อของแม่ด้วยนะ พ่อได้
 อยู่ด้วยกันมา ได้เลี้ยงดูกันมา มีทั้งชม มีทั้งเยิน มีทั้งเปรี้ยว
 มีทั้งหวาน อ้า มันออกจากปากกระทบกระเทือนจิตใจพ่อแม่
 ของตัวเอง เพราะฉะนั้นหรือสมควรแล้วจะต้องไปกราบสักครั้งหนึ่ง
 ได้ไหว้สักครั้งหนึ่งในชีวิตหนึ่ง ในวันเกิดก็ดี ไม่วันเกิดก็ดี วันใด
 วันหนึ่งมีโอกาส เอาเลย ขอขมาลาโทษพ่อแม่ผู้มีพระคุณ หรือ
 ผู้ที่ท่านมีพระคุณเลี้ยงดูเรามาพาเราโต

เหมือนดังพระบรมศาสดา พระแม่เจ้า อ้า โคตมิ มหาประชาบดี
 มหาประชาบดีโคตมิ เป็นผู้มาอาสา กินน้ำร้อนน้ำไฟ เพราะว่า
 พระแม่เจ้าสิริมหามายาคลอดบุตรได้ ๕ ๖ วัน หรือ ๗ วัน
 เอ้าไม่สมควรจะอยู่ในโลกอีกแล้ว คงไม่ ควรได้เกิดคนเดียว
 เท่านั้นในครรภ์อย่างนี้ ไม่ให้มี ๒

เทวโลกเพิ่มมองเห็นแล้วว่าเอาไป เอาไปอยู่เทวโลกดีกว่า
 อย่าให้สัตว์อื่นเข้ามาวุ่นวายกับครรภ์ ของอันบริสุทธิ์นี้ ชั้นนี้อันนี้
 เป็นชั้นที่พระบรมศาสดาหรือมหาบุรุษที่ได้เป็นพระพุทธเจ้า
 พุทธชินารสจริงๆ อ้า ให้มีอันเดียวเท่านั้น เหมือนดังภาชนะ
 ประดับเพชร จะเอาเพชรเม็ดอื่นเข้ามาใส่ก็ไม่ดี จะเอาแก้วนวรรตนา

มาใส่ก็ไม่ดี มีแต่เพชร เพชรเม็ดเดียวเท่านั้น สมควรจะใส่พานแก้ว
อันวิจิตรงดงามและงามเลิศเชิดชู มีอันเดียวเท่านั้นที่จะบรรจุได้
อันนี้ก็เหมือนกันของมารดาพระแม่เจ้าสิริมหาเมธาเทวี เป็น
ครุฑที่บริสุทธิ์ที่สุด ที่สุด เกิดจากอุทรของพระแม่เจ้า เป็น
พระโพธิสัตว์จริงๆ ไม่เป็นธรรมดา เป็นมหาบุรุษในโลกจริงๆ
เหมือนดังเพชรไม่ปนเปื้อนอะไรเลย บริสุทธิ์จริงๆ เพราะฉะนั้น
เทพเจ้าทั้งหลายจึงดลบันดาลให้พระแม่เจ้าสลบไปซะ อ้า สลบ
ไปจากชาตินี้ แล้วก็เอารปร่างอันวิเศษวิสุทธิอันนี้ เป็นไปอยู่
เทวโลกซะ ว่างั้น อย่าให้สัตว์อื่นมาเข้าปนเปื้อนในพระครุฑ
พระแม่เจ้าอีกแล้ว คนที่มีกิเลสหนาจะเกิดแล้วก็จะเกิดวนวายอีก
ไปซะไปที่อื่น จะไปอยู่สวายเป็นสุขอยู่ในเทวโลกนั้น

นี่ตามประวัติที่อ่านลวกๆ มา อ่านประวัติลวกๆ ไม่ละเอียด
หรอก เป็นอย่างนั้น เออ เรา พวกเราที่เกิดในครุฑเดียวกัน
นับไม่ถ้วนๆ ตั้งแต่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓
๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ พัน(โขน)นะ มากมายเหลือเกิน
นะที่เกิดร่วมครุฑกัน อย่างนั้นนางมหาสิกาอุบาสิกา วิสาขา
อุบาสิกา มีลูกเกิดในท้องตั้ง ๒๐ คน ออกลูกอยู่อย่างนั้น เดี่ยว

ก็หาย เดี่ยวก็ตั้งครุฑมาใหม่ ๒๐ คน เวลาโตมาเป็นสาวมา
พร้อมกันหมด ผู้หญิงมันล้วนหมดเลย เดินไปในถนนใหญ่
เดินไปวัด เขาพากายกันว่า ใครจะขึ้นนางวิสาขาถูก มัน ๒๐ ๒๐
คนเดินไปด้วยกัน คนไหนเป็นนางวิสาขา นางวิสาขาจะตายใคร
จะตายถูก ไม่มีคนจะตายถูก แต่งตัวแบบเดียวกันหมด ทรงผมก็
แบบเดียวกันไปหมด ไม่มีหัวหงอกหัว หัวหงอกหัวขาวอะไรเลย
งามเสมอกันหมด เปรียบกันเสมอกันหมด ตรงต่อปรารถนา
นางวิสาขาได้มาปรารถนาอย่างนั้น

ปรารถนาถ้าหากว่า ข้าพเจ้ามีงานแต่งการแต่งงาน
ขออย่าให้ข้าพเจ้าจงเนือย่น หดหู่หรือว่าผอมแห้งแรงน้อยอะไร
ให้แข็งแรงอยู่อย่างเก่า ผมก็ให้ดกดำอยู่อย่างเก่า จะเฒ่าจะแก่
ขนาดไหน ขอให้ผมดกดำเป็นงามและงอนอ่อนช้อย น่าดู
อยู่อย่างนั้น พันก็เหมือนกัน ก็ให้แข็งแรงจนเฒ่าจนถึงวันตาย
อย่าได้หลุดหล่นเป็นผู้เฒ่าผู้แก่อะไรเลย ให้มีฟันเคี้ยวอาหารกิน
หน้าตาก็อย่าได้ย่นเหี่ยว ย่นยุ่ บู้บู้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้
อล่องฉ่อง เพราะฉะนั้น หน้าตาของลูกสาวของนางวิสาขามหาอุบาสิกา
ตั้ง ๒๐ คนเดินไปรวมกลุ่มกันไป

ไม่มีใครกล้าจะท้าทายว่า นางนั้นเป็นนางวิสาขา นางนี้เป็นนางวิสาขา ไม่มีใครกล้า ไม่มีใครกล้าจะท้าทายใครเป็นพระแม่เจ้าวิสาขาอุบาสิกา ไม่มีเว้ย ไม่มีจู่ ใครทลายถูก เออ จนกว่าไปนั่งเรียบร้อยแล้ว โน้นทำพิธีกราบไหว้พระรัตนตรัยซะก่อน ก็เป็นหัวหน้าพาไหว้พระพุทธรูปเจ้าตั้งแต่

อิมินา สักกาเรนะ

โผผู้ใด(ใด)เป็นหัวหน้า

มะยัง ภันเต ติสระระณนะ สะหะ
ปัญจะ สีลานิ ยาจามิ

อ้าว คนนั้นแหละ เพื่อนั่งอยู่บนนั้นแหละเป็นประธานเขา เรียกว่าเป็นหัวหน้าอุบาสิกา มหาอุบาสิกา เพื่อนก็ถ้อยกย่องให้เป็นมหาอุบาสิกาเป็นผู้เป็นใหญ่จริงๆ

นี่ความผิดแปลกแตกต่างกันของบุญกุศล ที่ตกแต่่งให้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายผิดออกจากธรรมชาติ ไม่ยอมแก่ไม่ยอมเฒ่า แล้วก็ไม่มียอมตายง่ายซะด้วย มีอายุมันขวัญยืนตั้งร้อยกว่าปี ๑๐๐ หรือเท่าไรก็ดี เนี่ยเราจำได้ ๑๐๐ ปีจึงค่อยละสังขาร แต่ปานนั้นก็ยังจะมาเกิดอยู่อีกนะ ในสมัยข้างหน้าโน้นพระพุทธรูปเจ้าอะ อะไรอะคะหรือริยเมตตรัยโย ลงมาเกิดอีกซะก่อน เพื่อนจะลงมาปรนนิบัติอุปัฏฐากพระศรีอริยเมตตรัย ยุคพระศรีอารยย์อีกเสียก่อน จึงจะปรินิพพาน แล้วพ้นความปรารถนาของเพื่อน

เพื่อนได้ปรารถนา เป็นมนุษย์ชาติเดียวนี้เท่านั้น แต่หลายภพหลายชาติมาแล้ว กุกุสันโธ โภจนาคมน โกสสโป โคตโม ได้อุปัฏฐากมาตั้ง ๔ องค์แล้ว ๕ อริยเมตตรัยโย เพื่อนจะได้ลงมาเป็นคนอุปัฏฐากอีกเหมือนกัน เป็นคนมีบุญวาสนาพากันตั้งจิตอธิษฐานตั้งแต่สมัยยังเป็นมนุษย์อยู่ร่วมโลก เลี้ยงควายเลี้ยงวัว คิดนึ่งคึกขึ้นมา ปั่นเจดีย์ทราย เจดีย์ทราย เอาทรายมาปั้นๆๆ ให้เป็นยอดเจดีย์ แล้วก็เอาดอกไม้มาปักๆๆ ปักแต่ละต้นก็ปรารถนาขอให้ข้าพเจ้าได้เป็นพุทธอุปัฏฐากพระบรมศาสดาองค์ใดองค์หนึ่งจนได้ และชาติใดภาพใดอย่าได้ไปนรกเลย ขอให้เกิดอยู่ในมนุษย์โลกนี้ ได้ทำคุณงามความดีในพระพุทธรูปเจ้าองค์หนึ่งองค์ใดก็ค่อยว่ากัน

องค์ที่ ๑ องค์ที่ ๒ กุกุสันโธ โภจนาคมน โกสสโป โคตโม ๔ แล้ว อริยเมตตรัยโย นี่แล้วจึงของนางวิสาขามหาอุบาสิกา อ้าว หรือว่าเป็น.. นางอะไร ก็อ้อ มาเป็นผู้อุปัฏฐากอีกคนหนึ่ง มหาอุบาสิกานั้นละ นี่เป็นอย่างนั้นเรื่องวิบากกรรมของสัตว์ผู้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลก ในภพน้อยในภพใหญ่ ตามความปรารถนาของตนๆ สำเร็จเป็นประโยชน์แก่ตนเอง เป็นการฝึก

และขัดเกลาจิตใจ ให้สะอาดหมดจด สมควรกับแก่นทรวง เป็นดอกไม้ก็สมควรจะใส่แจกันทองอย่างสูงๆ ถ้าเป็นมนุษย์ก็ให้เป็นอุบาสก อุบาสิกาอย่างสูงๆ อย่าได้ตกต่ำระกำ ตกระกำลำบากยากเข็ญแต่อย่างใดเลย ความปรารถนาของท่านเหล่านั้นถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ก็ได้สมปรารถนาทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นพวกเรากระทำบาปผิดทุกครั้งไป นี่การประชุมกันวันนี้ เป็นจำนวนมากไม่น้อย มีความปรารถนาอะไร จะบาปผิดกุศลอะไร ตามคำหัวหน้า เชิญชวนให้ท่าน ทราบและรู้ อยู่แล้วว่า วันนี้จะทำอะไรกันต่อไป ขอเชิญทำตามสบายเถิด

อาตมาก็เป็นพระป่วย ไม่ค่อยแข็ง และก็อ่อนแอ อ้านั่งนานก็ไม่ค่อยได้ เพราะฉะนั้น ก็ขอฝากความคิดเหล่านี้ ให้ท่านทั้งหลายขบคิดพิจารณาด้วยพิจารณาอย่างละเอียด ด้วยชาญฉลาดของตนๆ เถิด อัปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติกันอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม อุบาสก อุบาสิกาที่เป็นยอด ขอให้ความสำเร็จสมความตั้งใจปรารถนา ทุกภพทุกชาติเทอญ ดังที่แสดงมา ก็หมดลมแล้ว เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ (หัวเราะ) โอ้ย เอาแล้วเนาะ(นะ)

ดอกไม้ นี่ อาตมาก็จะถือเป็นพิเศษ ให้คืนเจ้าของผู้ถวาย กัณฑ์เทศน์ นี่เอากุญแจ เอากุญแจ เออไว้ไว้แม่ไว้พ่อผู้มีพระคุณ ด้วย เอออะ เออวางตรงนี้ๆ อะ เคยบอกเอาไว้แล้ว เอาดอกไม้คืนไปไว้พ่อไว้แม่ตัวเองนะ อ้า เอาใส่มือแล้วก็กราบที่ตัก ก็กล่าวคำวาทะที่ได้ประมาทล่วงเกิน ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ที่เป็นบาป ขอมารดาหรือว่าพ่อ มารดาบิดาก็ดี จงอโหสิโทษให้อันเป็นไปล่วงแล้วนั้น ให้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายหรือข้าพเจ้าด้วยเทอญ

พ่อแม่ พ่อยังงั้นแล้วปานนี้ แม่จะให้พร ให้พรไม่ได้เว้ย มันคาน้ำตา น้ำตาพั่ง (ไหลพราก) ซึ่งใจ เพราะว่าลูกมาขอมาโทษ ไม่มีคำที่จะให้พรเขา อีกอ้อๆ อ้อๆ คาน้ำตาอยู่อย่างนั้นนะ อ้อ แม่ก็เหมือนกันละ พ่อให้ท่านผู้ที่ถวายผ้าป่าบังสกุลเป็นสาธารณประโยชน์ ทั้งนี้ของอุทิศกัลปนาผลให้แก่ เปตชน บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ปู่ย่าตายายทั้งหลายดังกล่าวมาแล้วนั้น ด้วยตนเหมือนตนกระทำเองเถิด

อ้า อันนี้บังสกุลอย่างหนัก อะนี่นะ ให้.. มรณภาพนะฮี้ แล้วก็ยังมีพระบรมศาสดาก็อ้อม อ้อมไว้ พระราหูลเปลาฮี้ มันจะมีอยู่ในเล่มนี้แหละ เป็นเรื่องที่สลดสังเวช เมตตาสที่สุดแล้ว

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันศุกร์ที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๕.๐๐ น.
ณ สำนักตรวจเงินแผ่นดิน

ทำพิธีกันเลยหรือไง ควรจะไหว้พระ รับศีลซะก่อน
ว่าธรรมดาเป็นอย่างนั้น จะให้ปรารถนาเรื่องนั้นเรื่องนั้นหลวงปู่ก็ไม่มี
ปฎิภาณ ไม่มีความรู้ในสิ่งคมใหญ่ๆ ใน ไม่เคยผ่าน แต่ว่าเห็น
ความพร้อมเพรียงสามัคคีกันในพิธีดังนี้ มีความชื่นใจ ชื่นอกชื่นใจ
มากเออ ไม่ละทิ้งประเพณีของคนไทย ของเมืองไทย วันสำคัญๆ
จะเห็นพร้อมกัน พร้อมหน้าพร้อมตากันดี เป็นธรรมะสามัคคี
อันหนึ่ง แต่ว่าบางก็กบางเหล่า เขาไม่สามัคคีกัน ไปการทางอื่น
ก็มี สามัคคีกันเล่นการพนัน กัดปลา ชนไก่ไปอย่างนั้นก็มี เออ

สามัคคีกันดีเหลือเกิน ไอ้เวทิมวย เวทิมวยอะไรเหล่านี้เป็นการหาความสนุกสนานใส่ตัว อืม ชนไก่ก็ดี คนสนุกสนานดี แต่ว่าตัวไก่ที่ชนกันนั้น กัดปลาที่กัดกันนั้นก็ดี เขาได้รับความทุกข์ทรมานสาหัสสาครรจ์ ชนกันไปแล้วตีกันไป เตะกันไปลำบากเหลือเกิน เดือด มันมีเดือยแล้วแบบเสียบตา ตาแตกอย่างนี้ก็มี หว่าสนุก อืม

ถ้าเห็นเขาทุกข์แล้วพวกเราสนุก มันถูกต้องแล้วหรือ ชาวพุทธทั้งหลาย หากเห็นคนหนึ่งมีความทุกข์ สัตว์อื่นมีความทุกข์ตัวเราสนุกเฮฮา ถ้าฝ่ายใดชนะก็ได้รางวัลไป ถ้าข้างใดแพ้ก็เสียเงินเสียทองไป อ้า ยังโง่โง่ให้ฮืออยู่ สนุกสนานอยู่อย่างนี้เรียกว่าไม่มองเห็นความทุกข์ของผู้อื่นเป็นการทรมานสัตว์ อืม กัดปลาชนไก่ชนควาย ชน ชนวิวกัน ถ้างั้นสามัคคีกันในทางอบายมุข อืม เกิดสามัคคีกันทำในการทำอบายมุขแก่ตัว ไม่ดีเลย อืม ทรมานสัตว์

อันสามัคคีอย่างนี้เรียกว่าสามัคคีฟังธรรม ฟังเทศน์พัฒนาใจตัวเองให้เจริญ เกินตัวอบายมุขจะมารอบงำเราได้เลย เออ อย่างนี้ อืม ให้ปลื้มใจ ดีใจในการกระทำของเรา เป็นการกระทำ

ที่เป็นสิริ เป็นมงคล เป็นบุญ เป็นกุศลด้วย เออ ปลื้มชื่นใจ ถ้าสามัคคีอย่างนี้เรียกว่าเป็นธรรมสามัคคี เออ ถ้าสามัคคีทำบาป ทำกรรมนั้นไม่ดีหรอก พร้อมเพรียงกันทำความหายนะใส่ตัวเอง เออ กำลังยินดีในการเบียดเบียนผู้อื่นเนี่ย ไม่มีดีสักอย่างเดียว

อืม มันดี มาทำพิธีเป็นมหามงคลใหญ่แล้ว อืม ขอศีล ขอธรรม ขอสิ่งที่จะปฏิบัติใจตัวเองได้ ปฏิบัติศีลสมาธิปัญญา ทำความเจริญใส่ใจตัวเอง ถ้ามีความยินดีปราโมทย์ ในการรักษาศีล ในการฟังธรรม ก็เป็นบุญเป็นกุศลใส่ตัวเอง ไม่ได้เป็นคำอ้อมมงคลใส่ตัวเองเลย อะ

ที่จริงว่าพร้อมกันหมดทุกคนนะดีมั้ง นี่ว่าคนเดียว แต่เวลาเทศน์ก็ให้หลวงปู่เทศน์คนเดียว เอาละ เอาละ ตั้งใจ ใช้ได้มีพิธีอย่างงั้น มีไหว้พระ มีอาราธนาศีล อาราธนาธรรม แล้วก็ถวายไปแล้ว เครื่องกัณฑ์ไทยทาน ไทยธรรม บังสุกุล ก็ว่ากันไปแล้ว ตั้งใจนะ ตั้งใจฟัง อย่าให้มันเลยมูเราออกไปทางอื่น ให้อยู่ในธรรมะ ออ

**สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมคคานัง ตะโป สุโข
 สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
 สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ**

จะพูดเรื่องความสามัคคีให้ฟัง ดีมากๆ สำคัญมากๆ ความสามัคคี แม้แต่ร่างกายของเรา ที่มีสุขภาพแข็งแรงดีอยู่ทุกวันนี้ เราก็ เอคเซอร์ไซส์(exercise ออกกำลังกาย) ออกกำลังกายอยู่เสมอๆ นั่น เรียกว่าบริหารร่างกายให้มันสามัคคีกัน อย่าให้มันแตกแยกกัน มีเขาก็สั่งเขาใช้เขาได้ให้เป็นประโยชน์ มีมือก็ทำมือของตนให้เป็นประโยชน์ มีไหว้พระ มีรับศีล มีนั่งสมาธิภาวนา เหล่านี้เรียกว่าทำร่างกายให้เกิดประโยชน์มหาศาล

ถ้าร่างกายเราไม่เกิดสามัคคีกันจะเป็นยังไง แม้แต่สายตาของเรา ทั้ง ๒ ลูกเรานั้น ถ้าตาไม่สามัคคีกันมันจะเป็นยังไง ตาเหล่ ตาเหล่มองก็ดูเหล่ๆ เออเว้ย มองไฟ มองอะไรก็เห็นเป็น ๒ ดวง ๓ ดวงไป ดูหนังสือก็อ่านข้ามไปข้ามมา เอ้า เพราะว่าตาไม่สามัคคีกัน อ้า ตาซ้ายเสีย ตาขวายังใช้ได้อยู่ อ้า ทำงานก็ดูกัน อ้า ดูกันดูหนังสือก็แล้วกัน มันตาไม่สามัคคีกัน ก็เลยอ่าน

หนังสือไม่ตก ข้อความในหนังสือ อ่านไม่ ไม่ตก ตกร่องตกนั้นไป อ้า ไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นความสามัคคี จึงเป็นของสำคัญมาก เออ สามัคคีในร่างกายของเรา ทุกอวัยวะทุกส่วนในร่างกายเรา ถ้ามันสามัคคีกันดี สุขภาพของเราก็ดี ดี เล่น เล่นกีฬาอะไรก็ได้ดีทั้งนั้น เออ ทำงานทำการหนักๆ เบาๆ ก็งานละเอียดลงไป ก็อาศัยความสามัคคีของสายตาและมันสมองเหมือนกัน

หากมันไม่เสมอ สามัคคีกันมันเป็นยังไง เออ ผิดพลาด บกพร่อง ตกร่อง ตกถนนหนทางไปละ มันไม่สามัคคีกัน ตาไม่สามัคคีกัน ขี้ออกก็ต้องเกิดอุบัติเหตุบ่อยๆ เพราะว่าตาไม่เห็น เห็นเป็นข้างเดียว อ้า ก็เห็นทางเป็น ๒ ร่อง ๓ ร่อง ทาง ๒ เลน ๓ เลนไป อยากจะไปสายไหนก็ปานนี้ก็ งงละ นั่นตาไม่สามัคคีกัน มันเห็นแต่อย่างเดียวแค่นั้น แม้แต่กินข้าวกินปลา บริหารร่างกายของตัวเองให้แข็งแรง ให้แรง ก็ยังผิดพลาด เพราะตาไม่สามัคคีกัน ทุกส่วนในร่างกาย เออ

ต้องพร้อมเพรียงกันสามัคคีกัน ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่เราอาศัยมันอยู่เดี๋ยวนี้ ก็ เพราะมันสามัคคีกันแข็งแรง อ้า ทำอะไรทำตามคำสั่งของจิตใจ จิตใจเป็นผู้สั่งงาน บรรดาผลงานทั้งหลาย ก็อาศัยความสามัคคีของร่างกาย

**สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมคคานัง ตะโป สุโข
 สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา**

อันนี้ที่ว่าไปแล้ว ความพร้อมเพรียงของสามัคคี แม้แต่ในร่างกายของเราก็ต้องอาศัยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ทุกอย่าง ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ

ถ้ามันไม่สามัคคีกันมันจะเป็นยังไง ไม่ใช่และตุ้มเป๊ะไปหรือ อ้า
 ขั้บรณีนับไม่ถ้วน ชนกันอยู่เรื่อยๆ เพราะมันธาตุของเรามันไม่
 สามัคคีกัน เมาเหล้า เมายา ตาตาย ตาฝ้า ตาฟาง เห็นเลน
 หนทางที่จะเดินไปเป็น ๒ เป็น ๓ ไปจะไปยังไงอะ มัน มัน มัน
 ออกนอกกลุ่มออกทางไปแล้ว เพราะมันไม่สามัคคีกัน เรามอง
 ดูผู้ดูคนก็เป็น ๒ หน้า ๒ ตาไป คนที่เคยรู้จักกันก็ไม่ จำไม่ได้
 เลย จนเขาเข้ามาถอด จับไม้จับมือ สวัสดิกันชะก่อนไม่ั้งงงๆ
 อยู่นั่นเองเพราะจำไม่ได้ เพราะว่าธาตุของเราไม่ปรกติ ไม่ปรกติ
 ดีเหมือนเดิม

เพราะฉะนั้นความพร้อมเพรียง ความสามัคคีกันในหมู่ใด
 ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่
 ใดเศษ ภัยย่อมเข้าพาดพิงหมู่นั้นฉิบหาย แอ้

ท่านทั้งหลายเคยเห็นไหม ความแตกแยกกัน แต่ละบ้าน
 แต่ละเมือง แต่ละประเทศ หากประเทศนั้นไม่เกิดสามัคคีกัน
 แล้ว มันก็เป็นเหยื่อของข้าศึกศัตรู ที่เขาจะมายึดเอาบ้านเอา
 เมืองได้ง่ายๆ อ้า เพราะคนมันแตกแยกกันแล้ว ไม่สามัคคีกัน
 แล้ว แอ้ ทำให้ไม่มีพลังกำลัง กำลังกายก็ดี กำลังใจก็ดี กำลัง
 สติ ปัญญาที่ดี แตกไปหมดทุกอย่าง ก็ทำให้อ่อนกำลังลง

ถ้าเรายังมีกำลังใจอยู่ ทำงานอะไรๆ พร้อมเพรียงกันทำ
 พร้อมเพรียงกันลงมือ ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูตาย ช่วยกันทั้งร่างกาย
 และจิตใจ ช่วยกันจริงจัง มีหรือข้าศึกศัตรูจะ จะมาเหยยมิได้
 หรือจะมาข่มเหงได้ เพราะเราพร้อมเพรียงกันอยู่

เหมือนดัง อิม มดแดงเพิ่นเปรียบไว้เหมือนมดแดง ทำ
 เออ ให้ช่างหมอบราบคาบหญ้า มดแดงตัวเล็กๆ เท่านั้นแหละ
 แต่มันสามารถปล้ำช้างให้ล้มได้เลย เออ

(ขยับที่ฟัง) ยังไม่ล้ม ยังไม่ลุก ยังฟังได้อยู่ เออ อันนี้
 กระซิบมันเข้าไปกว่าเดิม

เล่าเรื่องมดแดง มดแดงมันพร้อมเพรียงกัน ความสามัคคี
 ของมดแดงเอาช่างให้พ่ายแพ้ได้ อ้า ช้างเดินมาเห็นรังมดแดง
 มันตกลงมาอยู่ข้างล่าง รุมกันจุด(กระ)ชากลากดึงรังของตัว
 มันก็ไม่ไปด้วยกัน คนดึงไปทางหนึ่ง คนหนึ่งดึงไปทางหนึ่งอยู่
 อย่างงั้นไม่เสร็จสักที จะกล่าวถึงช้างพาลตัวนั้นมาเห็น อ้า มดแดง
 ขวางหน้าก็เลยตวาดและขู่ไปว่า เฮ้ย ไอ้ตัวกิน.. มดแดงตัวน้อยๆ
 ทำไ้มาขวางทางเรา เดี่ยวกระที่บที่เดียวหมดทั้งรังเลยนะ เออ
 ฝ่าตีนมันก็จะพอดีกับรังอยู่แล้ว กระที่บที่เดียวตายทั้งรังเลย
 อ้า

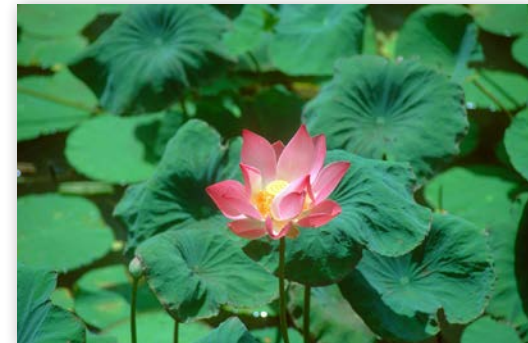
มดแดงก็มีความฉลาด โอ้ย ช้างขา เออ ข้าพเจ้าตัวเล็ก ๆ จะยก เออ รังขึ้นไปที่เดิมของมัน ที่มันลมพัดลงก็ยกยก เออ จะเมตตาดาราณี ก็ขอช้างได้ช่วยยกรังของข้าพเจ้าขึ้น พาดง่ามไม้ โนนให้หน่อยเถอะ ถ้าเมตตาดาราณีแล้วก็ช่วยหน่อย เออ อ้า ฟังเสียงมดแดงพูดออกมา ก็ทนมไม้ไหวก็หยิบเอารังแหละ หยิบเอารัง เอามือใหญ่ๆ นั้นแหละหยิบเอารังมดแดง เอาขึ้นพาดง่ามไม้สูงๆ ปลอดภัย อิม

ตัวมดแดงมีคนที่มีความฉลาดอยู่ ก็ผงกพยักหน้าใส่กัน ช้างนี้ทำไมดูร้ายเหลือเกิน ตัวใหญ่ตัวโตรังแกตัวน้อย เอาเถอะ พวกเรา เออ ช่วยกันขึ้นใน รังข้างวง รังเข้าจุมูก อ้า รังเข้าจุมูก มีเท้าไทรวิ่งเข้าไปให้หมด อย่าเพิ่งทำลายอะไร รังเข้าไปเฉยๆ มาหมดแล้วหรือ พร้อมแล้วหรือ พอได้ที่ดีแล้วปานเนีย มาหมดแล้วทุกคนแล้ว พร้อมแล้วมดแดง เอ้า เยี้ยว กัด กัด ในจุมูก ในเงือกจุมูกเล็กๆ ไปละ กัดอย่าหยุด อยู่ที่ไหนกัดที่นั่น แล้วเยี้ยวไล่ เยี้ยวไล่ เยี้ยวทา กัดแล้วเยี้ยวทา มันจะเป็นยังไง ช้างปะเนี่ย มันก็เป็นงงไปหมด ตามืดตาลายไปหมด โอ้ย มันแสนมหาศาล โอ้ย

ข้าพเจ้าก็ เออ กราบแล้วมดขา ข้าก็ใหญ่แต่กายเท่านั้น แต่ว่าโง่งงเปล่าปราชาชั่วชาติไม่ฉลาดรอบรู้อะไรเลย ให้ภัย ข้าพเจ้าด้วย สิ่งจุ่มก สิ่งดังอยู่ เป่าจุมูก ออกปัดๆ มดก็ตก ออกไปด้วยหลายๆ แต่ว่ามันแสนตั้งดีเหลือเกิน อยู่ในจุมูกนี้แสน ไปตามสาย จนถึงสมองละ แสบเพราะมดกัดและเยี้ยวทานั้น เห็นว่า ใหญ่ก็ใหญ่อย่างโง่งๆ หารังแกตัวน้อย เหมือนช้างรังแกมดแดง เข้าใจว่าเขาไม่มีอะไรที่จะต่อสู้เราได้ อ้า แต่ว่ามันมีมดสำคัญอยู่ตัวหนึ่ง หัวหน้านะ อะอะ เอาเออละ เออละ เอ้า

ว่าปากหวานๆ ชะก่อน หากจะกรุณาปราณีแล้ว ก็อย่าทียบข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าไม่มีกำลังจะสู้หรือ เพียงแต่กระที่บด้วยเท้า เท้าเดียวเท่านั้นมันก็เบนไปหมดทั้งรังนี้แหละ ถ้าจะเมตตากรุณา ก็ช่วยกรุณาขังข้าพเจ้าขึ้นไปพาดไว้ง่ามไม้ ง่ามไม้กิ่งไม้ ตรงนั้นๆ ให้หน่อยนะ อ้า อ่อนชะก่อน ก็เออ ฟังแล้วก็รีนหูก็เลยยก ช่วยยก แต่ในเวลาเดียวกัน มดมันทะลักเข้าไปในจุมูกของช้าง อะ ได้ที่แล้วก็ถือวาง วางรังตั้งของเราได้ดีแล้ว เอาเลย พวกเรา กัด กัดในจุมูก กัดตรงไหนก็ได้ กัดแล้วเยี้ยวทา อะ เฮอะ ก็เยี้ยวไล่ ปัดปัดๆ มันก็แสนมหาศาล อ้านั้น มดแดงตัวเล็ก ๆ เรียวแรงแข็งขัน เออ

แม้แต่ช้างตัวใหญ่หมึมาปริวารสารพัน เขาจะทำยังไงก็ได้ แต่ยังเป็นคนขี้ โกงอยู่ ก็ถูกมดแดงลงโทษซะอย่างสาหัสสาครรจ์ ยอมหมอบราบคาบหญ้า กราบมดแดงทันที ขอขมาลาโทษ เออ ขอให้ไปดีมาดีเด้อ ช้างเอ้ย เออ ไปหา ทำมาหากินตัวชะ อันนี้ของข้าพเจ้าปลอดภัยแล้วอยู่รังแล้ว นี่แม้แต่มดแดง ก็ยังเอาช้างล้มลงได้พ่ายลงได้ เพราะความสามัคคีกันนั่นเอง ความพร้อมเพรียงของมดแดง ไม่ได้ตัวใครตัวมันไม่ใช่อย่างนั้น อ้า ทำอะไรทำด้วยกัน ทำงานชิ้นใหญ่ๆ ก็อาศัยชนหมู่มาก เออ

คิดดู พระบรมมหาราชวังในปางก่อนของเรา เอาไม้ ไม้
ได้ก่อนเท่าไรหรือ ในรัชกาลที่ ๕ นี้เอง ท่านไปประพาสยุโรป
ไปประพาสประเทศยุโรป ไปเห็นความพร้อมเพรียง สามัคคีของเขา
เขาพัฒนาบ้านเมือง ให้มีรถไฟให้วิ่งทั่วไปได้ทุกสาย
น้ำประปาหรือไฟฟ้าหรืออะไรของเขาสว่างไสวดี บ้านเรายังตก
ล้ำสมัยมาก

จะกลับไปบ้านครั้งนี้ เออ จะนำความเจริญให้เกิดมีขึ้นใน
ประเทศของเราให้ได้ เอ้ การใหญ่ๆ ครั้งแรก เราจะเอารถไฟไป
วิ่งในเมืองไทยให้ได้ อ้า ทุกสาย อืม สายเหนือก็มันถึงโน้นเลย
เชียงใหม่นั่นล่ะ สายตะวันออกเฉียงเหนือมันเป็น ๒ เส้น ๒ ทาง
เอาให้ถึงหนองคายชายแดนโน้น ทางรถไฟแล้วก็แยกไปทางอบลุข
อีกด้วย สายตะวันออกก็ให้มีอีก อืม ถึงอรัญประเทศพูน(โน้น)
ล่ะ อ้า แล้วสายใต้ล่ะ มันลำบากขนาดไหน สายใต้ โอ้ย มันต้อง
ทรมานเหลือเกิน

แต่เราสามารถจะทำได้ จะลดโทษให้นักโทษที่ติดคุกติด
ตะรางอยู่นี้ โทษประหารชีวิตก็มี โทษตลอดชีวิตก็มี ก็จะดึงเขาออก
มาทำงานโยธา นี้ รวมกัน เอาบุงก็หาบดินเข้าใส่ทาง เอากะ..จอบ
ขุดดินใส่บุงก็หาบหามเข้าใส่ทางรถไฟ ให้ได้ทุกสายทีเดียว เออ

เอานักโทษเหล่านี้แหละออกมาทำ ทำซะจนว่าสำเร็จเรียบร้อย
แล้ว ทางรถไฟเรียบร้อยแล้วบัดนี้ สิ่งละ สิ่งไม้หมอน ไม้หมอน
อยู่ในประเทศไทยของเรา มันไม่อดหรอก ไม้หมอนสำหรับทำ
หมอน ไม้ดู่ ไม้แดง ไม้เต็ง ไม้รังอะไร พอที่มันเป็นทางรถไฟ
ลาดเป็นหมอนรางรถไฟได้ ได้ เอ้านี้ก็เกณฑ์คนประชาชนช่วยกัน
ทุกฝ่าย ผู้ไม่ใช่นักโทษก็ได้ทำ ผู้ที่ใช่นักโทษก็ได้ทำดี จนสำเร็จ
ทุกสาย สำเร็จหมดแล้ว

มีหมอนมีอะไร ก็ส่งรางรถไฟจากประเทศอื่นเลยออกมา
แต่เราไม่มีเหล็กที่จะทำรางรถไฟ แม้แต่มีด ทำเป็นมีด เป็นขวาน
เป็นจอบ เป็นเสียมก็ลำบากอยู่ นี่จะเอามาทำเป็นรางรถไฟ
นี่เอาที่ไหนส่งประเทศนอก อ้า ใส่เรือมา มาขึ้นเอาท่าเรือที่
กรุงเทพฯ แล้วก็ขนเข้ามาเรื่อยๆ ก็แยกย้ายกันไป ทางไม้หมอน
ก็ได้มาหมดเรียบร้อยแล้ว ให้วางไม้หมอนตามระยะๆ ไปจน
ตลอดสาย แต่ เตรียมไม้หมอนไว้ทุกที ถ้าไม่มีไม้หมอนก็ผ่า
ทางรถไฟไม่ได้อะ เอารางรถไฟไปไม่ได้อะ อะ ทำให้แข็งแรงที่สุด
มีน็อต มีแม่เหล็ก มีอะไรให้มันยึดแข็งแรงเต็มที่ รางมาถึงแล้วก็
เอารางเข้ามาวาง ใน ใน ในราง ในรางรถไฟทุกสาย ใช้นั้นใช้นั้น
ไม่พอเท่าไร ส่งมาใหม่อยู่อย่างนั้นแหละ จนแข็งแรงแล้วก็เปิด
ทางรถไฟ

สมัยโน้นเราเพิ่งเกิดขึ้นมา เราเพิ่งเกิดขึ้นมาใหม่ๆ อยู่ยัง
น้อยๆ ยังไม่รู้จักรถออก แต่ได้ยืมประวัติมันเป็นอย่างนี้ แต่สำเร็จ
ทุกสาย เออ ก็นำเอาตุ้รถไฟมา ตุ้รถไฟมาไปชะก่อน ก็เอาฟัน
เป็นกำลังมัน เออ เอาฟันมากองไว้เป็นระยะๆ เอาฟันนั้นขึ้นใส่
หัวจักรรถไฟ แล้วก็พาน้ำให้เดือดให้ร้อน ถ้าน้ำในตุ้มันเดือด
มันร้อนแล้ว ก็ฉีดออกใส่หัวได้ พอได้แล้วฉีดลม เครื่องจักรก็

หมูนละไปละหมูนนี่ คึกคักคัก คึกคักคัก คึกคักคัก ขึ้นมา
 ยิ่งวิ่งเร็วเท่าไหร่ก็ยิ่งเอา มีควัน คึกคักคัก คึกคักคัก คึกคักคัก
 ไปเรื่อยๆ แต่ว่าถ่านไม้แดง ถ่านไม้แดง ถ่านไม้อะไร มันถูกลมพัด
 แรงๆ มันก็แตกซวดๆ ไปสิปะเนี่ย แตกไปตามทางแล้ว เออ
 แล้วก็ปลิวมาผู้โดยสารข้างหลัง รถไม่มีหลังคา ไม่มีตู้ปลอดภัยอะไร
 ปลิวมาถูกเสื้อถูกผ้า อ้า โอ้ย ตายแล้วรถไฟเขา อ้า ยอมแพ้
 ซะก่อน ต่อไปต่อมาก็นึกได้ขึ้นมา โอ้ พัฒนาใหม่ อย่างนี้ไม่ดี
 ทำให้ประชาชนให้เดือดร้อน เผาเสื้อ เผาผ้าเขา เครื่องนุ่งของถือเขา
 ขาดโหว่ไปทีเดียว

อันนี้เอาหัวดีเซล เอาหัวดีเซลใส่ราง อ้า รางขิ้นเอาหัว
 ดีเซล หัวดีเซลนั่นแหละใส่น้ำมัน ขึ้นมา ไม่ปลิวหัวเนี่ย ไม่ปลิวไป
 ได้สบาย ฉีดน้ำออกสบาย ทำให้สะดวกสบาย คนขึ้นรถไฟ
 ก็หน้าवल นอนหลับไปอันนี้ อ้า

แต่ปานั้น ก็ยังมีคนพยาบาลอาฆาต ทำลายรางรถไฟ
 สะพานของรถไฟ เอาไปเผา เพราะฉะนั้นในหลวงท่านจึงบอกว่า
 รัชกาลที่ ๕ ลูกหลานจัญไร เราทำรางรถไฟให้สะดวกสบาย เอ๊ย
 ยังไปเผาสะพาน เผาถนนหนทาง ทำอะไรไปทำให้รถตกราง
 ตกเรียงทำยังไง เอ้ ลูกหลานจัญไร หาเรื่องกลั่นแกล้งต่างๆ นานา
 เพราะฉะนั้นพวกเรายังมี กรรมทางหลวงของแผ่นดินนี้เอง ดูแล
 รางรถไฟรถยนต์ ทำให้มันดีดีทุกอย่าง ทางรถไฟก็ให้มันแข็งแรง
 ทางรถยนต์ก็ทำให้มันแข็งแรง ลาดยาง เออ ใส่ยางมะตอยบ้าง
 กันฝนกันอะไรได้สะดวกสบาย เท่าทุกวันนี้แหละ สะดวกสบาย
 ขึ้นเท่าทุกวัน สายไกลขนาดไหน

ตั้งแต่ก่อน เราไปเมืองเลย จากขอนแก่นไปเมืองเลย
 กินฝุ่น ฝุ่นดินแดงนะ หินลูกรังมันเป็น เวลารถมันวิ่งมาก
 เกิดเป็นฝุ่นใหญ่ วิ่ง วิ่งมากเท่าไหร่ มองไม่เห็นคันหน้าเลย
 มองไม่เห็นคันข้างหน้าที่จะสวนมาอย่างไรเลย มัน มันมืด มีด
 ควันมัน แล้วเป็นอย่างไร เกิดชนกันระเนระนาดแล้ว เอาแล้วว่า
 ทางไม่ดี แต่มาแก้ไขใหม่ เดี่ยวนี้มีการทayang ลาดยางกันไป
 ทุกหนทุกแห่ง อ้า เกิดความสะดวกสบายขึ้น แต่มันสะดวก
 สบายขึ้นอย่างนี้ก็เถอะ

แต่ก็คนมัน เพื่อจะเอารัดเอาเปรียบคนก็ยังมีอยู่ ถ้าไม่ช่วยกัน
 รักษา อ้า ทรัพยากรของแผ่นดิน ที่บรรพบุรุษบูรพมหากษัตริย์
 ท่านได้คิดขึ้นสร้างขึ้นเอาไว้ให้ลูกหลาน ได้รับความสะดวกสบาย
 อันนี้มันเป็นความคิดของผู้ปกครองแผ่นดินท่านคิดขึ้นมา แต่ว่า
 ผู้จะบ่อนทำลายถนนหนทางนั้นก็มิ สะพานรถไฟก็คิดจะบ่อน
 ทำลายอยู่เรื่อยๆ อย่างงี้ แต่ลูกหลานจัญไร ไม่รักษาสมบัติของ
 บรรพบุรุษบูรพมหากษัตริย์ที่ท่านทำขึ้น

แต่พวกเราเป็นชาวพุทธด้วย เป็นนักพัฒนาด้วย ทำให้มี
โรง.. สถานงาน เออ อะไรหลายอย่าง เออๆ ไร่ งาน การคลัง
กระทรวงการคลัง กระทรวงต่างประเทศ อะไรๆ มากมาย ทำให้
เจริญแล้วช่วยกันรักษาหน่อย ที่นี้ก็เป็นที่สำคัญเหมือนกัน
ที่แห่งนี้ก็เป็นที่สำคัญเป็น เป็น เออ

สตง. ปะเฮอะ ที่นี้ที่ทำงาน สตง. ปะเฮอะ รักษาเงิน
แผ่นดินว่า ดีเนี่ยก็ดี ถ้าหากว่าคิดคดทรยศแล้ว บ้านเมืองของ
เราก็จะพังทลายไป รักษาเนื้อรักษาตัวไม่โกง ถ้าทำลายสมบัติ
ทรัพยากรแผ่นดินให้ย่อยยับฉิบหายไป เพื่อนจะยึดเอาแผ่นดิน
ได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือ โอ้ย อย่างนั้นก็เทวดาหัวเราะตายละ
เออ ไม่รู้จักรักษาทรัพยากรของชาติ ไม่กลมเกลียวไม่สามัคคีกัน
แต่นี้ก็ยังรักษาไม่ได้

เพราะฉะนั้นขอฝากว่าให้มีความสามัคคีดีต่อกันทุกฝ่าย
จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง อะเฮอะ เออ รักไทย รักความเป็น
ไทยของไทย ยิ่งชีวิตจิตใจล้ำเหลือ เลือดเนื้อต้องพลี ต้องพลี
พลีชีวิตเลือดเนื้อป้องกันบ้านเมืองของตัวเอง ช่วยกันรักษา เออ

ภัยพิบัติทั้งหลายจะไม่เกิดขึ้น แม้แต่ข้าศึกศัตรูยังขยาย
ขยาย มันเอาจริงเอาจังคนไทยเว้ย เออ แอ้ ก็ไหลเข้ามาๆ
แจก ผู้หวังปรารถนาดีก็มาค้ามาขาย อ้า นำสินค้าต่างๆ เข้ามา
ในประเทศ ทำให้ประเทศเจริญด้วยมีสินค้ามาจากนอกมาสับสนุน
เลี้ยงดูประชาชนให้ทั่วถึง ดังที่แสดงมาเป็นธรรมะชั้นสูง เป็น
ธรรมสามัคคี ท่านบูรพมหากษัตริย์ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าเพิ่นละ
วางไว้ให้ ธรรมสามัคคี เออ สามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมี
มีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีขาดไปหรือคลาดไปจากหมู่ใดแฮ ภัยย่อม
เข้าพาดพันหมู่นั้นฉิบหาย

อันนี้พวกเราทำอะไรเกิดขึ้นทำเป็นลำเป็นสัน ความพร้อม
เพียงสามัคคีอันนี้ให้สามัคคีดีต่อกันจริงๆ อย่าเอาไรดอย่าเอา
เปรียบ มือใครยาวสาวได้สาวเอาไม่ใช่อย่างนั้น เงินส่วนกลาง
เงินของประเทศ เราต้องช่วยกันรักษา รักษาเงินของประเทศให้
มันมั่นคง ให้มันออกดอกออกผลมากขึ้นๆ การจะซื้อเอาประเทศ
อื่นเขาก็ยังได้อะเฮอะ ถ้าเรามีเงินหลายๆ ซื้อเอาประเทศที่ยากจน
ทั้งหลายก็ยังได้อยู่ อ้า

ถ้าโลกไม่โหดสั้นอยู่ ไม่ต้องเดือดร้อนอะไรเลย พัฒนา
ประเทศของตัวให้อยู่ดีกินดีมีใช้มีสอย อ้า ว่าอะไรมันขาดตก
บกพร่องไม่น่าอายประเทศอื่นเขา นี้ออย่างนี้เพราะความสามัคคี
คนไทยสามัคคีกันขนาดนี้ เราอย่าไปเหยยมนะ เราอย่าไปเหยยมนะ
เออ คนดีๆ มีมากมายนะ อาวุธ ศัสตราวุธก็จัดขึ้นไว้ สำหรับ
เตรียมกับผู้ปรารถนาร้ายต่อแผ่นดิน อ้า อะไรไม่มีก็ซื้อมา เครื่อง
บินทิ้งระเบิดไม่มีก็ซื้อมา ปืนใหญ่ไม่มีก็ซื้อมา ระเบิดไม่มีก็ซื้อมา
ลงทุนซื้อมาได้ เตรียมไว้ ต้อนรับผู้ปรารถนาร้ายต่อประเทศ

เพราะฉะนั้นพวก พวกเราควรสนับสนุนในสิ่งที่ดี สิ่งที่ดี
เจริญอย่าไปตาย ดูแคลนเฉยๆ เออ ควรทำอันนี้ควรทำ
สนามบินตรงนั้นควร ทำควรซ่อม ทางรถไฟตรงนั้นๆ ควรรักษาไว้
ทรัพยากรอันนี้เป็นของบรรพบุรุษบุรพมหากษัตริย์ของเราคิดขึ้น
สร้างขึ้นช่วยกันรักษา อ้า

ถ้าทำลาย อ้า ทรัพยากรมรดก มรดกทรัพยากรของแผ่นดินไป
ด้วยความอิच्छาริษยาแล้ว มันก็มีมหาวินาศสันตะโร จะเกิดขึ้น
แก่เรา

ดังที่แสดงมา ถ้าพูดไปมากมันจะกระทบกระเทือนไปถึง
ถึงทุกๆ ถึงทางราชการก็อาจเป็นไปได้ ขออภัยด้วยเพื่อหวังให้บ้าน
เมืองเจริญนั่นเอง

ขอให้ทุกท่านทุกคน จงสามัคคีดีต่อกัน อย่าแตก อย่าแยก
กันเลย พัฒนาอะไรให้เป็นล่ำเป็นสันขึ้น สถานที่ประชุมแห่งนี้
ก็เกิดจากผลงานของความพร้อมเพรียงประชาชนนั่นเอง สร้างขึ้นมา
ด้วยกองทุนของรัฐบาลหรือกองทุนของประชาชน ร่วมรักสมัคร
สมานสามัคคีกัน

ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันศุกร์ที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ ป้อมแก๊สเอ็นจีวี
อ.อุ้มทอง จ.สุพรรณบุรี

คุยกันฆ่าเวลาซะก่อน ไอ้คนต่อแهل หลอกหลวงกันเล่น
ของจริงเราสมาทานศีลนี้ เราจะปฏิบัติของจริงให้เกิดขึ้นในจิตใจ
ของเรา ไม่ได้มาหลอกหลวงกันแล้วก็ไม่สังวรระวังไม่รักษาไม่ขาด
เอาง่ายๆ ปาณาติปาตา เวระมะณี อย่างนี้เราจะเว้นจากการฆ่า
สัตว์ทุกชนิด ในน้ำในบกบกก็ดี มันจะมีสัตว์ผ่านมา เอาซะแล้ว
แปะซะแล้ว ตบไปซะแล้ว ตีไปซะแล้ว แน่ๆว่าไปทำไมว่าจะเว้น
จากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด เราว่าแล้ว เราจะเว้นจากการฆ่าสัตว์
ทุกชนิดในน้ำและในบก สมัยนี้ไม่ต้องห่วงว่าจะไม่ได้กินอะไร

เดี๋ยวนี้ เภานำส่งทุกอำเภอทุกจังหวัด ตู้คอนเทนเนอร์หรือว่า ตู้อะไร เภาบรรทุกแล้วเขาก็ำส่งทุกตลาดทุกแห่ง ผู้มีเจตนา งดเว้นจากศีลแล้วเป็นการสบายเพราะเราไม่ได้สั่ง เขาจัดหามาเองไม่ได้สั่งใครให้เข้ามาให้ ที่เขาแซะเข็นมาแล้วเรียบร้อยไม่ได้สั่ง เขาหรรอก แต่ว่ามันตายมาแล้วเรียบร้อยจะกล่าวว่า

ทานัง เม ประสิษฐัง

ก็ถูกต้อง การทำบุญด้วยทานของข้าพเจ้าบริสุทธิ์ดีแล้ว ขอพระสงฆ์จงรับ แนะมันบริสุทธิ์มาแล้ว ไม่ได้ฆ่ามัน ไม่ได้ทุบหัวมัน ตามเจตนาที่จะฆ่าสัตว์นั้น เราก็เชื่อว่ามิศีล มีกรรมขึ้นมา แล้วถ้าเรางดเว้นได้จริงๆ เป็นศีลเป็นธรรม เทวดานิยมชมชอบ โมหทนาสาธุการกับเรา ก็ได้บุญไปอีกเหมือนกัน พวกเทวดาอารักษ์ทั้งหลาย เขาก็โหมทนาสาธุการด้วย แล้วก็รักษาความปลอดภัยให้แก่เราทุกอย่าง ถ้าเราเป็นผู้มีศีลมีธรรมแล้ว ไม่มีอะไรจะมาเบียดเบียนเราได้เลย ออ เพราะว่าเราจะสมาทานตั้งมั่นอยู่ในศีลอยู่ในธรรมแล้ว

อิมานิ ปัญจะ ลิกขาปะทานิ
ลีเลนะ สุคะติง ยันติ
ลีเลนะ โภคะสัมปะทา
ลีเลนะ นิพพุติง ยันติ
ตัสมา ลีสัง วิโสระเย

พริ้งมา ขุ แล้วบ่ ตั้งใจฟังแล้วต่อไปเป็น ตั้งใจฟังเทศน์กัน เทศนาแปลว่าบอกให้ ประกาศให้รู้ บอกให้รู้ เมื่อรู้แล้วก็มีเจตนา สมาทานตั้งมั่นในสิ่งที่เราสมาทานไปแล้ว ไม่ได้ว่าแต่ปาก มือยังตบอ้นนั้นตบอ้นนี้เรื่อยไปอยู่ แม้แต่ฟังเทศน์อยู่ก็ตายไปหลายตัวอยู่ ขุงทั้งหลายมันกัดกิกๆ ก็เอาเลย ปับเลยอย่างงี้ อายเลยไม่มีเจตนา ใครมีเจตนาแล้วยกมือขึ้นก็อายอยู่ในใจ โอ้อๆ เราเว้นแล้ว ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตสิ่งนี้เป็นอาหารของเราก็ไม่ได้ เป็นอะไรเลี้ยงคนก็ไม่ได้

เราก็ไม่ควรฆ่ามันซะ ฆ่าเอาบาปเฉยๆ ถ้าฆ่าลงไป ตีลงไปแล้วเขาก็ตาย ตายด้วยเจตนาของเราแท้ๆ คำว่า เวระมะณี เราจะเว้นนั้น เราว่าทำไม เราจะว่า เวระมะณีไม่ฆ่าสัตว์ เวระมะณีไม่

ลักทรัพย์ เวระมะณีเว้นจากประพฤติพิตในกาม เว้นจากกล่าว
ไปปดมดเท็จทุกชนิด

มันรวมตัวใส่กันแล้วก็ปดเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา เทวดาก็อยู่
ไม่ได้ ต้องดูแลรักษาพุทธบริษัท ผู้ที่เขาปฏิญาณตนเป็น
พุทธมามกะแล้ว ขอถึงพระพุทธ ขอถึงพระธรรม ขอถึงพระสงฆ์
ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่นับถือ ไม่ถืออย่างอื่นอีกแล้วแน่ คำพูด
อันนั้นต้องรักษาไว้ มีความสัตย์มีความจริงอยู่ในใจของเรา เทวดา
ก็ยกย่องยอสรรเสริญ สาธุการด้วย

และก็ยินดีที่จะป้องกันรักษาเรา ไม่ให้ตกไปในโลกที่ลำบาก
ทุรกันดาร ไม่ให้ตกนรกหมกไหม้ดังที่ว่ามีมาเลย ได้ถึงความ
ปลอดภัยสบายใจตลอดวันตลอดคืน นึกถึงศีลของตัวเองเวลา
ไหน เกิดความสบายเวลานั้น นึกถึงศีลไม่ได้ขาด ไม่ได้ต่าง
ไม่ได้พร้อย นึกถึงเวลาไหนก็ภาควมใจเวลานั้น

อันนี้ นี่แหละพื้นเรียกว่าเครื่องกำจัดกิเลส ไม่ให้กำเริบ
เลิບสาน ไม่ให้มันเกิดรุนแรงขึ้นมาได้ เราระวังของเราไว้แล้ว
ไม่เดือดร้อนไม่ถึงชีวิตสัตว์อื่น นี่ๆ เป็นความจริงอย่างนั้น สนิม
ทั้งหลายมันเกิดจากเหล็ก แต่มันสามารถกินเหล็กให้หมดไป
เหล็กแท่งๆ สนิมกินหมด ถ้ามันถูกฝังไว้ในดินไม่เอาขึ้นมาใช้มา
ฝนมาล้าง มันอยู่ในดินนั้นนะ ถูกเค็ม ถูกน้ำเปรี้ยว น้ำอะไรลงไป
แล้วก็เกิดขี้สนิมขึ้นขี้ดก็ไม่ออก ฝนก็ไม่ออก ทำยังไงๆ มันก็ไม่ออก
สนิมกินเหล็ก แต่อัตว์กิเลสกินใจนี่สิ มันนี่ๆ เปรียบ เปรียบให้
ฟังว่า

สนิมนั้นมันกินเหล็กอย่างเดียว อย่างอื่นมันก็ไม่กิน อ้า
ไม่ทำให้เหล็กกร่อนลงได้ ไม่ได้มีเนื้อดีๆ อยู่อย่างเก่า ฝนแล้วก็
มันอยู่อย่างเก่า แล้วก็เข้าคมอยู่อย่างเก่า ก็มันสนิมไม่กิน
ถ้าสนิมกินแล้ว มันก็ฝนได้ก็ไม่ค่อยเข้า

เพราะมันเป็นแง่(ฟัน)ตึกเตตนมาแล้วๆ ไม่ ไม่คม แถ หัวก็ไม่ได้ โคนผมก็ไม่ได้เพราะมันไม่เข้าแล้วสนิมกินแล้ว มีดโกน ที่ใช้โกนผมอยู่นั้น ก็เหมือนกัน หากเกิดขี้สนิมขึ้นมาแล้ว ก็ไม่ ทำประโยชน์อะไรไม่ได้ โคนหวดโกนเคราก็ไม่ได้ โคนผมก็ไม่ได้ เจ็บ เพราะว่าคมมันเป็นขี้สนิม กินเป็นแง่(ฟัน)ตึกเตตนแล้ว ฮาฮา ถ่างตาขูดไปก็เกิดเลือด เกิดถลอก โคนหัวก็เหมือนกัน หมดคุณภาพของเหล็ก เหล็กที่โกนหัวได้หมดคุณภาพไปเลย ถ้า ถูกสนิมกินแล้ว

ถึงได้เปรียบไว้บอกว่า สนิมกินเหล็กก็เลสกินใจ สนิมมัน ไม่กินอะไรหรอกมันกินแต่เหล็ก ถ้ามีเหล็กอยู่ในนั้นธาตุเหล็ก อยู่ในนั้น มันกินจนหมดแหละจนกร่อน แม้ละบักจก(จอบ)ไถ หรืออะไรๆ แข็งขนาดนั้นก็ดี ถ้าไปฝังไว้ในดินหลายๆ ปี เอามา เคาะไปก็ๆๆๆ ขี้เหล็กขี้สนิมแตกไปก็ๆๆ ออกมาหมด หมดความ คมแล้วไม่มีความคมแล้ว ฝนยังงี้ก็ไม่คม ฝนแล้วก็ใช้ประโยชน์ ไม่ได้

เหมือนกันข้อเปรียบนี้ได้ขึ้นมาจากข้อเปรียบเทียบว่าสนิม กินเหล็กก็เลสกินใจ เพราะฉะนั้นพวกเราต้องรักษาอย่าให้มัน เกิดสนิมได้ในหัวใจของเรานะ

ความโลภก็เป็นสนิม ความโกรธก็เป็นสนิม ความรักก็เป็นสนิม ความชังก็เป็นสนิมที่จะกินใจให้เรา กร่อนลงออกไปไม่ แหลมคมเหมือนเก่าแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าให้มันเกิดขี้สนิมขึ้นใน หัวใจของเราเหมือนดังรักษาเหล็กที่เราใช้ทำงานอยู่ เป็นเคียว หรือเป็นอะไรนี่ เป็นเคียวเกี่ยวข้าวหรือว่าเป็นมีด ตัด ถางอะไร ถ้าเกิดขี้สนิมแล้วไม่ค่อยเข้าท่าเลย มันกินได้หมดเหล็กทั้งหลาย มันกินได้หมด พวกจอบพวกเสียม พวกบักจก(จอบ)ไถอะไรก็

แล้วแต่ที่ฝังไว้ในดินนานๆ หลายๆ ปี อย่าไปขุดขึ้นมาเอามา เคาะ ปังๆๆๆ ไปก็ๆๆๆ ขี้สนิมมัน แต่เนื้อเหล็กหมดแล้ว เนื้อเหล็กหมดแล้วมีแต่ขี้สนิมกิน เคาะเวลาไหนก็ไปก็ๆ หล่นลง มาอย่างงั้น เพราะฉะนั้นพวกเราต้องเอาข้อนี้มาเปรียบใจเรา ใจ เราก็มีสนิมกินใจ สนิมกินเหล็กก็เลสกินใจ ความโลภก็เป็นสนิม อย่างหนึ่ง ความโกรธก็เป็นสนิมอย่างหนึ่ง ความหลงก็เป็นสนิม อีกอย่างหนึ่ง

ทำให้ใจเรากร่อนไปจากศีลจากธรรมได้ อ้า มันกิน มัน กินหมด อ้า โลหะที่ทำด้วยเหล็กด้วยอะไรต่างๆ มันชอบกิน กิเลสกิน ใจของเราก็เหมือนกัน ใจของเราไม่ใช่เหล็กเป็นความรู้ พิเศษต่างหาก ความรู้นั้น ใจเป็นความรู้ รู้ดี รู้ชั่ว รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้ประโยชน์ มิใช่ประโยชน์ รู้ไปหมดทุกอย่างนั้น แหละอะไรๆ เราก็เว้นจากสิ่งเหล่านั้นซะ เพราะมันเป็นอันตราย แก่ใจเรา สิ่งนี้มันเป็นขี้สนิมสิ่งนี้มันเป็นกิเลสมันกินใจเรา สนิม ไม่กินเหล็กอย่างเดียวนะ กินเหล็กกินโลหะต่างๆ ทำให้เหล็ก หมดคุณภาพ ไม่ ใช้ไม่ได้เลยนี่สิ โคนหัวอยู่ทุกวันๆ อ้า ในวันพระ วันเจ้ามา เอามาโกน โคนหัว ถ้ามันยังสนิมไม่กินแล้ว เข้า(คม)

หวานจ้อยๆ ไม่เจ็บอะไรเลย ตัดออกได้หมด เป็นขนเป็นเล็บ เป็นอะไรเหล่านั้นมันออกไปหมด มันขูดออก เอาเป่าออกไม่ได้ เพราะมันคม ไม่มีขี้สนิม ถ้าเคยคูดขี้สนิมขึ้นมาแล้ว จะเอามา โทกหัวได้หรือเปล่า โทกหัว ไม่ได้เพราะว่ามันขูด มันเป็นแห้ว(ฟัน) ตักเตนไปแล้ว เป็นฟันตักเตนไปแล้ว ใช้งานไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นให้รักษา อย่าให้มันกินใจเรา ก็เลสความ ราคะก็ตี โทสะก็ตี โมหะก็ตี เหล่านี้เป็นสนิมสำหรับกินใจคนให้หมดคุณภาพจากใจ มนุษย์ไปเป็นใจยักษ์ใจมารไปก็ได้

ถ้าปล่อยให้มันกินแล้ว โอ้ย ไม่มีดีเลย สังคมไหนนะมี กิเลสกินใจมากๆ แล้ว มีความโลภมากๆ มีความโกรธมากๆ มีราคะ มีโทสะ มีโมหะกินใจให้หมดแล้ว จะมายินดีในการให้ทานนั้นได้ไง จะมายินดีในการรักษาศีลได้ยังไง เพราะกิเลสมันกินแล้วนะอะ เพราะฉะนั้นพวกเรารักษาอย่าให้มันมากินใจเรา ความโลภ ความโกรธ ความหลงก็ตี ความรักก็ตี ความชังก็ตี ความดีใจเสียใจร้องไห้หัวเราะเหล่านั้น มาที่แต่ของกินใจเรา เท่านั้น ทำให้ใจเราแป้วไปๆ ไม่ ไม่มีคุณภาพพอที่จะทำงาน ละเอียดได้ อันนี้พูดให้ฟังย่อๆ เอา เปรียบเอาเหล็กขึ้นมาเป็นตัวอย่าง และก็ของศัตรูกับเหล็กนั่นก็คือขี้สนิม สนิมมันเกิดจาก เหล็กนั้นแหละไม่ได้เกิดจากอะไร ถ้าเหล็กเราไม่ได้ทำความสะอาด เอาไว้ มันถูกเค็ม ถูกเปรี้ยว ถูกอะไรเข้า เปรี้ยวๆ ไปแล้ว ไปกัด กัดเหล็กได้กิน กินเป็นขี้สนิมขึ้นมาได้ ถ้าปล่อยไว้นานๆ เป็นยังไง มันหมด ไม่มีคมเลย สนิมกินไปหมดแล้วคมมันนั้นนะ ที่ไหนมัน บางๆ มันก็กินง่าย ๆ หมดเลยคมมิด มิดดิดๆ ที่ฝนไว้ดิดๆ ลับไว้ดิดๆ ไม่ได้ทาน้ำมันไว้เลย กันสนิมก็ไม่มี ให้มันกินเอาๆ จนเหลือ ตั้งแต่เนื้อเหล็กที่ไม่เป็นประโยชน์

ถ้าไปฝังไว้ในดินหลายๆ ปี ไปขุดขึ้นปล้นขึ้นมาไปพบอยู่ในดินนานๆ ไม่มีเนื้อเหล็กแล้ว มันฝังอยู่ในดินนานแล้ว เอามา เคาะๆ ให้ขูดไปกๆ ขี้สนิมมันจับหนาขึ้นมาเตอะเลย เออ ให้เคาะ ปิงๆ เสียงเหล็กก็ไม่มีหรอกนะ ถ้ามีตั้งแต่ขี้สนิมแตก ออกไฉ่ๆ ออก ถ้าเป็นอย่างนั้นจะมีคุณภาพไหม เอามาใช้งานจะ ดีไหม อ้อ เอามาเป็นมิดเป็นขวานเป็นเคียวเกี่ยวข้าวเกี่ยวอะไรก็ได้ ถ้าไปทำประโยชน์อะไรไม่สะดวกไม่สบาย ไม่สำเร็จสมความปรารถนาของเราแล้ว มันเป็นหมดแล้ว ขี้สนิมกินหมดแล้ว

สนิมกินหมดแล้ว กินไปหมดหรือ เปรียบเทียบไว้ว่า สนิมกินเหล็กกิเลสกินใจอ้อ กิเลสมันคืออะไรละ กิเลสก็คือความ โลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ ของเหล่านี้ถ้ามัน เกิดขึ้นที่ใจเราจริงๆ กินใจให้หมดคุณภาพไป ไม่มีเมตตา ไม่มีกรุณา ไม่มีมุกิตตา ไม่มีอุเบกขา ธรรมเหล่านี้มันเกิดขึ้นกับ อ้อ ใจเช่นนั้น ใจที่มีกิเลสอย่างนั้น ความเมตตาการุณาก็จะไม่มี เพราะว่าเอ็นดู สงสารผู้อื่นก็อาจจะไม่มี อ้อ มันกินใจไปแล้ว กิเลสกินไปหมด แล้ว มีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง หนาแน่นอยู่ในหัวใจ

แล้วจะเอากฎหมายอะไรมา ปกครองมันคุ้มครอง มันหมดคุณภาพ
ของใจมนุษย์แล้ว มีแต่ทำบาปอย่างเดียว ฆ่าสัตว์ไม่อาย
ลักทรัพย์ไม่อาย ประพฤติผิดในกามไม่อาย กล่าวมุสาวาทไม่
กระดากกระอายแต่อย่างใด แต่พูดได้พูดเอา เอาว่าตัวทำได้แล้ว
ไม่มีใครรู้หรือ แต่มันกระทบไปถึงใจเรา ทำให้ใจเราร้อน
กร้อนผุพังไปอันนี้สิครูบาอาจารย์เขาจึงเอาจริงเอาจัง ในเรื่อง
การชำระกิเลส

ทานัง เทติ

เน้อ ลูกหลานเอ๋ย

ทานัง เทติ ทานัง เทติ

การทำบุญในทางนั้นเป็นเครื่องกำจัดกิเลส ความตระหนี่
ถึเหนียวจะได้ สิ้นลง รักขะติ เน้อ ให้รักษาศีลให้บริสุทธิ์สะอาด
อย่าให้ด่างให้พร้อยได้

สิ้นลง รักขะติ ภาวะน่านัง ภาเวตตะวา

เห็นว่าการภาวนาทำสมาธิภาวนาให้ใจสงบก็เป็นเหตุให้
กิเลสหลุดจากใจได้เหมือนกัน หลุดออกไปเลย ไม่มี ไม่มี ความ
ตระหนี่ถึเหนียวใดๆ มาเป็นสิ่งที่ขัดขวางหัวใจเรา ทาน ศีล ภาวนา
เป็นเครื่องกำจัดกิเลสได้ดีมาก อ้า เพราะฉะนั้นเราเป็นชาวพุทธ
เราไม่เอาของเหล่านี้มากำกับหัวใจเรากิเลสก็กินหมด กิเลสก็

กินใจหมด อ้า สนิมกินเหล็กกิเลสกินใจ ที่ว่าอย่างนั้นหรือ อ้า
พูดให้เข้าใจง่ายๆ ทำให้คุณภาพของจิตใจมนุษย์หมดไปเลย
ไม่มีเมตตา ไม่มีกรุณา ไม่มีมุกิตา ไม่มีอุเบกขาธรรม ในหัวใจ
ทำให้กิเลสขยำไปหมด ป่นปี้ไปหมด แล้วก็อยู่รวมกันจะเป็น
ยังไงหรือ ถ้าเรามาอยู่ร่วมกันด้วยกิเลสทุกคนๆ แล้ว โอ้ย
ตีกันทุกวัน ฆ่ากันทุกวัน หัวร้างข้างแตกทุกวัน แพ้แล้วคราวนี้
คราวหน้าจะแก้ไขใหม่อยู่อย่างนั้น เขาเรียกว่าแก้แค้น แก้แค้น
กันเออ คราวนี้เขาเอาเราขนาดนี้แล้ว คราวหน้าเราจะเอาให้เจ็บ
กว่านี้อีก เออ ฮึดตัวเองขึ้นมาต่อสู้ก็อย่างนี้ เพราะว่ามันมีเชื้อ
ของมัน เชื้อขี้สนิมอยู่ในหัวใจเราไม่กำจัดเชื้อของสนิมซะ ให้มัน
หมดซะ ให้มันเป็นสเตนเลสไปหมดเลย

ไม่มีขี้สนิมกินได้เลย หัวใจสเตนเลสเขาวางัง ไม่มีอะไรกินได้
แต่กิเลสความโลภก็ไม่มี ความโกรธก็ไม่มี ความหลงก็ไม่มี ความรัก
ความชัง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรม
เหล่านั้น หมดไปแล้วไม่มีแล้ว แล้วๆ เป็นอย่างไร สังคมจะเป็น
ยังไง ถ้าเป็นอย่างนั้น สงบสุขไม่ต้องเอากฎหมายอะไรๆ มา
ปกป้องคุ้มครองหรือ เพราะว่าเป็นคนที่ชำระกิเลสตัวเองด้วย
ธรรมะ ให้มันเบาบางไปแล้ว ความโลภก็ไม่มี ความโกรธก็
ไม่มี ความหลงก็ไม่มี ความรักก็ไม่มี ความชังก็ไม่มี ความอิจฉา
ริษยาก็ไม่มี

เราก็อยู่สบายที่สุด นั่งที่ไหนสบาย นอนที่ไหนสบาย ไม่มีว่าจะมีเวรมิภัยที่ไหนมาเกิดกับเราได้ เพราะว่าเราโอโหสิไปหมด อ้าแน่ะ ทำให้ใจเป็นหัวใจสแตนเลสดีกว่าเว้ย ทำให้ใจให้มันหมดสนิม อย่าให้มากินใจ สนิมมันกินเหล็ก แต่กินเลสมันกินใจคน กินจนหมดคุณภาพของใจ ไม่มีใจเป็นมนุษย์แล้วเออ มีแต่โมโหโกรธา ปราณ(พ่ายแพ้ที่สุด)นะสิปะเนี่ย พ่ายแพ้ไปหมดทุกอย่าง เราจะเจริญยังไง สร้างความเจริญให้มีในหมู่บ้าน ในหมู่ของมนุษย์ ก็เอากิเลสนี้แหละให้มันหมดทุกคนๆ ให้มันยังอยู่ร่วมกันอย่างพื่ออย่างน้องอย่างสบาย มีการมีงานอะไรเกิดขึ้น ก็รับอาสาช่วยเหลือเจือจุนกันไป อ้า อย่างมีเมตตาให้ได้มี เป็นมีเมตตาพร้อม มีกรุณาพร้อม มีอุเบกขา เมื่อสิ่งๆ มันช่วยไม่ได้แล้วก็อุเบกขาได้ เออ เขาทำขนาดนั้นเป็นเรื่องของเขา เราจะไปช่วย เราอาจจะพัวพันไปติดตาข่ายอย่างเขาเว้ย เออ ถ้าเราไปช่วยคนผิด เราอาจจะติดตาข่ายไปกับเขาไป ถ้าวางเฉยชะปะเนี่ย วางเฉยและอุเบกขา วางเฉยชะสิ่งที่ช่วยไม่ได้ แน่ะ

เพื่อก็ก๊หาหนทางให้พวกเราว่าอย่างนี้ เราจะเอามาใช้หรือเปล่าอ้า เอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาใช้หรือเปล่า ทุกวัน ทุกเวลา ทักนาที ให้มีถึยิบเข้าไปเรื่อยๆ เราก็จะสบาย เห็นความสบายขึ้นมาแล้ว เพราะว่าไม่มีใจอิจฉาริชยา พยาบาทอาฆาตคนอื่นเขา อ้า ไม่มี มีแต่คิดจะช่วยเหลือเขาเท่านั้นอ้า เป็นใจเมตตาแท้ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาแท้ แล้วจะอยู่ร่วมกันเป็นยังไง อย่างพื่ออย่างน้องอย่างสายโลหิตเดียวกันแท้ๆ ไม่ฆ่าฟันรันแทงกันเลย แต่ถึงกระนั้นมันก็ผ่า ผ่าตั้งป้อมหนีออกไป พี่น้อง พ้องร้องกันถึงคุกถึงศาลถึงโรงถึงศาลก็มี เพราะว่ามันผ่าเอาไปจนมันส่วนในแตกให้แยกออกไป ถ้ามันเกิดขึ้นแล้วมันชวนทะเลาะเบาะแว้งให้แตกให้แยกกันได้ พี่น้องกันแท้ๆ ก็เป็นเรื่องเป็นเสียงกัน ถึงโรงถึงศาลก็มีนะอ้า บางแห่งหนอบางแห่ง เป็นเรื่องวุ่นวายเพราะความโลภความโกรธความหลง มันยให้รำ ตำให้รำยั่วให้แตก มันแยกให้ออก จากพี่จากน้องไปเลย ไม่มีพี่ไม่มีน้อง ไม่มีใครเคารพนับถือ นับถือหน้าถือตากี่ไม่มี มีแต่คนถุยน้ำลายใส่

อ้าย คนอย่างนี้ไม่น่าคบเลย ขึ้นมาละ ทั้งคนทั้งหลาย รังเกียจ ถ้าหากมีกิเลสหนาๆ มีความโลภหนาๆ มีความโกรธหนาๆ มีความหลงหนาๆ มีความรักความชังความอิจฉาริษยา พยาบาทหนาแน่นขึ้นมาแล้วก็ ทำคนอยู่ร่วมกันอย่างสัตว์ อย่าง สัตว์ข่มเหงคะเนงร้ายกัน

เออๆ ไม่มีพี่ไม่มีน้อง มีเอไครยาวสาวได้สาวเอาไปซะแล้ว ว่าจะเนาะ(นะ) แล้วเดือดร้อนหรือเปล่าเป็นยังไงไม่มีการเจือจุนกันเลย เจือจุนกันเลย สงเคราะห์สงหากันก็ไม่มีแล้ว อ้า มีแต่เอารัด มีแต่เอาเปรียบกันไปอย่างนั้น นี่ว่าขาดจากธรรมะ ไปแล้ว ถ้ามีตั้งอยู่ในเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาแท้ๆ มีคุณธรรมดึงดูดจิตใจซึ่งกันและกัน อ้า เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ทำให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติ อย่างสันติสุข ไม่มีความเดือดร้อนใดๆ เลยอะ อันนี้เป็นกิเลสเบื้องต้นที่ทำให้สังคมอยู่ร่วมกันลำบากก็เพราะกิเลสเหล่านี้แหละ แย่งกันเป็นใหญ่ แย่งกันเป็นโต แย่งลาภสักการะของกันและกัน อย่างนี้มันก็มีอยู่ จำไว้ แตกแยกกันได้ หมอดความปรารถนาดีใส่กันแล้วจะเอาอะไร มาปกครอง หากปกครองกัน

ด้วยธรรมดังกล่าวมาแล้วนี้ อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ฝ่ายเดียวกัน พี่น้องร่วมไม้ร่วมทองเดียวกัน ก็ไม่แตกไม่แยกกันเลย ทำมาหากินอะไรขาดตกบกพร่องอะไรก็มีความพอใจที่จะช่วยเหลือกัน อ้า ไม่มีขยะแยงใดๆ ทั้งนั้น ถ้าหากว่าเกิด อิจฉาริษยาพยาบาทกันขึ้นอย่างรุนแรง ศีลแตกหักแล้ว หมอดแล้ว หมอดความดีแล้ว หมอดความรัก หมอดความเมตตา กรุณา มุทิตา หมอด ไม่อยากช่วยเหลือเจือจุนกันแล้ว อย่างนี้ก็อยู่กันอย่างสัตว์ อยู่กันอย่างสัตว์ผู้ไม่มีธรรมะธัมโมแล้ว อยู่กันอย่างเอารัด

เอาเปรียบกันอย่างนี้ เพราะว่าปล่อยให้สนิมกินใจไปหมดแล้ว สนิมกินเหล็กกินนานๆ ก็หมอดเนื้อเหล็กไป กิเลสกินใจถ้าปล่อยให้มันกินนานๆ ก็หมอดคุณภาพของใจมนุษย์ไป มีกันแต่ฆ่าฟัน รันแทงกัน ปล้นสะดมซึ่งกันและกัน ฆ่าตี ตีบอยซึ่งกันและกัน อิจฉาริษยาไหลเข้ามา อ้า ทัวบ้านทัวเมืองอ้า เป็นอย่างนี้ ปล่อยให้ ความอิจฉาริษยาไหลเข้ามาในบ้านเรา เราจะเป็นอย่างไร พวกเราจะตั้งอยู่ได้หรืออ้า ถ้าความแตกแยกกันแล้วเกิดมีขึ้นแล้ว ความยุให้ร้าย ต่ำให้ร้าย ยั่วให้แตก มันเกิดขึ้นมาจาก อิจฉาริษยาพยาบาท

เพราะฉะนั้นอย่าให้ของเหล่านั้นมาเป็นใหญ่หัวใจเราเลย ความอิจฉาริษยา พยาบาทอาฆาต จองเวรเหล่านั้นอย่าให้มันมา อย่าให้มันเข้ามาครองใจเรา อ้า ทำให้แตกให้แยกกันอย่างนั้น ไม่เอา ให้มันคงในสามัคคีธรรม สามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีพลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ ภัยย่อมเข้าพาดพินหมู่นั้นให้ฉิบหาย ฉิบหายด้วย ทำลายสังคมด้วย

เพราะฉะนั้นขอฝากข้อคิดเห็นอันนี้ไว้กับอุบาสก อุบาสิกา ผู้ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอยู่อย่างเคร่งครัด ไม่ปล่อยไม่วาง ให้ยึดให้มั่น คั่นให้เหนียว จับให้แน่น ดินมาก็อย่าให้มันหลุดไปจากมือ ธรรมะอันนี้เป็นธรรมะค้ำครองโลก

โลก ปิตถัมภิกา เมตตา

เพิ่นบอกไว้โลกจะตั้งอยู่ได้มีความสุขอยู่ได้เพราะความเมตตาธรรม มีความเมตตาต่อกัน กรุณาต่อกัน ไม่เอารัด ไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน แล้วก็อยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุข

อย่างฟืออย่างน้อง พี่น้องเกิดในอุทรกันอันนั้นยิ่งสำคัญใหญ่ เกิดร่วมท้องน้องร่วมไส้ ไม่อิจฉาไม่ริษยา ไม่พยาบาทแม้ลำบาก มากก็เป็นหน้าที่ของพี่ของน้องที่จะดูจะแลให้ ปกป้องหรือคุ้มครอง นั้นเป็นเรื่องของทางรัฐบาลปกป้องคุ้มครองไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ลำบากลำบากอย่างไรก็ ขวนขวายหากันอยู่อย่างนั้น ในหลวง นั้นเป็นตัวอย่าง ในหลวงเป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ เป็นแม่เหล็ก ใหญ่ที่สุด สามารถดึงดูดจิตใจของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ให้อยู่ใน ความสงบได้ ไม่ให้มันนอกกลุ่มนอกทางออกไป นี้เรียกว่าปกครอง ด้วยธรรม ไม่ได้ปกครองด้วยกิเลส ปกครองด้วยกิเลสนะ มีแต่ จะฆ่าจะตีกัน ฉกชิงวิ่งราวแย่งกันและกันอยู่อย่างนี้ มันจะดี ที่ไหน

ถ้าเอาธรรมะธัมโมเข้ามาเป็นธรรมนุญในหัวใจเรา เราก็อยู่ เป็นสุข อยู่ร่วมกันเป็นสุข เห็น เห็นทุกข์ของผู้อื่นเหมือนดังทุกข์ ของตัวเองอย่างนั้น ถือไว้จนว่าเป็นทุกข์แทนเขา แล้วก็มีอะไรที่ จะช่วยเหลือกันได้ ก็ไม่ตระหนี่ถี่เหนียว ก็ช่วยเหลือกันไป ตามมีตามได้ เป็นผู้เสียสละ

อย่างนี้เรียกว่าอยู่ในธรรมนุญ ธรรมนุญแท้ๆ เอาธรรม เป็นใหญ่ ไม่ได้เอากิเลสตัณหามาเป็นใหญ่ โลภะ โทสะ โมหะ ไม่เอามา ไม่เอามาใช้ เอาแต่คุณงามความดีให้ช่วยเหลือกัน อยู่ในกลุ่มของเรา หมูของเรา บ้านของเรา เมืองของเรา จังหวัด ของเรา อำเภอของเรา ตำบลของเรา มีแต่คนดีๆ ทั้งนั้นไม่มี คนชั่ว อ้าแล้วเป็นยังไง

นัตถิ สันติประรัง สุขัง

จะเกิดใหม่ ความสงบสุขจะเกิดใหม่ สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี นัตถิ สันติ เพิ่นว่า อ้า เสมอด้วยความสงบไม่มี แต่ว่าไม่มี นัตถิ ไม่มี อันนั้นไม่มี

นัตถิ ภันเต นัตถิ ภันเต

เพิ่นก็ว่าไว้อยู่ (หัวเราะ)

อ้า เธอเป็นไฉนนั้นใหม่ อ้า นัตถิ ภัณฑเต เธอเป็นอย่างนั้นใหม่
 นัตถิ ภัณฑเต ไม่มีพระเจ้าข้า อะก่อน รับว่าไม่มี กิเลส
 ตัณหา มานะ ทิฏฐิฐิ ไม่มีพระเจ้าข้า ไม่มีพระเจ้าข้า นัตถิ แปลว่าไม่มี
 ของเหล่านั้นไม่มี

กุกุฐัง (โรคเรื้อน)
 คัณโท (โรคฝี)
 กิลาส (โรคกลาก)
 โสโส (โรคมือกร้อหรือหืด)
 อะปะมาโร (โรคลมบ้าหมู)
 มะนุสโสสิ (เจ้าเป็นมนุษย์)
 เจ้าเป็นมนุษย์ใช้ใหม่
 อามะ ภัณฑเต

ขอรับเจ้าข้าเป็นมนุษย์ ถ้าเป็นมนุษย์ก็ต้องเอาธรรมมนุษย์
 มาปกครองกัน มาอยู่ร่วมกันดูแลกัน อ้า เอาธรรมของพระพุทธเจ้า
 เป็นธรรมด้วยเป็นวินัยด้วย ไม่ สิ่งที่ผิดกำหนดกฎหมายไม่เอา
 แล้ว อ้า ไม่เอามาใช้เลย ของที่ผิดกำหนดกฎหมายบ้านเมือง
 ทำให้แตกแยกกันและกัน ชำาฟันรันแทงกันเหล่านั้น เพิ่นนอกคอก
 ไปแล้ว นอกกฎหมายของรัฐบาลไทยไปแล้ว อ้า ชำาฟันรันแทง
 จองเวรจองกรรมซึ่งกันและกัน มันออกนอกคอกไปแล้ว อย่า
 เอามาใช้เลย

ดังที่แสดงมา ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย
 นำไปใคร่ครวญพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ
 เองเถิด อัมปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจอยู่ใน
 ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ทุกอย่าง ทุกอย่างทุกข้อไป
 ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทาง
 คดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัยนามา
 ก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

น่าจะเอาสมเด็จใหญ่ๆ เป็นสมเด็จโน้นสมเด็จนี้มาแสดง
ธรรม คนจำนวนมากๆ อย่างนี้จะสมดุลกัน อันนี้ให้พระบ้าน
นอกมาแสดงให้ฟัง มันจะสมกับคนที่มาฟังหรือเปล่า ตั้งใจฟัง
ไม่ได้ว่าอะไรหรอก ว่าเรื่องของคนนี้แหละ เรื่องของคนนี้มัน
วุ่นวายจริงๆ อยู่ปนเปกันหลายระดับ ระดับที่มีกิเลสหมดแล้ว
ทำนก็สบาย ระดับที่มีกิเลสกวนอนอยู่ มันก็วุ่นวายอยู่อย่างนั้นนะ
เพื่อนนะ ทำให้วุ่นวาย สังคมวุ่นวาย การอยู่ร่วมกัน หาความสงบ
สุขไม่มี อย่างนี้ เพื่อนบอกไว้ว่า

นัตถิ สันติประรัง สุขัง

อะ เพื่อนบอกว่าอย่างงั้น ถ้าอยากทำความสุขเกิดมีขึ้น ก็ทำความสงบซะ เพื่อนว่าอย่างงั้นนะ ทำความสงบจิตสงบใจตัวเองซะ มันก็ไม่มีเรื่องอะไรมากมายหรอก ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ ของเหล่านี้มันเป็นของจรมาทีหลังหรอก ไม่ใช่เกิดมาพร้อมเรา จรมาทีหลัง ตาเห็นรูป มันก็จับเอา มาใคร่ครวญ ตา หู ได้ฟังเสียง ไฟเราะหรือไม่ไฟเราะ มันก็เอา เข้ามาใคร่ครวญ จมูกได้ดมกลิ่น ลิ้นได้ลิ้มรส กายได้ถูกต้อง โยปฏิฐัพพะเหล่านี้มันก็จับมาวิจัยกัน จนพอแรง จนหลง หลงตัวเอง ว่าตัวเองเป็นอันนั้น ว่าตัวเองเป็นคนโกรธ โลภ โกรธ หลง

เข้าใจว่าใจมันเป็น แต่ว่าใจตัวเองเป็น แท้ที่จริงไม่ใช่หรอก มันเก็บๆ มาสะสมในตัวของเราเอง ตัวของเราหาเก็บเอาอารมณ์ต่างๆ มาเป็นตัวตน สัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา เกิดมีขึ้นมา พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ท่านก็รู้เรื่อง รู้เรื่องว่ากิเลสมันจรมาแต่ที่อื่น หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ฐริทัตโต) พูดบ่อยๆ

ไม้ชงก ไม้หกพันง่า
(ต้นไม้สูงใหญ่มี ๖,๐๐๐ กิ่ง)

อ้า มันหลายปานไหน

ไม้ชงก ไม้หกพันง่า
(ต้นไม้สูงใหญ่มี ๖,๐๐๐ กิ่ง)

อ้า มีตา มีหู มีจมูก มีลิ้น มีกาย มีใจ เนี่ยไม่สงบอยู่เนี่ย

ไม้ชงกอยู่เนี่ย ขี้ปอมก่า มันเล่นขี้มือละฮ้อย
ขี้ปอมน้อยเล่นขี้มือละพัน ตัวได้มาប់ทัน ก็ขี้นนำคู่มือ
(ต้นไม้สูงใหญ่ กิ่งกว้างขึ้นวันละร้อย กิ่งก้าน้อยวิ่งขึ้นวันละพัน
ตัวไหนมาไม่ทัน ก็วิ่งขึ้นทุกวัน)

เพื่อนว่า นี่หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ฐริทัตโต) เพื่อนบอก คติธรรมให้แก่ลูกศิษย์ทั้งหลาย ฟัง เราไปจำเอาข่าวอันนั้นมา พิจารณาดู ก็เป็นอย่างที่ท่านว่า ความรักถ้าเกิดขึ้นก็เพราะ ตาเห็นรูป หูฟัง ฟังเสียง จมูกดมกลิ่น ลิ้นลิ้มรส กายถูกต้อง โยปฏิฐัพพะซะก่อน

หกพันง่าเนี่ย ขี้กะปอมก่า ขี้มือละฮ้อย
ขี้ปอมน้อยขี้มือ มือละพัน ตัวไหนมาប់ทัน ก็ขี้นนำคู่มือ
(๖,๐๐๐ กิ่ง กิ่งกว้างขึ้นวันละร้อย กิ่งก้าน้อยวิ่งขึ้นวันละพัน
ตัวไหนมาไม่ทัน ก็วิ่งขึ้นทุกวัน)

เออ นี่พวกเรา เอาทำยังไงจะกำจัดกิเลสอาสวะเหล่านี้ ให้มันหมดไปจากจิตสันดานของพวกเรา ทำยังไงจึงจะเอาชนะ มันได้ มันวิ่งขึ้นอยู่ทุกวันๆ

มือละร้อย ขี้ปอมน้อยขี้มือละพัน ตัวไหนมาប់ทัน ขี้นนำคู่มือ
(วันละร้อย กิ่งก้าน้อยวิ่งขึ้นวันละพัน
ตัวไหนมาไม่ทัน ก็วิ่งขึ้นทุกวัน)

ท่านก็เลยสรุปให้ฟังว่า อ้า เอาเปรียบเทียบได้หลายอย่าง สนิมมันกินเหล็ก อย่างอื่นมันไม่กิน ไขมันก็ไม่กิน อะไรมันก็ไม่กิน มันกินแต่เหล็ก โลหะทั้งหลายที่เป็นทอง เป็นเงิน เป็นอะไรก็ดี เอาไปฝังไว้ในดิน ไม่หลายปี ไปขุดค้นขึ้นมาดู เหลือแต่ซากมัน สนิมกินหมดแล้ว เนื้อเหล็กที่แท้จริง เนื้อโลหะที่แท้จริงมันกินหมดแล้ว หลายปีติดักแล้ว เอาเหล็กมาเคาะเหล็กกันเนื้อ ฎูออก หลุดออก ไชลกๆๆๆ พอเนื้อ เหลือน้อยเดียว ไปทำประโยชน์อะไรก็ไม่ได้

เพราะว่าทำเป็นเข็มก็ยังไม่ได้อีก เพราะว่าสนิมกินมันหมดแล้ว เนื้อเหล็กทั้งหลาย นี่จึงเอามาเปรียบเทียบกับคนสนิมมันกินเหล็กแต่กิเลสมันกินใจ ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันกินใจ ราคะ โทสะ โมหะมันกินใจ ทำให้ใจเราหมดคุณภาพของมนุษย์ไป อย่างไม่มีวันต่อขึ้นมาได้ อะ มันกินหมดแล้วทำไงปะเนี่ย ใจของเรามันหมด มันตกเป็นทาสของสังขารหมดแล้ว ทาสของความโลภ ทาสของความโกรธ ทาสของความหลง ทาสของของรัก ทาสของความซัง ทาสของความยินร้าย ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะเนี่ย เนี่ยเป็นทาสของมันทุกอย่าง

เพราะฉะนั้น ใจของเรา จึงหมดคุณภาพจากมนุษย์ไป โดยไม่คืนมาได้ จะมาสร้างบารมีให้มันคืนมา เป็นมณุษย์สมบูรณ์ มีศีลมีธรรมจริงๆ มีกินอะไร แนวอื่นมากินใจไม่ได้ ไม่ให้มันมากินใจได้ ความตระหนี่ถี่เหนียวก็ดี ความรักก็ดี ความซังกี่ดี ราคะก็ดี โทสะก็ดี โมหะก็ดี อย่าให้มันมากินใจเราได้เป็นอันขาด อ้า

เนี่ยนักปฏิบัติธรรม เพิ่นเอาอย่างงั้น เพิ่นเอาอย่างงั้น ตั้งปัญหาขึ้นแล้ว ก็เอามาแก้ไขตัวเอง ให้มันหลุดไปที่ละหนอยๆ น้อยๆ... กินเหล้า เมาสุรา ยาฝิ่น ยาเสพติดให้โทษ แท้ที่จริง มันก็เป็นสนิมกินเหล็กเนี่ย ลุยโดยตรงแหละ เหมือนกันกับสนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ ให้เข้าใจอย่างนั้นนะ เออ มัน มันกิน มันกินใจ ความโลภกินใจ ความโกรธกินใจ ความหลงกินใจ ความรักกินใจ ความซัง อิจฉา ริษยา พยาบาทกินใจ มีแต่ทำให้ใจเราร้อนทั้งนั้น ไม่ทำให้ใจเราเจริญเลย

ผู้ฉลาดเพิ่นจึงเอาข้ออรรถ ข้อธรรมเหล่านี้มาเปรียบเทียบกับใจตัวเอง เอ้ มันหมดไปเลยยังงี้ ใจของเราแท้ๆ มันหมดไปจากใจมนุษย์ได้ยังงี้ กลายเป็นมนุษย์เดรัจฉานไป กลายเป็นมนุษย์เดรัจฉานไป อ้า ธรรม คุณธรรมของสมบัติมนุษย์สูงสุด

ไม่เบียด ไม่เบียน ไม่กดขี่ข่มเหงผู้ใด แต่ว่าเมื่อกิเลสเหล่านั้นมา บังคับให้มันทำ มันก็เป็นไปตามอำนาจของมัน ความโลภมาบังคับ ให้โลภมันก็โลภไปตามมัน จนถึงกับไปปล้น ไปฆ่า ไปฉ้อ อ้า ฉกชิง วังราวเอาของกันและกัน

กิเลสเหล่านั้นมันมีอำนาจเหนือจิต จิตเราไม่ได้สั่งวรระวัง มันก็เป็นของเขาหมด ความโลภเกิดขึ้น ก็เป็นใจของเราหมด ความ โกรธเกิดขึ้น ก็เป็นใจของเราหมด อ้า ความหลงรัก หลงใคร หลงอยากได้ หลงยินดี หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตันทหา เหล่านี้ มันเรื่องหลงทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นพวกเราไม่ใช่คนหลงขนาดนั้น รู้เรื่องรู้ราวอยู่ อย่าให้มันมาบังคับพวกเราได้เลย ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี ความรักก็ดี ความชังก็ดี ยินร้าย ยินดี ดีใจ เสียใจ ร้องไห้หัวเราะ เหล่านี้มันเป็นกิเลส มันมาบังคับใจของเราให้ กร่อนไป ให้ถอยจากความเป็นมนุษย์ลงไป กลายเป็นสัตว์ เดรัจฉานลงไปนะ

จึงได้สรุปว่า อ้า สนิมมันกินเหล็ก ให้กินอย่างอื่นมันก็ไม่กิน กิเลสกินใจ สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ ความโลภ มันทำให้ใจกร่อนไปจากคุณภาพของมนุษย์ ความโกรธก็เหมือนกัน หากความโลภ ความโกรธ เกิดขึ้นที่ใจ แต่มันก็กินใจของเราอีกละ เหมือนกันนะ กินใจของเราให้มันกร่อนไปจากความเป็นมนุษย์ ลงไปเป็นสัตว์ร้าย เป็นสัตว์ป่าและไม่มีศีล ไม่มีธรรมอะไร ข่มเหงคะนองร้าย กดขี่ข่มเหงเอา ถ้าไม่ให้ก็จะป็นยิงเอา จี้เอา เอามา จะเอา อะนะ

บางรายถึงกับตายเพราะอำนาจของความโลภผู้อื่น ผู้อื่น มาบังคับบัญชา บีบหัวใจให้ไม่มีอำนาจอะไรเลย มาบีบเอา คั้นเอา

ฆ่าเอา ตีเอา จี้เอา ปล้นเอาเหล่านี้ มันเกิดจากใจใจใหม่ เออ สนิมมันกินเหล็ก แต่กิเลสมันกินใจ เพราะฉะนั้น พวกเราต้อง บากบั่นระมัดระวัง ให้ระมัดระวัง อย่าให้มันมากินใจเราเป็น อันขาด มิลูก มิผัว มิเมีย มิครอบครัว ถ้ากิเลสมันได้เกิดขึ้น ที่ใจเรา มันจะบังคับ บังคับให้โลภ บังคับให้โกรธ บังคับให้ บังคับ ให้รัก บังคับให้ชัง บังคับให้ยินร้าย ยินดี ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะ เหล่านี้ มีแต่กิเลสบังคับมันทั้งนั้น อืม ไม่ใช่ตัวของ เราเองแท้ๆ มันถูกบังคับเรา ถูกบังคับเราให้ทำอย่างนั้น ให้ทำ อย่างนี้ นั่นละมันเป็น กิเลส คือ ความอยากขึ้นมาแล้ว มันกิน อะไรละอันนั้น เอาอะไรมาเป็นอาหารมัน ก็ความโลภ ความโกรธ ความหลง นั่นเหล่านั้นละ มันมาเป็นอาหารของใจ อืม ถ้าอยาก ได้อะไรก็ทำไปตามมัน มันก็กินใจเรา กร่อนไปทีละน้อย ละน้อย เหมือนดังส.. สนิมกินเหล็ก เคยเปรียบให้ฟังว่า สนิม ถ้าเหล็ก มันไปฝังอยู่ในดิน ไปถูกเกลือนั่นแหละ ไปถูกของเปรี้ยวๆ ล้มๆ ชะแหละ ถ้าเปรี้ยว ถ้าล้มไป ตกอยู่ในดินเป็นบ่อเกลืออยู่ ลักหน้อย กินหมด สนิมกินหมด

เรือทั้งลำ เขาเอาไปล่มลงในมหาสมุทร ไปล่มเรือ เรือ
คันนี้มันใช้ไม่ได้แล้ว มันรั่วจนที่จะเยียววยาแล้ว เอาไปล่มลงใน
ทะเลซะ ล่มลงในทะเลเพื่อประโยชน์อะไร เพื่อให้ปลา มันได้เผย
แพร่พันธุ์ของมัน อยู่ในเรือนั่นล่ะ เผยแพร่พันธุ์ของมัน กินอาหาร
ที่เกิดจากเรือนั่นแหละ เป็นสาหร่าย เป็นอะไรเกิดขึ้นในเรือ เป็น
พืชผักธัญญาหารอะไรมันเกิดขึ้นที่นั่น ที่เรือ อืม เป็นจอก เป็นแหน
เป็นสาหร่ายทะเลก็ดี มันเกิดขึ้นที่เรือ อืม แต่ว่าปู ปลา ก็ต้อง
อาศัย ของที่มันเกิดจากสนิมเหล็กนั่นแหละ อ้อ ทะกิ้น อมกิ้น
อยู่อย่างงั้นแหละ แต่หนักๆ เข้าหลายๆ ปี มันก็เป็นดินไปหมด
ไม่เหลือ อ้อ

จึงเอามาเปรียบเทียบกับว่า สนิมมันกินเหล็ก กิเลสมันกินใจ
กิเลส ราคะ โทสะ โมหะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง มัน
กินใจคน จนกลายเป็นไม่มีคุณภาพของคนเลย เขาจับเอาไปติด
คุกติดตะราง แทนที่จะทรมาณตนให้มันได้ กลับเนือกลับตัวออก
มาเป็นคนดี ให้มันได้ กลับไปปล้นอยู่ในเรือนจำก็มี ไปจู่อยู่ใน
เรือนจำก็มี จี้เอา ฆ่าเอา ซึ่งข้าวของเขาอยู่ในเรือนจำก็มี อย่างนี้
เรียกว่ากิเลสมันกินใจ สนิมกินเหล็ก กิเลสมันกินใจ ทำให้คน
ทำชั่วได้ทุกอย่าง ฆ่าคนก็ได้ ปล้น ปล้นคนก็ได้ จี้ปล้นก็ได้
หนักๆ เข้าฆ่าได้ฮอด(ถึง)พ่อตัวเอง แม่ตัวเองก็ยังเป็น ฆ่าแม่
ตัวเอง นี่ยัง ยังดี กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่ อยู่ที่บ้าน บ้านสะเดา
ต.. (พระธาตุ) ตาดทอง ที่ไหน ยโสธรนั่นล่ะ มันสามารถฆ่าแม่
ของตัวได้ ฆ่าพ่อของตัวเองได้ ฆ่ามิตร ฆ่าสหายได้ กิเลสมัน
บังคับเอา จึงได้กล่าวย่อๆ ว่า สนิมกินเหล็ก กิเลสมันกินใจ
กินใจคนให้หมดคุณภาพไป ไม่มีคุณภาพเป็นของน่ากราบน่าไหว้
เลย เป็นกิเลสหมดทั้งตัว

ก่อน ไปเป็นนักปล้น ไปเป็นนักจี้เขา ฆ่าเขาออกตลอด ลักฉก
จกฉ้อก็พอแรงแล้ว ถ้าเขาไม่ให้ก็ฆ่าเอาทำนองนี้ นั่นแหละเรียกว่า
กิเลส มันได้ใหญ่กว่าใจแล้ว เนี่ยมันกินใจเรา ความโลภมัน
ใหญ่กว่า ความโกรธมันใหญ่กว่า ความอาฆาตมาดร้าย มันใหญ่
กว่าใจ บังคับมันไม่อยู่ นั่นล่ะมันกินใจเราให้มันหมดคุณภาพของ
ใจมนุษย์ ที่มีเมตตากรุณาต่อผู้อื่น เต็มเปี่ยมอยู่แล้ว แต่กิเลส
ได้กินไปแล้วกินนิด กินวันละนิด กินวันละหน่อย ก็เลยหัวใจที่
เมตตากรุณาก็เลยหมดไป หมดไป หมดไป มีแต่ความอิจฉา
ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรมขึ้นมาแทนที่

ท่านผู้มีปัญญาทั้งหลาย ท่านจึงยึดอำนาจมัน อืม ด้วย
ธรรม สร้างสติ สร้างสติให้มันแก่กล้าขึ้น เออ สร้างศรัทธาให้
มันใหญ่โตขึ้น ใหญ่กว่ากิเลสเหล่านั้น จนมันจะมาบังคับเรา
ให้ทำอย่างนั้นอีกไม่ได้ มาบังคับไม่ได้ รู้หน้ารู้ตามันแล้ว โอ้ย
แก่จะพาเข้าไปนรกหรือ แก่จะพาเข้าไปที่ตระรางหรือ แก่จึงมา
ชวนข้าให้ทำอย่างงี้ๆ อ้อ รู้หมด รู้เท่าเอาทัน ถ้ารู้ไม่ทัน รู้ไม่ทัน
เอาครึ่ง รู้ไม่ถึงมันเอาหมด เพื่อนกินเพื่อนกัน เพื่อนรู้ไม่ทัน
เพื่อนกันเอาไปกิน นะ

๑๑

ไอ้พวกเนี่ย มันมาตีสนิทแน่น ทำตัวคั่นเคย ทำตีสนิทแน่น ทำตัวเป็นเพื่อน อ้า ต่อกันต่อไปมันก็ยึดอำนาจเรา พาไปตาม ความโกรธ ความโลภ ความหลงของตัวไปหมด เป็นเราไปหมด สามารถไปปล้นคนโน้น ไปปล้นคนนี้ ไปฆ่าคนโน้นคนนี้ ไปฉก ไปลักเอาสิ่งของของคนนั้น โน้นคนนี้ อ้า มันเป็นอำนาจของเรา ไปหมดแล้ว มันยึดอำนาจของเรา มันจูงจุมกเราไปแล้ว อ้า

เพราะฉะนั้นทางศาสนา เพิ่งจึงเตือนให้พระภิกษุสามเณร ให้มาฆ่ากิเลสให้มันตาย คายกิเลสให้มันหลุด ให้ได้วิมุตติ มรรคผล นิพพานขึ้นในตัวของตัวเอง ได้เป็นพระโสดาบันบุคคล สกิทาคา(มี) อนุตาคา(มี) อรหันต์ ท่านทรมานมันได้แล้ว มันไม่ไปจูงจุมกท่าน ได้แล้ว ท่านจึงไปสายนั้นได้ ถ้ามันจูงไปได้ มันก็เอาไปตามอำนาจของมันเอา อ้า อยู่อย่างงี้มันไม่สนุกเว้ย ลึกไปดึกว่า อึม ลึกไปหา กินเหล้าเมามาจะไปหาฉก หาลัก หาหมู หาพวก เป็นโจรผู้ร้าย ในศาสนาก็มี นอกศาสนาก็มี เพราะฉะนั้นจึงขอเตือนว่า ของมัน เกิดกับเราแต่มันกินเรา กิเลสมันเกิดจากเรา แต่มันกินใจเรา ให้หมดคุณภาพของมนุษย์ไป

๑๑

กลายเป็นโจร เป็นผู้ร้าย เป็นคนหัวไม้ หัวแข็ง เออ แม่ กำหนดผู้ใหญ่บ้านก็เอาไม่อยู่ แม่ตำรวจทหารปราบปรามไม่อยู่ ก็เอาไม่อยู่ เป็นขึ้นมาจากนี้ได้ เพราะว่ากิเลสของตัวเองนั้นแหละ ไปติดคุก ติดตารางแทนที่จะยอมจำนนชะโดยดี ถึงจะไปก่อกวน อยู่ในห้องขัง ก่อกวน ยุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตก ไปเข้าหมูโหนด ก็เป็นนก ๒ หัวขึ้นมา ยุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตก แยกให้ออก ตอกลิ่มเข้าไป หึหึ อ้า

เคยเห็นไหม เขาว่าฟัน เขาว่าฟัน เอาขวานผ่า มันหยาบ เหลือเกิน แต่สับหัวมัน พอให้แยกๆ หน้อย แล้วก็เอาลิ่มตอก เข้าไป ตีเข้าไปๆๆ ไม่ถอนสักที ตีเข้าไปๆ มันก็แยกออกเป็น ๒ เสียง ๒ เสียง ๓ เสียง ๔ เสียง ๕ เสียง เขาเอาลิ่มตอกเอา มัน มันสด มันสน(เหินยว)จนเกินไป ตอกไม่ไหว เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นมนุษย์ เราเป็นคน พร้อมที่จะเรียนรู้เรื่องธรรมะไว้ในหัวใจของเรา ให้มันเป็นคนผู้มีศีลมีธรรม มีเมตตา กรุณา มีมุทิตา อุเบกขาอยู่ในหัวใจของเรา ให้มันใหญ่กว่าความโลภ ความโกรธ ความหลงทั้งหลาย เราก็ได้เป็นใหญ่กว่ากิเลสทั้งหลาย อ้า ไม่ ไม่ใช่กิเลสเป็นใหญ่กว่าใจ

ใจเป็นผู้มีอำนาจสูงกว่ากิเลส อย่าให้กิเลสข้ายีเราได้อ้า ให้ นี่ฝากให้คิดหรอก ฝากให้คิดฆ่าเวลา เราเสียเวลาอันมีค่าของเรา มา ให้รู้จักคุณค่านี้ ตัวของเราเองเป็นตัวของเราเอง อย่าให้ผู้อื่นมาบังคับเรา อย่าให้กิเลสมาบังคับเรา อย่าให้ความโลภมาบังคับเรา อย่าให้ความโกรธแล้ว ออกอิจฉาริษยาผู้อื่นเขา ก็เราเป็นคนอดเอง มิใช่มีคนบังคับเราหรอก แต่ว่ามันเป็นเองของมัน กิเลสมันอยู่ในใจของเรา มันบังคับเราเอง

เพราะฉะนั้นทุกคนมีเหมือนกัน มีกิเลสเหมือนกัน อย่าให้มันมาเป็นใหญ่กว่าใจเราเลย ความโลภอย่ามาเป็นใหญ่กว่าเรา ความโกรธอย่ามาเป็นใหญ่กว่าเรา ความหลงอย่ามาเป็นใหญ่กว่าเรา ความรัก ความชัง ความยินร้าย ยินดี ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะเหล่านั้น มันไม่ช่วยยวนชวนให้เราแตก ใจแตกไปตามมัน ถ้ามันยั่วได้แล้ว มันก็ตบมือ โอ้ย ตบมือมา มาฝ่ายเราแล้ว (หัวเราะ) สบายแล้ว มันมาฝ่ายเราหมดแล้วนะ ความโลภมันยุไปได้แล้ว ความโกรธมันยุไปได้แล้ว ความหลงมันยุเราไปตามมันได้แล้ว มันก็นั่งตบมือเอา ตบเอา ตบมือว่าเราได้ชัยชนะ เออ

เพราะเราโง่ เราไม่มีปัญญา รู้เท่าไม่ถึงการณ์ รู้เท่าเอาครึ่ง รู้ไม่ถึงเอาหมด มันมาเป็นเพื่อนเราชะก่อน กิเลสทั้งหลายมันมาตีสนิทแน่น ทำตัวคุ้นเคยกันชะก่อน ตีสสนิทคุ้นเคยแล้ว วันละเล็กวันละน้อย ต่อไปได้เป็นของเขทั้งหมด เขายึดได้หมดทุกอย่าง เป็นที่ข้าเขาหมดทุกอย่าง อ้า ที่มันมาตีสนิทแน่น ทำตัวคุ้นเคย อ้า ให้คุ้นเคยเข้ามา จะฆ่าทีหลัง ฆ่าเราทีหลัง กิเลสมันฆ่าเราเอง อ้า ที่แรกมันมาน้อยๆ หรอก ต่อไปต่อมามันมีอำนาจมากขึ้น มากขึ้น

อันนั้นก็ลูอำนาจแก่มันไปแล้ว อันนี้ก็ลูอำนาจแก่มันไปแล้ว ต่อไปมากก็ไปยึดรัฐประหารชะละ แก่อย่างกระดูกกระดูกวัย เออ ฉนั้นจะฆ่าแก เออ อ้า กิเลสมันว่านะ แก่อยู่ใต้อำนาจของข้าแล้ว ฉนั้นจะฆ่าแกเมื่อไหร่ สบายบริ้อมาก เชือดคอก็ได้ เอาปืนยิงก็ได้ เอาค้อน ตะพดตีหัวก็ตายชะละ แก่อยู่ใต้อำนาจของข้าแล้ว อ้า มันเป็นอย่างงั้น

เหมือนกันละพวกเราทุกคนมีประจำตัว มีความโลภ มีความโกรธ มีความหลง มีความรัก มีความชัง มีความอิจฉา มีความริษยา อาฆาตมาดร้าย มันอยู่ในหัวใจเราหมด ถ้ามันยึดอำนาจเราได้ เรา เราก็เป็นขี้ข้าเขา ขี้ข้าอยู่ใต้อำนาจเขทั้งหมด อ้า มันจะสั่งงานอะไร ได้หมดทุกอย่าง อ้า อืม พอมันยึดอำนาจได้แล้ว อ้า อำนาจอธิปไตยใหญ่ยิ่ง ของอยู่ในตัวของเราแน่แหละ ใหญ่กว่าเราเสียอีก อ้า อะ อะ อำนาจอธิปไตยใหญ่ยิ่ง อยู่ที่ตัวของเรา ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี ราคะก็ดี โทสะก็ดี มันอยู่ในตัวของเรา เออ

มันทำให้สามภรรยา หัวร้างข้างแตกมาเป็นจำนวนมาก แล้ว ฆ่ากัน ตีกัน อ้า ไม่ฟังคำกัน โมโหโกรธา ไม่มีความอดกลั้นทนทาน ลูอำนาจแก่ความโกรธ ก็ฆ่ากันได้ ลูอำนาจแก่

ความโลภ ก็ฆ่ากันได้ ความอิจฉา ริษยา พยาบาทมันมีอำนาจ
ทั้งนั้นแหละ เราจะเอาตามมันหรือเปล่า อ้า ไม่เอา ไม่เอา ก็อย่า
ไปทำตามมัน อย่ามา อย่ามาแหยม อ้า

เวลาเลื้อยหลับอย่ามาแหยม เออ ให้เขาหลับสบายชะะ กิเลส
ทั้งหลาย เอ้ย เราเชื่อแก่มากก็ชาติแล้ว แก่กิเลส ชิดเชือกิเลส
มาทำบาปทำกรรมมากก็ชาติแล้ว หลายชาติ พันชาติ หมื่นชาติ
แสนชาติ นับไม่ถ้วน ทำไปตามอำนาจกิเลสทั้งนั้นแหละ

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ท่านเมตตาสัตว์โลก
ท่านจึงวาง อ้า ระเบียบวินัยไว้ให้แก่ พวกสัตว์โลกทั้งหลายได้
รู้ รู้จักเข้าใจ ให้สิ่ง (สม)เมตตาทา กรุณา มกิดา ขึ้นในหัวใจของตัว
อย่าให้ความโลภ ความโกรธมา อ้า ขึ้นมีในหัวใจของเรา เราก็ฆ่า
กิเลสได้ ก็ให้ตาย ราคะ โทสะ โมหะ มันก็ตายไป ตายไปทีละ
น้อยๆ เราก็มีอำนาจเต็มที่ มีสติตั้ง รู้ตัวอยู่เต็มที่ ทำอย่างนี้
มันผิด ทำอย่างนี้มันถูก รู้จักเหตุผลไปในตัว เราก็เลือกเอาแต่
สิ่งที่ดีๆ ใส่ตัว เราก็เป็นผู้เจริญเท่านั้นเอง เป็นนักภาวนาไป

ทะเลาะกันอยู่ในป่าก็มี นักภาวนาจี๋ปะตัวอะไร ถึงเป็นอย่างนั้น
ถึงฆ่ากันตีกัน อ้า ขนาดนั้น เป็นนักภาวนาต่อแผล ต่อแผล
ยุให้รำ ต่ำให้ร่ำ ยั่วให้แตก แยกให้ออก มันยุเรา อย่าไปฟังคำ
มันนะ เออ

สามีภรรยาแสนที่จะรักกัน มันยุให้รำ ต่ำให้ร่ำ ยั่วให้แตก
แยกออกจากกัน ไปอยู่คนละบ้านคนละช่องไป หาเมียใหม่ หา
ผู้ใหม่ทำนองนี้ มันยุ มันยุให้รำ ต่ำให้ร่ำ ยั่วให้แตก มันแยก
ให้ออก หึ ดอกลิ้มเข้าไปมันเป็นแตกออกจากกัน แล้วกลับคืนต่อ
กันอีกไม่ได้แล้ว อ้า สบายเขาใหม่ละ มันก็ไปนั่งตบมือ หัวเราะ
เราอยู่ทางอื่นแล้ว อะ ไปยุให้รำ ต่ำให้ร่ำ นั่งหัวเราะเราอยู่นั้น
สำใจแล้วๆ เรายุให้ได้ อ้า ให้รำ ต่ำให้ร่ำ ยั่วให้แตก แยกให้
ออก ได้ตามความประสงค์เราแล้ว มันเป็นอย่างนี้เรื่องกิเลส
ยุคน ให้ยุ ให้แตก อ้า

ก็เพราะที่เกิดสงครามกันในแต่ละประเทศ ก็เพราะยุให้รำ
ต่ำให้ร่ำ ยั่วให้แตก แยกให้ออก นั่นเอง มันมีแผน แผนการ
ยุให้รำ ต่ำให้ร่ำ ยั่วให้แตก มีแผนก่อกวน ความสงบ ให้เกิดมี
ในประเทศนั้น ต่อไปเราก็ยึดอำนาจได้ เพราะเขายุให้รำ ต่ำให้ร่ำ
ยั่วให้แตก ได้แล้วมาเป็นฝ่ายของเราแล้ว ก็ง่ายนิดเดียว สนเขา
สนจุมูกได้แล้ว สนจุมูกได้แล้วก็ถูกเขาจูงไปจ้อย (หัวเราะ) นั้น
เออ เหมือนกันแหละ

เราเป็นมนุษย์ มีอิสรภาพ เสรีภาพเต็มที่ อย่าให้คนอื่น
มายุให้รำ ต่ำให้ร่ำ มายั่วให้เราแตกแยก สามีภรรยา เพื่อน
สหาย เออ ทำงานด้วยกันอยู่ด้วยกัน อยู่ด้วยกันแล้วก็มายุให้รำ
ต่ำให้ร่ำ ยั่วให้แตก แยกให้ออก แตกวง อ้า มันเป็นวง เป็นวง
ของมัน เนืองงเหล้าก็มี วงการพนันก็มี วงอะไรต่อมีทั้งนั้นแหละ

อืม แต่ละวงละวง มันยให้รำ ต่าให้รั้ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก
 เข้าใจไหม เออ อ้า ถ้าไม่เข้าใจก็เรียนใหม่ซะก่อน อ้า ยืมสิ เขา
 มายให้รำ ต่าให้รั้วอย่างนั้น ยืมฟัง ยืมฟังไม่ไปตามมัน โอ้ คน
 คนนี้ก็โง่ถึงขนาดนี้เน้อ ถูกเขายูให้รำ ต่าให้รั้ว ยั่วให้แตกกันได้
 ขนาดนี้ คนมันก็โง่ขนาดนี้หรือ อ้า เราจักไม่โง่อย่างเขาเน้อ ไม่ฟัง
 เขาจะยุ่งังไรเราก็ไม่ฟัง ต้นของเราอย่างที่ถูก อะไรมันถูกมันต้อง
 เราจะต้น ต้นอย่างเดียว ต้นในทางที่ถูกไม่เป็นไรหรือ แต่อย่า
 ต้นในทางที่ผิดก็แล้วกัน อ้า ให้ต้นของที่ถูก อ้า

เพราะฉะนั้น เรื่องเราจะเอา.. เอาชนะข้าศึกคือกิเลส
 ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก ความชัง ความยินร้าย
 ยินดี ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะ มันยให้รำ ต่าให้รั้ว ยั่วให้แตก
 แยกให้ออก มาหลายสมัยแล้ว เออ แต่สมัยต่อไปนี้ เราได้รับ
 การศึกษาสูงอยู่แล้ว เรายังจะเอาของเหล่านั้นมาเป็นเครื่องมือ
 ของเราอยู่หรือ เออ

เพราะฉะนั้นท่านจึงปลุกระดมมวลชน ให้ต่อสู้กับกิเลส
 ด้วยวิธีปฏิบัติธรรมต่างๆ นานา ในประเทศไทยเนี่ย มีสำนัก
 หลายสำนัก ที่จะปลุกระดมให้ไปในทางที่ดี ที่ชอบ ที่ถูก ที่ควร
 ครูบาอาจารย์ตายไปแล้ว หลายสิบองค์แล้ว หลายละนั้น ท่าน
 เป็นคนปลุกระดมมวลชนเหมือนกัน ทำให้เอาชนะกิเลสให้จนได้
 ในที่สุดท่านก็ตายเสียเอง ท่านหมดกิเลสหรือยัง เออ ท่านยัง
 ไม่ได้หมดกิเลสเลย เราตายเสียก่อน เออ อย่างนี้ กำลังเป็นนัก
 ต่อด่านกิเลส กำลังจะไปสั่งสอนญาติโยมให้ฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลส
 ให้ตาย ฆ่าความโลภ ความโกรธ ความหลง ฆ่าราคะ ฆ่าโทสะ
 ฆ่าโมหะ ฆ่าลงไปให้มันเรียบร้อย ไม่ให้มีมารบกวนบ้านเมืองเรา
 ก็ตัวของเราเอง อะ เป็นข้าศึก ข้าศึกที่ก่อวอนอยู่ในโลกนี้ ไม่มี

ใครมาก่อนวอนหรือ คนอยู่ใกล้ๆ กันนั้นแหละ ทะเลาะกันอยู่
 ทุกวันนะ สามิ ภรรยา เพื่อนฝูงร่วม ร่วมงานกัน เหล่านั้น กับ
 มันก็ไม่พอใจ ไม่กินเส้นกันละ ก็ยให้รำ ต่าให้รั้ว ยั่วให้แตก
 แยกให้ออก เพราะฉะนั้นไม่เอา ไม่เอา เราไม่ออกกับใคร ไม่เข้า
 กับใครหรือ ถ้ามันไม่ถูกเราไม่เอา เออ ใครจะทำไมหา ถ้าไม่
 พอใจ เอาเราไปฆ่าก็ตาม เอาฆ่าซะ อยากฆ่า ฆ่าซะ เออ เขาอยากฆ่า
 ฆ่าซะ เห็นว่าขัดคอเขา อืม เขาจะฆ่าเรา เอ้า ฆ่าก็ฆ่าสิ อ้า เรา
 จะว่าอะไร อ้า มัน ไหนๆ มันก็จะตายอยู่แล้ว อ้า กิเลสมันหุ้ม
 ตัวอยู่แล้ว ให้มันตายหนีจากกิเลสซะก็ได้ เต็ดขาดลงไป

เหมือนดังพระอานนท์ถาม อ้า สามเณรน้อย ถ้าเขาตา
 เธอ เธอจะว่ายังไงละ เออ เขาตาเฉยๆ หรือ ก็รับ เออ บ้าน
 ข้าน้อยเป็นบ้านมิจฉาธิฐิ อ้า มีแต่คนมิจฉาธิฐิเป็นจำนวนมาก
 ถ้าเขาตาเธอ เธอจะว่ายังไง ตาเฉยๆ หรือ เขาไม่ตี ถ้าเขาตี
 เธอ อ้า ดีเสียอีก ข้า ข้าพเจ้ายังไม่ได้ตีเขา เขาตีเสียเอง ถ้า
 ฆ่าทำให้เธอตาย วิเศษมากพระเจ้าคะ เออ ขอรับ ครูบาอาจารย์
 วิเศษมาก ถ้าเขาทำให้เราตายได้ เพราะว่าเกิดขึ้นมามันสู้กับโลก
 มาสู้กับร้อน สู้กับหนาว สู้กับเวียง(งาน) กบงาน กบการ

กับทำมาหากิน มากมายกายเกิน พะเนินเทินทีก ถ้าเขามาเรา ให้หมดธุระในเรื่องทำมาหากินซะแล้ว วิเศษมากพระเจ้าคะ เพื่อน เพื่อน ก็บอกว่าเธอไปได้แล้ว เธอไปเยี่ยมบ้านเธอได้แล้ว ปุณณะ ชื่อว่าสามเณรปุณณะ ว่าไงเน้อ ลูกนางมันตาลี ตานีบุตร อ้า ลูกนางมันตานี เรียกว่าบุตรมันตานีบุตร นะ ชื่อว่า ฉายา ปุณณมันตานีบุตร นี้ตอบกับพระอรหันต์ตอบอย่างงั้น

อรหันต์ถาม ถามว่าเธอไปเยี่ยมบ้านเก่าของเธอมีแต่ มิฉฉาหิสิเธอจะทำยังไง ข้าพระบาทก็ถือว่า ข้าพเจ้าก็ถือว่า เขาดำเฉยๆ หรือ เขาไม่ทำอะไรหรือ อิม ไม่เสียหายอะไร ถ้าเขาประหารเธอละ ดีเธอละ

ก็ดี ดีเสียอีก เราไม่ทะเลาะกับใคร เขาตีเราเท่านั้น ถือว่า ดีเราเท่านั้น ไม่ทำให้ตาย ถ้าเธอ เขาทำให้เธอตาย วิเศษมาก ขอรับท่าน วิเศษมาก

เพราะว่าคนเกิดมาในโลก มีทุกข์ประจำตัวมากมาย ทุกข์ เพราะทำมาหากิน ทุกข์เพราะเจ็บไข้ได้ป่วย ทุกข์เพราะร้อนกัตยุง กินทุกอย่าง อันนี้เขามาทำให้ตายแล้ว ไม่ต้องเป็นทุกข์ในเรื่อง อันนั้น วิเศษมากพระเจ้าข้า ขอรับอะนะ เออ

เธอไปได้แล้ว เธอไปได้ ไปบ้านเก่าเธอได้ ไปเยี่ยมบ้านเก่าเธอได้แน่ ท่านถามกันอย่างงี้ ได้ความจริงออกมาอย่าง เออ พระอรหันต์ท่านตอบกัน เป็นพระอรหันต์นะไม่ใช่.. สามเณร ปุณณะ ไม่ใช่ธรรมดา เป็นพระอรหันต์ เป็นพระอริยเจ้าตอบ เออ พระอรหันต์ถาม พระโมคคัลลาหรือพระสารีบุตรถาม เธอจะ ไปอยู่ได้ยังไง บ้านของเธอเป็นบ้านมิฉฉาหิสิมากมหาศาล ถ้าเขา ด่าเธอจะทำยังไง เออ แก้ออกไป ก็ดี เขาดำเฉยๆ หรือ เขาไม่ทำลาย ถ้าเขาทำลายเธอละ เออ ดี ดีกว่าเขาทำให้ตาย

เออ ถ้าเขามาเธอจน จนตาย วิเศษมาก พระเจ้าข้า ครับ วิเศษ มากครับอะนะ เพราะคนเรามีทุกข์อยู่ในร่างกาย อยากจะตาย มันก็ไม่ตาย มันมีคนอื่นมาทำให้เราตายเสียเอง วิเศษมากครับ เออ จะถือว่าวิเศษมาก คนอยากตายก็ต้องไปผูกคอตายก็มี ไปฆ่าตัวเองตายก็มี ไปโดดเหวก็มี ไปขึ้นต้นไม้โดดลงมาก็มีให้ ตัวเองตาย อันนี้เราไม่ได้หาวิธีอย่างนั้น เขามาทำให้เราตายเอง ก็ถือว่าวิเศษมาก พระเจ้า ครับ อิม เนะ มัน มันไม่เจ้าข้าหรือก ถ้าพระพุทธเจ้าถาม ก็จักแต่ว่า พระเจ้าข้า จะว่า เออ เพื่อนก็ ตอบว่า ปุณณะ เธอไปได้ๆ เธอไปบ้านของเธอได้ อิม ต้องเป็น คนชนะกิเลสได้แน่นอน อิม

งานของเรายังมีอยู่อีกนะ ถ้าพูดไปมากก็มากไป ธรรมะ เป็นอย่างงี้ เราทุกคนที่นั่งประชุมกันอยู่ที่นี่ มีกิเลสมากที่สุด ก็มี มีกิเลสพอนกลางก็มี มีกิเลสเบาแล้วที่สุดก็มี อ้า แล้ว แต่ผู้ที่สำรอกจิตใจของตัวเอง ให้เบา ให้เป็นคนเบาคนบางขึ้นมาได้ คนเบาจะเรียกว่า คนบุญ คนมีบุญ จึงเบาจากความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ เบาบางลงไป เป็นคน

มีบุญแล้ว ขอให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติจนให้เป็นคนเบา คนบางคนมีบุญใหญ่ขึ้นมา เออ มันก็จะไปพระนิพพานได้นะ บุญมีบุญหลาย ตัวเบาแล้ว ไปได้ พอนี้กลับบ้านได้ อาจจะไปได้นิพพานทั้งดิบก็ได้ นะ เออ

เหาะไปเลย หนีไปเลย เหาะไปเลย แวบไปเลย อืม นั่นของมันตัวเบาหมดแล้ว ไม่มีอะไรหนักหนาสาหัสในร่างกาย กิเลสก็เบา ความโลภก็เบา ความโกรธก็เบา ความหลงก็เบา ความรักก็เบา ความซัง ความอิจฉาริษยา ก็เบา เบาไปหมดทุกอย่างเบา เป็นคนเบา เป็นคนเลี้ยงง่ายด้วย เบาด้วย อืม จิตเบา ใจเบา ไม่มีกิเลส ไม่มีราคะ ไม่มีโทสะ ไม่มีโมหะ เป็นคนเบาคนบางแล้ว ควรจะไปพระนิพพานได้แล้ว เออ ทำหนักๆ เข้าให้จิตมันหลุดจากอาสวกิเลสทั้งมวลซะ ให้มันไปพระนิพพานได้

ดั่งตำราเพิ่นบอกไว้ฉันนั้น อันนี้พูดตามตำราหรือ ตามตำรามันบอกไว้อย่างงั้น ให้ถึงความเบา ทำอะไรให้ถึงความเบา ความบาง เออ มันไม่เบาในที่นี้ มันหนักอยู่นี่ อ้อ แม้แต่จะเดินจะเหิน เดินไปแต่ตัวก็ไม่ได้ ต้องนั่งรถเข็นไป หนักไหม หนักคนเข็นก็ลำบาก เออ คนพยุงขึ้นบันไดบันเดย ก็ลำบากอีก อืม ลำบากทุกอย่าง เออ มันเป็นอย่างนี้ฉันรู้ ธาตุมันเป็นอย่างนี้ แก่ลงๆ มันหนักลงๆ ชันธ ชันธทั้ง ๕ เป็นภาระอันหนัก

**ภารา หะเว ปัญจักขันธา
ภาระหาโร จะ ปุคคะโล
ภาราทานัง ทุกขัง โลเก**

เห็นແหม່ เป็นของทุกข์ในโลก มันหนักเข้าๆ เป็นของทุกข์ในโลก เพราะฉะนั้นจงทำให้มันสิ้นไปซะนะ พวกเราทั้งหลายตื่นจากอาสวกิเลสซะให้มันหมดใน.. การครองชีพของเรา การทำมาหากินของเราให้มันหมดไปๆ อยากให้มันเบาไปๆ สบาย เออ

ท่านก็ยิ่งว่า หลวงปู่ฉันมีภาระเบาแล้วหรือ ไม่ใช่ ไม่เบา ไม่หมด ไม่หมด มีของหนักๆ เออ เอามาใส่เรามากมายอยู่ มากมาย เดียวก็สร้างอันนั้น เดียวก็สร้างอันนี้ขึ้นมา ถ้าไม่สร้าง มันก็ไม่มีที่อยู่ที่อาศัย อ้า ต้องดูแลมัน ภูฏีกูต่างมัน ปลวกกิน หรือเปล่า เออ มันเสามันขาดหรือเปล่า มันรั่วหรือเปล่า หลังคา มันรั่วหรือเปล่า

๑๑ เหล่านี้ต้องดูแลมัน อ้า แต่ว่าดูแลอย่างมีปัญญา มีปัญญา อย่าให้มันหนัก ทำให้มันเบา ทำให้มันเบา ให้มันเบาๆ บางๆ อ้า มีวิธีทำอยู่ ทำให้มันเบา มันบาง เออ หาแนวเหล็กไม้ แนว เปลี่ยนให้เขา เขาชอบใจเขาก็เอา อ้า เขาก็เปลี่ยนเอา เอาของเขา นั้นละมาซ่อม มาซ่อมภูฏีกูสร้าง ที่อยู่ที่อาศัยเอาของเขาที่เขา มา แลก เอาของของเราละ เอามา สร้างภูฏีกูต่าง อ้า ที่อยู่ที่อาศัย หลังคา มันรั่วมันก็จะหายไป อ้า พื้นมันทะลุมันก็จะหายไป ปลวก กินเสามันก็หมด อ้า มัน มันก็จะหายไป

มีปัญญาหาหนทางแก้ไข ต่อกันทำเป็นเสาไม้มาฝังดิน มัน ปลวกกินได้ บัดนี้เรามีปัญญา ให้เขาตีเข็มลงไปใต้อีกๆ เพื่ินเนื้อ ตีเข็มลงไปใต้อีกๆ จนมันอยู่แล้ว อ้า จึงมาหล่อเสาต่อขึ้นมาอีก อ้า ว่ายังงั้นจะกินได้ไหมปลวกอ้อย อ้า กินไม่ได้แล้ว กินไม่ได้ เพราะว่าเข็มเป็น เป็นปูน เป็นเหล็กเป็นปูน อ้า มันก็แข็งแรง กว่าเดิม จะมากินอีกไม่ได้หรอก อ้า

เพราะฉะนั้นจึงมีการตกลงกันสร้างมหาเจดีย์ ให้มันพึ่งพา อาศัยได้ จำนวนมาก เป็นอเนกประสงค์ อ้า ไม่ใช่ทำน้อยๆ เบาๆ ทำให้มันเป็นอเนกประสงค์ในเนื้อที่แห่งนั้น เออ ให้มันใช้งานได้ หมดทุกอย่าง เออ เนอะ

คิดไปคิดมา ความคิดใหญ่(มาก) หมาหลายเจ้า กินข้าวหลายเฮียน(บ้าน) (สุนัขหลายเจ้าของ กินข้าวหลายบ้าน)

ธรรมดालะ เฮ้อ กินข้าวหลายเฮียน(บ้าน) ความคิดใหญ่(มาก)

๑๑ แต่ว่าไม่แบกไม่หามมันหรือแล้วแต่เขาจะช่วย แล้วแต่ เขาจะยินดีในงานก่อสร้างเหล่านั้น ถ้าเขายินดีเขาคงจะไม่ทนาศาธการ ก็ไม่เป็นของหนัก ถ้าไม่ทนาศาธการแล้ว ยินดีที่จะ ช่วยเหลือ อ้า ดังที่เราทำมาทุกครั้งละ เดียวนี้ทำงานมาอยู่ที่นี้ หลายครั้งแล้ว มีการทอดผ้าป่า มหาฐฐิน ทอด อ้า ผ้าป่า กองทุนของโรงพยาบาลบ้าง ทอดผ้าป่าการสร้างเจดีย์บ้าง เหล่านี้ มีทุกหนทุกแห่งไปละ อย่าไปถือว่าเป็นของหนัก

ถ้าเรามีก็ มีน้อยทำน้อย มีมากทำมาก ไม่มีใครกดขี่บังคับ ทำนทั้งหลายหรือ ถ้าทำนทั้งหลายพอใจยังงั้น ก็ทำอย่างงั้น เงแหละ ดังที่แสดงมาก็ยุติ สรุปลแล้วยุติด้วยเวลา เอวังก็มี ด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานทำบุญครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๙
หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ
วันจันทร์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ วัดอรัญบรรพต ต.บ้านหม้อ
อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

ตั้งใจเต๊อ คนหูหนวกอะ หลวงปู่มันเป็นคนหูหนวก
พูดอะไรก็ไม่ชัดเจนหรอก

นะโม ตัสสะ ะคะวะเต อระหะโต สัมมาสัมพุทเธ
นะโม ตัสสะ ะคะวะเต อระหะโต สัมมาสัมพุทเธ
นะโม ตัสสะ ะคะวะเต อระหะโต สัมมาสัมพุทเธ
บูชา จะ ปูชะนียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง ขุ
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อนุสนธิก็สืบเนื่องมาแต่พระบรมครูสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ได้โปรดประทาน ธรรมเทศนาไว้มากมายเหลือเกิน ถ้าจะนับจะ จะประมาณแล้วก็ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เห็นว่ามันหลายเหลือเกิน แต่ว่าเราเอา เฉพาะบางสิ่งบางอย่างออกมาบรรยาย ให้ท่านฟัง หมายถึงบูชา บุคคลที่ผู้ที่ควรบูชา บิดา มารดา ก็เป็นผู้ที่ควรบูชา ครูบาอาจารย์ ก็เป็นผู้ที่ควรบูชา ผู้มีอายุสูงทั้งหลายก็เป็นบุคคลที่ควรบูชา เหมือนกัน เราทำวันนี้เป็นทักษิณานุประทาน ก็เป็นการบูชาคุณ ของครูบาอาจารย์ผู้มีคุณต่อโลกต่อประชาชนทั้งหลาย ท่านได้ แนะนำสั่งสอนไป ทุกหนทุกแห่งไม่ว่าจังหวัดไหนๆ

ถ้านิมนต์ท่านไปแสดงธรรม ท่านไม่เคยปฏิเสธ ไปทุกหน ทุกแห่งละ ไปจนเป็นลมเป็นแล้งอยู่ในรถก็ช่างมัน มันหายเอง หรือทำให้มันหายแล้วก็ถึงที่ ก็คงจะแสดงได้เทศน์ได้ นั่น อันนี้ เมตตาคนขนาดนั้น เมตตาต่อชาวโลกทั้งหลายที่ยังลืมนตาอัปาท ไม่ทั่วถึงธรรมวินัย บาปบุญคุณโทษ อะไรก็ยังไม่ทั่วถึงทั้งที่ อดสำหรับพยายามไปทุกหนทุกแห่ง ต้องการถ้าอยากให้มีมนุษย์

ทั้งหลายได้ยินได้ฟังธรรมะ คำสั่งคำสอนของพระบรมศาสดา เออ ให้แพร่หลายออกไป อันนี้ก็เหมือนกันแหละ จำเป็น หนีไม่พ้น เขาเอาจับไฟจุดเอา เออ ถ้าเป็นจะไป ก็หนีไม่พ้น ก็ต้องพูดให้ฟัง ธรรมดาส่งที่สวยๆ งามๆ ก็หลายสิ่งหลายอย่างประกอบ กันสมมติว่าดอกไม้ในแจกันเนี่ย มีก็อย่าง มีก็สี มีหลายสี หลายพันธุ์ เอามาประดับเข้าแจกันดอกไม้เป็นเครื่องสักการบูชาแล้ว แล้วก็สวยงามดี คนเราก็เหมือนกัน ที่มาเป็นพุทธบริษัท ประพฤติ ปฏิบัติตนในพระพุทธศาสนาก็มาจากตระกูลต่างๆ กัน ไม่ได้มาจากตระกูลเดียว คนทุกข์ก็มี คนเจ็บก็มี คนรวยก็มี ข้าราชการ ก็มี เป็นทหาร เป็นตำรวจก็มี มาร่วมประชุมชุมนุมกันที่นี่ มอง เข้าแล้วก็งามไหมละ คนมีศีล ต่างคนต่างมีศีล มีธรรมมารวม กันอยู่ในศาลาแห่งเดี๋ยวนี้ มองไปแล้ว งาม น่าอวดชาวโลกเขา บางประเทศ บางประเทศเขาไม่มีประเพณีแบบนี้ สนุกสนานกัน เพลิดเพลินไปเฉยๆ ไม่ระลึกถึงตัวเองว่าเราจะขัดเกลากิเลสของเราให้มันเบาบางได้อย่างไร เออ อันนี้ท่านก็บัญญัติไว้แล้ว เครื่อง ขัดเกลากิเลสเพื่อบอกว่า

ทานัง เทติ สีลัง รัทชะติ ภาวนานัง ภาเวตตะวา

อันนี้เป็นเครื่องประดับมนุษย์ทั้งหลายให้งามในที่ทุกสถาน ในการทุกเมื่อ ถ้าเรามีศีล มีธรรมประดับกันประดับตัวอยู่แล้ว ก็เป็นคนงามไม่ล้ำสมัยเขาเลย นำสมัยและก็ใหม่เสมอน่าดูน่าชม คนมีศีล มีธรรมมารวมกันแล้วมันก็ดูงามขึ้นมหาศาลละ งามมาก เหลือเกิน ศีลธรรมตัวนั้นพาให้สวยให้งาม อันไม่มีศีลมีธรรม กินเหล้าเมามา ย้อแอ้อๆ เดินซัดๆ เซๆ ไปตามถนนหนทางก็

ไม่ค่อยมีใคร ใครไม่ดีละ ก็ชนแหลักไปเรื่อยๆ อย่างงี้ อันนี้คน
ชนิดนั้นมาในสังคมนี้ จะงามอย่างนี้หรือเปล่าหนอ คงจะไม่งาม
เครื่องประดับของคนก็คือศีลธรรมนั่นแหละที่พาให้เป็นคนสวย
คนงาม

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีสัง จีวิตะมุตตะมัง

ธรรม ธรรมะ กรรม กัมมังก็หมายถึงการงานที่บริสุทธิ์
สะอาด ไม่มีโทษ การงานที่ไม่มีโทษ กัมมัง วิชชาหมายถึงความรู้
ความเข้าใจในธรรมะธัมโมเนี่ย

สีสัง จีวิตะมุตตะมัง

หมายถึงว่าผู้มีศีล มีธรรมไปที่ไหนเทวดาก็หลีกทาง ภูตผี
ปีศาจก็หลีกทาง เราจะเดินทางไปที่ไหนๆ ภูตผีปีศาจจะเดิน
ขวางทางอยู่ก็ต้องหลีก หลีกทางให้ อ้อ ผู้เป็นอุบาสกมาทางนี้
แล้ว พวกเราจะไปประมาทไม่ได้ ผู้มีศีล มีธรรมมาทางนี้แล้ว
ควรยกมือไม่ทนาสาธุกกับท่านเหล่านั้น เพราะท่านมีศีล มีธรรมเนาะ
เป็นเครื่องหมายของคนดีทั้งหลาย เออ คนดี คนที่ทำประโยชน์
ให้แก่ชาวโลก

ยกตัวอย่างเช่น พระคุณเจ้าทั้งหลายทั้งหมดนี้แหละ เป็น
ทั้งผู้ทำประโยชน์ให้แก่ชาวโลก ทำเพื่อให้ชาวโลกเป็นตัวอย่าง
ดูแลเป็นตัวอย่าง ให้ได้ดู ได้ทำศนานุตรริยะ ได้ดูสิ่งที่เป็นมงคล
สิ่งที่เป็นบุญเป็นกุศล ได้เห็นผู้สังวรระวังในศีลในธรรมดีแล้วก็
น่าเคารพ น่ากราบไหว้ แม้คนอยู่คนละต่างชาติ ต่างแดนก็ตาม

อาจเป็นผู้มีศีล มีธรรมขึ้นมาแล้ว เกิดความเลื่อมใสศรัทธาโมทนา
สาธ จะเป็นผู้รังก็ดี ญีปุณก็ดี เยอรัมก็ดี พระต่างชาติมา พวก
เราไม่เคยแสดงความรังเกียจ เลยเคารพกราบไหว้เต็มศรัทธา
ของตัวเอง ไม่ได้ตำหนิติโทษเลย งามในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ
เหมือนดอกไม้ที่เก็บมาจากต้นไม้ต่างสี สีสนัวรรณะของมันต่างกัน
เอามารวมในแจกันอันเดียวหน้าดูน่าชมมากขึ้น

อันนี้ก็เหมือนกันบุคคลผู้มีศีล มีธรรมจะเป็นชาติฝรั่ง
อังกฤษ เยอรัม ญีปุณก็ตามใครๆ ก็ตามแล้ว มาบรรจุอยู่ใน
เสนาสนะแห่งนี้ศาลาแห่งนี้ มีทั้งฝรั่ง มีทั้งอังกฤษ มีทั้งเยอรัม
มานั่งอยู่ที่นี้ละ งามไหมละ งามมากเลย เพราะต่างคนต่าง
สังวรระวังตัวเอง ระวังกายตัวเอง ระวังวาจาตัวเอง ระวังใจ
ตัวเอง ให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมแล้วก็งาม จะเป็นชาติไหน
ภาษาไหนก็ตาม งามไปหมด อ้า เรียกว่ามณฑลหรือว่าพุทธมณฑล
เออ หรือว่าพุทธบริษัททั้งหลายที่ตั้งอยู่ด้วยคุณธรรม น่าดู
น่าชมเหลือเกิน

ถ้าไปกินเหล้าเมามาเซซ่าย เซชวา ชนโน้น ชนนี้ใครว่า
อะไรให้ก็ตาขวางใส่เขา เห็นเป็นสมณะก็ตามเถอะ อย่างนั้น เขา
ดูหมิ่นได้ เขาดูถูกได้ เขาขาดความเคารพเลยถ้าเป็นอย่างงั้น

ตามความเห็น เห็นประจักษ์ ตีกันหัวร้างข้างแตกไปหลายราย เพราะหัวโล้นๆ เฉย ห่มผ้าเหลืองเฉยๆ แต่ว่า กินเหล้าเมามา ยึดฝิ่น เฮโรอีน กัญชามาเสพติดให้โทษทุกอย่าง หัวโล้นแต่ว่า หลอกหลวงโลกเขาเฉยๆ แต่การประพฤติปฏิบัติไม่เข้าท่าไม่เข้าชั้น แล้ว อย่างนี้เรียกว่า ทำลายคุณธรรมของตัวเองให้ย่อยยับไป ขาดความเคารพ ขาดความนับถือ ขาดความสักการบูชา ขาดหมดทุกอย่าง แม้จะมีอาหารกินดี ๆ ก็ไม่อยากถวาย เออ เพราะว่า ทำผิดกฎหมายศีลธรรม ไม่อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม อันนี้ก็เป็นการทำลายชื่อเสียงของตัวเองเหมือนกัน

เราเป็นพระ เราเป็นเณรเราไปทำอย่างนั้น ประชาชนเขา จะสาธุการหรือเปล่า อ้า ไม่ ไม่มี ไม่มีใครสาธุ โมทนาสาธุการ แม้เทวดาที่มีกายทิพย์ อ้า เห็นแล้วก็ไม่เคารพไม่ยำเกรง สายหัว เทวดาทั้งหลายสายหัว โอ้ย ไม่ไหวแล้ว ทำอย่างนี้พุทธบริษัท ย้ายพระพุทธศาสนาถึงขนาดนี้ ยังจะให้เขาเมตตาปราณียังไงได้

นั่นเราคิดเองง่ายๆ ถ้าเห็นพระคุณเจ้าจำนวนมากมายก่ายเกิน อย่างนี้ ถ้าหากประพฤติปฏิบัตินอกกรอบออกไป ไม่อยู่ใน ขอบข่ายของศีลธรรมแล้ว จะเป็นยังไง นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายมองเห็นแล้ว สะอิดสะเอียน เออ นำเกลียดน่าชังเหลือเกิน ถ้าเห็นเณรกินเหล้าเมามา เซซ่าย เซขวาไป ไปนั้นๆ อะไรขวาง หน้าก็เตะแหลกลาญไปอย่างงี้ก็มี

ถ้ามีพระชี้เหล้าอย่างงั้นไปในบ้านเรา เราจะยินดีต้อนรับ หรือเปล่า อ้า อ้า คงจะไม่ยินดีปรีดาปราโมทย์สาธุการแต่อย่างใด อาจจะมีมองอย่างเฉม่นๆ อย่างนั้นละ มองไปไม่เลื่อมใสไม่ศรัทธา ในบุคคลเช่นนั้น เพราะฉะนั้นบ้านของเราก็มีบุคคลตัวอย่าง บุคคล ตัวอย่างของโลก ชาวโลกสักการบูชาอยู่ทุกวันนั้นก็พบก็มีคุณ คือ ศีลธรรมเป็นเครื่องหมาย เป็นเครื่องหมายที่ทำให้งามอยู่ทุกอย่าง อยู่ทุกเมื่อเชื่อกันไม่จืดไม่จาง มีอาหารดี ๆ มีของอยากทำบุญ ทั้งหลาย คิดอยากไปไหว้ ไปกราบ ไปสักการบูชาท่านผู้มีศีล มีธรรมอย่างงั้น และก็มีผู้มีเมตตาอีกด้วย

อ้า อย่างครูบาอาจารย์ที่ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศ ไม่ว่าภาคไหนๆ ท่านไปที่ไหนก็มีคนสักการบูชาเคารพกราบไหว้ อยากทำบุญสุนทานอยากถวายสิ่งถวายของ มันเป็นเพราะอะไร เป็นเพราะคุณธรรมของท่าน วินัยของท่านดี ไม่ต่าง ไม่พรัย ไม่เปื้อนเปรอะเลอะเทอะ งามทุกเมื่อ เออ งามหน้างามตา งาม กิริยา งามมารยาท งามเชื้องามชาติ งามวาสนา งามจิตงามใจ งามในศรัทธา เออ ไม่ต้องหาเครื่องประดับประดาสวยๆ งามๆ มาใส่หรอก

พระเจ้าพระสงฆ์ หัวโล้นห่มผ้าเหลือง สีเข้ารูปเข้าร่างกัน สีไม่ต่างกัน ไม่แตกต่างกัน เออ ถ้ามาในที่นี้มีสีดำๆ มีสีแดงๆ

มาปะปนหม่ออยู่ จะดูออกไหม จะดูได้ไหม กิริยามารยาท การกระทำ ความประพฤติปฏิบัติศีลธรรมอื่น ก็ผิดหม่ออีกนั่นแหละ มันจะไม่สวยดี มาทำลายศรัทธา ทำลายศรัทธาของญาติของโยมให้เสื่อมลงเห็นได้ชัด อ้า เดินทางผ่านกันไป เขาก็ไม่เคารพไม่นับถือไม่ศรัทธาไม่บูชา อ้า มันเป็นไปอย่างงั้นมัน มันไม่มีเอื้ออำนวยกันเท่าที่ควร

ถ้าพระคุณเจ้าทั้งหลายมีธรรมมีวินัยอันดีงามอยู่ มองดูเวลาไหนก็เย็นตาเย็นใจจะคิดอยากทำบุญสุนทาน ก็เลยอาราธนา มา หรือไม่ได้อาราธนามา ก็มีศรัทธามากันเองมารวมกันอยู่ใน มหาสังฆนิบาตแห่งนี้ก็งามอยู่อย่างนั้นทุกเมื่อ เทวดามองเห็น แล้วก็ชื่นชมชื่นใจ เออ สามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ ภัยย่อมเข้าพาดฟัน หมู่นั้นฉิบหาย เพิ่นบอกไว้แล้ว บอกไว้ยังงัย สามัคคี เออ ใน ความสามัคคีความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข เราปรารถนา

อะไรก็สำเร็จ วัดวาศาสนาอะไร ก็จะสำเร็จทุกอย่าง เอาความ พร้อมเพรียงซึ่งกันและกันไม่แตก ไม่แยกกัน อยู่คนละวัด อยู่คนละอาวาส อยู่คนละจังหวัด อยู่คนละหัวเมืองมาเห็นกัน แล้วก็ชื่นอกชื่นใจ เออ ดีอกดีใจ โยมนาสาธุการด้วย

อันนี้หลักของศีลธรรมของพระพุทธศาสนาที่มั่นคง ก็ เพราะว่า ท่านมีความพร้อมเพรียงกันทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ทอดทิ้ง กัน ไม่นิ่งดูตายกัน ไม่ใจจืดไม่ใจดำไม่รังแกกัน อ้า เอาใจช่วยกัน อยู่อย่างนี้แสดงว่า

สงขาสั่งข้สสะ สำนคคิ

ทำความสุขให้เกิดขึ้น เพราะความสามัคคีความพร้อมเพรียงกัน
เออ ไม่แตกไม่แยกกัน ประพฤติธรรมวินัยก็อันหนึ่งอันเดียวกัน
อยู่อย่างงั้น เป็นสิ่งที่ทำให้หมุงาม หมุ้งสวย หมุงงามนำเคารพ
นำบูชาสักการะ นำทำบุญ เออ

ถ้าหากว่าทะเลาะกันบ่อยๆ เบี่ยงๆ ตีกันหัวร้างข้างแตกอย่างงี้
อุบาสกอุบาสิกาผู้กำลังศรัทธาอยู่ก็ แป้วใจ ไอ้โฮ ทำไมทำกันได้
อย่างงั้น ทำไมตีกันได้อย่างงั้น นำอายุเทวดาเหลือเกิน เราไหว้
พระ เออ กราบไหว้พระ ทำบุญกับพระอยู่เรื่อยๆ ถ้าไปประพฤติน
นอกนอกรทางอย่างนั้น หัวใจของอุบาสกเป็นยังไง หัวใจของ
อุบาสิกาเป็นยังไง แป้วใจ เศร้าหมองใจ ไม่สบายใจ

เห็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตั้งอยู่ในธรรม ธัมโม มีวินัยเป็น
ที่ประดับตัวเอง ก็เหมือนดอกไม้หลากสี ดังที่ยกขึ้นเบื้องต้น
ดอกไม้หลากสีได้จากตระกูลต่างๆ เอามารวมใส่แจกันใหญ่ๆ
อันเดียว มองดูแล้วสวยงามแต่ถ่ายรูปก็งาม ไปติดอยู่ในรูปมัน
ก็งามอยู่อย่างนั้น

งามหน้า งามตา งามกิริยา งามมารยาท งามเชื้อ งามชาติ
งามวาสนา งามจิต งามใจ งามในศรัทธา ไม่จืด ไม่จาง ไม่ห่าง
ไม่หาย อยู่อย่างงั้นทุกวี่ทุกวัน มีความเคารพและก็นับถือบูชา
ไม่จืดไม่จางเลย อยู่ถึงต่างจังหวัดไกลออกไปโน่น ก็พากันหลังไหลมา
มาบูชาคุณครูบาอาจารย์ มาเคารพพนบถนอบ มาทำบุญสุนทาน
เอ้อ นำไมทนาสาธการเหลือเกิน

อยู่ไกลมิใช่ง่ายนะ สุกพรรณบุรี อะ นครปฐม สุกพรรณบุรี
มาทางตะวันออก นครพนม สกลนครมาถึงอุบลราชธานีก็มี
พากันตั้งใจมา นัดหมายกันมา หรือได้ยินข่าวว่าท่านจะมีบุญวันนั้น
วันนี้ ก็ตั้งอกตั้งใจถ่อสังขารตัวเองมา ถึงเดินไม่สะดวก ก็ยัง
ขาหักขาห่าน(กะเขลก)เดินมา จะเย้อขยักก็มี เออ อิมแต่อาศัย
นั่งรถมา มาจากทางไกลๆ นั่งรถมา ถ้าเหนื่อยยากลำบากขนาด
ไหนก็ทนเอา เพราะหัวใจศรัทธา อ้า งามหน้า งามตา งามกิริยา
งามมารยาท งามเชื้อ งามชาติ งามวาสนา งามจิต งามใจ
งามในศรัทธา เหลือกินเหลือใช้แล้ว

เพราะฉะนั้นขอฝากท่านทั้งหลาย เออ ทั้งคฤหัสถ์และ
บรรพชิตมารวมกันอยู่ที่นี่ ขอฝากความหวังไว้กับท่านทั้งหลาย
ท่านทั้งหลายก็คงจะทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาต่อไปอีกนาน
เท่านั้น จนกว่าชีวิตจะหาไม่

เพื่อนละตายเป็นตาย เออ เราจะบูชาอยู่อย่างนี้ ใครจะไม่
แนะนำ ให้เราให้ล้มเลิกจากการกราบ การไหว้ การสักการบูชาจาก
พระเจ้าพระสงฆ์ชะ มีมาแนะนำอย่างงั้นเขาหาว่า งามกาย อ้า
ไม่รู้จักทางเจริญอะไรเลย กราบไหว้อยู่อย่างงั้นไม่รู้จักเบื่อ นีวิธี
เขาแทรกแซงเข้ามา แทรกแซงเข้ามาอย่างนี้ ในครั้งพุทธกาล
เพื่อนก็มีวิธีอย่างงี้เหมือนกัน แทรกแซง แทรกแซงไปถึงพระพุทธเจ้า

ชะด้วย อ้า ทำยังไงพระพุทธเจ้าจะเสื่อมลาก เสื่อมยศ เสื่อม
จากคนเคารพนับถือ เออ วางแผน เออ ไปจ้างวานผู้เหี้ยผู้หญิง
อะไรมา อ้า เป็น ก็อ้อมท้องมาเอา น้ำเต้ามามัดใส่ท้อง เออ และ
ก็ทำว่าไปชี้หน้าชี้ตาพระบรมพระศาสดาต่อธารกำนัล ต่อที่ประชุม
มัวแต่เทศน์อยู่นั้นแหละ อ้า มัวแต่เทศน์อยู่นั้นแหละ อ้า อันนี้
เขาใกล้จะคลอดแล้ว เออ ไม่ดูแลจัดสถานที่ให้คลอดอะไรเลย
ไม่มี มีแต่เทศน์คนอื่นอยู่นั้นแหละ ประชาชนได้ยินได้ฟังถึง
อ้า มันอะไรกันน่า มันเป็นไปได้ยังไง พระบรมพระศาสดาจะ
เป็นไป อ้า ไปร่วมประเวณีกับผู้หญิงอย่างนี้เสียหรือ

เออ ร้อนถึงเทวดา เทวดาในชั้นฟ้าพูน(โนน)แหละ เตือด
ร้อนเอาแหละ พระบรมศาสดาพระบรมโदन โदनใส่ร้ายป้ายสี
ขนาดนั้น ให้ไปจัดการด่วน อ้า เทวดาทั้งหลายเอ๊ย ให้องค์หนึ่ง
เป็นลมใหญ่ไปพัด อ้า องค์หนึ่งแปลงตัวเป็นหนูเข้าไปในผ้าถุง
มันกัดสายน้ำเต้าที่มัดใส่ท้องไว้ ลองแล้วก็ ก้องค์หนึ่ง ก็เป็นลม
เป็นวาทะ ลมพัดให้มัน ชะเวิกชะวาก(เปิดกว้างและลึกเข้าไป) อ้า
วুবาบเปิดเผยมันอ้าชะ อย่าให้มันไปใส่ร้ายป้ายสีพระบรมศาสดา
ผู้ที่เคารพนับถือของพวกเราให้ได้ เทวดาก็พร้อมกันลงมาดั่งกล่าว

กำลังชี้หน้าชี้ตาอยู่ว่าอย่างงั้น ประชาชนทั้งหลายก็ตกใจ โอ้
จะเป็นไปได้หรือพระบรมศาสดา อืม ใครจะตอบผู้หญิงคนนั้น
นางฉัญจมาณวิกา

อันเรื่องมันรู้สึก เธอกับฉันเท่านั้น คนอื่นเขาไม่รู้หรอก
เออ แนะ ท่านไม่ได้ว่าเธอมาใส่ร้ายฉันอย่างงั้นอย่างงี้ ไม่ได้ว่า
เรื่องนี้รู้แต่ฉันกับเธอเท่านั้น อ้า รู้ยังไง ก็รู้ว่าฉันไม่ได้ร่วมกับเธอ
เธอก็รู้ว่าฉันไม่ได้ร่วมกับเธอ รู้ทุกอย่างเป็นแผนของเธอ
ต่างหากหรอก แต่ลมพัดมาอย่างใหญ่เลย แล้ว อะ หนูก็เข้าไป
กัดสายของน้ำเต้าอยู่ในสะเอบเพิ่นละ ตกกลิ้งโคโล่ออกมา พอ
น้ำเต้าตกกลิ้งโคโล่ออกมา แทบจะเอาตัวไม่รอดนะแหละ อ้า

พวกบริษัททั้งหลายนั่งประชุมอยู่นั้น ลูกฮ้อกันขึ้นจะ
กระที่บ อ้า ผลักใส่ออกไปนอกรั้วจากพระวิหารนั้นซะ จากที่
ประชุมนั้นจะผลักใส่ออกไป ไปถึงทุ่งนา ไปถึงทุ่งนา แผ่นดินก็
แยกออกดูเอาอย่างน่าทุเรศ เมตตาจริงๆ

ถูกแผ่นดินสูบไปต่อหน้าต่อตา นางฉัญจมาณวิกา
ว่าผู้ใส่ร้ายป้ายสีพระบรมศาสดา เห็นได้ชัดเจนและก็ประกาศ
ความดีเด่นของพระพุทธเจ้าให้ทั่วโลกได้ทราบด้วย ไม่ธรรมดา
แผ่นดินสูบมาหลายรายแล้ว

ท่านเทวทัตก็แผ่นดินสูบ นางฉัญจมาณวิกา ก็ถูกแผ่นดินสูบ
พระเจ้าสุปปพุทธะก็ถูกแผ่นดินสูบ โอ้ แผ่นดินสูบ มาหลายราย
แล้ว มันเป็นอย่างงั้น เรียบ อ้าใส่ร้ายป้ายสีบุคคลไม่มีความผิด
มันเป็นโทษไปถึงตนเอง เพราะฉะนั้นอย่าเพ็งริเลย พวกเราอย่าริ
อย่างนั้น เออ คนที่ไม่มีความผิดไปใส่ร้ายป้ายสี อ้า อ้า ใส่แต่
ให้มีเรื่องมีราว ให้เสื่อมจากชื่อเสียงเกียรติยศ รสนิยมทั้งหลายชะ
อ้า ตั้งใจจะกลั่นแกล้งเขาวิธีนั้น ก็เป็นบาปจนถึงแผ่นดินสูบ

เพราะฉะนั้นในเรื่องที่เป็นบาป อย่างเงี้ยเพิ่นก็ทำนายไว้ให้เรา
ได้ทราบมาโดยตลอด

ตั้งแต่ท่านเทวทัตถูกแผ่นดินสูบ นางจิณฺจมาณวิกา
พระเจ้าสุปปพุทธะที่กัณฑ์แก่ง เออ พระบรมศาสดาไม่ให้เป็น
บิณฑบาตทางนั้น เออ ก็ถูกแผ่นดินสูบเหมือนกัน เออ เหม

หลายคนอยู่ถูกแผ่นดินสูบ ในที่สุดก็สับไปทุกคนแหละ
คนดีก็สูบ คนร้ายก็สูบ คนดีเขาก็ตายด้วยความ อ้อ บริสุทธิ
ผุดผ่องเหมือนดังครูบาอาจารย์ของพวกเรานี้ ท่านบริสุทธิผุดผ่อง
ตั้งแต่วันบวชมาจนวันตาย แล้วเป็นไง กระจกของท่านเป็นยังไง
แย่งกันไหม เออ แย่งกันหมดทุกอย่าง กระจกก็แย่งเอา อ้อ ผม
ก็เอาอะไรก็เอาให้หมด อ้อ เพราะท่านเป็นผู้บริสุทธิผุดผ่อง
เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหลายไม่ต้องเดือดร้อนใจ เราตั้งอยู่ในศีล
สมาธิปัญญา ให้บริสุทธิผุดผ่อง เราก็เป็นคนขลังเหมือนกัน
ถูกใส่ร้ายป้ายสีอย่างหนึ่งอย่างใด ก็อาจจะเกิด แอคซิเด้นต์
(accident อุบัติเหตุ เรื่องไม่คาดคิด)ขึ้นมา อ้อ ให้เห็นประจักษ์
เออ หลายอย่างแล้ว เออ คนใส่ร้ายป้ายสีกับผู้ไม่มีความผิด

มันให้ผลมันยังไม่ทันตาย ให้ผลทันตาเห็น เพราะฉะนั้นในสมาคม
มหา.. มหาสมาคมแห่งนี้ มีท่านพระคุณเจ้า มีทั้งอุบาสก มีทั้ง
อุบาสิกาเป็นมหาสมาคมใหญ่อันหนึ่ง ซึ่งหาอ่านให้รู้เรื่องราว
อย่าให้เขาต้มตุ๋นได้ เรื่องใดไม่ผิด เราก็อย่าเดือดร้อนใจ ยิ้มฟังอยู่
เรื่องใด ไม่ได้หาใส่เรื่องใส่เราไม่มี มีเรื่องมีราว อ้อ เราก็ยิ้มฟังอยู่
อย่าไปเดือดร้อน เดือดเนื้อร้อนใจ เราพออกพอใจอยู่อย่างนี้ อ้อ

เหมือนดังสาวกของพระบรมศาสดา เออ พระโมคฺลา
พระสารีบุตร พระโมคฺลา พระสารีบุตร ผู้บริสุทธิผุดผ่องนั้น
เหมือนกันละ อ้อ มีเขาสักการบูชามากมายนี้ แอ้อดัดเยียด
เหยียบกันตาย เออ ก็มีเหยียบกันตาย นางอะไร นางที่เขา
เหยียบตาย ตายแล้วไปเป็นเทวดา ไปเป็นเทพบุตร เทวดาอยู่
เทวโลก ลงมาในงานเผาศพมาให้ปรากฏในสังคมมนุษย์ เออ
ฉันก็ไม่ใช้คนอื่นคนไกลหรอก ฉันก็ถูกเขาเหยียบ ถูกเหยียบตาย
ในวันเผาพระราชทานเพลิงศพพระสารีบุตรนั้นแหละ อิม
ฉันตายแล้ว ฉันก็ไม่ได้ไปตกนรกหมกไหม้หรอก ฉันก็ได้เป็น
เทพบุตรเทวดาอย่างเงี้ยแหละ มากราบไหว้เคารพบูชาศพของ
พระสารีบุตรให้ได้ ส่วนศพของเราเขาเอาไปฝังไปเผาที่ไหนก็ไม่รู้
เออ แต่ว่าจิตของเราไปเป็นเทวดา ได้มาปรากฏการณ์อยู่ในขณะนี้

ท่านทั้งหลายอย่าได้วิตกกังวล สาธุการเอานะ อ้า เนี่ยละ บุคคล
บริสุทธิ์ผุดผ่อง ใครหรือกล้าใส่ร้ายป้ายสียังงั้นมัน ก็ไม่เสียหาย
อะไร เพราะเราบริสุทธิ์อยู่ ดีอยู่ เออ เราจะใส่ร้ายป้ายสีไปถึง
ไหนก็เรื่องของเขาเป็น เรื่องของเราไม่หวั่นไหว เออ ยังบริสุทธิ์
ผุดผ่องอยู่ เออ มีหุมีตาเหมือนกันกับหมู มีความพยายามที่จะ
ทำความพากความเพียรให้เต็มที่เพื่อจะพัฒนาวิทยาศาสตร์ให้
เต็มที่ ไม่ต้องท้อถอย

เออ หลวงปู่เนี่ยละ เอาเสียงนกเสียงกามาเตือนตัวเอง
เหมือนกันนะ นกมันร้องอยู่ในป่าอยู่ในวัดหลาย มันบอกว่ายังงั้น
อย่าท้อถอย อย่าท้อถอยอยู่งั้นแหละ อย่าท้อถอย เอ้ นกตัวนี้
มันบอกว่ายัง

**อย่าท้อถอย ถอยหลังตาม บัณฑิต
ถอยหลังตัม กุมภภัณฑ์ สีเตะดา(กัณ)
ให้หัยบ(ขัยบ)เข้าใกล้ เตะดา(กัณ)กุมภภัณฑ์
(อย่าท้อถอย ถอยหลังมันไม่ดี
ถอยหลังแล้วปัญหาจะรุมเร้า
ให้เข้าเผชิญหน้ากับปัญหา)**

เพื่อนตัว(นั่นแหละ) เพื่อนบอกไว้ อ้า อย่าท้อถอย ตัวหนึ่ง
ก็บอก คิด คิดแล้วคิดอีก คิดแล้วคิดอีกอยู่อย่างงั้นแหละ มันบอกให้
คิดให้ละเอียดซะก่อน การไปสร้างโลกมันลำบากขนาดไหน
คิดแล้วคิดอีก คิดแล้วคิดอีกอยู่นั่นแหละ คิดแล้วคิด คิดแล้วคิด
อยู่อย่างงี้

นั่น ไปอยู่ในป่าในภูในเขามีนกชนิดหนึ่งมันบอก อด อด
อดเถิด อยู่อย่างงั้นนะ อยู่ในป่ามีนกชนิดนี้ละ มันบอก อด อด
อดเถิด ผู้คนไม่ได้เรียนรู้บาลี เพื่อนว่านก อันนี้มาในบาลีได้ นก
ชนิดนี้มาในบาลี มันบอกให้ อด อด อดเถิด นกอันนี้มันตั้ง
ปณิธานของมัน บอกว่าถ้าเราจับสัตว์จะมากินแต่สัตว์นั้นมันตัน
(ตัน)หลุดปากไปแล้ว วันนั้นไม่กินอะไรเลย มีแต่ร้องอย่างเดียว
ร้อง อด อด อดเถิด นี่ ๓ อดซะก่อน อ้า นั่นก็เอามาเป็นตัวอย่าง
สอนคนเหมือนกัน เออ แต่ว่าเขารู้เรื่องหรือเปล่า หรือว่าเขาร้อง
จะแบบนั้นก็ไม่ว่า

เพราะฉะนั้นพวกเราเป็นชาวพุทธก็ใช้วิจารณ์ญาณให้ละเอียดถี่ถ้วนซะก่อน ให้มีความอดกลั้นทนทาน อ้า อย่าโมโหโกรธา มันพาให้แตกร้างกัน ถ้าโมโหโกรธา แตกพรรคแตกพวกกันออกเป็นฝักเป็นฝ่าย ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความแข็งแรงทนทานของพระศาสนาก็ร่อยหรอลงไปเรื่อยๆ

๑๒

ดั่งที่บรรยายมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้พุทธบริษัททั้งหลาย พากันไปใคร่ครวญพิจารณาด้วยปัญญา อันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปมาทธรรม ตั้งใจพยายามประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมอย่างจริงจัง และจริงใจ ต่อจากนั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัยนามา เสียงก็หมดแล้ว จึงขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
 โครงการ การจัดการวิศวกรรม
 วันเสาร์ที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๕.๐๐ น.
 ณ ห้องประชุม อาคาร ๘ ชั้น ๔
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งใจเน้อ มันปิดๆๆ หรือเปล่านี่ โหลๆๆ ตั้งเนาะ เออ
 ตั้งใจเน้อ การขอถึงพระพทธเจ้า ขอถึงพระธรรม ขอถึงพระสงฆ์ว่า
 เป็นสภาวะที่พึ่งที่ระลึกที่นับถือของเรา เราต้องทำด้วยความตั้งใจ
 ไม่ได้มาว่าเล่นๆ ถ้าตั้งใจจริง ของที่เราจะไปก็เป็นของจริง
 ไม่ใช่ของปลอม เป็นของดี วิเศษเป็นเครื่องป้องกันภัยอันตราย
 ได้หลายอย่าง ทางโลกและทางธรรม ก็อาศัยคุณงามความดี
 และนั่นแหละเป็นเครื่องป้องกัน เพราะฉะนั้นขอทุกคนจงตั้งใจ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

เนนะ.. ว่าดังๆ เนี้

นี่ก็ทำความนอบน้อมต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บทว่า

นะโม

แปลว่า ขอความนอบน้อมของเรา จงมีแต่พระผู้มีพระภาค
 ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบพระองค์นั้น นี้มีความหมายอย่างนั้นว่า
 นะโม ถ้าเราว่าแต่ปากเฉยๆ ใจไม่นอบน้อมแล้ว จะว่ายังไง
 ปะเนี่ย อ้า ใจไม่นอบน้อมต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เรียกว่า
 โทหกกันเล่นเฉยๆ

เพราะฉะนั้น เรานอบน้อมต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแล้ว
 ปะนี่ขอถึงพระพุทธรูปเจ้า ขอถึงพระธรรม ขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็น
 สรรณะที่พึ่งทางใจ ที่ระลึก ที่นับถือจริงๆ

พุทธานุสสติ คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธรูปเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง

ธัมมานุสสติ คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรม ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง

สังฆานุสสติ คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง
 วาระครั้งที่ ๒

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๒ ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธรูปเจ้า ขอถึงพระธรรม
 ขอถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง วาระ
 ครั้งที่ ๓ ต่อไปว่า

ตติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๓ ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธรูปเจ้า ขอถึงพระธรรม
 ขอถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง

ตีสรรณะคัมภะมัง นิฏฐิตัง

หมดเท่านั้น สรรณะในโลก ในโลกของเราทั้งหมดนี้ มีเท่านั้น
 วิเศษเท่านั้น ดีเท่านั้นกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง

เราจะไปถึงภูตผีปีศาจอ้ออีก หลีกคุณ ปู่ตาย่าบ้าน อ้า
ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนนตาทอก ตีนจ๋มอลินทุม เหล่านี้เป็นของนอก
ศาสนาไป ไม่ใช่ทางศาสนา ไม่ใช่ศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้า
ที่พาว่ามานี้เป็นการปฏิญาณตน ถึงพระพุทธเจ้า ถึงพระธรรม
ถึงพระสงฆ์จริงๆ ขอให้รักษา อย่าลวงเกิน ต่อไปตั้งใจสมาทานศีล

ปาณาติปาตา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากฆ่าสัตว์ทุกชนิด
ด้วยตัวเองและไม่ใช้ให้ผู้อื่นฆ่า

อะทินนาทานา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากถือเอาสิ่งของ
ของท่านผู้อื่นที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้โดยอาการแห่งขโมย

กาเมสุ มิจฉาคารา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากประพฤติผิด
ในกาม ร่วมประเวณีในภรรยาในสามีของท่านผู้อื่น

มฺสาวาทา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากกล่าวเท็จ
คำไม่จริงและหลอกลวงอำพรางท่านผู้อื่นในคำไม่มีจริงให้หลงเชื่อ
ข้อสุดท้ายสำคัญนะ

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากดื่มกินสุราเมรัย
อันเป็นเครื่องดองของเมา ทั้งเป็นฐานเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท
อันนี้รวมความไปถึง ฝิ่น กัญชา ยาบ้าทุกชนิด เป็นสิ่งผิด
ศีลธรรมด้วยผิดกฎหมายด้วย เพราะฉะนั้นเราต้องสังวรระวัง
ถ้ากินเหล้าเมายาทุกคนมาในสมาคมแห่งนี้กันจะเป็นยังไง
ตั้งตัวอยู่หรือเปล่า อ้ออ้อๆ อ้า พุดอะไรก็ อ้ออ้อๆ พุดไม่รู้เรื่อง
เรียกว่าเมาแล้ว เมาเหล้าแล้วเครื่องดองของเมาทุกชนิด ฝิ่น
เฮโรอีน กัญชา ยาบ้าเสพติดให้โทษทุกชนิดจัดอยู่ในเรื่องเสพติด
ให้โทษทั้งนั้น เป็นโทษตามกฎหมายด้วย เป็นโทษทางศีลธรรม
ด้วย อ้า

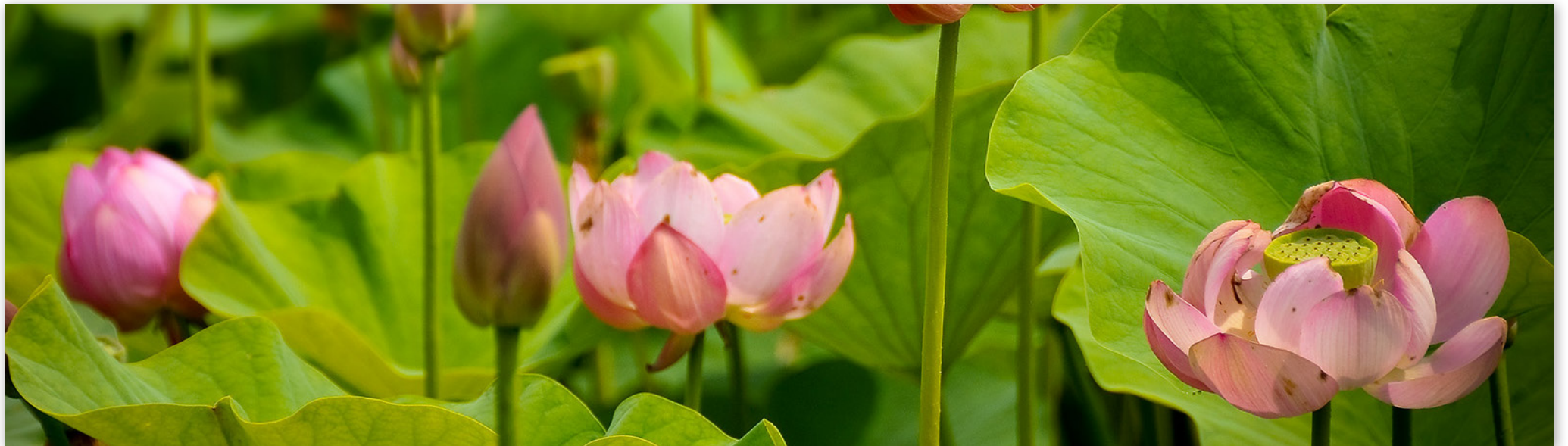
ถ้าเรารักษากันได้หมดทั้งบ้านทั้งเมืองไม่มีปัญหา อ้า
บ้านเมืองการปกครองบ้านเมืองไม่มีปัญหา สบายมาก อ้า เขา
เรียกว่า โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา) บ่ ว่ายังไง
สบายมากจริงๆ ประชาชนไม่มีขี้จก ขี้ล้าก ขี้ขโมย ขี้จู้ เสพติดให้โทษ
ทุกชนิดเว้นได้เด็ดขาด

เราสบาย บ้านเราในหมู่บ้านของเราที่สบาย ในตำบลของเราที่สบาย ไม่มีนักเลงหัวไม้อะไรเลย ในอำเภอของเราถึงสบายกว้างออกไป ในจังหวัดของเราที่สบาย ถ้ารักษาได้หมดทุกคนๆ แล้ว รวมความไปถึงประเทศเลยในประเทศเราเป็นประเทศเทวดา ประเทศที่มีศีลธรรม ไม่ว่าจะยากสอนยาก ไม่ได้จับกุมยาเสพติด ให้โทษไม่มี ต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย เข้าไปจับ เหมือนกันล่ะพวกขี้เมาทั้งหลาย เขาช่องสุ่มหรือเขาก็กตุนสินค้าที่ผิดกฎหมายไว้ในต่างหาก ค่อยทยอยส่งทีละน้อยๆ เอา เรียกว่าลอบลักส่งออก ส่งให้ประชาชนของเรานี้ละเป็นผู้นำไปซื้อไปขายต่อ มันกำไรดี กินแล้วมันไม่เมื่อยเข่าอย่างนั้นนะ

แต่ที่จริงไม่ใช่หรอกอันนี้เป็นผลของการเสพติดให้โทษเออ สะลึมสะลือ สะลือสะลึมก็อ จำอะไรก็ไม่ได้สมองก็เสื่อมไปหมดไปๆ จำอะไรก็ไม่ได้แม้จำตัวเองก็ยังไม่ได้ วันนี้เราจะนอนที่ไหนนั่งที่ไหน นอนตามเกาะตามถนนหนทาง จี้หมู จี้หมาอะไร ไม่เกี่ยวทั้งนั้นแหละนอน ง่วงนอนแล้ว นอนหลับเลย กรนนี่ครอกๆ อยู่อย่างนั้นแหละ เมื่อไหร่หมดฤทธิ์ของยา ยาเมฆชนิดนั้นชะก่อนจึงจะจ้วงเงยขึ้นมา มองโน้นมองนี้จึงรู้สึกตัวขึ้นมาว่า อ้า เรามาอนอนอยู่ที่นี้แล้วจะกลับบ้านได้อย่างไร ไปยังไร ก็คิดอายุในตัว อ้อ เรานอนที่นี่หรอ ลืมตัวขนาดนี้หรอ อายุอยากจะปิดหน้าเดินโน้นละ อยากรจะปิดหน้าเดินกลับบ้านโน้นละ เพราะว่ามันผิดมนุษย์ นี้กับเสพติดให้โทษ โทษขนาดนั้นทำให้ความจำเสื่อมทำให้ไม่มีสติตั้งคัมตัว คัมครองป้องกันตัวก็ไม่มี ถ้าได้เมาเต็มที่แล้ว

อันนี้ขอฝากในสมาคมแห่งนี้ว่าควรเลิกควรละ อ้า ควรเลิกควรละ ไม่ควรดำเนินให้มันได้เด็ดขาดนะเป็นดังเราอาบน้ำซักผ้าให้สะอาดแล้ว อย่าไปลุยขี้โคลนอีกมันก็สะอาดหมดจดอยู่อย่างนั้น ผ้าที่ไม่ได้ซัก ไม่ได้ทำความสะอาดไปนุ่งหรือว่าไปใส่เข้าไปในสมาคมใหญ่ๆ อย่างนี้ๆ สมาคมสูงๆ อย่างนี้แล้วมันจะเป็นเป็นนาดูหรือเปล่า อ้าๆ

ไอ้ ไปแอบฟังอยู่ข้างหลังเธอ

เออฟังแล้วให้คิดตีความไปด้วยจะพูดเรื่องอะไรให้ฟังวันนี้มีหลายอย่างอยู่ที่จะพูด สังคมใหญ่ๆ ถ้าไปล่องละเมียดในสิ่งเสพติดให้โทษเหล่านี้แล้วมันจะเกิดเป็นขี้สนิม ขี้สนิมมันชอบกินเหล็ก สนิมมันกินเหล็กแต่ว่ากิเลสมันกินใจเว้ย สนิมมันกินเหล็ก กิเลสกินใจ

พูดให้ฟังง่ายๆ เอาท่านเปรียบเทียบกับไว้ว่าเหล็ก เนื้อเหล็ก ธรรมชาติหรือว่าทอง เงิน อะไรมันเป็นโลหะไปถูกของเปรี้ยวของเค็มเข้าแล้ว มันเกิดยังงี้เกิดของเปรี้ยวของเค็มขึ้นมามันก็เกิดสนิมขึ้นในตัวนะ ไม่ได้มาจากอย่างอื่นนะมันเกิดจากเหล็ก สนิมมันสามารถกินเหล็กให้หมดได้เลยคุณภาพของเหล็กหมดเลย อ้า

นี่ขอเปรียบนี้ มันเป็นสนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจปะเนี่ย อืมจากกิเลสที่พุดไปแล้วตะกี้มันผลของกิเลสกินใจให้กลายเป็นบ้า เป็นบอไป เป็นคนไม่มีสติตั้งสมบุรณ์เลย พอได้ล่องละเมียดศีลธรรมเข้าไปแล้วเสพติดให้โทษในทุกอย่างเข้าไปในร่างในกายแล้ว มันจะทำอะไรให้กร่อนลงได้ คือสติมันจะกร่อนไป สติตั้งความรู้ตัวมันหมดไป จึงขอเปรียบว่าสนิมมันกินเหล็กแต่ว่ากิเลสนะมันกินใจ กินมันสมอง กินความทรงจำทุกสิ่งทุกอย่างป้าๆ เป้อๆ เลอะๆ เลื่อนๆ อาย คนอะไรก็ไม่เข้าท่าเข้าทาง

เราเล่าเรียนศึกษามา เราไม่ได้เอาความช่วยเหลืออย่างนี้มาให้เราศึกษาเรียนจบมา ได้เป็นดอกเตอร์ ได้เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ขึ้นมาด้วยความรู้ความพยายามของเราต่างหาก เสียเงินของพ่อของแม่ของผู้บังคับบัญชา หรือบิดามารดา ของตัวเองไปเท่าไรหรือการไปศึกษาเล่าเรียนประเทศนอก หมดไปเท่าไรๆ มากมาย

แต่ว่าหมดไปแล้วกลับมาบ้านยังเอาอิหอรอบเก่าอยู่ เขาเรียกว่า อ้า พกความเมาเข้ามาในบ้านของตัว มาปกครองประเทศชาติบ้านเมืองแล้วมันเป็นยังงี้ละปะเนี่ย มันจะมีคุณภาพสูงขนาดไหน เอาความเมามาเป็นผู้ปกครองคน เป็นผู้การ เป็นผู้อะไร ตำรวจ ทหารอะไร ถ้าเอาความเมาไปปกครองลูกน้องจะเป็นยังงี้ดูสิ อะ

เอาสนิมมาเกาะหัวใจ เหมือนดั่งเอาขี้สนิมไปใส่กับเหล็ก อ้า หรือเอาเหล็กไปแช่กับน้ำเกลือ หรือเกลือน้ำส้ม น้ำอะไร ถ้าถูกรู้แล้วมันจะแล้วกัดกินเหล็กทีละน้อยๆ ทีแรกมันก็เกิดสีเปลี่ยนสีไปนิดหน่อยต่อไปต่อมาก็กร่อนเข้าๆ กินเข้าๆ ขัดเท่าไรก็ไม่ออกเว้ยเนี่ย ขัดเท่าไรให้มันใสให้มันเป็นเงาวับขึ้นมา มันก็ขัดไม่ได้ เพราะว่ามันกินลึกแล้วสนิมมันกินลงไปลึกๆ

ในเนื้อเหล็ก เนื้อทอง เนื้อเงิน เนื้ออะไรก็แล้วแต่โลหะต่างๆ ที่สนิมชอบมันกินเข้าไป กร่อนเข้าไปๆ ทีละน้อยๆ ตรงหัวใจของคนเราเป็นหัวใจมาจากที่สูงจึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ มาจากเทวโลก มาจากสวรรค์ มาจากตระกูลสูงๆ ละ แต่ไม่รักษาเนื้อรักษาตัว ไปปล่อยให้ยาเสพติดให้โทษเหล่านั้นมาเกาะกินใจ

เหมือนดังสนิมมันเกิดที่เหล็ก แต่มันเกาะกินเหล็กให้หมดไปให้กร่อนไปหมดคุณภาพของเหล็กไป ถึงจะเป็นมีดขนาด มีดโกนที่ตีที่สุด กล้าที่สุดเข้า(คม)ที่สุด ใ้ย้ไปถูกน้ำเกลือ น้ำส้ม อ้า เขียวหวานน้ำส้ม น้ำเกลือปลาร้าปลาแล้ถูกเข้าไปลองดูสิจะเป็นยังไงของที่ใช้ตีๆ โจนหนวดก็ได้ โจนเคราก็ได้เอาไปถูกเกลือ น้ำเปรี้ยว น้ำเค็มเข้ามา มันจะเป็นยังไงคมของมันจะใช้ได้ดี อยู่หรือเปล่า ใ้ย้ กินมากๆ แล้วเอามาโกนหัวไม่ได้ มันบาดหัว เอา มันเป็นซิกๆๆ คมของมันไม่ต่อกัน เอามาโกนหัว ก็บาดหัว โจนหนวด โจนเคราก็บาดปากบาดอะไรไปอะ เรียกว่าหมดคุณภาพของเหล็กที่นิยมว่าเป็นของตีที่สุด แอ้ แก้วแหวนเงินทองสายสร้อย สายอะไรเหล่านั้นถ้าหากไม่ไปถูกของเค็มๆ เข้าสาย นาฬิกาฬิกา ใส่แขนใ้เก้ อยู่อย่างนั้น ถ้าถูกของเปรี้ยวๆ เค็มๆ อ้า ส้มๆ มันเปรี้ยว มันล้้ม เค็มก็เค็มอะไร น้ำเกลือ น้ำอะไรติด เกาะกัน ขัดไม่ออกแล้วปานนี้ ขัดไม่ออกซะแล้ว ต้องมาไถอื่นซะก่อน มันถึงจะออก เอาอ้าของ เครื่องไถมัน ขัดออกเสียก่อนมัน ถึงจะใสแจ้วขึ้นมาอย่างเก่า

เพราะฉะนั้นขอเปรียบว่าสนิมมันกินเหล็กแต่ว่ากิเลสของเรา ถ้าปล่อยไปตามอำนาจของมัน มันกินใจ กินสติ กินปัญญา กินความรู้ความสามารถทั้งหลายทั้งปวง ให้เป็นคนหมดคุณภาพ ป้ำๆ เป๋อๆ เลอะๆ เลือนๆ ไป เออลืมตาไม่เต็มลูกแล้ว เดินก็ไม่ตรงตามทางก็เซซ้ายเซขวา หน้าไปชนเอาเหลี่ยม ชนเสาหรือเหลี่ยมปูนซีเมนต์ที่ไหน หาว่ามันไม่หลีกกูเว้ย ตีเขาอีกนะ มันทำไมไม่หลีกกู กูมาถึงนี้ ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้ทำไม ตีมันอีกละ สตีไม่ได้กำปั้นตี กำปั้นตีเสาซีเมนต์หรือ ตีปูนซีเมนต์ตีของแข็งๆ มันเป็นอย่างงี้

โมโห ความโมโหมันพาตัวตกต่ำ โมโหนี้พาตัวตกต่ำหลานเอ๊ย พี่นว่าภาษาอีสานเต็มร้อย คน โทโส โมโห นี่มันพาตัวตกต่ำหลานเอ๊ย เจ้าอย่าทำอย่างงั้นมันบ่ดีเอ๊ย

พาตัวตกต่ำ พาให้เสียองคะ พบอะไร ไม่หลีกทาง เตะไปทุกอย่าง ถ้าเมามาแล้ว เตะรถ เตะรา จอดรถไม่เป็นระเบียบ ก็เตะรถเขา อะไรทำนองนี้ มันเป็นอย่างงี้ละปะเนี้ย ผล ผลมันเป็นอย่างงี้ ขาบาด อ้า ขาบาดเจ็บ ขาบวม อ้า เมาเหล้า เมาสุรา เมรัย เมากัญชา ยาเสพติดให้โทษทุกชนิดมันเมามีด มีดมน อนุธการ มองเหตุไม่เห็นผลอะไรเลย มีแต่เสียอย่างเดียว

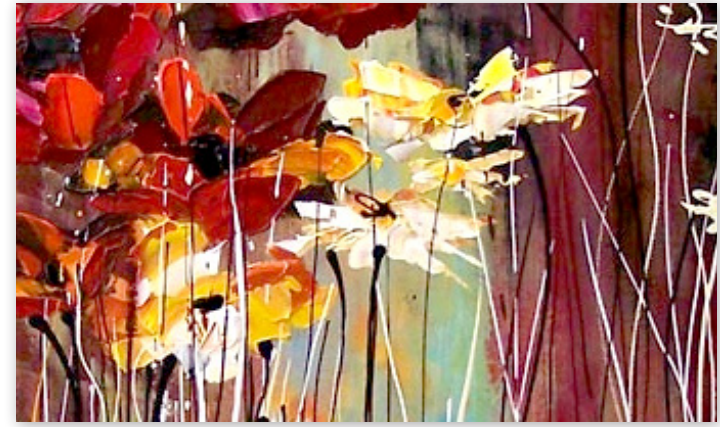
เสียว้อย เสียว คนเสียวประวัตติ ประวัตติที่เป็นข้าราชการใหญ่ๆ โตๆ ก็เสียวประวัตติไปหมด เป็นเจ้าเป็นนายชั้นตรี โท เอก ขึ้นไป แล้วถ้าไปประพุดิอย่างนั้นเป็นยังไง เสียวความประพุดิไปหมดเลยแน่ะ อ้า ถ้ากิเลสกินใจมันเป็นอย่างนั้น สนิมมันกินเหล็กแต่ถ้ากิเลสกินใจคนให้ลู่อ่านาจแก่ยาบ้า ยาเบื่อ เสพติดให้โทษไป หนักๆ เข้าถ้าไม่ได้กินแล้วก็หาวหวิดๆ อยู่นั่นละ ต้องเอามากินซะก่อน แคะยาอะไรที่มันเคยแก้กันได้แค่กินครวนี้มันได้กำลังของมันแล้ว ครวหน้าเอามากกว่านั้นอีก กินให้มากกว่านั้นอีก นียาเสพติดให้โทษ

อันนี้ขอโทษไว้ แฉลบออกจากธรรมะชั้นสูง แฉลบออกมาพูดชั้นต่ำๆ ให้รู้เรื่องราวซะก่อนแล้ว อ้า ชั้นสูงๆ ขึ้นไประดับสูงๆ อริยะขึ้นไป ชั้นอริยะชั้นสูงๆ ขึ้นไปนะ อริยะประเทศ อริยะ เออๆ ศาสนาทั้งหลายชั้นสูงๆ เรียกว่าอริยะ เป็นของวิเศษเป็นของสูง ถ้าไปปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้กิเลสเหล่านั้นดึง มีนเมาจนเอาตัวไม่รอดเหมือนกันนะ ทำให้เสียวประวัตติของตัวเอง เสียวจรยาบรรณที่ดิงามของตัวเองที่ได้ฝึกมาแล้ว ได้เป็นถึงขั้นปริญญาตรี โท เอกขึ้นมา ดอกเตอร์ขึ้นมาขนาดนั้น สูงขนาดนั้นถ้าไปถล่มตัวให้ยาเสพติดทั้งหลายให้โทษอะไรก็ได้ เช่น ยาเมาทุกอย่าง

อ้า ติดเอาเสียวจนแกะไม่ออกแล้วจะเป็นยังไง เสียวประวัตติหรือเปล่า เสียวคนหรือเปล่า ความรู้วิชาที่ได้ไปฝึกปรีอมา เล่าเรียนศึกษามา ได้ระดับปริญญาขนาดนั้นเสียวหรือเปล่า อ้า

ท่านทั้งหลายขอฝากไว้หนอยมันเสียว เสียวประวัตติของตัวเอง เสียวชื่อ เสียวเสียง สกฺลฺรฺนฺชาตฺติ เสียวไปหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายได้ศึกษาถึงขั้นปริญญามาแล้วอย่าถล่มล้มตัวไปให้ยาเสพติดให้โทษกัดกินเรา มันจะเป็นสนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ

เออ สนิมมันไม่กินอะไร มันกินแต่เหล็ก เอาไม้ไปใส่มันก็ไม่กินอะไร ถ้าเอาเหล็กมาผูกกันอย่างนี้ ถูกเค็ม ถูกน้ำเปรี้ยว น้ำส้ม เค็มอะไร เกลืออะไรมาถูกเข้ามันเป็นอย่างนี้ เกิดเสียวเงาซะแล้ว ไม่มีเงาเหล็กทั้งหลายทองทั้งหลาย ไม่มีเงาเพราะว่า สนิมมันแกะแล้วกินแล้ว เลยเสียวไปหมด ถ้าเป็นพื้นบ้านมันก็จะเสียวไปหมดแล้วไม่มีเงาแล้ว ชัดยังไงก็ไม่มีเงา ถ้าพวกน้ำส้ม น้ำเค็มอะไรหล่นใส่พื้นบ้านพื้นช่องของตัว ภาชนะของตัวที่ใช้อยู่ดีๆ ถ้าเกิดสนิมแล้วเหม็น หมดคุณภาพ หมดรสสนิมไป ซ้อนตักอาหาร ที่ทำด้วยสแตนเลสก็ตาม ทำด้วยเงินก็ตาม ทำด้วยทอง

ก็ตาม ถ้าใช้แล้วไม่เซ็ดไม่ล้างปล่อยให้มันเลอะเทอะ เปราะเปื้อน
อยู่อย่างนั้นแล้วเป็นยังไง มันเกิดอะไรขึ้น

แอดซิดเ็น(accident อุบัติเหตุ เรื่องไม่คาดคิด) มันจะ
เกิดขึ้นใหม่ เออ เกาะกินสนิมเกาะกิน กินเหล็ก ก็จะไปเปรียบ
เทียบว่าสนิมมันกินเหล็ก แต่ว่ากิเลสนะมันกินใจ กินใจกันกิน
หัวใจของคน มันสมอง เรียบสูงมาแล้ว ก็เสียผู้เสียคนไปเลย
เออ เหล่านี้ เพราะฉะนั้นสถาบันของเรานี้มันเป็นสถาบันสูงสุด
แล้ว เออ ในประเทศเราสถาบันสร้างคนให้เป็นปริญญา ถ้าไป
ปล่อยตัวให้เลอะเทอะเปราะเปื้อนไป เองไปถึงกับของเสพติด
ให้โทษทุกชนิดแล้ว มันจะกลับคืนมาดีเหมือนเก่าหรือเปล่า หึหึ
อ้อ ถ้าถูกของเปรี้ยวของเค็มหรือของอย่าให้เกิดสนิมแล้วมันจับ
เลอะเทอะเปราะเปื้อนไปหมดเป็นถ้วยชาม ภาชนะต่างๆ ก็ไม่น่า
ใช้เลย เพราะฉะนั้นเขาจึงมีปัญญาทำให้มันเป็นสเตนเลสเป็นพื้น
มาซะ อ้อ ใครเอาเหล็กธรรมดามาทำ เอาทองธรรมดามาทำมัน
ก็กินยากไป

ทำให้เป็นสเตนเลสไปเลย ยังงั้นกินไม่ได้หรือสนิม เป็น
ของดี ไม่มีมลทินมัวหมอง ไม่มีโทษในการกินสุรา ไม่มีโทษใน
การพนัน ไม่มีโทษ ยาเสพติดให้โทษทุกชนิดมาเกาะกินใจเราไม่ได้
เราก็เป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่อย่างนั้น ทำงานก็ไม่เสียประวัติ
เป็นคนดีอยู่อย่างนั้น อ้อ ได้ถึงปริญญาตรี โท เอกแล้ว ได้ระดับ
ดอกเตอร์ขึ้นมาแล้วอย่างนี้ ถ้าดอกเตอร์ลองไปให้เกิดเมามา
ไปตามถนนหนทางถูกรถขี่ย้ำเข้าหรือว่านั่นเข้าเพราะความเมา
เซซ่ายเซซวาไป มันจะเป็นยังไงเสียชื่อไปหมด เสียชื่อสถาบันไปเลย
เออ อย่างนี้

ครูบาอาจารย์ด้านศาสนาก็เหมือนกัน ด้านศาสนา ครูบา
อาจารย์เป็นระดับเจ้าฟ้า เจ้าคุณแล้วก็ตาม ถ้าหากไปประพฤติ
ผิดธรรมวินัยเข้าจากเล็กน้อยเท่านั้น ชื่อเสียงที่โด่งดังมาแล้ว
เฉาไปเลย ไม่มีคลังไปเลย เป็นมหาเปรียญสูงสุดไปแล้ว ถ้าไป
กินเหล้าอ้อแอ้อยู่ตามถนนหนทางมันจะได้ไหม สวยไหม อันนี้
ฝากไว้เสียของฝากให้คิด ฝากให้คิดไว้มันมัวหมองได้ไหม
เราปกครองลูกศิษย์ลูกหาเราจนตลอดครอบครัวของเราที่เรา
รับผิดชอบเหล่านั้น ถ้าเราไปประพฤติผิดทางโลกดื่มเหล้าเมามา
กินยาเสพติดให้โทษขนาดนั้น แล้วการปกครองบ้านของตัวเอง
ครอบครัวของตัวเองจะมั่นคงถาวรดีอยู่หรือเปล่า หรือว่ามันจะ
เสื่อมไปหมด เออ โอ๊ย อย่าไปถามหาเลย เออ คนคนนั้นอย่า
ไปถามหาเลยเขาเลยแพไปแล้วทำนองนี้แหละ เป็นข้าราชการ
ก็ตาม เป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาลหรืออะไรก็แล้วแต่ เป็นคนดี
มีความรู้สูง ประชาชนอาศัยได้ ถ้าไปประพฤตินอกถิ่นนอกทาง
ดังกล่าวแล้ว นั้น มันก็จะถูกสนิมกินเหล็กไปหมดเหล็กที่ดีๆ มี
คุณภาพที่ดีๆ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย แม้มิดโกน มีพัมมิดโกน
ที่เราใช้งานโกนหนวดโกนผมอยู่ถ้าไปปล่อยให้เกิดกินมันซะแล้ว
น้ำส้มกินมัน น้ำปลา น้ำปลาร้าถูกเค็มๆ

ก็ไม่ทำความสะอาดอีก มันเป็นอย่างไงคมมันก็ไม่ดี ถึงเอามาแกหัวหรือโกนหัว โกงหนวด โกงเครา มันเป็นฟัน นะมันเป็นฟันนะ ทำให้หนวดเคราขาดอยู่ แต่ว่ามันกินเอาเนื้อคนไปอีก ที่มันว่ามันแหงอยู่ใต้นั้น อย่างนี้เอามาเปรียบไว้เป็นตัวอย่างฝาก

วันนี้ก็ได้ว่าจะเอาอะไรมาแสดงละ โอ้ย มันก็ไม่อดหรอก แสดงอะ แต่เอามาแสดงในสังคมใหญ่ๆ เราก็ยิ่งอยากจะเอา สนิมกินเหล็กเอากิเลสกินใจ มีความโลภ ความโกรธ ความหลงนี้เป็นสนิมสำหรับกินใจคน ราคะโทสะ โมหะ อันนี้ก็ เป็น อ้า ต้นตอของสนิมใหญ่ที่สุดสามารถกินใจคนให้มันหมดไป อ้า เพราะฉะนั้นอย่าริเริ่มเลยเรื่องยาเสพติดให้โทษนะนี้ ก็ฝากไว้ในสังคมแห่งนี้ อีกด้วย อย่าไปริ อย่าไปเริ่มมันเลยมันทำลายคุณภาพของใจ ทำลายความนิยมของคนอีกด้วย ของคนผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา เราเป็นชั้นอาจารย์สอนเขามาแล้ว ถ้าไปเกิดเสพติดให้โทษอย่างนั้น มันจะเป็นยังไงเขาจะนับจะถือหรือเปล่า

นับก็นับเป็น ๑ ๒ ๓ ไปซื่อๆ พอไปถึง ๒ ถึง ๓ แล้ว ประพฤติเสียแล้วเขาข้ามไปเลยเอา ๔ ขึ้นมาเอาเข้ามาควรนับควรถือ นับถือ อ้า คนคนนั้นนับถือ คนคนนี้น่าเคารพน่าบูชา ถ้าประพฤติดูไม่ดี เขาไม่นับและเขาไม่ถือด้วย ไม่นับไม่ถือด้วย โอ้ยพูน(โหน่น)นะละ เฮอ อย่า อาศัยไม่ได้แล้ว

แม้จะเป็นนักกีฬาอย่างเก่งกาจสามารถขนาดไหน ถ้าไปเป็นนักกินสุราเมรัยเข้า ติดยาเสพติดให้โทษเข้า เขาจะเอาเข้าทีมของเขาหรือเปล่า ถ้ามีประวัติ เข้าทีมฟุตบอลกับเขาหรือเปล่านั้น อะไรที่เขาเล่นกีฬากันละ โอ้ย คนคนหนึ่งเผลอมาไปแล้วเอามาเข้าทีมเสียเลยอะ ไม่เอามา ไม่เอามาเข้าทีมของเราเออ

ข้าราชการก็เหมือนกันเป็นศรีสร้างคุณงามความดีเป็นศรีแก่ตัว ถ้าทำความชั่วเป็นศรีหรือเป็นอะไร มัวหมองแก่ตน ไม่ได้เป็นศรีแก่ตัว ทำความชั่วมัวหมองแก่ตนเอง เพราะฉะนั้นเราเป็นผู้ศึกษาสูงกัน มาแล้วนั้นอย่าให้ความมัวหมองเหล่านั้น ยาเสพติดให้โทษสิ่งที่เป็นผิดกฎหมายบ้านเมืองด้วย ธรรมที่ทำให้หัวใจร้อนด้วย หัวใจร้อนสติปัญญา บ้าๆ เป๋อๆ เลอะๆ เลื่อนๆ ไป ว่ายากตรงนี้ ว่ายากจังเลย มันเป็นอย่างไง แอ่นหน้า แอ่นหลังไปในทางไม่ดี เพราะฉะนั้นข้อวัตรปฏิบัติอื่น ทางพระพุทธศาสนาของเราก็รับรองอยู่ ศีล สมาธิ ปัญญาเนื้อ ทำให้เป็นคนดี มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา อะ แต่ถ้ามีศิลปบริสุทธิ์ สมาธิตั้งใจมั่น ทำงานทำการอะไร ไม่ได้เหลาะแหละไม่สละทิ้งกลางคันทำให้ขาดจบ ทำให้มันจวบในสิ่งนั้นอย่างนั้น ไม่สละทิ้งกลางคัน ทำให้เสร็จเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เขาเรียกว่ามีประสิทธิภาพ

ทำอะไร ทำมีประสิทธิภาพ เป็นพระเจ้าพระสงฆ์ก็เป็นผู้มีประสิทธิภาพ เป็นข้าราชการ เป็นมาทำงานให้ประเทศชาติก็เป็นผู้มีคุณภาพ มีสิทธิประสิทธิภาพสูง ชื่อเสียงโด่งดังทำให้เป็นคน เป็นเป้าเคารพนับถือ เป็นตัวอย่างของชุมชนขึ้นมาได้

ถ้าไปแ่่นหน้า แ่่นหลัง ให้เขาเห็นเนื้อ เมาเหล้าให้เขาเห็นแล้ว เขาจะถุยน้าลายใส่นะ เขาไม่ยกมือไหว้ นะ เขาถุยน้าลายใส่นะ โอ้ย ไปเห็นอยู่นั้นไปแ่่นหน้าแ่่นหลังอยู่ที่นั่นนะ เสียบุคลิกไปหมดนะ เสียชื่อ เสียเสียง เสียเกียรติ เสียยศ เสียเกียรติยศ ความปรากฏจะเกิดในสังคมต่อไป เออ

อันนี้ขอฝากนิดๆ หน่อยๆ เรื่องศีล สมาธิ ปัญญา เป็นเรื่องสูง เป็นของสูง เป็นเรื่องของพระเจ้าพระสงฆ์ที่จะประพฤติปฏิบัติศีล อย่างอุปัชฌาย์เพิ่นบอก บอกอนุศาสน์(คำชี้แจง) อธิศีลสิกขาเด้อ ถ้าทำสิกขาศีลของตัวให้ยิ่ง อธิจิตสิกขาเด้อ ทำจิตของตนให้ยิ่ง ให้มันข้ามจากโอฆะได้ กามะโอฆะ ภาวะโอฆะ ทิณฺณโอฆะ อวิชชาโอฆะ อันนี้มันกินมนุษยลงไปให้ต่ำลงไปโดยลำดับ อ้า ตกต่ำลงไปโดยลำดับ

ถ้าไม่รักษาแล้ว ไม่มีอธิศีลสิกขา ลิกจิตัพพัง สมาธิ ปัญญา อธิจิตสิกขา ลิกจิตัพพัง อธิปัญญาสิกขา ลิกจิตัพพัง

เพิ่นเพิ่นว่า มีอยู่ ๓ อย่างนี้ที่ทำให้จิตยิ่งขึ้นมาได้ คม สะอาด ขาวสะอาด บริสุทธิขึ้นมาได้จะสมควรแก่มรรคผลนิพพานขั้นสูงขึ้นไป ถ้าเราสะอาดแล้วพระโสดาบันบุคคลมาจากไหนก็มาจากคนชี้เหล่าเมายาแหละ อ้า พระสัททาคา(มี) พระอนาคา(มี) พระอรหันต์เหล่านั้นมาจากไหน มาจากชี้เหล่าเมายากันนั้นแหละ

อ้าหลวงปู่ทั้งหลาย เพิ่น เออ ตีตนอยู่ หลวงปู่อะไรอะ เพิ่นยังพูดอยู่ สมัยก่อนเราลงไป ไปกินเหล่าเมายาเกิดอารมณ์ วู่วาม สมัยก่อน หลวงปู่.. แล้วเดอนี้ะ

เพิ่นก็เมาเหมือนกันแหละ แต่ว่าเลิกมาแล้ว เลิกมาแล้ว มาเข้าวัดเข้าวาแล้ว มาบวชแล้ว เออบวชแล้วจึงค่อยรู้จักหนทาง รู้จักหนทางดำเนินชีวิตของตัวให้โตโตไปหาความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้ ไม่เป็นคนชี้เหล่าเมายาอย่างเก่าแล้ว ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี มันเกิดขึ้นจากกิเลส จิตใจเราต่างหาก ถ้าเรามีจิตใจโลเล กิเลสก็เอาไปกินแล้ว มันเป็นอย่างนั้น อ้า คนดีๆ คนมีระดับความรู้สูงเรียกว่าระดับปริญญาชน ปัญญาชนทั้งหลาย อย่าให้ความชั่วเหล่านั้นมาดึงจุมูกเราไป พวกนี้มันคลุกคลีกับของต่ำๆ นั้นเป็นอันขาด อย่าให้มาคลุกคลี อย่าให้ดึงเราไปในทางที่ไม่ดีให้รู้ไว้ คนชี้เหล่าเมายากินยาเสพติดให้โทษ เล่นการพนอนกพนัน เหล่านี้ มันดึงคนเป็นปากแห่งความฉิบหาย

เพิ่นยังว่าเป็นอบายมุข อบายมุขนี่คือปาก มุขะ คือปาก ปากแห่งความฉิบหาย อย่าไปเอามาเป็นตัวอย่าง เราเป็นครู เป็นอาจารย์คนระดับปริญญาขึ้นมาแล้วทั้งนั้นตามข่าวมา อ้า

ตามข่าวที่พูดกันออกมาว่าเป็นระดับปริญญา อันนี้บรมครูบา อาจารย์ขนาดที่ปริญญา แล้วก็อย่าให้มันเสียหายไป ปริญญาของเราจะสูญหายไป ให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกต่อไปก็ดอกเตอร์ขึ้นมาเป็นคนสูงสุดขึ้นมา

แต่ว่าสิ่งที่จะทำให้เราเสื่อมจากคุณงามความดีก็มีอยู่ เยอะแยะ ถ้าปฏิบัติ ถ้าคนชี้เหล่าเมามายเดินเซซ่ายเซขวาแล้ว เขาจะนับ เขาจะถือหรือเปล่า ถ้าเป็นเหล็กก็วางอยู่ตามพื้นดิน ตามดินเกลือดินอะไรก็วางไว้ ถึงจะเหล็กตีขนาดไหนก็ตาม ถ้าไม่รักษาไม่ดูแลมัน มันก็หมดภายในปี ๒ ปีหมดเลย หมดคุณภาพที่ดี

ถ้าบรรดามิดขวานก็ดี มิดที่ใช้งานอยู่ก็ดี ของดีๆ ไม่รักษาปล่อยมันให้มันไปแปดเปื้อนสิ่งผิดๆ เค็มๆ ส้มๆ เปรี้ยวๆ เข้า มากเข้าๆ นานๆ ตัวสนิมมันจะขึ้นกินอันนี้หมดแหละเนี่ย เป็นเหล็กกล้าหรือเปล่าเอาไปฝังไว้ในดินลองดูดี ถ้าถูกของผิดของเค็มของดีๆ นานๆ จะเป็นยังไง จะมีก็แต่ ซากมันเฉยๆ อ้า ท่านทั้งหลายก็คงเห็นว่า อูร์ถยนต์ที่เก็บกักเข้าไว้ มีแต่เหล็กทั้งนั้น แต่ว่าใช้งานไม่ได้สักคันเลย เพราะว่ามันตากอยู่ในที่ โคลน มันตากอยู่ในแผ่นดินนาน ดินทับถมมานานไปขุดค้นขึ้นมาได้

สนิมก็เลยยืมใส่เลยหรือเปล่าเนี่ย ถ้าเห็นแต่ซากศพมันมา ซากมันมา ซากรถยนต์มา ทำยังไงมันจะคืนดีอย่างเก่า ไม่ ไม่มีวิธีทำให้ดีอย่างเก่าเลยไปถลุงใหม่ ไปอ้อ ต้มใหม่ให้เป็นแผ่นใหม่ ออกมาใหม่เอี่ยมเลยอย่างงี้ ก็อาจจะได้ถ้ามันมีเนื้อดีของมันมีอยู่ อาจจะเอามาทำเป็นภาชนะหรือของใช้บางอย่างได้ ถ้าทำด้วยเหล็กกล้า ทำด้วยโลหะเป็นแก้วแหวนเงินทองก็เหมือนกันโลหะทั้งนั้น ถ้าไปปล่อยให้เกลือกินมันหรือน้ำปลาถูกมัน น้ำส้มถูกมันเข้าบ่อยๆ มันก็ร่อนไปเหมือนกันตีเหมือนกันอีก

จิตใจของเรา ระดับครูบาอาจารย์สอนผู้อยู่ สามารถจะปลุกปั้น ปลุกปั้นให้ลูกหลานเป็นปริญญาขึ้นมาได้เยอะแยะอยู่ ถ้าเราไปทำเลอะเทอะเประอะเปื้อนเอาไว้ ชื่อเสียงของเราก็จะไม่ดี นี่น่าอายเขานะ อ้า ชื่อเสียงของเราที่ทำมาดีๆ ได้เป็นปริญญาตรี โท เอกขึ้นไป เป็นถึงดอกเตอร์ขึ้นไป ไปอ้อแอกิน เหล้าเมามายให้เขาดูอย่างนี้ จะลองดูก็ได้เอาสักเดือนหนึ่ง

ลองดูสิจะเป็นยังไง ความเคารพนับถือนับหน้าถือตาทั้งหลาย ก็อาจจะเลิกราไปไม่มีใครมาคบค้าสมาคมแล้ว เลิกราไปแล้วกับ คนพี่เมาเหล่านั้น ดั่งนี้เป็นตัวอย่าง เพราะฉะนั้นกิเลสอย่างอื่น ยังมีมาก ราคะ โทสะ โมหะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ในหัวใจเรายังมีเยอะ

เราทำยังไงหัวใจจะหมดจากความโลภ ความโกรธ ความหลง อ้อ ความรัก ความชัง ความยินร้าย ยินดี ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะ

เหล่านี้มีอยู่ในหัวใจเราทุกคนแหละ มีอยู่ทุกคน อย่าไปฟัง คำยุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตก แยกให้ออก ของกิเลสมันมี มัน ยุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตกนั่น มันเป็นอย่างงี้ยั่วให้ร้าย ตำให้ยังงี้ เอาครกหินมาตั่งแล้วก็เอาพริกลงไปเอา อ้อ มะละกอลงไป เอา ปลาธำรงใส่น้ำปลาลงไป คอยยุ คอยยุ ต่ำอยู่อย่างนั้นนะ ยุไป ยุมา ถ้าไม่ระวังก็แตกเหมือนกันแหละ ครก สาก ถ้วย ชาม ภาชนะทั้งหลาย แล้วก็เป็นที่ผสม กระทบอันนั้น เป็นที่ผสม อาหารปรุงอาหาร มีอะไรก็ลงนั่นลงนั่น แต่ว่าผสมแล้วไม่ล้าง แล้วก็ไปห้อยไว้เลย แล้วมันจะเป็นยังไง จะเกิดขี้สนิมกินใหม่ อ้อ ให้ทะเลไปเลย ปล่อยให้ขี้สนิมกินทะเลไปเลย เอามาทำแกง อะไรอีกก็ไม่ได้ เพราะมันทะเลแล้วเอาน้ำใส่ก็รั่วทิ้งเฉยๆ

อ้อ อย่างนี้เป็นตัวอย่างเอามาเปรียบใส่ตัวเรา ถ้าเราเอา ของที่กัดกร่อนหัวใจเรา ความโกรธ ความโลภ ความหลง ความอิจฉาริษยาพยาบาทเหล่านั้น ถ้าเอามาเป็นหัวหน้าใจเรา แล้วมันจะพาทำอะไรบ้าง ถ้าของเหล่านั้นมาเป็นหัวหน้าใจเรา พวกเขาจะพาทำอะไรบ้าง ความโลภก็จะทำไปตามอำนาจของความโลภ ราคะ ก็จะพาทำ เราทำไปตามอำนาจราคะ โทสะ

ก็เหมือนกันมันจะยุให้ร้าย ตำให้ร้ายขึ้นมา ทำให้ใจเราแตกอีก เหมือนกัน ราคะ โทสะ โมหะ ของเหล่านี้มันยั่วให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตก แยกให้ออก ตอกลิ้มเข้าไป

ยิ่งพวกการเมืองทั้งหลายอะ เขาจะยุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตก เขาตีลิ้มเข้าไป ตีลิ้มเข้าไป เอาจนแยกออกจากกัน แล้ว เอามาต่อกันไม่ได้แล้วเนี่ย ประเทศของเรามีความมั่นคง ขนาดไหน ถ้าเขายุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตก แยกออกไป ๒ เสียง ๓ เสียงแล้ว จะเอามาต่อคืนให้มันเป็นต้นเสาอย่างเก่า ให้เป็น ไม้อย่างเก่าที่ใช้ประโยชน์ได้ อย่างเก่ามันไม่ติดกัน ถึงเอามาต่อมันก็ไม่ติดกัน เพราะมันแตกออกแล้วอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น เราเป็นผู้มีความรู้สูงจนถึงระดับปริญญาแล้ว อย่าไปฟังคำยุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตก แยกให้ออก อย่างนั้นจะทำลายประเทศของตัวเอง ทำลายบ้านเมืองของตัวเอง ทำลายทรัพยากรแผ่นดิน ของตัวเอง เออ

ให้เข้าใจ ถ้าเป็นคนใจง่าย ผูกโกรธ อาฆาต พยาบาท ซึ่งกันและกันขึ้นมา เอารัดซึ่งกันและกัน เอาเปรียบซึ่งกันและกันแล้ว ก็เป็นเหตุให้แตกแยกกันได้ เพราะฉะนั้นต้องปัดความสามัคคีไว้ในกาย ในใจของเรา อย่าแตกอย่าแยกกันเป็นอันขาด เพราะ บ้านเมืองของเรากำลังระส่ำระสายด้วยสิ่งยุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตกหลายอย่าง

อ้อ บุคคลต้นทุนทางโน้นเขาลงทุนให้สร้างยาบ้า สร้างยาบ้า เยอะๆ ให้เขามารับเอาไปเข้าในเมืองไทย ถ้าคุณไม่อยู่ก็ติดยาบ้า กันหมดทั้งบ้านทั้งเมือง แล้วจะเป็นยังไงสมัยไหน สมัยก่อนนะ โรงฝิ่นเต็มบ้านเต็มเมือง อย่างประเทศจีนอย่างนี้นะ มีโรงฝิ่น เต็มบ้านเต็มเมือง คนทั้งหลายประชาชนก็ไหลเข้าโรงฝิ่นกัน

กinyaเสพติดให้โทษ ผื่น ภัยชา ยาเสพติดทุกชนิด ติดผื่น
กันหมดทุกประเทศ เพราะฉะนั้นความมั่นคงของประเทศจีนเขา
จึงง่อนแง่นคลอนแคลนที่สุด

สมัยนั้น สมัยเราเกิดมาทันอยู่ อ้า แม่อาของเราเป็นคนจีน
ก็ติดผื่นเหมือนกันแหละ ติดผื่นติดยาติดเหล้า มาตั้งแต่ประเทศ
จีนโน้นแหละ มาแต่งงานกับน้องพ่อเรา อ้า อันนั้นก็เสียคนไป
เลยเหมือนกัน ติดมาจากประเทศจีนแล้ว อาเราคนจีน นั้นแหละ
เขาตัดกำลังของประเทศจีนด้วยกัน เอายาเสพติดให้โทษ โรงผื่น
โรงภัยชา ยาบ้า ยาเบื่ออะไรไหลเข้าไปในประเทศ จะทำให้ประเทศ
ไม่ได้มีความมั่นคงเลย ให้มีแต่คนขี้เหล้าไปไหนมีแต่คนขี้ยา ขี้ผื่น
ขี้ภัยชา ยาเสพติด ง้อแง่งๆ กำลังจะมาต่อสู้ข้าศึกได้อย่างไร เพียง
เขาผล็อยอย่างเดียวนั้น ก็ล้มแล้ว ล้มแพลงแล้ว หมดกำลังไม่มี
กำลัง เพราะฉะนั้นให้พวกเราเป็นกำลังเป็นหูเป็นตาช่วยกัน อ้า

สิ่งหรือเรื่องที่ทำให้บ้านเมืองล่มจม มันมีอยู่ เราอย่าไป
นิยมชมชอบกับพวกเหล่านั้น เขามาจะให้รำ มาทำให้ร้าย มาจะให้แตก
มาแยกให้ออก ตอกลิ้มเข้าไป เออ อันนี้ขอให้พิจารณา พวกเรา
อย่าไปลู่อ่านางแก่ความโลภนิดๆ หน่อยๆ ก็ทำให้บ้านเมืองแตก
สาหระกขาดได้เหมือนกันนี้

ขอฝากไว้นิดๆ หน่อยๆ แค่นี้ ออกมาเทศน์ในที่ชุมนุมชน
หรือว่าในสมาคมอันยิ่งใหญ่เป็นถึงสถาบันมหาวิทยาลัยขนาดนี้
ขอฝากไว้ด้วยเด้อ

ถ้าพวกเราไม่ช่วยกัน ใครล่ะจะมาช่วยเรา มีสมเด็จพระยา
เพ็ญบอกรบ่อๆ ไปเยี่ยมเยียนจังหวัดเลย หรือจังหวัดต่างๆ มัก
ฝากไว้แบบนี้พวกเราไม่ช่วยกัน ใครเล่าจะช่วยกัน พวกเราช่วยกันเน้อ
ช่วยกันดูแลบ้านเมืองเน้อ รักษาความมั่นคงของบ้านเมืองให้ดี

พวกเราอยู่ได้เพราะความมั่นคงของประเทศชาติ ถ้าประเทศชาติ
ง่อนแง่น คลอนแคลนแล้วจะเอาอะไร มาเป็นกำลังของประเทศเล่า
เห็นว่าเหน็บแนบไว้ สมเด็จพระยาเนะ

อ้า อันนี้เอาความรู้ของสมเด็จพระยามาฝากไว้ด้วย ท่านเป็น
ห่วงประเทศไทยมากมาย หอบสังขารไปทุกจังหวัดภาคเหนือ
ภาคไหนไปโน้น เห็นเขากินยาเสพติดให้โทษอยู่ที่ไหน ท่านก็มัก
ชอบไปอยู่ร่วมกับเขาเพื่อจะพัฒนาไร่ภัยชาของเขา ไร่ผื่นของเขา
ให้มันหมดไป ให้ปลูกของเป็นประโยชน์ ไม่เป็นโทษแก่ชาติ
บ้านเมือง ปลูกอะไร ปลูกดอกไม้ กล้วยหรืออะไรที่ไม่ประดับ
ประดาทั้งหลาย ท่านสั่งให้ปลูกเป็นไร่เป็นสวนใหญ่โต

สมเด็จพระยาพัฒนาให้คนป่า คนเขา พวกแมว กะเหรี่ยง
อีก้อ มูเซอเหล่านั้น ให้เขายินดีในการปลูกผักปลูกหญ้าขาย อืมก็
เป็นล่ำเป็นสันขึ้นมา จนมีเงินมีทอง ไ้อ้พวกที่ฟังคำของสมเด็จพระยา
ทำตามคำสั่งของสมเด็จพระยามีเงินมีทองขึ้นมา มีรถออกวิ่งกับเขา
เออหลายอย่างทีเดียวนั้นแหละ สร้างความเจริญให้แก่ประเทศชาติ
ไม่เป็นคนขี้เหล้าขี้ยาอย่างเก่าแล้ว ไ้อ้เรื่องปลูกผื่น ปลูกภัยชา
ตัดให้ราบเรียบไปซะ ปลูกอย่างอื่นดีกว่านะ มันเป็นประโยชน์

ก็มีน้ำอุดมสมบูรณ์ ก็ให้เป็นสวนผัก สวนหญ้าไป กะหล่ำ กะหลิมไป เออ นี่เรียกว่าเอาใจรักประเทศชาติบ้านเมือง สมเด็จพระเจ้า ท่านเดิน หอบสังขารเดิน ทางไปต่างประเทศ ไปเชียงใหม่ ไปอีกก็ อมูเซอที่ไหนด มันอยู่ที่ไหนไปหา ท่านไปสร้างตำหนักไว้ในป่าในน อากาศ ก็นอนอากาศ อยู่กับดอกไม้ ดอกกุหลาบ ดอกอะไร ท่านไป อยู่กับสวนดอกไม้ ผลหมากรากไม้ก็มี อุดมสมบูรณ์ขึ้นมา

บักแงว(มะแงว)บักไฟ(มะไฟ)บักต๋อง(กระท้อน)บักกระท้อน บักอะไร สวนอะไรปลูก แหนะเพิ่มส่งเสริมในทางเกษตร ทำให้ มีชื่อกันขายกัน ตกมาในเมืองไทยเต็มมากมาย อ้า เคยเห็นไหม รถบรรทุก เออของมาจากภูเขากิ่งหลาย ดอกกุหลาบทั้งหลาย ดอกอะไรที่มันสวยๆ งามๆ ก็ตัดให้ดีเพาะชำให้ดีๆ แล้วเราก็ใส่ กระจกเป็นของมีราคา พวกเราอยู่ในเมือง ในนาอย่างนี้ทำไ้ อยากจะได้ ก็ไปซื้อเขามียขายอยู่ ซื้อดอกไม้ประดับที่บ้านบ้าง อ้า ที่ทำงานบ้าง มีดอกไม้ประดับประดับสวยๆ งามมาจากแม้ว่าจาก กะเหรี่ยงโน้นล่ะ ไม่ใช่ธรรมดา (เสียงโอ) สมเด็จพระเจ้าไปพัฒนาไว้ มีสังขารแค่นั้นแหละ เข้าไปพัฒนาจนเป็น ได้รับผล เห็นได้ชัด อย่างนั้นแหละ มันมาในตู้รถไฟหลายๆ มาในรถยนต์ รถไฟ หลายๆ เป็นอย่างนั้น พัฒนาให้มีอยู่มีกิน ให้บ้านเมืองมีอยู่มีกิน

แต่ว่า พวกที่ทำปาณาติบาตก็มากมายอยู่หรือ แต่ว่า เพิ่มไม่ส่งเสริมหรือ เพิ่มเดี๋ยวก็ปล่อยปลาปล่อยอะไร ให้มันแพร่ลูก แพร่หลานออกหลายๆ นั้นเพิ่มทำอยู่ ในหลวงก็เหมือนกัน พระบรมราชินีก็เหมือนกัน ฝึกหัดลูกทั้งหลายมีความนิยมปล่อย ปลาปล่อยอะไร เลี้ยงปลา เลี้ยงกบ เลี้ยงเขียดอะไรให้มันกว้าง ออกไป นั้นเรียกว่าพัฒนาบ้านเมืองไปในตัว ทำให้ได้ลืมตาอ้า ปากทันโลกเขา

ถ้าเรานั่งอมือองอเท้าอยู่ ประเดี๋ยวก็ไม่มีอะไรจะกินจะ พัฒนาประเทศอะไร ไม่มีอะไรจะกินแล้วละไม่มีกำลัง ไม่มีกำลัง ที่จะพัฒนาบ้านเมืองต่อต้านข้าศึกศัตรูอะไรก็ไม่มี ไม่ได้ อันนี้ พุดให้เป็นสาธารณประโยชน์ เพื่อจะให้ท่านผู้มีปัญญาทั้งหลาย ได้นำไปใคร่ครวญพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดที่ได้ ศึกษามาแล้วนั้น เพื่อความสุขความเจริญของบ้านเมือง เห็นว่า สมควรแก่เวลา เหนื่อยแล้วนะ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

เว้า(พุด)ไปหลาย(มาก) มันยาว มันยึด
ปิด(ปิด)ความเว้า(คำพุด)
ปิด(ปิด)พุ่มไม้(คลังความรู้)
ความเว้า(คำพุด)แห่งหลาย(ยิ่งมาก)
เว้า(พุด)ไปหลาย(มาก)มันบ่มิที่จบ

มีอะไร

จะมาใช้หลวงปู่อีกหรือ ไม่ใช่ มาใช้หลวงปู่ไม่ได้หรอก
ให้กรรมการกัน ใช้กันเอง นั่น อยู่นั้นก็มิ เห็นแจกของแจก
ทั้งหลาย เออ แจกความมั่นใจ อันนี้เป็น มั่นใจๆ แจกได้
ทำแล้ว เสกแล้ว สวดแล้ว เมตตาแล้ว อ้า

พุทธรัง กันตั้ง

ธัมมัง กันตั้ง

สังฆัง กันตั้ง

สระระนั่ง กันตี

อิตฺติปิ ปิต

พระโมคคัลลาแฝงฤทธิ์

ปิดด้วย นะโมพุทธานะ ๗

นะมูก โนมัด พุทธรัด ธารีง ยะกรีง

จั้งจั้ง อะระหังพุทโธ

อิตฺติปิ โส ภาคะวา

พระเจ้าบอกุมมา กูจิงมา

ภาคะวา ยันตี

เพียงๆ อ้า เป่าแล้วๆ เอาไป แจกได้เลย

อ้า ให้พรก่อนเนาะ(นะ) อ้า ให้พระชะก่อน อยากรับพร
เอาสั้นๆ หน่อยก็ได้เนาะ(นะ)

อายุ วัฒนโณ สุขัง พลัง อายุนั้นขอให้ยั่งยืนมั่นสถาพร
ร้อยปีอย่างมีหย่อน ได้เหมือนกลอนพรรณนา ขอให้มิพิวกาย
พรรณไลงาม รจนาผ่องใสวิไลตา พิศไสภาน่าชมเชย ไม่ต้อง
เปลืองเครื่องสำอางใดๆ เลย ขอให้มีความสุข นิราศทุกข์ นิราศโศก
นิราศโรค นิราศภัย แสนสะบายๆ สิ่งใดที่ได้เคยแม้เป็นอดีต
และปัจจุบัน สิ่งนั้นก็อย่าละเลยเลวเสื่อมทราม ขอให้มิกำลัง
อนันต์มหาศาลมากเหลือหลาย กำลังกาย กำลังใจ กำลังภายใน
กำลังภายนอก กำลังทรัพย์อันนี้สำคัญมาก และกำลังสติปัญญา
สามารถ อัจฉาญ เดชาสง่างาม เสร็จสมตามดั่งพร เทอญ นี้

พรพิเศษ พร สเปนเชียล(special พิเศษ)

พรพิเศษ พร สเปนเชียล(special พิเศษ)

เอาอันนี้ไปไหว้พ่อไหว้แม่ตัวเองนะ เอาให้หลวงปู่ถือไป
มันจะเหี่ยวเฉยๆ เอาไปไหว้พ่อไหว้แม่ตัวเอง ไม่ต้องพูด
หลวงปู่สั่งแล้ว หลวงปู่จะ...

เอาไหว้พ่อไหว้แม่ตัวเอง จะได้เห็นน้ำตาพ่อแม่ไหลออกมา
ถ้าเราเอาดอกไม้ไปใส่มือให้แล้วกราบไหว้พ่อแม่ นี่ก็เหมือนกันนะ
ทุกคนนะ อะ ถ้าหลวงปู่ถือไป ก็จะเนาซื่อๆ ไม่ได้เรียกน้ำตา
ใครเลย อะ ได้ดอกไม้ไปแล้ว เรียกน้ำตาพ่อแม่ออกมา มาถวาย
หลวงปู่ๆ ก็รับแล้ว แต่ว่าถือไปถือมาจะบอบช้ำ เสียความงามไป
เอากลับไปไหว้พ่อไหว้แม่เรา ดอกไม้สวยๆ เอากลับไปไหว้พ่อ
ไหว้แม่ เอาใส่มือให้นะ

เอาใส่มือให้พ่อให้แม่ แล้วกราบที่ตัก หรือที่หน้าอกก็ได้
หรือก้อะ น้ำตาจะไหลออกมาพลั๊กๆ ให้เราดู ชื่นใจที่มีลูกกตัญญู
ให้เข้าใจอย่างนั้นนะ อะๆ แจกกันๆ

เอ๋ นี่ไม่ค์ของเรา อ้า เอ๋ นี่ไม่ค์ของเรา

(ถวายพระพุทธรูป)

คง ท่านคงไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใครๆ หรือกว่า เออ

**พุทธะเมตตัง จิตตังมะมะ พุทธะพุทธานุภาวณะ
ธัมมะเมตตัง จิตตังมะมะ ธัมมะธัมมานุภาวณะ
สังขะเมตตัง จิตตังมะมะ สังขะสังฆานุภาวณะ
พุทธโธ สุขะโต ธัมโม สุขะโต สังโฆ สุขะโต
นะโมพุทธานะ ฆ**

เรียกว่าอานุภาพของพระพุทธรูปเจ้า อานุภาพของพระธรรม
อานุภาพของพระสงฆ์ สามารถทำให้โลกสะเทือนหวั่นไหว อ้า
เนี่ยบุญคุณของเพิ่นมีอย่างจี้ ถ้าผู้ใดได้ฟังคำสั่งคำสอนของ
พระพุทธรูปเจ้าจนจบ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์แล้ว จบหรือเปล่า
อ่านจบหรือเปล่า เราก็จะตั้งในพระมหากรุณาธิคุณนั้น อย่างที่ไม่
ได้เลย มหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ขนาดนี้ นี่ถวายพุทธรูปเป็น
พุทธรูปบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา

อาตมาหรือว่าหลวงปู่ไม่ปฏิเสธ ขอรับด้วยความภาคภูมิใจ
เอาไปใส่เจดีย์ให้ญาติโยม ถ้าไปทางโน้นก็จะได้กราบได้ไหว้
อยู่ในเจดีย์นะ ท่านจะไปยืนอยู่เจดีย์ เป็นองค์พุทธปฏิมากรแทน
องค์พระพุทธรูปเจ้าได้

เออ ไม่ต้องพูดมาก ถ้าพูดมากมันจะต่อไปยาวๆ เกินไป อ้า
ทำไมถึงสร้างพุทธปฏิมากร

โเฮโฮ ผู้ที่สร้างพระพุทธรูปปฏิมากรก็เท่าสร้างพระพุทธรูปเจ้า
ขึ้นมาแทนองค์พระพุทธรูปเจ้านะ เพิ่นมีเมตตาแก่โลกอย่างไรทำให้
โลกร่มเย็น เพราะอำนาจคุณธรรมที่ท่านแสดงไว้

เขาคิดสั้น

มันก็เป็นอย่างงั้นนะ เขาคิดสั้น เขาไม่มีบุญวาสนาอยู่
อยู่ใต้ร่มพระบารมีมาเท่าไรหรือนั่นแล้วไปโดดตึกตาย นี่คิดสั้น
ตัวเองปัญหาตัวเองแก้ไม่ตก อ้า เป็นเพราะอะไร วิทยุรุ่นนักศึกษา
โดดตึกตายแทนจะเอาความรู้ที่ศึกษามาไปเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้
ประพจน์ปฏิบัติตนเป็นคนดี คนชอบเนี่ยมันโดดให้เป็นอย่าง
นะนี่ ให้เขาไปซะ เขาไปทางไหนก็ไป คนอย่างนี้คนหนักโลก
แผ่นดินเอียง อยู่ไปก็แผ่นดินเอียงหนักโลก ถ้ามีคนชนิดที่โดด
ตึกตายนี้หลายๆ ประเทศไทยจะเป็นยังไง เออ อะ เหมือนดัง
เรือเดินน้ำลอะปะเนี่ย เอียงไปเอียงมาอยู่อย่างงี้ละ ไม่ตรง

ทำไมไปฟังความปรุ๋งแต่งของตัวเองแค่นั้น อ้า ปรุ๋งแต่งขึ้น
มาเป็นทุกข์ใจตัวเอง นั่นละ อะ เชื้อความรักหรือว่าเชื้อความ
อิฉาธิษษา ไปเชื้อความแค่นั้นขึ้นมาแล้วก็คิดสั้นไม่มีปัญญา
ปัญญาแค่หางอึ่ง เนี่ยเพื่อนว่า เคยเห็นหางอึ่งไหม ปัญญาน้อยๆ
แค่หางอึ่ง อะ มีไหมหางอึ่งมีไหม ไม่มี ปัญญาไม่มี คิดไม่ออก
อ้า อีกอึดอันตันใจหาทางออกไม่มี ปิดโธ่ ทางออกไม่อดไม่อยาก
เว้ย อ้า อาชีพการงานกลักรกสิกรรม หาทำมาหากินเยอะแยะไป
อย่าไปคิดสั้นอย่างงั้น

เราได้เล่าเรียนศึกษานานไหนล่ะ

ผู้โดดตึกตายนะ

ปริญญาตรี เออ มี มีปริญญาตรีมีปัญญาแค่หางอึ่งเนี่ย
เออ เอาตัวรอดไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ต้อง มีความอดกลั้นทนทาน
เป็นอย่างมาก

วิริเยนะ ทุกขะมังเจติ

เพื่อนบอกไว้ คนจะล่วงพ้นจากความทุกข์ได้เพราะความเพียร
พยายาม อย่าทำถ้อย อืม อย่าทำถ้อย อืม อ้า มีนกตัวหนึ่งมัน
ร้องให้ฟัง มันอยู่ในป่า

อย่าทำถ้อย อย่าทำถ้อย

อยู่อย่างนั้นนะ ตัวหนึ่งก็บอกว่า

คิด คิดแล้วคิดอีก คิดแล้วคิดอีก

อยู่อย่างนั้นนะ อ้ายหนึ่ง(อีกคนหนึ่ง)ยังไม่พอใจบอกว่า
คิดคักๆ ขึ้นมาให้ละเอียด อ้า คิดให้ถี่ๆ หวีให้เกลี้ยงๆ
เสียแล้ว จิ่ง(จิ่ง)ค้อยเตี้ยง(จัดแต่ง)พ่อเต้อ อย่าสะเหิน(เห็น)
แก่ความมั่งง่าย คิดหย่า(ซ้ำๆ) ให้ละเอียดชะก่อน กินข้าวก็
เหมือนกันนะ เคี้ยวให้แหลกชะก่อน อย่างกินทั้งกระดูกกระเดี้ย
อ้ากๆ คิดถี่ๆ หย่า(ซ้ำๆ)แหลกๆ ชะก่อน หวีให้เกลี้ยงชะก่อน
จิ่ง(จิ่ง)ค้อยกลืน ไปคิดปลีกซึ่ง

ก็เสียดายคุณพ่อคุณแม่ที่เลี้ยงมาจนเป็นนักศึกษาปริญญาตรีดี
ที่โอดตีกตายเนี่ย

อ๊ะ พ่อแม่สร้างตัวเองมาจนได้เป็น อ้า ใหญ่เป็นโต เรียน
ศึกษาจบปริญญาตรี เออ ก็เรียกว่า ว่ายังโง่งอยู่ จึงคิดฆ่าตัวตาย
ยังโง่งอยู่ ชีวิตนี้มีประโยชน์ ชีวิตของเรานี้มีประโยชน์ต่อโลกอยู่มาก
ถ้าเราเรียนจบแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์ต่อชุมชนไปอีกมากมาย
ได้ฝึกปรีอกุลบุตรลูกหลานต่อไป อ้า ได้หลายๆ อย่าง ได้ช่วย
ชาติบ้านเมืองอีกมากมาย มีแต่คนที่ต้องการให้ช่วยผู้มีความรู้
ทั้งหลาย

**โง่งๆ ปลาๆ อย่างเรา นี่ตายไปแล้ว
เขาก็ไม่ค่อยคิดถึงหรอก อืม เป็นอย่างงั้น**

ตายแล้วไม่มีใครคิดถึงเลย สาธุ ให้ตายไปเถอะหนัก
แผ่นดินเขา เขาว่านะ เพราะฉะนั้นคนที่สร้างแผ่นดินหรือว่า
มารับภาระในแผ่นดินของตัวก็ต้องมีความอดกลั้นทนทาน
แผ่นดินมันหนักขนาดไหน ก็ทำให้หนักขนาดแผ่นดินนี้ ก็กิโ
ก็หมีน ก็ตัน ทั้งแผ่นดินเนี่ย ทั้งโลกเนี่ย โลกลูกนี้มีความ
น้ำหนักเท่าไร มันทนขนาดนั้นนะ ทำให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก
หนักแน่นมั่นคง

อด อด อดเถิด เนี่ยตัวหนึ่งมันก็บอกอย่างงี้ เกิดเป็นคน
ต้องอด อดกลั้นทนทาน นกมันร้องให้ฟัง อด อด อดเถิด อยู่
อย่างนั้นนะกรรร้องให้ฟัง ถ้าไปอยู่ป่าอยู่เขาที่ไหนก็มีนกชนิดนี้
ร้องให้ฟัง คิดคักๆ คิดคักๆ นี่มันก็เป็นภาษาลาวได้อยู่

คิดให้ละเอียด คิดคัก(ละเอียด)ๆ คิดให้ละเอียด ตัวหนึ่ง
น้อยๆ หยอดขึ้นมา คิดแล้วคิดอีก คิดแล้วคิดอีก อยู่อย่างงั้นนะ
หึหึ เออ

คิดถี่ๆ หวีให้เกลี้ยงเสียแล้ว จิ่ง(จิ่ง)ค่อยเดียง(จัดแต่ง)
พ่อเต้อ มันจิ่ง(จิ่ง)ถูกต้อง อันอย่าไปคิดลวกๆๆ แล้วก็แก้ตัว
แก้ตัวเองไม่ได้ มีปัญญาเอามาตัวเองไม่ได้ แก้ไขตัวเองไม่ได้
เขาเรียกว่ายังโง่ ฆ่าตัวเองตายยังโง่ อ้า

คนสมัยก่อนก็มีอยู่ แผ่นดินสูบไปทั้งเป็นก็มี มันหนัก แผ่นดิน แผ่นดินรับไม่ไหว อ้อ นางจัญจมาณวิกา ก็ถูกแผ่นดินสูบ พระเจ้าสุปพุกุทธะก็ถูก แผ่น.. แผ่นดินสูบ พระเทวทัตพี่ชาย ของนางพิมพา ก็ถูกแผ่นดินสูบ แผ่นดินสูบหลายคนอยู่นะสมัยก่อน เพราะว่าหนัก แผ่นดินคิดไม่ออก อยู่ไปก็หนักแผ่นดิน ฉะๆ แต่พวกเราก็สูบเหมือนกันนะ ถูกแผ่นดินสูบเหมือนกัน อืม มันหนัก หนักแผ่นดินแผ่นดินก็ไม่รับ สูบลงไปเลยอย่างเนี่ย อ้อ แต่พวกเราก็จะต้องถูกแผ่นดินสูบเหมือนกันละ แต่อยู่สูบไปในโลกันตนรก หรือที่ไหน เนอะ สูบไปธรรมดา แม้พระพุทธรูปก็ถูกแผ่นดินสูบไปเหมือนกัน เพ็นปรินิพพานแล้วก็ถวายเพลิง กระดูกท่านหายไปไหน เออ หาย หายไปในบริษัททั้งหลาย นี่แหละ คนละนิดละหน่อย คนละนิดละหน่อย กระดูกคนละน้อยๆ แยกกัน

แม้แต่ขี้เถ้า ก็ยังแยกกัน แม้แต่เกศาของท่าน ก็ไม่เหลือเลยหมดไปเลยพร้อมกัน ก็ไม่ใช่หนักแผ่นดินหรือ ท่านมายกแผ่นดินให้เบา ให้เบาลงมาได้ มาเทศน์โปรดพุทธบริษัท ให้มีความเห็นถูก เห็นต้อง รักษาตัวให้ปลอดภัย อะ บริสุทธิผุดผ่อง

จิตตั้ง ทนตั้ง สุขภาวะหัง
ทนโต เสฏฐโฐ มະนุสเสสุ

เนอะ เออ มันดีอยู่ที่มนุษย์ ประเสริฐ มະนุสเสสุ เป็นผู้ อืม ประเสริฐของโลก เออ พระอรหันต์ทั้งหลายก็เป็นผู้ประเสริฐ พระพุทธรูปก็เป็นผู้ประเสริฐ ทำให้โลกเบาลงมาได้ จะฆ่าตัวตายหรือจะอะไรนี่ก็เทศน์โปรดเอา อ้อ เทศน์ให้เลิกความคิด ความตั้งใจอย่างนั้นซะ ไม่ดีไม่ถูก มันเป็นอัตตวินิบาต ฆ่าตัวเองตาย เป็นอัตตวินิบาต แม้แต่แผ่นดินก็ยังไม่รับ ถ้าเพราะอัตตวินิบาต แล้ว เป็นคนบาปหลาย หนักแผ่นดิน ด้วยประการฉะนี้

อย่าไปคิดอย่างนั้นเด้อ

เว้า(พูด)ไปหลายมีแต่เว้า(พูด) ตะเว็น(ดวงอาทิตย์)ไม่คอย เรานะ ตะวันไม่คอยเรา มันปล่อยลงเรื่อยๆๆๆ เพราะฉะนั้นขอ ถือโอกาสานะที่นี้เด้อ โอกาสหน้า ถ้ามีโอกาสก็จะมาฝอยใหม่ มีเรื่องเยอะแยะอยู่จะฝอย ยังไม่จบหรือ เรื่องตั้งเยอะแยะ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

โธ่ อะะ บ่เป็นผู้เก่งกาจสามารถอะไรเน้อ นิมนต์มาเทศน์ให้
ที่นี่เพื่อก็ต้องการให้ประชาชน พุทธบริษัททั้งหลายเข้าอกเข้าใจ
ในเรื่องธรรมะธัมมิกัน ถ้าหากเทศน์ไปหลาย หลวงปู่แหวน
(หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ) ท่านว่า ธัมมมาแล้วกัน ไม่ใช่ธัมมโม ธัมมมา
ว่าดีเหมือนกันนะ ธัมมมา

เมฆาหมดสง่า เมฆาสุราหมดสำคัญ เมฆาพนนหมดตัว
เมฆาพวก็สิมพ้อ เมฆาเมียก็สิมแม่ เมฆาวัยก็สิมแก่
เมฆากระแซก็สิมกัญชา สิมกันเป็นท่อนๆ ตอนนๆ

เพราะฉะนั้นให้ตั้งสติอยู่กับเนื้อกับตัวเสมอ จะทำอะไรจะพูด จะทำอะไรให้ระลึกได้ว่า มันผิดหรือมันถูก ถ้ามันผิดศีลผิดธรรมแล้ว ก็อย่ากระทำสิ่งนั้น อย่าพูดสิ่งนั้นเป็นอันขาด กิริยาอันใดที่ไม่สวยไม่งามในสังคม กิริยาอันนั้นก็ไม่ควรแสดงออก ถ้าหากไม่ไหว โกรธาขึ้นมา มันรู้ไม่ทัน

มันลามปามไปหมด ถ้าทะเลาะกันก็ออกถึงโคตรเชื้อ เชื้อแถวแนวพันธุ์ทั้งหลาย โคตรพ่อโคตรแม่ว่าไป ต่ำๆ เสียๆ ว่าด้วยความโกรธ เรียกว่ารู้ไม่เท่า เอาไม่ทัน มันเสียใครละ มันจะเสียเราผู้พูดเอง ไม่ได้เสียผู้อื่นหรอก เสียเราผู้พูด พูดว่า พูดทะเลาะเบาะแว้งกันด้วย ออกมาจากที่ไม่สวยไม่งาม ใคร ก็ฟังไม่ขึ้น เทวดาฟังก็ยิ่งระคายในหู ไอ้โฮ ทำไมพูดอย่างนี้ได้ พุทธบริษัททำไมพูดหยาบๆ คายๆ ออกกฏ ออกมึง ออก โคตรพ่อโคตรแม่ ต่ำไปหมด ตลอดแถวตลอดแนว เชื้อสายทั้งหลายเสียหายไปหมดแหละ จริงๆ มันก็ไม่ มันก็ไม่เป็นไป เหมือนดังต้องการหรอก

สำคัญอยากจะดำ จะว่าให้ฉิบหาย หายโห่งอะไร ก็ว่ากันไปเฉยๆ มันไม่เป็นอย่างนั้น ทำให้หูนักปราชญ์ทั้งหลาย บัณฑิต

ทั้งหลายหนาว คำพูดที่ไม่ดีแล้วหนาวใจด้วย เป็นห่วงเป็นใยด้วย ไอ้โฮ ทำไมถึงเอาคำพูดอย่างนี้มาพูดมาจา แม้แต่คำกู่ มึงๆ ก็ไม่อยาก ไม่อยากได้ยินได้ฟัง ได้ยินคำไพเราะเพราะพริ้ง แล้วไพเราะหูด้วย เย็นใจด้วย สบาย อ้า สิ่งที่ทำให้เสียประโยชน์ พูดไปแล้วก็เสียประโยชน์เฉยๆ ประโยชน์ควรที่จะได้รับก็เสียไป พรที่เพิ่มให้

อายุ วัลโณ สุขัง พลัง

นั่นเป็นพรอันวิเศษอยู่ แต่ว่าถ้าเราพูดไม่ดี กระทบกระเทือนผู้อื่นมากๆ คำพูดก็ไม่ใช่เป็นสิริเป็นมงคลแก่ตัวเลย เป็นบาป ทำให้เศร้ายมอ ชุ่มมัว เป็นวาจาที่หยาบ ฟังไม่ขึ้น วาจาที่ไพเราะเพราะพริ้ง ก็ยิ่งกว่านั้น

ศึกษากันมาแล้ว เราก็ได้ศึกษากันมาอย่างดีแล้ว ไม่เอาไปใช้ในสังคมเลย ศึกษาดีๆ นะ เออ เอาคำพูดที่ไพเราะๆ ออกไปใช้ในสังคม ให้มีรสนิยมนสูงค่าขึ้นมา อ้า สูงกว่าเดิมขึ้นมา ผู้ฟังทั้งหลาย ก็ไพเราะเพราะพริ้ง เย็นหู เย็นใจ อ้า เมื่อได้ยินคำพูดที่ไพเราะๆ แล้วเย็นใจ เทวดาทั้งหลายก็สาธุ โมทนาสาธุการ

คำพูดคำจานั้นจะเผ็ดร้อนเหมือนกัน ถ้าพูดอะไรมันเผ็ดร้อน มันก็เผ็ดร้อนเหมือนกัน พูดให้มันเย็นฉ่ำมันก็เย็นลงไป ในหัวใจเราได้ ท่านทั้งหลายเคยเห็นสามภรรยาทะเลาะกัน ไหม ก็พูดคำหยาบใส่กันนั่นแหละ ลงกู่ ลงมึง ลงโคตรพ่อโคตรแม่ มึง อย่างนั้นอย่างนี้ ว่าหยาบๆ คายๆ ออกมา มันจะอดได้ที่ไหนล่ะ ทนไม่ได้ เหลืออดเหลือทนจริงๆ อดไม่ได้ทำยังไงล่ะ ก็ลงไม้ลงมือกันนี่ปะเนี่ย ตบกันตีกันพอได้เครื่องทุนแรง ได้

ศีลตราวุธก็อาจจะฉวยเอาไม้แน่นดีกัน เอาไม้ค้อนไม้แล้ ก็ยังค่อย
ยังชั่วหน่อย เอาไม้แข็งๆ ดีหัวกันละเป็นยังงี้หัวร้างข้างแตก

โรงหมอท่านรับผิดชอบเรื่องอย่างนี้ เรื่องสามภรรยา
ทะเลาะกันดีกันหัวร้างข้างแตก ฟันแทงฆ่าฟันรันแทงซึ่งกันและกัน
จนเป็นบาดเป็นแผล เลือดตกยางออกเป็นจำนวนมาก ลำบาก
ใครละ ลำบากหมอสีปะเนี้ย หมอผู้ช่วย บรรทมอยู่ ถ้าเกิดมี
เป็นบาดเป็นแผลขึ้นมา อ้า ฟกซ้ำดำเขียวขึ้นมา ก็เป็นหน้าที่ของ
หมอที่จะเอาใจใส่ดูแล ถ้าหมอไม่เอาใจใส่ดูแลช่วยเหลือก็ใจจืด
ใจดำเกินไป จำเป็นจะต้องเสียสละ เหนื่อยยากลำบาก

ด้วยการทะเลาะวิวาทกันบาดถลุงกัน มันเป็นบาปกัน
จริงๆ ทำให้สังคมหนักอกหนักใจ ร้อนไปถึงรัฐบาล ต้อง
ตามล่าตามจับคนกระทำผิดขนาดนั้น ฆ่าฟันรันแทงกันขนาด
นั้น ต้องตามล่าตามจับเสียงตายไป บางทีเขามีอาวุธดีๆ เขาก็
ยิงสวนมาซะ ตัวเอง ผู้ตามไปก็เกิดอันตรายแก่ตัวเองเหมือนกัน
เพราะฉะนั้นมันเป็นภัยสังคม สิ่งใดมันเป็นภัย สังคม เราไม่ควร
ประพฤตีสั่งนั้น ให้ประพฤติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ผู้ดู
ผู้เห็น ผู้รู้ ทั้งหลาย ท่านเห็นแล้วก็ขึ้นอกขึ้นใจเพราะว่ามีความ
สามัคคีกัน เมตตาปรานีกัน ช่วยเหลือกัน เหล่านี้เป็นคุณธรรม
ของคนดีทั้งหลายที่กระทำกัน

ไปเทศน์ที่โรงพยาบาล อ้า ไม่ใช่ ที่อะไรเมื่อวานเนี้ย ไป
เทศน์ที่นั่น เทศน์เรื่องสนิมหรือเทศน์เรื่องสนิม สนิมกินเหล็ก
กิเลสมันกินใจ สนิมทั้งหลายนี้มันชอบเหล็ก แต่เหล็กธรรมดา
ไม่ได้ชุบโครเมียมอะไรเลย สนิมยิ่งใหญ่เลยแหละ ตกหล่นอยู่
ในดินในดอนที่ไหนถูกเค็มๆ ถูก อ้า น้ำเกลือ น้ำเปรี้ยว
น้ำอะไรลงไป หลากๆ ครั้ง มันเกิดขี้สนิมขึ้นได้ที่เนื้อเหล็กนั้น

จะเป็นมิดก็ดี เป็นขวานก็ดี เป็นเหล็กทุกชนิด สนิมชอบกิน
ถ้าไม่ทำความสะอาดอยู่เรื่อยๆ แล้วก็หมอดเนื้อเหล็กไป ดิน
ฝังลงในดิน เป็นเคียวเกี่ยวข้าวก็ดี มิดเคียว ฟันดินฟันอะไร
ทุกอย่างทำประโยชน์ ถ้ามันตกอยู่ในดินนานๆ มันจมลงไป
ในดินนานๆ แต่ไปขุดเจอแล้วมันจะเหลือตั้งแต่สิ้นมันนะ คมมัน
หมดแล้ว มันกิน

๙ มิถุนายน ๒๕๕๖

๑๔

จึงได้ยกเป็นภาษิตว่า สนิมมันกินเหล็ก กิเลสมันกินใจ
ให้หมดคุณภาพ ใจดีๆ นี่หมดคุณภาพไปเลยถ้ากิเลสเกิดขึ้น
ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอิจฉาริษยา พยาบาท
อาฆาต จองเวร จองกรรมซึ่งกันและกัน มันเป็นกิเลส ทำให้
หัวใจมันกร่อน กร่อนลงไปได้ ใจมีคุณภาพสูงอยู่เป็นมนุษย์
ถ้าหากสนิมกินไปแล้ว มันจะมีคุณภาพสูงหรือเปล่า อย่างเก่า
หรือเปล่า เมตตาปรานีอารี(อา)รอบ อารีกัน สงเคราะห์สงหากัน
อยู่ดีๆ ถ้าหากเกิดมีสนิมขึ้นมาในหัวใจแล้ว มันเหม็นเฉยกันได้
ไม่เอาใจใส่ ไม่ดูแล จะเป็นตายร้ายดีอะไรก็เรื่องของเขา ไม่ใช่
เรื่องของเรา ไปชะและปะเนี้ยวางชะเลย ไม่เอาใจใส่ ไม่เอาใจช่วย
ก็จึงยกเป็นปัญหาว่า สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ อ้า

กิเลสมันคืออะไร ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก ความชัง เหล่านี้ เป็นกิเลส มันกินใจนะ มันไม่ได้กินอย่างอื่น มันกินใจ แม้จะรักกันปานจะกลืนกินก็ตาม ก็เบื่อหน่ายกันขึ้นมา คลายความรัก คลายความห่วงใยได้ เพราะไม่เคารพกันด้วย ภาว วาจา ใจ กิริยามารยาทที่แสดงออกมา ก็รุนแรง อ้า แสลงหู อ้า แสลงตา ทำให้หมดอาลัยตายอยาก หมดความหวังที่จะพึ่งพาอาศัยแล้ว ถ้าเป็นคนอย่างนี้ เป็นคนดูร้ายอย่างนี้ หมดที่พึ่งทางใจแล้วเรา

แหนะ ก็เบื่อหน่าย คลายความรักลงได้อย่างหมดเกลี้ยงเลยไม่มีเหลือ เพราะฉะนั้นข้อเปรียบอันนี้ก็นุ่มเข้ามาหาตัวเอง

โอปะนะยโก

นุ่มเข้ามาหาตัวเอง ถ้าเราทำอย่างนั้น ถ้าเราพูดอย่างนั้น เขาก็มีเมตตา กรุณาแก่เราหรือเปล่า หมด ถ้ามันหมดเยื่อใย หมดความห่วงใย อ้า หายห่วง แม้รักกันปานจะกลืนกินก็ตาม ถ้าไปแสดงกิริยามารยาท ใช้วาจาหยาบคายขนาดนั้น ถึงรักขนาด

ไหนก็ตามก็จืดจาง เหยย(ระเหย)ไป ไม่ ไม่รัก ไม่ดื่มด่ำเหมือน ตั้งแต่ใหม่ ๆ อ้า แต่ใหม่ ๆ ปานจะกลืนกิน แต่คืนเคยกันไป แสดงความทะลึ่งขึ้นมา อยากจะด่า อยากจะว่ายังไง หยาบๆ คายๆ ก็ว่าไปตามอำนาจที่ได้กิเลสของตัวเองให้มันสาใจ แต่ว่า มันก็ไม่ใช่บุญเป็นกุศลอะไร เป็นขี้สนิม กินใจ สนิมมันไม่ได้กิน แต่เหล็กนะ ไม่ได้กินแต่เหล็ก โลหะต่างๆ มันกินอยู่

แต่ว่ากิเลสมันกินใจ มันกินใจคนให้กร้อนได้ ให้เสียหายได้ อันนี้ควรคิดอยู่เสมอ ให้ทุกคนควรคิดอยู่เสมอ เราจะเอาความ โกรธหรือเป็นผู้ปกครองครอบครัวเรา เป็นผู้ดูแลความปลอดภัยของเรา จะเอาความโกรธนั้นหรือ อ้า ให้กินสมอยาก จะให้ปาก สมโกรธ มันไม่สมหรอก ถ้าโกรธมากๆ ก็ด่ามากๆ ด่ากัน แหกกลากฎไปเลย อ้า ถึงจะปานจะกลืนกินก็ตาม รักกันปานจะ กลืนกินก็ตาม ถ้าได้ยินเสียง อ้า ต่อต้านมา ในเสียงที่ไม่ดี ก็ แป้วหัวใจ หัวใจแป้วเลย โอ๊ยโฮ เสียแรงเรารัก เสียแรงเราหวง เสียแรงเราห่วง เราใย แต่เขาก็ไม่ทำให้เราห่วงใยตลอดไปได้เลย มาทำให้หัวใจเราร้อนได้ อ้า เกิดเป็นขี้สนิมกินหัวใจขึ้นมาแล้ว ไม่ดีเลย เพราะฉะนั้นพึงตั้งใจชำระกาย วาจา ใจ ของตนให้อยู่ ในขอบข่าย อย่าให้นอกกลุ่มนอกทางออกไปจากจารีต ประเพณีอัน ดิงามของคนไทยเรา คำดูคำด่าไม่ใช่เป็นคำดี เป็นคำที่ทำลายหุ ผู้ฟัง ทำลายใจผู้รู้ รู้เรื่องรู้ราวขึ้นมาแล้วก็ทำลายหัวใจ รักกัน ปานจะกลืนกินก็ตาม แต่มันก็จืดจางระเหยได้

ก็ได้ยินคำกระทบกระเทือนหยาบๆ คายๆ มาอย่างนั้น มันก็หมดอาลัยตายอยาก หมดห่วงขึ้นมา ช่างเขาเถอะ เขาจะเป็นยังไงช่างเขาเถอะ เขาไม่ห่วงเราทำนองนี้ ทอดทิ้งกันไป เลิกรา กันไป หนีจากกันไป เวลาอารมณ์ดี ๆ คิดๆ ถึงกันขึ้นมาหน่อยละ

คิดถึงกันขึ้นมา เป็นเหมือนนะคราวที่รักกันตั้งหนุ่มแต่ยังน้อย
ยังหนุ่มยังสาวขึ้นมา ก็เป็นห่วงก็ไปขอคืนปะเนี่ย หนีไปแล้ว
ไปขอคืน อ้า โคตรเชื่อสายทั้งนั้นทางภรรยาแข็งแรงอยู่ เขาก็ไม่เอา
สายหิ้ว คนคนเก่า มันก็จะเป็นอย่างเก่า ไม่เอาละ อ้า อย่าเลย
อย่าคืนมาเลย มาแล้วก็มาดำ มาว่า มาฆ่า มาตีกันออกตลอด

อย่างนี้ทำอย่างนี้ไม่ได้หรอก เสียวงศ์ตระกูลไป ได้ชื่อ
เสียเสียง คุณงามความดีเท่าไรก็ไม่ขึ้น อ้า ถ้าจะคืนจริงๆ ทน
ไม่ไหวจริงๆ ให้แต่งงาน ให้แต่งงาน ให้ค่าสินสอดเท่าเท่านั้นแหละ
สินสอดที่แต่งงานมาเท่าไร เอาเท่านั้นแหละ ถึงจะให้คืนมา
ถ้าไม่ได้อย่างนั้น โคตรวงศ์ทางภรรยาไม่ยอม ไม่ยอมเอา โอ้
คนคนเก่า ก็จะมาฆ่าตีเมียตีลูกตีหลานอีกดังว่าอีก

ไม่ ไม่ยอม ต้อง จำเป็นก็ต้องหาขวนขวายหาหาหยาหยาขึ้นมา
มาแต่งงาน มาแต่งงานเมียคืน ถึงได้อยู่ด้วยกันมาจนเฒ่าแก่ อ้า จน
ได้ถึงไม่ทำขอดทอง พะยอมขอด.. ตะบองขอดเพชร ขึ้นมาได้
นั่นแหละเป็นอย่างนั้น มันเดือดร้อนไปถึงโคตรวงศ์ ปู่ ย่า ตา
ยาย ป้า ลุง ทั้งหลาย เดือดร้อนไปถึงกันเหมือนกัน ถ้าคนใจแข็ง
หน่อยเขาก็ไม่รับ ไม่เอาคืน คนคนเก่า จะมาเป็นอย่างเก่าแหละ
ฆ่าลูก ฆ่าเมียอย่างเก่าละ มาตีลูกตีเมียอย่างเก่า อ้า มันกิน
เหล้าเมามาขึ้นมา แล้วก็ให้เลิกละให้หมด กินเหล้าก็ไม่ให้กิน
กินฝิ่น ก็บัญชา ยาเสพติดให้โทษทั้งหลายให้เลิกทุกสิ่งทุกอย่าง
ชะก่อนจึงจะรับ เขาก็อายัดไว้อย่างนี้ แล้วยอมจำนนต่อคำอายัด
ของโคตรวงศ์เขา ปู่ ย่า ตา ยาย ของเขา พ่อ แม่ ของเขา ป้า
ลุง ของเขา เขาเป็นคนใจแข็งหน่อย อ้า อย่างนี้ก็มี

แต่ว่าในกรุงเทพฯ เป็นเมืองเจริญแล้ว คงจะไม่มีเรื่อง
อย่างนี้หรอก อ้า ในบ้านนอกออกไปนั้น ที่ไม่ได้รับการศึกษาสูงมัก
จะเป็นอย่างนั้น ทะเลาะกันถึงแตกหัก ปะ(ทอดทิ้ง)ร้าง หรือ
ปะ(ทอดทิ้ง)ร้างทั้งกันไป ละทิ้งกันไป หนีไป โดยความไม่เห
โกรธาอะไร แล้วเวลาใจเย็นมาแล้วเป็นยังไง คิดถึง คิดถึง
ตั้งแต่ใหม่ๆ เจอกันแต่งงานใหม่ๆ พุ้น(โง่ง)เออ คิดถึงหลาย
กินไม่ได้นอนไม่หลับละ จำเป็นจำไป ก็ต้องขอให้พ่อแม่โคตรวงศ์
ไปขอคืนให้ แต่งคืนก็ยอม ดั่งนี้เป็นตัวอย่าง เพราะฉะนั้นเรื่อง
อย่างนี้เปรียบเหมือนสนิม สนิมกินเหล็ก กินให้หมด กร่อนไปหมด

แต่ว่ากิเลสชนิดนี้มันกินใจ กิเลสอย่างนี้มันกินใจ กิน
จนหมดคุณงามความดีทั้งหลายทั้งปวง ไม่เหลือเลย กินไปหมด
จึงเปรียบเทียบให้ที่ โรงพญา.. เออ ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เมื่อวานนี้เอง เปรียบเทียบให้ฟัง สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ
กินจนไม่มี อ้า อะไรเหลือ มันกินหมด มีด ขวาน เหล็กทั้งหลาย
ที่มันจมดินลงไปอยู่ในดิน ถ้ามันถูกเค็มๆ เปรี้ยวๆ บ้าง หรือ
อะไรบ้างก็ไม่งาม เกิดขึ้นสนิม จับเกาะ

มันไม่เกิดจากอะไร มันเกิดจากเหล็กนี้แหละ อ้า สนิมมัน
เกิดจากเหล็กนี้แหละ ไม่ ไม่เกิดจากอะไรเพราะเหล็กมันถูกความ
เค็ม ความเปรี้ยวความอะไรขึ้นมา ขึ้นขึ้นมา ไม่มีใครทำความ
สะอาดให้มัน ไม่ได้ลับด้วยหิน ไม่ได้ฝนด้วยหินให้มันล่องฉ่อง
แววอย่างนั้น รักษา น้ำมันทาไว้ด้วย จีสนิมก็ไม่ขึ้น อันหัวใจ
ของเราก็เหมือนกัน เหมือนกับเหล็กแหละ ถ้าจะปล่อยให้มีความโลภ
ความโกรธ ความหลงกิน มันก็กินเอาเสียจนกร่อนๆ หัวใจกร่อน
ไม่มีดีแล้ว จะไปทำให้ดีๆ ให้หมดสนิมสักทีก็ไม่หมด กินจนหมด

จนเป็นดินธรรมดา เคยเห็นไหม เคยเกี่ยวข้าว ที่มันฝังลงไปใต้ดิน มีดที่เราใช้ขุดมันฝังลงไปใต้ดินเราหาไม่เห็นไม่เจอ แต่หลายๆ ปี ไม่เจอเข้า โอ๊ย มันเหลือแต่สันมัน คมมันหายไปไหนหมดแล้ว เว้ย มันหายหมดแล้ว สันมันหมดแล้ว เอามาตีใหม่ มาทุบใหม่ มันก็ไม่เหมือนเดิม อ้า เพราะมันจะเสียคุณภาพมันไปแล้วโดย จี้สันมันมัน ดังนี้เป็นตัวอย่าง

ใจของเราไม่ใช่เหล็ก ใจของเราไม่ใช่โลหะอะไรเลย ก็มี ความรู้เท่านั้นแหละ พอได้พูดกันรู้เรื่อง มันไม่ใช่เหล็กเนี่ย มันก็ กิเลสก็กินได้ ความโกรธ มันก็เป็นสันมันชนิดหนึ่ง ราคะก็เป็นชนิด หนึ่ง โทสะก็เป็นจี้สันมันชนิดหนึ่ง โลภะ โทสะ โมหะ เป็นสันมัน ทั้งนั้นทำให้ใจกร่อน ทำให้ใจหมดคุณภาพ ไม่มีคุณภาพของใจ ใจที่ดีๆ มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ใจมีคุณภาพดีๆ ทำ ท่านทำใจของท่านให้ได้เป็นพระโสดาบันบุคคล สกิทาคา(มี) อนุาคา(มี) อรหันต์ โอ้พวกเหล่านั้นท่านขัดเกลาจิตใจของท่าน ให้หมดจดแล้ว ไม่มีอะไรมากินใจได้เลย ราคะก็ดี โทสะก็ดี โมหะ ก็ดี ความโลภของคน ความหลงไม่มี มันหมดแล้ว ท่าน ท่าน ขัดเกลาได้อล่องฉ่องไปเลย ไม่มีอะไรมาเกิดขึ้น ที่จะเป็นสันมันกิน ใจเราไม่มี ถึงว่าเป็นพระอริยเจ้าใจ พระอริยเจ้าท่านขัดเกลาของ ท่านจนเกลี้ยงอล่องฉ่อง ไม่มีอะไรจะมาเกาะกินหัวใจของท่านได้ แล้ว ท่านก็เป็นสุขละสิปะเนี่ย ท่านขัดเกลากิเลสของท่านให้ อล่องฉ่อง หรือว่าไม่มีมลทินอะไรที่จะมาเกาะกินใจได้เลย แล้ว ท่านก็สบายนั้น อริยเจ้าทั้งหลาย ท่านเป็นอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่างขัดเกลาตัวเองมาหลายชาติ แล้ว ไม่ชาติเดียวเท่านั้น ขัดเกลามาทุกทุกชาติ และเคยเป็น มหากษัตริยาธิราชมาตั้งหลายชาติ อ้า

เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว อะนะ
เต ชะ แล้วก็ พระเตมีย์ เคยเป็นพระเตมีย์
ชะ ชนก พระชนก ก็ได้ขัดเกลาตัวเองขนาดไหน
สุ สุวรรณสาม ก็ขัดเกลาตัวเองขนาดไหน
เน เนมิราช ก็ขัดเกลากิเลสอีกเหมือนกัน
วิ วิฑูรบัณฑิต ก็ขัดเกลาเหมือนกัน
เว เวสสันดร อันนี้ครั้งสุดท้ายของท่าน

ที่ใช้ชาติเป็นมหากษัตริย์อยู่ เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว ๑๐ ชาติ ที่ขัดเกลาตัวเองอยู่ เอาจิตใจขัดเกลากิเลสตัวเอง ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ อันมันมากลุ่มรุมจิตใจให้กร่อน

ท่านไม่เอาแล้วปะนี้ชาติสุดท้าย อ้า เป็นเวสสันดร แล้ว ปะนี้ถึงมาเกิดเป็นสิทธัตถะราชกุมาร เป็นชาติสุดท้าย มันแก่กล้า ถึงขั้นมันแล้ว อยู่ไม่ได้ต้องออกผนวช ต้องประพฤติปฏิบัติ พรหมจรรย์ให้เต็มที่ ขัดเกลากิเลสให้บริสุทธิ์ผุดผ่องจริงๆ จึง ได้ตรัสรู้เป็นพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณขึ้นในโลก แล้ววาง พระศานานันน์ คำสอนทั้งหลายนั้นไว้ให้พวกเรากำหนดจดจำ เอา อ้า

พวกเรามันบารมียังไม่แก่กล้าถึงขนาดนั้น มันยังยุบๆ พองๆ อยู่ นั่นแหละ ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันยังมี อยู่ในตัวของเรา

เพราะฉะนั้นจุดประสงค์ของพระพุทธเจ้า จุดประสงค์ของ ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ท่านเสียสละเวลาของท่านออก ประพฤติ ปฏิบัติจนได้มรรคผลนิพพานตั้งเยอะแยะไป ไม่ได้ทำมาเกิดอีก แล้ว เพราะกิเลสที่ท่านเบาบางแล้ว ความรักไม่มี ความชังไม่มี ความยินร้ายไม่มี ความดีใจเสียใจไม่มี ความโศกศัลย์ พรรณา อะไรก็ไม่มี อล่องฉ่องใจบริสุทธิ์ อล่องฉ่องใจไม่มีกิเลส

อ้อ เขาเรียกว่าอล่องฉ่องแล้ว มันสะอาดหมดจดขนาดนั้น อันนี้ของพระพุทธเจ้าท่านทำ เดี่ยวนี้พระศาสนาของเรายังมี เต็มเปี่ยมบริบูรณ์อยู่ ไม่บกพร่องสักอย่าง ศีล สมาธิ ปัญญา ก็ยังมีอยู่อย่างงั้น แต่เรายังไม่ได้ขัดเกลาให้เต็มที่ เออ เพราะฉะนั้น จิ่งจิ่งๆ ลงๆ อยู่ละ อ้อ

หลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเพื่อค้นหา หลงทุกสิ่งทุกอย่าง

หลงหนทาง หลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี หลงแสวงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเพื่อกิเลสของตัวเอง ไปถึงก็ไปฉก ไปลัก ไปปล้น ไปฉ้อเขา ก็เพราะหลงนั้นแหละ หลงไม่รู้จักรักษา เนื่อรักษาตัว ปล่อยให้ความหลงมาอย่ายี้หัวใจเสียชะจนบอบช้ำ จนเข้าไปติดคุกติดตะราง ได้รับอาชญา อย่างหนัก อย่างเบาหน่อย เขาก็กักขังเป็นเดือนเป็นปีไป อย่างหนักจริงๆ เขาก็ประหาร ชีวิตเลย ตายเลย เออ

อ้อ เอาไว้ก็หนักโลก เขาอะ เอาไว้หยั่ง ในโลกก็หนักโลกเขา เพราะฉะนั้นกฎหมายจึงว่าประหารชะเถอะ ถ้าเอาไว้ก็หนักโลก

เฉยๆ อิม อ้า ก็ทำบาปต่อกันไปเรื่อยๆ ผู้ทำบาปก็ตายต่อกัน ไปเรื่อยๆ คนหนึ่งบาปแล้ว คนที่มาลงโทษผู้อื่นก็บาปอีกต่อไป ต่อไปอีกอยู่อย่างงั้นละ ไม่รู้จักสิ้นจะเสร็จจบไปอีก เขาเรียกว่า

วิฆฏวน วิฆโกโลก

โลกเนี่ยมันกลมมันกลมอยู่อย่างนั้น ก็ต้องตามใช้ชาติ ทุกภพทุกชาติไปเรื่อยๆ หนักก็มี เบาก็มี ผู้ที่เพิ่นเบาแล้วทั้งหลาย ไม่มีอาญาหนักแน่นขนาดประหารชีวิตไม่มี เพราะท่านเบาแล้ว ไม่มีโทษถึงประหารชีวิต อ้อ ถ้าหากมันหนักหนาสาหัสจริงๆ เขาก็เอาไว้ไม่ได้ มันหนักแผ่นดิน เขาก็ทำตามกฎหมายตราไว้ บัญญัติไว้ ฆ่าทิ้งเสียเถิด เอาไว้ก็หนักแผ่นดิน เออ หนักประเทศชาติ ทำให้พี่น้องในประเทศชาติเดือดร้อนเพราะคนคนนี้ละ มัน กินผืน กินกัญชา ยาเสพติดให้โทษ อ้อ ทุกสิ่งทุกอย่างมันเอาเต็มตัวของมันหมดทุกอย่าง เป็นคนหนักแผ่นดิน อยู่ในแผ่นดินต่อก็อยู่ยาก เพราะฉะนั้นเขาจึงเอาฉากรถไฟไปชะเลย เคยเห็นไหม เขาเอาฉากรถไฟ ฉากแผ่นดินไปเลยอะ บางทีก็เผา บางทีก็ฝัง สดๆ ร้อนๆ ไป อ้อ อย่างนี้ มันมีครบบริบูรณ์อยู่แล้วในเมือง

ไทยเรามีครบบริบูรณ์อยู่แล้ว อาณาทั้งหลายศาลอาณาทั้งหลาย
อ้า ตั้งกรมกองขึ้นพิจารณาโทษ โทษานุโทษนั้นๆ ให้รับได้สม
การกระทำของเขาเอง คนทำรุนแรงจนเกินไป ข้าเจ้าเอาของ อ้า
ข้าพระเจ้า เณร เณร จี เหล่านี้ เขาก็ลงโทษอย่างหนัก
เหมือนกันตามกฎหมาย อ้า อะ แต่ว่าจะใช้กรรมจบเมื่อไหร่ก็ไม่รู้
เพราะฉะนั้นพวกเราเป็นพุทธบริษัท เป็นผู้นับถือศาสนาพุทธก็
ให้มีคุณสมบัติของพุทธอยู่ในหัวใจเราไว้ ให้มี

หิริ โอตตัปปะ

ให้มีพหุสัจจะ ให้มีจาคะ ให้มีปัญญา ขัดเกลาจิตใจของ
ตัวเอง ช่วยครูบาอาจารย์ที่ท่านมาเทศน์ อย่าให้ท่านต้องเหนื่อย
เลย เราขัดเกลาของเราเองอะ ขัดเอาเองก็ได้หรือ ขัดเกลาเอา
เองท่านเทศน์อยู่เรื่อยๆ

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

เพิ่นบอกไว้

สีเลนะ โภคะสัมปะทา

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ

ตัลัมา เพราะเหตุตั้งนั้น จงสำรอก กาย วาจา ใจ ของตน
ให้บริสุทธิ์สะอาด ให้สิ่งคมเบาใจในการกระทำของเรา ความ
ประพฤติของเรา

ถ้าอันเลวร้ายจริงๆ เขาก็ไม่เอาไว้ เอาไปกักไปขัง เป็นแดน
ของเขา จะเป็นแดนของเขาต่างหาก เอาไปกักไปขังซะ ถ้าปล่อย
ออกมาก็เดือดร้อน ประชาชนเดือดร้อนแผ่นดิน ทำให้แผ่นดิน
ร้อนเป็นเพลิงเป็นไฟขึ้น อ้า นั้น ก็มีการลงโทษกันวิธีนั้น เรียกว่า
อาชญากรรมของตัวเองที่กระทำไว้ เอาไปทรมานเสียก่อน นั้น
เป็นอย่างนั้น

ถ้ามันเหลือปากว่าแรง เขาก็ไม่เอาไว้อีกละ ร้ายแรงจริงๆ
เดือดร้อนจริงๆ ประชาชนก็เดือดร้อน เดือดร้อนไปถึงพระเจ้า
พระสงฆ์ ท่านอยู่ในวัดในวา ก็เดือดร้อนถูกข่มเหงรังแก ไปฉก
ไปลัก ไปงัด ไปแฉะสิ่งของตู้เตียงพังเป็นแถวไปอย่างนี้ก็มี อ้า
อ้า มันหนักแผ่นดินไหม ถ้าทำอย่างนั้นหนักแผ่นดินไหม หนักใจ
ของผู้ปกครองไหม ผู้ปกครองท่านหนักใจ ท่านจึงวางกฎหมาย
ไว้ทุกระดับ ระดับสูงสุดก็ประหารชีวิต ระดับลดลงมาก็ถูกจำคุก
ติดคุกติดตาราง

เท่านั้นปีเท่านั้นเดือน อ้า ถ้าหนักหนาสาหัสแต่ไม่ถึงกับ
ตายก็ขังลี้ม ไปขังลี้มซะ อ้า ไม่ตัดสินง่าย ไม่ตัดสินให้ง่าย เพราะว่า
ปล่อยออกมา ก็ทำระกำลำบากให้แก่เพื่อนมนุษย์ร่วมแผ่นดิน
เดียวกัน อ้า มีทุกระดับละกฎหมาย กฎหมายของบ้านเมืองก็มา
จากศีลจากธรรมแหละ เป็นกฎหมายรัฐธรรมนูญ เอามาปกป้อง
คุ้มครองประชาชนให้อยู่เย็นเป็นสุข ไม่ได้มารังแกไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน
แต่อย่างใด ต้องการให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินอยู่ดีกินดี มีหลักมีฐาน
มีน้ำใจ ทำมาหากินซื่อสัตย์สุจริต เป็นคนดีเป็นคนเบา เบาบาง
แล้ว ทำให้แผ่นดินเบาขึ้นแล้ว ถ้าทำให้หนักแผ่นดินก็อีกแหละ
อ้า เกิดหนักแผ่นดินขึ้นมาก็ลำบาก ในศาสนาของเรา ศาสนาพุทธ
จัดตั้งสมัยพระพุทธเจ้ายังมีชีวิต มีพระชนมายุอยู่ ก็นับเรื่อง

๙ ฟ้าเทพ ๒๕๕๐

ไม่ว่าสิ่งที่ก่อให้เกิดความเดือนร้อนเกิดขึ้นในสังคม ศาสนา อำ
มีท่านอะไรต่ออะไร ก็พิจารณาให้อ่านพระไตรปิฎกก็จะรู้เรื่อง
ว่าใครทำกรรมอย่างไรไว้ก็ต้อง ก็ต้องได้รับผลกรรมอย่างนั้น
นี่ก็มีอยู่กฎหมายมีอยู่ อยู่ไปก็หนักแผ่นดิน

แต่ว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้ลงโทษใครหรอก แต่ว่าการกระทำ
ของตัวเอง มันลงโทษตัวเองจนถึงแผ่นดินสูบ แผ่นดินหนักหนา
ขนาดไหนทำไม่มารับไว้ อ้อ ต้องเอาลงแผ่นดินอยู่ แผ่นดินสูบ
ไปก็มี พระเจ้าสุปปพุทธะ ก็ถูกแผ่นดินสูบ นางสิริมหามายาไม่ใช่
นางจิญจมาณวิกา ก็ถูกแผ่นดินสูบ พระเทวทัต บวชเป็นพระแล้ว
ก็ยังถูกแผ่นดินสูบไปอีก อ้อ ดุสิกรรม

กัมมัง สัตเต วิระชะติ กัมมุนา วัตตะติ โลโก

กรรมนั้นแหละ จำแนกแยกแยะให้ขึ้นไปตามกรรม
ใครทำกรรมหนักไว้อย่างไร ก็ได้รับผลกรรมอย่างนั้น ขอให้ท่าน
ทั้งหลายคำนึงให้ดีๆ คำนวณให้ดีๆ พิจารณาให้ละเอียดเสียก่อน

คิดดีๆ หวังให้เกลี้ยงเสียแล้ว จัง (จึง) ค่อยเตียง (จัดแต่ง)
เด้อ เพื่อนว่า อย่าเซ็ด (ทำ) อัมมะลุษุชยฮิม อัมมะลิมซิมซี อัมมะลิมจิมจี
อัมมะหลงจ้องจั้ง มันปดีเต้

ต้องทำให้ละเอียดลออ ไตร่ตรอง ขบคิด พินิจพิจารณา
ด้วยวิชาความรู้อันชาญฉลาดของตัวเอง ไม่ใช่ทำตามน้ำ

เมืองไทยเรา การศึกษาหลายระดับจนถึงศึกษาสูงขึ้นไป
ก็มี ได้รับการศึกษาสูงก็ช่วยตัวเองได้ ถ้าได้ ได้รับการศึกษาต่ำ
ก็อาจป่วยป่วยใส่ตัวเอง ทำให้ตัวเองเดือดร้อน ลำบากนะ มัน
เป็นอย่างนี้

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สิลัง จีวิตะมุตตะมัง อิมัสสะ ธัมมะปะริยาอัสสะ

ดั่งที่แสดงมา ก็ขอฝากให้พุทธบริษัททั้งหลาย นำไป
ใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เกิด
อัปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งเอาตั้งใจดเว้นละบาป
บำเพ็ญบุญให้ถึงพร้อมทางกาย วาจา ใจ ไม่ได้บกพร่องเลย
ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทาง
คดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัยนามา
ก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

อ้า เอา จะไปไหน เออ จะเอาลงเหรอ
พอๆๆ เอายังไง ให้มาเข้าใกล้ๆ

อุบาสก อบาลิกา แปลว่า ผู้เข้าใกล้พุทธเจ้า เข้าใกล้พระธรรม
เข้าใกล้พระสงฆ์ อุบาสก อบาลิกา แปลว่า ผู้เข้าใกล้พระพุทธเจ้า
เข้าใกล้พระธรรม เข้าใกล้พระสงฆ์ ถ้าเข้าใกล้ จะรู้เรื่อง รู้เรื่องกันดี
ถ้าอยู่ห่างๆ ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้เรื่องของพระคุณเจ้า ฉันทอะไรได้บ้าง
รับประเด็นอะไรได้บ้าง เหล่านี้

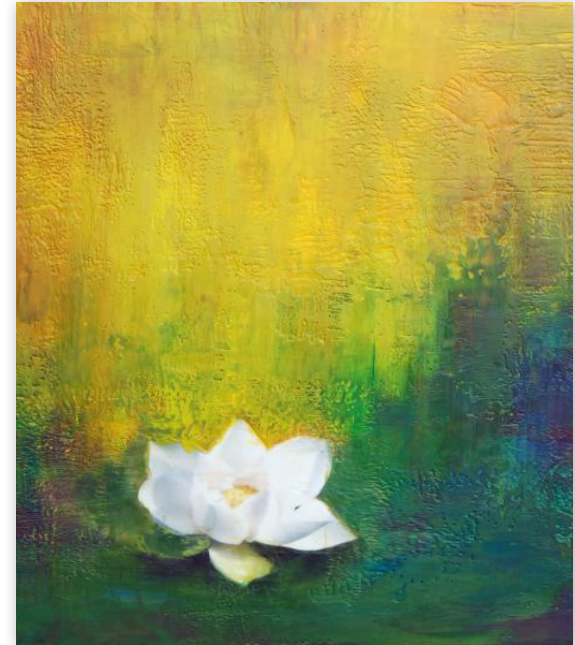
ถ้าเข้าใกล้แล้วรู้เรื่อง รู้ราว ถ้าไม่เข้าใกล้ ไม่รู้เรื่อง เพื่อน
ฉันทอะไร เพื่อนทำอะไร ยังไม่รู้เรื่องเลย อ้า เรียกว่าเป็นผู้ไกลจากศีล
จากธรรม ไม่ได้ใกล้ศีล ใกล้ธรรมเลย ถ้าเข้าใกล้แล้วรู้เรื่อง
รู้เรื่องของพระคุณเจ้าทั้งหลาย

ต่อไปมีอะไร
เลื่อนหลวงปู่มาใกล้ๆ อย่างนี้ จะทำยังไง

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ มุขนิธิบ้านอารีย์

มาถึงที่นี่ก็ เดินทาง เดินทางมาตั้งแต่ ๕ โมง เช้า
๕ โมงเย็น กว่าจะมาถึงที่นี่ได้ โอ้โฮ ใจมันก็ร้อนตื้อตื้อ หัวใจ
ใจร้อน แต่มันก็ไปไม่ได้เพราะรถเขาหลาย ขาออกไปก็หลาย
ขาแข่งเขาก็ว่าหลาย

แต่ว่าไซเฟอร์ของเราใจเย็น ใจเย็นๆ ใจเย็นๆ
พอรถไปถึงแล้วก็ แล้วอะ เขาก็เอาเราไปเข้าห้องน้ำแล้ว
มัน มันไม่ปวดจะเข้าไป ทำไม้อ้อ อ้า มันใจร้อน มันจะมาที่นี่ก่อน
คนนั่งคอย เออ อืม มาจนได้นะ มาจนได้นะ อ้า

กราบชะ กราบชะก่อน

สมาทานศีลจบแล้วก็กราบชะก่อน ...สวย อ้า

เป็นผู้มีศีลเป็นผู้มีธรรม ไม่มีปัญหา การปกครองของเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย ก็เบาใจ ถ้าเรามีศีลมีธรรม เบาใจ ถ้าประชาชนยังดื่มน้ำสะอาด ปลอด ยาบ้า ยาเบื่อ เสพติดให้โทษทุกชนิด เจ้าหน้าที่ก็หนักใจ หนักใจจัง ประชาชนไม่มีศีลไม่มีธรรม อยากกินเหล้าก็กินเอาเต็มที่ อยากกิน ยาเสพติดให้โทษทั้งหลาย ก็กินเอาเต็มที่ ถ้ามันหมดสตางค์มา สตางค์ไม่มีทำไง ขโมยไปหาขโมย หาฉก หาลัก หาจัด หาแงะ ยังมีปัญหาอยู่อย่างที่เราเคยได้ยิน ปัญหาจัดแงะลักขโมยของกันและกัน เพราะมันไม่มีสตางค์ มันก็มาจัดแงะ หาได้นิดๆ หน่อยๆ พอไปแก้หิวของมัน อย่างนี้ก็เป็นปัญหาทำให้ผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย หนักใจ หนักใจจริงๆ แฮ่ ไม่ได้ธรรมดา ถ้าเราพากันเลิกละได้หมด

ตั้งที่สมาทานมาแล้วนั้น ก็เป็น เป็นการเบาใจ เบาใจ เพื่อนบ้าน ร้าน ตลาด เพื่อนฝูงทั้งหลาย ถ้าไม่ได้กิน เพื่อสังคมนะ กินเพื่อเมา เมาแล้วขาดสติ ขาดความยั้งคิด อยากจะทำไปตามอำนาจของความอยาก ความโกรธ ความโลภ ความหลง ทั้งหลาย อยากจะทำไปอย่างนั้น แต่ว่ามัน เป็นปัญหาแก่สังคม ทำให้การปกครองลำบากมาก ถ้าเรา รักษาศีลกันได้ทุกคน ทุกคนนะ เบาใจ แม้เจ้าหน้าที่ ปกครองดูแลความสงบก็เบาใจ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ท่านก็ยิ่งจะเบาใจหลาย ไม่หนักใจเลย ประชาชนตั้งอยู่ในศีลในธรรม มีระเบียบเรียบร้อยดี ไม่สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นในสังคม เต็มวันนี้ปราบปรามไม่อยู่ เพราะว่าไปลู่อำนาจด้วยความอยากนิดหน่อยๆ ไม่มากหรอก

ลู่อ่านางแก่ความอยากดื่ม อยากกินของมีนของเมาทั้งหลาย ให้กินเข้าไปแล้ว มันเป็นอย่างนี้ มันไม่อยู่เฉยๆ ลิปะเนี่ย มันก่อความสงบแก่เพื่อนฝูง หมูบ้าน ร้าน ตลาด มีตรสหายทั้งหลาย เตือดร้อนไปตามๆ กัน นั่นเห็นไหม เห็นโทษไหม นี่ ชี้ให้เห็นโทษชัดๆ ถ้ากินเหล้าเมามาแล้ว มันไม่ได้อยู่เฉยๆ ฉีดยา กินยาเสพติดให้โทษ ก็ไม่ได้อยู่เฉยๆ อีกเหมือนกัน อ้า ต้องไปหาจัดแงะอันนั้นอันนี้ ฉก ลักเอาสิ่งของของเขา มาแก้หิวของตัวเอง มันขนาดนั้นหรือ เออ ไม่ตายนะ ไม่ตาย

หลวงปู่ บวชมาตั้งแต่น้อย เลิกมาแล้ว ไม่หิว ไม่อยาก ไม่อยากกินเหล้าเมามา ยักยอก ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด มันเลิกไปหมดแล้ว ก็เบาสบาย ไม่ ไม่มีปัญหา อ้า เขา เรียกว่า โนโพลอมเพลม(no problem ไม่มีปัญหา) บ่ โนโพลอมเพลม (no problem ไม่มีปัญหา) ไปเลยสบายมาก อ้า ไม่มีปัญหา ให้ยุ่งยากแก่ตัวเองด้วย แก่เพื่อนบ้าน ร้าน ตลาดทั้งหลายด้วย สบาย ให้รู้จักความสบาย

พระพุทธเจ้าเพิ่มบัญญัติศีล ๕ ข้อ ไว้ให้พวกเรารักษานั้นแหละ เพิ่มแก้ไข้ปัญหาสังคมให้ ไม่มีปัญหา ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤตินอกใจ ไม่กล่าวไปปดมดเท็จ

ผู้อื่นให้เสียหาย ไม่กินเหล้าเมามา ย เออ เดินเซซ่ายเซงวา แล้ว ก็เป็นคนหนักแผ่นดินเหมือนกันนะ

ถ้าคนอย่างนั้นเกิดมีขึ้นมา เป็นการหนัก หนักแผ่นดิน หนักผู้ปกครองทั้งหลายด้วย เป็นพ่อเป็นแม่ก็ลำบากใจ เหมือนกัน หนักใจพ่อ หนักใจแม่เหมือนกัน ถ้าลูกเป็นคนกินยา กินยา เสพติดให้โทษ กินเหล้าเมามา ทะเลาะเบาะแว้งกับ ชาวบ้าน ชาวเมืองเขาแล้วละมันเป็นอย่างนี้ ไม่สงบเลย ถ้าลูกเราเป็นอย่างนั้นนะ อ้า กำลังเรียนกำลังศึกษาอยู่ ให้เข้าใจ ความหมายของการรักษา ศิล เข้าใจความหมายกฎหมาย

อ้อ ที่เพิ่มห้ามปรามไว้แล้ว ไม่ให้ประพฤติ ถ้าประพฤติ อย่างนั้นแหละหนักใจ ผู้ปกครอง หนักใจพ่อหนักใจแม่ แม่ตลอดเพื่อนฝูง ก็ตีตัวออกห่าง ไม่ไหวๆ ตีตัวออกห่างไว้เถอะ ไม่อยากคบค้าสมาคมแล้ว อ้า มันจะเสียผู้เสียคนไป อ้า ถ้าไป คบค้าสมาคมกับคนขี้เหล้าเมามา ย กินยาเสพติดให้โทษ หนักอกหนักใจผู้ปกครองบ้านเมืองทั้งหลายเหมือนกันนั่นแหละ

เพราะฉะนั้นอย่างนี้ ขอฝากเฉยๆ ทรอก หาเหตุหาผล มานั่น มาแก้มัน ต้องมีเหตุมีผล เพิ่ม เพิ่มบัญญัติไว้ให้ พวกเราใช้ปัญญาพิจารณาอย่าง ให้หนักๆ ให้เห็นโทษของ การดื่มกินสุราเมรัย แม้เล่นการพนันก็เหมือนกัน ถ้าเล่น การพนันกันหนักๆ เข้า จะเสียเงินเสียทอง เสียเงินเสียทอง ก็กลายเป็นผู้ร้ายขึ้นมา อ้า ชอบงัดชอบแงะ ชอบฉก ชอบลัก สิ่งของ ขโมยสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ อ้า เอาทั้งนั้นเถอะ ถ้ามัน ได้นั้นเห็นไหม มันบังคับตัวเราให้กระทำความชั่ว อ้า

เพราะฉะนั้น ก็ควรเลิกละมันซะ ให้เด็ดขาดเสียซะเลย สบายเออ สบายตัวเอง พ่อแม่ก็เบาอกเบาใจ ผู้ปกครอง

ถ้านอกจากพ่อจากแม่ ก็ยังมีผู้ปกครองอีกหลายชั้น เป็นครู เป็นอาจารย์ ผู้สอนมาก็หนักใจเหมือนกัน ถ้าลูกศิษย์เป็นอย่างนั้น นี้พูดให้ฟังน้อยๆ ก่อนเบื้องต้น

ประโยชน์ของการสมาทานศีล มันมีประโยชน์ ทำความสุมาให้ ทำความสงบสุมาให้ ไม่ใช่ตัวเราเลย สังคมด้วย สังคมที่ดี อยู่บ้านเดียวกันหรือ ตำบลเดียวกัน อำเภอเดียวกัน จังหวัดเดียวกัน อยู่ในประเทศเดียวกัน อย่างนี้ถ้าไป ก่อความวุ่นวายเกิดขึ้นแล้ว ทำให้สังคมเดือดร้อน ผู้ปกครอง ผู้บังคับบัญชาหนักใจ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ให้สบาย ให้สบายใจซะ อ้า ท่านผู้ปกครองทั้งหลาย เรื่องอย่างนี้ เราเคยฟังพระท่าน อธิบายให้ฟังแล้ว มันเป็นเรื่องหนักใจ ทำให้สังคมวุ่นวาย ไม่สงบนะ อย่างนั้นนะ ถ้าอดกลั้นไว้ได้แล้ว ทนทานไว้ได้แล้ว สบาย

นัตถิ สันติ ประรังมัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ถ้าเป็นคนทำตัวให้เป็น คนเรียบร้อย สงบ อ้า ไม่ก่อปัญหาให้สังคมวุ่นวาย เราก็สบาย คนอื่นๆ เขาก็สบายไม่ต้องตามกัน ถ้ามีผู้ใจร้ายงัดแงะ อันนั้นอันนี้อยู่เรื่อยๆ อ้า มีรถก็ลำบากถูกจัดถูกแงะ เหมือนกัน

ประตูลงไปก็มี เจ้าของไม่อยู่จอดทิ้งไว้เฉยๆ ก็ถูกงัดถูกแงะแล้ว
 อย่างนี้มันเป็นปัญหาใหม่ เป็นปัญหาสังคมหรือเปล่า อ้าว
 วุ่นวายใจเหลือเกิน ไม่ปลอดภัย ของดีๆ ก็ถูกงัด ถูกแงะ ถูกพังไป
 ก็มี เป็นตัวเป็นเตี้ย ของที่เก็บสิ่งเก็บของ เก็บสต็อกเก็บสตางค์
 ถ้าถูกงัดถูกแงะอย่างนี้มันดีหรือเปล่า ไม่ดีเลย เพราะฉะนั้น
 มันดีอยู่ที่ศีล ๕ เด้อ มันอยู่ที่ศีล ๕ ถ้าเรามีศีล ๕ ข้อแล้วเรา
 ตัวเราเองก็สบาย ผู้ที่อยู่ร่วมโลก ด้วยกันก็สบาย ไปไหนมาไหน
 ไม่ต้องห่วง ไม่มีคนคิด ขโมยขโจรอะไรหรอก สบายเนี่ย

นี่พูดถึงอานิสงส์ของการรักษาศีลให้ฟังเสียก่อน
 รักษาศีลก็คือรักษาตัวเอง ไม่ให้ล่วงละเมิดในศีล ๕ ข้อ ที่สมิทาน
 ไปแล้วนั้นให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง อ้าว อาชีพของเรา การงานของเรา
 ก็เป็นสัมมาอาชีพะ เลี้ยงชีวิตชอบธรรม ไม่เป็นมิฉฉาอาชีพะ
 มิฉฉาชีพ อ้าว ถ้าไปงัด ไปแงะ ไปฉก ไปลักของผู้อื่นที่ๆ
 เป็นสัมมาอาชีพได้หรือเปล่า อ้าว เป็นของหนักใจของผู้บังคับบัญชา
 อ้าว ครูบาอาจารย์หนักใจ บิดามารดาเป็นผู้ปกครองใกล้ชิด
 ถ้าลูกประพฤติอย่างนั้นแล้ว หนักใจ เพราะฉะนั้นอย่าริเลยอะ
 ตั้งแต่วันนี้ไปได้สมิทานแล้ว ตั้งมั่นอย่าไปริ อ้าว ทุจริตมิฉฉาชีพ
 ไม่ดีเลย ทำให้บ้านเมือง เดือดร้อน ถ้ามีโจรมิผู้ร้ายเยอะๆ
 จะหาความสงบไม่มีแฮะ เผลอเมื่อไหร่ก็ถูกงัดถูกแงะทำนองนี้
 เดือดร้อนใหม่ละ เดือดร้อนมากๆ เลยอะ

เฉพาะฉะนั้นไปงดชะ ได้สมิทานแล้ว มีพระเจ้า
 พระสงฆ์มาเป็นสักขีพยาน มานำพาสมาทานศีล ๕ ทั้งอรรถทั้งแปล
 ด้วย ให้เข้าใจเข้าใจ อ้าว ถ้าเรารักษาศีลได้แล้วแค่ ๕ ข้อ
 ก็ทำให้สงบร่มเย็น สังคมร่มเย็นขึ้นมาได้ อย่างนี้ อ้าว เป็นคนจริง
 ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ ถ้าทำเล่นๆ แล้วได้ผล กระทบอ่อนแอ

ไม่ราบรื่นดี ถ้าเรารักษากันได้ทุกคนๆ แล้วก็สบายมาก
 ไม่มีอะไรเกิดขึ้น สำหรับชีวิตและครอบครัวของเรา สบาย
 ถ้าทุกคนต่างคนต่างงดเว้นได้หมดทุกคน ก็เกิด ความสบายไป
 หมดทั้งบ้านทั้งเมือง อยู่ร่วมกันก็เหมือนพี่ เหมือนน้อง อ้าว
 เหมือนสายโลหิตของเรา เหมือนปู่ เหมือนย่า เหมือนตา
 เหมือนยายของเรา เหมือนกันนะ อ้าว เห็นปะ เห็นพี่น้องร่วม
 ศาสนาเดียวกันก็สบายใจ อ้าว

วันนี้ตั้งใจจะพูดอะไรให้ฟังหนอ เออ พูดไปเรื่อยๆ อย่างนี้
 บุคคลตัวอย่างก็มีมากมายเลยนะ พอที่จะเอามาดีให้ลูกหลาน
 ได้รู้ได้ฟังบ้างก็ดี อ้าว เขานั้นเป็นคนจีนหรือ เป็นคนจีน นิทานจีน
 เป็นคนดูแลพ่อแม่ เอาใจใส่พ่อแม่ ปฏิบัติพ่อแม่ อ้าว นิทานมีอยู่
 นิทานจีนหรือ

วันนี้ ฉายหนังจีนกันหน่อยไว้ อิม ฉายหนังจีน จีน
 สักหน่อยไว้ อ้าว เมือง เมืองเจ้ หรือเมืองเย่ หรือเมืองเจ้ มี
 พระเจ้าหวางตี้ เป็นผู้ครองราชย์ ครองเมืองอยู่สมัยนั้น สมัยก่อน
 พระเจ้าหวางตี้เพื่อนเนื้อ อ้าว เป็นพระเจ้าแผ่นดิน ดูแลรักษา
 ประเทศจีนอยู่สมัยนั้น แต่ว่ามีขุนนางผู้สนิทสนมกัน ไว้เนื้อ
 เชื้อใจกันมา เอามาปฏิบัติงานด้วยกัน

๑๑

เออ แต่ว่าพระเจ้าหวางตื้อนี่ เป็นคนใจ โกรธกริ้ว ถ้ากริ้วแล้ว ก็ด่าว่าเหล่าภรรยาไป อ้า ออดทนมาหลายปีติดัก อ้า แต่ว่าแต่งงาน เวลาแต่งงานก็สงเคราะห์สงหา แต่งงานให้ แต่งงานมีครอบครัวให้ อยู่ทำราชการ งานบ้านเมืองร่วมกัน เอาใจใส่ดีอยู่ แต่ว่าพระมหากษัตริย์ หรือพระเจ้าหวางตื้อนะ เป็นคนดุร้าย ถ้าไม่ไหวโกรธธามาแล้ว เหล่าภรรยาเลย ด่าว่าเหล่าภรรยาไป ทบ.. ดีผู้คนไปทุกหนทุกแห่งละ อ้า อยู่มาก็แต่งงานให้ มิ่งกงฝ่า แต่งงานให้ มิ่งกงฝ่า หากคนที่ชอบใจให้ อ้า ไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเป็นคนเรียบร้อย เป็นคนขยัน เลยไปขอมา ให้แต่งงานให้ มิ่งกงฝ่าซะ แต่งงานด้วยกันมากก็มีลูกสี่ปะเนี่ย มีลูกขึ้นมา

พระ พระเจ้าหวางตื้อละ เป็นคนตั้งชื่อให้ลูกคนที่แรก ชื่อจุกฝ่า อะ อ้า ลูกมิ่งกงฝ่า เป็นจุกฝานะ คนที่ ๒ เกิดขึ้นมา ฉินฝ่า อะ อ้า คนที่ ๒ ก็เป็นผู้ชายฉินฝ่า แต่ว่าได้ลูกคนที่ ๓ นี้เป็นผู้หญิงซะแล้วปะเนี่ย เป็นผู้หญิงก็เรียกว่า จิวหลั่นนะ ชื่อว่า จิวหลั่น

๑๑

ทั้ง ๓ คน นี้ใครจะเป็นคนกตัญญู ใครจะเป็นคนเนรคุณ บิดามารดา พ่อแม่ทั้งหลายจะอาศัยใครได้ ต่อมาหนังกๆ เข้า มิ่งกงฝ่าก็ทนมาหลายปีแล้ว จึงได้ลูกได้เต้าหลายคนแล้ว ๒ ๓ คนขึ้นมาแล้ว พระเจ้าหวางตื้อเป็นคนดุร้าย ด่าเหล่าภรรยา กัด กัด ด่าเหล่าภรรยาอยู่อย่างนั้นแหละ มิ่งกงฝ่าก็เลยทนไม่ไหว เลยขอลา ขอลาออกจากราชการ เออ พระเจ้าหวางตื้อ กำลังไม่ไหว หากอยู่กับข้า แก่ไม่มีความสุขสบาย แก่อยากจะไปทางไหนก็จงไป ไปซะๆ อืม ที่ไหนมันสบาย ไปซะ อย่ามาอยู่ขวางหูขวางตาเรา เออ อ้า

ทางนี้ก็ตั้งใจว่า พระเจ้าหวางตื้ออนุญาตแล้ว อนุญาตให้ไปแล้ว กลับมาบ้านก็แต่งสิ่ง แต่งของใส่กระเป่า ใส่เป้ ใส่อะไรเรียบร้อยแล้ว ก็เดินทางไป เดินทางออกจากเมือง ไม่มีจุดที่หมาย ไปมองเห็น เออ ชัยภูมิมาหนึ่ง เป็นๆๆ เป็นที่สะดวกสบาย ไกลๆ ภูเขา น้ำตกไหลตลอดปี อ้า หมูบ้านลิวฉี แล้ว หมูบ้านนั้น ลิวฉี เออ เออ เป็นเพื่อนพี่น้องเคยรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กเล็กๆ ก็มี ไปขออาศัยเขาก็จะดี อ้า อาจจะมีพึ่งพาอาศัยเขาได้

อิม ไปแล้วมาแล้วเห็น เห็นขุนนางผู้ใหญ่ เป็นขุนนางผู้ใหญ่ เป็นเจ้าเป็นนายมาอาศัย ขอพึ่ง เขาก็จัดสถานที่ให้อยู่ให้อาศัย ไม่มีบ้านจะอยู่ เขาก็ปลูกบ้านให้ ปลูกบ้านให้อยู่ ปลูกบ้านสมัยก่อน สมัยเก่านั้น ไม่ยากหรอก เอาไม้มาสานกระแต๊ะๆๆ แล้ว ทา เอาดินเหนียวมาทา ขี้วัว ขี้ควายทา แล้วก็ทาสีทับซะ หามุง หญ้าให้พอนอนได้ หาเตียงเราให้นอน อ้า ทั้ง ๓ คนเลย ลูก ๓ คน แต่ว่าไอ้ฉิ่นฝ่า ไอ้จุกฝ่า ฉิ่นฝ่า เนี่ยเป็นคนถือตัวว่าตัวเป็น ลูกขุนนางมา แล้วอยากกินเหล้าเมามาขายก็กิน อยากทำอะไรก็กิน อ้า ไม่คิดเห็นอกของพ่อของแม่เลยอะ แต่ว่ามาไถพ่อไถแม่ ไปเรื่อย ถูกเขาจับได้ ไปเป็นคนเกเร เกกมะเหรก เรียกว่า คนเสียคนไปแล้ว อ้า ว่าพ่อเป็นเจ้าเป็นนายมาแล้ว มีเงินดาวน์ เงินเดือนกินมาแล้ว อยากได้อะไรก็เอาตามใจตัวเอง เออ

แต่ว่าน้องคนสุดท้ายนี่ลำบาก เป็นคนเลี้ยงพ่อ เป็นคนเลี้ยงแม่ เออ ผู้พ่อยังกินเหล้าเมามาอยู่เหมือนกัน เล่นการพนันด้วย เป็นนักเลงผู้หญิงด้วย เออ เทียบเตรเฮฮาอยู่ด้วย เพราะว่าเขาห้าม ผู้เมียห้ามว่าพี่ เรากี่ เออ หนีร้อนมาตั้งหลัก ตั้งฐาน แล้วทำไมทำอย่างงั้นอยู่ จะไปกินเหล้าเมามาทำไม มีเงินมีทองพอจะตั้งหลักตั้งฐานได้อยู่ เออ ไม่ฟัง อิม ไหนว่าเป็นคน เออ ตกการตงงานมา ลำบากใจ

อย่าห้ามอ้วเลย อย่าห้ามพี่เลย อ้า น้องจะทำอะไรจงทำเถอะ ภรรยาที่อุตสาหอดรันทนสู้ไม่ไหว เออ ถ้าจะอยู่อย่างนี้เรากี่ไม่มีอนาคตที่ดี เราเลยอุตสาห่อข้ามภูข้ามเขาไปทางโน้น ทางเมืองเจียงหนัน เมืองกังไสไปโน้น ไปหาเอาพันธุ์ใบชาอย่างดีมา ไปหาเอาพันธุ์ใบชาอย่างดีมา ขอเขาก็ได้ อะไรก็ได้ เอามาขายขยาย มุ่งใจว่า ที่ข้างบนภูเขานี้มันมีน้ำตกลงมาจากโน้น มัน เออ ชัยภูมิ

มันดี อ้า ภูมิประเทศมันดี นำใบชา มาปลูกขยายที่นี่ เอาให้เต็มหมดทั้งป่านี้แหละ เนอะ ตั้งใจว่าจะทำอย่างงั้นไปบ่ยๆ ไปเอา มาแล้วปลูก ปลูกเสร็จ เสร็จแล้วก็ไปเอาใหม่อีกอยู่อย่างงั้นแหละ ขยายใบชาที่มันมีอยู่แล้ว ขยายออกให้มันกว้างๆ กว้างกว่านั้น ป่าแห่งนี้ไม่มีใครสงวนสิทธิ ป่ากร้างว่างเปล่าเฉยๆ แล้วก็มึน้ำตก ให้ได้รับความสะดวกสบายอยู่ เออ ทำจนว่าอ่อนแรง ปีนเขาลงเขา ปีนเขาลงเขา ทำให้จน อ้า สุดแรงของตัวเอง หมดแรงแล้ว อ้า เลยล้มป่วยลง สาบั้นนั้นก็ยังกินเหล้าเมามาอยู่

หนักๆ เข้า ภรรยาที่ดีของเขานั้นเจ็บป่วย ไปทำงานไม่ได้แล้ว เจ็บป่วยก็ไม่ป่วยมากเท่าไรหรือโรคหัวใจ เพ็นเป็นโรคหัวใจอะแหละ อิม หนักเข้าก็เลยตาย ภรรยาทนไม่ไหวตายจากโรคหัวใจหรือโรค อ้า หมดแรง แรงน้อยขึ้นมา ตายแล้วก็เลยรู้ตัว ไอ้ เราเสียภรรยาที่ดีไป ก็เพราะเราฝ่าฝืนคำขอร้องของเขา พอภรรยาตายแล้ว เลยตั้งใจสมทาน เราจะเลิกกินเหล้า เราจะเลิกเล่นการพนัน เราจะเลิกเที่ยวผู้หญิง อะไรทุกอย่าง เลิกหมดทุกอย่าง ตามความขอร้องของภรรยาที่ดีของเขา เออ บัดนี้ทำไง เออ เอาไปฝังที่ไหนดีภรรยาเนี่ย ขอร้องพี่น้องทั้งหลายให้ช่วย นำศพของภรรยาไปทำช่องซุ่ย(ฮวงจุ้ย)ไว้ใน

ไร่ใบชา ไปทำห้องซั้ว(ฮวงจุ้ย) เตี่ยว เออ ที่เก็บศพนะ ไปทำ
ห้องซั้ว(ฮวงจุ้ย) ไร่ไร่ใบชา ถ้าเราขึ้นไปทำงานเวลาไหน เราก็จะ
ได้ไหว้เขา เออ ไปทำบุญให้เขา ไปจุดธูปเทียนให้เขากำหนดนี่อยู่
นั่นแหละ ต่อมาก็ตัวเองลงมือ ลงมือทำงานเอง ไปทำงานบุกเบิก
ไร่ใบชาให้กว้างออกไป นี่ฝีมือลายมือของเมีย ของเมียเราเขาเป็น
อย่างจึ้งๆ ถ้าคิดถึงเมียมาเวลาไหน ขึ้นไปไร่ใบชา ไปจุดธูปเทียน
ให้ภรรยา แล้วก็บุกเบิกต่อไปอีก เออ

ขยายให้กว้างมากขึ้น อ้า จนสุดลูกหูลูกตาแล้วมัน อ้า
กว้าง เพราะว่าที่ที่ดินมันไม่มีเจ้าของ มากนะ มันที่ดินรกร้างว่าง
เปล่าอยู่มากมาย แต่ภูมิประเทศแห่งนั้นมันสะดวกในการนำ
น้ำมันตก ฝนตกมากก็มีน้ำตกลงมาที่หมู่บ้านลี้ฉี่ เออ เสียงดัง
สนั่นหวั่นไหวอยู่อย่างจึ้งแหละ ถ้าฝนตกแรงๆ ก็ทำให้น้ำท่วม
บ้านท่วมเมืองได้ อ้า

เอาสรุปไป แกเป็นคนจัดการเองเพิ่นเนีย อ้า มิ่งกงฝ่า
เป็นคนจัดการเองสะพาย อ้า ของ เวลาเก็บใบชาได้แล้วเอามา
บ่ม ทำไร่มอบชะก่อน บ่มให้มัน กรอบหรือให้มันมีสีดีชะก่อน
แล้วพอดิแล้วจะเอาเข้าไปขายในเมืองเจ้ แต่ว่าเขาปลอมตัว เขา
เขาไม่ได้เปิดเผย ปลอ่ยหนดเครารุงรังออกมา ผมยาว บ้าง
แล้วก็ใส่อบ ใส่อบไม่กုပ်(งอบ) ใส่กုပ်(งอบ)หมวกงอบ มันมี
ใบๆ ออกไปนั่นแหละ เอ้า

สะพายใบชาได้ก็เข้าตลาดนั่นละ ไปขาย แล้วขายดิบ
ขายดีเหลือเกิน ใบชานี้ดี อ้า ได้เป็นทุนเป็นรอนขึ้นมาพออยู่ได้
กินได้ เอาใบชาไปขายก็พอได้ซื้อข้าว ซื้อน้ำกินกันแล้ว ไม่ลำบาก
อ้า อันนี้จะกล่าวถึง เออ นั่นนะ กล่าวถึงมิ่งกงฝ่า เวลาทำงาน
หนักๆ เข้าก็เจ็บหลัง เจ็บเอว เจ็บแข้ง เจ็บขาเข้า เออ ปีนภู

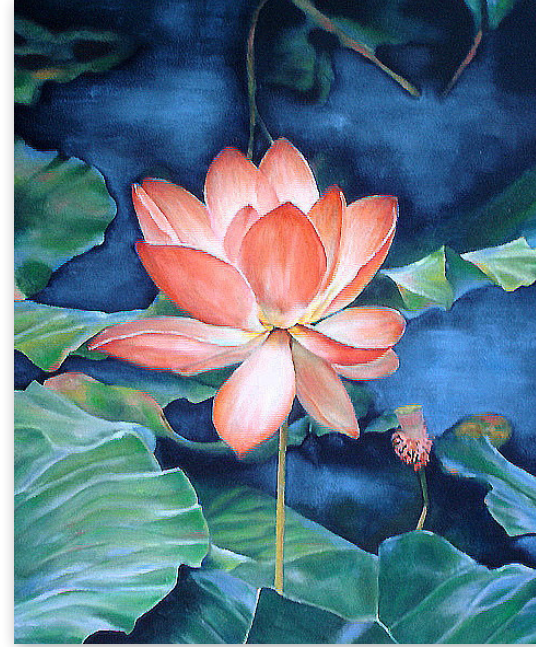
ป็นเขาอีกไม่ได้เหมือนเดิม อ้า ก็เลยมาพูดกับลูกสาวว่า หลั่นเอ้ย
หลั่น เตี่ยไม่มีแรง เตี่ยไม่มีแรงป็นภูป็นเขาไม่ได้นะ ถ้า ถ้าอย่างจึ้ง
ใบชาที่เตี่ย ที่พ่อเอามาไว้ บ่มไว้นั่นนะ มันจะเสียหายนะ ไม่มี
ใครนำไปขาย แล้วเตี่ยก็ป่วยหนักอยู่พอสมควร

วันหนึ่ง ดิๆ ก็มองดูหลังคาบ้าน มันรั่ว มันรั่ว มันเป็น
โหล่เป็นวง มุงแฝกเฉยๆ อ้า เหม่อมองตา เหม่อมองไปดูหลังคา
แต่ว่าไอ้ลูกชายมันก็หายต่อมไปทางไหน รื้ออยู่ จิวหลั่นรู้ว่า
ถูกจับไปติดคุกติดตาราง ไปทำมิดิมีร้าย เป็นโจรเป็นผู้ร้ายอะไร
ก็ไม่วู้ ทัง ๒ พี่น้องก็เอาไปติดคุกติดตารางไว้เนิ่น เวลามาหา
น้อง มาหาจิวหลั่น ที่ไหนก็มาขอแต่เงินจิวหลั่น ไม่มี เงินน้อง
ไม่มีหรอก แม่ตั้งแต่แม่ตาย พ่อตาย ก็เป็นหนี้เป็นสินเงามา
มาทำบุญให้ มาทำอะไรให้ ทำศพให้ เฮ้ย อิตอแหลล ว่าให้น้อง
อิตอแหลล มึงทำไม มันจะเอากินสมบัติของพ่อของแม่คนเดียว
หรือ อืม สมบัติของพ่อของแม่เรามีเยอะเยอะ มีทุกอย่างที่เอา
มาจากเมือง เมืองหลวงพุ้น(ไ่นั้น)แหละ มาจากเป็นข้าราชการ
มีของมากมาย แกจะกินคนเดียวหรือ อย่างจึ้งอย่างจึ้งแล้ว

เอาไปเอามาเลยทะเลาะกัน เตะน้อง เตะน้องสาวอะ
..เตี่ยวอีกๆ อ้า น้องก็ยกมือ อย่าเลย อย่าเลย พี่เอ้ย อย่าเลย
อย่าทำน้องเลย อะ ถ้าพี่จะเอาจริงๆ มันก็อยู่ในไท่(ถุงยาวใช้คาด
เอว)ละ เงิน เงินอยู่ในไท่(ถุงยาวใช้คาดเอว)ก็มี แน่ะ ถ้ามันไม่
เจ็บชะก่อน มัน มันก็ไม่บอก อ้า เสรีจมันก็เทเอาเขาเอา อยู่ใน
ไท่(ถุงยาวใช้คาดเอว) เทเอาแล้ว ไ้อ้ย เอาไว้ให้น้องใช้จ่ายนะ
เอาไว้ให้น้องซื้อกินนะ เออ จะเอาหมอดหรือพี่ เฮ้ย สำหรับแกนี่
อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน แกมันมีมาเรื่อยๆ หรือก เมียกไม่มี
พี่ไม่มีอะไรที่จะจ่ายเขาแล้ว ที่จริงมันไปกินยาเสพติดให้โทษ

เออ ทางโน้น พอดีซื้อยาเสพติดให้โทษกินแล้วนะ จำไว้นะ ที่หน้าทีหลังจะมาเอาใหม่นะ อ้า โอ้ย มันก็เงิน มันก็ไม่ทันนะพี่ ให้น้อยเดียว เออ ใบชาเอา เอาไปเอามานี้ก็ ติดคุกติดตาราง อยู่โน้นละ พี่ชายถ้ามาหาน้อง ก็มาไถน้องเฉยๆ ไม่ได้มาสงเคราะห์ น้องเลย เอา มาเอาเงิน มาขอเงินน้อง จะมาขอทีหลังก็บอกว่า น้องแบ่ง(แบ่ง)ไว้อยู่ ถึงวันสารทปี ไหว้เตี้ย ไหว้แม่ ก็จะได้เอา ของเหล่านี้ ขึ้นไปไหว้พ่อไหว้แม่ ที่ฝั่งอยู่ไร่ใบชาทั้ง ๒ คนแหละ เฮ้ย สำหรับแกอยู่กับเหี้ยเฝ้ากับเรือนแล้ว ไม่ต้องกินอะไรหรอก พี่มาอดๆ อดยากๆ ลำบากอยู่นั้นแหละ ต่อมาทำไม เออ มันก็ตีน้องบ้าง หรืออะไรบ้าง เตะน้องบ้าง อะไรบ้างแล้วก็ เอา ไหว้เอา น้องไหว้ น้องไหว้ น้องขอกราบ ขอไหว้พี่นะ อย่าทำน้อง อย่างงี้เลย เงินอยู่ในไห(ถุงยาวใช้คาดเอว) มีก็อยู่ในไห(ถุงยาวใช้คาดเอว)แหละ น้องตั้งใจไว้ ใจไว้ทำขนมสารทปี ไปไหว้เตี้ย ไปไหว้พ่อ ไหว้เตี้ย ไหว้แม่ ที่ฝั่งอยู่ในไร่ด้วยกันนะ ฝั่งอยู่นั้น เฮ้อ สำหรับแก ไม่ได้ไหว้ อ้า อะ ไหว้ อะไรหนักหนา เออ คนตายแล้วจะให้กูไปไหว้ยังงี้ ก็คนตายแล้วจะให้กูไปไหว้ยังงี้ แต่มีชีวิตอยู่ที่ กูก็ไม่เคยไหว้ อ้า ก็ว่าไปโน้นละ ว่าเหยียบย่ำหัวใจน้อง

แต่ว่าน้องมีเมตตา มีกตัญญู อย่างเต็มหัวใจอยู่อย่างงั้นละ รู้จักไหว้เตี้ย รู้จักไหว้เจ้า ไหว้ศพของพ่อของแม่อยู่อย่างงั้นแหละ ในที่สุด ก็ดูเหมือนว่า แม่เฒ่าหยูหลัง แม่เฒ่าหยูหลัง แม่ยาย หยูหลัง เป็น เขาเรียกว่าแม่เฒ่าหยูหลังนั้นละ อ้า แก แก สงสารชีวิตล้วนอยู่คนเดียว เลยมาร มา มาอยู่ด้วยเป็นเพื่อน เป็น ญาติห่างๆ มาอยู่เป็นเพื่อน ขอให้ตั้งใจอย่างงั้นอย่างงี้ ขยันหมั่น เพียรเข้าก็ดีหรอก หลั่นเอ้ย เออ ยายจะอาสาเองเออ เรื่องเอา ใบชาไปขาย ยายจะจัดการกับมันเอง เออ

แต่ว่าทำไปๆ แล้วแม่เฒ่าหยูหลังก็ป่วยอีกละ ล้มป่วยหนักลง พอสมควรไปไม่ได้ อ้า ยายไปไม่ได้แล้ว หลั่นเอ้ย ยายไปไม่ได้แล้ว มันตะครันตะครอ อ้า ปวดหัว วิงเวียนศีรษะ แกแล้วอะเนาะ(นะ) เออ ช่างเถอะยาย ยายไปไม่ได้ มันก็เสียชีวิต ของเอามาหมักไว้ตั้งหลายตะกร้า หลายตะกรอ ตะกรออยู่ มาหมักไว้ จะเอาไปขาย ฉันทเอง เออ จะไป เฮ้ย ตัวของชีวิตหลั่นนะ เป็นสาวเป็นนางแล้ว เออ มันไม่ปลอดภัย เออ มันไม่ปลอดภัยหรอก ข้ามภูข้ามเขาไป เมืองเยหรือเจ้ เอาไว้โน้นแหละ ช่างมันเถอะเน้อ ช่างมัน เสียช่างมันเถอะ ชีวิตหลั่นก็เป็นห่วง เป็นห่วงว่าของนี้มีราคามาก เออ มีราคามาก เอาไปขายแล้ว ให้เจ้าพระเจ้าหวังต้อนั้นนะเขา เขาเรียกกันนายหวาง นายหวาง อ้า ชื่อดี มีเท่าไรชื่อหมด ใบชาชนิดนี้ ใบชาอย่างเนี่ยอย่างดี พันธุ์

พันธุอย่างดี รสดี กลมกล่อมดี เอาไว้รับแขกก็ได้ ดี อันอยู่ต่อ
มานี้ก็ ยายไม่ให้ไป ยายไม่ให้ชั่วหลานไป เดินทางไป ..เสียช่างมัน
เถอะ ไม่ต้องเสียตายมันหรอก ของนะ อิม ก็ตัวเองเป็นสาวเป็น
นาง จะข้ามภูข้ามเขาไปได้ยังไง ไม่ปลอดภัยๆ เออ

ชั่วหลานก็คิดได้ว่า เข้าไปในบ้านแต่งตัวเป็นอาตี๋ แต่งตัว
อาตี๋ แขนยาว เสื้อแขนยาว เสื้อจีนนะ เสื้อจีนนะ ใส่กางเกง เออ
แล้วก็แต่মনวดนิดหน่อย แต่มนวดหน่อยๆ แต่มนวด..
เออ มาส่องกระจกดู เออ เข้าท่าแล้ว ไปทำนี่แหละ ถ้าเราจะ
ข้ามภูข้ามเขาไปขายของ ต้องไปทำนี่เหมือนกันนี่แหละ

เพราะฉะนั้นนะ วันนั้นก็เลย เออ มา ออกมาหยา
ยายจำข้าพเจ้าได้ไหม เอ อาตี๋มายังไง ไปยังไง อาตี๋อยู่ที่ไหน มา
อะไรที่เนีย เออ เป็นอาตี๋ เป็นอาตี๋ปลอมใส่หนวด ใส่ขนงาก็มี
หน่อยหนึ่ง เออ แต่พอมองไปมองมา เออ หลานนี่เองหรออะ
ชั่วหลานหรอ เออ ไปดี ทำนี่ก็ยังดีอยู่นะ แต่ระวังๆ แต่หน้าตามัน
มัน มันไม่ได้เป็นผู้ชาย หน้าตามันเป็นผู้หญิง แก้มแดงๆ ปาก
แดงๆ จมูกยังแดงอยู่ อ้า มันเป็นผู้หญิง ผู้หญิงอยู่นั้นแหละ
ให้ระวังนะ อ้า ไปข้ามภูข้ามเขาไปไกลพอได้ ยายห้ามไม่ฟังก็
เลยไป ออกเดินทางไป ออกเดินทางไป ไปรอเกวียน

เกวียนเขาจะเข้าไปซื้อของตลาดมาขาย โป๊กเป๊ก โป๊กเป๊ก
โป๊กเป๊ก ไปอย่างงั้น เกวียนๆ อ้า อ้า ชั่วหลานก็เลยไปโค้งคำนับ
ข้าแต่ท่านลุง ท่านอาแป๊ะเอ๊ย ข้าพเจ้าขออาศัยเกวียนไปด้วย
อ้า จะไปในเมืองอะ จะไปในเมืองอะ วันนี้จะไปในเมือง เอาใบชา
เอ๊ย มาได้เลยๆ อาตี๋เอ๊ย มาได้เลย อ้า ลุงก็แก่แล้ว เฒ่าแล้ว
ไม่มีเพื่อน ไปเป็นเพื่อน ถ้า เออ อาตี๋จะไปในเมืองก็ไปได้ เออๆ
ขึ้นมา เอาใบชาขึ้นมา เอามาใส่ นี่ นั่งอยู่ข้างหลังนะ เอาใบชามา

ไกลๆ อ้า คนขับเกวียนซะแล้ว นั่งไปตามเกวียนนั่นละ ไปแล้ว
พอกลับบ้านไปแล้ว

จะกล่าวถึงอุ่เหล็งกุมาร กล่าวถึงอุ่เหล็งกุมาร ที่เกิด
ปีเดียวกันกับชั่วหลานนะ ก็ พระเจ้าหวังดีเป็นคนตั้งชื่อให้ เกิด
ปีเดียวกัน แต่ว่าหาไม่เจอ หนี หนี หนีมาหาไม่เจอ ครอบครัวนี้มัน
ไปยังไง อ้า ไปแล้วปะเนี่ย อุ่เหล็งกุมาร นั่นก็ปรึกษากับพระบิดา
พระเจ้าหวังดี อยากจะเที่ยวประพาสป่า อยากจะเที่ยวประพาส
ป่า ยิงนกตกปลาไปเรื่อยๆ ยิงลิง ยิงค่าง มันหลาย อ้า

พระเจ้าหวังดี ก็ห้วงลูกชายว่า ไม่ ไม่ ไม่ต้องไปหรอกอะนะ
ไปจะพาไปหรอก อยากไป อยากไปเที่ยว ประพาสป่า ถ้าจะไป
จริงๆ ถ้าจะไปจริงๆ ก็ต้องแต่งอาหารแห้ง อาหารเดินทางซะ
ก่อน แต่งอาหารเดินทางซะก่อน ได้วันดีคืนดีแล้ว จะค่อยออก
เดินทางไป ไม่ใช่ไปเฉยๆ ไปเที่ยวเฉยๆ ไม่ใช่อย่างงั้นหรอก บิดา
พระบิดา พระเจ้าหวังดี อนุญาตแล้วก็ไปแล้ว ออกจากบ้าน
เดินทางไปแต่เช้ามืด ไปสว่างนั่นละ ในป่าพัน(นั้น)ละ พอไป
สว่างในป่าแล้วก็ แยกย้ายกันไปคนละทาง ไป คนหนึ่งไปทางนี้
คนหนึ่งไปทางนั้น ไปหา ยิงลิง ยิงค่าง ยิงกระรอก กระจับปี่
เรื่อยๆ อะ

ไอ้ส่วนจุกผ่า ไม่ใช่ ส่วนอุ่เหล็งกุมาร อุ่เหล็งกุมารนั้นไป
คนไปทางหนึ่ง ค่อยๆ ย่องไป เออ มัน ลิงมันเต้น โดกคากๆ
อยู่ข้างบน ก็ย่องไปหลังแหละ แต่ว่ามันมีงูเห่าดำ งูเห่าดำก็
หมายถึง จงอายนั่นแหละ มันอยู่ข้างหลัง เห็นคนสวบๆ ไป มัน
ก็หดหัวขึ้นไป มันก็หดหัวขึ้นไป ไปอยู่ในป่า ป่าหุบๆ รกๆ นู้น
ไม่ได้เห็นอะไร มีแต่มองข้างล่างนู้นแหละ พอ พอโฉบไปไกลๆ
มัน มันก็เอาแล้วปะเนี่ย งูละ มันกัด กัดหัวแม่เท้าของกุมารนะ

ไอ้โฮ มันกัด ยกคอขึ้นมา จับคอได้ก็ปาดคอเลย จับคอได้ก็ปาด
แล้วมัน ปาดคอมัน ตัดคอมันทิ้งไปโน่น ทีนี้ พืชมันขึ้นลิ
งู พืชมันขึ้น

เสียงร้องหาหมู ช่วยด้วยๆ เสียงเบาลงๆ เอ๋ เสียงอย่างนี้มัน
เสียงอุ้หลังกุมารว่า เสียงอย่างนี้มันเป็นอะไร ช่วยด้วยๆ เป็น
อะไรมา มาแล้ว ซี้ใส่กู นั่น กูตัวนี้มันกัดข้าพเจ้า อ่ะนะ อ่ะข้า
ข้าพเจ้าก็ได้ตัดคอมันนั่นละ มันตาย หัวมันทิ้งไปแล้ว แต่มัน
ดินหลอกเรา ก็ยังดินอยู่ ตัดคอขาดแล้วก็ยังดินอยู่ ม้วนอยู่นะ
ไอ้ กูอย่างนี้ กูจางอว จางอว.. มันมีพืชร้ายแรงนะ พวกเราทำไง
ถ้าหากไม่รีบเร่งแล้ว พระเจ้าหวังดีจะลงโทษพวกเรา ต้องเอา
กูไปด้วย อ่ะ เอากุมารไปด้วย เอากุมารไปด้วย หาม ตะ ตะ แดง
หามออกไปใส่ทางเกวียน ทางเกวียนจะมาแล้วนะ เขาจะมาที่นั่น
เขาจะ เขาจะเข้าตลาด ขออาศัยเขาไป หามออกมา มาวางไว้

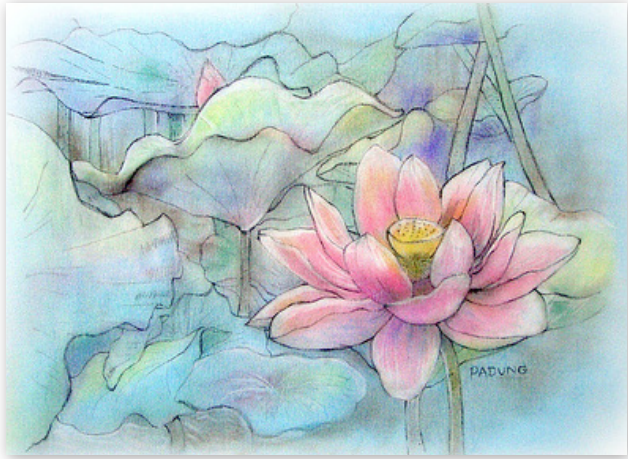
ปิดอยู่เร่าๆ อยู่ปะเนี่ยกุมารนะ ปิดแล้วก็มีเลือดออก
ทางไรฟันด้วย ทางปากด้วย เลือด พืชงูมันแรง แต่พอดิเกวียน
ของจิวหลั่นนะกับตาแป๊ะคนนั้นมา โป๊กโป๊ก โป๊กโป๊ก มา เขาก็
เลยไปโค้งค่านับ โค้งค่านับ ข้า แต่อาแป๊ะอ้าย มีชายเคราะห์
ร้ายคนหนึ่ง ถูกงูเห่าดำกัดอาการสาหัส จะเดินทางจากนี้ไปใน
เมืองเจ้ เจ้ ก็คงจะไปไม่ไหว ขออาศัยเกวียนด้วย ทางนั้นก็ เอ๋
เขาก็ว่า เกวียนมาแล้วนั่งมา อาตั่งนั่งมาในนั้นนะ เขาว่ายังไง
จิวหลั่นก็บอกว่า

เอาขึ้นมาเลย เอาขึ้นมาเลย เอาคนไข้ขึ้นมาเลย กระจิบ
ตะกร้าใบชาไปติดๆ กับลุง อาแป๊ะแล้วก็เอาคนไข้ขึ้นมา เอาคนไข้
งูกัดนะ มานั่งพิจารณาอยู่ เห็นเลือดออกตามไรฟัน ตามอะไร
เอ๋ อย่างนี้ มันกัดที่หัวแม่เท้าเพื่อนนะ(นะ) ทำไมพืชแรงอย่างนี้
ก็นึกได้คำสั่งของเตี้ย

คำสั่งของเตี้ย หลั่นอ้าย เออ ใบชานั้นมันเป็นยาอย่างดี
ถ้าหากถูกอสรพิษ พิษสัตว์กัดต่อยขึ้นมา พืชมา เอามาเคี้ยว
กะทันหัน เคี้ยวๆ ให้แหลก แล้วก็ไปปะที่แผลมัน ปะที่แผล
เอาผ้าพันไว้ ประเดี๋ยวมันก็ตุ่ตูดออกไป หาแล้วไปข้างล่างอ่ะนะ
เนี่ยเตี้ยบอกไว้ คำสั่งมันดังขึ้นที่หูนี้ ที่เตี้ยบอกว่า มันเป็นยาแก้
อสรพิษได้เด็ดขาดเลย งูกัดหรืออะไรกัดก็ตีหายเลยเพื่อนละ
ทำตามคำมาบอกที่หูเนี่ย เออ

เตี้ยมาบอกที่หูเนี่ยทำตาม มีอรบใบชาในตะกร้ากำเข้า
ปากเลย กำเข้าปากก็เคี้ยวบ้าง แหลกบ้าง ไม่แหลกบ้าง เคี้ยวๆ
จนละ พอสมควรแล้ว เอามาปะที่แผล พอปะที่แผลแล้วก็
หายดินเลย อ้า มึงกง.. เออ ไอ้จุก จุกผ่า เออๆ ไม่ ไม่ใช่ อุ้หลัง
อุ้หลังกุมารนะเนี่ย นอนนิ่งเลย นอนนิ่งแล้วลืมตาขึ้นมา

เอ้ ใครมาช่วยเราหนอ มองไป มองมาหา เห็นอาต่านั่งอยู่ไกลๆ ประคบประหงมเราอยู่ จะเป็นอาต่าคนไหนแหละ มารักษาให้เราหายจากพิษงูเห่า อี้ม แต่ทำไมหน้าตามันทำไม เหมือนผู้หญิงเหลือเกิน ถ้าอาต่า เอ๊ยๆ คนนี้ทำไมเหมือน ผู้ ผู้ ผู้หญิงเหลือเกินนะ หน้าเพิ่นนะ แต่ว่ามันมีหนวดเคราๆ อยู่นี่หน้อยหนึ่งนะ เออ

ดีสินะ คิดอยู่ในใจ อู่เหล็งกุมารนั่นก็คิดอยู่ในใจ เอ้ มันเป็นหมอยมายังไง วิเศษยังงี้ ทำให้เราหาย บ้วนออกมา ก็ไม่มีเลือดแล้ว ทำยังงี้ไม่มีเลือดแล้ว หายแล้ว เออ ถ้าหากว่าอาต่าคนนี้ไปถึงบ้าน เขามีบุญคุณต่อเรามาก ถ้าเขาไม่มาช่วยเรา เราต้องตายแน่ๆ อันนี้เขามาช่วยเรา มารักษาเรา เคี้ยวใบชาปะให้เรา อ้อ อู่เหล็งคนนี้ก็เท่ากับว่าบิดาเรา บิดาเราเลี้ยงดูเรามาตั้งแต่น้อยจนขณะนี้ แต่ แต่ว่าอาต่าคนนี้ เขามีบุญคุณเหมือนพ่อเรา เราต้องชบเลี้ยงเขา ถ้าหากว่าไปถึงบ้านแล้วจะให้พระบิดาพิจารณาเอามาชบเลี้ยง ให้ทำราชการอยู่ในรั้วในวัง เห็นจะดีเป็นแน่

แต่ว่าสงสัยหน้าหนา แต่ว่าหน้าตามันทำไมเหมือนผู้หญิง เออ หน้าตาเหมือนผู้หญิง เสียงพูดก็เหมือนผู้หญิง เออ จะน้อยๆ เอาเหอะน่า ถ้าหากเป็นผู้หญิงก็ดี จะขอให้พระบิดาสู่ขอ ไปเป็นคู่หมั้นของข้าพเจ้าเอง ไปเป็นแฟนของข้าพเจ้า ว่าแล้วก็หัวเราะขึ้นฮ่าๆ หัวเราะฮ่า อู่ อู่เหล็งกุมารนะ หัวเราะขึ้นเอง เอ้า อยู่ดีๆ ทำไมหัวเราะขึ้นมา พิษงูยังมีอยู่หรือ พิษงูนะ มีอยู่หรือ ไม้ไม่หกรอก เออ ยังจำขึ้นเป็นบางอย่างหกรอก เออ พิษงูมันหายตั้งแต่ใบชา ที่ เคี้ยวปะ เออ แล้วก็ต้มน้ำร้อนใส่ ชงชามาให้กิน แก้วนั้นนะ หายแล้ว หายแล้ว เออ จำขึ้น บางอย่างเฉยๆ หลอกเล่นหัวเราะเอานะ เอ้า เรียบร้อยแล้วก็ ต้มน้ำร้อนเสร็จแล้ว ได้น้ำร้อนแล้วก็เอาแหละ เดินทางไป อ้า เดินทางต่อไป

ไปกินข้าวกลางวันที่กลางทาง เออ กินข้าวกินอะไร ก็ปล่อยให้ อ้า อู่เหล็งกุมารกับชิวหลั่นเนี่ยคุยกันอยู่ในเกวียน คุยกันอยู่นั่นแหละ หายแล้ว พอกินข้าวกินปลาอิมแล้ว ก็แต่งของขึ้นเกวียน แต่งของขึ้นเกวียน ของสัมภาระสำหรับการเดินทางป่า อะ ของพระเจ้าแผ่นดินเน้อ พระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าหลวงต้อมิของขนาดไหน ของดีๆ มีใช้เยอะแยะไป กาน้ำร้อนนะมี อะไรก็มีหมดทุกอย่าง เตาอั้งโล่สำหรับต้มน้ำร้อนก็มี ทุกอย่างเก็บของได้ขึ้นเกวียน แล้วก็เดินทางต่อไป ไปในตลาด แต่ว่าตลาดก็จอดเกวียนเข้าที่นั่น ไอ้คนที่พวกเดียวกันเขา เขาก็เข้าไปตลาด ไปร้านใบชา ร้านอะไร น้ำรดน้ำชา น้ำร้อนน้ำชาเขาก็แจกกันไป ไปกินนั้น เขาปล่อยให้สอง ๒ คนอยู่เกวียน ไอ้ถูกกัดกับอาต่าปลอมนะ คุยกันอยู่ที่นั่น คุยกัน รู้เรื่องรู้ราวดี เอาละ ท่านผู้มีพระคุณเอ๊ย ถ้าหากเข้าไปถึงบ้านแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญไปพักที่บ้านของฉันทัน อ้า ให้บิดาได้รู้จักด้วย ว่าใครเป็นคนรักษา

พิษงูจึงหาย ให้บิดาของข้าพเจ้าได้เห็น ได้เห็นบุญคุณ ช่วย
ตอบแทนบุญคุณหน่อย ถ้าขายใบชาเสร็จแล้วอย่าลืม ให้เข้าไปหา
ถ้าจะไปให้คนของเรามาเชิญ ให้คนของเรามาเชิญเจ้าของใบชา
ผู้รักษาหายแล้ว เข้าไปในเมืองเสียก่อนนะ

ไอ้ ไปนั่งเศร้าใจอยู่ม้าหิน ม้านั่ง ไต้ร่มเฟื่องฟ้าราตรี
ดอกเฟื่องฟ้าก็หล่นลงใส่หัวใส่หางหมดละ นั่งทุกข์อยู่ลำบาก
ตอนกลางคืน คืนวันนี้เราจะนอนที่ไหน ถ้านอนที่เกวียนก็คงจะ
ไม่ดี จะไปนอนที่ไหนก็ลำบากใจอยู่ อ้า ทางนั้นเขาไปนั้นแล้ว
หายแล้ว งู เขาไปถวายพระเจ้าหลวงตื้อ งูเขาม้วนๆ ใส่กิน มัน
นี่แหละกัดลูกชาย อ้า ลูก ไอ้ แต่ว่ามีผู้ มีไอ้เพื่อน อาตี๋คนหนึ่ง
มาในเกวียนนะ เขาเคี้ยวใบชา เคี้ยวให้ແหลกแล้วก็ปะๆ ที่แผล
แล้วก็ต้มใบชาให้กิน แล้วก็หายตั้งแต่วันนั้นมาเวลานั้นนะ อ้า

ไปนั่งเหงาอยู่คนเดียว เข้าไปในเมือง เสียงก็ระบือไป ข่าวว่า
อู๋เหลียงกุมาร ถูกงูเห่าดำกัดอาการสาหัส แต่มีอาตี๋คนหนึ่ง
มารักษาหายได้ อ้า กำลังนั่งคุยกันอยู่ที่เกวียนนั้นนะ เห็น
ไอ้อาตี๋ ก็กลับลาเข้าไปนั้นนะ ลาเข้าไปในเมือง ไปบอกพระเจ้า
หลวงตื้อ มันเป็นอย่างงี้ๆ พระเจ้าข้า พระบิดา เออ บุ๊กไปในป่า
แล้วถูก อ้า งูเห่าดำ อ้า กัด อาการสาหัสสาครรจ์ เลือดออก
ตามไรฟันหมดตลอด นึกว่าจะไม่เห็นหน้าพระบิดาซะแล้ว
แต่ว่าเดชะบุญมี อาตี๋คนหนึ่งมารักษาไว้ เคี้ยวใบชา ปะเข้าให้
ต้มใบชาให้กิน แล้วก็หายไปเลย หายไปเลย เออ ไม่รู้ไล่ออกไป
ยังงี้ เนี่ยละ เพราะฉะนั้นอยากจะทูลพระบิดา ให้ชุบเลี้ยงอาตี๋
คนนั้นด้วย อาตี๋คนนั้นเหมือนดังเป็นบิดาของข้าพเจ้า อ้า ก็ว่าได้
ถ้าเขาไม่มาช่วย หม่อมฉันก็ตายแล้ว เออ ตายด้วยพิษงูนั้นแล้ว

นี่เขามาช่วยทัน เพราะฉะนั้นก็อยากจะ ไปให้เขาไปเชิญ อาตี๋นั้น
เข้ามาในวังซะก่อน ไม่ ไม่รู้จักนะ เป็นลูกพระเจ้าหลวงตื้อ ไม่รู้จัก
เออ แต่มาเกิดพร้อมกันนะ เออ อาตี๋กับ เออ ชิวหลั่นเกิดพร้อม
กันนะ เกิดปีเดียวกันนะ อยากจะขอเชิญเข้ามาในบ้านในเมือง ให้
ให้นายทหารแต่งตัวเต็มยศ นายทหารรักษาพระองค์ อ้า แต่งตัว
เต็มยศ มีดาวมีดวงใส่หมด ไปๆ ไปๆ ไปเชิญเขามา เขานั่งอยู่ไหน
เขานั่งอยู่ในเกวียน ไม่มี มองไปเห็นนั่งอยู่ม้าหิน เขาเลยไปโค้ง
คำนับ นายผู้ใหญ่ เจ้านายผู้ใหญ่ไปโค้งคำนับ

ชิวหลั่นก็ร้อง เว้ย ร้องขึ้นด้วย วิ๊ด ขึ้นมาเสียงเป็นผู้หญิงเลย
เออ ท่านทำไมมาโค้งคำนับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นประชาชนธรรมดา
ราษฎรธรรมดา ท่านคงเป็นเจ้าเป็นนายใหญ่โต มีดาวมีดวง
เต็มหมด เออ ไม่ต้องๆ เดี่ยวนี้ๆ มาเชิญ มาเชิญเข้าไปใน มหา
พระเจ้าหลวงตื้อ

นายหลวง นายหลวงที่ยายสั่งว่า ให้ไปขายที่บ้านนายหลวง
นั่นคือพระเจ้าหลวงตื้อละ คนที่งัดนั้นก็คือ ลูกชายของพระเจ้า
หลวงตื้อ เกิดปีเดียวกันกับอาตี๋คนเนี่ย เกิดปีเดียวกัน อายุก็
ไล่เลี่ยกันพอดี ตายๆ จะทำยังไง ทำงี้ เอ้าไปก็ไป ไปก็ข้ามน้ำ
ข้ามสะพานเข้าไป มีสะพานเข้าไป ไปเห็นกำแพงใหญ่ ไอ้ ไม่ใช่
บ้านธรรมดา กำแพงใหญ่ๆ มันในรั้วในวังละตัวอย่างงี้

เอาข้าพเจ้าคืบไป อย่าให้ข้าพเจ้าเข้าไปเลยในนั้น บ้าน
พระเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่าน จะปล่อยที่นี่จะขอบคุณ
ขอบคุณ ไม่ได้ ไม่ได้ เดี่ยวนี้ พระเจ้าหลวงตื้อนั้นแหละสั่ง
พระเจ้าหลวงตื้อสั่งให้คนที่ประกอบยา ประกอบโอสถ รักษา
ลูกของท่านหายได้ ท่านจะเอาเข้าไปที่โน้น นอนสักคืน ๒ คืนยังได้

๑๑ ฟ้าเพน ๒๕๕๐

ไปก็ไป ไปจากกำแพงใหญ่แล้ว ไป รั้วชั้นที่ ๒ อีก เป็นรั้วเหล็กกล้า
ไอ้ จะเอาข้าพเจ้าไปไหน พอผ่านรั้วเหล็กกล้าเข้าไป พวกทหาร
รักษาพระองค์ทั้งหลาย ก็ทำความเคารพ เจ้าใหญ่นายโต พรึบ
พรึบๆ

เรื่องกริดขึ้นมาเป็นเสียงผู้หญิง อย่าเอาข้าพเจ้าเข้าไปเลย
ขอโทษ ขอโทษ ข้าพเจ้าไม่เคยเข้าบ้านเจ้าบ้านนาย เดี่ยวนี้
พระเจ้าหวังดีอยากเห็นตัว ผู้ที่รักษาลูกชายของพระองค์หาย
อยากเห็นตัว ขอเชิญเข้าไปกราบท่านก็ได้หรือ ไม่ใช่ไรหรือ
อายเขาตาย ไปก็ไป ก้มหน้าก้มตาไปเลย เดินไปเลยอย่าง
สังวรระวัง สังวรระวัง ไปถึงพระเจ้าหวังดีก็นั่งหวดหยีบหยับๆ
หวดยาวๆ เออ มองเห็นหน้า อีหนูมาทางนี้ เหมือนแม่มัน เออ
แม่ของมันก็น้ำตาอย่างนี้ น้ำตาเหมือนกันเปียกกับแม่มัน
เพราะว่าแต่งงานกัน เราก็เป็นผู้จัดการแต่งงานให้ ให้มึงงงง
อันนี้มันเป็น เป็นใครไม่ได้หรือ เป็นลูกของมึงงงงงแน่นอนนะ
เพราะเราแต่งงานให้เขา ก็เมียของเขา ก็หน้าตาอย่างนี้เหมือนกันนะ
เราตามหาแทบจะพลิกแผ่นดินก็ไม่เห็น อยากจะเอา เออ

เอาเขากลับคืนไปเป็น ไปทำงาน เพราะทำงานทำการนะ เขากิน
เงินดาวนเงินเดือน กินบ้านกินเมืองมากมาย แต่ว่ามึงงงงง เขา
ไม่กินบ้านกินเมือง เขาทำงานชื่อสัตย์สุจริตดี

เพราะฉะนั้นอยากจะได้เขาคืนมา คืนมาทำงานทำการ
ในที่สุดก็จำเป็น ตกลง ถามตรงๆ เลย ขอถามตรงๆ นะ
ตัวของเจ้านะ เป็นผู้ชายหรือเป็นผู้หญิง บอกพ่อคำเดียวก็ได้
หรือบอกพ่อคำเดียว เป็นผู้ชายหรือเป็นผู้หญิง เออ เป็นหญิง
เพคะ เออ ดีมาก เจ้าไม่ปดข้ำ เจ้าไม่ปดข้ำ แต่เจ้าปดคนอื่นได้
แต่ว่าข้ามองเห็นหน้าเจ้า ก็เข้าใจว่าเป็นลูกของมึงงงงงง ใช้หรือเปล่า

ใช้เพคะ แล้วบิดาของเจ้าละ ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ตาย
แล้ว ตายทั้งพ่อ ทั้งแม่ ตายไล่ๆ กัน เอาศพไปฝังไว้ที่
ไร่ไผ่ชา ไน้แหลละ แล้วจะพา ไอ้ เสียใจ พระเจ้าหวังดีก็
น้ำพระเนตรไหลออกมา เขามีบุญคุณต่อเรามากมึงงงงงง ถ้าๆ
เมียของเขา เราก็หาให้ หาให้เขาเอง ไปลู่ขอเขามาให้เขา เขาก็ได้
ลูก ๒ คนที่แรก ตั้งชื่อให้ว่าจ๊กงงงงง ฉินงงงงง แต่ส่วนผู้หญิงอะ เจ้า
ชื่อจิวหลันใช้ไหม อ้า ถามว่าจิวหลัน

เพคะ นี่ข้าตั้งชื่อให้หมดทั้ง ๓ คนละ อ้า จะมาโกหกข้า
ไม่ได้หรือ เอาละ เอาไผ่ชาที่เจ้าเอามาขายนะ ทั้ง ๓ ตะกร้า
๒ ตะกร้า ๓ ตะกร้านะ ตะกร้าใหญ่ๆ เจ้าเอามาขาย เจ้าจะขาย
เท่าไร เออ เจ้าจะขายเท่าไร เราจะซื้อเอาหมดนี้ ไม่ได้หรือ
ไม่ ไม่ขายเพคะ ไม่ขาย ยกถวายเลยเพคะ ไม่ได้ๆๆ ของซื้อของขาย
ตามธรรมดา บ้านเมืองเขาก็ต้องเอาตามราคาทีตัวซื้อตัวขายอยู่
นั่นแหลละ เออ เดี่ยวเขาจะหาว่าพระราชากินของราษฎร เราก็จะ
เสียผู้เสียคนไปเลย กินของซื้อของขายเขา เอาละ ไปเบิกเอาเงิน
ของข้า ในคลังของข้า เอามาให้ลูกหลานนี้แหลละ เขาเป็นคนรักษา

ชีวิตลูกของเราไว้ได้ เอามาให้เขาอะ เออ เอาเท่าไรพระเจ้า พระเจ้าข้า เอามาเลย ๔,๐๐๐ ตำลึง มันคือเท่าไร เป็นเงินเท่าไร ๔,๐๐๐ ตำลึง เอามาให้เขา เขารักษาโรคลูกของเราได้ อ้อ นั่นนะเองหรือ ก็เลยได้ขายใบชา เอาเงินมาให้โดยเฉพาะ ให้ใส่มือให้โดยเฉพาะ ๔,๐๐๐ ตำลึงเนี่ย ๒ ตะกร้าเนี่ย ๔,๐๐๐ ตำลึงไม่แพงหรอก

เพราะว่าชีวิตของลูกเราแพงกว่านี้ เออ เขารักษาไว้ให้ได้ เออ ให้ไปนอนที่บ้านพักนะ บ้านพักรับรองแขกนะมีอยู่ อ้า ให้เข้าไปนอน ให้ดูแล ดูแลเวรยามให้เขาด้วย รักษาเขาด้วย ให้เขานอนที่นั่น อ้า ตื่นเข้ามาซะก่อน เขาจะกลับบ้าน ก็ให้ไปส่งเขาจนถึงบ้าน หรืออะไรทำนองเนี่ย

ก็เลยมาพิจารณาว่ามันเป็นผู้หญิง จะสมควรขอมาเป็น ลูกสะใภ้หลวงดีไหม เอ้ อะ พระเจ้าหวางตี้ดีไหม คือตอบแทน บุญคุณของเขา ที่เป็นข้าราชการให้เราอย่างบริสุทธิ์มา รับผิดชอบเรา มา แต่งงานแต่งงานให้ ก็เราเป็นผู้แต่งงานแต่งงานให้ วันนี้เรา ตามมหาเทพจะพลิกแผ่นดิน ก็ไม่เจอ ถ้าเดินทางสวนกันอยู่ เขา ไปตลาดใส่อบแล้วเนี่ย มึงงงฝ่าก็เดินสวนทางคนมา ก็เดินสวนทางกันอยู่ แต่ไม่รู้จัก ไม่รู้จักมึงงงฝ่า ก็เขาปลอมแปลงตัวเอง ใส่อบใส่กุ่ม(งอบ)นะ อาจบังหน้า แล้วก็หนดเครารุงรังหมดทุกอย่าง ถึงหากันไม่เจอสักที มาเจอแล้วมานี้ มานี้ ได้เจอปะนี้ ลูกสาว

เจอเพราะลูกสาวมารักษา อ้า ลูกชายของตัวเองให้หาย จากพิษงูได้ มาเจอโดยบังเอิญจริงๆ เออ รู้จักหักทากันแล้ว ก็รู้จักว่าเขารับสารภาพว่า เป็นหญิงเพคะ อะ เออ แนนอนที่สุด เอ้ ตัวเจ้านะ เกิดปีเดียวกันกับ เออ จุกฝ่า ไม่ใช่ ไม่ใช่เนี่ย อ้า อุ๋เหล็ง เกิดปีเดียวกับอุ๋เหล็งกุมาร เธอเกิดท้ายปี หัวปี มันเกิด

ปีเดียวกันละ อ้า ลูกๆ ของข้าเอง ชื่อ อ้า อุ๋เหล็ง อุ๋เหล็งกุมาร ก็เลยให้รู้จักคุ้นเคยกันไว้ วันดีคืนดี เราจะนำขึ้นหมากหลวงไปขอ ไปขอกับแม่เฒ่าหยังหลัง พ่อก็ตายแล้ว แม่ก็ตายแล้ว จะไปขอ กับใคร เอ้อ

วันดีคืนดีก็เลย เอาขึ้นหมากหลวงไป ไปขอ ไปขอซื้อหั่นมาเป็นสะใภ้หลวง ก็ได้เป็นสะใภ้หลวง พอได้เงินได้ทองค่าขายใบชาแล้ว แจกพี่แจกน้อง ๔,๐๐๐ ตำลึง มันก็ล้านขนาดไหน ก็บาทเงินส่วน.. แจกพี่แจกน้องหมด แจกแล้วก็ ขออนุญาตซะก่อน วันไปขอมาแล้ว ขออนุญาตพระบิดา ข้าพเจ้าขอพบประชาชน สักหน่อย ขอพูดกับประชาชนสักหน่อย เอาเลยลูก เอาเลย อืม

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่มีอะไรมากมายหรอก ข้าพเจ้าขายใบชาได้ ๔,๐๐๐ ตำลึงเนี่ย จะแบ่งให้พี่ให้น้องไปขายใบชาคนละเท่าๆ กัน ให้ขยายใบชา หมู่บ้านลี้ฉี่ นั้นแหละ อ้า พันธุ์นี้ใบชาอย่างดี แจกให้ต่อหน้าต่อตา พระเจ้าหวางตี้ละ

พระเจ้าหวางตื้อก็นั่งอยู่บนข้าง จะทำยังไง อีนางคนนี้มีมัน จะทำยังไง เอาเงินแจกพี่แจกน้อง คนละเท่านี้มันน้อยเนื้อ ๔,๐๐๐ ตำลึงนี้ แจกให้ทั่วหมดทุกบ้าน ให้ไปนำใบชาในสวนของ ข้าพเจ้า เอามาขยายพันธุ์ให้กว้างออก ในหมู่บ้านเรา ใบชานี้มันดี มันเอาชีวิตลูกพระเจ้าหวางตื้อไว้ได้ เออ ก็เพราะอันนี้แหละ ใบชาอันนี้แหละ มันดีอย่างจริงๆ เอ้า ให้แบ่งกันทั่วๆ กันนะ

พระเจ้าหวางตื้อก็กุมหนวด โอ้ มันทำอะไรหนอ นึกว่ามัน จะทำอะไร มันเอาเงินที่ขายใบชาได้ แจกพี่แจกน้อง มันต้อง อย่างจริงๆ มันจึงจะเป็นราชินีที่ดีต่อไป มันเป็นคนใจกว้าง รู้จักแจก รู้จักแบ่ง อย่างจริงๆดีมาก ชมน้ำใจอยู่ เป็นคนดีจริงๆ เราจับคนไม่ผิด จับได้หญิงผู้นี้มาเป็นลูกสะใภ้หลวง ดีใจมากทีเดียว อ้า อันนี้ เรียกว่ากตัญญูกตเวทิตา

ความกตัญญูตอบแทนบุญคุณ ของผู้มีพระคุณเป็น มงคลชีวิต แล้วก็ได้เจริญรุ่งเรืองมาเป็นคุณหญิงคุณนายขึ้นมา อ้า ถึงยากลำบากขนาดไหน แต่ว่ามีบุญคุณต่อกันกับลูก ลูกชาย พระเจ้าแผ่นดิน อุ่เหลียงกุมาร อ้าช่วยจับแต่งงานกันเลย อ้า จัดงานใหญ่โตขึ้น เวลาแต่งงานจริงๆ เชิญเขามา พี่น้องทั้งหลาย มารวมกัน เออ แต่งให้อย่างมีออกหน้าออกตา เนี่ย มีมิโหรี ดนตรีครึกครื้นที่สุด

ตั้งนี้แต่ว่าบรรยายไปให้ละเอียดแท้ๆ มันก็มากไป ขอให้ ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้มีกตัญญู รู้จักบุญคุณของผู้มีพระคุณ ให้คิดตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณ แล้วอย่าลืมบิดามารดา เลี้ยงดูเรามาขนาดไหน ยากลำบากขนาดไหน ให้ตอบแทนบิดา มารดา ให้เชื่อฟังคำสั่งคำสอนของท่านเหล่านั้น ที่เป็นพ่อเป็นแม่เรา เราต้องเคารพนับถือไว้ เออ

อย่าไปย่ำยีบิดามารดาของตัวเอง อ้า ออกกู ออกมึง ออกต่อล้อต่อเถียงกัน เหมือนดังคนธรรมดาที่ไม่ ไม่ดี เราต้องมีจรรยาบรรณที่ดีงาม เราก็เป็นผู้เจริญ ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วย เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

มิใช่ธรรมดา วันนี้ฉายหนังจีนนะ ฉายหนังจีนให้ฟัง หนังจีน พระเจ้าหวางตื้อเป็นผู้ชุบเลี้ยงจิวหลั่น

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันจันทร์ที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๕.๐๐ น.
ณ เรือนจำกลางบางขวาง ต.สวนใหญ่
อ.เมืองนนทบุรี จ.นนทบุรี
ฝนตกหนัก

ตั้งใจฟัง ให้เอาใจบันทึก บันทึกเอาธรรมะเอาไปไว้ในหัวใจ
ของเรา ถ้าไม่ตั้งใจฟัง เอาใจไปทางอื่น เอาใจไปไร่ไปนาไป..ไปสวน
ไปหาสิ่งของอย่างอื่นอยู่ เราไม่ตั้งใจจริง ถ้าเราตั้งใจจริงก็ตั้งใจ
ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สິลัง จีวิตะมุตตะมัง
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยาัยสสะ อตโถ
 สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัฟโพติ

อันนี้ธรรมะคำสั่งคำสอนนี้มี มาตั้งแต่พระบรมครูตรัสรู้ มาใหม่ ๆ เออ เห็นว่ามันจำเป็นมากที่จะต้องสั่งวาระวังในบาปกรรม ทางนั้นทางไหนก็ดี จะฆ่าสัตว์จะตัดชีวิต จะลัก ตบจากข้อมืออื่น เหล่านั้น ก็เป็นเรื่องของใจเรา ที่จะงอด ที่จะเว้น ที่จะละ ให้มันเด็ดขาดซะเลย อย่าต้องให้มีเป็นบาปเป็นกรรมไปเปล่า ๆ ก่อความเดือดร้อนให้แก่สังคมก็เพราะว่าล่วงเกินศีล ล่วงเกินธรรม ล่วงเกินวินัยที่ท่านบัญญัติไว้แล้ว ถ้าเราล่วงเกินและเราสั่งวาระวังได้อย่างสะอาดหมดจด ความสงบจะเกิดขึ้น เพิ่มขึ้นเรียกว่า

สีเลนนะ สุคะติง ยันติ
สีเลนนะ โภคะสัมปะทา

เป็นที่นำมาซึ่งโรคสมบัติทั้งหลาย ไหลเข้ามาหาเราเอง เพราะเราเป็นผู้มีศีล เป็นผู้มีธรรม แล้วก็มีเมตตากรุณาอีกด้วย เมตตาไมตรีจิตกับเพื่อนมนุษย์ ทุกชาติทุกภาษา ไม่ได้เบียดเบียน ซึ่งกันและกันแล้ว เลิกแล้ว เลิกจากการถือเอาสิ่งของ เลิกถือ เลิกจากการตีมันกินสุราเมรัยอันเป็นเครื่องข่มจิต ให้กำเริบ

เลิบบ้าน ถ้าคนเราดี ๆ ไม่กินอะไรเลย ไม่บริโภคของผิดกฎหมาย ของผิดศีลผิดธรรมเลย ว่ายังไง เมืองเราจะเป็นยังไง ถ้าเลิกได้หมดทุกคนแล้วจะเป็นยังไง สบายมาก สบายบรี้อ เออ สบายจริงๆ นอนก็ตาหลับไม่กลัวว่าคนอื่นจะมาขโมยสิ่งของเรา ลักของเรา มาปล้นมาจี้เรา ไม่มีเพราะว่าคนทุกคนผู้ถือศาสนา พุทธแล้วไม่ได้ทำอย่างนั้น ให้เกิดความเดือดร้อนแก่สังคม

ถ้ารักษาได้ดีๆ แล้วบริสุทธิ์ผุดผ่อง เราก็สมควรจะก้าวขึ้นไปเป็นมนุษยธรรมที่มีศีล มีธรรม มีช่องดเว้น เด็ดขาดลงไป ไม่มีปัญหาใดเกิดขึ้น ในสังคมมนุษย์สบายมากจริงๆ ถ้าเรายัง ล่วงเกินอยู่ก็ถือว่า ไม่สมมาทานศีล ไม่เว้น ไม่ละจากการทำบาป ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ไม่มี ไม่มีเจตนาที่จะงอด ที่จะเว้น จะละอะไรเลย ยังประพฤติอย่างเก่าอยู่ เคยเป็นโจรก็ ติดนิสัยตัวเอง ยังอยากเป็นโจรอยู่อย่างเก่า เป็นขโมย เคยลัก เคยฉก ผู้อื่น เอาไรดเอาเปรียบผู้อื่นอยู่ ก็หัวใจก็ไม่ได้เลิก ก็ยังกระทำอยู่ วาจาของเรายังพูดปดมดเท็จหลอกลวงอำพรางผู้อื่นนั้นอยู่

อย่างนี้จะเรียกว่าเป็นผู้มีศีลได้หรือเปล่า ไม่ได้เลย ไม่มี ศีลไม่มีในตัว ธรรมก็ไม่มีในตัว ไม่ได้ ล่วงเกินศีลธรรมได้ ก็เพราะความไม่กลัวบาปนั่นเอง ถ้ากลัวบาปขึ้นมาแล้วจะทำให้ตัวเองสงบลงได้เฉพาะตัวเอง ผู้อื่นไม่เกี่ยว ขอให้เราได้รักษาให้บริสุทธิ์ผุดผ่องจริงๆ เออ

แล้วที่มันก็สงบลงเอง ถ้าทุกคนพร้อมกันรักษาให้ได้ ความสงบมันเกิดมาเอง

นัตถิ สันติประรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ถ้ารักษาตัว มีศีล มีธรรม
อย่างเคร่งครัด มันก็ไม่มีโทษอะไรเกิดขึ้น ทำให้บ้านเมืองสงบ
สบาย ไม่ต้องห่วงใย พระว่าพระวังไปถึงว่าโจรจะมาปล้น จะมาจี้
จะมาลักเป็นกันอย่างนั้นทั้งบ้านทั้งเมืองแล้ว มันจะนำความสุข
มาให้หรือเปล่า เพิ่นจึงบอกไว้ว่า

สีเลนนะ สุคะติง ยันติ สีเลนนะ โภคะสัมปะทา

เออ ถ้าความสงบมีแล้ว มีศีลแล้ว โภคสมบัติก็ค่อยไหล
เข้ามาหาตัวเรา มีปัญหาทำมาหากิน ไม่อด ไม่อดอยากอะไรเลย
แผ่นดินกว้างตอกว้าง เราจะพลิกแผ่นดินให้เกิดเป็นประโยชน์
ต่อสังคมมนุษย์ ถ้าตั้งใจจริงๆ แล้วก็มีแต่ความรวยไหลมาเท
มาเงินทองไหลมาเทมา ปลูกพริก ปลูกมะเขือ ปลูกฝ้าย ปลูก
ผลหมาก รากไม้ ฟักแพงแตงน้ำเต้าอะไรอะ เอามันขึ้นมา ปลูก
มันขึ้นมา ก็เลยกลายเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ขึ้น

เพราะว่าคน คนผู้นับถือศาสนาแล้วต้องเป็นคนขยัน
ไม่คนขี้เกียจขี้คร้านสันหลังยาวอะไร เอาจริงเอาจังกับมัน ได้
แน่นอน คงตัวแน่นอน เลี้ยงลูกผูกโบว์ได้สบาย ไม่ต้องอดอยาก
ปากแห้ง อ้า อ้า เงินทองก็ไหลมาเทมา ตามความขยันหมั่นเพียร
ของตัวเองนั่นแหละ ไม่ได้เป็นโจร ไม่ได้เป็นผู้ร้าย ไม่ฉก ไม่ลัก
หาของง่าย ๆ มาเลี้ยงพ่อ เลี้ยงแม่ เลี้ยงลูก เลี้ยงหลาน หาแต่
ของบริสุทธิ์ ดีๆ อ้า ผุดผ่องไม่เบียด ไม่เบียด ไม่ฉก ไม่ลัก ไม่ฉ้อ

ไม่ฉลผู้ใดเลย หาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองจริงๆ เป็นคนขยัน
แล้วมันจะไปไหนเว้ยเนี่ย ทรัพย์สมบัติมันจะไปไหน มันจะเกิด
ขึ้นด้วยพลังความขยันหมั่นเพียรนั่นเอง เออ ไหลมาเทมาทำให้
อุดมสมบูรณ์ขึ้น ประเทศชาติของเราก็อุดมสมบูรณ์ไปตามๆ กัน
เพราะว่าคนในชาติทุกคน ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูตาย อ้า พยายาม
วิทยา พยายามหา ขยันขันแข็ง ไม่นอนหลับทับสิทธิ์ตัวเองนั่น

หลวงปู่หล้า(หลวงปู่หล้า เขมปัตโต)เพิ่นว่าถ้าทำกัน
จริงๆ แล้วตารางทั้งหลายก็รื้อทิ้งไปซะ เรือนจำทั้งหลายก็รื้อ
ทิ้งไปซะ จะเอาไปกักขังใคร ไม่มีคนทำผิดกฎหมายบ้านเมือง
ไม่มีคนทำผิดศีลผิดธรรม ทำดีด้วยกันด้วยความสงบสุข อยู่ด้วย
กันอย่างพี่น้อง เมตตาปราณี มีอะไร อ้า พอแบ่งปันกันได้
ก็ขอกันได้ อ้า ไม่ต้องฉกขโมยหรือ ขอเอาอันนี้ไม่มี อันนี้ไม่มี
เราพอที่จะขอบ้านขอเมืองเราเขาได้ พี่น้องเราทั้งนั้นแหละ
ทุกคนถือศาสนาพุทธ เป็นคนต้องการบริสุทธิ์ ใส่หัวใจของตัวเอง
ถ้าไม่บริสุทธิ์ไม่เอา ไม่เอาเป็นอันขาด เออ เพราะฉะนั้นถึงว่า
ถ้ารักษาศีลธรรมอย่างเคร่งครัดแล้ว เรื่องคุณเรื่องตารางไม่ต้องมี
ไม่ต้องมี ขึ้นโรงขึ้นศาลก็ไม่มี ไม่มีที่จะขึ้นโรงขึ้นศาลในคดีใดๆ
ไม่มี ผู้รักษากฎหมายบ้านเมืองก็เบาใจ เจ้าหน้าที่ผู้รักษาความ

สงบของแผ่นดินก็เบาใจ เจ้านายผู้ปกครองเราก็เบาใจ พี่น้อง
อยู่ร่วมบ้านเดียวกันก็เบาใจ เบาใจไปหมด ไม่มีคิดกินแหนง
ระแวงแคลงใจใดๆ ที่จะมีเรื่องราวอย่างนี้เกิดขึ้น เพราะเรารักษา
ได้แล้วเป็นคนบริสุทธิ์ผุดผ่อง ก็สมควรแก่ธรรมะขั้นสูงต่อไป

วิริเยนะ ทุกขะมัจเจติ

เห็นว่าไว้คนจะล่วงพ้นความทุกข์ได้เพราะความขยันหมั่น
เพียร ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เอาจริงเอาจังกับการรักษาเนื้อ
รักษาตัวให้อยู่ในขอบข่ายของศีลของธรรมจริงๆ สบายไหมละ
สบายมากๆ เลย ไม่มีกินแหนงแคลงใจ ระแวงสงสัยอะไรเลย
ตั้งหน้าตั้งตารักษาศีลตัวเองให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ปาณาช อะทินนาช
กาเมช มุสาช สุราช เหล่านี้รักษาอย่างเคร่งครัด อย่าให้มีมัน
พลั่งเปลวไป เออ แล้วจะได้อะไรเกิดขึ้นมา ได้รับความสบาย
สบายตัวเอง สังคมก็สงบร่มเย็นขึ้นมา ไม่มีโจร ไม่มีผู้ร้าย ไม่มี
ใครที่คิด กบฏ ระเบิด(ฉ้อโกง)แก่บ้านแก่เมืองของตัวเอง
ตรงไปตรงมาอย่างนี้ เป็น

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

ได้ คนจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขได้ เพราะการรักษาศีล
รักษาธรรมนั่นเอง ถ้ายังไม่รักษาศีล ไม่รักษาธรรมแล้ว ก็ก่อ
แต่ความวุ่นวายให้เกิดขึ้น แก่พี่น้องน้ำอา เออ ได้รับความเดือด
ร้อนลำบาก ไม่ได้เอาเฉยๆ นะ ถ้าเจ้าของทรัพย์ต่อสู้อาจจะ

ฆ่ากันตาย อ้า เพราะแย่งงานหน้าที่ แย่งทรัพย์สินของกัน
และกัน อ้า เจ้าหน้าที่ก็ทำงานหนักขึ้นไปอีกไม่น้อยเลย อืม
เดือดร้อนเป็นเหตุให้อยู่ร่วมกันอย่างไม่มีความสุข ไม่มีสันติสุข
เกิดขึ้นในครอบครัว ในการเลี้ยงชีวิตของเรา เพราะฉะนั้นขอท่าน
ทั้งหลาย จงตระหนักในศีลธรรมให้มากๆ อย่าล่องละเมิด
ถ้าล่องละเมิดไปแล้ว มันก็ทำคุกทำตะรางให้แคบไปถนัด
พอเขาจับได้ เขาก็เอาไปยัดใส่คุกตะราง เดือดร้อนวุ่นวาย พลัดพราก
จากลูกจากเมียของตัวเอง ลูกเมียของตัวเองอยู่ทางบ้าน เขาจะ
กินอะไร ใครจะเป็นคนหาให้เขา อ้า ใครจะดูแลรับผิดชอบความ
เป็นหลักเป็นฐาน ของหลักบ้านเมือง ของครอบครัวของเราเนีย
ให้คิดอย่างงี้ละ เป็นคนขยันไม่ตายหรือ เป็นคนขยันหมั่นเพียร อ้า

วิริเยนะ ทุกขะมัจเจติ

เห็นว่าคนจะล่วงพ้นความทุกข์ไปได้เพราะความวิริยะ
อดสาหัส พยายามตั้งเนื้อตั้งตัว ด้วยความขยันหมั่นเพียร เออ
ไม่มี ไม่มีอะไรเกิดขึ้น อ้า ให้เป็นปัญหาแก่บ้านแก่มืองต่อไป
บ้านเมืองของเราก็สงบ เยือกเย็น อยู่ด้วยกันเห็นหน้ากันก็เหมือนพี่
เหมือนน้อง พี่กับน้องพี่ร่วมท้องน้องร่วมไส้ก็ยังทรมาณกันอยู่
ยังแย่งชิงกันอยู่อย่างนั้นชื่อว่าไม่ปฏิบัติธรรม ไม่ปฏิบัติธรรมใส่ตัว

ถ้าปฏิบัติธรรมใส่ตัวแล้วต้องเลิกละอบายมุขทุกชนิดให้
สงบ เยือกเย็นจริงๆ สบายมาก ตั้งหน้าตั้งตาประกอบอาชีพ
การงาน เท่าที่เรามีความรู้มีความสามารถ ไม่ให้ขาด ไม่ให้ต่าง
ไม่ให้พร้อยได้ ขยันหมั่นเพียรจริงๆ เราก็เป็นคนมีหลักมีฐานมี
อาชีพมีการงาน พอที่จะหามาเลี้ยงชีพและครอบครัวได้ดังนี้
นั่นแหละสำคัญมาก

ขอให้ทุกคนจงตั้งใจจริงๆ เอาจริงเอาจังกับมัน เออ
มรรค ผล นิพพานไม่เป็นหมันหรือ เออ ถ้าเป็นนักโทษหรือ
ว่าเป็นคนร้าย อ้า อย่างสาหัสสากรรจ์ก็ตาม เมื่อเลิกละจากชีวิต
ที่ชั่วๆ แล้วก็กลายเป็นคนดีได้ กลายเป็นพระอรหันต์ได้

ยกตัวอย่าง ครั้งพุทธกาลนั้น โจรคงคฺลิมาล อ้า ถูกเขาขู่ให้รำ
ดำให้รั้ว ยั่วให้แตก อ้า ให้ไปฆ่าคนเอานิ้วมือให้ได้ ๑,๐๐๐ นิ้ว
พันข้อคนละงอ คนละข้อ คนละข้อ หามาจึงจะสอนวิชาให้ณะ
พระอาจารย์ก็เป็นมิฉฉาทิฐิ มั่ง อ้า

จึงซื้อค้ำยงแบบนั้น เออ ก็ฟังคำของเขา อยากได้ความรู้อ
อยากได้วิชา มา ใส่ตัว พันไม.. แห้งแทงไม่เข้า ซอบอย่างนั้นก็เลย
ไปเล่าเรียนอย่างอื่น ก็เลยออกมาฆ่าคน เออ อย่างที่เขาบอกมา
ฆ่าไม่ได้ฆ่าเอาอะไรหรือ ฆ่าเอานิ้วมือ โจรนิ้วมือ เป็นโจรคฺลิมาล
คฺลิมาลก็เอานิ้วมือมาร้อย เป็นพวงมาลัยแขวนคอตัวเอง เอาแต
่นิ้วมืออย่างเดียว ตัดเอาแต่นิ้วมือ ตัดเอาแต่นิ้วมือได้ ๙๙๐..
๙๙ แล้ว ยังเหลืออยู่นิ้วเดียวเท่านั้น จะครบ ๑,๐๐๐ ถ้าครบ
๑,๐๐๐ แล้วจะไปเรียนหนังสือได้ จะไปเล่าเรียนวิชาจากอาจารย์
ได้ อาจารย์จะสอนให้ อ้า ไม่ปกปิด ถ้าได้นิ้วมือทั้ง ๑,๐๐๐ แล้ว
เขาขู่เขาขู่ให้เชื่อให้หลงตามเขา ก็หลงฆ่าคนไป ๙๙๙ คนแล้ว

บัดนี้ ผู้พ่อเป็นพราหมณ์ เป็นพราหมณ์ ผู้แม่เป็น เออ
มหาราณี อ้า เป็นผู้มิดีล มีธรรมดี ลูกไปทำอย่างงั้นเป็นยังง
ใจร้อนตายแล้ว ให้พ่อไปเกลี้ยกล่อมลูกมา เออ ให้แม่ละ ให้แม่
ไปเกลี้ยกล่อมลูกมา ให้กลับมาเป็นคนดี อย่าปล่อยให้ไปฆ่าผู้
ฆ่าคนอย่างงั้นอีก แม่ก็เชื่อพ่อ ทำยังงั้น ตัดสินใจตายเป็นตาย
เราจะไปเกลี้ยกล่อมลูกเราคืนมา แหะนะ ให้เป็นคนดี ให้มีประโยชน์
ต่อสังคม นี่ทำอย่างงี้ทำให้เดือดร้อนบ้านเมืองทั้งหลาย ไฟรฟ้า
ประชาชนทั้งหลาย ก็เดือดร้อนระส่ำระสาย กลัวโจรคฺลิมาล เออ
แม่ก็ไปแล้วว่าตั้งใจ ตั้งใจตัดสินใจไป ขึ้นไป ลูกอยู่ในป่าในเขา
หกห้วยที่ไหนมีกำบังดี ก็ไปซ่อนอยู่ที่นั่น ค่อยฆ่าทีละคน
๒ คน ตัดเอานิ้วมืออยู่เรื่อย อย่างนี้ มันเดือดร้อนไหมละ

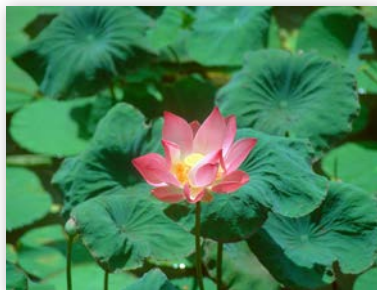
๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๖

๑๖

เดือดร้อนมาก ๆ เลย แม่ก็ไปแล้วอุตสำหรับตัดเดินตัดเดี่ยวไป เรียกแม่ไป แม่ แม่ ลูก มาแล้ว อหิงสะกะ อยู่นี้ อยู่ไหน จง กลับมา หาแม่ แม่ตามหาเจ้ามานานแล้ว

เออ เอ้ ใครมาแอบอ้างว่าแม่ แม่อยู่ที่นี้วะ อ้า มัน มัน มีจริงๆ เหรอ ออกมาแสดงตัว ออกมาให้เห็น อะ เอ้า ผู้หญิง ชะด้วย นั่นไม่ใช่แม่ของเราหรอก อ้า พระพุทธเจ้าท่านแม่เมตตา ถึงแล้ว จำแลงให้เห็นหน้าแม่ของตัวเองจริงๆ จำแลงให้เห็น หน้าคนที่เรียกนั้นเป็นแม่ของเราจริงๆ

โห แม่เป็นมหาราณี เป็นพราหมณ์ผู้ถือศีล ถือธรรมจะ มาได้ยังไง ไม่ใช่หรอก เอากับมัน เอากัน เงื่อแล้วฟัน ฟันผิตฟัน ฎกไป ไไล้ แต่ว่าด้วยอำนาจอิทธิฤทธิ์ของพระพุทธเจ้า ไม่ให้ฟัน แม่ได้ เงื่อขึ้นแล้วก็เอาลงไม่ได้ทำนองนี้ เงื่อขึ้นแล้วก็เอาลงไม่ได้ เงื่อดาบขึ้นจะฟัน พระพุทธเจ้าก็ไปแล้ว ไป ไป ทรมานว่าลงไป ต่อหน้าอหิงสะกะ เออ พระสมณะเอาง่ายที่สุดเอานี้มีอง่ายที่สุด ก็วิ่งจัน(จะ)เข้าไปจะฟันพระเถระ จะฟันพระพุทธเจ้าแหละ เขาไม่รู้ว่าเป็นใคร เออ ขวับลงต่อหน้า ไไล้ ไไล้ตามพระไปอีก แต่ว่าตามไม่ทัน ทำนั้นทำนยีนอยู่ดอกบัว ดอกบัวพาเลื่อนไป เลื่อนไป ไไล้ไปเลื่อนไปเรื่อยๆ หยุดสมณะ หยุด อ้าอย่าวิ่ง อิม ทางสมณะ เพิ่นก็ตอบว่า

เราหยุดแล้ว เราหยุดแล้ว หยุดทำไมไปอยู่ สมณะเขาไม่ พุดโกหกหรือกนี้ นี้พุดโกหก สมณะแบบไหนเนีย อ้า ไไล้ไป วิ่งเข้าไป ไไล้เข้าไป ฟันผิตฟันฎกไปเรื่อยๆ อ้า เราหยุดแล้ว หยุด ทำไมไปอยู่ แอ้ เป็นสมณะทำไมพุดปด เราหยุดในที่นี้หมายถึง หยุดฆ่า หยุดประหารชีวิต สัตว์อื่น ผู้อื่นให้เขาตาย เราหยุดจริงๆ หยุดมานาน

แล้วเทศน์ไปเทศน์มาใจเลยอ่อน พระพุทธเจ้าเทศน์ไป เทศน์มาใจเลยอ่อนลง อ้อ เดียวนี้เขาโกหกเธอ เขาต้องการให้ เธอไปฆ่าคน มีหมอมืออะไรมาทำนายว่าให้ฆ่าคนได้ร้อยได้พันคน ชะก่อนแล้วจึงจะสอนวิชานั้นให้ เขาว่าอย่างงี้อะ ไม่มีหรือวิชา อย่างนี้ ไปฆ่าคนตั้งพันคนชะก่อนจึงจะเรียนวิชาได้ ก็หยุดตีบ หยุดแล้วใจคิดตาม โอ้ เราฆ่าผู้หญิงเท่าไรหรันับไม่ถ้วน ฆ่าผู้ชาย เท่าไรหรันับไม่ถ้วน ถ้าเธอไม่หยุดชะก่อนมัน อะไรจะพาให้เธอ เจริญ มีไหม ไม่มี ในโลกเขาโกหกเธอต่างหากหนอ ทิ้งมันชะ อย่าเอาอีกเลย เออ แล้วก็โยนดาบทิ้งไป โยนดาบทิ้งไป ดาบ ในมือเปื้อนด้วยเลือดโยนหนีทิ้งไป

ถ้าเธอหยุดแล้ว ไม่ เธอไม่ต้องทิ้งมันหรือกดาบ ดาบไม่ ต้องทิ้งมันหรือก ถือเอา ถ้าเธอหยุดแล้ว มันมีอะไรที่จะมาบังคับ ให้เธอทำ มันไม่มี เออ ถ้าเธอหยุดแล้วก็หยุด แค่นั้นแหละ

ดาบไม่มีพิษมีภัยกับใครๆ หรอก โยนทิ้งไปจริงๆ ฟังคำพระบรมศาสดาสอนอย่างเคารพ อ้อ เป็นสิ่งเขาหลอกลวงเราจริงๆ เขาอิจฉาเราจริงๆ ถ้าเธอหยุดแล้วก็จงไปถือเอามันมา มันไม่มีพิษมีภัยอะไรหรอก ดาบนะไม่มีพิษมีภัย ไม่ประหารใครใครเป็นหรอก ทั้งยันแหม่งอยู่นั้นแหละ เออ ถือเอามันมา อ้า ตามเรามา เราจะพาไปปามหาวัน

พอได้ยินข่าวว่าจะไปปามหาวัน องคุลิมาลก็เลยระลึกได้ว่าเอ๊ะ ที่ปามหาวันเนี่ย ได้ยินว่าพระบรมศาสดาตรัสรู้แล้วอยู่ที่ปามหาวัน เราต้องตามท่านไปแน่นอน ก็ไปจับเอาดาบตัวมาเดินตามหลังพระพุทธเจ้าไป ผ่านเข้าไปในเมือง คนทั้งหลายเห็นองคุลิมาลถือดาบตามพระพุทธเจ้าไป ก็แตกตื่นกันอีก ไม่ต้องไม่ต้อง ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัวใดๆ เธอหยุดแล้ว หยุดจริงๆ ตามมาจะพาไปบวช เอาไปบวชกับเราที่ปามหาวัน

อ้า พอไปถึงปามหาวันแล้ว ก็สั่งให้ลูกน้องทั้งหลายช่วยโกนหนวด ช่วยโกนเครา ให้โกนผมให้เรียบร้อยทุกอย่าง เราไปชำระสักประเดี๋ยวก่อน พระพุทธเจ้าก็ไปชำระที่คันธกุฎีของท่าน อ้า กลับออกมา หัวโล้นแล้ว ไม่มีใจรคุลิมาล หัวโล้น หนวดเคราก็ไม่มี เสร็จแล้วพระเจ้าคะ บวชให้แล้ว โกนผมให้เรียบร้อยแล้ว

เออ อย่างนั้นก็เลยเล่าเรื่องอะไรให้ฟัง เรื่องโกหกพกลมหลอกลวงกัน เขาหลอกได้ทุกหนทุกแห่งถ้าเป็นคนโง่ บัดนี้เธอโกนผมแล้วนะ โกนผมปลงหนวดแล้ว ท่านก็เทศน์ เออ บริหารทั้งหลายมีแล้ว มีพร้อมพอที่จะให้เธอแล้ว เออ

เออ หิริกขุอุปสัมปทา อ้า เรียกคาถาขึ้นมา เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด ธรรมวินัยเราได้วางไว้หมดแล้ว ธรรมวินัย มรรค ผล นิพพานก็มีแล้ว เธอจงมาทำมรรค ผล นิพพานให้เกิดขึ้นในใจ

ของตัวเถอะ เลิกซะเรื่องฆ่าคนฆ่าเอานี้ว่ามีอ เข้าไปหมอบกราบกับพระพุทธเจ้า พระเจ้าคะ ข้าพระบาทได้ยินแต่ชื่อ ว่าสิทธัตถะกุมาร ออกบวชแล้ว ข้าพระบาทตั้งใจว่าเล่าเรียนศึกษาวิชาจบจะไปกราบออกบวชในสำนักของพระองค์ เออ ไม่ต้องไปหรอก มาแล้ว เราไม่เอาแล้ว แม่ของเธอ นั้นหวุดหวิดจากการตาย อ้า

เธอจงตั้งใจ ธรรมวิ.. ตั้ง ตั้งใจปฏิบัติธรรมวินัยต่อไป เธอก็จะได้บรรลุคุณธรรม พิจารณาไป ลงไป โธ เราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตายไปตั้ง ๑,๐๐๐ ตั้ง ๙๙๙ คนเสีย สลัดสังเวจใจตัวเอง ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมกรรมฐานขึ้น ก็ได้ดวงตาเห็นธรรม มีอภิญญาชั้นสูงขึ้นมา

ออกไปบิณฑบาตลิปะเนี่ย เข้าไปบิณฑบาต มีผู้หญิงมีครรภ์แก่ มาใส่บาตร เออ ผู้หญิงแหงนหน้าขึ้นเห็นหน้าองคุลิมาล จำได้ โอ้ย ทั้งขันข้าวจานข้าวจานอาหาร แล้วจึงมุดเข้าบ้านไปไหนก็ไปไม่ได้ จะไปประตูก็ไปไม่ได้ มุดเข้าตรงรั้ว มุดเข้าตรงรั้วนี้แหละ อิม จะปลอดภัยดี อ้า ไปแล้ว ไปคาห้องตัวเอง ห้องใหญ่ ผู้หญิงท้องแก่แล้วไปคาห้องตัวเอง ดันอยู่ละเร่าๆ อยู่ก็ไม่หลุด

ยะโตหัง ภาวะคินิ

ดูก่อนน้องหญิง อ้า เธออย่าได้กลัวใดๆ ทั้งนั้น เราเกิดแล้วโดยชาติอริยะ เธอไม่ต้องกลัวใดๆ มดสักตัวก็ไม่ตายเพราะเรา เพราะฉะนั้นเธอจงรักษากรรมของเธอเถิด

อะริยาเย ชาติยา ชาโต

นางิขานามิ สัญจิจจะ ปาณัง จีวิตา โวโรเปตา
เตนะ สัจจนะ โสตถิ เต โหตุ โสตถิ คัมภัสสะ

ขอความสวัสดิ์จงมีแก่เธอ โดยเฉพาะกรรมของเธอณะ คัมภัสสะ จงออกลูกอย่างง่ายๆ อย่างไม่ติดอยู่อย่างนั้นเลย ว่าแล้วก็ออกลูก ออกได้ทันใด ด้วยคำสัตย์ของท่านอรหันต์ พระอริยเจ้า ก็ถอดตัวออกมาจากรู้แล้ว มาไหว้พระองค์สิมาล ไหว้แล้วก็อุ้มเอาลูกของตัวทั้งสายแสะ(สายสะดือ) ทั้งรกทั้งอะไร อุ้มเข้าไปในบ้านไปตัดสายแสะ(สายสะดือ)ในบ้าน โน้น อ้า นี่จึงมีนิทานประกอบดังนี้

เพราะฉะนั้นพวกเราต้องเป็นคนมีสัตย์มีจริง เลิกละจริงๆ ตายเป็นตาย ถ้าเลิกละได้แล้ว มันหลังดีไม่มีอะไรจะเกิดขึ้นกับเราได้ อ้า ได้เป็นพระอรหันต์ขีณาสพ องค์หนึ่งในพระศาสนา เออ เพราะความสัตย์จริงนั้น

(สัจจนะ..) เตนะ สัจจนะ โสตถิ เต โหตุ
(โสต คัมภัส..) โสตถิ คัมภัสสะ

ความสวัสดิ์จงมีแก่เธอ แล้วก็แก่กรรมของเธอด้วย อ้า แก่ลูกของเธอด้วย จงปลอดภัย ต่อแต่นั้นก็ โอ๊ย เคารพเลื่อมใสในพระองค์สิมาลเหลือเกิน ไม่กลัวเลย คราวนี้ท่านไปอยู่ที่ไหน ก็อยากจะติดตามไปอุปฐาก อ้า เพราะว่าตั้ง ตั้งสัจจะอธิษฐานแล้ว ตั้งแต่เราเกิดแล้วโดยชาติอริยะ ไม่คิดจะปลงชีวิตสัตว์ให้ ตกจากร่างกายตัวเองเลย เห็นชัดแจ้งแล้ว อะ คลอดออกมา ก็มาไหว้พระบรมศาสดาเสียก่อน แล้วจึงค่อยลูบเอา อุ้มเอาลูก ทั้งเปื้อนๆ ทั้งรก ทั้งอะไร อ้า สายรกก็นอบไปด้วยไปตัดเอาในบ้านโน้นแหละ เตอ

ดังนั้นเพราะฉะนั้นความสัตย์ความจริงมันมีอยู่อย่างนี้ ถ้าเขายังหาเรื่องใส่เรา ให้เราติดคุกติดตะรางอยู่ เราก็อย่าไปหว่านอ้า ก็เฉยไว้เราทำความดีซะอย่าง ความดีเหล่านั้นก็จะไหลมาหาเราทั้งหมด อ้า ทั้งในโลกนี้และโลกหน้าจะได้มรรค ผล นิพพาน ได้ดวงตาเห็นธรรม อย่าไปน้อยเนื้อต่ำตัว เราถูกกักขังก็เพราะเรามีโทษ เออ

๑๖

เพราะฉะนั้นเราจะเลิกจากการกระทำผิดกำหนดกฎหมาย บ้านเมืองซะ จะปฏิบัติธรรมให้ได้บรรลุได้ดวงตาเห็นธรรม ดังที่องค์อุลิตมาท่านทำมาเป็นตัวอย่าง อ้า

พรรณาไปก็มากมายกายเกิน จึงขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ขอให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพิจารณาพิจารณาการทำบาปทำกรรมมีจริงๆ เออ ถ้าเลิกได้แล้วก็เป็น บริ.. เป็นคนบริสุทธิ์จริงๆ อ้า บริสุทธิ์ได้อีก ดวงตาเห็นธรรม

ดังที่แสดงมา หมดลมแล้ว เสียงแหบแห้งแล้ว จึงขอสมมติ ยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานมุกิตาอายุวัฒนมงคล ๗๐ ปี หลวงพ่อจื่อ พันธมุตโต
วันเสาร์ที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ วัดเขาตาเงาะอุดมพร ต.หนองบัวระเหว
อ.หนองบัวระเหว จ.ชัยภูมิ

เสียงแหบ เสียงแห้ง มาหลายวันแล้ว เป็นหวัด อ้า เจ็บคอ เป็นหวัด เออ แต่ฉันไม่ใช่งาน ผู้อื่นผู้ไกลพอที่จะปฏิเสธกันได้ เออ นี่งานท่านอาจารย์จื่อ หลวงพ่อจื่อ(หลวงพ่อจื่อ พันธมุตโต) เป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่นี้ ในงานของท่าน ถ้าเราเบี้ยว เข้าใจว่าคงจะเสียใจ ก็เลยอดทนเอาสู้เอา มาถึงจริงๆ พอมาถึงแล้วก็มี หมอนวดพิเศษมาจากไหน นั้น

เนี่ย หมอนวดคนนั้นเนี่ย มันคุ้นเคยกัน เคยนวดถวาย เอาจนนอนหลับ มันอ่อนๆ ขาอ่อน แขนอ่อนทุกอย่าง นอนหลับ แล้วฝันไป นอนหลับฝันไปเลย เอ๊

เขานวดอยู่ดีๆ ฝันไปได้ยังงี้อะ มันฝันยังงี้อะ ฝันว่า
ไก่แม่ลูกอ่อน มีแม่ มีหมามาใกล้ลูกมัน ไก่เตะเขา เสียสละชีวิต
แทนลูก เป็นห่วงลูก ฝันไปทำนองนี้แหละ

อ้อ ก็รู้ รู้สึกตื่นขึ้นมา เขาก็ตบแล้ว เขาก็เริ่มที่ตบแล้ว
นวดเส้น นวดขา นวดสารพัดอย่าง ที่มัน ตรงไหนมันเส้นตึง
เส้นแข็ง เขาก็เอาอย่างเต็มที่ อืม จนได้หลับม่อยคามือเขา แล้ว
ฝันไปอย่างว่าละ

แม่ไก่มันเลี้ยงลูกอ่อน ธรรมดาแม่ไก่เลี้ยงลูกอ่อนไม่ทอด
ทิ้งลูกเลย มีสัตว์อะไรเข้ามาใกล้มัน ไก่ไม่กลัวตายขนาดนั้น อัน
นี้เป็นข้อหนึ่งที่ฝันไปวันนั้นนะ นอนกลางวัน ฝันกลางวันกลางเวณ
อ้อ ฝันไปแปลกๆ

โอ ก็เหมือนกันกับพวกเราทั้งหลายนี้แหละ เป็นลูกไก่
ทั้งหมดเนี่ยเหมือนลูกไก่ ผู้เป็นหัวหน้าก็เหมือนแม่ไก่ รับผิดชอบ
หมู่ทั้งหลาย กลัวจะอด กลัวจะอยาก กลัวลำบากลำบาก เป็น
ห่วงอยู่ตลอดเวลา ธรรมดาเจ้าอาวาสเป็นอย่างนั้น เป็นห่วงความ
กินอยู่ทุกวัน

นี่ก็เหมือนกันกับแม่ไก่เหมือนกันนะ เลี้ยงลูกจำนวนมาก
เป็นห่วงเป็นใยกลัวจะอดจะอยากจะลำบาก คนมาทั้งหมด
นับจำนวนได้ไหม ๒,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ไหม มาทั้งหมด ทั้งชาย ทั้ง
หญิง มามากเหมือนกัน

เราทุกคนก็รับผิดชอบภาระ ช่วยท่านเจ้าอาวาส รับเป็นธุระ
รับเป็นภาระที่จะต้องเลี้ยงต้องดู ให้ความสะดวก ให้ความสบาย
เหมือนดังแม่ไก่ เลี้ยงลูกอย่างนั้น แม่ไก่เลี้ยงลูก มันก็เสียสละชีวิต
เลือดเนื้อของตัวเองเพื่อป้องกันสัตว์ร้าย ทั้งหลาย เป็นหมา
เป็นแมว เป็นอะไรที่มากใกล้ลูกมัน มันก็ไล่ก็เตะเอา ไม่ให้มาใกล้
เพราะมันมีเมตตา เหมือนแม่ เฝ้านก็จะว่า

สัตว์อื่นมา มีแต่เขาจะกัดกิน ลูกไม่ปลอดภัย เพราะฉะนั้น
มันต้องเสียสละชีวิตของมันเอง แม่ไก่ ตายเป็นตาย ตายเป็นตาย
ทั้งร้อง ทั้งบิน ทั้งอะไร เตะไปเรื่อยๆ พวกสัตว์ทั้งหลายก็แตก
บินหนี หมาก็ดี แมวก็ดี ไม่สู้แล้ว ไม่สู้แล้ว

มันห่วงลูกมันอย่าไปใกล้ ถ้าถอยไป มีความกล้าหาญ
ชาญชัย จึงเอาชนะ สัตว์ร้ายสัตว์อื่นที่มา รังควานรำวี่ ลูกของมัน
เหมือนกันนั้นแหละกับแม่ไก่ ผู้เป็นเจ้าอาวาส เลี้ยงหมู่ เลี้ยงคณะ
ชวนช่วยชาติ ช่วยทำเพื่อให้เกิดความสะดวกสบายแก่บริษัท
ทั้งหลาย ไม่มีที่นั้ง ไม่มีที่นอน ที่อยู่ที่กิน ก็มีห่วงห่วงโยอยู่
อย่างนี้ นี้เรียกว่า

โลโก ปิตถัมภิกา เมตตา

เหมือนกัน นี้ ใช้ชีวิตไปอย่างนี้ ท่านเป็นอย่างนี้ โอ้ เอาไว้
ตีความเอาเองหรือ ท่านผู้เป็นเจ้าอาวาส รับธุระภาระ ทั้งพระ

ทั้งณเร เณร ซี ดูแลไปหมดทุกหมู่เหล่า พระเจ้าพระสงฆ์มา ก็มาพึ่ง
ใบบุญของเจ้าอาวาสก็ได้ ถ้าเจ้าอาวาสเป็นคนดี กว้างขวาง
ต้อนรับจับคู่ได้ จะมามากเท่าไรก็ยินดี

แต่เมื่อคิดแล้ว เพราะว่ามีน้ำใจของเจ้าอาวาสเท่านั้นแหละ
ที่จะดึงดูด ศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย ให้มาสักการะโมเสรกัน
ที่นี่เป็นจำนวนมาก อ้า

คนมาแน่นแล้วนะ(นะ) จะเอาไรมาเทศน์ให้ฟังเนื้อ วันนี้
ได้ยิ่นข่าว เมื่อวาน บิดามารดาเลี้ยงลูกด้วยความเมตตาปราณี
ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูตาย พุ่มพักและรักษา เสียสละทุกอย่าง
แม้การอยู่การกินที่พิศพาอาศัยก็ดี เป็นห่วงเป็นใย อย่าเชื่อว่า
ท่านไม่เป็นห่วง เป็นห่วงกลัวจะไม่เพียงพอในการต้อนรับจับคู่
ถ้าพุทธบริษัททั้งหลายพร้อมเพรียงกันดี มีเมตตาปราณีต่อกัน
ช่วยเหลือกันทุกอย่างไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูตาย อันนี้เป็นน้ำใจของ
เจ้าอาวาสท่าน เป็นอย่างนั้น

เราก็เคยเป็นเจ้าอาละวาดอยู่ หลายปีมาแล้ว ความห่วงใย
ในหมู่ในคณะในอุบาสกอุบาสิกา ก็เหมือนแม่เราเหมือนกัน
เป็นแม่เราพ่อเรา เรียกว่าพ่อออก แม่ออก ผู้ให้ความอุปถัมภ์
บำรุง นี้ เป็นเหตุให้มึงงานใหญ่ๆ อย่างนี้เกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้น
ตั้งใจทำเอานะ

นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

โลโก ปัตถัมภิกา เมตตา
อิมัสสะ รัมมะปะริยายัสสะ อตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง รัมโม โสตัพโพติ

อนุสนธิพระสุทธีธรรมเทศนาคัน นี้ มีสืบเนื่องกันมา ตั้งแต่
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๓๐วัน เป็นผู้ผู้มีเมตตาโลก
ไม่ใช่เมตตาน้อยๆ ท่านก็มีผู้รับผิดชอบอยู่เยอะเหมื่อนกัน แต่
สมัยยังไม่ได้ตรัสรู้ รับผิดชอบสารทุกข์สุกดิบของครอบครัวบ้าง
ของญาติโกโหติกาบ้าง รับผิดชอบไปหมดทุกคน เพราะการเป็น
ผู้บำเพ็ญเมตตามานานแล้ว เอาเมตตามาใช้กันในทางที่ตรัสรู้
แล้ว ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณขึ้นในโลก ก็เพราะความ
เมตตาสรรพสัตว์ทั้งหลายนั่นเอง ทอดทิ้งบิดามารดา ทอดทิ้ง
ภรรยา บุตรธิดาของตนสละออกบำเพ็ญบารมีธรรมให้ได้ตรัสรู้

จริงจัง ท่านเอาจริงเอาจังกับการประพฤติปฏิบัติ ทำสมาธิภาวนา เพื่ออยากจะให้ได้ดวงตาเห็นธรรม ในที่สุดเป็น ในที่สุดของชาติ ที่สุดของชาติคือชาตินี้เท่านั้น เราจะลงมาใช้โลก ให้โลกได้เห็นในนั้น เราจะช่วยเหลือเขาอย่างไร เออ ท่านจะเร่งรัดพัฒนาจิตใจของตัวเอง จนได้ดวงตาเห็นธรรม อืม ก็มีผู้สนับสนุนช่วยเหลืออยู่มากมาย ให้ความอุปถัมภ์บำรุงแก่พระบรมศาสดาเป็นจำนวนมากเหมือนกัน ให้ได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง อ้า

ในวันที่จะได้ตรัสรู้ พระพุทธเจ้าทรงมานอนมานานแล้ว ไม่กิน ไม่กินข้าว ไม่กินน้ำอยู่ ๔๙ วัน ร่างกายมันจะเหือดจะแห้ง ยังไงก็ช่างมัน ขอให้เราได้ดวงตาเห็นธรรม ก็พอแล้ว ได้ตรัสรู้เสียสละตนเอง ไม่บริโภคอาหารการกินทุกชนิดได้ ๔๙ วัน อืม

จึงมีเทวดา เตือดร้อนเทวดามาติดพันให้ฟัง มาทำตัดสายพินของตัว ต่อหน้าต่อตา ทำเค่งๆ (ทำให้ตั้ง) ตั้งๆ มาก ชันเข้า ชันเข้า เสียงพินมันก็ผิด ไม่เป็นเสียงพินสิปะเนีย ดัง ดัง ดัง ดัง ดัง ดัง ดัง ดัง ดัง ขาดปั๊บ เออ ขาดเอาใหม่ เลื่อนเอา ดัง ดัง ดัง แล้วขาดอีกอยู่ ๒ ที ๓ ที อันนี้ไม่เอาถึงขนาดนั้นก็หย่อนยาน ถ้าหย่อนยานเกินไป สายพินหย่อนยานเกินไปก็ฟังไม่ได้เพลง ไม่เป็นศัพท์อะไร ไม่ไพเราะเลย เอ้อเอง เอง เอง เออ ฟังไม่รู้เรื่องราวเลยเขาจะนับ ยังไงๆ เพิ่นก็ไม่ไปเสียงมันยาน เออ ตั้งขึ้นอีกหน่อย เอาเสียงกลางๆ เสียงไพเราะเพราะพริ้ง เสียงกลางๆ เทวดาก็หาเสียงเหมาะๆ กลางๆ จะเป็นไฮไฟ(High fidelity ทำสำเนาคุณภาพสูง)หรือจะเป็นอะไรไม่รู้ เสียงกลางๆ ไพเราะ จริงๆ เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง เต็ง จะเอาเสียงแหลม ก็รูดขึ้นไปแหลมๆ

๑๓

ถ้าเอาเสียงกลางก็เอาลงมากกลางๆ ถ้าเอาหย่อนยานมันก็จะเสียงไม่ไพเราะ ท่านก็เลยตกลง เอาเสียงยาน เทวดาว่าเอาเสียงนี้ ฟังนวลหู ไพเราะเสนาะโสต ฟังเพลงเป็นเพลง เสียงไพเราะเพราะพริ้งดี ฟังแล้วได้ความชัด เออ เราต้องเกินไป ไม่กินอะไร เส้นก็ขาด ขาดไปก่อน เนะเอามาเป็นธรรมะ พิจารณาเสียงพินนั้น ก็ได้ความว่า เค่ง(ตั้ง)เกินไปก็ขาด ขาดซะก่อนยังไม่ได้บรรเลงอะไรเลย ยานเกินไปก็ฟังไม่ไพเราะเพราะพริ้งเลย ไม่ได้ความ ไม่ได้ศัพท์ ไม่ชโลมใจผู้ฟังได้ เพราะฉะนั้น เอาเสียงกลาง เอาเสียงกลางๆ มันเป็นเสียงไพเราะเสนาะโสต ผู้ฟังได้ทั้งถ้อยได้ความไปหมดทุกอย่าง ก็เลยงดจากการอดกินข้าวกินน้ำ อะ มาบริโภคหาเอง บิณฑบาตได้ยังไงก็เอาอย่างงั้น ฉันทันพออืม พออยู่ได้ ก็ให้มีร่างกายอ้วนขึ้นมา

๑๕ ฟ้าเพน ๒๕๕๐

๑๗

มี มีนางสขาดา แม่นางอะไรเออ กวนข้าวมธุปายาสอยู่จะไปเลี้ยงเทวดา ไปบวงสรวงเทวดาไว้ ต้นไม้ใหญ่พุ่ม(โหนด) อ้า ได้ลูกสมปรารถนาแล้ว ก็เลยเลี้ยงเทวดาด้วยข้าวมธุปายาส ข้าวมธุปายาส ก็ไม่ใช่จะกวนง่ายๆ กวนกลั่นมาตั้งแต่นม น้ำนมวัว ๘ แม่ น้ำนมวัว ๘ แม่ เอานม เอานมแม่วัว ๘ แม่มาให้ ๗ แม่กิน กินนม ดูกินน้ำนม กินไปแล้วก็ อะ อ้า ณ วันนี้เอา ๗

เอา ๗ แม่ กิริตนม ๗ แม่ มารวมให้ ๖ แม่กิน กลับมาตั้งแต่
 น้ำนมมะ เก็บ ก็หุง เก็บ หุงข้าวมธุปายาส ๖ แม่ ๖ แม่ลงมา
 ลงมา ๕ แม่ ๔ แม่ ๓ แม่ ๒ แม่ ป่านนี้เอานมแม่เดียว แม่นี้
 กินสุดท้ายโหล่(ลำดับสุดท้าย) กินเอาจริงเอาจัง น้ำนมที่กลั่น
 นั้นนะ ดูดกินหมดยังเออ เอาน้ำนมแม่นี้ ไปกวนข้าวมธุปายาส
 ซึ่งหาไว้ครบแล้ว

ข้าวมธุปายาสเครื่องครัว มันมีอะไรบ้าง มีข้าวตอก ข้าวต้ม
 อะไรอีก เตรียมไว้แล้ว เอามากวนลงในกระทะแห่งเดียว เทวดา
 คอย โอ้ คอยจะไปถวายพระศาสดา แน่ ใครทำอันนี้ให้
 พระศาสดา ได้เสวยข้าวมธุปายาสซะก่อน ต่อ วันนั้นมันเกิดมา
 เห็นร่มไทรหนาแน่นดีไปนั่งอยู่ที่นั่น นางสุชาดา กวนข้าวมธุปายาส
 แล้วก็ทูนหัว ทูนใส่หัวเนี่ยไม่ได้ถือเอาไปหรอก ทูนใส่หัวไว้ทั้ง
 ภาตเลย ภาตทองคำ ก็ไป ไปเห็นพระพุทธรูปเจ้ากำลังนั่งภาวนา
 อยู่ต้นไทรใหญ่ ต้นไม้แห่งนั้น ก็เข้าใจว่าเป็นเทวดาที่ตนบวงสรวง
 ไว้แล้ว มานั่งรอคอยแล้ว ก็เข้าไปหมอบ กราบ และก็ขอถวาย
 ข้าวมธุปายาสนี้

อิม ที่จริงตอนกวนข้าวมธุปายาส ไม่ได้เอาผงชูรสหรือ
 ผงทิพย์ อ้า เอามาโรยใส่ให้ ลอยละล่องลงมา แล้วก็มาโรยใส่
 หม้อ นางสุชาดา นางสุชาดาไม่ได้เห็นหรอก ไม่ได้เห็นเทวดา
 ลงมาเอา อ้า ผงทิพย์มธุรสอย่างดี โรยใส่ พอออกพอใจแล้วก็หายตัว
 ขึ้นไปอยู่วิมาน อ้า แน่นอนละปะเนี่ย นางสุชาดาจะนำข้าว
 มธุปายาสมาถวาย พระโพธิ พระ พระโพธิสัตว์ ยังไม่เป็นตรีสรู
 ะรอก เป็นพระโพธิสัตว์อยู่ แต่ว่ามานั่งอยู่ต้นไม้แห่งนั้น

นางสุชาดามองเห็น เห็นเป็นเทวดาจริงๆ โอ้ เทวดามารอ
 คอยเราแล้ว มานั่งรอคอยเราแล้ว อย่างนี้แหละเราจะถวายข้าว
 มธุปายาสที่กวนอย่างละเอียดประณีตบรรจง ขอให้เทวดาจงรับ
 และเสวยให้เราดู อิม นั่งอยู่นั้นแหละ ท่านก็เอาผ้ารับเอา หรือ
 รับเอามาได้แล้ว เอามาปั้น ปั้นเป็นก้อนเท่าไข่เป็ดหรือไข่ห่านนี้
 ะ เอาไข่เป็ด ก้อนได้ ๔๙ ก้อน เราอดข้าวมา ๔๙ วัน แหละ
 คงจะคุ้มกัน กินไว้ไหวหรือ ๔๙ ก้อน

กินไหวไหมถ้าเป็นพวกเรา อันนั้นมันเป็นอาหารทิพย์ เสวย
 หรือว่าฉันก้อนไหนๆ ก็อร่อยไปตลอด อร่อยไปตลอดจนหมด
 เกลี้ยงในภาตนั้น ถ้าเป็นพวกเราจะไหวไหม ในภาต ๔๙ ก้อน
 ถ้าเป็นคนท้องใหญ่ท้องโตจึงจะรับประทานได้ แต่ฉันฉันแล้ว
 ไม่อืดพะอวมอะไรเลย อ้า

เอาภาต เอา เอาภาตทองคำคืนให้นางสุชาดา เอ้อ
 นางสุชาดาขอถวายทั้งภาต.. ภาตทอง นิมนต์เอาไปใช้เลยเนี่ย อ้า
 เชิญเอาไปใช้เลย ภาตอันนี้สมควรแก่ท่าน ภาตทองคำนี้ราคา
 ที่บาทพัน(โขน)เนี่ย ภาตทองคำ ๔๙ ก้อนนะ ใหญ่โต ฉันหมด
 แล้วป่านนี้ เราจะไปอธิษฐานจิตในแม่น้ำเนรัญชรา น้ำไหลเชี่ยว
 กรากลงมา เอาไปอธิษฐานจิต ถ้าข้าพเจ้าจะได้บรรลุนิพพานเป็น

๑๕ ฟ้าเพาเพ ๒๕๕๖

๑๗

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริงๆ แล้ว ขอให้ธาตุทองคำอันนี้จงลอย
ขึ้นไปทางเหนือ น้ำไหลมาทางนั้น แล้วขอให้ธาตุทองคำลอย
ไปเหนือน้ำ จึงจะเชื่อมั่นว่าจะได้ตรัสรู้จริง อธิษฐานแล้วก็วาง
ธาตุทองคำนั้นลงในน้ำ

ธาตุทองคำก็ไหลวน เป็นทักษิณาวัตร ลอยวนอยู่ ๓ รอบ
ชะก่อน รอบที่ ๓ ตัดกระแส น้ำขึ้นไปข้างบนนั้น ตัดขึ้นไปดิ่ง
(พุ่งสูงขึ้นไป) ใดๆๆ ไป มั่นใจตัวเองว่า เราจะได้ตรัสรู้แน่นอน
วันนี้ละ อิม

ลอยธาตุเสร็จแล้วก็ไปโน่น เดินทางไปต้นมหาโพธิ์ ต้น
มหาโพธิ์ใหญ่ แขวงเมืองพาราณสีหรือใกล้ อ้า กรุงอะไรนั้นนะ
ไปถึงต้นโพธิ์ใหญ่ เอาตรงนี้แหละ เราจะนั่งตรงนี้แหละเออ
มีนายอะไรอะ นายพราณผู้หนึ่งเอาหญ้าคาหญ้าแฝกมา ๘ กำ
มาถวายให้ปูนึ่ง ให้ปูนึ่ง ได้แล้วก็อธิษฐานจิต เราจะนั่งกับ
หญ้าแฝกหญ้าคาเนี่ย จะขอจงเป็นบัลลังก์รองรับข้าพเจ้าในที่นี้
กำหญ้าแฝกพอปูลงไป แล้วก็กลายเป็นบัลลังก์ขึ้นมาเป็น
รัตนบัลลังก์สวยงามมาก

ขึ้นนั่งบัลลังก์แล้วก็อธิษฐานจิต เราจะนั่งในบัลลังก์แห่งนี้
จนกว่าจะได้บรรลุ ได้ดวงตาเห็นธรรมได้ เพ็งมีสติมีจริงยังงี้
ตราบได้ยังไม่ได้ตรัสรู้ในที่นี้เราจะไม่ลุกจากที่นี่เลย ถึงเลือด
ถึงเนื้อเราจะแห้งไปในที่นี้ ก็ให้มันแห้งไปซะ แห้งไปเลย ตายไปเลย
เราจะไม่ลุกจากสถานที่นี้เป็นอันขาด จนกว่าจะได้ดวงตาเห็น
ธรรมชะก่อน ได้บรรลุเป็นพระอรหันตตรัสสัมมาสัมโพธิญาณชะก่อน
เราจึงจะลุกจากที่นี่ เออ เพ็งมีสติมีจริงขนาดนั้น บัลลังก์อันนี้ก็
รับรองพระศาสดา แต่ก่อนยังไม่ได้ตรัสรู้หรือ เป็นโพธิสัตว์อยู่
ตั้งสัจจะจริงใจลงไป ตายเป็นตาย ตายที่นี้ดีกว่าไปตายที่อื่น

บัลลังก์ก็เกิดขึ้นให้แก่เรา เราๆ จะนั่งบัลลังก์นี้จนกว่าจะได้ตรัสรู้
ก็ปฐมยามก็บรรลุขึ้นมา ปฐมยาม จตุ.. เพ็งได้มาน
จตุตถมานขึ้นไปโดยลำดับ จนได้ดวงตาเห็นธรรม แจ้งว่าแจ้งโล่ง
หมดทุกอย่าง โอ้ เห็นเทวคุณ เห็นเทวดา พระอินทร์ พระพรหม
พระยมบาล ท้าว.. ท้าวจตุโลกบาล ก็เห็นหมดทุกอย่าง คนทำยังงี้
เรียกว่าได้ตรัสรู้พระอรหันตตรัสสัมโพธิญาณขึ้นที่นั่น แต่ไม่มี
ความหิวความอยากอะไรเลย อิมอยู่อย่างงั้น เลยกจากที่นั่นไป
บูชา ไปลืมหาดูดต้นโพธิ์ ลืมตาดูเราได้ตรัสรู้ ณ ที่นี้ ลืมตาบูชา
ต้นโพธิ์อยู่ที่นั่น อยู่แห่งละ ๗ ละ ๗ เว้อ เออ ไปบูชาอยู่ที่นั่น
ที่นี้แห่งละ ๗ ละ ๗ วันๆ นู่นละ ไม่กินอะไรอีกแล้ว อิมอยู่
อย่างนั้นตลอด เพราะฉะนั้น ความสัตย์ความจริงจึงเป็นของไม่ตาย

อะมะตัง อะมะตัง

เป็นอมตะ เป็นธรรมที่ไม่ตาย ท่านมีความสัตย์ความจริง
จนได้ตรัสรู้ขนาดนั้น เป็นอมตะ ไม่ตาย อิมด้วยความตรัสรู้
ธรรมนั้นแหละ รู้จักหมดทุกอย่าง แล้วมาคำนวณดูแล้วเราจะ
ไปโปรดใครหนอ ก่อนหนอ ผู้ใดจะมีดวงตาเห็นธรรม พระอาจารย์
ที่สอนเราสมัยนั้น พอรู้ท่านไปเสียแล้ว ท่านละโลกไปแล้ว อยู่
พรหมโลก ใครจะไปโปรดท่านอาจารย์ คงจะบอก หมดแล้วคน
ที่จะสอนน้อ โอ้ ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ เขาไปอยู่ไหนหนอ แล้ว
ทุกคนจะได้รับธรรมะจากเรา เป็นคน ชุดทีแรกชะก่อน

อ้า เพื่อนองค์ไหนบ้าง อ้า ไปอยู่ไหนก็เลยเข้ามาอีก ดู
โธ่ กำลังไปอยู่นั่น ไปอยู่ป่า ใกล้ๆ ป่าอิสิปตนมฤคทายวันนั้น
กำลังถือผิด นั่งเครื่องครัดอยู่นั้นแหละ ดูลมหายใจเจ้าของหรือ
ดูอะไรต่ออะไรอยู่อย่างงั้นอะ ยังไม่ได้เห็นดวงตาเห็นธรรมเลย
เราจะไป ไปโปรด ๕ องค์นี้ซะก่อน ให้ ๕ องค์เป็นกำลังซะก่อน

เราจึงจะถอยหลัง ไปแล้วพวกนั้นก็ เก้อๆ กังๆ เอ
พระโคดม กลับมีความมักมาก ถอยจากความเพียร เวียนมาหา
อาหารกิน จนมีกำลังวังชานาคนี่ คนผู้ขาดความเพียรขนาดนี้
จะได้ตรัสรู้ยังไง สงสัย บางคนก็อยู่ไม่ได้ ลุกขึ้นยืนรับ ภูเขา
อาสนะให้นั่ง เพื่อยังนั่งอาสนะแล้วก็เทศน์ให้ฟัง เทศน์ดวงตา
เห็นธรรมต่อนะ เทศน์ธัมมจักกัปปวัตนสูตร

วันนี้พระคุณเจ้าสวดหรือเปล่า

เทศน์ธัมมจักกัปปวัตนสูตร ให้ฟัง ก็ได้ดวงตาเห็นธรรม
ก่อน คือว่า อัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรมก่อน วัปะ
มหรานา มาอะไร อะไรหลายองค์ ค่อยได้ตรัสรู้กัน ต่อไปก็เทศน์

มหาสมัยให้ฟังอีก ก็พากันได้ดวงตาเห็นธรรมกันขึ้นมา ขึ้นมา
ได้บริวาร ๕ องค์แล้ว เลยตรัสว่าท่านทั้งหลาย เมื่อได้ดวงตา
เห็นธรรมแล้วอย่างนี้ ควรจะแตกกันไปคนละทิศละทาง เอา
ธรรมะของเราที่ได้ตรัสรู้เห็นนี้ไปประกาศ ช่วยกันเป็นกำลังช่วย
กัน พวกสาวกทั้ง ๕ องค์ก็รับปากว่าจะไปตามคำสั่ง จะไปตาม
สายที่พระองค์สั่ง ไปเทศน์ให้ประชาชนได้ฟังธรรมะ ให้ได้ดวงตา
เห็นธรรมกันอย่างนี้

แต่ว่าธรรมะที่พระพุทธเจ้าสั่งสอนนะ สอนหมดทุกอย่าง
๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ท่านนำมาอธิบายให้ญาติโยมผู้มีบารมี
ธรรมได้ฟัง ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า ก็จะได้ดวงตาเห็นธรรม
ได้ไปโดยลำดับ มีเท่าไหนก็มาฟังเทศน์เรา ได้ดวงตาเห็นธรรม
ได้บรรลุเป็นพระโสดาบันบุคคล สกิททา(คามิ) อนาคา(มิ) อรหันต์
กันไปหมดแล้วก็แตกกันออกไป ผู้ใดได้ดวงตาเห็นธรรมแล้วไป
โปรดประชาชนที่กำลังมืดบอดอยู่ ให้มีแสงสว่าง รู้บาปบุญ
คุณโทษแจ่มชัด

ดังที่เราแสดงให้ฟังดังนั้น ท่านทั้งหลายแจ้งแล้วหนอ
รู้แล้วหนอ อ้า รู้แล้วก็ลองออกเผยแผร์ศาสนา ช่วยกันทั่วทุกสารทิศ
ไปฮอด(ถึง)เมืองไหน ไปฮอด(ถึง)เมืองไหนทำเมืองนั้น ไปประกาศ
ช่วยกันไป ดูเหมือนมาถึงเมืองไทยเราก็มีนะ เออ พระอะไร
มหาอะไร ท่านมาเผยแผร์มานครปฐมก่อน

เหตุการณ์ที่ว่า พระเจ้าแผ่นดินจึงมีความยินดีที่จะสร้าง
มหาเจดีย์ใหญ่ขึ้นในสถานที่นี้ นครปฐมแนะ ให้สร้างนครปฐม
ขึ้นใหญ่โต เป็นที่สวน ส่วนรวมแห่งศรัทธาญาติโยมได้มาก
ที่ไหนๆ ก็เกิดขึ้นเป็นปานดอกเห็ด พระธาตุทั้งหลาย เสด็จ
พระบรมสารีริกธาตุมา ก็สร้างเป็นเจดีย์ไว้ไว้ไว้กราบกัน

ทั่วประเทศไทย เออ ในเมืองไทยนี้ตั้งแต่พระ พระเจดีย์ อ้า ที่ท่านเสด็จมาเองหรือยังไง แต่ว่ามีศรัทธาสร้างกันเป็นล่ำเป็นสัน มหาเจดีย์ก็อยู่นครศรีธรรมราช นี่เป็นมหาเจดีย์ใหญ่เหมือนกัน บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ อยู่ภาคอีสานก็ธาตุพนม เป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุเหมือนกัน อืม นั่นท่านเผยแพร่ธรรมะจนให้เข้าอกเข้าใจกันได้ดวงตาเห็นธรรมกัน ไปสวรรค์กันหมด ผู้ไม่เชื่อไม่ฟังก็อาจจะไปตกนรกก็ได้มีอยู่ พวกไปตกนรกก็มี ประมาทพระบรมศาสดา เอาๆ อะไรมาตัมมาตุนประชาชนไปอย่างงั้นแหละ แท้ที่จริงบารมีเขายังไม่พร้อม เขาก็ไม่ได้ปฏิบัติเคร่งครัดให้ถึงอรรถถึงธรรมกันได้

เพราะฉะนั้น พวกเรามีบุญมาเกิดในยุคในสมัยที่ศาสนาเจริญมากแล้ว มีวัดถุก่อสร้างกันมากมาย เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ นี่เป็นจุดหนึ่งละ อ้า ทีโบสถ์แห่งนี้ก็เหมือนกัน ท่านก็เลยทำซะใหญ่โตไว้เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ เพื่อให้เป็นความดึงดูดจิตใจประชาชนทั้งหลายให้ละความชั่ว ประพฤติความดีกัน อ้า จุดประสงค์อย่างนี้ ถ้าได้มาราบมาไหว้พระบรมสารีริกธาตุหรือว่าพระ พระบรมรูปของพระพุทธเจ้า ก็เป็นปุชนิยถาวรเหมือนกัน อ้า

ถ้าใครได้กราบได้ไหว้แล้วมีความสบายใจ แล้วก็เกิดรู้ อะไรต่ออะไรขึ้นมา รู้ทุกข์ รู้สมุทัย รู้นิโรธ รู้มรรค ก็ปฏิบัติที่ถูกต้องขึ้นมา เสียสละตนออกบวชตามพระพุทธเจ้าก็มี บวชเป็นฆราวาส เป็นชี ก็ต้องการอยากจะทำใจให้แจ่มแจ้ง ถาวร มั่นคง อันนี้ก็คงมีผู้ดูตัมด้าในรสพระธรรมแล้ว เห็นทุกข์ เห็นสมุทัย เห็นนิโรธ เห็นมรรค ข้อวัตรปฏิบัติให้ถึงพร้อมแล้ว จึงเสียสละตนออกมาบวชตาม ถึงมันไม่บรรลุก็เบาบาง เบาบางไป

จิตใจเบาบางไป เพราะได้ชำระอยู่เรื่อยๆ ผู้รักษาศีล ๘ ก็สมาทาน ศีล ๘ ให้ตั้งมั่น ผู้รักษาศีล ๑๐ เป็นสามเณร ก็รักษาศีล ๑๐ ให้ตั้งมั่น ไม่ถอยหลัง ถอยหลังนะเข้าคืบคลอง อ้า ถอยหลังเข้าคลอง.. ไม่มีอะไรดีจะพาเจริญ

ไปตายดาบหน้าเพิ่นบอก ครูบาอาจารย์สอนว่า ให้ไปตายดาบหน้า อย่าไปตายดาบหลังนะ อะ ล้วนตายดาบหน้า

หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ฐริทัตโต)เป็นตัวอย่าง หลวงปู่เสาร์(หลวงปู่เสาร์ กนตสีโล) หลวงปู่สิงห์(หลวงปู่สิงห์ ชันตยาโคโม) หลวงปู่อะไรๆ นี่แหละ พวกเสียสละตายดาบหน้าทั้งนั้น ขอให้ดวงตาเห็นธรรมก็แล้วกัน นี่แหละท่านยังมุ่งมั่นไม่ยอมถอยหลัง

แต่คนโง่เขลาเบาปัญญาที่ไม่ฟังเหตุฟังผล หาว่าพระมาตัมตุนคนเฉยๆ หลอกลวงคนเฉยๆ เออ หาเรื่องพุทธประวัติมาอ่านสู้กันฟัง ธรรมะของครูบาอาจารย์มาแล้วสู้กันฟัง หรือว่าได้ศึกษาเล่าเรียน ก็มาอ่านหนังสือให้เข้าอกเข้าใจเรื่องบาปบุญคุณโทษ แจ่มแจ้งในใจตัวเอง อ้า ถึงไม่พูด มันก็แจ่มแจ้งอยู่อย่างนั้น ตามที่ได้พิจารณาให้ซึ่ง ให้ซึ่งถึงข้ออรรถ ข้อธรรมจริงๆ ไม่ถอยหลัง ไม่ถอยหลัง

เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหลาย ต่างคนต่างก็มีพ่อ มีแม่ มีปู่ มีย่า มีตา มียาย เป็นผู้เลี้ยงดูเรามา เราจะตอบแทนท่านเหล่านั้นด้วยวิธีอย่างไร เออ บวชบูชาคุณของพระพุทธเจ้า บวชเพื่อตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่ ผู้อดตาหลับจับตานอนกับเรา ไม่ใช่แต่ตอนนั้นนะ

ตบ(ซัก)ผ้า(ผ้า)จี๊ ตี(แยก)ผ้า(ผ้า)เยี่ยว ท่านก็เอาทั้งนั้น พ่อเราแม่เราเอาทั้งนั้น กำลังกินอาหารเอร็ดอร่อยอยู่

๑๔ ฝึกปฏิบัติ ๒๕๕๐

๑๓

ลูกท้องเสียเพิ่นก็ปี่ดปาดใส่ตักตัวเอง กินนอนอยู่บนตักนะ มันท้องเสียไม่ใช่มีแต่ลมนะ ท้องเสีย เนื่อมันก็ออกมาด้วย ปี่ดปาดออกมา ทั้งน้ำทั้งต่อน(เนื้อ) เต็ม เอากลบไว้ก่อน เอาผ้า มากลบไว้ก่อน กลบไว้ก่อน กินข้าวซะก่อน ค่อยอิมซะก่อน เจ้าอิมซะก่อน จึงจะไปซักล้างอล่องฉ่องให้ อ้า พวกเรามีพ่อแม่ ก็ต้องเป็นอย่างงั้นกันทุกคน พ่อแม่เป็นผู้ตัก(ซัก)ผ้า(ผ้า)ขี้ ตี(แยก)ผ้า(ผ้า)เยี่ยว อดตาหลับขับตานอนให้แก่เรา เสียสละ ความสุขส่วนตน อ้า

อันนี้ก็ได้ฟังๆ มาหลายเรื่องหลายราว เรื่องจริงไม่ได้อิง นิยาย เกิดขึ้นที่ตัวของเราเองก็มี สมัยก่อนแม่เลี้ยงเรา เลี้ยงน้อง เลี้ยงอะไรมาหลายๆ คน แต่วันหนึ่งที่แม่หนึ่งข้าวจะไปนาไปส่ง ข้าวพ่อ แต่มันไฟไหม้หม้อหรืออะไร มาหาหุงต้มใหม่ ก็สาย สาย จนตาลายละ พวกคอยจะกินจนตาลาย เออ อ้อ ป่านนี้ยังไม่มา ยังไม่มา มาแล้วก็สายแล้ว ก็ว่ากันบ้างนิดหน่อย เป็นยังไงๆ เหตุมันเป็นยังไงๆ มันถึงสาย ไม่ได้ตั้งใจไม่มาหอรอก มาหุงหา อาหารใหม่ ทำอาหารใหม่ เสริจเรียบร้อยก็รับมานี้แหละ อ้า มา แล้วกินข้าวกันบ่ กำลังจะยุ กำลังหิวแต่ลูกมาอ้อใส่

เอ้ มัน มันไม่จื่อ(จดจำ) มัน มันไม่ได้อ้อหอรอก แต่มันเป็น จะออกเหมือนกันละ อ้อหรือว่าขึ้นนะ แต่น้ำเยี่ยวมันปวดนะ มันไม่อยู่ด้วยกัน มันโद่งไป เรานอนหงายอยู่ตักแม่ โด่งไป เพิ่น จักๆๆๆ ใส่ถ้วยป่น(น้ำพริก)แ่นะ ใส่ถ้วยป่น(น้ำพริก)ถ้วยน้ำพริก แอ้ หากบ หาเขียดมาต้ม

มาป่น(น้ำพริก)ซะก่อนเก็บผักมาหยี(คลุกเคล้า)กับ อ้า พอได้ยินเสียง จักๆๆ โอ้ยๆๆๆ แ่นะ

ตายแล้ว โอ๊ะ ตายแล้ว คือเฮ็ดจั่งซี่(ทำอย่างนี้) ลูกพ่อใจดี เออ ช่างมันเถอะ เด็กน้อยมันไม่รู้จักปะสาอะไรหอรอก ไม่รู้จักว่า อะไรเป็นอะไร เทออกซะ เทน้ำที่มันล้นถ้วย อิม เทน้ำออก แล้ว เอาน้ำในหม้อมาผสมใหม่ ผสมให้มันพอดีๆ มีเกลือ มีน้ำปู น้ำปลา หรืออะไรก็เอาใส่ให้มันอร่อย พ่อมันเอาก่อนนะพ่อ เฮ็ด (ทำ)คำข้าวใหญ่ๆ จ้า(จิ้ม)ลงไปเลย

บักหว่า(ลูกหว่า) บักหว่า(ลูกหว่า)นี้ยัดเข้าปาก เอาผักบั้งใส่ ผักแฉ่น ตามท้องไร่ท้องนา ผักกะแยง ผักแฉ่นอะไรนี่ ยัดเข้าไปกิน เป็นพ่อเป็นแม่กันอยู่ไหมละ ก็จ้า(จิ้ม)เหมือนกัน กินเหมือนกัน

กินจนหมดถ้วย ถ้วยนั้นอร่อยที่สุด อ้า แล้วไปเอาน้ำในหม้อมาผสมใหม่ กินกันจนหมดจนเกลี้ยง แม่มักจะเล่าให้ฟังอยู่เสมอ อ่า ตื้อเลยเธอ แม่กับพ่อน่ะกินได้แม้กระทั่งน้ำเฝือก น้ำเฝือก ก็ฟังมาๆ พ่อฟังรู้ปะสาละจึงก็ค่อยๆ ซึ่งในน้ำใจแม่เนาะ ถึงเฝือกใส่ถ้วยปน(น้ำพริก)แม่ก็ยังกิน กินได้ เนาะ นึกถึงแม่เวลาไหน นึกถึงคำที่ท่านพูดให้ฟังว่า เฝือกใส่ถ้วยปน(น้ำพริก) ทำให้สิ้นไป เหน้เฝือกออกแล้ว เอาน้ำในหม้อมาผสมใหม่ กินใหม่จนเกลี้ยงเหมือนกัน เนี่ย ท่านรักเราขนาดไหน ท่านเสียสละ ความขี้เกียจ ละขี้เกียจ รังเกียจ อ้า น้ำขี้ น้ำเฝือก น้ำปัสสาวะของเรา ท่านจ้ำ(จิ้ม)กินจนหมดเกลี้ยงถ้วยเลยเนาะ เนี่ย

พ่อรักลูกขนาดไหน แม่รักลูกขนาดไหน ถ้าเล่าเรื่องอันนี้มาจะเป็นความทรงจำ ทำให้เราน้ำตาซึมทุกครั้ง ถ้าไปเล่าเรื่องพ่อแม่กินน้ำเฝือกของเราเอง น้ำตาเราซึมทุกครั้ง เอ้ ทุกวันนี้ก็ซึมอยู่ต่างหาก นึกข้อที่พ่อแม่กินน้ำเฝือกตัวเอง ทุกวันนี้ น้ำตาก็ซึมออก โอ้โฮ พระคุณของแม่ พระคุณของพ่อนะ ไม่รังเกียจแม้กระทั่งน้ำเฝือกเรา เพราะฉะนั้นจึงตั้งปณิธานไว้ว่า ขอบูชาคุณของพ่อของแม่ให้ได้ มันอยากสึก ก็อดเอา อดเอา มันไม่ตายหรอก เออ คนอยากสึกเนี่ยมันไม่ตายนา เออ

นะนาย เอาชนิดที่มันปรุงแต่งไป ก็เอาเรื่องนี้ละขึ้นมาพิจารณา เรื่องเราเฝือกใส่ถ้วยปน(น้ำพริก)ของพ่อของแม่ กินกันจนหมดเกลี้ยง โอ้โฮ เราตอบแทนบุญคุณของพ่อของแมวยังไม่จบ รีบสึกไปทำไม สึกไปแล้วจะไปมีลูกมีเมียเหมือนกันนะ แล้วก็เฝือกใส่ถ้วยปน(น้ำพริก)ให้เรากินเหมือนกันสิว่า เนาะ คิดซิดเข้ามา ต่าตัวเอง ว่ามันจะกำหนดไปถึงไหน ถือดีไปถึงไหน ยินดีในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโผฏฐัพพะ ในธรรมารมณ

มันจะขนาดไหน อ้า มันจะเหมือนแม่เรารักเราจริงหรือเปล่า พ่อเรารักเราจริงหรือเปล่า จึงสามารถกินน้ำ น้ำเฝือกเราได้แทนอาหาร

อาหารมันมีถ้วยเดียวแค่นี้ เอาน้ำมาผสมให้มัน หลายขึ้น กินจนเกลี้ยงแหละ แต่นึกถึงเวลาใด น้ำตาเราก็ซึมเวลานั้น นึกถึงบุญคุณของพ่อของแม่ อ้า ท่านเสียสละเพราะพวกเราทุกคนที่อยู่ในนี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมด ไม่รังเกียจเด็ดฉันทน์ พ่อแม่ของตัวเองหรอก เพราะว่าท่านพุ่มพุกรักษา ตับ(ซึก)ผ่า(ผ่า)ขี้ ตี(แยก)ผ่า(ผ่า)เฝือกให้เรา เราจึงเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา

ถ้าท่านทอดทิ้งหนึ่งดูตายเรา เราก็อู๊ว อู๊วๆ หมดๆ หมดกำลังแล้วไม่มี กำลังนั้นนะทำน่านมของแม่อาจจะไม่มี อ้า แม่ สมัยน้อยๆ แม่ต้องเคี้ยวข้าวชะก่อน เคี้ยวข้าวให้ละเอียดชะก่อน ท่านกินหมากอยู่ ท่านเคี้ยวข้าว แล้วก็เอาตองมาห่อตอง อ้า ตองกล้วยดิบ มันอ่อนเอามาห่อหลายๆ ชั้น แล้วเอา

ไปปิ้งไฟ มาเอาใส่ไฟให้มันสุกดีซะก่อน. แล้วค่อยเอามาเคี้ยวใหม่
 ป้อนใหม่อยู่อย่างนั้นแหละ จนเราโตขนาดนี้ก็เพราะท่าน
 เหล่านั้นเป็นผู้ประคบประหงมเรามาแน่ะ เพราะฉะนั้น อย่าไป
 ดูหมิ่นถิ่นแคลนบิดามารดาของตัวเองเป็นอันขาด บิดามารดา
 เหมือนดวงดาวของลูก เป็นพระของลูก บางแห่งท่านว่า

อาหุเนยยะ บุคคะโล จะ

บุคคลเสมือนพระอรหันต์ ก็คือพ่อกับแม่ เป็นผู้เสียสละ
 ให้แก่ลูก พ่อแม่เนี่ยเป็นผู้เสียสละให้จริงๆ กินข้าวกับน้ำเยี้ยว
 ก็ได้ อี้ออกมาก็ไม่รังเกียจ ซึ้ออกมาท่านก็กลบไว้ก่อน กลบไว้ซะ
 ก่อน แล้วก็กินข้าวอิมซะก่อน กินข้าวอิมซะก่อน จะอุมไปล้าง
 ทำความสะอาดได้ให้ทั้งผ้าอ้อมทั้ง ทุกอย่างนั้นแหละ มันโอ้ใส่แล้ว
 ก็ต้องตบ(ซัก)ไปหมดทุกอย่าง ปล่อยไว้นั้นก่อน เอาผ้าอื่นมา
 ห่มไว้ให้ก่อนมันหนาว นั่นดูสิ น้ำใจพ่อ น้ำใจแม่ เราผ่านมา
 ทุกคน มีพ่อแม่เลี้ยงดูเรามา ลืมตาอ้าปากดูโลก เราจึงมีชีวิต
 รอด เพราะฉะนั้นทำความพากความเพียร อย่าไปย่อท้อ เอาให้
 เต็มที่ จะบวชเรียนเขียนอ่าน จะบวชเป็นฆราวาสเป็นชีก็ตาม เป็นพระ
 เป็นเณรก็ตาม เอาให้เต็มที่ อย่าไปถอยหลัง ถอยหลังละมันลง
 คลอง อ้า

ถอยหลังตี๋ม กุมภันท์ สีตะดา(กัน) ให้หยับ(ขยับ)เข้าใกล้
 ตะดา(กัน)กุมภันท์เต๋อ ไปตายนาพัน(โน้น)เขาจ้งย่องว่าดี
 (ถอยหลังแล้วปัญหาจะรุมเร้า ให้เข้าเผชิญหน้ากับปัญหา
 ไปตายข้างหน้า ท่านยังยกย่องว่าดี)

เออ อย่าท้อถอย เราก็คเคยฟังเสียงนกร้องมาให้คิดถึง
 ในเวลาใจเราท้อถอย นกในป่ามันมีนกหลายชนิด คิดคักๆ คิดคักๆ
 คิดคักๆ ก็มี คิดแล้วคิดอีกก็มี แนะ คิดคักๆ คิดคักๆ อะ
 คิดแล้วคิด คิดอีกอยู่อย่างงั้นละ แล้วก็มันก มหาไพระดกอะไร
 มันร้อง อด อด อดเถิด แล้วมันบอก มันไปอยู่ในป่า หิวโหยโหย
 แรง อะไรอะ ให้อด นกบอกให้อด เราจะอดไม่ได้เหรอ อด อด
 อดเถิด อยู่อย่างนั้นอะ ร้องทั้งวันทั้งคืน

นกอันนี้ชนิดนี้มีในคัมภีร์ เป็นนกกมหาสัตว์ชนิดหนึ่ง
 มันจับอาหาร แมลงหรือว่าหนูหรืออะไรได้แล้ว แต่ว่าเผอิญมัน
 หลุดปากมัน หลุดปากมันตั้งแต่นั้นมา มันก็ร้องอย่างเดียวไม่
 กินอะไรเลย ทั้งวันทั้งคืนจนสว่าง จึงหากินใหม่ แต่วันนี้ไม่กิน
 อะไรแล้ว จับไม่ได้คือไม่กิน อด อด อดเถิด อยู่อย่างนั้นแหละ
 อะ เอาอยู่งั้นแหละ

จับอยู่ดีๆ โห่ร้อง ไปจับก็ อด อด ละ เสียง อด อด อด
 เถิดเรื่อยไป อยู่ทั้งวันทั้งคืน ไม่กินอะไรเลย นั่น นกอันนี้นก
 มาในบาลี มันร้องให้ความรู้แก่มนุษย์ มนุษย์ต้องอด อย่าโกรธ
 อย่าเกลียด อย่าอาฆาต จงเวรซึ่งกันและกัน ให้อดกลั้นทนทาน
 กันไว้ดีกว่า คำไหนมันจะชั่วช้าเลวทรามเท่าไร เออ เราจะอดไป
 แล้วก็สบาย ชั่วชาติ เลวทราม กระทบกระเทือนจิตใจเรา
 ขนาดไหนก็ตาม เราอดอย่างเดียว ใครจะทำไม เราจะอดอย่าง
 เดียวใครจะทำไม ตาย ปล่อยให้มันตายคาผ้าเหลืองเนี่ย อด นี้
 เอาความอดเข้ามาพิจารณาทุกวันๆ อย่าไปมั่งง่าย อย่าไปถอย
 หลัง หาให้พบ เดินหน้าฆ่ากิเลส ไม่ใช่เดินหน้าทำไม เดินหน้า
 ฆ่ากิเลส ไม่บาปหรอก ลูกับมัน มันจะเมื่อยจะหิวขนาดไหน เออ
 ลองดู

เราก็เคยอด ๒ วัน ๓ วันก็เคยอด ไม่กินอะไร เคยอด ได้แค่ ๒ วัน ๓ วัน ๔ วัน แล้วเมื่อย กินข้าวอีก กินข้าวแล้วก็ง่วง มหำง่วง อดหลายๆ วันมากินข้าวแล้วมันง่วง อาจจะทำบาปบาตรพระ กินข้าวอยู่ในบาตรอาจจะทำบาปบาตรพระ อันนี้เป็นเรื่องความอดกลั้นทนทาน พวกเรามารักษาศีล ๘ ไม่กินข้าวแลง (ตอนเย็น) พากันอดไม่ได้ ก็แอบไปกินข้าวแลง (ตอนเย็น) กินอาหารได้ตลอดเวลาวิกาล (หลังเที่ยงถึงสว่าง) จะทำให้ศีลขาดไม่ดีเลย ไม่อด ไม่ทน แพ้ แพ้แก่ความหิว ความหิวโหยมันบังคับให้เราให้กินข้าวเย็น

เป็นพระ เป็นเณรก็ดี เป็นแม่ขาว เป็นแม่ชีก็ดี ถ้าไม่อด ไม่ทน ทำผิดศีลธรรมซะแล้ว กินข้าวแดงแกงร้อน ตอนเวลาวิกาลอันนั้นเป็นบาปเป็นกรรมเหมือนกัน อืม อย่าเลยๆ ไม่ตาย หรือก็ไม่ตาย ครูบาอาจารย์พาทำมา ท่านทำมาอย่างนี้ ไม่ตาย เอาตายสู้ การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกัน จะมาปฏิบัติธรรม จำศีลภาวนา มันหิวโหยโหยแรงขนาดไหน มากกว่านี้ไหม ตามมันไปเลย ไม่ตาย มันไปเลย ไม่ตาย นอนเมื่อยแล้วจึงนอนหลับไป ตื่นขึ้นมากะปรึกระเปร่าแล้ว ไม่มีหิว ไปบิณฑบาตได้แล้ว

บิณฑบาตก็เห็นเขาเอา เอาอาหารใส่บาตร อยากจะจับมาใส่ปากเสียเลย อ้า มันหิว อ้าว อดเอา อดเอา อดเอา แต่ว่าที่นั่งซะก่อนจึงพึดมัน มันจะขนาดไหนวะ ความหิวเนี่ยนะ เออ หลวงปู่คำดี (หลวงปู่คำดี ปภาโส) ท่านเคยสอนให้อุบายว่า มันน้ำลายออก เวลาจะตักอาหารใส่บาตรน้ำลายออก ก็ลิ้นน้ำลายตัวเองก็อย่างงั้นแหละ อยากกินข้าว มันยังจัดอาหารไม่เสร็จ ท่านก็ไม่พากินหรือ อ้าว บอกว่าอย่าหิวๆ อย่าอยากๆ เพิ่นว่าอย่าอยากต่อ ถึงเวลากินก็เลยกิน หนอ เออ อ้าวมันยังอยากอยู่

มันยังหิวอยู่ ลูกทันที เอาบาตรยกให้ห่มุชะ เอ้า เอาไปห่มุ มันยังหิวอยู่ มันอยากกิน มันอึดแล้ว มันกินอึดแต่สัญญามองเห็นอาหาร ไ้ นั้น ไม่กิน วันนี้ไม่กินอะไรอะ ทำไมมันเหลือเกิน เหลือเกิน สอนยากกว่ายาก ท่านทรมานตัวเอง ท่านทำอย่างนั้น ทรมานตัวเอง ถ้ามันหิวมากจนเกินไป ไม่กินให้มัน อึด ทรมานจนมัน เอาหิวแหละ จึงค่อยกิน

เออ เป็นยังไง เอาอีกไหม ไม่เอาๆ ไม่เอาอีกเลย อดไหม อดอีกไหม ไม่เอา ท่านยอมเหมื่อนกันล่ะ เห็นใจแล้ว ท่านเอาจริงเอาจัง อดกลั้นทนทาน

จันดี หิตะ สุขาวะหา

เพิ่นบอกไว้อย่างนี้ ความอดกลั้นทนทาน นำความสุขมาให้ ถ้าไม่อดกลั้นทนทาน ก็นำความทุกข์มาให้ ทุกข์ ถ้าไม่อดไม่ทน ก็หนีไปสู้ทุกข์ ทำไรก็เอา ทำนาก็เอา ทำสวนก็เอา เออ ถ้าไปได้ คู่ครองแล้วมันเป็นอย่างนั้น เออ อดกลั้นทนทานเอา ทำความเพียรก็เหมือนกัน อดกลั้นทนทานเอา อย่าเห็นแก่ความมั่งง่าย ถ้ามั่งง่ายแล้วศีลก็จะขาด อ้า ไปกินข้าวตอนเย็น มันก็ศีลขาด ไม่อด ไม่ทน เป็นแม่ขาวแม่ชีให้ระวังให้ดี อย่าไปเพลอไพลเข้า

ไปกินข้าวเย็น กินขนมเฉยๆ กินเข้าไป กินไป เออ ไปลู่อ่านาจนแห่ง
ความอยากแค่นั้นหรือ มันจะไปพระนิพพานยังงี้ได้ เออ

เราต้องเป็นคนมีความอดกลั้นทนทาน จึงจะไปพระนิพพาน
ได้ ถ้าไม่อดไม่กลั้นก็ไปแล้ว ไปแล้ว ทั้งผ้าเหลือง ทั้งสังฆา(ฏิ)
ทั้งบาตรแล้ว ให้อำนาจองนี้ ต้องอดกลั้นทนทานให้เหนียวแน่น
เชื่อมั่นตัวเองว่า ไม่ลู่อ่านาจนแก่ความอยากเหล่านี้เลย ความอยาก
เหล่านี้มัน มันก็เป็นกิเลสเฉยๆ หลอก อย่าไป อ้า พระว่าพระวัง
กับมัน นี่อดกลั้นทนทานนะ

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร ขันติ หิตะ สุขาวะหา

ขันติ เป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์ ความอดกลั้น
ทนทานนั้นเป็นเครื่องประดับอย่างสวยงามอันมีค่า ความ
อดกลั้นทนทาน เอาเพชรนิลจินดาที่สู้ไม่ได้ ถ้ามีความอดกลั้น
ทนทานละ ไม่มีเครื่องประดับอื่นเข้ามา

งามหน้า งามตา งามกิริยา งามมารยาท งามเชื้อ งามชาติ
งามวาสนา งามจิต งามใจ งามในศรัทธาณะ เออ เอาใหม่ อดใหม่
ลองดูใหม่ เออ ผู้ที่เคยผ่านมาแล้ว ขอโมทนาสาธุ ถ้าอดกลั้น
ทนทานได้แล้วเป็นผู้ประเสริฐ

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

ขันติเป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์ ถ้าเป็นนักปราชญ์
ราชบรมจรรย์ๆ ต้องมีความอดกลั้นทนทาน ต่อสู้กับความหิวโหย

โรยแรง อ้า ความอยากมันมาบังคับเรา ทำให้เราเสียศีล เสีย
ธรรมไปไม่ดีเลย เอาแหละ ธรรมะ ปกิณณกนัย วันนี้เพื่อต้องการ
ให้ท่านทั้งหลายได้ฟังธรรมะขั้นสูง เออ ขึ้นอดกลั้นทนทาน
จึงได้พยายามเลือกคัดจัดสรรมาแล้วสู่กันฟัง แล้วก็เอาเป็น
ตัวอย่างของตัวเองด้วย ให้ออด ให้ทน อย่างมั่งง่าย เออ เราจำศีล
แล้ว เราจะไปลู่อ่านาจนแก่ผิดศีลธรรมเลยเป็นอันขาด ไม่มีความ
อดกลั้นทนทาน เพิ่นบอก บอกว่าไม่สวย ไม่งาม ถ้ามีความ
อดกลั้นทนทาน เพิ่นว่ามีเครื่องประดับอันมีราคาสูง เออ ถ้า
อดกลั้นทนทานได้ ชนะมันไปเป็นครึ่งเป็นคราว ก็ได้เครื่อง
ประดับไปทุกครั้งทุกคราว เออ ทำให้บรรลुकุณธรรมขั้นสูงได้

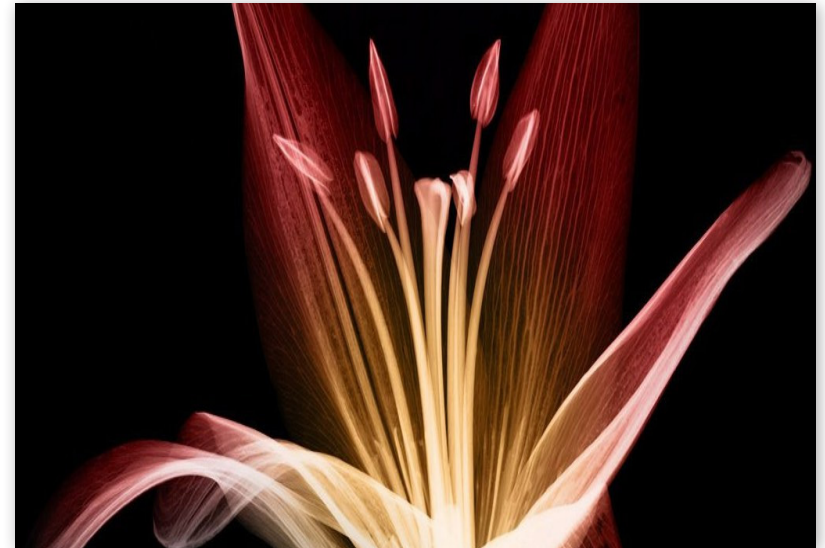
ดังที่แสดงมา ขอให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพินิจ
พิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อปปมาทธรรม
ไม่มีความประมาท ชนะความหิว ชนะความโลภ ชนะความโกรธ
ชนะความหลงได้เป็นผู้ประเสริฐ

เพิ่นว่าเป็นผู้ประเสริฐ ประเสริฐจริงๆ เป็นพระอริยเจ้า
พระอรหันต์ ท่านอดกลั้นทนทานมาขนาดไหน อ้า นั่นเป็น
ตัวอย่าง เราเป็นพุทธบริษัท เราก็จะอดกลั้นทนทานตาม
ท่านไม่ได้หรือ ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วย
ประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ วัดป่าห้วยเสือ ต.หนองหิน
อ.หนองหิน จ.เลย

ตั้งใจฟังเอาเด้อ เสียไม่ดี ถ้าตั้งใจฟังด้วยดี ย่อมได้ปัญญา
เกินว่าอย่างนั้น มีภาษิตกล่าวไว้ว่า

สุสสุสัง ละระเต ปัญญัง

ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา อิม ถ้าฟังไม่ด้วยดี ไม่ได้ อะไรเลย
ง่วงเหงาหาวนอนไปเฉยๆ ไม่ได้อะไร ได้มีนิทาน เล่ากันมาอยู่

ยายไปฟังเทศน์ทุกวันพระ พอกลับไปถึงบ้านแล้ว หลานก็เลยถามยายว่า ยาย ไป ฟังเทศน์ได้อะไรบ้าง เออ ได้อะไรมาบ้าง เออ ทำไม่ไม่รู้ แกจะตอบหลานยังไงปะเนี่ย เพราะว่าเวลาฟังเทศน์นั่งหลับอยู่ หลับกรนครอกๆ ขณะท่านเทศน์ ก็ตอบหลานว่ายังไงปะเนี่ย เออ จำไม่ได้ หรอกยายจำไม่ได้ จำได้แต่ตอนท่านจบณะ ท่านจบลงแล้ว ได้ว่า เอวัง ก็มีด้วยประการ ละครนะ อืม จำได้แค่นี้ละ ยายจำได้ นอกนั้นท่านพูดเรื่องอะไรไม่รู้เรื่องเลย รู้ว่าหลับไป หลับไป เอวังก็มี ด้วยประการฉะนี้

ก็จำขึ้นมาได้ ก็เลยเอาเรื่องนี้มา มาพุดให้ลูกหลานฟัง เอไม่ได้ความแหละ ไม่ได้ความ ฉันทังยังงังไม่ได้ความ เพราะนอนหลับไป เวลาท่าน ฟังเทศน์ มันต้องได้ยินอยู่ที่หู ได้รู้อยู่ที่ใจ ใจเป็นผู้กำหนดจดจำเอา ธรรมเทศนาใดๆ ก็ดี ถ้าไปนอนหลับไปแล้ว มันจะได้อะไร หรือเปล่าเนี่ย จะไม่มีอะไรได้

ก็เลยตอบหลานไปว่า ท่านเทศน์ เอวังก็มี ด้วยประการฉะนี้ แล้วก็ยายก็รู้สึกตัวขึ้นมาแล้ว ก็ได้แค่นั้นแหละ มาเล่าให้หลานฟัง ก็จำได้แต่ เอวังก็มี ด้วยประการฉะนี้

นี่ยังนึกอะไรไม่ออกอยู่ มาจุใจมโหรีมันพันตูอย่างนี้ไม่ได้กัน ตั้งเนื้อตั้งตัวอะไรมา มาช่วยงานเฉยๆ มาให้ความอบอุ่นแก่จิตใจ ศรัทธาทังหลายด้วย

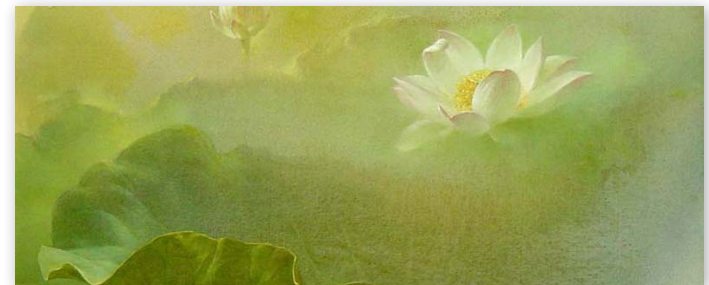
เออ วันนี้จะพุดเรื่อง เป็นคติ คติสักเรื่องหนึ่ง เป็นนิทาน หรอก เอาอะไรเน้อ ดีเน้อนิทาน นิทานจีนก็มี นิทานคนไทยก็มี นิทานลาวก็มี นิทานนั้นนะมีหลายนิทาน จะเอาเป็นคติดีจังเลย อ้า เป็นคติสำหรับสอนกุลบุตรลูกหลานได้ดีมาก

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีสัง จีวิตะมุตตะมัง

คนจะดีก็เพราะกรรม คนจะชั่วก็เพราะกรรม กรรมเป็น ผู้จำแนกให้เป็นคนเลว ให้เป็นคนดี ก็เพราะกรรมนั้นแหละ ที่ว่า กัมมัง และ วิชชา จะ ธัมโม จะ กัมมัง เอามาผูกกันกับ วิชชา ความรู้ กำหนดจดจำไว้ได้ดีแล้ว ก็นำไปชี้แจงแสดงให้คนอื่น เขาฟัง เข้าอกเข้าใจดี อ้า

มีอยู่ นิทานคนจีนก็มี คนจีน มีตระกูลหนึ่งในเมืองหลวง ของเมืองจีน เมืองอะไร เมืองเจ้หรือเมืองอะไร มีพระเจ้า หวางตี้ครองราชย์อยู่ พระเจ้าหวางตี้ท่านได้ขุนนางคนหนึ่ง เป็นที่ไว้เนื้อเชื่อใจ แต่งตั้งให้ เป็นพนักงานเที่ยวจับจ่ายใช้สอย อะไร ไว้เนื้อเชื่อใจทุกอย่างมอบหมายให้ทุกอย่าง เรื่องการเงิน การทองก็ดี

ขุนนางผู้นั้นเขาชื่อว่า มิ่งกงฝ่า แล้วเวลาทำงานมาพอสมควร หลายปีมา สม่ควรแล้วเห็นว่า ขุนนางคนผู้นี้เป็นคน ซื่อสัตย์ต่อเราดี เราจัดการส่วยขอผู้หญิงมาแต่งงาน เออ แก ต้องการแต่งงานแล้วใช่ไหม เออ ครับผม ว่า เป็นอยู่ว่าเป็นภาษาไทยหรอก ครับผม แล้วจะหาผู้หญิงที่ชอบใจของเธอเนะ มีอยู่ที่ไหน เธอหาเจอหรือยัง ยังพระเจ้าคะ ยังไม่ได้เจอที่ไหนเลย แล้วพระเจ้าหวางตี้เห็นผู้หญิงคนหนึ่ง คู่ควรกับมิ่งกงฝ่า เห็นผู้หญิงคนนี้น่ารักดี น่าเอ็นดูดี เชื้อถ้อยฟังคำผู้เฒ่าผู้แก่ดี แล้วไป ส่วย ส่วยเขาก็ตกลง ตกงไอเค หรือว่า ไอเคด้วย

ไปสู่ขอแล้วก็หาวัน ฤกษ์ดียามดีของ ของเขาอะแหละ แต่งงานให้อยู่กินด้วยกัน แต่งงานให้เป็นขุนนางด้วยเนี่ย มิ่งกงฝ่าเนี่ย เขาเป็นขุนนาง ขุนคลังเป็นนายคลังก็ว่าได้ ทำงาน ซื่อสัตย์สุจริตไม่ทุจริตสักอย่างเดียว เงินทองก็ไหลมาเทมา เงินภาษีอากรเข้ามาในวังหลวงเท่าไร จ่ายอะไรเท่าไรอย่างนี้ ซื่อสัตย์สุจริตดี ทกบาททกสตางค์ไม่ให้เสียไปไหนละ อืม พระเจ้าหลวงตื้อก็ไว้เนื้อเชื่อใจมาก อ้า

ไม่กินเล็กกินน้อย เงินหลวงไม่ให้ขาดเงินราษฎรไม่ให้เสีย อะเฮอะ ซื่อสัตย์จริงๆ ครั้นแต่งงานมาแล้วบุตรรอดไป แต่งงาน มาแล้วก็ ก็ตั้งท้องละ ตั้งท้องธรรมดา คลอดบุตรออกมาคน แรก ก็ให้พระเจ้าหลวงตื้อเป็นคนตั้งชื่อให้ เออ ได้ลูกผู้ชาย ดีใจจังเว้ย ดีใจด้วย เอออย่างนี้ก็แล้วกันชื่อว่า จุก จุกฝ่า ชื่อ จุกฝ่า

ก็รักเด็กนั้นเหมือนกันนะ พระเจ้าหลวงตื้อรักเด็กอยู่ แต่ เด็กไม่เอาไหนเลย ไม่ตั้งใจเล่าเรียนศึกษาอะไรเลย มีแต่เล่นๆ ไปอย่างนั้นแหละ ตามเรื่องตามราวของเด็กสมัยเก่า ไม่สนใจใน การศึกษาใดๆ ทั้งนั้น ต่อมาก็มาได้ลูกอีกคนหนึ่งชื่อ ฉิ้นฝ่า จุกฝ่าและฉิ้นฝ่า ๒ พี่น้องเพื่อนโตมาด้วยกัน และก็เป็นคนเก ไม่ได้เป็นคนตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอะไร หาแต่ความสนุกสนาน อย่างอื่นไป ใ้อ้จุกฝ่ากับใ้อ้ฉิ้นฝ่าเนี่ย ก็โตขึ้นมาอีกสักหน้อย ๔ ปี ๕ ปีมาแล้วก็เลยได้ลูกคนหนึ่งอีก คนสุดท้อง คนสุดท้อง เอา ๓ คนก็พอดินะ ธรรมดาเมืองจีนเขาเป็นอย่างนั้น เขาคุม กันไว้ เขาไม่ให้เกิดมาก เกิด ๓ คนนี้ก็พอแล้ว ออกมาคนสุดท้อง ชื่อว่า จิวหลั่น เออ

แต่ว่า จิวหลั่นเนี่ย อยู่ในคำสั่งสอนของพ่อ พ่อสอน อะไรๆ จิวหลั่นก็จำได้ดีทุกอย่าง แล้วก็เป็นคนยอดกตัญญูอีกด้วย ไม่ ให้พ่อแม่ลำบากใจอย่างใด ทำการทำงานใดๆ ก็รับหมดทุกอย่าง งานบ้าน งานศพ งานส่วนรวม งานอะไร จิวหลั่นเป็นคนวิ่งเต้น ขวนขวายหา

แต่พอตีในสมัยนั้น พระเจ้าหลวงตื้อเป็นคนกำเริบทั้ง เรื่องอำนาจ เป็นผู้ยิ่งใหญ่ เออ ใช้อำนาจบาตรใหญ่ จะใช้งาน อะไรแกอย่างนั้น แกอย่างงี้ อ้า ให้แก่รับผิดชอบไป ขอรับกรรม พระเจ้าคะๆ ไปหมดแหละทุกอย่าง เออ พอลูกโตมาแล้วไปเป็น นั้น ที่ว่าลูกโตมากำลังน่ารัก น่าเอ็นดูทั้งผู้ชาย ๒ คน ผู้หญิง คนหนึ่ง น่ารักน่าเอ็นดูทั้งนั้น

ในสมัยนั้นพระเจ้าหลวงตื้อยุ่งยากกับการบ้านการเมือง มาก ไม่ได้ อ้า เอาใจใส่ลูก หลงแต่คนใช้คนสอยเท่าไร แกก็ ดุร้าย ดุร้าย ถ้าใครพุดผิดใจแล้วไล่ส่งเลย เออ ก็เห็นบทหนึ่ง บทที่ทำผิดนิดหน้อยไม่มากหรอก อืม พระเจ้าหลวงตื้อก็ดูด่าว่า ประจานต่างๆ นานา

ถ้าอย่างนั้น แกถ้ากรรมหรือว่าหม่อมฉัน อยู่ไม่ถูกใจของ พระองค์แล้ว จะขอลา พระเจ้าหลวงตื้อกำลังไม่โหอยู่ เธอ จะไปไหน ไปมันอย่างนั้นละแผ่นดินกว้างอยู่

ก็เลยตรัสออกมา ด่าออกมาเลย ถ้าเห็นว่าข้าเลี้ยงแก ไม่ได้ แกจะไปทางไหนก็เชิญ เชิญเลย เออ คน คนทั้งบ้าน ทั้งเมืองมันก็จะไม่มี ไม่มีเท่านี้หรอก เออ ก็คงเอามาใช้ได้หลาย คนอยู่ ก็เข้าใจว่า พระเจ้าหลวงตื้ออนุญาตลิสปะเนี่ย อนุญาตแล้ว จะไปไหนก็ไปตามใจ กลับมาบ้านปรึกษากับลูกกับเมีย เอ้ เรา จะไปอยู่ไหนดี เห็นมีพื้มีน่องอยู่ไกลๆ ไน่น อยู่บ้านนอกออกไปไน่น

ใกล้หน้าต่างหนึ่ง ทำเลดี ถ้าไปอยู่ที่นี้ ก็อาจจะตั้งหลักตั้งฐาน ตั้งเนื้อตั้งตัวได้ เออ ก็ลาพระเจ้าหลวงที่อยู่ละ ขอลาออกจากราชการ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ไม่ได้ช่วยพระองค์แล้ว

พระเจ้าหลวงที่อยู่หุดกิก อิม คิดหนักเหมือนกัน ก็ไล่ส่งเลย แกจะไปทางไหนก็ตามใจ เชิญเลย เออ เห็นว่าข้าเลี้ยงแกไม่ได้ แกเห็นว่าข้านี้ เป็นคนด้อยปัญญาหรือยังไง เลี้ยงแกไม่ได้ ก็ไม่เคยขาดเงินดาวน์เงินเดือน ให้ทุกเดือนนะ ก็โมโห ตรีศด้วย ความโมโห แกจะไปทางไหนก็ได้เลย

กลับมาบ้านก็พูดกับภรรยากับลูกๆ ว่าเราอยู่ไม่ได้แล้ว พระเจ้าหลวงที่อยู่ไม่โปรดเราแล้ว ไม่เมตตาเราแล้ว ไล่ ขับไล่ส่งเรา เอ้า มากลับมาบ้านก็แต่งของ เท่าที่มีแหละ ของที่ใช้จำเป็นๆ แต่งของใส่กระเป๋าใส่อะไรเรียบร้อยแล้วก็ออกเดินทาง ไปไหนแหละ หมูบ้านลิวฉี แกมีเครื่องญาติอยู่ที่นั่นบ้างอีกหน่อย ก็หนีไปแล้วบัดนี้ คนตกการตกงานเสียใจ มีเงินมีทองก็เล่นการพนัน เป็นการใหญ่ เล่นการ การพนันติดการพนัน เล่นไพ่เล่นโปกเล่นอะไร เล่นทุกอย่างละ กลุ้มใจ แก้กลุ้ม เล่นแก้กลุ้มไปอย่างจั้นแหละ มันก็หมดไป หมดไป เนื้อตัวหมดไป หมดไป เงินทองก็เก็บไม่ได้

อ้าวต่อมาหรือไง ภรรยาเลยมาขอร้อง พี่(มิ่งกงฝ่า)เอ๋ย เออ อาเฮีย (มิ่งกงฝ่า)เอ๋ย เรายังหนุ่มยังน้อยอยู่ เราควรจะต้องหลักตั้งฐานกัน ไปสับข้าว(แผ้วถาง)ป่าแห่งนี้ น้ำตก ภูเขา มันเป็นภูเขาวนรอบดีดี แล้วมีน้ำตกลงมาใกล้ๆ หมูบ้านลิวฉี อะเสียงดังสนั่นหวั่นไหวแหละ น้ำไม่อดไม่อยาก มีตลอดแล้งตลอดฝน ภรรยาขอร้องให้หยุดเที่ยว หยุดเล่นการพนัน ติดฝิ่นเฮโรอีนอะไรก็เลิกให้ได้ชะ เรามาตั้งหลักตั้งฐานกันแล้ว อ้าวอ้อ ไม่ต้อง

นั้นหรือ เออ เป็นขุนนางขนาดนี้แล้วจะปล่อยให้ตัวตายได้หรือ ไม่ตายหรือ เออ อะไรเอาแต่เล่นแต่กินแต่เที่ยว ติดผู้ญา ผู้หญิงอื่นก็เที่ยวและทะเล่ตุ้มเป๊ะไป หมดทุกอย่างละ เป็นแต่มาแก่ ขุนนาง เออ ภรรยาเสียใจว่าสามีไม่เอาใจ ตัวเองก็อุตส่าห์พยายาม ได้ยินว่าเมืองเจียงหนัน เมืองกังไส อะ มีพันธู์ใบชาอย่างดี ขอลาสามีไป ไปเมือง เมืองเจียงหนัน เมืองกังไสพูน(โน้น)ละ ไปสืบสาวหาพันธู์ใบชาอย่างดี ก็ได้ตามเป้า ได้ใบชาอย่างดีแล้ว ก็ใส่เป้ ข้ามภูข้ามเขามาจากเมืองเจียงหนัน เมืองกังไสพูน(โน้น)ละ

มาถึงบ้านแล้วก็ขึ้นไปในภูเขาแห่งนั้น ไปถางป่าปลูกใบชา ปลูกเท่านี้ไม่พอ ปลูกไปเรื่อยๆ ไม่มีที่ของใคร มันเป็นที่ว่างเปล่า ฉะๆ ไม่มีใครสนใจกับมัน ไอ้ เมียก็เป็นคนขยันดินะ เป็นคนขยัน ข้ามภูข้ามเขาไปแต่ละวัน ๒ วันก็ไป ให้เอาใบชามาอีก มาขยับขยายจนเต็มป่าแห่งนั้นนะหว่า ใบชากำลังงาม กำลังเก็บไปขายได้แล้ว ต้องปลูกก่อน เก็บใบชาได้ใส่ตะกร้า มาบ่มไว้ชะก่อนหรือยังไง นี่กรรมวิธีของเขา แล้วพอมันบ่มสุกแล้ว มันดีแล้ว ก็ไปเอามาใหม่ มาขยับขยายอยู่อย่างจั้นหลายเที่ยว ทำอยู่จนได้ใบชาตั้งกี่เอเคอร์(acre) หลายเอเคอร์(acre) เอเคอร์(acre)หนึ่ง

มันเป็นอะไรหนึ่งเปล่าฮิ อิม ไบชาทั้งามขึ้นมา เออ ขึ้นไปอยู่ไรไบชา
พูน(โน้น)ละ ภรรยาอยู่กับไบชาอยู่กับไรไบชา เหตุุนั้นว่ามัน มัน
ราคาดี ขยับขยายจนกว้างขวางจริงๆ

ต่อมาก็ และเมียนั้นแหละ ไล่ทำงานหนัก ไม่ได้พักไม่ได้
อ้า ขุนนางเมียขุนนางแต่ว่า เขาตงงานตงการแล้ว ไม่มีดาวน
เงินเดือน กินอย่างเก่าแล้วเนีย ไปขยับขยายไบชานั้นจนตัวเอง
ป่วย ป่วยเป็นโรคภัยประจำตัวมี เส้นโลหิตหรือโรคหัวใจว่ามัน
เป็นอยู่ในตัว ตัวก็เหลือองลงๆๆ กินข้าวก็ไม่ได้ กินน้ำก็ไม่ดี ผอม
นานๆ เข้าก็เลยตาย

พูดรวบรัดเอา ตาย ภรรยาตายเลยถึงค่อยตาสว่าง มิ่งกงฝ่า
ตาสว่าง โอ้ เราเสียภรรยาที่ดี อ้า เมียที่ดี เสียอย่างใหญ่หลวง
อย่างนี้เราจะเลิก เราจะเลิกจากการ เออ ทำไรไบชา อิม เราจะ
เลิกจากการเล่นการพนัน อะไรๆ ไม่เอา ไปสับข้าว(แผ้วถาง)ต่อ
ต่อฝีมือลายมือของภรรยา ให้ขยับขยายมากออก อ้า เพราะว่า
มันไบชาอย่างดี อย่างนี้ราคามันดี ไปขายที่ไหน เขาเอาหมด เขา
เหมาหมดในตลาด เนีย ทำงานหนัก ไม่ ไม่หวังตัวเอง ทำงาน
หนักทุกวันๆ เอาภรรยาไปฝังไว้โน้นละ ไปฝังฮวงจุ้ยไว้ไรไบชา
ถ้าเราไปไรไบชาที่ไหน เราก็จะได้ไป.. ไปไหว้ ไปจุดธูปเทียนให้
ภรรยา

ทำอยู่อย่างนั้นจนเป็นอาฉิน จนชินจนเคย อิม ผอมไม่
หวังสังขารตัวเองแล้ว บุกใหญ่เลย ให้ขยับขยายออกกว้างกว่า
เก่ามากมาย อิม เอาไปขายตลาดแต่ละที มีพระเจ้าหวังดีอยู่
ในเมืองนั้นแหละเป็นผู้อดหนุน ไม่รู้จักว่ามิ่งกงฝ่าเป็นเจ้าของไร
ไบชา ไม่รู้จัก เวลาบ้านเมืองเกิดเดือดร้อนมาถูกโก่งถูกกิน อะไรๆ
มาก็ถึงคิดถึงมิ่งกงฝ่าขึ้นมา ใช้ให้คนตามหามิ่งกงฝ่าให้กลับคืน

ไปทำราชการอย่างเก่า ให้หาไหนก็ไม่เจอ หาไหนก็ไม่เจอ ส่วน
ทางกันอยู่ก็ไม่รู้เรื่องราวใครเป็นใคร คือแกปล่อยเนื้อปล่อยตัว
หมด ขนคางยาวเพื่อย หนวดมี ขนคางมี แล้วก็เวลาจะไปเอา
ไบชาไปขาย เอางอบ เอางบ หมวกงอบ หมวกงอบของจีนนะ
หมวกของจีนนะ ไล่ที่เดียว ปกหน้าที่เดียวไปตลาด คนที่รู้จัก
กันเขาก็ไม่รู้จักรอก มีแต่อาแป๊ะ อาแป๊ะ เรียกแต่อาแป๊ะเอา
ไบชามาขาย อ้า ขายดิบขายดี ได้เงินได้ทองแล้วก็กลับคืนไป
ให้ลูก ลูกสาวกำลังจะแตกเนื้อสาวแล้วละ เป็นสาวแล้วลูกสาว
ลูกชายมันเก เขาเห็นว่าเป็นคนอันธพาล เขาเลยจับไปกักไปขัง
ในเมืองเจ้ันแหละ ไปกักขังไว้ กักกันไว้ คนอย่างนี้เอาไว้ไม่ได้
ต้องไปทรมาน อิม ไม่ได้มาเห็นพ่อเห็นแม่ตัวเอง แม่ตัวเองตาย
ก็ไม่เคยมาเห็น นั้นพ่อก็เสียสละความสุขส่วนตัว ออกดำเนิน
ชีวิตอันนั้นต่อไป จนว่าล้มป่วยลงปะเนี่ย เออ อ้า มิ่งกงฝ่า
ล้มป่วยลง หมอแพ้มก็ไม่ค่อยมี แถวนั้นไม่มีหมอดูแลรักษาอะไร
ให้ ล้มป่วยหนัก

วันหนึ่งก็เลย มาบอกหล่นอ้าย หล่น อ้า พ่อไม่มีอะไรให้
เจ้านะ ไม่มีอะไรให้เจ้า ก็เพราะอะไรถึงไม่มี เพราะไอ้ ๒ ตัวนั้น
นะมันมาไถพ่อ ไถอยู่เรื่อยๆ มีเงินมีทองมามันก็ไถเอาไป มันว่า
จำเป็น สำหรับเขาจริงๆ มันไถเอาไปกิน กินผืน กินกัญชา
ยาเสพติดไปเลยนะ มันไม่เอาไม่ได้ มาไถทุกเดือน มาไถน้องทุก
เดือน ไถน้องก็เก็บหอมรอมริบไว้ เก็บไว้ในไห(ถุงยาวใช้คาดเอว)
ในไห(ถุงยาวใช้คาดเอว)ในถุงนะ ใน อยู่นั้นนะ เงินนะ

วันหนึ่งจนถึงกับเตะน้องสาว ไม่ไหวหลาย มันหิวยาเสพติด
หรืออะไร เตะน้องสาวไปถูกท้อง จุกแอ้กๆๆๆ อย่าเลยพี่เอย
พี่ อย่ามาน้อง อย่าตีน้องเลย

ถ้าพี่จะเอามันก็อยู่ในไ้(ถุงยาวใช้คาดเอว)ละ เห็นเงินทอง อยู่ในไ้(ถุงยาวใช้คาดเอว)นั่นแหละ เนอะ ถ้ามันไม่เจ็บมันก็ไม่บอก มันต้องเจ็บอย่างจี้แหละจำไว้เนะ ที่หน้าทีหลังกูจะมาเอาใหม่ เออ พ่อเป็นถึงขุนนาง จะไม่มีเงินมีทอง มึงจะงกเอาไปตัวคนเดียวหรือ ว่าให้น้องเสียหายต่างๆ นานา ไม่ใช่ เออ น้องได้เก็บหอมรอมริบไว้ให้เนะ พอถึงวันสารทผี ไปไหว้ผี ไปไหว้ เออ แม่ ก็จะได้เงินจำนวนนี้ เอาไปทำบุญให้ แม่บ้าง เออ ถ้าพี่จะเอาเงินจริงๆ ก็เอาไปได้เนะ แต่ว่าเอาไว้ให้น้องหน่อย พอวันสารทผีจะมาถึงแล้ว ไ้กลับวัน วันสารทผี อะ มันวันสารทจีน ไ้ไหว้เจ้า ไ้ไหว้ผู้มีพระคุณ อยู่ในไ้(ถุงยาวใช้คาดเอว)แหละ พ่อได้เจ็บแล้วก็ไม่ต้องบอกว่าอยู่ในไ้(ถุงยาวใช้คาดเอว) ให้เอามาเทออกจากไ้(ถุงยาวใช้คาดเอว)จากถุงเลย

มันเป็นเงินเหรียญ เงิน อ้า อีแปะ อะเงินเหรียญ เงินอะไร กำเอาๆ ใส่กระเป๋าละจำไว้เนะ เดือนหน้ากูจะมาเอาใหม่ อ้า โอ้ย พี่เอ๋ย น้องเลี้ยงชีวิตกับพ่อลำบากเหลือเกิน เก็บเงินเก็บทองไว้เท่าไร มีแต่พี่มาไ้เอาอย่างจี้ จำไว้เนะถึงวันขนมสารทผี กูจะมาเอาใหม่ เออ เก็บไว้ก็แล้วกัน ทำอยู่อย่างจี้

จนชินจนเคย วันหนึ่งไปสอนลูกสาว โอ้ ถ้าเขามีบุญวาสนาบารมี ได้เข้าในวังกับเขา ได้รู้จรรยา มารยาทบ้าง อ้า ใช้คำว่า เพคะๆ นำจำได้เพคะ ให้ตอบทั้งอย่างจี้ ถ้าไปเจอเจ้า เจอนาย เจอพระเจ้าแผ่นดิน ใช้คำว่า เพคะๆ จำไว้ดีๆ จรรยา มารยาทอะไร จำพ่อสอนหมดทุกอย่าง อืม

ต่อไปต่อมา หลั่นเอ๋ย หลั่นเอ๋ย เออ พ่อไม่มีอะไรให้เจ้า แล้วมีแต่ไร่ไ้ชาละ ไร่ไ้ชา ถ้ารักษามันก็จะได้ อ้า เป็นประโยชน์ต่อไป ขยายไ้ชาเท่านั้นก็พอแล้ว

(เคาะไม้ค้) ตึงๆตุตุตุตุตุตุตุตุ ตุ้งอยู่หรือ เออ

จำคำสอนของพ่อได้ จรรยา มารยาท คำพูด คำจาอะไร จำได้ พ่อบอกยังงั้นจำได้ดี ผู้หญิงมันใจ เอาใจใส่ เออ จำกิริยา มารยาทในรั้วในวัง ถ้ามีโอกาสได้เข้าไปในวังในหยั่งก็ต้องใช้คำพระ.. อืม ราชาศัพทให้ถูกต้อง

พอแล้ววันหนึ่ง อยากกินน้ำ หิวน้ำ หลั่นเอ๋ย อยากคอแห้ง หิวน้ำ หิวน้ำก็กินแล้วน้ำมีอยู่ เออ

เอา น้ำให้พ่อกิน กินกับยาด้วย กินไปแล้วสำลักน้ำ สำลักน้ำ กั๊ก กั๊ก กั๊ก กั๊ก กั๊ก ไปเลยนั่น ปกสิ้นเลย กั๊ก กั๊ก กั๊ก กั๊ก เพิ่น.. เพิ่นเลยบ่หายใจเลย ตายในคืนวันนั้น ตายแล้ว ก็เก็บ

ศพของพ่อไว้ที่เตียงนอนนั่นแหละ ฝนห่าใหญ่ตกลงมาอย่างหนักทีเดียว เสียงน้ำตกภูเขาต้งสนั่นหวั่นไหวทั้งบ้านทั้งเมือง จะไปบอกกล่าวพี่น้องทั้งหลาย ให้ทราบก็ไปไม่ได้ เพราะฝนมันแรง ถ้าไปก็ลุยน้ำไปละ เอาไว้ก่อนนะ อะ นอนเฝ้าเตียงอยู่ที่นั่นแหละ นอนเฝ้าศพเดี่ยว แอ สะอึกสะอื้นให้แล้ว ไม่รู้ใครจะไปหาพี่น้องทางไหนมาเป็นเพื่อนเป็นฝูง ก็ไม่มี

เพราะฝนมันตกหนัก น้ำตกภูเขาต้งสนั่นหวั่นไหว ได้ยินหมดทุกหลังคาเพิ่นละ มันน้ำท่วมขึ้นมาท่วมขึ้นมา นอนตะแคงไม่ไผ่หรือ(อะ)ไรนะ เตียงๆ ตะแคงไม่ไผ่ เอ้ ขาขึ้นพอดี ท่วมขึ้นมาท่วมขึ้นมาท่วมขึ้นมา เกือบพ่อจะได้นอนแช่น้ำพุ้น(โน้น)ละ ก็เลยเอ็น(เรียก)โฮอยู่กับตักพ่อแหละ ร้องไห้ก็เหนื่อยแล้ว อะไรก็เหนื่อยแล้ว พ่อทิ้งลูกไปจะอยู่ไหน ให้ลูกลำบากขนาดนี้ อืม

บัดนี้มัน อ้า แม่เฒ่าหยังหลัง แม่เฒ่าหยังหลังเป็นญาติห่างๆ เห็นพ่อตาย แม่ก็ตายไปแล้ว พ่อก็มาตายอีก หลั่นแอ้ย หลั่น ยายจะมาอยู่เป็นเพื่อนเอง เป็นเพื่อนเองหรือ อ้า ยายก็ไม่มีใครเท่าไรหรือ แต่ว่าสงสารหลั่น จิวหลั่น จิวหลั่น แอ้ย ไม่มีคนใดอาศัยได้จริงๆ ยายจะมาจัดการกับมันเอง แอ้ย ไปไปดูใบชากันยาย ขึ้นไปไร่ใบชา ที่เอาเตี้ย ที่เอาพ่อ ได้เอาแม่ไปฝังไว้ บัดนี้พ่อก็มาตายอีก บัดนี้จะขอเชิญ แอ้ย พี่น้องในบ้านนะ ทุกคนรักมึงงงฝ่าทุกคน ทุกคน เพราะแก เป็นคนเสียสละ มีอะไรก็แบ่งปันชาวบ้านชาวเมือง กินกันเหมื่อนกัน คราวเดียวกันเลยอย่างนั้นแหละ เลยบอกกับแม่เฒ่าหยังหลังว่า ยาย ยาย แม่แม่ทำไร่ใบชาไว้ อยู่พุ้น(โน้น)นะ ที่เอาแม่ไปฝังไว้ละ ไป ไปดูกันเถอะ ไปดูกันเถอะ ไปดูนั่นนะทรัพย์สมบัติมีอยู่แค่นั้นแหละ

ขึ้นไปไร่ใบชาไปเห็นตกใจเพราะมันกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา อ้า ไร่ใบชา ไม่ตายแล้วหลั่นแอ้ย ไม่ตายแล้ว จิวหลั่นแอ้ย แอ้ย ไม่ตายแล้ว

บัดนี้ยายจะจัดการกับมัน ยายก็ขยันขึ้นไร่ใบชาทุกวัน ทุกวัน อะ ใส่ตะกร้าลงมาบ่มไว้ เอามาบ่มไว้ เอามาบ่มซะก่อน ให้มันเหลืองซะก่อน จึงค่อยเอาไปขายได้ อืม ยายจะจัดการกับมันเอง แอ้ย ยายก็ไปไร่ใบชาทุกวัน ไปเก็บใบชาใส่ตะกร้าลงมา ๒ ตะกร้าใหญ่ๆ สะพายลงมา ยายก็แก่แล้วนะ ๖๐ กว่าหรือ ๕๐ กว่า ๖๐ กว่าแล้วยาย ยาย อ้า ขึ้นๆ ลงๆ นี๋ยายก็ป่วยอยู่วันหนึ่งไป เป็นไข้ตะครันตะครอ อืม ลูกขึ้นไม่ไหว ยายจะเอาใบชาไปขายไม่ไหวแล้ว

อิหลั่นแอ้ย ใบชาเสียตายมันนะ ๒ ตะกร้าขายได้ตั้งหลายตำลึง แอ้ย ตั้ง ๒ ตะกร้า ๓ ตะกร้านี้ขายได้หลายตำลึงนะ อ้า พุดไป โอ้ยไม่ยาก ไม่ยาก ยาย เราจะจัดการเอง จิวหลั่นจะจัดการเองกับมัน จะเอามันไปขายไม่ได้ ไม่ได้ ตัวแค้นนะ เป็นสาวเป็นนาง ไม่ปลอดภัย เดินทางไปไม่ปลอดภัยนะ อย่าเลย เสียช่างมันเถอะ ใบชา ๒ ตะกร้า ๓ ตะกร้านี้ไม่ต้องห่วงมันหรือ ไม่ฟังนะ จิวหลั่นเสียตายของ ก็เลยเข้าไปในห้องไปแต่งตัวเป็นอาตี แต่งตัวเป็นอาตี มีหนวด มีเครา แต่งปลอมๆ มีหนวด มีเครา เขียนคิ้ว อ้า แต่งดีๆ

แล้วก็ทาลิปสติค(lipstick เครื่องสำอางทาลิปปาก)ให้ มีปากแดงๆ ก็เข้ามาหาขายปะเนี่ย ยาย ยาย จำข้าพเจ้าได้ไหม ยาย เอ๊ะ อาตีมาจากไหนอะ เนอะ จำไม่ได้จริงๆ เหรอ พอมีหนวด มีเคราอย่างนี้ คนมีหนวด มีเคราอย่างนี้ไม่ค่อยมี บ้านเราไม่ค่อยมี อะ มองไปมองมา แอ้ย หลั่นนี่เอง

จิวหลันถ้าจะไปอย่างนี้ก็ยิ่งปลอดภัยอยู่ โอ้อย่างนี้ตบตาดายเอาใบชาไปขายได้ เออ แต่ระวังนะ ระวังนะ คนทุกวันนี้เชื่อไว้ใจไม่ได้ อ้า ถ้ามันรู้จักว่าเป็นผู้หญิง มันจะข่มเหงเต้ อ้า จะจับนั้นจัดการนะ อย่าปลอมแปลง อย่าเป็นเสียงผู้หญิงออกมา นะ เป็นอันตราย

ให้ไปขายที่บ้านนายหวาง ขายได้ราคาดี นายหวาง นายหวางนั้นนะ ก็เขาให้พระเจ้าหวางต้อนั้นแหละ แต่ว่าเขาเรียกชื่อสั้นๆ ว่านายหวาง นายหวางให้ราคาดี

ไปแล้วบัดนี้ไปแล้ว มีเกวียนเขาจะเข้าไปในตลาด ตลาดหมู่บ้านนั้นอยู่ใกล้ๆ วัง แกก็เดินทางไปเรื่อยๆ โอ้ย อะ โป๊กโป๊ก โป๊กโป๊ก ไปเรื่อยๆ แกวงกระดิ่งก็ดัง โป๊กโป๊ก ไปเหมือนกันนะ

อ้า บัดนี้จะกล่าวถึงอุ๋เหล็งกุมาร ในระยะเดียวกันนั้น อุ๋เหล็งกุมารอยากจะทำวประพาสป่า ขออนุญาตพระบิดา อยากจะไปเที่ยวประพาสป่า ชมนกชมไม้ ยิงนกตกปลาไปเรื่อยๆ ก็ติดอยู่กับเหย้า ฝากบ้านเฉยๆ ไม่เห็นอะไรเลย

ก็หมาเกวียนได้แล้ว ก็ขออาศัยไปแล้ว อาแป๊ะเอ้ย จะไปตลาดหรือ จะไปตลาดหรือ เออ ขออาศัยไปด้วยคนได้ไหม อ้อ ดิสิ อาตี ดิๆ อ้า ลุงก็ไม่มีใครเป็นเพื่อน ไปคนเดียว ไปกับวัวกับเกวียนนี้แหละไป เอามา เอามา เอาตะกร้าใบชาขึ้นมา เอาขึ้นไปมา เอาไป กระเถิบๆ เข้าไปใกล้ๆ อ้า เอ้ย อาแป๊ะผู้พี่ชายไปนะเอา เอา เอาเกวียนไปละ กระเถิบเข้ามาใกล้ๆ เอา อยากนั่งอยากนอน ก็นอนข้างหลังอะนะ อืม อาตีถ้าเมื่อยก็ อะ นั้นนะนอนได้ ไม่ ไม่รู้ตัวว่าเป็นผู้หญิงอะ อ้า อาแป๊ะคนนั้นก็ไม่ได้รู้จักว่าเป็นผู้หญิง เอ็น(เรียก)แต่ อาตี อาตี ซื่อๆ อืม ดิๆ เป็นเพื่อนกันไปดี เดินทางไป

บัดนี้จะกล่าวถึงพระเจ้าหวางต้อ อนุญาตให้อุ๋เหล็งกุมารไปเที่ยวประพาสป่าได้ ได้แต่งอาหารการกิน เสบียงอาหารการกินได้ ใส่ล้อและขนขึ้น ขึ้นภูเขาไป ก็แยกย้ายกันไป พอถึงที่นั่น ก็แยกย้ายกันไป เออ ไปคนละทิศละทาง เจ้าหน้าที่ไปทางหนึ่ง ได้หน้าแกงหรือได้ ปืนผาหน้าไม้ขึ้นไปด้วย ที่ยิงลิง ยิงค่าง ไปอย่างงั้นแหละ อ้า พบอะไรก็ยิงกันไปอย่างงั้นแหละ แต่ว่าเคราะห์ร้ายสิปะเนี่ย

เคราะห์ร้ายมาถึงแล้ว อุ๋เหล็งกุมารนะไปทางหนึ่ง เห็นน้ำมันไหลเป็น ทางลงมา ไหลพอรินๆ เปี้ยกๆ ไม่มากหรอก

ตามขานนั้นสอดไปตามป่านะ สอดไปตามป่า ป่า มันอวน (นำ)ลงมาน้ำไหล สอดเข้าไปตามองไปข้างบนนั่นละ มองดูลิงดูค่าง ดูนก มันมายังไง นกกว่า ทำอะไรมันมี อะ จะยิง จะยิงนกยิงลิง ยิงค่างก็เอา อะ สอดเข้าไป สอดเข้าไป

บัดนี้จะกล่าวถึงในห้วงน้ำแห่งนั้น มิงูเห่าดำ เห่าดำมันเป็น เป็นงูจงอางหนอ ตัวใหญ่เท่าแขนเท่าขาเนี่ย พอเห็นคนเดินสวบๆ ไปมันก็ยกคอกขึ้น ไปหมกอยู่ในป่า ยกคอกขึ้นอยู่ในป่า พอสวบมาได้จิ้งหะ มันก็เอาเลยปะเนี่ย กัดเอาที่หัวแม่เท้ากุมารเลย

เออ กัดหัวแม่เท้าเลือดออกเยอะ ก็ตัดคอมันไปแล้ว งูตัวนั้น
มันกัดแล้วตัดคอมันทิ้งไปตรงนั้น ตัดคอมันก็ตื่นเร่าๆ อยู่
ในป่าแหละงูตัวนั้น ป่านนี้ก็ เอ็น(เรียก) เรียกหาบริวารทั้งหลาย
ช่วยด้วย ช่วยด้วย เออ ช่วยด้วย ช่วยด้วย เสียงก็อ่อนลง อ่อนลง
เสียงอ่อนลง อ่อนลง

เอ้ นี่มันเป็นเสียงพระราชกุมารว่า ถูอะไรหนอ มาอน
กลิ้งแล้ว กลิ้งไปกลิ้งมาแล้ว พืชงูมันขึ้นเร็ว พืชงูมันขึ้นมาหา
หัวใจ ทำให้หัวใจเต้นไม่เป็นปกติแล้ว โอ้ย อย่างนี้ไม่ไหว พวกนั้น
อย่างนี้ไม่ไหว งูเห่าดำกัดอาการสาหัสอย่างนี้ ไม่ไหวหรอกเว้ย
เพื่อนแ่นะ เออ ถ้ามาตายอยู่ในป่าในเขา เขาก็จะหาว่าเราสังหาร
พระราชกุมาร เพื่อจะยึดราชบัลลังก์หรืออะไรต่อไปนะ พวกเรา
ไม่ได้ เตรียมตัว อ้า

ทำตะแคร่ขึ้นหาม เอางูไปด้วย ม้วนๆ งูใส่คานหามไป
เหมื่อนกันละ เพราะว่าพระเจ้าหวางตี้ เพื่อนจะไม่เชื่อว่าถูกงูกัด
จะมีโทษกับพวกเรา จะมีโทษละเจ้าหน้าทีพาเดินป่าอะออกไป
แล้วไปถึงหนทางเกวียนพอดิ ทางเกวียนมาจากหมู่บ้านลี้ฉินะ

โป๊กเป๊ก โป๊กเป๊กมาเลย เขากำลังไปโค้งคำนับ ข้าแต่ลุง
ขออาศัยไปด้วยเถอะ ชายเคราะห์ร้าย คนหนึ่งเขาถูกงูเห่าดำกัด
อาการสาหัส เลือดออกตามไรฟัน ออกตามจมูก เลือดโลหิต
แตกหรือยังงี้ก็ อาการสาหัสไม่รู้เนื้อรู้ตัว หามออกไป ไปล้อง
อยู่หนทาง หนทางเกวียนมาที่นี้แหละ เอาพักไว้ในนั้น ลักหน้อย
ก็มากันจริงๆ เกวียน เกวียนใบชาของชีวหลั่น อาตี อาตีปลอม
นะ อ้า

เขาก็เข้ามาโค้งคำนับ ข้าแต่อาแป๊ะหรือลุง ข้าแต่ลุงเอ้ย
กรุณาหน้อยเถอะ ให้เอาคนป่วยเข้าไปในเมืองหน้อย เพราะว่า
ถูกงูเห่าดำกัดอาการสาหัสสาครรจ์ เลือดออกตามไรฟันเป็นอย่างนี้
ชีวหลั่นก็ ปรีक्षाชีวหลั่นว่ายังงี้ นี่เขาเข้ามาหรือเขาอาศัยมา
คนหนึ่ง เขายายใบชา

ใน ในเรื่องราว นั้น มีเสียงดังขึ้นที่ชีวหลั่น หลั่นเอ้ย ถ้า
งูกัด ถ้าอสรพิษทั้งหลายกัด อาการสาหัสสาครรจ์ ไม่ยากหรอก
เคี้ยวๆ ใบชา เคี้ยว เคี้ยว เคี้ยวแล้วก็เอามาปะที่แผล ปะติด
แผลแล้วก็เอาผ้าพันไว้ แล้วก็ค่อยดุดออกมา ดุดออกมาหรอก
มันดุดเอาพิษออกมา ชีวหลั่นก็ระลึกได้ พอสังไว้ว่าอย่างนี้ ใบชา
ขนาดนี้ เตี้ยพูดสั่ง เอาใบชาแก้มันซะก่อน เออ พอได้คบใบชา
เท่านั้นแหละ มัดเท่านั้นแหละ เซา(หยุด)แล้ว เซา(หยุด)ปวด
แล้ว เลือดออกตามขุม ตามขนก็ ตาม ตามไรฟันก็หยุด

เอ้ ลืมตาเม่า(ลืมตาโพลง) มองซ้าย มองขวา ใครหนอ
ใครหนอมาช่วยเรา ใครหนอ มองไปเห็นอาตี อาตีปลอม อาตีมี
หนวดปลอมๆ นั่งอยู่นั้นแหละ หัวเราะ เออ ถ้าเป็นผู้หญิงอะ
มันก็จะดีนะ เราก็ยังไม่ได้ แต่งงานอะไร ถ้าเป็นผู้หญิงอะ หน้าตา
อย่างนี้ หน้าตาเหมือนผู้หญิงด้วย เออ ไปถึงบ้านนี้ ไปให้

พระบิดาไปสู่ขอ มาเป็นลูกสะใภ้หลวงก็ดีนะ ถ้าเป็นผู้หญิงนะ พุดไปแล้วก็ขำขันตัวเอง หัวเราะ ฮ่าๆๆ ขึ้น อ้า ขำขันตัวเอง อ้อ ชีวิตหลันก็อ้าว ยังไม่หายป่วยเลยนี้ หัวเราะได้ยังไงนี้ เปล่าๆๆ นึกขำขันบางเรื่องบางอย่างก็เลยหัวเราะออกมาได้นี่ละ พืช พืชงูเป็นยังไง หายแล้ว หายปวดแล้ว หายปวดแล้ว รู้สึกตัวแล้ว ชาก็รู้สึกตัวแล้ว

อ้า ถ้าอย่างงั้น จอดเกวียนสักหน่อยนะ จอดเกวียนสักหน่อย แล้วๆ จะๆๆ ประกอบยา ประกอบยาชื่อว่าขงน้ำชา แก่ๆ ขงอะ มีเครื่องขงน้ำชาไปด้วย อะ คนเดินป่ามีเครื่องต้ม น้ำร้อนน้ำชาหมด เต่าฟู่เต่าฟู่มีหมดทุกอย่างอะ ติดเต่าฟู่ ขึ้นแล้ว ก็ต้มน้ำเดือดแล้ว ก็เอาใบชาใส่ลงไป แก่ๆ พอมันเดือด ออกดีแล้ว ปลอดภัยให้มันเย็นสักหน่อย เอารินใส่ถ้วย เทใส่ถ้วย ใส่แก้ว แก้วก็มีแต่แก้วลายคราม เอ้ ไม่ใช่ บ้านนอกแล้ว แก้วลายครามอย่างนี้ เนี่ยแก้วในวังในเวียงเพิ่นใช้กันนี้ เอ้าๆ เอาไว้กิน กินยาแล้วก็ประกอบยา เอาน้ำชานี้กินก่อน ถ้าเอาไปใส่ปากให้กลืนก็บ ก็บ กลืนนะมันใบชาอร่อยนั่นนะ มันอร่อยใบชา ก็บๆ ก็บลงไป ท้องลั่นโกรก ท้องลั่นได้ยินเสียง คนอยู่ข้างนอก ท้องลั่นโกรกเธอ เอ้อม(เธอ) โอ้ก็ออกมาอะ ถ่มน้ำลายดู ก็ไม่มีเลือด ไม่มีอะไรแล้วปะเนี่ย ท้องลั่นโกรก เอ้อม(เธอ) โอ้ก็ หรือว่าเธอ โอ้ก็ ออกลม ไล่ลมออกมา

ถ้าพุดไปเราพุดให้หมดจด ก็ตุดออกมา ปืด ปืด (หลวงพ่อบันตี ญาณวโร หัวเราะ) ตุดก็ออก เอ้อม(เธอ) ก็เอ้อม(เธอ) แจ้งวาบ ขึ้นมาในตา สบายใจแล้ว เออ ถ้าเจอด้วยพืชงูหายไปแล้ว ไม่มีแล้ว มองดูหน้าดูตา ก็เห็นหัวเราะอยู่ เป็นยังไง ฉันทหายแล้ว หายตั้งแต่ถ้วยใบชา ใบชาแก้วที่แรกแล้ว กลืนลงไป มันวาบ

ลงไป ลม อ้า เลยเธอออกมา เออ ตุดปืดออกมา สบาย สว่าง อี้ม ดี จอด เกวียนก่อน จอดเกวียน กินข้าวกลางวันกันที่นี้แหละ กินข้าวกลางวันกันที่นี้ เออ แล้วปล่อยให้ เออ ทั้ง ๒ คนคุยกัน หมอ หมอใบชานะ ขงชาให้กินนะ

คุยกันอยู่ในนั้นแหละ คุยกันถูกคอกัน อ้า ถ้าหากว่าเรา ไปถึงเมืองแล้ว จะทูลให้พระบิดารับเอาตีคนนี้ไว้เป็นผู้ติดตามเรา ไปไหน ไปไหนคนนี้ติดตามเราไป ไปในทุกหน ทุกแห่ง แล้ว หัวเราะอีกครั้งหนึ่ง เออ แต่ว่ามันหน้าตัวเมีย ตัวเมียนะ ถ้าหากเป็นผู้หญิงจะทำยังไง โอ้ย ดีมาก ถ้าหากผู้หญิงจะสู้ขอ ให้พระบิดาสู่ขอเขามาเป็นลูกสะใภ้หลวงเลย จะถูกใจมาก เพราะเขามีบุญคุณต่อเรา เราก็ต้องตอบแทนบุญคุณเขา เรามีพระบิดา ฉะๆ หากไม่ ไม่มีคนช่วยเหลือ เราก็ตายแน่นอน งูเห่าดำมัน ตายทั้งนั้นแหละไม่มีเหลือ นี่เขามาช่วยเราให้มีชีวิตรอดอย่างนี้ จะเอาเขาเป็นมหาดเล็กติดตามเราไปไหนไปได้ แต่ว่าหน้าตามัน เป็นเหมือนผู้หญิง แอ้ เนี่ยมีหนวดมีเคราจุ่มๆ จุ่มๆ เนี่ยแก่กว่าเรา หนวดเครา (เสียงหัวเราะหลวงพ่อบันตี ญาณวโร) เออ ก็ได้ อย่างว่าจริงๆ ปะนี้ ชีวิตหลันถามหาบ้านนายหวางอยู่ที่ไหน ยายสั่งว่าให้ไปขายให้บ้านนายหวาง

เอ้ ชะรอยก็ เจ้าหน้าที่แต่งตัวใหม่ เจ้าหน้าที่พาเดินป่า แต่งตัวใหม่ เป็นยศทหารนายพันนายพลนั่นละ ติดตามไปเข้ามาโค้งคำนับ ชีวิตหลันนั่งอยู่ม้าหินโค้งคำนับ จะไปไหนเนี่ย จะไปขายใบชา ยายสั่งว่าให้ไปขายที่บ้านนายหวางได้ราคาดี เออ เอ้ รู้จักบ้านนายหวางไหม ทำนทั้งหลายรู้จักไหม รู้ รู้ รู้ทีเดียวละไปกับพวกข้าพเจ้า ไปหาบ้านนายหวางเองนะ คนหนึ่งก็ฉวยได้ ตะกร้าใบชาใส่ข้างนี้ ทั้ง ๒ ข้าง คนหนึ่งก็ถือกระบี่เดินหน้า

นายพลเดินหน้า นำทางข้ามสะพานไป สะพานน้อยๆ ข้ามสะพาน
ไปแล้วก็เห็นกำแพงใหญ่ เอ้ กำแพงอย่างนี้ ก็เห็นแต่ในวังเวียง
ในวังกำแพงอย่างนี้ นั่นนะ หรือว่านายหวาง นายหวางเนี้ยมัน
จะสำคัญอยู่

ยายไม่รู้จัก เชื่อว่านายหวางให้ราคาดี อืม พอข้ามกำแพง
ไปแล้ว ก็ ก็ตกใจละปะเนี่ย ไปเห็นกำแพงเหล็กกล้า กำแพง
เหล็กกล้า รั้วเหล็กกล้า อีกชั้นหนึ่ง ทหารทั้งหลายเคารพเสนาบดี
กับรัฐมนตรีที่ตามไปละ เคารพชิดเท้าวูบวับ วูบวับ จี๊วหลั่นก็
ร้องวูดขึ้นมาแล้วปะ โอ๊ย จะเอาฉันไปไหน จะเอาฉันไปไหน อ้า

ข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าไปหรอก ในวังนั่นนะ นั่นละนายหวาง
นายหวางอยู่บ้านหลังนี้แหละ อยู่วังนี้แหละ เอ้อ จะพาไปหา
นายหวางให้เอง อ้า อย่าลืมนะ ถ้าไปถึงบ้านนายหวางแล้ว
นายหวางอาจจะได้ให้รางวัลพิเศษ พระราชบุตรของท่านหายไป
จากโรคภัยไข้เจ็บ พิษงูร้ายหายขาด เดินได้สบาย เอาละก็สะพาน
ตะกร้าเข้าไปลิ่วละปะเนี่ย

แต่ตัวอุ้งหลังกุมาร ไปแต่งยศมกุฎกุมารเต็มยศเลย เออ
วิ้งเต็บบ๊อบๆ มาเห็นงอแงๆ แย่งใบชา อ้า แย่งตะกร้าใบชา ฉันไม่
เข้าไปนะ ไม่เข้าไป ฉันกลัวตาย กลัวพระราชอาญาจะมาตักถึง
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าไปหรอกนั่นนะ ให้ข้าพเจ้าคืนที่นี้เถอะ
สักหน่อยอยู่หลัง กุมารก็วิ้ง แย่งใบชาเขา วิ้งเต็บบ๊อบๆ ขึ้นมา วิ้ง
ได้แล้ว มาเห็นกำลังแย่งใบชาทัน

เอ๊ย หลั่นเอ๊ย หลั่น เธอไม่ต้องกลัวใดๆ ทั้งนั้นนะ
นายหวาง นายหวางที่เธอถามหาเนี่ย คือพระเจ้าหวางต้อนั้น
แหละ พระเจ้าหวางต้อนั้นเป็นพระบิดาของตนเอง ก็เลยมีคำ
คะเยาะกันมาหน่อยหนึ่ง คนต่อแهل คนต่อแهلโกหก อ้าว ใคร
ต่อแهلใคร เธอก็ต่อแهلฉันเหมือนกัน เชื้อ เออ เธอต่อแهل
ฉันก็ยิ่งไปกว่านั้นอีก มีหนวดมีเคราอย่างนั้นนะ

เอาละไปพระบิดานั่งคอยอยู่ พระบิดานั่งคอยอยู่ พระบิดา
เป็นคนสู้ขอให้เตี้ยของแก่นะ เตี้ยของคูนนะ แต่งงานกับแม่ของ
ฉันเองนะ เพราะฉะนั้นจึงได้ลูกเกิดมา ผู้ชาย ๒ คน ผู้หญิงคนหนึ่ง
เธอก็คงเป็น คนหนึ่งในจำนวนนั้นเหมือนกัน ใครต่อแهلใคร
เอาละพอ อะ ไปก็ไป เลยตามเข้าไป ตามเข้าไป อุ้งหลังกุมารนำ
หน้าเองไป

ไปถึงพระบิดา ถวายบังคม พระบิดาแล้วหมอบๆ หมอบ
ที่ใกล้ๆ พระบิดา พระเจ้าหวางต้อนั้นกำหนดยุบยับๆ ขึ้นมา เอ้
แม่ของมัน อาตาคันนี้ แม่ของมัน เราไปสู้ขอให้มึงงงง่าได้
แต่งงานกัน มันได้ลูก ลูกผู้ชาย ๒ คนได้ผู้หญิงคนหนึ่ง คงจะ
เป็นผู้หญิงคนนี้แหละมั้ง เป็นผู้หญิงแต่ว่าแต่งตัว มันปลอมมา
เออ พระเจ้าหวางต้อนั้นก็ดีใจมาก พอเห็นลูกของบริวารเก่ามา
อย่างงี้ ทั้งได้ช่วยลูกเราอีกด้วย

อย่างงี้ก็เลยตรัสถาม สงสัยขึ้นมา พุดขอถามปัญหาหลัก
คำ ๒ คำเถอะ เธอจะตอบได้ไหม
ได้เพคะ

เนาะพุดก็พุดเป็นเนี้ย เดียวนี้จะถามว่า เจ้าเป็นชาย หรือ
เป็นผู้หญิงแน่นอนเฮอะ ให้ตอบคำเดียว ไม่ต้องต่อวน เธอเป็น
ผู้ชายหรือเป็นผู้หญิงแน่นอนนะ

เป็น เป็นหญิงเพคะ

ก็บอกแล้วตั้งแต่เจอใบหน้าเธอก็แรก มันเหมือนกับแม่
ของเธอ สมัยที่เราไปสู้ขอให้แต่งงานกันกับมึงกงฝ่า หน้าตา
เหมือนกันกับเธอนี้แหละ อืม แต่ดี แกไม่ปดข้า แล้วขอถามอีก
สักปัญหาหนึ่ง เป็น ๒ ใจความ เจ้ามีคู่มั้นหรือว่ามีสามีแล้ว
หรือยัง เออ ทั้ง ๒ นี้แหละ ถ้ามีก็บอกว่ามี ถ้าไม่มีก็บอกว่ายัง
เท่านี้ก็พอแล้ว มันปัญหาที่ถามนะ ให้ตอบข้อเดียวตอบคำเดียว
ยังก็บอกว่ายัง มีก็บอกว่ามี เท่านี้ก็พอแล้ว

เออ ยังเพคะ ยังไม่มีคู่มั้น ยังไม่มีสามี เป็นโสด เลี้ยงพ่อ
เลี้ยงอาเตี้ย เลี้ยงแม่ อยู่กับยายแก่คนหนึ่งมาเป็นเพื่อน

๒๒ ฟ้าเทพ ๒๕๕๖

ตบพระหัตถ์ขึ้น พระเจ้าหวางต้อตบพระหัตถ์หรือตบมือนะ
ปู้บจุกจุกจุก ดีมาก เจ้าไม่ปดข้า ดีมาก เจ้าปดอื่นปดได้ แต่ว่า
ขารู้เชื้อสายของเธอ อ้า ฉันไปสู้ขอแม่ของเธอมาให้มึงกงฝ่าขุนนาง
ของข้าเอง ไปตกลงแต่งงานกันให้ แต่งแต่ปีนั้น พ.ศ.นั้น พ.ศ.นั้น
เจ้าเป็นลูกสุดท้อง เป็นผู้หญิง แอ้ เหมาะเท่าเดียว

เออละ เอลูกของข้าไปพักบ้านพัก บ้านรับรองแขกบ้าน
แขกเมือง แขกอื่นไม่ค่อยได้พักหรอก พ่อค้าพ่อขายไม่ค่อยได้
พัก มีแต่ข้าราชการมาล่ะก็ได้พัก บ้านพักหลวงแห่งนั้น ก็เอาไปเลย

ไอ้ย ลืมไป ลืมไป ตะกร้า ไอ้จุกจุก ใบชาของเธอ ก็ตะกร้าเนี้ย
๒ ๓ ตะกร้าเนี้ย เธอจะขายเท่าไร ถวายเพคะ ไม่ขาย ถวาย
ไม่ได้ ไม่ได้ ประเดี๋ยวคนอื่นเขาไม่รู้ เขาจะหาว่าพระราช
ริตนาทาเร็นไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน มีแต่ยึดเอายึดเอาหมด เขาก็จะ
หาว่าพระราชขี้ โลก ไม่ดีหรอก เอ้า ไปเอาเงินของข้ามา อยู่ใน
คลังของข้าล่ะ อยู่ในตู้ของข้าส่วนตัว ส่วนตัว ไม่ใช่เงินของคลัง
ของรัฐบาลหรอก เอามา ๔,๐๐๐ ตำลึงนะ เอามา ๔,๐๐๐ ตำลึงนะ
อย่าให้ขาด พวกนั้นก็ไปนับเอาเงินมา ๔,๐๐๐ ตำลึงมายกให้
จิวหลั่น นี่ค่าใบชาของเธอนะ เธอมาขายใบชา เธอก็ต้องได้ราคา
หน้อย ไม่เป็นไรของข้าเอง ไม่ใช่ของรัฐบาล ได้เงิน ๔,๐๐๐ ก็
เก็บใส่กระเป๋าน้อยๆ ของตัวเองหิ้วเข้าไป ไอ้โฮ เพราะฉะนั้น นี่
เรียกความว่าไปขายที่บ้านนายหวางได้ราคาดีที่สดนั้นล่ะ อืม
เป็นความจริงออกมาแล้วอย่างงี้ ทำยังไง เออละเลยแต่งสิ่ง สิ่ง
ข้าราชการทั้งหลาย ให้ไปจัดบ้านรับขันหมากหลวงนะ เราจะไป
สู้ขอเจ้าของใบชานี้ เขาเป็นผู้หญิงให้กับอู่เหล็งกุมาร

ยังไม่ได้แต่งงาน เขาเกิดปีเดียวกัน ประชาชนก็ตอบว่าไง
ประชาชนก็ เป็นพระมหากษัตริย์คุณอย่างล้นเหลือพระเจ้าคะ

ที่พระองค์สังเคราะห์คนยากคนจนอย่างนี้ ไม่เป็นไรหรอก พ่อของเขานะ เตี่ยของเขานะ เป็นขุนนางของข้าเอง ข้าจัดการ แต่งงานให้พ่อเขาเอง สู้ขอแม่เขาให้กับ อ้า มิ่งกงฝ่าที่เป็นขุนนางของข้า ข้าตามหาเขาแทบจะพลิกแผ่นดินก็ไม่เจอ ไปบ้านลินฉี่นี้ก็ไป แต่ว่าไม่ ไม่เห็นสักที เห็นแต่อาแป๊ะแก่ๆ สะพายตะกร้าใบชา ใส่หมวกงอบ ใส่หมวกงอบๆ บังหน้าหมวดเครารุงรัง มีเท่านั้นละ คงจะเป็นอาแป๊ะนั่นแหละ ถ้ามให้ละเอียด ว่าตายทั้งคู่แล้ว แม่ตายก่อน พ่อตายทีหลัง พวกนี้สร้างไรใบชาได้กว้างใหญ่โต เอามาขายเลี้ยงชีพได้ดี เพราะฉะนั้น สิ่งพิเศษให้เจ้าหน้าที่ ผู้จัดการสถานที่ต้อนรับชั้น ชั้นหมากหลวง เราจะนำไปเอง

เราจะนำชั้นหมากหลวงไปขอ ไปขอกับแม่เฒ่าหยู่หลั่ง พ่อเขาตายแล้ว แม่เขาตายก่อน จะขอกับแม่เฒ่าหยู่หลั่งให้ยายเฒ่าหยู่หลั่งเป็นสักขีพยานให้ อ้า เราจะแต่งงานให้ลูกชายของข้า เขาไม่ใช่แค่เป็นอาตี๋ธรรมดา เขา เขาเป็นผู้หญิงร้อยเปอร์เซ็นต์ ใครไม่ซึกไม่ถาม เขาไม่รู้หรอก เรารู้เค้าหน้า ผมเฒ่าหมด หน้าตา คิ้วคางอะไรรู้ มันเหมือนแม่มัน ก็เลยทักว่า เจ้าเป็นหญิงหรือเจ้าเป็นชาย ตอบ ๒ ข้อนี้ตอบ มีคู้หมั้นหรือยังมีครอบครัวหรือยัง ยังเพคะ เออ เจ้าเป็นหญิงหรือเจ้าเป็นชาย ถ้าไม่ตอบก็ ไม่อาจ ไม่ปิดอีกล่ะ เป็นหญิงเพคะ เออ ดีมาก เจ้าไม่ปิดข้า เจ้าปิดคนอื่นปิดได้แต่ข้ารู้ รู้ตั้งแต่แต่งงานให้กัน ให้พ่อเจ้าแม่เจ้านะ อ้า เจ้าก็จะแต่งงาน ดีมาก ให้เจ้าหน้าทีเดินทางไปก่อน ไปจัดสถานที่ต้อนรับชั้นหมากหลวง เราจะเอาชั้นหมากหลวง ไปขอชั่วคราวกับแม่เฒ่าหยู่หลั่ง พ่อก็ตายแล้ว แม่ก็ตายแล้ว ผู้เลี้ยงดูอยู่ แม่เฒ่าหยู่หลั่ง ไปขอกับเขา

แต่ก่อนจะไปขอจะ ให้ไปจัดสถานที่ไหว้ศพของมิ่งกงฝ่าด้วย ทั้งสามภรรยาเขาไปฝังใกล้ๆ กัน ขึ้นไปแล้วก็ พระเจ้าหวังตื้อก็ลงจากข้าง เอาข้างไว้ข้างล่าง ขึ้นไปภูเขาไม่ได้ เอาข้างพระที่นั่งเพิ่นนะ เอาไว้ข้างล่างให้มันกินหญ้าอยู่นี่ กินอาหารอยู่นี่ ไปขึ้นไป

มิ่งกงฝ่าผู้ซื่อสัตย์แก่ข้ามาโดยตลอด เดียวนี้เรามาวันนี้ มาเพื่อมาขอขมาโทษ ท่านมิ่งกงฝ่าขุนนางผู้ซื่อสัตย์ มาคารวะศพของขุนนางของข้า แล้วก็บอกเสียด้วยว่าจะมาลู่ขอชั่วคราวไป เป็นลูกสะใภ้หลวงอีกด้วย เขาช่วยชีวิตลูกของข้าให้ปลอดภัยจากพิษสัตว์ร้าย งูเห่าดำกัดอาการสาหัสสาครรจ์ จนเลือดออกตามขุมขน ออกตามไรฟัน เลือดออกไกลहितแตกหรือยังงัย เขามาประคบยาให้ หยุดเลย เลือดออกมาหยุดเลย แล้วก็ลืมหามอง

หน้ากัน เอ้ คนคนนี้ มันเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายหากเขาเป็นหญิง
ดีมาก เราจะให้พระบิดาสู่ขอมาเป็นลูกสะใภ้หลวงเลย ถ้าเป็น
ชายก็จะให้พระบิดาแต่งงานตั้งเขา เป็นขุนนางติดตามกับลูกของเรา
ไปทุกหนทุกแห่งไปเที่ยวไหน ไปด้วยกัน อย่างนี้ มันเป็น
อย่างงั้นเรื่องราวมันนะ ในที่สุดก็ไปจริงๆ ละ พอบ้านรับรอง
ขันหมากหลวงเสร็จแล้ว ไปแล้วบัดนี้นะ นำขันหมากหลวงด้วย
ขบวนช้าง ด้วยขบวนม้า เป็นหลายร้อย อืม คนติดตามไปมากมาย
ให้เห็นเหตุการณ์แล้วก็ ไปสู่ขอ ลงจากภูเขามา

มาสู่ขอ ทำพิธีสู่ขอลูกสะใภ้เอาขันหมากหลวงไป ขอ
ขมาโทษแม่เฒ่าหยู่หลังด้วย แม่เฒ่าหยู่หลังจะจัดการทีหลังไม่
ได้หรอก ไม่ได้หรอก ขอให้แต่งงานอันนี้มันเสร็จไปซะก่อน อืม
ก็ไม่ว่าอะไร ชิวหลั่นก็ไม่ว่าอะไรกลับมา กลับมาชาวบ้านชาวเมือง
ก็แห่กันมา อ้า หมู่บ้านลั่นฉิ่งก็มาหมดมาส่งชิวหลั่น เจ้าหวังดีจะ
ขอชิวหลั่นเป็นลูกสะใภ้หลวง ถ้าจะมาวางขันดอกไม้ให้แม่เฒ่า
หยู่หลัง แม่เฒ่าหยู่หลังก็ร้อง โอ้ย หลั่น ทำไมเจ้าเป็น
อย่างงี้ เพิ่นละ นึกว่าอาญาจะถึงเราแล้ว แต่จริงๆ ก็ได้ขันดอกไม้
เป็นดอง เป็นค่าดองแต่งงานชิวหลั่นกับอู่เหล็งกุมาร ที่ถูกงูเห่า
ดังกัดอาการสาหัสนะ

พอกลับมาถึงประตูเมือง เขาไม่ให้ประชาชนเข้าเมือง
เข้าได้แต่เจ้าหน้าที่ ขอประทานโอกาสพระเจ้าคะ ขอโอกาส เรื่อง
อะไร ขอพูดกับประชาชนสักหน่อย ประชาชนพี่น้องทั้งหลาย
เลี้ยงดูเราตั้งแต่เรามาอยู่อาศัย ดูแลช่วยเหลือกิจการสร้าง
บ้านสร้างอะไรให้อยู่ ขออนุญาต เอ้า เธอจะทำยังไงจงทำเถอะ
เออ ข้าพเจ้าหวังดี ทำได้เลย ยังไม่แก่(นาน)เท่าไรหรอก

พี่น้องทั้งหลาย ฉันทนร้อนมาพึงเย็น พี่น้องทั้งหลายให้
ความช่วยเหลือ สร้างบ้านสร้างอะไรให้อยู่ เออ นี่อันหนึ่ง บุญคุณ
อันนั้นเราไม่ลืม บัดนี้ข้าพเจ้าจะตอบแทนบุญคุณท่านทั้งหลายอีก
ข้าพเจ้าขายใบชาได้สดๆ ร้อนๆ ๔,๐๐๐ ตำลึงเนี่ย จะแจกให้
พี่น้องทุกคนครบถ้วน ให้ไปทำไร่ไถนา ขยายออกให้เต็มบ้าน
เต็มเมืองเลย ฉันทจะได้ดิบได้ดีก็เพราะใบชา เพราะฉะนั้นให้
เป็นที่ระลึกให้เป็นอนุสรณ์ ให้พี่น้องจงขยับขยายใบชาในไร่นั้นให้ทั่ว
ทุกคนครบถ้วน ก็จะมีประโยชน์ต่อประชาชนมาก

พระเจ้าหวังดี แฮม ผู้หญิงคนนี้สมควรแท้ๆ เว้ย ดูลิ
มันขายใบชาได้ ๔,๐๐๐ ตำลึง เออ มันแจกพี่น้องหมด อ้า แจก
หมดทุกคนเร็วอน ให้ได้เท่าๆ กัน ให้นำใบชาออกขยายให้เต็ม
บ้านเต็มเมือง ไร่ใบชาเนี่ย ชิวหลั่นก็ได้เป็นราชินี ได้เป็นราชินี
น้อยๆ แล้ว แต่ว่าใจมันครอบแผ่นดินเลย

จะทำอะไรๆ ขออนุญาตพระบิดาซะก่อน ทำอะไรๆ ก็ขอ
อนุญาตซะก่อน เพิ่นอนุมัติแล้วจึงค่อยทำ ไม่ได้ทำด้วยผลการ
ของตัวเอง ดูลิ เป็นราชินีแล้ว เป็นลูกสะใภ้หลวงแล้ว ยังไปกิน

ข้าวกินปลาอยู่กับชาวบ้านชาวเมืองเขา อยู่ใต้ถุนก็ไปกินข้าวกับเขา ไปอยู่ที่เสียมไร่เสียมนา ก็ไปกินข้าวกับเขา เออ อยู่อย่างนั้นไม่คิดว่าตัวเป็นราชินีหรือ ไม่ถือตน ถือตัวอะไรเลย มุดเข้าไปกินข้าวกับหมอร้อยดี นานๆ จะได้กินอย่างนี้ นั่นแหละเป็นราชินี โดยบังเอิญ ไม่ได้แต่งตั้งอะไรมากมายหรือ เพียงแต่สู้ขอมมาเป็นสะใภ้หลวงเท่านั้นละ แต่ว่าจรรยา มารยาท แก่ได้ฝึกมาบ้างนิดหน่อย ก็เรียนไปด้วยอะไรไปด้วย

อ้อ พระเจ้าหวางตี้รักเหมือนลูกในไส้ปานนั้น ได้ลูกสะใภ้ อย่างนี้มา ก็ว่าจะคุมบ้านคุมเมือง ดูแลไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ให้ทั่วถึง คนอย่างนี้ไม่ตระหนี่ไม่ถี่เหนียว คิดดูขายใบชาได้ ๔,๐๐๐ ตำลึง แทนที่มันจะกระหม่อมกระแห่ม ไม่มีเลย หว่านเลย หว่านให้ทั่วหมดครอบครัว ทุกครอบครัว ให้มีสิทธิเท่าเทียมกัน นอกจากสิทธิพิเศษ ถ้าเราต้องการใบชาไปเป็นพันธุ์ เราก็จะให้คนของเรา มาขอเอา ขอใบชา พันธุ์ใบชาอย่างดีเข้าไปปลูกในเมืองบ้าง เนี่ยไม่ตระหนี่ถี่เหนียวเลยสักน้อยเดียว แจกจนหมดนะ ได้อยู่ลองอยู่ ไปอยู่ร่วมวังกับอู่เหลียงกุมาร เป็นมหาราชาหรือ แต่งตั้งให้เป็นมหาราชา พระเจ้าหวางตี้ก็สวรรคตต่อมา สวรรคตไม่ได้ไปไหนหรือ ไปเกิดกับชีวิตอื่น ได้อู่เหลียง พระเจ้าอู่เหลียงตี้ อู่เหลียงกุมารก็ได้เป็นอู่เหลียงตี้เพื่อนเนี่ย แทนพระบิดา อ้อ ก็ได้เป็นเจ้าฟ้าเจ้าหญิง อ้อ ชีวิตนี้ราชินีใบชา

เขาให้ตั้งชื่อให้ว่า ราชินีใบชา ได้เป็นราชินีเพราะขายใบชา นั่นเอง อิม ได้แต่งงานกับลูกพระเจ้าหวางตี้ อู่เหลียงตี้เป็นอู่เหลียงตี้ก่อนเนาะ(นะ) เป็นอู่เหลียงไท่จื่อขึ้นมาอีก เลื่อนขึ้นมา เลื่อนขึ้นมาจนได้เป็นเจ้าฟ้า

อ้อ อู่เหลียง นี้เรียกว่า กตัญญูกตเวทิตา คนรู้จักบุญคุณของคนนะ ย่อมเป็นผู้เจริญ เจริญทั้งด้านทรัพย์สินเงินทอง เจริญทั้งด้านจิตใจด้วย ไม่อด ไม่อยากอะไรเลย จะทำอะไรๆ ใช้ได้ตามชอบใจ อ้อ แก่นับว่าเป็นผู้มีบุญ มาเข้ามาแค่นิดๆ หน่อยๆ หรือ แต่ว่ามันเกิด เกิดบุญหล่นทับ ได้เป็นฟ้าหญิงชีวิตอื่นขึ้นมา อู่เหลียงกุมารก็ได้เป็นอู่เหลียงตี้ขึ้นมา เป็นพระราชทานพระบิดาต่อไป เพราะฉะนั้นนะ กตัญญูกตเวทิตา

นิมิตตัง สารูปานัง กตัญญูกตเวทิตา

ผู้เจริญทั้งหลาย มีความกตัญญูรู้จักบุญคุณของผู้อื่น และตอบแทนบุญคุณของผู้อื่นให้สำใจ อย่าตระหนี่ถี่เหนียว กระทำ ให้บารมีแก่กล้าขึ้นมาได้ ดังชีวิตอื่นเป็นตัวอย่าง เป็นคนกำพร้า กำพลอยไปอยู่กับบ้านกับเมืองเขา แต่พฤติกรรมของเขาดี ได้ไปช่วยเหลือราชวงศ์ของพระเจ้าหวางตี้ พระเจ้าหวางตี้ก็เลยชอบเลี้ยง สู้ขอมมาเป็นลูกสะใภ้หลวงเลย อ้อ ฤกษ์ออกฤกษ์ใจที่สุด พระเจ้าหวางตี้สวรรคตแล้ว ในเห็นว่าได้มาเกิดกับชีวิตอื่น อ้อ มันวนเวียนอย่างนี้แหละ ไม่ไปไหนละ อ้อ มาเกิดกับลูกสะใภ้แล้ว ลูกสะใภ้น่ารักน่าเอ็นดู

ดังนั้นความกตัญญูกตเวทิตา ความกตัญญูรู้จักบุญคุณของท่านผู้มีคุณแล้ว เป็นผู้เจริญทั้งทางโลกและทางธรรม ดังที่บรรยายมาพอได้เป็นคติ ก็กำหนดจดจำเอาไป ใส่หัวใจไว้ ถ้าเพื่อบุญมีวาสนาส่ง ก็อาจจะได้เป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมาด้วยคุณธรรมดังกล่าว ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เວ်งก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานมฤตดาอายุวัฒนมงคล ๖๘ ปี หลวงพ่อชาลี ธีรธัมโม
วันศุกร์ที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ วัดป่าภูก้อน ต.บ้านก้อง
อ.นาขуง จ.อุดรธานี

พอๆ พอแล้วๆๆๆ เพื่อนถูกพระอาจารย์ เพิ่นเคยบอกไว้ว่า
องค์ไหนๆ จะเทศน์ก็เหมือนกัน เตือนซะก่อน เตือนผู้ฟัง
ทั้งหลายซะก่อน การฟังเทศน์ ฟังเทศน์ ฟังธรรม ฟังธรรม
บรรยายหรืออะไรๆ ก็แล้วแต่ ต้องให้หัวใจบันทึกเอานะ ได้ยิน
อยู่ที่หู ให้ได้รู้ที่อยู่ใจ พอจะจดจำเอาไปได้ ระลึกได้ เวลาจะทำ
อะไรลงไป ผิดศีลผิดธรรมหน่อย คำบันทึกไว้นั้นแหละมันจะ
เตือนออกมา เออ อันนี้เพิ่นห้ามเว้ย อันนี้เพิ่นไม่ให้กระทำ ไมให้นึก
ไมให้คิด การฟังเทศน์ก็เหมือนกันละ เหมือนกับฟัง ฟังคำบรรยาย
อะไรต่ออะไรก็แล้วแต่ ต้องให้ใจเป็นผู้บันทึก ให้ผู้เก็บข้อมูล
เพื่อจะนำไปปฏิบัติตนให้ถูกต้อง อืม ไม่อะไรหรอก อืม ที่จริง
วันนี้ก็ดี

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
 ทานัง เทติ สีลัง รัทตะติ ภาวนานัง ภาเวตตะวา
 เอกัจโจ สักคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยาัยัสสะ อตฺโถ
 สาทายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

นี่เป็นเบื้องต้น การแสดงธรรมต้องตั้ง นะโม ซะก่อน
 จะรับศีลก็ตั้ง นะโม ซะก่อน เออ

ธัมมัง สังฆัง ะระณัง คัจฉามิ

จึงกล่าวต่อไป และก็เก็บเอาข้อมูลเหล่านั้น ไปขบคิดพิจารณา
 พิจารณาด้วยปัญญาของตนเอง เห็นว่าทำไม เพื่อว่าต้องการให้
 เราทำอะไร ทำจนถึงพูดอย่างนี้ ทุกสมาคม กับสมาคมใหญ่ๆ
 ก็ฟังเทศน์เหมือนกัน อยู่ในสถานที่ราชการ หรือในชุมชนธรรมดา
 ประชุมกันแล้วก็มีพิธีไหว้พระ มีการรับศีล แล้วจึงอาราธนา
 เทศน์ อาราธนาธรรม ถ้าพูดเป็นภาษาเอาง่ายๆ เลย ท่านเจ้าข้า
 ขอได้เมตตา กรุณา พูดธรรมะให้พวกข้าพเจ้าฟังด้วยเถิด ความ
 ประสงค์ในการฟังเทศน์ ทางนี้ก็อีกอีกๆ อยู่ปะเนี่ยอีกอีกๆ
 จะเอาอะไรมาเทศน์ให้ฟังหนอ เอาเรื่องที่เราเคยฟัง เคยได้ยิน
 มาแล้วนั้นแหละ มาพูดสู่กันฟังเรื่อยไป ไม่เบื่อ ฟังแล้วไม่เบื่อ
 ไม่หน่าย ไม่เปิด(เบื่อหน่าย) ไม่เอือมระอาอะไร ขอเชิญพาตั้งใจ
 ฟังด้วยดี เพื่อบอกไว้อยู่ในท้ายบาลีแห่งหนึ่งว่า

สุสสุสัง ะระเต ปญญัง

เออ ฟังด้วยดียอมได้ปัญญา ถ้าฟังไม่ด้วยดีละ ได้ปัญญาหรือ
 เปล่า ไม่ได้อะไรเลย กลับไปมือเปล่า ไม่ได้อะไรเลยหรือ ที่จะได้
 ข้อคิด ข้ออ่านเอาไปเตือนตัวเองอยู่อย่างงั้นแหละ ไม่ได้เทศน์สูง
 หรอก เทศน์อยู่แค่บนธรรมมาสน์นี้แหละ เออ ไม่ได้เทศน์สูงๆ
 หรอก เทศน์ให้ผู้ฟังเข้าใจฟัง

มีเรื่องที่จะมาเล่าสู่กันฟัง มันมีแนวกินใจเราอยู่ เรื่องข้อ
 เปรียบเทียบของเรา สนิมมันกินเหล็ก แต่กินเลสมันกินใจ สนิม
 มัน มันชอบโลหะต่างๆ แม้แต่ทองคำมันก็กิน แม้แต่เหล็กกล้า
 มันก็กิน อะไรๆ ที่เป็นเหล็กนะมันกินทั้งนั้นแหละ สังกะสีที่มุง
 หลังคา ปล่อยหลายๆ ปี มันทะลุ นั่น ถูกขี้สนิมกิน มันทะลุ
 ทะลุแล้วหลังคาก็ร่วงลงมา อยู่ไม่เป็นสุขละ ถ้ามันร่วงลงมา
 ฝนตกลงมา หลายๆ แล้วก็ทำให้บ้านเราเปียก เปื่อนไปหมด
 เลอะเทอะไปหมด ทำความสะอาดไว้ขนาดไหนก็ตาม ถ้าหลังคา
 มันร่วงแล้ว จนมุงมันร่วงแล้ว มันก็เลอะเทอะ เประอะเปื่อนไป
 หมดละ ที่นั่งที่อยู่ที่อาศัยเหล่านี้ ข้อเปรียบอันนี้ ก็เหมือนกัน
 กับเรา ทาน ทำบุญทำทาน

**ทานัง เทติ สีสั่ง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สักคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง**

อันนั้นมันมากินใจเรา เรื่องสกปรก เปราะเปื้อนอะไรต่างๆ มันมาทำให้ใจเราสกปรกได้ ท่านจึงสอน ให้ทาน ให้ๆๆๆ ทาน ให้ทาน คีล ภาวนา เบื้องต้นมีเท่านั้น สิ่งที่จะให้ชำระ ให้กำจัด ชำระสนิมในใจเรา คือ กิเลส เอาอะไรมาเปรียบ มันจึงจะเข้าใจง่าย ออ แต่ว่าข้อ หัวข้อนั้นว่า สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจให้กร่อน ให้ทะลุ ญลงไป

ถ้าหลังคามันทะลุแล้ว บ้านก็เสียหายหมด ของในบ้านก็เสียหายหมด ที่อยู่ที่อาศัยก็เสียหาย เสื่อสาดที่ปูไว้สวยๆ งามๆ ก็เลอะเทอะ เปราะเปื้อนไปตามๆ กัน ผู้ที่มานั่งในสถานที่อย่างนั้น นอนในสถานที่อย่างนั้น จะสบายใจหรือเปล่า ถ้ามันเป็นยังงั้น จะสบายใจหรือเปล่า

เพราะฉะนั้นข้อเปรียบอันนี้ พอจะได้รับความอยู่ คือ ราคะ โทสะ โมหะ อันนั้นเป็นสนิม สนิมกินใจ โลภะ โทสะ โมหะ ก็ว่า อีกทางหนึ่ง มันไม่กินอะไรหรอก กินใจให้มันกร่อนไป ให้มัน หมดไป หมดคุณภาพของใจ

ใจ นี้เป็นของประเสริฐจริงๆ เลิศกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ใจนะ ทำบุญสุนทานอะไรก็ใจเป็นผู้นำ ใจเป็นผู้ดำริขึ้นมาก่อน ถ้าหาก สนิมกินซะแล้ว มันจะเป็นยังไง ใจนะ มันจะอยู่สุขสบายหรือ เปล่า ไม่สบาย

เพราะฉะนั้นขอฝากเบื้องต้นนี้ก่อน เหตุที่เราทำบุญให้ ทาน รักษาศีลก็ดี ภาวนาก็ดี ของเหล่านี้เป็นเครื่องกำจัดกิเลส ที่มันมาเกาะกินใจเรา ให้คุณภาพของใจเราเป็น เปลี่ยนไปเป็น สัตว์ไป ใจมนุษย์มันใจประเสริฐ มนุษย์เป็นใจประเสริฐ เป็น ผู้มีใจประเสริฐ ประเสริฐเลิศกว่าทุกอย่าง ทรัพย์สมบัติ ทรัพย์ศฤงคาร บริวาร แก้วแก่นวรัตน์เหล่านี้ก็ดี ของมีค่า ราคาสงๆ ก็ดี

ถ้าสนิมมันได้เกาะได้กินแล้วก็หมดไปเลย หมดคุณภาพ เป็นมิดเป็นขวาน ของใช้ประจำวันเรา ถ้าไม่ทำความสะอาดไว้จะ เป็นยังไง หี สนิมเกาะกินหมด ถ้วยชามที่สวยงามๆ งามๆ ก็สนิมกิน ถ้าเป็นมีเชื้อเหล็กอยู่ในนั้นด้วย มันก็หวานเลยละ โอ้ย สบาย มาก ของใช้ไม้สอยทุกอย่างของเราทำด้วยเหล็ก ทำด้วยโลหะ ต่างๆ เป็นต้นว่า

เหล็กบ้าง ตะกั่วบ้าง อะไรบ้างที่ทำขึ้นมา ของใช้ไม้สอย ประจำวันของเรา ถ้าไม่รักษาความสะอาดแล้ว ขี้สนิมก็ยี้มแล้ว โอ้ย เสรีจเราแล้ว เสรีจเราคราวนี้แหละ เห็นเก่าๆ นี่แหละ ล้าง ก็รด ก็ล้างลวกๆ ...ไม่เช็ดให้แห้งซะก่อน แล้วก็ไปเก็บไว้ เก็บไว้ๆ หลายวัน หลายเดือนไป จึงจะไปเปิดออกมาใช้ มันจะเป็น ยังไงอะ มัน มันเป็นยังไง เลอะเทอะเประอะเปื่อนไปหมด เกิด ขี้สนิมกินขึ้นมา ทะลุหรือว่ารั่วไปเลย ถ้าเป็นภาชนะใส่น้ำ ทำให้ มันรั่วไม่ได้เก็บน้ำไว้อยู่ ถ้ามันรั่วแล้วก็เก็บน้ำไม่อยู่ ทำดีขนาดไหน ก็ยังทะลุอยู่นั่นแหละ เพราะว่าตัวเองไม่ได้ขัด ไม่ได้สี ไม่ได้ขัด ได้เกลา ทำความสะอาดมัน

อันนี้หัวใจของเรามันไม่ใช่เหล็กนะ เป็นความรู้พิเศษสำหรับ มนุษย์เรา ความรู้อันนั้นทำให้ตรัสรู้มรรคผลนิพพาน ก็ความรู้ อันนั้นละ ความรู้ที่อยู่ในตัวเรานั้นแหละ จะทำมรรคทำผล ทำนิพพานขึ้นในใจของเรา ถ้าเราขจัดมันไว้เรื่อยๆ ไม่ให้ความ ตระหนี่ ถิ่นเหยี่ยวเข้ามาเป็นเจ้าของ มายึดอำนาจจากเจ้าตัวชะ อะ มันก็กินเอาเต็มที แม้ตั้งแต่เหล็กแท้ๆ เป็นเคียวหรือว่าเกี่ยว เกี่ยวข้าวอะ มีด ขวาน เหล็กทุกชนิดที่เราใช้มันอยู่ ไม่ได้ขัดได้เกลา

ไม่ได้ล้างมัน ให้มันสะอาดหมดจดเอาไว้ มันก็ยี้มแหละขี้สนิม เสรีจเราแล้ว เสรีจเราแล้วให้แน่ๆ อ้อ ถ้าสนิมกินหมดแล้ว ความโลภมันกินใจ ความโกรธมันกินใจ ความหลงมันกินใจ เอ้า พุดไปรวมๆ ให้หมด ราคะ โทสะ โมหะ เหล่านี้เป็นสนิม

เป็นสนิม สำหรับจิตใจคนให้กร่อน ให้มันหมดไป หมด คุณภาพของมนุษย์ลงได้ เห็นได้ชัด นี่ ความโลภ ความโกรธ ความหลง เหล่านี้ก็เป็นสนิมเหมือนกัน กินใจคน ให้มันหมดจาก คุณภาพมนุษย์ไป ถ้าใจไม่มีคุณภาพแล้ว มันกินได้สบาย อ้อ แต่ ว่ามันกินกัน

สามีภรรยา สุดที่รักกันที่สุด รักปานจะกลืนกินแหละ ถ้า หากพุดไม่ถูกหู ตา ดูตาก็ได้วะ ดูตามันขวางขึ้นมา อ้อ ยังไม่พุดยังไม่ตอบหรอก แต่ตามันขวางใส่เราซะก่อน ถ้าเราพุดไม่ดีขึ้นมา ถ้ามันเกิด เกิดขึ้นแล้ว มันจืดขึ้นมาแล้ว นั่นตัวกิเลส มันจะ แสดงออกมา มันจะโต้ตอบออกมาทางวาจา ถ้ามันเกิดกินใจ ผิดใจแล้ว มันโต้ตอบออกมาทางวาจา เผ็ดและกร้อน อกของเผ็ด ของเค็ม ของเปรี้ยว ของล้น เข้าไปหลายๆ เที้ยว มันก็เกาะกิน เอากินเอา กินคมมัน มีดที่คมๆ เคียวที่คมๆ อ้อ ถ้าเราเกี่ยวข้าว คมๆ ดี ไม่เคยทำความสะอาดมันเลย เก็บหมักไว้นั้นแหละ ปีหน้าโน้นจึงไปออกมา ไปจก(ล้าง)ข้าวแล้ว โอ้ ขี้สนิม ไปเคาะๆ ดู มันตกออกจากมีด จากขวาน จากเคียว เคาะๆๆ เคาะเหล็ก หลุดจากเหล็กทุกชนิดเป็นอย่างนั้น ถ้าปล่อยให้มันถูกเปรี้ยว ถูกเค็ม เปรี้ยวหวานมันเค็มอะไร มันไปเกาะอยู่นั่นละ ถ้าไม่ล้าง อยู่ทุกวิทุกวัน ถ้วยชามก็เหมือนกัน ที่จะมันสะอาดอยู่ได้ก็เพราะ เจ้าของรักษาอยู่ทุกวิทุกวัน ไม่ให้มันเกิดขี้สนิม มาเกาะมากินได้ ทำให้สะอาด อล่องฉ่องไว้ให้หมดจดไว้เสมอ ล้างแล้วก็เช็ดให้แห้ง

แล้วจึงเก็บในสถานที่เก็บ อยู่ในตู้หรืออยู่ในลิ้นชักอะไรๆ เหล่านี้แหละ
 อ้า ไม่ได้เอาใจใส่มันเลย พอไปเปิดดูนานๆ จะใช้งานสักทีหนึ่ง
 มันก็ยังยังงี้ละ มันหมดแล้ว คมมันก็หมดแล้ว สิมันสวยๆ งามๆ
 มันก็ไปหมดแล้ว อ้า เป็นช้อน ช้อนเงิน ช้อนทองช้อนอะไรเหล่านี้
 ฎของเปรี้ยวของเค็มเข้า หนักๆ มันก็ยังงี้ละ มันจะอยู่ไหม
 มันกร่อนไป มันกร่อนไป เคี้ยว เคี้ยวเกี่ยวข้าวเหนียว เกี่ยวข้าวเหนียว
 ปีกหน้ามันจึงจะดูมัน ปีกหน้าฤดูเกี่ยวข้าวแล้วจึงจะดูมัน เก็บไว้ทั้ง
 มันเปียกๆ มันไม่แห้ง เก็บไว้อย่างงั้นแหละ ความเปียก ความชื้น
 มันเป็นอันตรายแก่เหล็ก แก่โลหะทุกชนิด ทำให้กร่อนลงได้
 รั่วลงได้ ทะลุลงได้ อ้า สังกะสีมุงบ้านมุงช่อง เหล่านี้ก็เหมือนกัน
 ถ้ามันเปียก ไม่แห้งซะทีเลยเปียก แห้ง ฝนตกอีกก็เปียกอีก
 อยู่อย่างงั้นละ

๑๙

ถ้ามีของเค็มๆ อ้า เป็นเกลือก็ดี เป็นน้ำเปรี้ยวๆ ก็ดีไป
 ถูสังกะสี ไปถูอะไร มันก็เกาะกินอยู่นั้นแล้ว ถึงฤดูกาลที่จะ
 ใช้มันถึงมาดู มาอ้อย มันรั่วแล้ว มันรั่วแล้ว มันทะลุแล้ว
 น้ำถึงไหลอาบลงมาที่นี้ อาบลงที่นั่นนั่นยังไม่พอ ที่นี้ที่นั่น
 ของเรา ก็แปดเปื้อนไปเหมือนกัน เปียกไปเหมือนกัน อ้า ของ
 ทุกสิ่งทุกอย่างต้องอาศัยความสะอาด.. ความสะอาด ให้มันสะอาด
 หมดจดเอาไว้ แม่บ้านมีหน้าที่ดูแลความสะอาดเครื่องครัว
 ทั้งหลาย พ่อบ้านไม่ได้ดูหรอก มีแต่ไปทำงาน ตื่นเช้ามาก็ไป
 ทำงานเลยไม่ได้ดู เวลาจะใช้งานใช้การมันถึงมาดู หากออกมา
 ขายหน้าแล้ว เอามาต้อนรับแขก เอามาต้อนรับแขกก็ขายหน้า
 หมดแล้ว ไม่ขาด ถ้วยก็ไม่ล้าง จานก็ไม่ล้าง ไม่เช็ด ไม่เช็ด
 ไม่สะอาด เกรอะกรังอยู่ ของเปื้อน ของเค็มเหล่านี้มันชอบนำ
 มันกินให้หมดไป

อันหัวใจของเรานี้ก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้น เฝิ่นจึงมี
 ประเพณีไหว้พระ รัชศิลป์ อ้า ทุกครั้งไป ไหว้พระรัชศิลป์

๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๖

อะระหัง สัมมาสัมพุทธโร ภาวะวา

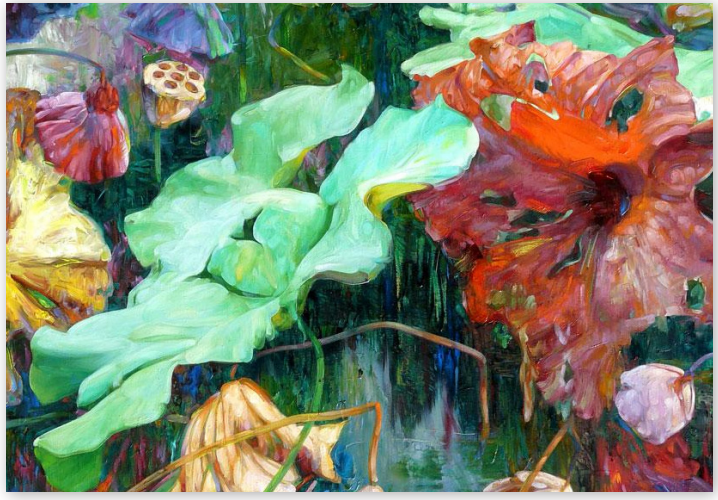
นี่ก็ไหว้ไป ไหว้พระพุทธรเจ้า ไหว้พระธรรม ไหว้พระสงฆ์
 อ้า เจ้ามันลืมนิดไปซะแล้วปะเนี่ย ลืมไปซะแล้ว คำที่ไหว้พระอยู่
 ลืมคำไหว้พระ คำอาราธนาเทศน์ คำอาราธนาธรรม อาราธนาศีล
 คำถวายทานต่างๆ ที่เราเรียนไว้แล้ว มัน มัน มันกร่อนไป มัน
 หมดไป หมดไม่มีเลย

ถ้ายามที่มีลาภงามเหลือเกิน แต่ว่าสนิมกินแล้วมันเป็น
 ยังงี้ ไม่น่าใช้ อ้า ถ้าแขกมา บ้านมาช่อง ไปหยิบออกมาจะมา
 ต้อนรับแขก ก็มันก็ไม่สะอาดนี่นา มันถูกเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม
 ลงไป มันก็กัดกินอยู่ในนั้นแหละ ต่อไปก็เกลาก็ไม่ออก เคาะก็
 ไม่ออก เอาอะไรมาขัดมันก็ไม่เหมือนเดิม จะเป็นโลหะ จะเป็น
 เหล็ก จะเป็นทอง ของมีค่าราคาสูงๆ ก็เสียหายไป เพราะเรา
 ไม่ได้เอาใจใส่ ไม่ได้ทำความสะอาดมัน อันนี้จึงย้อนเข้ามาถึงใจ
 ของเรา ใจของเรามันก็กร่อนเป็นเหมือนกัน ถ้าเราไม่ขัดไม่เกลา
 ไม่ทำความสะอาดเอาไว้ทุกวี่ทุกวัน อยู่ว่างๆ ก็ให้ดู ให้ดูของใช้
 เหล่านี้ มันก็ยังงี้ยังงี้ยังงี้ใช้หรือเปล่า อ้า สำรวจตรวจตราดู
 อยู่ทุกวี่ทุกวัน ถ้ายามมันเป็นยังงี้ สนิมกินไหม ซ่อนมันสนิม
 กินไหม อะไรกินไหม ก็ดูแลและก็ทำความสะอาดด้วย ไม่ได้ดูแล
 ฉะฉาย เออ ปล่อยให้ขี้สนิมกินจนหมด เนื้อเหล็กจนหมด อ้า ของ
 สวยของงามของมัน ที่เขาเคลือบเอาไว้ ทาสีเอาไว้อย่างดี ลวดลาย
 อย่างดี ถ้าปล่อยให้ น้ำเกลือมันหยุดใส่ น้ำปลาร้าหยุดใส่

๑๙

ของเค็มถูกต้องมัน มันปรุเลย มันทะลุปรุไปร่งไปแล้ว ก็ไม่น่าใช้แล้วนะ ไปหาใหม่ อะแอะ ไปซื้อมาจากตลาดใหม่ อะ คืออย่างนั้นนะ เรียกว่าไม่เอาใจใส่ ไม่ดูแลของ ของใช้ไม้สอยที่อยู่ในครัวของเรา อยู่ในบ้านของเรา

ใจ ใจเราก็เหมือนกัน ใจของเราก็ต้องสำรวจอยู่เสมอ อ้า ไหว้พระนี่ก็เป็นการขัดเกลาจิตใจ สวดมนต์ก็เป็นการขัดเกลาจิตใจ ความรู้อะไรๆ ที่เราท่องบ่นสาธยายไว้ ทำให้หมั่นท่องท่องบ่น แล้วมันก็ลืมไปเลย แต่ว่าอะไรวะ ถึงเวลาจะทำงานมา เอ้อๆ อารานาเทศน์นะ ว่า.. ก็อีกๆ อักๆ มันนี่ไม่ออก อารานาพระปริตรได้ไหม อ้า ก็เลยไม่ได้อีก อ้า ว่าอะไรๆ ก็ไม่ได้เลย ถวายทานนี่เราทำเป็นประจำทุกวัน ถวายทาน

**อิมานิ มะยัง ภันเต, ภัตตานิ,
สะปะริวารานิ, วิกขุสังฆัสสะ,
โอโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต วิกขุสังโฆ, ฆ**

เหล่านี้อะ ถ้าไม่ท่องเอาไว้ ไม่บ่นเอาไว้ มันลืม ถ้าถึงเวลาจะใช้มัน จึงจะมาเปิดหนังสืออ่าน อ่านเอา ถ้าไม่มีหนังสือก็ว่าไม่ได้ ต้องอ่านเอา เตรียม นะโม ก็ต้องได้ว่าตามแม่(บท)มัน

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ก็ว่าตามแม่(บท)ไป

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ทุตติยัมปิ พุทธัง (สะระณัง คัจฉามิ)

ทุตติยัมปิ ธัมมัง (สะระณัง คัจฉามิ)

ทุตติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

เหล่านี้ถ้าเราไม่ท่อง ไม่บ่น ไม่ว่า มันก็ลืมไปแล้ว ถึงคราวแล้วถึงจะมาโยเยหาหนังสือ หาอะไรมา ว่าชะก่อน อะ อันนี้ก็ เป็นเรื่องที่ขายหน้าตัวเองนะ เป็นงั้น ขายหน้าตัวเองไม่เอาใจใส่ ไม่ท่องบ่น ไม่สาธยายไว้ มันลืม นึกไม่ออก ให้ผู้อื่นว่า ตัวเองเลยก็ลืมเลยไม่ได้ว่าสักที จะเป็นหัวหน้าหัวหน้าหมู่พวกคณะ ได้ ดีไหม ไม่ดี ถ้าเป็นอย่างงั้นไม่ดี ถ้าจะเป็นหัวหน้าหมู่ เป็นหัวหน้า คณะ เป็นผู้นำของหมู่ มันต้อง มันจะฉานไว้ ให้มันแจ๋วเอาไว้ นั้น อย่าปล่อยให้สนิมกินจนเกรอะกรังไปหมด จนทะลุ มันจะไม่ได้ ของเหล่านี้มันของท่องบ่นสาธยายอยู่ทุกวันๆ นั่งอยู่เฉยๆ ก็ว่าไป ตีตๆ ทุกวันๆ อารานาเทศน์ตรงนี้ อ้า นึกไม่ออก นึกไม่ออก เพิ่นบอกว่าอารานาเทศน์ดูสิ

**พรั้งมา จะ โลกาศิปะติ, สะหัมปะติ,
กัตถัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะณะ,
สันตีระ สัตตาปปะระชักกะชาติกา,
เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.**

อ้อ ได้แล้ว ท่องแล้ว ถ้าปล่อยไว้หลายๆ วัน ลืมแล้ว ลืมอาราธนาเทศน์ อาราธนาศีล อ้อ ถวายสังฆทาน ถวายบังสุกุล อะไรๆ เหล่านั้น ไม่เอาใจใส่ มันก็ลืมเป็น เพราะฉะนั้น อย่าปล่อยให้ สนิมกินไปหมดซะก่อน ให้ท่องบ่นสาธยายไว้ ให้คนล่องตัว อาราธนา พระปริตร ว่ายังงี้

**วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตตีสัทธา,
สัพพะทุกะวินาสายะ ปะริตตัง พรัถะ มังคะลัง,
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตตีสัทธา,
สัพพะภะยะวินาสายะ ปะริตตัง พรัถะ มังคะลัง,
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตตีสัทธา,
สัพพะโรคะวินาสายะ ปะริตตัง พรัถะ มังคะลัง,**

เหล่านี้ อ้อ เป็นต้น ของใช้ของเรา เราเป็นอุบาสก เราเป็น อุบาสิกา เป็นตัวแทนของหมู่ของพวก ให้หมู่อาศัยได้ ถ้าไม่มีหมู่ แล้วก็ไม่ถูก

กระโถนมันอยู่ใกล้ไกล เอาไว้ตรงนี้เออ ตรงนี้ก็ได้อ้อ อ้อ

๒๘ พิมพ์เผยแพร่ ๒๕๕๖

อันนี้พูดเป็นปริศนาปัญหาเฉยๆ หรือก ของจำเป็นที่จะ ท่องบ่นสาธยาย ให้เราเอาใจใส่ทุกวัน ของใช้ไม้สอยที่เราใช้อยู่ ทุกวันๆ ถ้วยชาม ช้อน จองวอง(กิงสดาล) จวัค ของใช้ประจำ ตัวเรา เท่านั้นก็ให้มันอ่องอ่องใหม่เสมอ ให้มันเกรอะมันกรัง แล้วจึงจะมาตักใส่ถ้วยใส่ชามไปถวายพระ โอ้ย มันก็น่าอายเงาะนะ อ้อ อายอยู่ในใจเรา โอ้ย มัน มัน ไม่สะอาด ไม่เอาหรือ แม่ครัว ผู้เป็นหัวหน้าแม่ครัว ไม่เอา ไม่เอา อันนี้ไม่เอา มันกร่อนแล้ว มันทะลุแล้ว สนิมกินมันหมดแล้ว มันหมดลวดลายมันแล้ว ไม่น่าเอามาจับแขกเลย นะ มันเป็นอย่างงั้น

อันนี้พูดรวมๆ ไป เฉพาะของใช้บางอย่าง เสื้อผ้าอาภรณ์ ที่เราใส่อยู่ทุกวัน เข้าสังคมกับเขา อย่าให้มันเหม็นสาบได้ แอ้ คนนั่งใกล้เขาจะได้กลิ่น กลิ่นเหม็นนะก็

โอ้ยๆ ไม่ไหวๆ ขมจมูก หี้อ ก็เขาไม่ได้ซักเสื้อผ้า เสื้อผ้า เขาไม่ได้ซัก ไม่ได้ทำความสะอาด ไม่ได้ ไม่ได้รีด ไม่ได้ซัก ไม่ได้ รีดมันเลย มันตาบ(ปะ)มันเต็บ(พอสมควร) มันๆๆ ขาดตรง ไหนก็ปะมันชะ ตาบ(ปะ)มันชะ เย็บให้เรียบร้อย ซักแล้วก็รีดให้ เรียบร้อยไว้ มีน้ำอบน้ำหอมอะไรที่ฉีดใส่ปีปๆๆ ให้มันมีกลิ่น หอมชื่นใจอยู่งั้น ไปนั่งใกล้ใครก็ไม่ขยะแขยง อ้อ อันนี้พูดเรื่อง ทางโลกมาให้ฟังดูก่อน

ว่านี่เข้ามาทางธรรม เข้ามาทางใจเรา ใจของเรามันหมด คุณภาพก็มีนะ ไปกินเหล้าเมามา อ้อแอ้อ อยู่ทุกวี่ทุกวัน อ้อ มันก็จะลืมไปหมดละ อันอย่างอื่นลืมไปหมด พูดเข้ามาถึงตัวของ เรา ของใช้ประจำบ้านเรา มันมีการไหว้พระ มีการสมาทานศีล มีการถวายทาน อะ อะไรว่าได้ทุกอย่าง ไม่ต้องไปนั่ง ไม่ต้องไปให้ ยืนให้คนอื่นมาว่า เราว่าได้ว่าเลย ไม่ผิด ผู้หญิงก็ว่าได้ ผู้ชายก็

ว่าได้ อารธนาเทศน์ อารธนาธรรม อารธนาพระปริตร เหล่านี้ให้ได้ อ้า ให้มันคล่องตัว เพราะเราทำอยู่ทุกวัน เราทำอยู่ทุกวันของเหล่านี้ อย่าไปนั่ง หาผู้อื่น อย่าไปให้ผู้อื่น ว่าขึ้นมาเลยเรา ได้อยู่แล้ว

มีสิทธิเท่ากัน ผู้ชายก็ว่าได้ ผู้หญิงก็ว่าได้ เด็กน้อยก็ว่าได้ เสียงแจ้วๆ ขึ้นมา นั่น เทวดาพนมมือ ตาดูด้วย ถ้าอึกๆ อักๆ อักๆ อักๆ แล้วหลงหน้าหลงหลัง เทวดาไม่สาธแล้ว อะหิหิ เอ้า ทำไมทำอย่างนั้น นอนหลับทับสิทธิ์อยู่ยงไฉน ของแค่นี้ก็ไม่ทำ ไม่บ่นเอาไว้ จดจำเอาไว้ ตั้งใจให้มันคล่องตัวไว้เนี่ยอะไรๆ ก็เหมือนกันแหละ อย่างมัน อย่างมัน มันหลงเป็น มันลืมเป็น เออ ใจของเรามันหลงมันลืมเป็น ไหว้พระรับศีล อารธนาศีล อารธนาธรรม เหล่านี้ของนี่ของจำเป็น เราเป็นอุบาสก เราเป็นอุบาสิกา เราต้องได้ ได้คล่องตัวซะด้วย ไพร่ซะด้วย อะ ว่าให้มันไพบีไรซะๆ ก็ได้ เออ

พรีห์มา จะ โลกาศิปะติ, สะหัมปะติ,

ให้มันคล่องๆ ร้องเป็นสรภัญญะก็ได้ นี่ฝึกหัดให้มันคล่อง อย่าไปคิดต่อว่าคนอื่นเขาจะว่าได้ คนอื่นก็แทนเราได้ ได้คนอื่นมันก็ไม่เท่าตัวเองละ ตัวเองว่าเอาซะเลยได้เต็มบริบูรณ์ อานิสงส์มันได้เต็มบริบูรณ์ ถ้าปล่อยให้มันขาดๆ ข้างๆ คาๆ มันเคยตัว เคยตัว อาศัยผู้อื่นเค้า เคยตัว อย่าอาศัยผู้อื่น อ้า เอาจมูกเขา มาหายใจ ถ้าหากว่าจมูกเขาเป็นหวัดละ จะเป็นยังงัย จะหายใจได้หรือเปล่าเรา ต้องสะอาดคล่องฉ่อง โอ้ย เออ อย่าให้มันตัน ขึ้นมาได้ จมูกทั้งหลาย เสลดทั้งหลาย ให้มันคล่องแคล่ว ว่ายังงั้น

เทวดา ถ้าเห็นเราอารธนาเทศน์ เทวดาทั้งหลายก็พนมมือ สาธุการ เราถวายทานเวลาใด พวกวิญญูณทั้งหลาย ถึงไม่มีตนมีตัวอยู่ในนี้หรือ แต่เป็นร่างทิพย์ เป็นกายทิพย์ พวกเหล่านั้นก็อนุโมทนาสาธุด้วย ประกาศให้โมทนาสาธุการด้วยเด้อ พวกข้าพเจ้าทั้งหลายจะถวายทานแล้วครั้งนี้ ผู้ใดระลึกได้ก็ระลึกเอา อ้า ให้ใครบ้าง ให้ปู่ ให้ย่า ให้ตา ให้ยาย ให้ผู้มีพระคุณทั้งหลาย อันนั้นทุกครั้งไป ให้บิดามารดา เพราะว่าบิดามารดา นี้ ตับ(ซึก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ให้เรา ตั้งแต่บ่อยๆ มา จมูกปืดปาดๆ ก็ดีอีกละ อ้า

ไม่ทำความสะอาดไว้ ตั้งความสะอาด ท่องบ่นสาธยายไว้ เทวดาจะได้โมทนา ทุกคนๆ เอะ ไม่ได้คนเดียว ใครไปเป็นหัวหน้าก็ให้แต่คนหัวหน้าที่ คนเป็นผู้เป็นลูกน้องไป บริวารทั้งหลายก็เลยไม่ได้อีก ที่จริงเป็นสิทธิของทุกคนที่จะต้องว่า อารธนาเทศน์ อารธนาธรรม ว่าถวายทานก็ดี ทุกคำทุกอย่าง ให้มันได้คล่องตัว ให้มันมีอยู่ในมันสมองเราหมด อะ

(เสียงไอ บ้วนน้ำลาย) บัด.. ร้องเพลง เขาร้องเพลงไป ยืดเอามา ร้องได้เลย ร้องเพลงเลย เออ เพลงไอ้สุรพล เพลง

อะไร เขาว่า ว่ากันไปให้หมด นี่ก็อยากให้เป็นตัวของตัวเองหรือ
เออ อย่าลืม ที่ยกภาชิตขึ้นว่า

**ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สักคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง**

อันนั้นเป็นภาชิต เพิ่นยกขึ้นเฉยๆ อันนี้เดี๋ยว อะ สิ่งนี้จะ
ต้องท่องบ่นสาธยายให้คล่องตัวไว้ เวลาใช้งานใช้การก็ว่าได้หมด
ทุกคนเลย ว่าถวายนาน อารธนาศีล อารธนาพระปริตร
อารธนาเทศน์ เหล่านี้ เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องรับผิดชอบ
อย่าไปพึ่งพาอาศัย หายใจเอาจมูกเพิ่นมาหายใจ ถ้าจมูกเพิ่นตัน
แล้วไม่ได้เลยนี้ เออ เราเอง เราเก่ง อ้อ ให้ว่าเป็นคนเก่ง
ขึ้นมาได้ในสังคม เราดีกว่าหมู เราเก่งกว่าหมู ว่าได้แล้วๆ ทุกคำ
อันนั้นละ มันหลงเด้อ มันลืมเด้อ ต้องท่องบ่นสาธยายไปเรื่อยๆ
อะไรพอนึกได้ก็ท่องบ่นสาธยายให้มันตื่นออกขึ้นใจไว้เสมอ

การรักษาศีลก็เป็นหน้าที่ของเรา ที่จะสั่งวรและระวัง
ไม่ใช่คนอื่นว่าแล้วก็แล้ว ตัวเองต้องว่าด้วย มีเจตนางดเว้นจริงๆ

**ปาณาติปาตา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ**

นี่ ว่าเริ่มต้นพุ้น(โน้น)ละ ว่าเริ่มต้นพุ้น(โน้น)หรือ

**อะทินนาทานา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
มุสาวาทา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ**

ว่าให้มันเต็ม ทุกตัวๆ ไป

**สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ**

อันนี้มันมีเจตนา มันจึงเป็นศีลมีเจตนางด มีเจตนาเว้น
จริงๆ มันจึงเป็น ไม่เป็นการโกหกพระ ว่านำ(ตาม)พระ โกหกพระว่า
ปาณาติปาตา เวระมะณี ยังไม่จบ ยุ่งตายไปตัวหนึ่ง ๒ ตัว เออ
พอจะเว้นจากการฆ่าสัตว์ หี เออ ยุ่งมากัด ก็ตบไป ตีไป ตาย
ไปหลายตัว มีมดก็บี้มันเลย มีอะไรมาใกล้ก็บี้มันเลย ทั้งๆ ที่

สมาทานศีลอยู่ เทวดาก็หัวเราะ โอ้โฮ บ่มีเจตนาหนอ บ่มีเจตนาที่จะงด จะเว้น จะละจริงๆ ว่าแต่ปากเฉยๆ ให้มันระลึกได้อยู่เสมอ ลืมไป แล้วต้องให้สัตว์อื่นมาตายเพราะ เพราะการกระทำของเรา ยุ่งบิน ก็ตบมันเลย ตบมันเลย มากัดนานๆ จับได้ก็บี้เลย บี้เลย บี้แหลกไปเลยแน่

สิกขาปะทัง สะมาทียามิ

เอาไปไว้ไหนเว้ย ว่าไปแล้ว แต่แกล้งทำให้สัตว์ตาย มันก็เสียศีลตัวหนึ่งเสียแล้ว

อะทินนาทานา เวะระมะณี

สิกขาปะทัง สะมาทียามิ

เว้นจากการถือเอาสิ่งของ ของท่านผู้อื่นที่มีเจ้าของหวงแหนอยู่ ถ้าเก็บของเขาได้แล้ว ก็โฆษณาหาเจ้าของเขา กระจ่าใครเว้ย กระจ่าใครเว้ย นี่กระจ่าใครเว้ย ใครลืมกระจ่าใครลืม กุญแจรถ ใครอะไรเนี่ย ให้มันถึงมือเขา อย่าไปขบเล่นเฉยๆ อ้า ผู้ทำของตกหล่นอย่างนั้น แล้วก็เขาก็สาธู ขอบคุณ ขอบคุณ ขอบคุณ หลายๆ จับกระจ่าไปแล้ว ยังมีอยู่อย่างเก่า เงินอยู่ในกระจ่า ไม่ได้เอามาเป็นของตัวเอง อะ

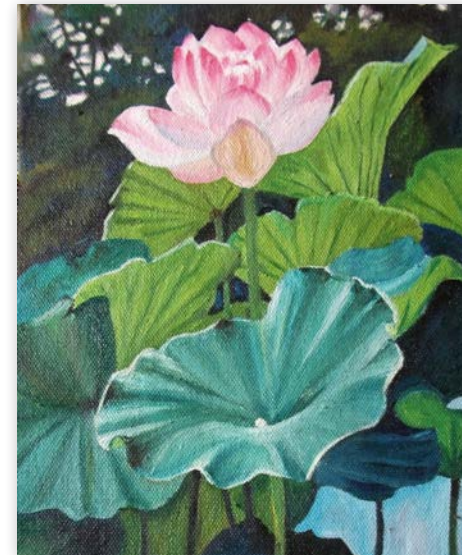
อะทินนาทานา เวะระมะณี

เราเว้นแล้ว เว้นจากการถือเอาสิ่งของของท่านผู้อื่น ของมีค่าราคา ของอะไรก็เรียก เป็นพระเนี่ยหายบ่อย ถ้าเป็นพระ

เป็นเหรียญ เป็นที่น่าดูน่าชมหน่อย โอ้ย อันนี้จับได้แล้ว ยัดใส่กระจ่าเจ้าของ มิ..โฆษณาหาเจ้าของได้ เอ๊ะ อย่างนี้มันจะเป็นศีลหรือเปล่า ถ้าจับของ สิ่งไหนมันตกลงมา เป็นหน้าที่ของเราเราไปในรถคันเดียวกัน อ้า เราเดินทางด้วยกัน ถ้าจับของเขาได้แล้ว ก็ต้องยื่นให้ ของเขาตก อันนี้ตก อันนี้ตก อันนี้ตก เอาไปๆ ไม่ได้เปิดไม่ได้ดูอะไร มันมีเท่าไรก็ไรไม่รู้ เนี่ยแหละเป็นคนชื่อคนชื่อสัตย์สุจริต บริสุทธิยุติธรรมที่สุด

ผู้เป็นอุบาสก เป็นอุบาสิกาแล้วยังควร ทำให้มันบริสุทธิ์จริงๆ อย่าไปจับเอา อมเอา ของที่เขาตกหล่น เห็นอะไรของมีค่าราคาสูงๆ ก็มี อย่าไปยืมดีเลย ควรยืมดี ประกาศให้เจ้าของเขาทราบ เขาก็จะได้มารับ ยกมือไหว้ด้วย อ้า รับไปแล้ว เขาไปตรวจดูเงินของเขา ก็ยังอยู่อย่างเก่า

นี่แสดงให้เห็นเป็นคนสุจริตเป็นคนบริสุทธิ์ ไว้เนื้อเชื่อใจกันได้ เพื่อนๆ กัน

เพื่อนกิน เพื่อนกัน เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกันเอาไปกิน ก็แย่อย่างนั้นๆ ไม่ได้นะ ไม่มี ไม่มี ของอย่างนี้ไม่มี ไม่เอา ของตกหล่นหรือของตกอยู่เนี่ย ก็โฆษณาหาเจ้าของเขา นี่คนที่ซื่อจริงๆ เป็นอย่างงั้น ซื่อสัตย์จริงๆ สุจริตจริงๆ เป็นสัมมาอาชีวะด้วย ถ้าไปเบียดเอาของเขา เก็บเอาของเขา ไม่บอกเจ้าของเขา มันเป็นทุจริต ไม่ใช่สุจริต

อ้อ โง่ มันโง่ เพิ่นหาว่าเขาโง่ ตัวเรานั้นแหละโง่ เพราะไม่บอกเจ้าของเขา ไม่บอกเจ้าของเขา ตัวเราเก็บเอาใส่กระเป๋ารเราเลย ไม่บอกเจ้าของเขา ฉะฉน ต่อไปต่อมาเขาก็ลืมหืมเข้าละ เนาะ เป็นอย่างงั้นแหละ คนที่กบฏคดเลี้ยวต่อหมู่ต่อพวก ขอให้ซื่อสัตย์ต่อกัน เหมือนพี่เหมือนน้องกันจริงๆ เหมือนลูกพ่อเดียวกัน แม่เดียวกัน เขาไม่เบียดกันหรอก แม้ว่าลูกพ่อเดียวกัน แม่เดียวกัน มันก็ยังเบียด พี่กับน้องทะเลาะกัน เพราะเงินหาย ของใช้ร่วมกันมาให้ซื่อสัตย์สุจริตต่อกันที่สุด อย่าเห็นกันแก่ได้ ถ้าเป็นประชาชนที่อยู่ร่วมกัน ไว้เนื้อเชื่อใจกัน ถ้าเป็นข้าราชการไปแล้ว ห้ามไปทำเงินหลวงหาย เงินคลังหาย ไม่บอกกันเลยอย่างเนี่ย เอะ เนี่ยมันเป็นโจรในตัวชัดๆ อันนี้เขาออกโทรทัศน์กันอยู่ ออกโทรทัศน์ ออกข่าวกันอยู่ก็มี เป็นพระโง่งเงินของรัฐ เกิน.. โง่งเงินภาษีอากรของวัด รถเคยขึ้นทะเบียน ก็ไม่ขึ้นทะเบียน ทะเบียนขาดแล้วก็ยังใช้อยู่อย่างนั้น นี่เป็นคนไม่ซื่อ ถ้าคนซื่อแล้วไม่เอาทังนั้น ไม่เอาใดๆ ทังนั้น เอะ ขอให้ส่งคืนเจ้าของเขาซะก่อน เพราะรายชื่อเขาก็มี อยู่ในกระเป๋านามบัตรเขาก็มี เลขโทรศัพท์เขาก็มี อ้อ ถ้าคนซื่อจริงๆ มันไม่หาย มันไม่หายไปไหนเลย มันได้คืนมาหาเจ้าของได้ นั่นคนซื่อสัตย์เป็นอย่างงั้น คนไม่ซื่อสัตย์อยู่ร่วมกับหมู่ หมู่ก็ไม่ไว้เนื้อเชื่อใจเลย อืม

เป็นเรื่องเป็นราวกันอยู่ใน อ้อ ข่าว ช่องไหน ช่อง ๗ หรือ ช่อง ๕ ช่องไหน มีอยู่เรื่อยๆ มีข่าว เป็นพระ เป็นเนกร์ก็ยังเอากันอยู่อย่างงั้น โกงรัฐบาล เออ โกงเงิน โกงทองเขาอย่างนั้น เป็นพระเป็นเจ้าของ เราก็ไม่น่าจะมีเรื่องขึ้นโรงขึ้นศาลกันเลยอย่างนี้ ถ้าหากว่าเป็นผู้มีศีลธรรมจริงๆ เป็นพระเป็นเจ้าของแล้วก็ยึด ภาระหมัดกระแห่ม รักษาให้มันบริสุทธิ์ยุติธรรมจริงๆ รถไม่ขึ้นทะเบียน เขายังว่าแล้วก็ขับกันอยู่อย่างงั้น ก็ไปเสียเงินค่าขึ้นทะเบียน แต่ก็เสียดาเงินอยู่อีกอะ นั่นแหละ เนี่ยเขาเรียกว่า รถอะไร รถ รถไม่มีทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย เรียกว่าเบียดเบียดกัน ไม่ซื่อ ไม่สัตย์ อยู่ในประเทศเดียวกัน ทำไมยินดีโง่งกันได้ขนาดนั้น เนี่ย เอาข่าวไปขาย เอะ เอาข่าวของโรงไปขาย ขายไปจำหน่ายจองกัน โง่งกันอุตลุดอยู่อย่างงั้น โง่งตาชั่ง อ้อ ตาชั่งโง่งกันไปโง่งกันมาเท่านั้นก็โล เท่านั้นก็โล มันก็หลายเข้า หลายเข้า หลายเข้า

ไอ้ย ทางพระวินัย เห็นว่าไม่ได้ ถ้าพระภิกษุไปทำอย่างนั้นก็ไม่ได้อีก เออ เป็นพระภิกษุขาดจากพระภิกษุเลย ถ้าไปโก่งบ้าน โก่งเมืองเขาแบบนั้น โก่งภาษีอากร ก็เป็นโทษ ไม่ซื่อ ไม่สัตย์ต่อกันแล้ว ให้อยู่ในประเทศเดียวกันมาโก่งกัน มันก็น่า เหลือเกินนะ นามีโทษหนักๆ นะ อยู่ในประเทศเดียวกันมันต้องอล่องฉ่องสบาย เรื่องเงินเรื่องทอง ภาษีอากรใดๆ ให้สะอาดบริสุทธิ์จริงๆ เออ นี่ก็ทำมาหากิน เลี้ยงชีวิตชอบ ถ้ามีการฉ้อ การโกง การกระบัด(ฉ้อโกง)กันอยู่ ทำมาหากินไม่ชอบ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หลีกกฎหมาย เออ ขั้บรถก็ขั้บรถไม่มีทะเบียน อะไรทำนองนี้ โทษหนักกันไปเรื่อยๆ อย่างนี้ทำให้คนทั้งประเทศไม่ไว้เนื้อเชื่อใจกันแล้ว อ้า เป็นคนไม่ซื่อ ไม่ซื่อสัตย์ ไม่สุจริต เลี้ยงชีวิตไม่ชอบธรรม ของไม่บริสุทธิ์อย่าไปหยิบไปนั้นของเขามาเลย ดั่งนี้หรือ

ปาณาติปาตา อะทินนาทานา เวระมะณี

เออ ก็ให้มัน เวระมะณี จริงๆ เว้นได้จริงๆ อย่าไป ขี้กบฏคดเลี้ยวกันเลย อยู่นี้ยังคาโรงศาลอยู่ก็มี เรื่องกบฏเงิน กบฏทอง อะเฮ้อ หดภาษีอากรกันนะ หลีกภาษีอากรกัน ไป อะ ไม่ใช่โยมธรรมดาหรือ พระชะด้วย เออ ท่านทั้งหลายก็คงจะได้ยินว่า เออ พูน(โพน)แหละ เขาเรียกว่า เออ อันนี้ก็รู้กันทั่วประเทศนะ ละ แล้วๆ ก็จะเป็นที่บริสุทธิ์ได้ยังไง โกงรัฐบาล เอาเงินรัฐบาลออกไป โก่งภาษีอากรบ้านเมือง มันจะเป็นคนดีได้ยังไง เป็นภัย เป็นภัยสังคม อย่างหนักทีเดียว โดนข้อหาหนัก ชะด้วย อ้า ให้โกงเงินของรัฐบาล โกงเงินภาษีอากร ให้ถึงเป็นพระเป็นเณร เขาจะว่ายังไง มีศีลหรือเปล่า อะ ไม่มี ถ้าไปโกงเขา ไม่มีศีล ไม่มีศีลก็ขาดจากพระ ขาดจากพระ ขาดจากสามเณร

ไม่เป็นพระ เป็นเนรตต่อไปแล้วอีกแล้ว โม่ฆะบุรุษ เข้าไปได้แล้ว โม่ฆะบุรุษ คนทุกจริต เป็นคนไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมต่อสังคม เบี้ยวเนื่อ เบี้ยวสังคม เบี้ยวหมู่มาก เบี้ยวพวก เป็นพ่อค้าพ่อขาย รวมหัวกันไปขายอันนั้นไปขายอันนี้ก็ยังโกงกัน โกงตาชั่งโกงอะไรเหล่านี้ แหมเป็นเรื่องเสียหาย อ้า สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ กินไปหมดแล้ว กินหัวใจแล้ว ไม่มี นุ่งผ้าเหลืองห่มผ้าเหลืองอยู่ก็จริง แต่ว่ามัน มันขาดไปแล้วมัน เป็นอย่างนั้น ออ

มีอะไรอีก อะเนี่ย ของแจกเหรออ

ไม่ใช่ว่าของแจกเหรออ อ้า ของแจกก็แจกเพื่อนละ แจกให้ได้ทุกคนๆ ถ้าเป็นหนังสือ เป็นอะไรก็แจก ตัวเองนี่ก็เป็นอย่างนั้นแหละ ตัวเองก็เป็นอย่างนั้นแหละ มีลูกศิษย์มาทำงานให้วัด ตัวเองกินข้าวไปนิดๆ หน่อยๆ อิ่มแล้ว กินน้ำแล้ว ล้างมือแล้ว กอดกระดิ่ง ให้เขามารับ ให้เขามารับของ อาหารเหลือแล้ว มาต้อ มาเก็บ มาเอาไปแบ่ง ไปปันกันต้อ

ออ อะ มีอะไร นี่ล้างกระเป่าแล้ว ล้างกระเป่าแล้วไม่ได้ รับอนุญาต ออ

ออ เรียก สำหรับเรียกลูกศิษย์หรือ ออ มีอยู่ มีอยู่ เรียกลูกศิษย์อยู่ มี ถ้าเรากินข้าวอิ่มแล้ว ล้างมือแล้ว กอดสังฆญาณ ให้คนงานมารับเอาไปกินเลี้ยงกัน เป็นอย่างนั้นน่า เป็นห่วง เป็นดังลูกดังเต้า เหมือนลูกเหมือนหลาน มันมาทำงานอยู่กับเรา เราก็รับผิดชอบเขาอยู่อย่างนั้นแหละ อ้า

ขอฝากด้วย ขอฝากทุกๆ คน ขอให้กำหนดจดจำนำไป ประพฤติปฏิบัติ ให้เคร่งครัด แค่นี้ ๕ แค่นั้นก็เป็นคนบริสุทธิ์ ยุติธรรมได้ ศิล ๕ ไม่ให้โกหกพกลมกัน อ้า เอาละปะเนี่ย

ที่แสดงมา มันไม่ธรรมดาสูง ธรรมะชั้นสูงอะไรหรือ ธรรมะพื้นๆ ของประชาชนญาติโยมนี่แหละ ที่จะปฏิบัติต่อกัน ให้ถูกอกถูกใจกันทุกคนๆ อย่ไปให้กินแห้งแกล้งใจกันเลย ค้าขายด้วยกันก็ดี ทำมาค้าขายทั้งหลายก็ดี ต้องซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน เป็นสิ่งเป็นของแก้วแก่นวรัตน์ อะไรๆ เครื่องประดับประดา ของมีราคาทั้งนั้น

**เราอย่าเห็นแต่แก่ได้อย่างเดียว
เรียกว่าเสียสละแล้ว**

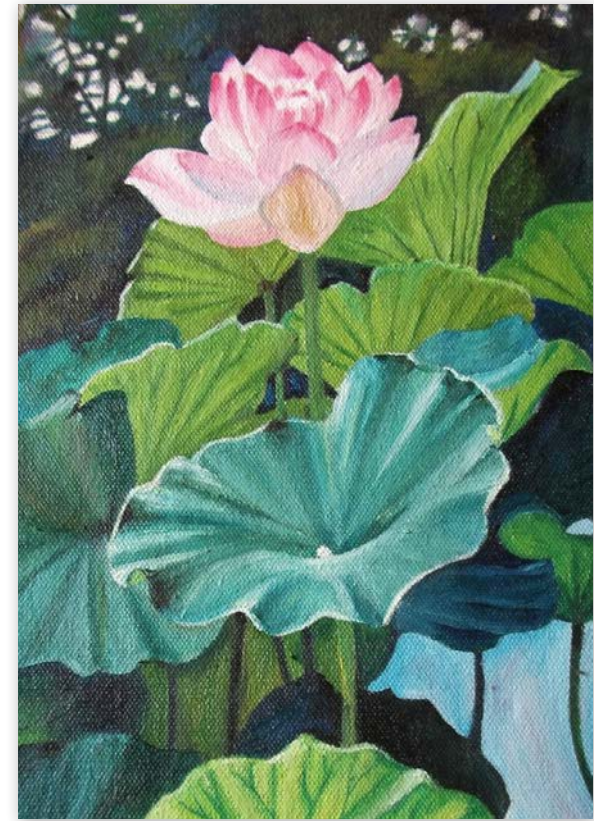

เราเข้าวัดเข้าวาแล้ว ให้ยึดเอาไปเป็นข้อปฏิบัติสำหรับ
ตัวเอง ตั้งอยู่ในสังคม เราต้องปฏิบัติต่อสังคมอย่างนั้น ให้เป็น
ผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง อย่าให้หมองมัวได้เลย เทวดาสาธุการ เออ
อนโมทนาสาธุการ

๑๙
เทศน์ไม่ออก มื้อนี้เทศน์ไม่ออก เทศน์ไม่ไปเลย เพราะ
ฉะนั้น ก็ขอโทษ ขอรอภัย ถ้าไม่ถึงจิตถึงใจผู้ฟัง แต่มันเป็น
ประโยชน์เบื้องต้น ศีล ๕ ข้อเป็นประโยชน์เบื้องต้น ของมนุษย์
ทั้งหลาย มัน มันจึงต้องประพฤติปฏิบัติให้มีศีลทั้ง ๕ ข้อ
ไม่ให้ขาดตกบกพร่องเลย ยิ่งสังคมใหญ่ๆ ขึ้นไป ยิ่งจะต้อง
ซื่อสัตย์สุจริต ต่อประเทศชาติบ้านเมืองให้มากๆ เออ ก็จะเป็น
ผู้เจริญรุ่งเรือง ในการครองชีพทำมาหากิน ทำมาค้าขาย ร่ำรวย
ไหลมาเทมา เพราะความบริสุทธิ์ยุติธรรมนั่นเอง ดังที่แสดงมา
ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันพุธที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ บ้านโยม ปิ่นเกล้า

อ้อ เอาเลยนะ(นะ) พรีห์มา จะ โลกายุ แล้วอาราธนา
เทศน์ ให้พระคุณเจ้าเทศน์ให้ฟัง จะได้แคไหนนะ เสียไม่ดีแล้ว
อ้อ

นะโม ตัสสะ ะคะวะเต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ะคะวะเต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ะคะวะเต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 กัมมะวิปาเจนะ ลัจจันัง กัมมะปัจจะยา
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยาัยสสะ อตโถ
 สาธายัสมันเตหิ ลักกัจจัง ธัมโม โสตัฟโพติ

อิม อนุสนธิพระธรรมเทศนานี้ สืบเนื่องมาจากพระบรมครู
 สัมมาสัมพุทฺธเจ้าผู้เป็นพระศาสดาสอนโลก แต่ว่าการกระทำ
 หมายถึงการกระทำเป็นศีล เป็นธรรม เป็นกรรมปัจจัย ที่ทำให้
 เป็นผู้เจริญรุ่งเรืองได้ เพราะการกระทำของเรา เราเคารพใน
 พระพุทฺธเจ้า เราเคารพในพระธรรม เราเคารพในพระสงฆ์
 ก็ยอมประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคนั้น
 เต็มความสามารถ มันจึงจะได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าทำขาดๆ
 ขาดตกบกพร่องอยู่ ก็เรียกว่าเป็นคนขาดๆ ไม่เต็ม ไม่เต็มบุญ
 กุศลก็ไม่ได้เต็ม อ้า

นี่คุณงามความดีทั้งหลายทั้งปวง มันจะสำเร็จลุล่วงไป
 ด้วยดี สมปรารถนาของเราก็เพราะเจตนาของเรามั่นคง ไม่หวั่นไหว
 ไม่อ่อนแอ ไม่คลอนแคลน ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติให้
 มันได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย การรักษาศีลที่ดี การทำบุญให้ทานก็
 ดี อ้า อันนี้เป็นเบื้องต้นของการปฏิบัติธรรม การภาวนาด้วย อัน
 นั้นเป็นข้อสรุป มีการภาวนา ทำให้ใจให้สงบจากนิวรณ์ธรรมทั้ง
 หลาย ถ้ารับไปแล้ว ไม่ประพฤติปฏิบัติตาม ก็เรียกว่าโง่ๆ ง่ายๆ
 ง่ายๆ ก็หลงปู่ก็เหนื่อยด้วย ถ้าไม่อด ไม่เว้น ไม่ละ จริงๆ จังๆ

หลงปู่ ก็เหนื่อยล่ะ เหนื่อยใจ ถ้าทำจริงทำจังตามคำปฏิญาณ
 ตนไว้แล้วนั้นว่าจะ เวรมณีจะเว้นจากการฆ่าสัตว์ เวรมณี เราจะ
 เว้นจากการลักทรัพย์ เวรมณีเราจะเว้นจากการประพฤตินิยาม
 กาม เวรมณีเราจะเว้นจากการกล่าวไปปดมดเท็จผู้อื่นเขา ของ
 ไม่มีจริงจะว่าจะไปหลงตาม อ้า คำนี้คิดนั้น ไม่ถูกต้อง ต้อง
 เว้นให้ได้ เว้นจากการดื่มกินสุราเมรัย อันเป็นเครื่องดองของเมา
 ทั้งเป็นฐานเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท ถ้าหากเราไป กินยา
 เสพติดให้โทษเข้า ก็ว่า ไม่มาหลอกลวงกันเฉยๆ ไม่เว้น เราต้อง
 เว้นให้ได้ ทั้ง ๕ ข้อล่ะ อ้า มันมีอะไรบ้างอะ

อะทินนาทานา เวระมะณี

เว้นจากการลักทรัพย์ ลักเอาของของคนอื่นไปเป็นเจ้าของ
 มีการฉ้อ การโกงกัน กระบัด(ฉ้อโกง)กัน นั่นก็เป็นการล่วงเกิน
 คำปฏิญาณตนของตน อาณิสงส์มันก็มีน้อย อาณิสงส์ ไม่เต็ม
 เม็ดเต็มหน่วย ไม่ได้เต็มบริบูรณ์ ละจากการ อ้า ฆ่าสัตว์
 ละจากการลักทรัพย์ ละจากการประพฤตินิยาม ละจากการ
 อ้า ไปปดมดเท็จ หลอกลวง อ้าพรางผู้อื่น อย่างนี้ถ้าเราไม่เว้น
 เรายังกระทำอยู่ ชื่อว่าหลอกลวงพระพุทฺธเจ้า หลอกลวงครูบา
 อาจารย์ว่าจะเว้น จะละแล้ว เว้นจากการดื่มสุราเมรัย อันเป็น
 เครื่องดองของเมา ทั้งเป็นฐานเป็นที่ตั้งแห่งความประมาททุก
 อย่าง การครองชีพของเราก็ดี การค้าขายของเราก็ดี มันไม่เต็ม
 เม็ดเต็มหน่วย ได้มากระท่อมอนแมน ไม่ได้เต็ม เพราะฉะนั้น
 เว้นให้มันได้ทุกข้อๆ อะทินนาทานา ขุ กามเมขุ มุสาขุ สุราขุ
 ๕ ข้อนี้ ต้องเว้นให้ได้ เราก็เป็นผู้มีศีล มีธรรม

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีสัง ชีวิตะมุตตะมัง

มีอานิสงส์ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย ได้เต็มทุกข้อๆ มันก็สะดวกในการประกอบอาชีพการงานทุกชนิด เพราะเรารักษาให้เต็มไว้แล้ว อ้า ต้นมัน ต้นของกรรม

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีสัง ชีวิตะมุตตะมัง

เพื่อนบอกไว้ วิชชาของเราที่เราเรียนศึกษามาก็ดี ที่ที่ประกอบอาชีพการงานต่างๆ ก็ดี ต้องให้มันเต็มเม็ดเต็มหน่วย ทุกข้อๆ ไปต่อแต่นั้นก็เงินทอง เฟินเป็นจึงสรุปไว้ว่า

สีเลนนะ สุคะติง ยันติ
สีเลนนะ โภคะสัมปะทา

โภคสมบัติไหลมาเทมา พอเรามีต้นมันแล้ว ศีลของเราดี เรารักษาศีลไม่ให้ขาด ไม่ให้ต่าง ไม่ให้พร้อย เต็มบริบูรณ์ทุกอย่าง การหาเงินหาทองก็คล่องตัว อืม ไม่ควรได้ก็ได้ ไม่ควรมีก็มี ให้เป็นของทีไหลมาเทมา ด้วยอำนาจของศีล ด้วยอำนาจของธรรม ที่เราประพฤติปฏิบัติมาแล้ว ไม่ต้องลำบาก ไม่ต้องไปปดมดเท็จ หลอกลวงอำพรางผู้อื่น ก็สบายใจเราเอง ไม่ได้สบายใจผู้อื่นหรอก ผู้ พวกเราประพฤติปฏิบัติได้แล้ว คล่องตัวแล้ว เกิดความสบายใจ เบาใจทุกอย่าง อ้า ไม่ต้องไปช้อง(ร้อง)ขอมือกับใครหรอก เทวดาอารักษ์ อาฮัก หลักคุณ ปู่ตาย่าบ้าน ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ่มอลินทมเหล่านั้น เป็นของระบายออกไปเฉยๆ หลอก แต่เรามั่นคง เราไม่หวั่นไหว นั่นแหละเป็นหลักของใจ เป็นหลักของธรรมะ ธรรมะมันมีอยู่แล้ว รักษาเอา ประพฤติปฏิบัติอย่าให้ขาดตกบกพร่อง อย่าให้ต่าง อย่าให้พร้อยได้ เอาตายเป็นตาย ตายเป็นตาย อยู่กับธรรมะนี้แหละ อืม อ้า เทวดาหลอกลวงเราหรือ หรือว่าพระพุทธเจ้าหลอกลวง

เราหรือ ไม่ใช่ๆ ไม่ได้หลอกลวง อยากให้ถึงผลของงาน ที่มัน
บริสุทธิ์ผุดผ่อง ได้รับผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย นิ่งสบาย นอนสบาย
อยู่ที่ไหนๆ ก็ไม่ผิดเคือง ไม่ลำบาก ไหลมาเทมา ไหลมาเทมา
ทรัพย์สินสมบัติทั้งหลาย

สีเลนนะ โภคะสัมปะทา

เพิ่นบอกงั้น

สีเลนนะ นิพพุตัง ยันติ ตัสสิมา สิลัง วิโสธะเย

อำนาจของผลของศีล อำนาจผลของทาน อำนาจของผล
การภาวนา นะ ถ้าจะ จิตใจมั่นคง ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลนแล้ว
ก็ไหลมาจริงๆ ไหลมาเทมา เทวดาผู้ดูแลรักษาเรามีอยู่ งั้นเรา
ทำจริงหรือเปล่า ถ้าทำไม่จริง มันก็ได้ผลไม่จริง ถ้าทำจริงๆ
ได้ผลจริงๆ เนี่ย

อ้า นี่เอากลองโทน เขาตี รบกวนเราอยู่บนภูเขา กลองโทนมัน
รบกวนเรา น.. เดินจงกรมก็ดี นั่งสมาธิภาวนาก็ดี ป๊ะโทนๆ โทน
ป๊ะโทนๆ อยู่อย่างงั้นแหละ มันกวนเรา เราไม่สงบเลย เสียง
เราอยู่ที่สูง เขาตีอยู่ที่ต่ำ แต่มันดังสะท้อนขึ้นบนภูเขา ไปรบกวน
เราอยู่นั้น เอ้ มันทำยังไงหนอ มันจึงจะไม่รบกวนหนอ เลยได้
อุบาย อุบายวิจิตรธรรม เปลี่ยนๆ จากป๊ะโทนๆ เป็นทำจริงๆ ได้
ผลจริงๆ ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ อยู่อย่างงั้นละ เอาเสียงนั้นมา
ดังอยู่ในหัวใจเรา ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ อะ

เอาไปเอามา นะ ใจสงบ ใจสงบแล้วก็เสียงกลองที่ว่า
ป๊ะโทนๆ โทน ป๊ะโทนๆ หายเลย มีแต่ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ
ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ อยู่อย่างงั้น ใจก็เลยสบาย สงบลงสบาย
เอาไปเอามา เสียงกลองรำวง เสียงกลองโทนอย่างงั้น เลยดับ
ไปเลย ไม่มี มีแต่ ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ อย่างเดียว อะก็เลย
ใจก็เลยได้สงบ ไม่เดือดร้อน ไม่วุ่นวายกับเสียงกลองนั้น มัน
นอนไม่หลับแล้ว

ทั้ง ทั้งวันทั้งคืนมันก็เอาอยู่อย่างงั้นแหละ อ้า ๕ ทุ่ม
๖ ทุ่มก็จะ มีอยู่ อย่างงั้น เขาจะทำความเพียรจะทำยังไง
เลยเปลี่ยน เสียงกลองให้เป็นเสียง อ้า ธรรม ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ
อยู่อย่างงั้น คำว่า ป๊ะโทนๆ ไม่มีประโยชน์อะไรเลย อ้า มัน
ฟังซ่าน ฟังซ่านไปตามเสียงนั้น เอาเข้ามาไว้ในหัวใจให้มันดังอยู่
ในหัวใจเราเป็นทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ อยู่อย่างงั้น แหละ อ้า
กำหนดจิตของเราให้อยู่กับเสียง ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ ก็เลยได้
รับความสงบ

พอตื่นเข้ามา ก็ลงไปอาบน้ำ ไปพบกับ กับหลวงปู่ ไปฉันข้าวกับหลวงปู่แหละ หลวงปู่คำดี(หลวงปู่คำดี ปภาโส)อะ โอ้ย เมื่อคืนเนี่ยไปภาวนา อยู่บนภูเขา เสียงกลองมันดัง ขึ้นภูเขา นั้น ไม่ได้ตั้งอยู่บ้านเขาเลย ตั้งขึ้นไปกวนหลวงปู่อยู่ อ้า ละ หลวงพ่ออยู่บนภูเขาพูน(โน้น)นะ

ก็เลยเปลี่ยนเสียงซะ ให้มันเป็นเสียงธรรม เสียงโทนอะไร ให้เป็นเสียงใหม่ อย่าให้มันเป็นเสียงเก่า มันรบกวนเฉยๆ เอา ยังไง เลยปรึกษาตัวเองว่าเอา

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

อยู่อย่างนั้นแหละ อืม เอาไปเอามา ใจมันรวมแล้ว มันมา ตั้งอยู่ในหัวใจเรา เออ เออ ไม่รำคาญ อืม เสียงกลองก็ได้ยินอยู่ แต่มันไม่เป็นเสียงปิ๊ะโท้นๆ โท้น ปิ๊ะโท้นๆ ไม่ใช่อย่างนั้น ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ เปลี่ยนเป็นเสียงธรรมขึ้นมาในหัวใจของเรา ก็ใจก็เลยได้รับความสงบเพิ่มละ

หลวงปู่ เออ มีปัญญาเว้ย เออ หลวงปู่เพิ่มตอบว่ามีปัญญา เว้ย รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง อ้า ถ้าไม่หลบมาอย่างนี้ มัน ก็จะรำคาญตลอดเข้า อ้า

ทั้งวันก็จะเปลี่ยนมันมาซะ ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ ซะ อันนี้พูดถึงเสียงรบกวนในเวลาทำสมาธิ ก็ชนะมันได้ ไม่มีเสียง ปิ๊ะโท้นๆ โท้น ปิ๊ะโท้นๆ ไม่มี มีแต่ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ อยู่ใน หัวใจของเรา อ้า

มีนกน้อยๆ ร้องให้ฟังอีก นกน้อยๆ มันร้องให้ฟังอีก เอาเสียงนกมาเป็นเสียงธรรมอีก

คิดแล้วคิดอีก คิดแล้วคิดอีก

อยู่อย่างนั้นแหละ นกนะมันร้องอยู่

คิดคักๆ คิดคักๆ คิดคักๆ คิดแล้วคิดอีก

อยู่อย่างนั้นละ อ้า แล้วมีนก ตัวอะไร นกเค้ามันร้อง ร้อง ทั้งคืนทั้งวัน ว่านกตัวนี้ มันนกของในบาลี มีในบาลีว่า

อด อด อดเถิด

อะ อ้า มัน ๓ อดซะก่อน อด อด อดเถิด นั่น นี่ก็เอามา เป็นคติ ให้มีความอดกลั้นทนทาน มันร้องคำเดียวละ ไม่มีหลายคำ

มีแต่ อด อด อดเถิด อยู่อย่างงั้นแหละ อ้อ มันร้อง ๓ ครั้งซะก่อน มันจึงเกิดทีหลังหรือ อด อด อดเถิดนะ(นะ) เอามาเตือนตัวเอง ก็ได้รับความสงบ เออ

เราอดกลั้นทนทานได้มันดีแน่ มันดี มีความอดความทน ไม่ต้องฟังชานไปตามเสียง อ้า ก็ได้รับความสบาย อ้า เอา หา อบายและวิธีมาทราบตนเองอย่างนี้ ใช้ปัญญาเอา ไม่ได้ฟังชานไปตามเสียงนั้น เราเอามาเป็นเสียงธรรม อยู่ต่ออย่างนี้ ของอย่างอื่นก็เหมือนกันละ การอดทน อดกลั้นทนทาน ให้มีความอด ให้มีความกลั้น มีความข่ม ข่มใจให้เป็นอยู่อันเดียว อารมณ์อันเดียวก็จะได้รับความสงบ เมื่อได้รับความสงบแล้ว ความสุขมันเกิดที่ไหนอะ ความสุขมันเกิดที่ใจ ที่ใจของเรามีความสุขที่สุด ไม่ฟัง ไม่ชาน ไปตามสัญญาอารมณ์ อ้า รู้เท่าเอาทัน ถ้ารู้ไม่เท่าเอาไม่ทัน ถ้ารู้เท่าก็เอาครึ่งหนึ่งอยู่ปะบางอย่าง ถ้ารู้ไม่ถึงเอาหมด มันเป็นเพื่อนกันนั่นละ พวกนั้นก็ดี

เพื่อนกินเพื่อนกิน เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกินเอาไปกิน เออ มันก็ เป็นๆๆ ธรรมะ เพื่อนว่าไว้ ให้มีความอดกลั้นทนทาน พากเพียรภาวนาอุตสาหะ อย่าถอย อย่าทำถอย อ้า มันก็มีนม มันร้องให้ฟังเหมือนกัน

อย่าทำถอย อย่าทำถอย

อยู่อย่างงั้นแหละ เจ้าคนมันหลายเสียงหลายภาษา เอามาเป็นเสียงธรรมหมด อย่าทำถอยๆ คิดคักๆ คิดคักๆ คิดแล้ว คิดอีก คิดแล้วคิดอีก อยู่อย่างงั้น

เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรมของเรา อย่าไปฟังชานกับอารมณ์อื่น ให้น้อมมาเป็นเสียงธรรม มาเตือนตัวเองก็จะได้ภาวนาสงบได้ เนี่ยได้รับความสงบ นั่นแหละเป็นความสุข เออ สุขหนอๆ เพื่อนจะได้ว่าละ โอ้ ไม่มีสิ่งรบกวนแล้วมันมีความสุข เว้ย เพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนตั้งใจ อะไรตั้งใจจริงๆ จังๆ จะรับศีลไปแล้ว ศีลของเราจะบริสุทธิ์ทำยังไง จึงจะบริสุทธิ์ กิ่งดเว้นให้มันได้

ปาณาติปาตา เวระมะณี

เราจะเว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด ในน้ำก็ดี ในบกก็ดี อ้า ไม่เบียดเบียนเขาแล้ว ไม่ฆ่าเขาแล้ว ไม่ให้ ทำให้เขาต้องตาย พลัดพรากจากของรักของชอบใจทุกอย่าง อ้า เราไม่ได้มีเจตนาที่จะฆ่าเขาอย่างงั้น อันนี้ก็เป็นศีลข้อหนึ่ง ทำให้เราได้รับความสงบได้

อ้า เมื่อเรารับความสงบแล้ว เราก็สบายเราเอง ไม่สบายคนอื่นหรอก เราสบายตัวของเรา นั่งสบาย นอนสบาย ถ้ามันแหวะออกไปแล้วก็ดึงมันคืนมา ไม่ต้องให้มันลามไปทางอื่น ให้มันอยู่ในเนื้อในตัวเอง อ้า อันนี้เป็นคำเตือนของนก ที่ทำให้สติแก่เรา โอ้อโฮ เอา

โอปะนะยิโก

น้อมเข้ามาเป็นเสียงธรรม ไม่ใช่เสียงอย่างนั้น เสียงรบกวนเฉยๆ มันรบกวนจนเรารำคาญ แหม เมื่อไหร่มันจะหยุดสักที ดึงกลองเนี่ย มันตืออยู่ทั้งคืนทั้งวัน จนสว่างคาตาพุ้น(ไฉน)ละ แต่ว่าเรามี มันมีที่แหวะ แหวะของเราละ ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ เอา อันนี้ดีกว่า ไม่ได้เอาปิ๊ะโท่นๆ โท่น ปิ๊ะโท่นๆ ไม่เอาอย่างงั้น อัน

นั้นเป็นเสียงโลก ไม่ใช่เสียงธรรม ถ้าเสียงธรรม มันก็ต้อง ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ เราไม่ถอย เอาแต่ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ อยู่ในตัว อ้า ก็เลยรับความสงบ เมื่อได้รับความสงบรู้สึกความสบายเป็น

สุโข วิเวโก

ขึ้นมาได้ สุขเกิดจากการวิเวก ไปอยู่ในป่าในเขา ก็เอาอันนั้นมาเตือนตัวเอง อ้า จนใจมันสงบ ถ้ามันใจสงบแล้วก็เรียกว่าเป็นสมาธิภาวนาเอาแค่นั้น เพราะฉะนั้นเราทั้งหลาย ผู้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ถ้าไม่เอาจริงเอาจ้งกับมัน มันจะปรุงจะแต่งเราให้ไปตามโลก อย่าไปส่งสายใจของเรา ออกจากร่างกาย ไปรำคาญอยู่ที่อื่นนั่นละ มันก็เป็นทุกข์ตกตัวเองสิปะเนี่ย อันนี้มันไม่ให้ไปอย่างงั้น ให้มันอยู่ อยู่กับเสียงกลอง แต่ว่าเปลี่ยนเสียงกลองมาเป็น ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ นี่ดีกว่า อ้า ทำจนว่าใจมันสงบ ไม่มีอะไรรำคาญเลย เพลิดเพลินอยู่กับ ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ อยู่นั่นละ มันดั่งอยู่ข้างนอก ต่อเมื่อ ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ มันมาดั่งอยู่ในหัวใจเรา อะเนี่ย เพราะรำคาญ โอ้อ ทำอะไร ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

ภาวนาก็เหมือนกัน ถ้าเอาจริงๆ ถ้าได้รับความสงบจริงๆ อ้า ได้ผลจริงๆ ความสงบนั่นละเป็นผล เป็นผลของการทำภาวนา เพราะฉะนั้น ถ้าเรามีปัญญาแล้ว เอามาขบคิดพิจารณาหาข้อเท็จจริงจากเสียงนั้นๆ มันรำคาญ ถ้าไปฟังกับเขาละ ปิ๊ะโท่นๆ โท่น ปิ๊ะโท่นๆ ไปตามเขามันก็ไป เขาคงจะตื่น เขาคงจะดีด เขาคงจะฟ้อนรำทำเพลงกัน สนุกสนาน แต่ว่าตัวของ

เพราะฉะนั้นทุกคน ขอฝากให้อา พุทฺโธ มาภาวนาเด้อ พุทฺโธ พุทฺโธ ดลมหายใจเข้า หายใจเข้าเป็น พุท เวลาลมออก เป็น โธ อยู่แค่นี้ ไม่ได้เอาอารมณ์อื่น ต่อไปนานๆ เข้า มันชำนาญ แล้วในการเข้าการออก อา พุทฺโธ มาตั้งมัน ตั้งจิต ตั้งใจ ที่มัน ฟุ้ง มันชาน ราคาญออกไปทางนอก อะ ทำให้เรารุ่นวาย ทำให้ เสียสมาธิไป การอยู่กับอารมณ์เดียวแล้วเป็นสมาธิ เป็น

สัมมาสมาธิ

อิม ตั้งใจมันอยู่กับอารมณ์อันเดียว อันนี้เราจะได้รับความ สุข ได้รับความสงบสุข ในการพากเพียรภาวนาของเรา อาเฉพาะ พุทฺโธ เท่านั้นล่ะพอ อย่างอื่นอย่าไปงมมัน มันไม่ ทำให้ใจเราสงบ มันวุ่นวาย ฟุ้งชาน ราคาญใจ ให้ภาวนาอา พุทฺโธ คำเดียว อาให้มันจนรู้ ลมเข้า รู้ ลมออก รู้ อ้า แต่มีความระลึกว่า พุท ระลึกออกว่า โธ ให้รู้ อยู่แค่นั้น ก็จะได้รับ ความสุข ไม่ต้องเอาอย่างอื่นล่ะ อ้า

ยุบหนอพองหนอ เพื่อนก็อา อ้า แต่ว่าต้องการอยากให้อใจอยู่กับเนื้อกับตัว ไม่ต้องการให้ใจฟุ้งชาน อิม เหลวไหลไปตาม สัญญาอารมณ์อื่น ให้อยู่กับ พุทฺโธ การภาวนา นักภาวนาทั้งหลายเพื่อนต้องเอาอย่างนี้แหละ เพื่อนไปอยู่ป่าอยู่เขา เพื่อนอา แค่นี้ ไม่ได้เอามาก

พระพุทฺธเจ้าก็สั่งไว้ พระพุทฺธเจ้าสั่งไว้อา พุทฺโธ มาภาวนา หายใจเข้า รู้ พุท หายใจออก รู้ โธ หายใจเข้า รู้ พุท หายใจออก รู้ โธ อยู่แค่นี้ ใจมันก็สงบเอง เมื่อใจสงบเราจะ เราสบายมาก สบาย โล่งอก โล่งใจดี ไม่มีคับแคบใจเลย ใจกว้างขวาง แต่ว่า

ภาวนาต้องแผ่เมตตาไปด้วย แผ่เมตตาปรารถนาดี ในเพื่อน มนุษย์ด้วยกัน ปรารถนาในสัตว์อื่น ขอให้มีความสุขความเจริญ อย่าได้ลำบากยากแค้นใดๆ เลยอะนะ อ้า

แค่นี้แหละ ให้ธรรมะแค่นี้ วันนี้ ให้แค่นี้ยอๆ อ้า ถ้าไป เล่านิทานล่ะไม่ได้จบ ไม่ได้จบง่ายๆ มันกว้างไกล เมื่อยตัวเอง ต่างหาก เราเป็นมนุษย์ เราไม่ใช่เป็นสัตว์ เราเป็นมนุษย์ ไม่ต้อง เอาอะไรล่ะ อา พุทฺโธ เท่านั้นพอ หายใจเข้า พุท เวลาลมออก ก็ โธ ตาม เวลาลมเข้า หายใจเข้าให้เต็มอกเต็มทรวง เต็ม เต็มแล้วก็เวลาออกก็ โธ ออกมา หายใจเข้าก็ รู้ ระลึกว่า พุท หายใจออกก็ระลึกว่า โธ ให้มันออกมาหมดอยู่ดับ ในโต ในใส ในพุง อ้า มันคับแคบแน่นใจอยู่ในนี้ อาให้มันออกให้หมด ไม่ต้อง ไปคิดห่วงอะไร อา พุทฺโธ พอแล้ว

ดังที่แสดงมา โดยย่อ พอเป็นข้อคิดเพื่อปฏิบัติธรรมให้ ถึงธรรม ถ้าได้ พุทฺโธ ทุกวันๆ แล้วใจสบายขนาดไหน อ้า สบาย มากขนาดไหน บอกไม่ถูก ถ้าไปบอกคนอื่นก็บอกไม่ถูก เราอยู่กับ พุทฺโธ เกิดความสะดวก เกิดสบายขึ้น คล่องตัวขึ้น ทำให้ เกิดมีสติ มีปัญญากว้างขวางออกไป อ้า สิ่ง สัจจาท ที่มารบกวน อย่างอื่น ไม่เอาตามมันล่ะ ไม่เอาตามมัน อา พุทฺโธ ของเราดีกว่า อันนี้ตั้งใจจริง ตั้งใจจริงๆ ไม่ได้ นั่น ตั้งใจอา พุท อา โธ อา พุท อา โธ แค่นี้พอแล้ว นี่ตั้งใจ ถ้ามันสงบจะได้ผล ได้ ความรับความสะดวกสบายมากขึ้น เกิดความสุขขึ้นทางใจ

ดังที่แสดงมา ก็เห็นว่าท่านทั้งหลาย คงจะเข้าใจความ ประสงค์ ความประสงค์ของผู้แสดง ต้องการเท่านั้น ไม่ต้องการ ฟุ้ง ฟุ้งชานอะไร อารมณ์โลกมันเยอะเกินไป

ตี๋ม ปีน พุด เสียงเพลง เสียงหมอบีบ หมอลำ มันมาก
ออกไป ไม่ได้มีอันเดียว ให้มี พุทฺธ ันเดียวเท่านั้นละ เสียง
อย่างอื่นไม่เกี่ยว เราจะภาวนา เราจะเอาแค่นี้ เมื่อได้รวมแล้ว
ก็เราก็จะรู้ว่า โอ้ มันมีความสุขอย่างนี้เอง หลวงพ่อจึงย้ำให้เอาแต่
พุทฺธ พุทฺธ อยู่แค่นั้น แต่ว่าหายใจเข้าให้ รู้ อะ พุทฺธ หายใจออก
รู้ โธ หายใจเข้า พุทฺธ หายใจออก โธ อยู่แค่นั้น มันสั้นหรือมัน
ยาว แล้วก็บริหารปอดด้วย บริหารปอดให้มันคล่องตัว หายใจ
เข้ามันก็คล่องตัว หายใจออกมันก็คล่องตัวอยู่แค่นี้ พร้อมด้วย
ความระลึก ระลึก พุทฺธ

เนี่ยขอฝากแค่นี้ละ วันนี้นะ ดังที่แสดงมา ก็สมควรแก่
เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

๒๐ ขอให้มันอยู่เด้อ อย่าส่งไปตาม ความรัก ความซึ้ง ความ
ยินร้าย ความยินดี ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะ มันเป็นสังขาร
เฉยๆ หรือก สังขารมาปรุงแต่งเราเฉยๆ หรือก

เอ้า ประกอบพิธีอย่างอื่น ประกอบพิธีอย่างอื่น

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๘.๐๐ น.
ณ บ้านโยม ลาดพร้าว ๑๐๗

สมัยนี้ เขาปรุงยาเสพติดให้โทษ เข้ามาเผยแพร่ในเมือง
ไทยเรา จนไม่มีที่ว่างแล้วละ มันหลาย อ้า นั่นเขาปรุงมา
มอมเมาคนไทย ให้ลืมนชาติลืมนศาสนาของตัวเอง ถ้าเขาเอาของ
มีนเมามาข้อมจิตข้อมใจ ล่อจิตล่อใจให้เต็มบ้านเต็มเมือง ก็มี
แต่คนอ่อนแอ ใครจะเป็นทหารก็ตี เป็นตำรวจก็ตี อ่อนแอไป
หมดจิตใจ อ่อนแอไป ล้มไปตามอำนาจของยาเสพติดให้โทษ อ้า
ไม่รับเป็นธรรมาภรณ์บ้านของตัว เมืองของตัวเอง เอ้า ไหลเข้ามาๆ
เต็มบ้านเต็มเมือง ก็มีแต่คนขี้ยาหมด ขี้ฉี่หมด ขี้กัญชาหมด

กินสุราเมรัยกันทุกคน บ้านเมืองจะเป็นยังไง จะไม่ละตุ้มเป๊ะ เสียหรือ ละเทาะตุ้มเป๊ะไปหมดเลย ไม่มีใครรับผิดชอบบ้านเมืองของตัวเอง หากความมั่นคงไม่มี เขาก็สามารถที่จะยึดเอาบ้านเอาเมืองของตัวเองได้ อย่างสบาย เออ อันนี้มันเป็นตัวอย่างมาแล้ว

เมืองจีนสมัยก่อน เรื่องอำนาจใหญ่โต เขาปรุง ตั้งโรงฝึก โรงสุรารยาเมา เสพติดให้โทษ ักฎขงักฎษา เต็มบ้านเต็มเมือง เมืองจีนมียังไง เมืองจีนเป็นยังไง ระวังระสายไหม อ้า ไม่มีคนรับผิดชอบต่อบ้านเมืองของตัวเองซะแล้ว มีแต่คนขี้ยา มีแต่คนขี้เหล้า ขี้กัญชา ยาเสพติดทุกชนิด อ้า ความมั่นคงของประเทศชาติเป็นยังไง งอนแง่นคลอนแคลนที่สุดเลย

เพราะฉะนั้นรัฐบาลสมัยนั้น จึงค่อยคิดขึ้น ฮีตลู้ ล้มล้าง โรงสุรา โรงฝึก โรงยาเสพติดให้โทษทุกชนิด ล้มล้างให้หมดไม่ให้มี เพราะว่ามันทำลายบ้านเมืองของตัวเอง มองเห็นประโยชน์แล้ว เห็นไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่มาทำลายความแข็งแรงมั่นคงของประเทศชาติ ประเทศชาติก็ล่มจมลง ล่มจม ล่มจม จมลงๆ จนไม่มีใครรับผิดชอบต่อบ้านเมืองตัวเอง แล้วข้าศึก ผู้เป็นคู่ต่อสู้ เขาก็ขี้ม่น้อยขี้มใหญ่แล้วเนี่ย โอ้ย มันอ่อนแอหมดทั้งบ้านทั้งเมืองแล้ว ก็ไปบิบบหัวเอา บิบบหัวเอาก็ได้ อยู่ ผู้รับผิดชอบต่อบ้านเมืองไม่มี ทหารตำรวจก็ติดยาเสพติดไปด้วยกันหมดเนาะ ใครละจะมารับผิดชอบความมั่นคงของบ้านเมือง ไม่มี ไม่มีผู้ใดที่แข็งแรงข้อ กลัว กลัวอำนาจปลายปีน อำนาจมืดต่างๆ นานา

เพราะฉะนั้น การสมาทานศีล ก็ให้ระลึกไว้ว่า เพื่อความมั่นคงของประเทศชาติ ของบ้านของเมือง ถ้าเราพร้อมเพรียงสามัคคีกันต่อสู้จริงๆ มันก็ไม่แพ้อะไรหลายหรอก ไม่ยอมให้มี

อำนาจมืดทั้งหลายมาข่มขู่เรา ถ้าอำนาจมืดเข้า เข้ามาปกครองของบ้านเมืองของเรา ยึดอันนั้น ยึดอันนี้เข้า พวกเราก็หมดกำลัง กำลังที่จะต่อสู้ข้าศึกศัตรูก็ไม่มี ยกแขนขึ้นก็ไม่มี แม้แต่ยงกั๊ดก็ตีไม่ได้เลย อ้า เขารักษาศีลหรือเปล่าไม่รู้ ไม่ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ตัดชีวิตเขาแหละ หึ เขารักษาศีลนะ แท้ที่จริงอะ มันรักษาความมั่นคงของประเทศชาติ ก็คือตัวของเราเองแหละ เป็นกำลังเข้มแข็งที่จะร่วมกับรัฐบาล ต่อต้านข้าศึกศัตรูทุกด้าน ยาเสพติดให้โทษก็ตี ยาฝึก เฮโรอีน ักฎษา ยาบ้า ยาเบ้อต่างๆ ก็เป็นสิ่งบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติได้ อ้า การค้าการขายทั้งหลายก็อย่าไปยึดเอามาเป็นอาชีพ มันจะมาทำลายความมั่นคงของประเทศชาติบ้านเมือง ให้เข้าใจอย่างงั้น ถ้าตั้งอกตั้งใจ

ปิดโธ่ พวกเราจะเป็นขี้ข้าเขาโดยเร็ว ในภายใน ไม่ช้านี้แหละ เออ ไม่ถึง ๑๐ ปี ๒๐ ปีข้างหน้าเนี่ย พวกเราแต่มีแต่คนขี้เมาเต็มบ้านเต็มเมืองจะเป็นยังไง ใครจะรับผิดชอบต่อบ้านเมืองแหละ เพราะฉะนั้นจึงเป็นโทษแสนสาหัสสาครรจ์ อ้า ให้ระลึกเอาไว้ อืม อย่าไปลู่ออกแก้มันเลย อ้า ยาเสพติดให้โทษก็ตี เหล้ายาปลาปิ้งก็ตี ฝึก เฮโรอีน ักฎษา ยาบ้าทุกชนิด เป็นสิ่งบ่อนทำลายกำลังของชาติ บ้านเมืองให้ย่อยยับไป พวกเราก็เป็น

จี๋ข้า เป็นเมืองขึ้นของเขาต่อไป เขามายึดได้แล้ว ใครล่ะจะเป็นผู้ต่อต้าน ทหารตำรวจเป็นยังไง มีกำลังพอหรือเปล่า เออ ถ้าไม่มีกำลังพอ ก็แน่นอนที่สุด เขาจะมาบีบหัวเรา เอาเบาๆ ดึกกว่า อืม เขาอยากได้อะไร เขาก็ตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นมา อ้า

บั้งคับพวกๆ เรา ไม่มีสิทธิเสรี คำว่าประชาธิปไตยหายเลย หาย หายไปไหน ไปไหนอู๊ ประชาธิปไตย อ้า ความแข็งแรงของประชาชนหายไปเลย หายไปเพราะยาเสพติดให้โทษ เหล้า สุราเมรัย กัญชา ยาเสพติดทุกชนิด ไม่มีกำลังเหนือ มนุษย์เหนือใจมนุษย์ มันจึง เขาก็เอาสิ่งนี้มาข่มจิต ข่มใจของประชาชนให้มีความอ่อนแอ อ่อนแอไม่สามารถที่จะยกปิ่นขึ้นต่อสู้อ้า ข้าศึกศัตรูได้เลยอ่อนแอจริงๆ

ยกปิ่นขึ้นก็ล้มแพละ ล้มแพละไป ล้มแพละมา จะว่าเอาอะไรมาเป็นกำลังของชาติบ้านเมือง มันต้องฮึดขึ้นสู้ ไม่เอา ไม่เอามันล่ะ ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด กัญชา ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด เป็นสิ่งที่บ่อนทำลายกำลังของชาติ อ้า ความแข็งแรงของประเทศชาติอ่อนแอที่สุด

อันนี้ในหลวงท่านห่วงมาก กลัวประชาชนจะหลง งมงายไปติดกับ ยาเสพติดให้โทษ เป็นนักเลงสุรา เป็นนักเลงฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า เสพติดให้โทษทุกชนิด เป็นนักเลงไปทางนั้นซะแล้ว ใครล่ะจะอยู่รับผิดชอบประเทศชาติบ้านเมือง ไม่มี อืม

เพราะฉะนั้น ขอฝากด้วย อันนี้เบื้องต้นหนอยเดียว จะฟังเทศน์ก็ฟังสิปะเนี่ย อะ

พรั่ห้มา จะ โลกาษ

จี๋นลึ

อ้า อาจจะมีคนเดียวทางนี้ว่าได้ นอกนั้นไม่เคยศึกษา ไม่เคยว่าเลย ต้องให้ว่าได้ทุกคน ทุกคน ท่องไว้

**พรั่ห้มา จะ โลกาธิปะติ, สะหัมปะติ,
กัตถัญชะลิ อันธิวะรัง อะยาจะณะ,
สันติระ สัตตาปปะระชักกะชาติกา,
เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.**

แค่นี้เด้อ อาราธนาศีลเนี่ย

**มะยัง ภันเต ติสระณณะ สะหะ
ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ**

อืม ได้ ทูติ ตะติ ต่อไปก็ได้ อาราธนาศีลก็ได้ อาราธนาเทศน์ก็ได้ อาราธนาพระปริตร สวดมนต์บ้านสวดมนต์ช่องก็ได้ อย่าไปนอน นอนหลับทับสิทธิ์ นอนทับหนังสือตัวเอง มีหนังสือ สวดมนต์ไหว้พระมีอยู่ แต่ไม่สนใจ ไปสนใจอย่างอื่นโน้น ข่าวอันนั้น ข่าวอันนี้ออกมา อ้า

ไม่ดูใครทำศน์ ก็ดูแต่ข่าวเพื่อนละ ดูข่าวอันนั้น ข่าวอันนี้ บ้านเมืองเป็นยังไงๆ เออ เลยลืมธุรกิจของตัวเองไปเสียหมด ไม่มีใครรับผิดชอบธุรกิจของตัวเอง อ้า ไหว้พระ อาราธนาศีล อาราธนาธรรม อาราธนาปริตต(ปริตร)มงคล ทุกอย่างละ

มันก็ล้มไป มันก็กลิ้งไปในตัวของมัน มันก็กลิ้งและกินหมดแล้ว ใครจะรับผิดชอบ หน้าที่การงานอันนี้เราต้องเข้มแข็งต่อสู้ให้มันยังยืน ให้มันยังยืนนาน อ้อ อย่าไปอ่อนแอ มันอ่อนแอแล้ว มันก็เป็นหนทางให้ข้าศึกศัตรูมาบีบเรา ให้หมดอำนาจได้เลย

อำนาจของพระพุทธเจ้า อำนาจของพระธรรม อำนาจของพระสงฆ์ มีเต็มแผ่นดิน คือมีเต็มแผ่นดินจริงๆ มากมาย ถ้าเราเมินเฉยซะ ไม่เอาใจใส่ซะ ของเหล่านี้ อาราธนาพระปริตตร อาราธนาศีล อาราธนาธรรม อะไรมันก็หมดไปด้วยเหมือนกัน เพราะเราไม่สนใจ มีในหนังสือมี แต่เราไม่ดู หนังสืออยู่ในตู้ ในตู้มีมากมาย มีฮอด(ถึง)พระไตรปิฎกแปลพูน(โน้น)ล่ะ มีมากมายก่ายกอง จนดูไม่จบพูน(โน้น)ล่ะ

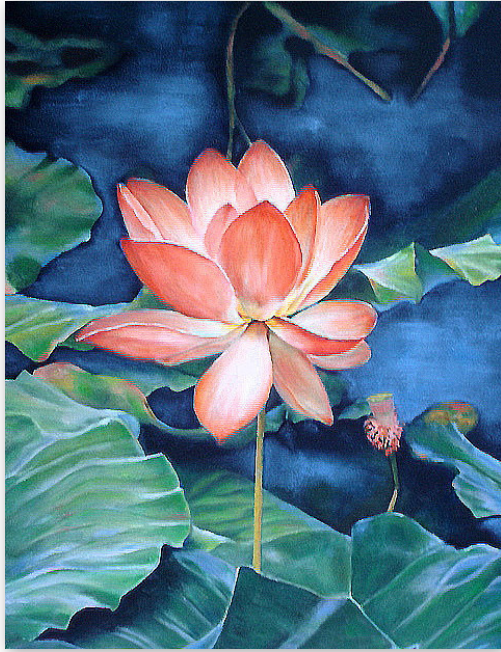
ถ้าดูไปทุกวัน ท่องไปทุกวัน แล้วก็นั่งสมาธิทุกวัน นั่งเมื่อว่าไปแล้วก็นั่งสมาธิให้ใจสงบ สักวันละ ๕ นาที ๑๐ นาทีขึ้นไป หรือมันเกิดความสบาย เราจะเอามากกว่านั้นก็ได้ นั่งนานๆ จนตัวเบาหวิว ไม่มีร่าง ไม่มีกายเลย เกิดสมาธิ เกิดเป็นสมาธิจิต ตั้งมั่นขึ้นมา เข้าฌาน เรียกว่าเข้าฌาน นั่งจนร่างกายเราไม่มี

ที่จะปวดหลังปวดเอวไม่มี สบายอยู่นั่นล่ะ หายใจเข้า รู้ หายใจออก รู้ อยู่แค่นั้นล่ะ ย่อภาวนา ภาวนา สัง.. สังรอง.. สำ.. สำรวมใจ ให้อยู่กับเนื้อกับตัว ให้เกิดความสบายได้ ไม่ใช่มานั่งแบบบังคับ ไม่มีใครบังคับเรา เราบังคับเราเอง เราจะนั่งวันละเท่าไร นั่งเท่าไร เราจะนั่ง วันเท่านั้น เป็นชั่วโมงๆ ถ้าเราสบาย เราจะอยู่นานๆ ถ้าเกิดความสงบ เกิดความสบาย เกิดปิติ ปราโมทย์ ไซติช่วง ชั่วพลู อ้อ มองเห็นบาป เห็นบุญขึ้นได้ในขณะที่นั่งสมาธินั้นก็ได้อ

โอ้ ถ้าทำบาปบ่อยๆ ใจมันเศร้า ใจมันหมอง ใจมันยุ่น ใจมันมั่ว ไม่มองเห็นบาปเห็นบุญอะไรเลย ถ้าใจเราสงบ วันหนึ่งๆ สักชั่วโมง นี่เป็นอย่างมากนะ อย่างน้อยก็เอาสักเป็น เป็นพิธินั่งให้ใจสงบสักนิดๆ เดียว ค่อยจึ่งค่อยออกมาทำธุรกิจการงาน ส่วนตัวส่วนตัว มีมากมาย อ้อ ได้รับความสบายนิดหน่อย วันหนึ่งก็เป็นกำลัง เป็นยา เป็นไอศถที่ทำให้ใจสงบ เป็นธรรมไอศถ รักษาจิตรักษาใจไม่ให้มืด ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ไปตามสัญญาอารมณ์

ทางโลกเขาเต็มบ้านเต็มเมือง ทางโลกเขามีตั้งแต่เครื่อง ยั่วยวนชวนให้ผลิตเพลินในกามกิเลส ในวัตถุกาม กามกิเลส รูป เสียง กลิ่น รส โสภณัฐัพพะ ธรรมารมณ์ ของเหล่านั้นมา ยั่วยวน ชวนให้ผลิตเพลินเฉยๆ แล้วก็หลงระเรีงไปตามเขา

ถ้าเราจะตั้งใจภาวนาจริงๆ ยึดกำลัง ยึดอำนาจทั้งปวงให้มาอยู่ที่ใจของเรา ยึดอำนาจมัน อย่าให้มันฟังเพื่อแห่อ้อมไปตามสัญญาอารมณ์ใดๆ อ้า ให้มันอยู่กับเนื้อกับตัว สักวันหนึ่งคืนหนึ่ง หรือสักชั่วโมงหรือครึ่งชั่วโมง มันอยู่กับเนื้อกับตัวเวลาออกมาแล้ว จะสังเกตการณ์ เราสังเกตการณ์ เออ จิตสงบนี้สบายเว้ย สบายจริงๆ จิตฟังชันไปตามสัญญาอารมณ์ มันไม่สบายเลย ไม่อยู่เป็นตัวของตัวเอง ฟังชันราคาญไปตามสัญญาอารมณ์โลก กามโลกีย์ มันก็มีมากมาย มีรูป มีเสียง มีกลิ่น มีรส มีผัสสะ มีธรรมารมณ์ โง่งมอยู่ตลอด เออ ถ้าตั้งใจไปตามมันทุกเรื่องทุกราว ก็อยากจะดูจะชมไปเรื่อยๆ

อ้า ไท่ทศน์มันมี มีทุกเรื่องในไท่ทศน์มีทุกเรื่อง จะดูมวยเขากี่ยังได้ จะดูฟ่อนรำทำเพลงอะไรก็ยั้งได้ แต่ว่ามันเฟลิดเฟลิดเฉยๆ เฟลิดเฟลิดทำให้ใจลืมหืมตัวไปเฉยๆ แต่ว่าความแก่หารู้ไหมว่า ตัวของเราแก่เข้าไปทุกวันๆ เท่านั้นปี เท่านั้นปี แก่ไปทุกชั่วโมงๆ เออ วันนี้ลืมหืมตัวไปก็ชั่วโมง วันหน้าเอาใหม่ จะสังวรระวังใหม่ ให้มันได้มากกว่าปล่อย กว่าปล่อยใจเฟลิดเฟลิด ไปตามสัญญาอารมณ์ ให้มันอยู่กับเนื้อกับตัวสักครึ่งชั่วโมง หรือว่าหนึ่งชั่วโมงได้ยั้งดี ได้รับความสงบจนเกิดปิติ สุข เอกัคคตา มีปิติ สุข เอกัคคตา จิตเป็นหนึ่ง เป็นเอกัคคตารมณ์ อารมณ์อันเดียวเท่านั้น

เราก็เชื่อว่าได้กำลัง ในการเป็นพุทธบริษัท เป็นอุบาสก เป็นอุบาสิกา ทำให้ให้อยู่กับเนื้อกับตัว อยู่กับเนื้อกับตัว ลักครึ่ง ชั่วโมง อ้า หรือจะเอา ๓๐ นาที อะ ครึ่งชั่วโมงจะเอา ๔๐ ๕๐ นาทีก็ได้ ขอให้มันอยู่กับเนื้อกับตัว ให้มันรวม ได้รับความเย็น เย็นใจ มีความสุข ปิติ ความปิติ ยินดี ปรีดาปราโมทย์ โชติช่วง یشวาล มันเกิดขึ้นที่ดวงจิตเรา มันนำอัสจรรย์ใจจริง

อ้าว เราปล่อยมันมาตั้งแต่เกิดมา ปล่อยให้มันเล่นเล่น เผลอสติไป ตลอดวันตลอดคืน เผลอสติไปกับเรื่องอันนั้น เผลอ สติไปกับเรื่องอันนี้ เรื่องเอากิจการงานมาเป็น ของสำคัญกว่า ภาวนา แต่ที่จริงภาวนาให้ใจอยู่นั้นสำคัญมาก ให้ใจอยู่กับเนื้อ กับตัว เมื่อรวมตัวได้แล้วมันเป็นนิมิต เป็นนิมิต เกิดความสุข ปิติ ความอิมอกอิมใจ สุข มีความสุขที่สุด เอ.. เอกัคคตาจิต จิต เป็นหนึ่งจัน

ถ้าจิตเป็นหนึ่งได้ทุกครั้งๆ ก็วิเศษมาก อ้า เราจะเห็น บาปเห็นบุญแน่นอน เห็นบาป เห็นบุญ เห็นคุณ เห็นโทษ เห็น ประโยชน์ ไม่ใช่ประโยชน์ รู้จักเลือกเฟ้นเอาเอง นั้น

มันไม่ใช่นั่งหลับหู หลับตา มีเดชะๆ นั่งหลับหูหลับตา แต่ ได้ฌานไปแล้ว มันเกิดความสุข ปิติ สุข เอกัคคตา จิตเป็นหนึ่ง เออ เป็นนิมิตขึ้นมา รู้จักบาป บุญ คุณ โทษ แจ่มแจ้ง สิ่งนี้มา ทำให้ใจเราเศร้าหมอง สิ่งนี้มาทำให้เรา ใจเราขุ่นมัว วุ่นวายเฉยๆ ไม่ได้ได้รับความสงบ ให้เราตั้งสติ เอาความสงบมาไว้ที่ใจเราทุก ครั้งๆ

อันนี้ครูบาอาจารย์ เพ็ญสอนหรือก เพ็ญสอนเราอย่างนั้น ให้ตั้งสติให้มีความสุขอยู่ในตัวของตัว สักวันละนิดละหน่อย เออ ก็จะเห็น เห็นความไม่เที่ยงของสังขาร ที่มันมาปรุงเรานะ สังขารมาปรุงเรา ปรุงให้รัก ปรุงให้ชัง ปรุงให้โลภ ปรุงให้โกรธ ปรุงให้หลง ปรุงให้อิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวรซึ่ง กันและกัน แล้วจะหาความสุขที่ไหนได้เล่า ถ้ามันปรุงอยู่อย่างนี้ มันจะหาความสุขที่ไหนได้ เราต้องดึงเราให้สงบให้ได้ ถ้าเราสงบ แล้ว เราจะเห็นสุขเป็นวิเศษ อิม ปิติ เกิดปิติ ปราโมทย์ โชติช่วง یشวาล สว่างไสวไปหมด ไม่มีอดมน อนธการเหมือนตั้งแต่ก่อน ถ้าเรามานภาวนาแล้ว จะเห็นความสงบเป็นสุข สำหรับใจ

สุใจ ปุญญัสสะ อุจจะโย

ความสะสมซึ่งบุญนำมาซึ่งสุข อิม

ทุกใจ ปาปัสสะ อุจจะโย

เหมือนกัน ความสะสมซึ่งบาป นำมาซึ่งทุกข์ นำความทุกข์มา ให้ตัวเอง ถ้าไปหลงระเรีงตามมัน ทุกอย่างๆ แล้วจะเป็นยังไง

๒ การภาวนา ๒๕๕๖

เออ สติสตั้งเราจะอยู่กับเนื้อกับตัวใหม่ อิม สติสตั้งยังคิดทั้งหลาย จะอยู่กับเนื้อกับตัวใหม่ มันก็พุ่งชานรำคาญไปเรื่อยๆ คว่าน้ำเหลว อิม ไม่มีอะไรเป็นเนื้อเป็นตัวเลย คว่าน้ำเหลว ถ้าส่งไปตามมัน คว่าน้ำเหลว ถ้าอยู่กับเนื้อกับตัวเนี่ย ไม่ได้ไปไหน ไม่ได้คว่า น้ำเหลวหรอก รู้สึกตัวอยู่

สติ แปลว่าระลึกได้ ตั้งมั่นอยู่ในสมาธิจิต ตั้งมั่น ไม่หวั่น ไม่ไหว ไม่สั่น ไม่ส่าย ออกไปภายนอก ให้อยู่ในตัวของตัวเองเท่านั้น อันนี้ละ ผู้ภาวนาทั้งหลายท่านได้รับมรรค ผล นิพพาน เพราะว่าท่าน เอาจิตเอาใจท่านอยู่กับเนื้อกับตัว จนเป็นผู้วิเศษขึ้นมา รู้ เป็นผู้วิเศษ รู้ ให้มาดั่งที่หู เนี่ย รู้ ดั่งเข้ามาที่หู พอดูที่จจะลืมตาดู ไม่ได้ อ้อ มันจริงหรือ อ้อ อาจจะมีเห็นเทวดา เห็นภูมิจ้าวพระภูมิจ้าวที่ เห็นบาป เห็นบุญ เห็นคุณ เห็นโทษ เห็นดวงวิญญาณทั้งหลาย ที่เขารอรับส่วนบุญกับเรา มีมากมายเท่าไร เราจะเห็น เห็น โมทนา อะ วันนี้ไม่ได้ชุมนุมเทวดาหรอก แต่ว่าเทวดาก็มาแอบฟังอยู่ก็มีนะ มาแอบฟังประชาชนเขาทำยังไงกัน อ้อ

ถ้าทำถูกต้อง เทวดาก็โมทนาสาธุการ สาธุให้เจริญๆ นะ พ่อเอ๊ย แม่เอ๊ย ข้าพเจ้ามีแต่วิญญาณ ขอโมทนาด้วย ผู้ใดทำได้ ผู้ใดรักชาติได้ นั่งสมาธิได้ ภาวนาได้ ขอโมทนาสาธุการด้วย

พวกวิญญาณทั้งหลายโมทนาสาธุการ ไม่ได้มารักษาเราหรอก แต่ว่ามาชุมนุมเหมือนกัน แต่เราไม่มีตาทิพย์ มองไม่เห็น เทวดาทั้งหลายก็โมทนากับเรานะ เป็นหนทางที่นำความสุขมาให้ เออ

นัตถิ สันติประรัง สุขัง

เพื่อนบอกว่า ความสุขจะเกิดขึ้น ก็เพราะว่าไม่ปล่อยจิต ปล่อยใจ ไปตามสัญญาอารมณ์ภายนอก ให้อยู่กับเนื้อกับตัว ให้รู้เท่าเอาทันอยู่เสมอ ถ้ารู้เท่ามันเอาเครื่องหนึ่งนะ ถ้ารู้ไม่ถึง มันเอาหมด มันเป็นภักษาของโบราณ เพื่อนบอกว่า ถ้ารู้เท่ามันเอาเครื่องหนึ่ง ถ้ารู้ไม่ถึงมันเอาหมด เพื่อนกิน เพื่อนกิน เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกินเอาไปกิน นั่นก็อยู่ในตัวของเรานี้แหละ สังขารทั้งหลาย อ้อ มันก็เป็นเพื่อนของเรา เพื่อนกินมากินกับเรา เพื่อนกิน แต่เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกินเอาไปกิน

เขามาเป็นเพื่อนนะ ทีแรกก็มาตีสันทิสนะ ตีสันทิสนะ ทำความคุ้นกัน เป็นเพื่อนกันอย่างงั้นอย่างเงี้ย แต่นานๆ เข้าเราหลงระเรีงไปตามเขา อ้อ เขาก็กินหมด อิม ถ้ารู้ไม่เท่า มันก็เอาเครื่องหนึ่ง ถ้ารู้ไม่ถึงมันก็เอาหมดเลย สังขารนะ มันเอาเป็นตัวของตัวเองหมด จนเสียสติ สติ ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หลง งามงาย

มีคนสติลอยก็มี เคยไปให้หลวงปู่เป็นคนแก้ให้ เป็นคนพ่นน้ำให้ เอาน้ำเป่าให้ อ้อ มันหลงตัว ลืมตัว มันมาเป็นเพื่อนเรา ทีแรก ทำตัวเป็นเพื่อนเรา ความรักก็ดี ความซึ้ง ก็ดี ความดีใจก็ดี เสียใจก็ดี ร้องไห้ก็ดี หัวเราะก็ดี มันมาทำตีสันทิสนะกับเรา

ทำให้เราคุ้นเคยกับมัน ต่อไปต่ออมัน ฆ่าเราซะเลย อ๊ะ แอ้
สังขารนั้นมันฆ่าเราซะเลย ฆ่าไม่ให้ยินดีในธรรม ไม่ให้ยินดีในทาน
การรักษาศีลก็ไม่ให้ยินดี อ้า มันก็ดึงไปใส่ของมันหมดทุกอย่าง
ความยินดีในทาน การให้ของ ขอให้สำเร็จซึ่งสมบัติทั้งหลาย
มันก็หมด ไม่ให้ยินดี ไม่ให้ยินดี ก็กับการทำบุญทำทานหรือ

พวกนั้นมันมีแต่ห่วงไว้ แอ้ ความตระหนี่ถี่เหนียวนะ
อย่างๆ อย่างๆ เสียสละ มันจะ อ้า หมดเนื้อหมดตัว ไหมล่ะ เรา
จะทำบุญมันก็ห้ามไว้ เป็นยังงี้ถ้าสงเคราะห์สงหาผู้อื่น มันก็
ห้ามไว้ ความตระหนี่ถี่เหนียวนะ มันห้ามไว้ ไม่ให้แจก ไม่ให้แบ่ง
ไม่ให้สงเคราะห์ ไม่ให้ช่วยเหลือ เจือจุนอุดหนุนผู้อื่น ไม่ใช่ ไม่ใช่ทาง
หนทางที่การเสียสละ การแบ่งการปันกัน นี่เป็น

จาคะ

เป็นจาคะ จาคโค รู้จักเสียสละต่อส่วนรวม ถ้ามีงานส่วน
รวมเกิดขึ้น มีการเสียสละ ร่วมกับผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ อ๊ะ
อย่างพระเจ้าแผ่นดิน ท่านจะทำอะไร พระเจ้าอยู่หัวท่านจะทำ
อะไร ท่านก็มักจะบอกบุญมาทางไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ให้รวมกัน
ทำอันนี้ๆ เน้อ ให้มันเป็นประโยชน์แท้ เป็นประโยชน์ต่อชาติ
บ้านเมืองของเรา ลูกหลานของเราก็ได้พึ่งพาอาศัยต่อไป

เพิ่นจึงแนะนำพร้าสอนแบบนี้ เสิญชวนแบบนี้ ท่านไม่ได้
เอาใส่ตัวคนเดียวหรือ อ๊ะไรเป็นบุญ เป็นกุศล เป็นประโยชน์
ต่อสังคม ท่านจะชักชวนไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ให้ช่วยกันทะนุถนอม
หรือบำรุง และรักษาให้มันเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป แอ้ ท่านไม่ได้เก็บ
ได้กำ ได้กอบ ได้โกยเอาแต่พระองค์เอง รัก เพื่อต้องการให้

ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ได้มีโอกาสได้ทำบุญด้วย แอ้ ได้ยินข่าวว่า
ท่านประกาศมาวันนั้นๆ ท่านจะมีงานอะไรๆ และก็มีการ อ้า
บริจาคทรัพย์ บริจาคจตุปัจจัย บริจาค อ้า พลังกาย พลังใจ
อ้า ให้แก่สังคม ต้องการพัฒนาสังคมให้มันเจริญรุ่งเรือง ท่าน
ต้องการอย่างงั้น

พระเจ้าแผ่นดินทุกสมัยมา ไม่ใช่พระเจ้าแผ่นดินองค์
เดี๋ยวนั้นท่านั้น หาไม่ได้ แต่ก่อนท่านพัฒนาประเทศชาติบ้านเมือง
อาศัยกำลังของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินช่วย แอ้ อย่างพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว แอ้ รัชกาลที่ ๕ พระปิยมหาราชนั้นล่ะ ท่านทำไ้
ก็เป็นพระบิดาของประเทศชาติ ไปเที่ยวยุโรป ไปประพาสยุโรป
ไปเห็นบ้านเมืองเขา มีรถไฟวิ่งขวักไขว่ไปมา รถยนต์ก็
แอ้อัดอัดเหยียดมากมาย สะดวกสบาย จะไปทางน้ำก็ได้ไปโดย
เรือ จะไปทางบกก็ไปทางรถไฟ แม้จะไปทางอากาศ ก็อย่างไป
เครื่องบินอย่างนี้

ไปเห็นประเทศอื่นเขาเจริญถึงขนาดนั้น ท่านจึงนำมา เรา
กลับไปเมืองไทยคราวนี้ เราจะไปพัฒนาเมืองไทยของเรา มัน
ซ่อมซ่อมเหลือเกิน อ้า รถไฟก็ไม่มี รถยนต์ก็ไม่มี ไฟฟ้าก็ไม่มี
น้ำประปาก็ไม่มี อ๊ะไรไม่สะดวก ของเหล่านี้ท่านเอาสมองของ
ท่านบันทึกมา บันทึกใส่สมองจดจำไว้ มาแล้วก็บรรยาย อ้า
เขียนไว้เป็นอย่างๆ เอาอันนี้ก่อน เอาอันนี้ก่อน อันนี้หลัง จะ
พัฒนาให้มันเสมอภาค เป็นประชาธิปไตยจริงๆ อ้า ไม่ได้กอบโกย
เอาเงินประชาชนแต่อย่างใด ไฟฟ้าไม่มี น้ำประปาไม่มี อ้า
รถยนต์ไม่ดี รางรถยนต์ไม่ดี รถไฟไม่ดี อ๊ะไรทำนองนี้ ท่านคิด
อยู่ในหัวของท่าน แล้วก็พอเข้า กลับจากยุโรป มาเมืองไทย
พอมาแล้วก็ตั้งปัญหาขึ้น อ๊ะไรเราไปดู เราจะพัฒนาอะไรก่อน

เราจะทำอะไรก่อน ให้บ้านเมืองเจริญรุ่งเรือง อ้า รุ่งโรจน์
โชติช่วงชัชวาล ทันหน้าทันตาประเทศอื่นเขา

ไว้ใช้ ไว้ได้ตะบอง (กระบองไฟ) หรือว่าไต้ ขี้กำไบ้ เอา
ยางไม้มาตำ เป็นของจุดไฟนั่งกินข้าวกันทั้งคืน ควันไฟมันก็หายไป
เข้าไป จมูก ควันไฟหายไปเข้าจมูก เอาตะบอง (กระบองไฟ) กับ
ไต้ อะ ยางไม้ มานั่นนะ จะกินข้าวจบหมดเปล่า ปะซี หรือจมูก
ดำเป็นต้อ (ตัน) เป็นต้อ (ตัน) พอหายใจเอาควันไฟนั้นเข้าไป เพิน
จะเป็นโรคอะไรหรือเปล่า อิม ไอ้ มันขนาดนั้นล่ะไม่ดี ถ้า ถ้ามี
ไฟฟ้า กดสิทซ์ปั๊บ มันก็สว่างมา อย่างงี้ไม่มีควันเลย ไม่เป็น
พิษเป็นภัยแก่จุมกตัวเอง แก่ปอดตัวเอง อ้า ท่านก็พัฒนาให้
ประชาชนได้ใช้ ในกรุงเทพฯ นี้เรียกว่าทุกหนทุกแห่ง แต่ว่าจะ
บ้านนอกก็อาจจะมียูบ้างอ้า การพัฒนาไม่ก้าวหน้า ให้มียูบ้าง
อาจจะมียูบ้างให้ไปพัฒนาการไฟฟ้า น้ำประปา อะไรได้

มันก็ไปรุมกินกันซะ กินค่าไฟฟ้า กินน้ำประปา กินอะไร
ต่ออะไรกัน รุมกินกัน แทบจะไม่ได้ลงในคนงานสักสิ่งก็มี ไอ้
นะมันเป็นอย่างงั้น คนเห็นแก่ตัว ยอมเก็บ ยอมกำ ยอมกอบ
ยอมโกย ยอมโก่ง ยอมกินกันอยู่อย่างงั้น

คนไม่เห็นแก่ตัว มีแต่เสียสละออกมา เพื่อพัฒนาประเทศ
ชาติบ้านเมือง ให้เจริญรุ่งเรืองทันสมัยเขา อ้า ก้าวหน้า เขาเรียก
ว่าพัฒนาก้าวหน้า ไม่ถอยหลัง

ถ้ามีแต่โก่งแต่กินกัน กินเล็กกินน้อยกันอยู่อย่างงี้
ไม่ได้ก้าวหน้านะ ถอยหลัง เป็นการถอยหลัง อ้า ก็เลยเปื้อ
เอื่อมระอา การปกครองแบบนั้น มันก็เอื่อมระอา เพราะฉะนั้น
ถ้าพูดไปมันก็จะเป็นเรื่องกระทบกระทั่งอื้ออานรัฐสภาเขา อิม ไม่ดี
ถ้าฟังแล้วเขานำไปตีแผ่ออก เออะ พระองค์นี้ ทำไมพูดอย่างงี้
หึ อะซี อ้า เอ้า พูดไป ป้องกันไว้ ไม่ให้ทะเลาะออกไปนอกกลุ่มนอกทาง
ประเดี่ยวนำความเลื่อมเสียมาสู่ประเทศชาติบ้านเมืองของตัวเอง
เอง เนอะ มันเป็นอย่างงั้น ความเป็นจริงมันเป็นอย่างงั้น

ความโลภโมโหสัน มันมีดมืดปิดปัญญา มองหาความเจริญ
ไม่มี มีแต่เก็บ จะกำ จะกอบ จะโกย จะโก่ง จะกินกันอย่างงั้น
แล้วอะไรจะพาเจริญล่ะปะเนี่ย อะไรจะพาบ้านเมืองเจริญรุ่งเรือง
มีแต่เสื่อมโทรม อ้า อัน.. อันตรธานไป หายไปเลย เออ

เนี่ยท่านคิดมานาน เพราะไปเห็นไฟฟ้าเมืองนอก ท่านก็
บันทึกเอาหัวใจ เห็นรถฟิรรถไฟเมืองนอก ไปเที่ยวแล้ว ก็บันทึกเข้า
ไว้ในหัวใจ รถฟิรรถไฟ กลับไปเมืองไทยคราวนี้ เราจะพัฒนา
เมืองไทย หารถฟิรรถไฟเป็น ใหญ่แหละ อ้า เห็นบ้านเมืองเขา
มีรถฟิรรถไฟไปต่างจังหวัด ไปธุรกิจอะไรๆ รวดเร็ว พอกลับมา
แล้วก็เอาแล้ว วางแผนแล้ว อิม วางแผน ตัดทางรถไฟผ่า
ดงพญาไฟ หรือผ่าดงพญาเย็น ผ่านที่นั่น แต่ว่าประชาชนมัน
ไม่คุ้นเคยกับป่า มาอนันให้ยุ่งกิน อะไรกิน กัด นอนในป่าในดง
ยุ่งกัด ยุ่งกินแล้ว ไซ้มาเลเรียจับสันขึ้น อิม ก็มัดไว้ สันอยู่
อย่างงั้นล่ะ ก็เลยไม่มียาจะกินกัน ในที่สุดก็ตายในป่ากัน เป็น
จำนวนมากเหมือนกัน นั่น เพราะรู้เท่าไม่ถึงการ ในหลวงท่าน
บอกว่า เฮ้ย อันนี้มันเป็นไซ้มาเลเรีย ไม่ใช่ผีสังนางไม้อะไรหรอก
เรารู้จักป้องกันไว้ เออ เอาน้ำมาต้มให้สุกเสียก่อน ใส่ตุ้มไว้กิน

อย่าไปกินน้ำดิบๆ มันมีเชื้อมาเลเรียอยู่ในนั้น ไข่ยุง ไข่เหียง อัน
ในใบไม้ หมักหมมเข้า มันก็เกิดเป็นพิษเป็นภัย เป็นเชื้อไข้มมาเลเรีย
ขึ้นมาอยู่ในตัว รู้จักไหม เข้าใจไหม เออ ต่อไปให้ต้มน้ำให้กินกัน
ต้มน้ำไว้กินเฉพาะ อย่าไปกินน้ำตามลำคลอง มันเข้าไปไม้เน่าๆ
มา คือลูกยุงลูกเหียงมากมาย เหล่านั้นก็เป็นเชื้อมาเลเรีย

เฟิ่นรู้จักไปหมดทุกอย่างอะ ปฏิบัติตามพระโอวาทของ
ในหลวงท่าน แล้วก็เอา ฝึก็ไม่มีปะเนี่ย ฝึใช้จับสันที่มาสังคนให้
สันอย่างเก่าไม่มี แอ้ ปฏิบัติตาม อิม ท่านปฏิบัติถูกต้องตาม
พระปัญญาของพระองค์ อ้า รู้จัก รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง
รู้เท่าเอาครึ่ง รู้ไม่ถึงเอาหมด เพื่อนกิน เพื่อนกัน เพื่อนรู้ไม่ทัน
เพื่อนกันเอาไปกินเนื้อ เออ อยู่ที่เรานี้แหละ อยู่ที่เราหมด
ทุกอย่างอะแหละ อิม เพราะฉะนั้น ขอให้ทุกคนจงประพฤติ
ปฏิบัติตาม พระโอวาทของในหลวง ที่ท่านวางไว้ โครงการของ
ท่านที่วางไว้ ท่านไม่ได้อยู่เฉยๆ หรือเวลาไปทัศนาศรที่ไหนๆ

อ้า ไปดูความเลื่อม ความเจริญของท้องถิ่นนั้นๆ ก็เห็นว่ามัน
ทรุดโทรมมาก ท่านจะพัฒนาที่นั่นให้มันเจริญขึ้น รุ่งเรืองขึ้น
นำสมัยและก็ใหม่เสมอ เออ พวกเราก็สนับสนุนดี พวกเราเป็น
ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของพระองค์ สนับสนุน สรรเสริญเยินยอท่าน
อ้า ไม่ได้ขัดคอ ให้ตั้งอกตั้งใจ

๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เอาละนะ ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้
ญาติโยมทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพิจารณาด้วยปัญญาอัน
ชาญฉลาด ภาคปฏิบัติของตนเอง คือนั่งสมาธิภาวนาให้ใจมัน
สงบ ถ้าใจสงบแล้ว มันเกิดความสบายมหาศาลขึ้นมา นี้ เกิด
ความสะดวก เกิดความสบายขึ้นมาในหัวใจเรา ทำให้ใจเราสบาย
ขึ้นมาทุกๆ อ้า ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการ
ฉะนี้

(กตเสียงวืดๆๆๆ) อ้า เวลาหยุดก็ต้องเบรกดตัวเอง
เอานี้มาเบรกดตัวเอง อ้า เออ มีคนเอามาให้แบบเนี่ย เอาไว้ทำไม
(กตเสียงวืดๆๆ) จะเอาไว้ทำไม ไว้เบรกดตัวเอง อะ ไฟฉาย
มันมืด นาฬิกามันได้เท่าไรล่ะ อันนี้สอง สองแล้ว โอ้ มันได้
เท่านั้นเท่านั้น สองไปหานาฬิกาให้ได้ อันนี้เป็น เลือก จึงเลือก
แต่ว่ามันจะใช้อะไรล่ะในนี้ คงจะใช้ถ่านนะ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๘.๓๐ น.
ณ สำนักพิมพ์ดีเอ็มจี

(อาราธนาธรรม)

อิม หา บ่แปลแล้วเนาะ(นะ) ไม่แปลละ ตามความที่ว่า
มานั้น ก็เรียก ขอพระคุณเจ้าจงแสดงธรรม ธรรมะในทางพระพุทธ
ศาสนา ให้พวกข้าพเจ้าทั้งหลายได้ฟังด้วยละเนาะ(นะ) เทศน์
เรียกว่า อาราธนาเทศน์ อ้า ว่ามาแล้ว

สมัยโบราณโน้น เพื่อนก็บอกวานิมนต์แสดงธรรม ให้พวก
ข้าพเจ้าฟังด้วย ข้าพเจ้าไม่ค่อยได้ยิน ได้ฟัง บาปบุญคุณโทษไม่รู้
เรื่องเลย อ้า แต่อันนี้ก็มีความประสงค์อย่างนั้นเหมือนกันอยาก
ให้ท่านแสดงให้ฟัง เอ้า

พิธีกรรม จะ โลกาธิปะติ, สะหัมปะติ,

ไป เป็นภาษาบาลี ของแสดงธรรมเอาที่ข้าพเจ้าจะรู้ได้ และที่ข้าพเจ้าจะปฏิบัติได้ งดเว้นได้ ทกอย่างนั้นละ ตั้งแต่รับ ศิลมา เราทำได้ เรารักษาได้ นั้น นั่นก็เป็นการแสดงธรรม เหมือนกัน ถ้าเรารักษาได้แล้ว ใจของเรามันบริสุทธิ์ ใจเพื่อนละ เป็นคนรับ เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติ ใจโน้นเป็นผู้งด ผู้เว้น เว้นจาก บาปทั้งหลาย ๕ ประการ มีฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิด ในกาม การมุสาวาท ตีหมิ่นสุราเมรัย เหล่านี้มันเป็นเรื่องของเราที่จะต้องงด ต้องเว้น ต้องละ เอาเองมันจึงเป็นศีล ไม่ใช่ว่า ตามท่าน แล้วก็ได้ศีลแล้วเฮอะ ต้องงดเว้นเสียก่อน

เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ

นั่น ตั้งใจสมาทานตั้งมั่น ไม่ให้ขาด ไม่ให้ต่าง ไม่ให้พร้อยได้ ก็เป็นผู้มีศีล ไปที่ไหนๆ เทพทั้งหลาย เทวดาทั้งหลาย ถ้าเรา เป็นผู้มีศีลแล้ว เทวดาหลักทางเรานะ ผีทั้งหลายหลักทางเรานะ ไม่ชนเรา ไม่ชน อย่าไปชนนะ ก็เป็นอุบาสก ก็เป็นอุบาสิกา ผู้นับถือพระพุทธศาสนา เป็นสาวก สาวิกา ของพระพุทธเจ้า แล้ว อย่าไปชน อย่าไปรังแกใดๆ นะ เออ นำให้มี เป็นความจริงอยู่ในใจของเรา ไม่ต้องคนอื่นบังคับหรือ หัวใจของเราเป็นเองไว้ใจ เรางดเว้นเอง งดเว้นจากบาปทั้ง ๕ อย่าง

ปาณาช อะทินนาช กาเมช มุสาช สุราช

นี่ ๕ อย่างนี้เป็นศีลของญาติโยม เป็นสาธารณศีล สาธารณธรรม เป็นธรรมประจำใจของมนุษย์ ถ้าล่วงเกินเข้าไป มันขาด ขาดจากศีล ศีลขาดจากเรา ไปฆ่าสัตว์ โอ้อโฮ ทำไปทำมา หากินในการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มันก็เอาจำนวนหลายละ ปะเนี่ย มันจะเลี้ยงกันพอ

แต่ว่าอยู่ในเมืองในนา อย่างนี้ เป็นโอกาสดีของพวกเรา ไม่ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตใดๆ ทั้งนั้น อยากรู้อะไรก็ไปถามเขา เขาก็ชี้แจงไว้เต็มบ้านเต็มเมือง เขาใส่ตุ๋นไว้ เขาใส่แช่เย็นไว้ เขาเอาออกมาจำหน่ายในเวลาที่อาหารมีอยู่ เขาออกมาจำหน่ายในเวลาอาหารกลางวัน มาจำหน่ายในเวลาอาหารค่ำอีก เขาจัดจำหน่ายกันอยู่ เห็นอยู่ใกล้ๆ ทางรถไฟบางเขนนี่แหละ อ้า บางซื่อ บางเขนนะ เต็ม อาหารทั้งนั้น มีแต่อาหารคาวก็มี อาหารหวานก็มี อะไรก็มีทั้งนั้นทุกอย่าง

พอเย็นมากก็มีดตีบ รถออกไม่ได้เลย คนไปต้องการ ไปซื้อของ ที่สำเร็จรูป อ้า ผู้จำศีลทั้งหลายก็ไม่ฆ่าสัตว์ เอามาให้ฆ่าก็ไม่ฆ่า เอาเปิดมาให้ฆ่าก็ไม่ฆ่า เอาไก่มาให้ฆ่าก็ไม่ฆ่า ยกปลามาให้ก็เอาไปปล่อย เออ เอาสัตว์ที่มีชีวิตอยู่ เดินเป็นหรือว่าวิ่งเป็นอยู่ ลองเป็นอยู่ ไม่เบียดเบียนเขา นั้นเรียกว่า

ปาณาติปาตา เวระมะณี

เว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด สัตว์น้อย สัตว์ใหญ่ ในน้ำ ในบก เราเว้นให้ได้ ถ้าเราเว้นได้ดีแล้ว เราจะมีความสุขใจ เห็นยังว่า

สีเลนนะ สุคะติง ยันติ สีเลนนะ โภคะสัมปะทา

เพื่อนม้วน(สรูป)ไว้ให้ ว่างดจากการฆ่าสัตว์ได้แล้วก็เป็นผู้มีศีลไม่ฆ่าสัตว์ไม่ตัดชีวิต ไม่เบียดเบียนสัตว์อื่นให้ลำบากเลย เมตตาอาศัยเมตตา มาเป็นพลังช่วยกัน เมตตา คือ ปรรณนาตีกับเพื่อนมนุษย์อย่างไร เราก็ปรรณนาตีในสัตว์อื่นอย่างนั้น

เหมือนกัน ไม่เบียดไม่เบียนเลย เรากินแต่ของตายแล้ว ของสุกแล้วด้วยหี ร้านอาหารเขา เขาทำสุกไว้แล้ว ร้อน เราอยู่ ไม่ได้สังคิลของเราก็ไม่ขาดหรอก เราไม่ได้สั่งให้เขาทำ เขาทำให้เองเพื่อขายเป็นสาธารณะ เออ ผู้ที่เขาทำ ทำไว้เพื่อเป็นสาธารณะ เพื่อจำหน่าย จ่ายแจกเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และอาจจะได้บุญด้วยก็ได้ ทำไว้แล้ว อาจจะได้บุญด้วยก็ได้ เพราะ ไม่ได้สั่ง เขาทำไว้เองเขา แล้วก็สุกแล้วด้วย ไม่ดิบ เป็นของสุกแล้ว ด้วยความร้อนแล้ว ผ่านไปแล้วๆ นี้เรียกว่าศีลละ

ถ้าเรารักษาได้ เราก็เป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ใจเป็นเทวดาจิตใจของเราเป็นเทพเป็นเทวดาไม่ได้เป็นยักษ์เป็นมาร ไอ้พวกยักษ์พวกมาร เขาทุบหัวกัน ดิ้นพรวดๆๆๆ ปาดคอกัน ปาดคอเปิดคอไก่ ดิ้นพรวดๆๆ อยู่ตามตลาด เขาฆ่าสัตว์นะ อ้า เขาฆ่าเอง เขาตีเอง มันจึงตาย อ้า มันจะลำบากขนาดไหน มันเป็นเวรมันเป็นกรรมด้วย เวระมะณี เราเว้น เว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เว้นจากการลักขโมยจ้อผู้อื่น เว้นจากกล่าวเท็จคำไม่จริง เว้นจากการดื่มกินสุราเมรัย ถ้าละเว้นได้ เราก็เป็นผู้มีศีล มีศีล

เทวดาเคารพเรา รักษาเราพระอินทร์ พระพรหม พระยม พระกาฬ ทำวจตุโลกบาลทั้ง ๔ ก็เคารพ เพราะเรามีศีล ไม่ได้พูดคำหยาบ ชั่วช้าสามานย์อะไร พูดแต่คำเรียบริ้อย คำพูดได้ เออ ห่ากินหัว ก็เลยด่ากันไปอย่างเนี่ย

ผีกินหัวเขาเลย ผีตัมตัม ตัมไต ตัมไล้ ตัมพุง แข่งชักหักกระดูกกันแบบนั้น มันไม่ใช่เป็นผู้มีศีลแล้ว อย่าไปพูดมันคำหยาบๆ แข่งชักหักกระดูกคนอื่นเขา ไม่ดี อ้า เราก็ไม่ต้องการฟังคำนั้นด้วย แล้วเราก็ไม่ต้องการพูดอย่างนั้นด้วย อ้า ก็พูดอย่างนั้นมันแสดงใจแสดงหู หูก็ อ้า หนาว อ่า นั่นเรียกวางดเว้นได้ ศีล ๕ งดเว้นได้แล้ว ถ้ามีโอกาสดี เราอาจจะเข้าวัดจำศีลฟังธรรม ต่อไปรักษาศีล ๘ อืม ต่อไป ก็ไม่มีอะไรเว้นจากกัน บริโภคอาหารในเวลาวิกาล อ้า ในเวลาเที่ยงแล้วไปถึงอรุณวันใหม่ อ้า เว้นจากการฟ้อนรำขับร้อง หรือว่าตัดทรงดอกไม้ของหอมของย้อมต่างๆ เราก็เว้นได้ เว้นจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันมีภายในขัดด้วยขนุนและสำลืออย่างนี้ ก็เรียกว่าเป็นศีล ศีลสูงขึ้นไป ศีล ๘ ไม่นั่งนอนที่มีเท้าสูงเกินกว่าประมาณ แล้วทุกวันเนี่ยมัน มันที่นั่งที่นอนเป็นฟูก ปลูกหมอน ฟองน้ำกันทั้งนั้นแหละ ไม่ไปใช้ขัดขนุนและสำลือหรือ ฟองน้ำกันทั้งนั้น หมอนก็ฟองน้ำ อะไรๆ ก็ฟองน้ำ บริสุทธิดี อ้า เครื่องนอนทั้งหลาย ก็มีค่าราคาสูง เพราะมันมาจากของผลิตภัณฑ์ขึ้นในโลกนี้แหละ อืม ทำฟองน้ำทำอะไร ทำอะไรทำได้ อ้า นั่งนอนได้

เพราะฉะนั้นแค่ ศีล ๕ ข้อ ก็พยายามให้มันได้ เรา เราจะรักษาศีล ๕ ให้มันได้อะ ตายเป็นตาย ไม่ให้มันขาดไปแหละ และก็ไม่ต้องบอกให้คนอื่นไปฆ่ามาให้ ไม่บอกด้วย เราจะเดินตลาดไปดูแลเอง พอไปสั่งให้คนนั้นฆ่ามาให้ ฆ่ามาให้ อย่างนี้ก็ไม่ดีเป็นการ

สั่งจากปากของเรา ตัวของเราก็เป็นผู้เสียศีลไปด้วยเหมือนกัน ถ้าสั่งเขาให้ฆ่ามาให้อย่างงั้นอย่างงี้ เอ้า ไปตลาดเราเลือกเอาเอง อันนี้ซื้อได้ อันนี้บริโภคได้ กินได้ เพราะไม่ได้ฆ่าเขา มันตายแล้ว แล้วก็มัน เขาทำสุกแล้วด้วย อ้า ไม่ใช่ของดิบของตาย อ้า ของดิบๆ อยู่ดินพราดๆ อยู่ในเวลาไปสั่งเขาอย่างงั้น ไม่ถูกต้อง สมควรจะร่วมคิดเขากับเขา ตัวของเรา ก็แป่วใจ ใจแป่วแล้ว

เราสั่งเขา ให้เขาฆ่า เฮอะ เออ ไป อย่าไปสั่งมัน ไม่อดไม่อยากอะไร ตลาดนับไม่ถ้วน จนไม่มีที่ลง ตลาดขายอาหารขายของสด ของร้อนแล้วมี มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง อ้า เอาออกวิหุยมะสมอๆ เรื่องปรุงอาหาร อ้า ผัดหมีผัดอะไรพวกนั้น เออ ใ้อัยมากมาย อ้า ไม่ได้เดือดร้อนกับฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเหมือนบ้านนอกหรือ บ้านนอกที่เราอยู่นั่น เขาก็หากินของเขาตามเรื่อง อ้า หาปลา หาปู หาหอย หากุ้ง มีแต่ของเป็นๆ ทั้งนั้น เขาเอามาต้วนกระโดดกระเดกๆ หากบ หาเจียด หากสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงที่มากปรุงอาหาร แล้วมันจะบริสุทธิใหม่เรื่องชีวิต เพราะฉะนั้นพวกเราอยู่ในตลาดอย่างเนี่ยๆๆ เป็นดังอยู่ในเมืองสวรรค์วิชัย

๒๒

อ้อ ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตใดๆ เลย เอาของสำเร็จรูปมาทำบุญ มาให้ทาน มาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว อย่าให้มันได้ เราอยู่ในบ้านในเมือง อย่าไปยอมนะเปิดเปิดเปิด อย่าไปยอมนะฆ่าสัตว์ตัดชีวิตใดๆ ทั้งนั้น ก็เป็นผู้มีศีลและก็เป็นผู้มีธรรม ชื่อว่ามีเมตตา เมตตา นั่นนะ ความไม่เบียดเบียนเขา นั่นเรียกว่าเมตตา อืม

- สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ
- สัพเพ สัตตา อัปยาปิชมา โหนตุ
- สัพเพ สัตตา อะนีฆา โหนตุ
- สัพเพ สัตตา สุกฺขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ
- สัพเพ สัตตา สัพพะทุกขา ปะมุญฺจันตุ
- สัพเพ สัตตา ลัทธะสัมปัตติโต มา วิคฺจันตุ

อยู่ในหนังสือ พวกนี้มีทั้งนั้นแหละ แผ่เมตตา ดี มีนั้นแต่ทำให้มีเจตนา ทำให้มีเจตนาางดเว้นจริงๆ หนังสือก็ว่าไว้ดี อ่านแล้วเข้าใจแล้ว เราก็จะไม่ทำแบบนี้อีก จากนั้นหรือถึงวันเราตาย เราก็จะเป็นคนรวย รวยทรัพย์ รวยศีล อ้อ รวยบุญ ไม่มีบาปมาปนเลย ตัวของเราบริสุทธิ์ผุดผ่อง การทำมาหาเลี้ยงชีพก็หาแต่ของบริสุทธิ์ ของไม่บริสุทธิ์ไม่เอาทั้งนั้นแหละ นั้นมีเจตนาการปฏิบัติธรรมและรักษาศีล ให้มีเจตนาอย่างนี้ เกิดปฏิบัติธรรมขั้นสูงๆ ขึ้นไป ทำสมาธิ นั่งสมาธิ ภาวนาอันนั้นขั้นสูงๆ ขึ้นไป โอ้ เรามีโอกาสว่าง ว่าง ว่างวันนี้ว่างแล้ว ไม่ไปเที่ยวไปเตร่เฮฮา ไม่ไปตีกอล์ฟเที่ยวอะไรกับเขาหรอก ไม่ต้องไปหรอก เราจะนั่งสมาธิภาวนา เวลาว่างจากขายสิ่งขายของแล้ว มีเวลาว่างแล้ว เราจะทำตัวให้บริสุทธิ์ กายบริสุทธิ์ วาจาบริสุทธิ์ ใจบริสุทธิ์ ก็เป็นผู้บริสุทธิ์ได้แล้ว ถ้าเป็นพระเป็นเจ้าก็ไม่ต้องแสดงอาบัติอีกแล้ว ไม่ต้องแสดงอาบัติ

๒๓

อะหัง ภัณฑ สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย ปาจิตติยาโย อาปัตติโย อาปันโน ตา ปะฐิเทเสมิ

นี่เพื่อน ก็สังวรระวัง การแสดงอาบัตินั้น ก็เป็นการสังวรระวังในโอกาสต่อไปนะ และก็ทำของท่านอย่างนี้ อ้า ไม่ใช่เก็บกำกอบโกยโกงกินชาวบ้านชาวเมืองเขา ไม่ใช่อย่างงั้น เป็นคนบริสุทธิ์ การงานบริสุทธิ์ อาชีพที่เลี้ยงตัวเองก็บริสุทธิ์ เงินทองที่ได้มาจากการค้าขายทั้งหลายก็บริสุทธิ์ ไม่ได้โกงเขา อ้า ไม่ได้โกหกเขา ไม่ได้โกงกินใครเลย ใช้ของบริสุทธิ์ทุกอย่าง ท่านผู้อยู่ในเมืองในนาแล้วสบาย ไม่ต้องโกง ไม่ต้อง อ้า ฉวยโอกาส เกินค่าราคาที่เขาอนุญาตไว้ให้ ถ้าขายเกินราคามันก็ผิดอีกแหละ ขึ้นเกินราคาที่เขาบัญญัติไว้ให้แล้ว กฎหมาย เราก็ทำของเราได้ ทำไม่ จะไม่ได้ ถ้าเรามีเจตนา

เจตนาหัง ภิกขะเว กัมมัง ะทามิ

เนี่ย เพื่อนว่าอย่างงั้น การทำบาปทำกรรมมันก็อยู่ที่เจตนา ถ้ามีเจตนาเป็นบาปมันก็เป็นบาป เจตนาจะเล็กละจริงๆ ไม่ได้ฉ้อฉลใคร ไม่ได้โกงใคร ไม่ได้โกหกพกลมใคร

ตามมีตามได้ ถ้าใครก็ไม่เอาเกิน ราคาตลาดเขา ไม่ได้เอาเกิน ไม่ได้ขูดรีดใครเลย นั่นเป็นผู้บริสุทธิ์แท้ๆ เป็นผู้ทำมาหากินบริสุทธิ์ เป็นพลเมืองดีของชาติก็ว่าได้ เนี่ย

เจ้าฟ้า ราชา มหากษัตริย์ ท่านก็เอาของท่านอย่างงั้นนะ เอาแต่ของบริสุทธิ์อย่างงั้นแหละ ไม่ได้เขียดเปิด เขียดไก่อ เขียดนก เขียดหนูอะไรเลย อ้า มีแต่เมตตา เมตตาวันหนึ่งๆ เขาให้ไปปล่อยปลา เอาปลามาให้ไปปล่อย ก็ร้อยก็พันตัว อ้า เอานกมาให้เป็นกรงๆ มาให้ไปปล่อย ปล่อยนก ปล่อยปลา ปล่อยกบ ปล่อยเขียด ไม่ได้อะไรกับเขาติดคุกติดตะรางอยู่นานแล้ว ถูกกักขังอดอาหารมากมาย เออ เราไม่ได้จะเป็นอย่างงั้น ไม่เป็นอย่างงั้น ถ้าเรามีฐานะเกิดขึ้น ให้แต่สัตว์อื่นได้พึ่งเรา พึ่งพาอาศัยเรา อ้า มันก็ร้องขอเหมือนกันนะ จับกบมามันก็ร้องขอเหมือนกัน อ๊็บๆๆ อ้อย ปล่อยๆ เถอะ ปล่อยเถอะ จับนกมามันก็ร้องขอเหมือนกัน ลองขอให้ชีวิตเถอะ กำลังเลี้ยงลูกอ่อน กำลังหาอยู่หากินให้ลูกอยู่ แล้วคนไม่รู้จักภาษากัน ก็ มีแต่จะเอาอย่างเดียว ฆ่าอย่างเดียว เซอะๆ เออ ที่จริง มันก็ร้องขอเหมือนกัน ดิ้นทุรนทุราย ก็เพราะกลัวตาย เออนั้นแหละ นึกถึงความตามทุกข์ของเขา ความทุกข์อย่างนี้ เราไม่ยากได้ เราอย่ากระทำอย่างนั้นอีก อ้า เป็นผู้พิจารณาธรรมอยู่ การทำให้ผู้อื่นได้รับความทุกข์ มันก็เป็นบาปทางใจ อันนี้ขอให้พากันวัน ให้รู้จักวัน เว้นจากชีวิตผู้อื่น จะเอาชีวิตผู้อื่นมาเลี้ยงเรา แต่มันตายแล้ว ก็ได้อยู่ มันตายเขาทำไว้แล้ว เขาทำสุกแล้วด้วย เขาทำสุกไว้เรียบร้อยแล้ว อ้า เราไปเลือกเอา เรามีปัญญาเราเลือกเอา อันนี้ของบริสุทธิ์ เอาแต่ของบริสุทธิ์มาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว เรา เราก็จะเป็นผู้เจริญในธรรม เทวดาทั้งหลายก็สรรเสริญ

เย็นยอ ยกย่อง สรรเสริญ อำนวยอวยชัย อำนวยอวยพรให้
ให้ได้รับแต่ความสุขความเจริญ อ้า เออ ทำง่าย ๆ เออ อาชีพ
การทำงานของเราก็น่าๆ ไม่ได้ฉ้อฉลใคร ไม่ได้โกงใคร ทำมา
ด้วยสุจริต มีเงินไปลงทุนมาแล้วสักอย่างหนึ่ง เออ ค้าขายของ
บริสุทธิ์ ก็เป็นเรื่องปัญญาเราอีกล่ะ เราใช้ปัญญาของเรา มากมาย
กำยเกินอยู่ในตู้หนังสืออย่างบ้านนี้ อยู่ในตู้หนังสือ มีแต่
ธรรมะธัมมิโม เพินแจกมาให้ อะ มีแต่ธรรมะธัมมิโม อ้า ประวัติ
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตั้งแต่ ๙ รัชกาลมาแล้ว มีอยู่
ในบ้านนี้เต็มอยู่

เราจะงด เว้น ละ เลิกการกระทำบาปได้หรือเปล่า ถ้าเรา
เว้น เลิก ละ จากการกระทำบาปได้แล้ว เราอยู่เป็นสุข นั่งเป็นสุข
นอนเป็นสุข เทวดารักษาเราด้วย ถ้าเรามีศีล มีธรรม มีเมตตา

เทวะตา รักขันติ

เพิ่นว่า เทวะตา รักขันติ อ้า เทวดารักษา โรคภัยไข้เจ็บก็
ไม่เบียดเบียนเรา อ้า ไม่กำเริบเสิบสาน เพราะว่าเราไม่ทำบาป
ทำกรรมกับสัตว์อื่น ไม่ได้ทำให้เขาขำหัก แขนหัก ปาดคอเขา
ก็ไม่มี ไม่มี เป็นผู้บริสุทธิ์จริงๆ อ้า นั้น

สุโข ปุณฺณัสสะ อุจจะโย

การเว้นจากการทำบาปร้าย บาปทั้งหลายก็ไม่มีแก่เรา
เราก็เป็นผู้ได้แต่บุญ จับปูจับปลา จับกบจับเขียดมาได้ ก็เอา
ไปปล่อย ให้เป็นเสรีของเขาชะ จับนกกับหนูมาได้ ก็ให้เขาเลี้ยง

ลูกเลี้ยงเต้าเขาต่อไป อ้า อย่าไปฆ่าแม่มันให้ลูกมันอดตาย
ลูกมันไม่ได้กินอาหาร มันก็ตาย อ้า ตายเหมือนกัน เพราะว่าแม่
ถูกฆ่าแล้ว พ่อถูกฆ่าไปแล้ว ผู้ที่จะหาเหยื่อมาป้อนมาเลี้ยง ไม่
ได้อยู่เฉยๆ หรือก บินออกแล้วก็บินเข้า บินออกแล้วก็บินเข้า
พวกนกทั้งหลาย ไปได้อาหารแล้ว ก็รีบกลับลงรังทันที กลับมา
มาคอยป้อนทีละตัวๆ จำไว้ตัวนี้อิ่มแล้ว ตัวนั้นยังไม่ได้กิน ไปอีก
เออ หา หาเหยื่อ ถ้าเป็นสัตว์ที่ตายแล้ว ไร้อ้วนอ้วนนั้นคงจะ
ไม่มี หาสัตว์ออกหากินตัวตายแล้วละ อีแร้งทั้งหลาย ตัวมัน
ตายแล้ว มันก็แย่งกันกิน อ้า ดืออยู่นะ

อีแร้งก็ดืออยู่ มันดืออยู่ มันไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เออใช่ อ้า
ไม่ได้ฆ่าสัตว์อื่นเลย พอตายแล้วถึงค่อยไปรุมกินกับเขา มันจะ
เนาจะบูดยังไงก็ไม่เกี่ยว กินทั้งนั้นแหละ แต่ว่าธาตุมันดีเหลือ
เกินนะ ร่างกายของมัน ธาตุไฟของมันดีเหลือเกินกินอาหารเนาๆ
ลงไป เนาะๆ เหมือนๆ กินลงไปๆ เวลามันถ่ายออกมาเป็นปุณเลย
จ้มนเป็นปุณ ปวดออกมา ขาวเป็นปุณไปเลย ไม่มีเนาๆ เหมือนๆ
ไม่มี อ้า อันนี้ก็ข้อพิจารณาเอามาเปรียบเทียบดูเฉยๆ หรือก
บุคคลผู้มีศีลมีธรรม มีเมตตากรุณาแล้ว เทวดารักษา อ้า เทวดา
รักษา

เทวะตา รักขันติ

เทวดารักษาบุคคลผู้มีศีลมีธรรม คนที่ไม่มีศีลมีธรรม
เทวดาไม่รักษา รักษาไม่อยู่ ถูกเขาจับไปแล้ว ไล่ เออ ไล่ ไล่
ตรวน ไล่กุญแจมือ ฆัดไปแล้วเอาไปขัง โทษอย่างนี้ๆ มีก็เดือน
ก็ปี เอาไปลงโทษตามกบิลบ้านกบิลเมือง เออ ไม่ ไม่ได้ทำฟรี

๙ การภาวนา ๒๕๕๖

๒๒

เฉยๆ หรือก ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักจกฉกฉ้อเหล่านี้ มีโทษทั้งนั้น เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นพุทธบริษัทนับถือพระพุทธศาสนา เออ เออพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง เออพระธรรมคำสั่งสอนเป็นที่พึ่ง เออ พระสงฆ์เป็นผู้เทศนาสั่งสอนอยู่ทุกวี่ทุกวัน อันนี้ก็เป็นที่พึ่งทางใจเหมือนกัน เพราะฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายยึดมั่นในพระรัตนตรัย เต๋อ

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย ใช้ดุลยพินิจพิจารณา เห็นเหตุเห็นผล เมื่อรู้ว่า อันนี้ เพิ่นบอกแล้ว มันเป็นบาปเป็นกรรม เราก็ยกเลิกซะ อย่าไปเอาอีก หาแต่ของบริสุทธิ์มาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว เพราะว่าสัตว์อื่นเขาก็ไม่ต้องการตายจากลูกจากเต้าเขาเหมือนกัน ต้องการอยู่กับลูกกับเต้า ต้องการหาเหยื่อหาอะไร มาป้อนลูกป้อนเต้าอยู่ทุกวี่ทุกวัน อ้า ไม่ได้ทอดทิ้งนิ่งดูตายหรือ

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย ใช้ดุลยพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในขอบข่ายของธรรมะธัมโม อยู่ในหนังสือก็ไม่อดไม่อยาก อยู่หน้าพระเจ้าพระสงฆ์ก็ไม่อดไม่อยาก ฟังจนเปื้อน (โน้่น) แหละ ส่วนผู้ที่ฝ่าฝืนก็อาจจะได้รับโทษ เป็นพระเป็นเจ้าไปฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมือง ทำผิดกฎหมายบ้านเมืองก็ถูกลงโทษเหมือนกันละ เต๋ยวนี้เขาออกข่าวกัน...เลย อ้า ออกข่าวทุกวัน ทุกชั่วโมงละ

อิม พอทำผิด ถ้าผิดแล้วมันมีโทษอยู่ เขาจะตัดสินอย่างไร ก็เรื่องของกฎหมายเขา พวกเราก็เหมือนกันอยู่ดีกินดีแล้ว มีร้าน มีโรง มีที่ทำมาหากินแล้ว ก็แสวงหา แต่ของบริสุทธิ์ ฝึกประพฤติ

ตนปฏิบัติตนอยู่ขอบข่าย คำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ทั้งหลาย ท่านห้ามก็ปฏิบัติตาม

ดังที่แสดงมา เสียงหมดแล้ว จึงขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

...เขาเรียกว่า วันนี้อ่าลิม เอ้า ไม่ว่าจะละ

รับพร รับพรเต๋อ เราทำบุญครั้งนี้ เรียกว่า เป็นการทำบุญร่วมกัน ทำบุญร่วมชาติ ตักบาตรร่วมกัน สำคัญ ได้บุญ ผู้ที่จัดสถานที่ ให้สถานที่ก็ได้บุญ ผู้ที่มาร่วมในที่ประชุมนี้ก็ได้รับบุญเหมือนกัน ก็เสียสละสถานที่ ให้หมู่ให้พวกได้รับความสะดวก

ยะธา วาริวะหา ปุรา ปะริปุเรนติ สาคะรัง
เอวะเมวะ อีโต ทินนัง เปตานัง อุกัปปะติ

อิฉฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง จิปปะเมวะ สะมิชณะตุ
สัพเพ ปุเรนตุ สังกัปปา จันโท ปิณณะระโส ยะธา
มะณิ โชติระโส ยะธา ขุ

สัพพิติโย วิวัชขันต
สัพพะทุกโข สัพพะภะโย สัพพะโรโค วินัสสะตุ
มา เต ภาวัตวันตะราโย สุขี ทิฆายุกโก ภาวะ

อะภิวาทะนะสีลิสสะ นิจัจจ วุทธมาปะจายีโน
จัตตาริ ธัมมา วัทถันติ आयุ วัณโณ สุขัง พะลัง

๒๒ อายุนั้นขอให้ยั่งยืนมั่นสถาพร ร้อยปียามีหย่อน ได้
เหมือนกลอนพรรณนา ขอให้มิพิวกายพรรณโลงาม รจนาพระองค์ใส
วิไลตา พิศไสภาน่าชมเชย ไม่ต้องเปลืองเครื่องสำอางใดๆ เลย
ขอให้มีความสุข นิราศทุกข์ นิราศโศก นิราศโรค นิราศภัย
แสนสะเบยๆ สิ่งใดที่ได้เคยแม้เป็นอดีตและปัจจุบัน สิ่งนั้นก็
อย่าละเลยเลวเสื่อมทราม ขอให้มิกำลังอนันต์มหาศาลมาก
เหลือหลาย กำลังกาย กำลังใจ กำลังภายใน กำลังภายนอก
กำลังทรัพย์อันนี้สำคัญ และกำลังสติปัญญาสามารถอาจหาญ
รู้เท่าทันเหตุการณ์ ในที่สุดขอให้ได้ดวงตาเห็นธรรมด้วย เดชา
สง่างาม เสร็จสมตามดังพร เทอญ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
 พระธรรมเทศนา วันธรรมสวนะ
 วันพุธที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๓๐ น.
 ณ วัดทองนึยม แขวงหนองแขม
 เขตหนองแขม จ.กรุงเทพมหานคร
 ฝนตกหนัก

มันเคยเป็นประเพณีของบ้านเมืองทางโน้น ตอนฟังเทศน์ ฟังธรรม ต้องสมาทานศีลกันซะก่อน เออ มันก็เลยออกมา อย่างนี้ปะเนี่ย มันก็เลย... เขาเทศน์... มันออกมาทางสมาทาน ศีลกันซะก่อน อันนี้เป็นวิธีเบื้องต้นของพุทธบริษัท ไม่ว่าจะชาติไหน ภาษาไหนถ้าเป็นพุทธบริษัท ต้องมีการสมาทานศีลซะก่อนจึง ฟังธรรม จึงฟังเทศน์ เรียกว่าล้างภาชนะซะก่อน จึงเอาไว้ตัก อาหารการกิน จึงตักอาหารหวานคาวทุกชนิด ถ้าถ้วยไม่ได้ล้าง ภาชนะไม่ได้ล้าง ไม่สะอาด จะเอาไปตักอาหารมันก็ไม่เหมาะไม่ พอดี ก็เหมือนกันละ ไอ้พวกเราจะปฏิบัติธรรม จะฟังธรรม ต้องล้างหัวใจซะก่อน ด้วยการรักษาศีล สมาทานศีล ให้สะอาด

หมดจดซะก่อน เมื่อกายวาจาใจสะอาดหมดจดไม่มีโทษแล้ว
 ปะนี้จะบรรจุเอาธรรมะคำสั่งคำสอน จึงเปรียบเหมือนอาหารที่มีรสเลิศต่างๆ เอามาใส่ภาชนะ ใส่ถ้วย ใส่ชาม ใส่อะไร ที่ล้าง
 สะอาดล่องฉ่องแล้ว จึงเอาไปแจกกันกิน เอามาภาชนะสะอาด
 แล้ว ล้างแล้ว บรรจุมาด้วยดี มาต้อนรับแขกก็ดี ถวายพระก็ดี
 สะอาดหมดทุกอย่างแล้ว...ไม่มีโทษใดๆ ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
 ทูบหัวเอามาไม่ๆ มีอย่างนั้น เอาของตายแล้วทั้งนั้น มาทำบุญ
 สะอาดมาแล้วเวลาทำเสร็จแล้ว สุขแล้ว จะยกไปถวายพระ หรือ
 จะเลี้ยงแขก ตักมันลงไปประเคนท่านพระคุณเจ้า แล้วก็ยกไป
 ต้อนรับแขก ให้โยมทาน มีการทานอาหารๆ ตรงไหนๆ เลี้ยง
 กันยังงี้ๆ เอาไปตั้ง ของนี้บริสุทธิ์แล้ว เจ้าค่า ของนี้บริสุทธิ์
 สะอาดหมดจด ไม่ได้ฆ่าใครมา ของตายแล้วจึงมาทำ ทำเสร็จ
 แล้ว สุขแล้ว เสิร์รับประทานตามสบาย ตามอัธยาศัยจะมาก
 หรือน้อย ถ้ามันรสชาติก็อาจจะกินได้มาก ถ้ารสไม่ดีก็ไม่เอาไหน
 เลย ตักชิมใส่ปากดู ก็รู้ปากดู สายหิว ไม่เอาไหนเลย เออ สาย
 หิวแปลว่าไม่เอาไหนเลย รสอาหารเหล่านี้ ถ้าพริกหน้า อิมๆ
 กินแล้วรู้จักรส อร่อยไหม ไม่อร่อย อร่อยมากๆ เลย

ถ้าบางแห่งบางประเทศเขาก็มียกนิ้วให้อย่างดี ยกนิ้ว แอ้
 ขอยกนิ้วให้อย่างนี้เรียกว่า แซ่บหลาย อร่อยมาก กินได้เยอะ
 เออ อันนี้ก็เหมือนกันธรรมะ เหมือนอย่างกินอาหาร รับประทาน
 เหมือนกัน ถ้ามีรสเลิศถึงอกถึงใจ ก็จะพริกหน้ารับเอา เป็น
 เอา โฮ เราก็หลงทำมานานแล้ว ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตก็ทำ ทำอะไรๆ
 ที่ผิดศีลธรรมทั้งหลาย เราทำไปมากแล้ว บัดนี้ รู้จักแล้ว รู้จัก
 รสของธรรมแล้ว เพินให้เว้นจากการฆ่าสัตว์ เพินให้เว้นจากการ
 ลักทรัพย์ เพินให้เว้นจากการ อ้า ประพฤติผิดในกาม ร่วมประเวณี

ในภรรยาสามีผู้อื่น ให้เว้นจากกล่าวเท็จคำไม่จริง หลอกลวงซึ่งกัน
 และกัน ทำให้เขาฉิบหาย เว้นจากดื่มน้ำเมา นอกจากน้ำเมาแล้ว
 มียาเสพติดให้โทษทุกชนิด เป็นโทษตามกฎหมายด้วย เป็นโทษ
 ทางศีลธรรมของตัวด้วย ทำให้ใจเราเศร้าหมอง ชุ่มมัว เป็นทุกข์
 ไม่เป็นสุขเลย ถ้าศีลเราหมองมัน มันเป็นทุกข์ มันไม่เป็นสุขเลย
 ถ้าได้กินของสะอาดสะอาดได้ มีอาหารหวานและคาวถูกปาก
 ถูกคอ อะไรอร่อยดี เนีย ดือกดีใจ ดี ก็เหมือนกันกับรับประทานอาหาร
 อาหารนั้นเหมือนกัน

มีการฟังเทศน์ เป็น เป็นบรรยายศาสนธรรม คำสั่ง
 คำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นคำสั่งคำสอนของครูบาอาจารย์
 ผู้ที่เกิดก่อนเรา ทำนุบำรุงบุญคุณโทษหมดแล้ว ทำนุจึงออกมา
 ประกาศให้ญาติโยมทั้งหลาย ได้ซาบซึ้ง ตรึงใจ เข้าอก เข้าใจ
 เข้าใจผิดมันนานมาแล้วบางอย่าง บัดนี้ ได้ฟังเทศน์แล้ว ก็เกิด
 ความเข้าใจถูกขึ้นมา เราไม่ฆ่าสัตว์ทุกชนิด เราไม่ลักทรัพย์ของ
 ผู้อื่นทุกอย่างเลย เราไม่กล่าวเท็จคำไม่จริง เราไม่หลอกลวง
 อำพรางผู้อื่น ไม่ประพฤติผิดศีลธรรม นอกใจสามี นอกใจภรรยา
 ไม่ทำอย่างนั้นแล้วเรา รู้แล้ว มันเป็นบาปเป็นกรรม สำหรับ
 การกระทำอย่างนั้น นี้ เขายอมเข้าใจความประพฤติดี เข้าใจแล้ว
 กำหนดจดจำเอาไว้ประพฤติปฏิบัติต่อไป ไม่ให้ขาด ไม่ให้
 ต่างพร้อยได้เลย เรียกว่าศีลสมบูรณ์ เป็นศีลที่สมบูรณ์ไม่ขาดตก
 ไม่บกพร่อง

บางรายไม่รู้จักความหมายของการสมาทานศีล กำลังรับ
 ศีลอยู่ ถ้าเพอญ ยุงหรืออะไรมากัด ทนไม่ไหว ตีไปเลย พรับ
 เลย ปาณาณ ยังไม่จบเลยตายแล้ว ตัวยังเหลือ ๒ ตัวแล้ว ๓
 ตัวแล้ว ตียุง ฆ่ายุง ให้เป็น ยุงมันก็เป็นสัตว์ เหลือบก็เป็นสัตว์

สัตว์กัด... มาต่างๆ ที่บินได้ก็ดี เดินตามดินก็ดี เขาเป็นสัตว์ เรา เลิกแล้ว สมาทานแล้ว เราไม่ฆ่าสัตว์ กำลังพูดอยู่เดี๋ยวนี้ ก็พูด เรื่องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตของเรา เราเลิกจริงๆ ดึกว่า

ปาณาติปาตา เวระมะณี

เนี่ย ยังไม่จบ เอาซะแล้ว ตายแล้วตัวหนึ่ง ๒ ตัว นี้เรียกว่า ไม่มีชีวิต ไม่มีเจตนาที่จะงอด จะเว้น จะละ มันก็ไม่มีบุญ เป็นกุศลกับใจเรา ถ้าเรารักษาได้แล้ว ของแล้ว ดีแล้ว มีความสุข มีกายเป็นสุข เวลานั่งสมาธิ ใจมันก็สงบสุข ไม่ฟุ้ง ไม่ซ่าน ไม่แส ไม่ส่าย ไปหาอารมณ์อย่างอื่น เราจะนั่งสมาธิให้ใจของเราสงบ เราจะเอาแต่ พุทฺโธ พุทฺโธ เท่านั้น อันนั่งสมาธิเพื่อก็บอกอยู่ หายใจเข้า ให้ระลึกว่า พุท เวลาลมออกมา ก็ระลึกว่า โธ ออกมา เวลาหายใจเข้าก็ พุท เวลาลมออกก็ โธ อยู่ๆ แค่นั้น ไม่ให้ไป อย่างอื่น ความคิด เครียดงานการสร้าง ก่อสร้างอะไรตามบ้าน กิติ เราจะมาเอาหน้า เราจะเอาแค่นี้ ไม่เอาหลาย จะเอาแต่แค่ พุทฺโธ หายใจเข้าเป็น พุท หายใจออกเป็น โธ แค่นี้แหละ ถ้าไม่เอามาก แต่ว่าหลายอยู่ธรรมดา แต่เวลาเข้าสมาธิภาวนา จริงๆ มันเอาแค่นั้น เอาแค่ พุทฺโธ แค่นั้น

อย่าไปเอาความคิดอย่างอื่น อ้า เรื่องรัก เรื่องชัง เรื่องยินร้าย เรื่องดีใจ เรื่องเสียใจ ร้องไห้ หัวเราะ เหล่านี้ทั้งหมด ไม่เอา มาคิดให้มันหนักใจเรา นักสมมอเราทำไม รู้จักวางสิ่งเหล่านี้ละ ตอนภาวนา ให้รู้จักวางตอนนั่งสมาธิภาวนา อย่าให้เสียโอกาส ดีๆ อย่างนี้ มีโอกาสได้เข้ามาปฏิบัติธรรมในสถานที่อันสมควร ได้รับความสงบสงัด เพื่่นทำยังงี๋ สำใจ ให้สมใจอยาก อยากจะ ภาวนา อยากจะนั่งสมาธิให้ใจสงบจากอารมณ์ร้ายต่างๆ พวก เราก็อาจจะผ่านอารมณ์ร้าย ซึ่งเป็นมรสุมของหัวใจ เรื่องรักก็ เป็นมรสุมชนิดหนึ่ง เรื่องชังก็เป็นมรสุมอีกชนิดหนึ่ง เรื่องโกรธ ก็เป็นมรสุมชนิดหนึ่ง เรื่องโลภ เรื่องหลง เรื่องรัก เรื่องใคร่ เรื่อง ยินร้าย เรื่องยินดี ยินดี ดีใจ เสียใจร้องไห้ หัวเราะ เหล่านี้มัน เป็นมรสุมหัวใจ เราจะทำให้มันสงบทำยังงี๋ละ อย่างนี้กำลังฟัง เรื่องทำให้ใจสงบ ถ้าใจสงบลงไป มันจะเกิดปัญญาขึ้น โอ้ ดีหนอ ใจสงบนี้ดี ไม่ต้องยินร้าย ไม่ต้องยินดี ไม่ต้องดีใจ ไม่ต้องเสียใจ ไม่ต้องร้องไห้ ไม่ต้องหัวเราะ อ้า

สบายบรื้อ อยู่อย่างนั้น หายใจเข้าก็รู้ มันเย็นเข้าไป เวลา ลมออกก็รู้ มันวาบออกมา ถ้ากำหนดของที่เสียอยู่ในหัวใจเรา มันออกไปหมด เออ อารมณ์ค้างอยู่ในหัวใจเรา ให้ปล่อยมันออก มาตามคำปริกรรมนั้นๆ หายใจเข้า ก็หายใจเอาของบริสุทธิ์เข้าไป ในหัวใจเรา พุท ยาวๆ เวลาออกมาก็ โธ ยาวๆ เอาให้มันหมด อารมณ์อยู่ในหัวใจ อารมณ์โกรธๆ อารมณ์เครียด อารมณ์เดือด อารมณ์ดาล อะไรมันเกิดขึ้นที่ใจเรา มันเกิดบ่อยๆ แล้ว

การอยู่ด้วยกันนะ ๒ วัน ๓ วัน ผิดใจครั้งหนึ่ง ทะเลาะ กันครั้งหนึ่ง เออ หรือคิดอยู่ทุกวันก็มี บางรายเราก็ขอโทษ บาง รายอาจจะทะเลาะกันทั้งเข้าทั้งเย็น เรื่องเรามีครอบครัว มีลูก

มีหลายที่จะรับผิดชอบ หลายอย่างที่เดียว เพราะฉะนั้น จึงเกิดการทะเลาะวิวาทบาดถลึงกันอยู่เรื่อยๆ มันไม่สงบสักที บัดนี้เรามาเข้าวัดเข้าวา มาทำงานความสงบใส่ตัวเอง ยังไม่เอาอารมณ์ข้างนอกเข้ามายุ่งเกี่ยวอยู่ มันถูกหรือเปล่านั้น มันถูกหรือเปล่านั้นถูก ใครเอาอารมณ์ที่ค้างคั่งอยู่ตั้งแต่วันก่อนโน้น เอามาวิจัย วิจัย คัดขึ้นมา โกรธขึ้นมาใหม่อยู่อย่างงั้นแหละ ที่มันแล้วไปแล้วให้อโหสิกรรมกันนะ อโหสิกรรมโทษกันนะ สามิภรรยาเคยทะเลาะกันก็อโหสิโทษกันซะ อย่าเอามาคิดอีก ให้มันปวดสมอง ให้มันปวดหัว ทำไมมัน ๒ วันไปแล้วทำไมเอามาออกอีก เราถือของหนักมาตลอด เรา มันเมื่อยมือ เราก็ให้วางไว้ซะ หรือว่ามันหนักบ้าง ก็ปลดไว้ก่อน วางไว้ก่อน พัก เขาเรียกว่าพักเหนื่อยมันมีเวลาพักเหนื่อย คือการปฏิบัติธรรมนะ พักซะ พักเหนื่อยซะก่อนไม่ต้องปรุง ไม่ต้องแต่ง ไม่ต้องขบ ไม่ต้องคิดปัญหาอะไร อย่าเอามาคิดให้มันเหนื่อยหัวใจตัวเอง ไม่ดี ไม่ได้พักผ่อนเลยถ้าอารมณ์มาขบคิดพิจารณาพิจารณา เอาอารมณ์ทางโลกๆ มาพิจารณาทำไม พระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ท่านว่า อย่า อย่างนะ เออ เจ้าของอย่างนะ เออ อย่าไปคิดอย่างนั้นนะ อย่าไปปรุงมันอย่างนั้นนะ ความรักก็ดี ความชังก็ดี มันก็เกิดขึ้นที่ใจเหมือนกันละ ถ้าไปชอบเอามาได้เป็นอารมณ์ มันก็เป็นทุกข์ตัวเองใช้ไหม เออไปชอบเอาอารมณ์ภายนอกมัน เข้ามาได้เก็บไว้ใจ มันทุกข์ใครละทุกข์เราอีก อ้า เป็นทุกข์เราเอง เกิดนอนไม่หลับ ฟุ้งซ่านรำคาญอยู่อย่างงั้น เข้าใจว่าสามิไม่รักเราจริง เข้าใจว่าลูกๆ ไม่รักเราจริง รบกวณเราอยู่บ่อยๆ อ้า ขออันนั้น ขออันนี้อยู่บ่อยๆ ลูกเขาก็ไม่รักเราเท่าไรหรอก ถ้าเขาคิดจะมาเก็บ มากำ มากอบ มาโกย มาโงงเอาของเราไปอย่างนั้นละ อ้า ถ้าเราไม่ เขาไม่รัก

เราจริง ถ้าเขารักเราจริงๆ ไม่มี ไม่มีเก็บ ไม่มีกำ ไม่มีกอบ ไม่มีโกย ไม่มีขอเงิน ขอทอง ขออะไรหรอกมากมาย พ่อแม่พี่น้องมารับภาระเรามาตั้งแต่อ้อมท้อง

มาตาเปิดติกะสัมภาโว

เพิ่นก็ว่า มารดาบิดาเป็นผู้ออกผู้อ้อม รับผิดชอบเรามากก็ใช้ ถ้าบิดามารดาทอดทิ้งเราซะตั้งแต่น้อย เกิดขึ้นมาไม่เลี้ยงดูละ บางคนตามนิทานเก่า ว่าเอาลูกไปโยนน้ำซะ เอาลูกไปโยนในป่าช้าซะ ให้มันตายแห้ง แห้ง แห้งแก่ไปเองทำนองนี้ นั่น พวก

เราผู้มีศีลมีธรรมแล้วจะทำอย่างนั้นได้หรือเปล่า ไม่ได้เลย ลูกร้องแอ้ เวลาไหน เอามือถือสายเปลงเวลานั้น เสียงร้องให้อยู่ คว่าแต่สายเปลงมาเลย ร้องให้ไม่หยุดก็ไกวไปไกวมา เอ้ มันเป็นอะไร มันร้องให้ผิดปกติ ร้องให้ มันจะเจ็บท้องหรือเปล่านั้นมันจะปวดอหรือเปล่านั้นปวดฉี่หรือเปล่านั้น อ้อมออกมาดู ดูสถานการณ์ทั้งหลาย ทั้งปวงดีอยู่หมดทุกอย่าง มันจะเจ็บท้อง ปวดหัวหรือเปล่านั้นทำมันปลิ้นหรือเปล่านั้น เออ ทำยังไงเราจะรู้ เพราะเราไม่ได้เรียนไม่ได้รู้ ออกกันไป ติดรถ นั่งรถ เดินออกไป

หาหมอ โรงพยาบาล ให้หมอพิจารณาให้ โอ้ พี่นทองเสีย อ้า พี่นทองเสีย มันทองอืด ต้องเลี้ยงด้วยน้ำร้อน เขาหวังใส่ยาให้ ทีนี้เราเอายาผสมนมให้กิน ให้มันหายซะ เออ กินยาแล้วหาย เออ ภูเขาแล้ว นอนหลับสบาย ลูกร้องไห้ไม่หยุดซะที ใครเป็นทุกข์ แม่เป็นทุกข์ พ่อเป็นทุกข์ ผู้ปกครองทั้งหลายเป็นทุกข์ ผู้รับผิดชอบทั้งหลาย ถ้ามีเป็นผู้รับผิดชอบน้อง ก็ต้องเป็นทุกข์อยู่นั้นแหละ ก็ต้องให้มันหยุดร้องไห้ซะก่อน หยุดซะก่อน สบายซะก่อน หัวเราะรำเรงซะก่อน หยอกบ้าง หัวเราะได้ อะไรได้ ถ้าหัวเราะเป็นแล้ว สบายใจ พ่อแม่สบายใจ

เพราะฉะนั้น พวกเราต้องระลึกถึงบุญคุณของพ่อของแม่ไว้เสมอ การถือพระพุทธศาสนาไม่ใช่มาถือเฉยๆ ไปย้ายหัวใจพ่อหัวใจแม่ ไม่ถูก ทำยังไงใจพ่อแม่จะเย็นตามเรา ขอให้พ่อแม่ใจเย็นตามเรา เราจะภาวนาให้ใจมันอึมอึมซะก่อน ให้ใจเราเย็นซะก่อน พ่อแม่เห็นกิริยาอาการของเรา สงบเสงี่ยมเฉยๆ ทั่วทุกอย่าง พ่อแม่ก็เกิดความดีใจ โอ้ ลูกตั้งแต่ไปประพฤติปฏิบัติธรรมะ เข้าวัดเข้ามา ไม่เหมือนเดิม ผิดปกติเดิม ใจไม่วุ่นวาย ไม่ได้ไม่ตอบ คำพูดคำว่า คำดำของพ่อของแม่ไม่มี ไม่มี ว่านอนสอนง่ายขึ้นอย่างนี้ เป็นที่พอใจของพ่อของแม่ใช่ไหม ถ้าลูกเป็นยังงั้น ใจดีไม่ดิ่ง ใจดีไม่ร้อน ใจดีไม่ด้นทุรัง เหมือนแต่เก่าแต่ก่อน ตั้งแต่ไปปฏิบัติธรรมมาเนี่ย ไม่เป็นอย่างงั้น เป็นคนสู้ (ดี รู้จักกาลเทศะ) เป็นคนดี เป็นคนสงบระงับ ไม่ปากกล้า สามานย์ สิ่งใดที่ผิดหูพ่อแม่ เราก็อย่าเอามาพูด มาด่า มาว่า คำดุด่าป้อย(ด่า)แข่งกันมีประโยชน์อะไร ไม่มีประโยชน์ ทำให้จิตฟุ้งซ่านเฉยๆ จิตฟุ้งซ่านรำคาญใจ แอ้ ทำให้เราเป็นทุกข์ขึ้นมาอีกต่างหาก เนาะ มันเป็นอย่างงั้น ทุกข์จะเกิดก็เพราะมีเรื่อง

กระทบซะก่อน มีเรื่องกระทบหูเป็นเสียงไม่ไพเราะ เออ เขาว่าอย่างงั้น เขาว่าอย่างงี้ กระทบหูเรามา เราปรุงแต่งขึ้นตั้งรับก็ดี โอ้ทำไมอย่างงั้น เราไม่เป็นอย่างนั้น เราไม่เป็นอย่างที่เขาว่า โกรธขึ้นมา ไม่ได้ดีใจหรอก และถ้าเรามีอารมณ์โกรธอยู่มันก็โกรธหนักกว่าเดิมอีก ถ้าเราเป็นผู้ชนะความความโลภ ความโกรธ ความหลงได้แล้ว พอเขาว่าแค่นั้นยิ้มฟัง ยิ้มแล้วก็ฟัง ไม่ได้ยิ้มเย้ย ยิ้มฟัง อ้อ เราโกรธไหม ไม่โกรธ เราแค้นไหม ใจไหม ไม่มีไม่แค้น ไม่ใจหอรอก ตรวจสอบเราทันที อ้า ทุกครั้ง ถ้าเรายังไปคิดไปถือ มันเราก็หนักเราอีกแหละ เขาว่ามาอย่างงี้ เขาก็อยากจะด่าไปอย่างงั้นให้มันสาใจ อะเฮ้อ อ้า เป็นดั่งเอาจอบเสียม คืออะไร จับขึ้นมา เอาค้อนมาตี กิ่งๆ ทุๆ มันก็ดั่ง กิ่งๆ ดั่ง เป็นจอบก็ดี เป็นเสียมก็ดี เป็นมีดฟันไม้ก็ดี เอาของแข็งๆ มาเคาะกัน มันจะดั่งกิ่งๆ ทุๆ ขึ้นมา อ้า

ตีระฆัง ตีฆ้อง ตีกลองก็เหมือนกัน ถ้ามีเครื่องกระทบ มันจะพ่น เสียงมันจึงดังขึ้นมา โอ้ พระตีกลองแล้ว วันพระหรือเปล่า อะเฮ้อ พระตีกลองแล้วตอนเช้ารุ่งอรุณ ตีกลองให้ญาติโยมรู้จักวันพระวันเจ้า จะได้มาทำบุญใส่บาตรกันที่วัดได้ทั่วถึง หรือว่ามีการประชุมอะไรๆ ก็ต้องให้สัญญาณเสียงซะก่อน ให้สัญญาณเสียงนัดหมายเสียก่อนตามเป้าหมาย เออ ถ้าอยู่ใน

ทหารตำรวจ อยู่ในสนามรบเอาอะไรเป็นสัญญาณ ถ้าได้ยินเสียงปืนใหญ่ดังขึ้น แสดงว่ามีข้าศึกมาแล้ว เออ พวกเราต้องเตรียมพร้อม เสียงปืนใหญ่ดังขึ้นตรงนั้นดังตรงนี้ มากเข้าๆ ข้าศึกมาแล้วเราต้องเตรียมพร้อมไว้เสมอ ไม่ได้นั่งเฉย เสียงฆ้อง เสียงกลองอะไร มีสัญญาณอะไร เราฟังรู้เรื่อง ตีหน้าๆ ตีเบิ่งๆๆๆๆ ธิบมาๆ ...เออ มันดังขึ้นมาอย่างงี้ อ้า ...

(เสียงเคาะแก้ว) แค่นี้ก็รู้จัก ...อันนี้เสียงดังแบบนี้ไปเลย ...อันนี้เสียงดังแบบนี้เนาะ(นะ) เออ วันนี้เสียงดังสัญญาณซะก่อน ให้รู้จักว่านัดหมายอะไรหรือเปล่า ที่วัดมีหมายอะไรหรือเปล่า ลูกเตรียมตัวไว้อยู่หลายอย่างเรียบร้อย เรียกลูกศิษย์ลูกหา ถ้าลูกศิษย์เหล่านั้นนอนหลับทับสิทธิ์แล้ว เขาไม่มาฟังซะก่อน ถ้ามันเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยหรือตกอะไร ถ้ารับภาระแล้ว เราก็ใช้สัญญาณอย่างงี้เอาทั้งนั้น มีสัญญาณอะไรดังขึ้น อ้า ผิดปกติ มันกลางคืนมันกลางดึก มันมีอะไร มีคนร้ายขึ้นมาข่มเหงหลวงปู่หรือเปล่า อ้า จะได้แก้ไขทันสถานการณ์นั้น ต้องมีไว้ในตัว ละ มีไว้ติดตัวไว้เนี่ย ไม่เดือดร้อนใครหรอก เออ จะไปเอ็น(เรียก)ไปเรียกด้วยปาก มันก็เสียงไม่ดัง ถ้าติดเครื่องขยายขึ้น เรียกหมूंทั้งวัดก็จะเดือดร้อนทั้งวัด เอาแต่ผู้อยู่ใกล้กว่า อยู่ใกล้ๆ เคยปฏิบัติครูบาอาจารย์ ตบ(ซัก)ผ้า(ผ้า)จี ตี(แยก)ผ้า(ผ้า)เยี่ยว อาบน้ำอาบทำให้ เนาะ เสียงสัญญาณพวก ครูบาอาจารย์ต้องมีไว้สำหรับเรียกลูกศิษย์ ถ้ามีอะไรเดือดร้อน ก็อันนี้

ลูกศิษย์นี้ คนเมื่อวานไปไหนหว่า เออ ผน ผนมันมันฟังเทศน์อยู่เนาะ(นะ) เออ มันฟังเทศน์ถึงสงบลง

ทุกคนเข้าใจว่าไม่ให้ลู่อานาจของใจที่มันโกรธ ไม่ให้ลู่อานาจของใจที่มันหึง ความโกรธ ความโลภ ความหลงเหล่านั้มนั้นหัวใจของเรามันคิดเอง คิดขึ้นมามันลู่อานาจแก่ความคิดอันนั้น จะเกิดทะเลาะวิวาทกัน ไม่ลงรอยกัน ไม่โอเค ไม่โอเค อะเฮ้อ เออ คำว่าโอเค เขาเอ็น(เรียก)อย่างนั้นะ โอเคกันนะ เออ อย่าทะเลาะให้ร้ายกันดีกว่า ใครผิดอกผิดใจตรงไหน ขอโทษขออภัยเด้อ คุณพ่อ คุณตา คุณยาย เพื่อนเอ๊ย ป้าเอ๊ย น้าเอ๊ย วันนั้นฉันอารมณ์เสียขอโทษหลายๆ พุดไปไม่ฟังฟ้าฟังไฟอะไร มันมิดมิดมิดปิดปัญญา ไม่มีปัญญา ไม่มีความรู้ ทำให้โกรธขึ้นอย่างแรงๆ แล้วก็ออกเสียงไม่ไพเราะกับหูท่านทั้งหลายผู้ฟัง

เพราะฉะนั้น ขอโทษ ถ้าผิดพลาดไปแล้วก็ขอโทษทุกครั้ง อะ พนมมือขอโทษ หรือมีดอกไม้ดอกอะไรใส่มือให้ ขอโทษ อ้า ป้าเอ๊ย ลุงเอ๊ย ตาเอ๊ย ตาเอ๊ย ยายเอ๊ย พุดไปวันนั้นๆ ข้าพเจ้า พุดผิดไป ทำให้กระทบกระเทือนหัวใจของพ่อของแม่ มันจะเป็นบาป เพราะฉะนั้น พ่อแม่ทั้งหลายจงให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด เจ้าข้า แล้วก็รับให้มันสวยๆ งามๆ ไม่มีเรื่องที่จะทะเลาะกันขึ้น เกิดขึ้น ไม่มีๆ ไม่มีหัวใจแบบนั้น หัวใจเรายืมไว้เสมอตั้งแต่ปฏิบัติธรรมมา ไปปฏิบัติธรรมมา ตั้งแต่วันเข้าวัดเข้าวา ปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรมมา หัวใจดีกว่าเดิมก็เปอร์เซ็นต์ รู้จักไหมมัน มันเย็นลงก็เปอร์เซ็นต์ มันไม่ร้อนเหมือนเก่า

นั่นแหละเรียกว่าได้ ได้ผล ได้ผลแล้ว มันได้ผลแล้ว เราปฏิบัติธรรมมาได้ผลแล้ว มันเย็นไม่เหมือนเก่า แต่ก่อนคนอื่นจะมาพุดผิดหูแว้งใส่อย่างหนักเลย เออ ไม่มีความดีละ ถ้าเข้าใจแล้วก็ รู้แล้วละยะ ลงไปแหละแม้เป็นเสียงไม่ไพเราะ รู้แล้วละยะก็ไม่ว่า ถ้ายังโกรธอยู่ รู้แล้วละยะ อะเฮ้อ เสียงแจ๊จๆ เสียงแจ๊จๆ

ยังไม่ลงรอย ถ้าเสียงอ่อนๆ เรียกว่าใจยอม ยอมแล้วไม่โกรธกันต่อไปแล้วเรา โอโหสิโทษ ขอโทษขออภัยกันแล้วให้อภัยกันได้ นี่เรียกว่าปฏิบัติธรรม ปฏิบัติคุณงามความดีให้มันเกิดขึ้นที่ใจ ศีลก็เกิดขึ้นที่ใจ สมาธิก็เกิดขึ้นที่ใจและที่ปัญญา มันจะไปไหน ปัญญา ก็ไปเกิดขึ้นที่ใจเหมือนกัน มีปัญญา รู้ดี รู้ชั่ว อ้า รู้จักอด รู้จักออม อ้า ไม่ดร้ายเหมือนเดิม นั่นเรียกว่าห้ามได้ ได้ความห้ามได้ ห้ามอยู่ ไม่ลุ่มอำนาจของจิตใจตัวเอง ให้มันเลยเถิดไป จนกลายเป็นความทะเลาะวิวาทบาดลึงกัน มันก็แตกร้างกัน เพราะฉะนั้น ความอยู่ร่วมกันเป็นหมู่มาก ถ้ามีความสงบมันก็สม

อย่างหมู่บ้านของพวกเรามาจากต่างถิ่นต่างแดน มาจากจตุรทิศ ทั้ง ๔ มาพร้อมกันที่อารามแห่งนี้ เพื่อจะมาฟังเทศน์ มาฟังธรรม ฟังไปทำไม ฟังไปดำตัวเอง ทะเลาะกับตัวเองไม่เป็นไรหรอก เฮ้ย มึงยังโลภอยู่หรือ เฮ้ย มึงยังเกิดอยู่หรือ โกรธอยู่หรือ มึงยังโลภไม่โทษอันอะไรเขาอยู่หรือ มึงทำไม่ถึงว่ายากสอนยากขนาดนี้

พระพุทธเจ้าท่านสอน อ้า จนนลินลม ท่านปรินิพพานไป ท่านสอนจนวาระสุดท้าย สอนจนจนนลินลม สุกัททปะริพาชกเข้ามา

เวลากำลังจะเข้ามาแล้ว พระพุทธเจ้ากำลังเข้ามาแล้ว ขอเฝ้า ขอเฝ้า ขอถามปัญหา กับพระพุทธเจ้าสักคำสองคำเน้อ พระคุณเจ้าอาณนท์ อนุญาตเถอะ พระคุณเจ้าองค์ไหนอนุญาตให้ข้าพเจ้า ได้กราบ วาระสุดท้าย ข้าพเจ้าไม่ไว้ใจตัวเอง มันจะตายวันตายคืนอยู่เนี่ย เออ เฒ่าแล้ว แก่แล้ว ขอฟัง อะ ห้ามไม่ให้ฟัง ห้ามไม่ให้ฟัง

พระพุทธเจ้าได้ยินเสียงห้าม เพ็นก็ออกปาก ปล่อยให้เธอ เข้ามาได้ อาณนท์เอ๋ย ปล่อยให้สุกัททปะริพาชกเข้ามาได้ อ้า แก่จะรีบเร่ง ทำความเพียรให้ได้เต็มที่ ให้ได้ดวงตาเห็นธรรมก่อนปรินิพพาน อ้า ในคืนวันนั้นๆ ทีเดียว เขาก็ปล่อยให้สุกัททปะริพาชก คนแก่คนนั้นเข้าไปกราบ สงสัยอะไร ถ้ามมาเลย อย่าไปถาม นอกถื่นนอกเรื่องนะ อ้า ถ้ามเบื่องต้นก็ถามว่า รอยสัตว์ในอากาศ มีไหม เฮ้ยๆ เธอไม่ต้องพูดไปถึงนั้นหรอก จะถามเรื่องของ ตัวดีกว่า รอยสัตว์ในอากาศจะไปเอามาพูดทำไม

อารมณ์ที่ผ่านไปแล้วยังยังเอามาพูด เอาอารมณ์ที่ยัง มัน มีอยู่มาพูดกัน ใจมีความโลภขนาดไหน มีความโกรธขนาดไหน มีความหลงขนาดไหน มีความโลภ ความโกรธ ความหลงอยู่ใน หัวใจของเราขนาดไหน นี่เป็นเรื่องของเราที่จะบริหารมัน ถ้าม เรื่องอย่างนี้ ไปถามรอยฟ้า รอยอยู่ในอากาศมีไหม เออ เฮ้ย ัง ไปแล้ว ไม่ดี อย่าถามเลยนะ ให้ถามเรื่องที่มีมันมี ที่ประสบกันอยู่เนี่ย เกิด แก่ เจ็บ ตาย อันนี้ของจำเป็น ที่จะต้องได้ประสบเห็น ทุกคนๆ ถ้ามเรื่องนี้ดีกว่า เออ อย่างว่า พระพุทธเจ้าเพ็นบอก อิม จึงได้ความที่มีโยมมาถามว่า อ้า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณเหล่านี้มันไม่ใช่ตัวใช้ตน ขนลุกขึ้นมา ลุกขึ้นมาเพราะ พุทธเจ้าบอก อ้า เราไม่ใช่ทำแต่ความเพียรอย่างเดียว ตลอดคืน

วันนี้ อ้า เอาทั้งคืนเลยเนี่ยออกมาแล้ว ขอบวช ขอบวชซะก่อน โกงนหัวซะก่อน ขอบวชซะก่อน ทำความเพียรตั้งแต่นั้นมา จนสว่างทำความเพียรจนสว่าง เอ้ เห็นพระอาทิตย์ขึ้นหรือยังวะ มองอยู่ เอ้ พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น ทำไมมันสว่างขนาดนี้ อืม ใจเราสว่างในธรรมต่างหาก พระพุทธเจ้าว่าเธอเห็นธรรมแล้ว ต่อไปเธอจะได้ดวงตาเห็นธรรม เอาที่ สุดความสว่าง เอาทำความเพียรจนเต็มที่ พอสว่าง ก็ได้ดวงตาเห็นธรรม สุภัททปะปริพาชก พราหมณ์บวชเมื่อแก่คนนั้น ได้ดวงตาเห็นธรรม เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในวันที่พระพุทธเจ้าปรินิพพาน ในวันนั้นดังนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าพวกเราทำจริง เอ็ด(ทำ)จริง ทำจริงทำจัง เอาจริง เอาจังกับมัน เราก็จะได้ดวงตาเห็นธรรมเหมือนกันนะ เออ เห็นธรรม ความโลภไม่ใช่เรา ความโกรธไม่ใช่เรา ความหลงไม่ใช่เรา ความรักไม่ใช่เรา ความชังไม่ใช่เรา โลก โกรธ หลงไม่ใช่เราทั้งนั้น เราปรุงขึ้นมาเอง กินเข้าไปๆ มันก็เต็ม(วัง)สะพุง มันก็พุ่งออกมา เนี่ยเพื่อนว่าอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ว่า ไปกินมันทำไมอารมณ์ วางมันซะวางมันได้ อย่าเอาความโกรธมาพิจารณา อย่าเอาความโลภมาพิจารณา อย่าเอาความหลงรักหลงใครมาพิจารณา เอาความใจที่รู้มันนะมาพิจารณา

รู้ พุท รู้ ไธ หายใจเข้าเป็น พุท หายใจออกเป็น ไธ หายใจเข้าเป็น พุท หายใจออกเป็น ไธ มันสั้นหรือยาวให้รู้ตามมัน ทำไมส่งไปทางอื่น นี่แหละพุทไธ อย่างนั้น สั้นเข้าๆๆ มีแต่รู้ๆๆ คำเดียว เออ มันจะไปไหน ก็เลสมันจะมาจากไหน มันก็เกิดจากใจ เรานี้แหละกิเลส ความรัก ความชัง ความยินดี ความยินร้าย ความดีใจ ความเสียใจ ความร้องไห้ ความหัวเราะมันเกิดจากใจเรานั้น เราสงบระงับลงไปด้วยสติปัญญาของเรา มันก็สงบ

ลงไปเหมือนกัน มันไม่ตื้อ ไม่ดึงอะไรหรอก เพราะฉะนั้น อ้า ขอให้ทุกท่านจงตั้งใจ เอากับมัน ต่อสู้กับกิเลส อย่าไปต่อสู้กับคนอื่น เขาว่าเขาก็เรื่องของเขา เขาว่ามาก็เรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรานะที่ควรไปรับเอาความคิด ของเขาต่างหากไม่ใช่ของเรา เราไม่พยายามโกรธใคร ไม่พยายามโลภของใคร ไม่พยายามอิจฉาริษยา พยาบาทใคร ไม่ให้มี เรื่องอย่างนี้ไม่ให้มี ในใจเรา เราทำใจให้เรามันง่ายขึ้น ปกครองง่าย ปกครองใจตัวเองง่าย เราจะอยู่เป็นสุขไหม ถ้าเราทำอย่างนั้นเราจะอยู่เป็นสุข ไม่มีเรื่องมาระทาบ

ยิ้มอยู่ตลอดทั้งวัน ยิ้มอยู่ในความสุข ในความสงบสุขทั้งวัน ไม่โกรธ ไม่ด่า ไม่ว่าให้ใคร เย็นอยู่เหมือนดั่งน้ำ เออ น้ำมันตากแดดทั้งวัน มันก็ร้อน น้ำร้อน ถ้ามันอยู่ในร่มทั้งวัน มันเป็นยังไง มันเย็นทั้งวัน เออ ตากแดดทั้งวัน ถ้าเกิดเป็นน้ำร้อนขึ้นมา เอามาอาบก็แทบจะสะดุ้งพุ้น(ไ้นั้น)แหละ ถ้ามันอยู่ในร่มทั้งวัน ไม่ถูกแดดเลย มันก็เย็นทั้งวันเหมือนกันนะ เออ ทุกสิ่งทุกอย่าง

ให้ดูความปรุ้งแต่งของใจเรา ถ้าเรายังปรุ้งยังแต่งใจเรา ให้มัน ทะเยอทะยาน อยากอันนั้น อยากอันนี้ มันก็ไม่สงบและดี มัน ก็ไม่สงบ ถ้ายังปรุ้งแต่งไปตามมัน มันก็ไม่สงบ ถ้าเราไม่ปรุ้ง ไม่แต่งมันล่ะ อะๆ มันเกิดโรคะ โทสะ โมหะ มันเกิดขึ้นเพราะ การปรุ้งแต่ง โลภะ โทสะ โมหะ ไปปรุ้งมัน มันก็แต่ง อยากได้ อยากมี อยากร่ำ อยากรวยขึ้นมา เออ ไปปรุ้งไปแต่งมันทำไม ไม่ใช่เวลาปรุ้งแต่ง เวลาค้าขายก็กวาดเก็บไว้เอากำไร เออ เออ กำไรกับการค้าการขายนั้น เห็นจะนอนปรุ้งนอนแต่งอยู่เฉยๆ มันจะได้อะไรกับเรา ไม่มี ไม่มีได้อะไรขึ้นมา ทำให้ลงไปให้มันสงบ รักไม่มี ชังไม่มี ยินดีไม่มี ยินร้ายไม่มี ไม่มีควมโลภ ไม่มีควม โกรธ ไม่มีควมหลง ไม่มีอิฉฉาธิชยา พยาบาทใครไม่มี แล้วมัน จะสบายไหม เออ สบายมากๆ เลย สบายปรือ้ เขาเรียกว่าสบาย มากๆ เลย สบายปรือ้ไปเลย

เพราะว่าเราละทิ้งอารมณ์ของเราได้ด้วยภาวนา ด้วยนั่งสมาธิ ด้วยภาวนา ด้วยปฏิบัติธรรม ให้มันเป็นภาวนา เป็นบุญ เป็นกุศลแก่ใจของเราอย่างนี้ เรื่องการทะเลาะกันในโลกก็เลย สงบไป ในบ้านเดียวกันก็สงบ ไม่มีเรื่องกระทบกระทั่ง กระทบ กระเทือนอารมณ์ของกันและกัน สบายไหมล่ะ สบาย มีงานการ ทำก็ทำไปตามหน้าที่ ถ้ามีงานจะให้พี่น้องทั้งหลายช่วยเหลือ วันพรุ่งนี้มีงานอย่างนั้นอย่างนี้ ขอให้พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย มา ช่วยมาเป็นธุระภาระหน้อยเด้อ เออ ทำอาหารเลี้ยงพระให้ เลี้ยง แยกให้หน้อย มีงานที่จะต้องขอร้องพี่น้อง เออ เท่านั้นแหละ พอแล้ว โอ้ จริงๆ แล้ว เราอยู่ร่วมบ้านกันต้องช่วยเหลือกัน ต้อง ดูแลช่วยเหลือ อย่าไปเห็นแก่ตัว ปิดตม ปิดมื่อ ไม่เอาแล้วๆ ไม่เอา ไม่ช่วยใครแล้วอย่างงี้ ไม่ ไม่ถูกต้อง

พระพุทธเจ้าท่านทำเป็นตัวอย่าง ตั้งแต่ชาติไหนๆ ทำมา เป็นตัวอย่าง ท่านเป็นพระเวสสันดรเป็นยังไง ถ้าเป็น อ้า นกค่อม... นกกระทา... พญาหงส์... ท่านทำอะไร เป็นยังไง ดูนิทานทั้งนั้นแหละ

โอปะนะยโก

น้อมเข้ามาใส่ใจตัวเอง ใจเราเป็นยังไง ใจเราเป็นอย่างงั้น หรือเปล่า มีความยินดีในการ การให้ของ ขอให้ถึงซึ่งความสิ้น ไปในอัสวกิเลส ใจเราปรารถนาให้เพื่อนบ้าน ร้านตลาดมีความ เป็นอย่างนี้ กันทุกคนๆ ก็เรียกว่าปรารถนาแล้ว ปรารถนาพุทธภูมิ ก็ว่าได้ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ปรารถนาเป็นบริวารของ พระพุทธเจ้า เป็นสาวกสาวิกาของพระศาสนา อ้า เจริญขึ้นกว่า เดิม ถ้าใจเป็นอย่างงั้น เรียกว่าเป็นใจเจริญขึ้นกว่าเดิม ไม่เห็น แก่ตัว ไม่โลภโมโทสันอะไร ไม่โกรธ ไม่ขัด ไม่ว่าจะใคร สบายปรือ้ ให้ทำงานก็สบายปรือ้ ยิ่งงานส่วนรวมอย่างงี้ บอกกันไปก็มากัน เป็นพรวนเลยอย่างงี้ พวกกันมาทั้งบ้านใกล้ บ้านไกล บ้านเหนือ

บ้านใต้มาหมด มาเห็นหน้า เห็นตากันหมด นี่ การพร้อมเพรียง
สามัคคีซึ่งกันและกัน อยู่ที่ความนัดหมาย ถ้าเราเอาใจใส่กัน
ก็ต้องเห็นทุกหน้า เห็นทุกตา มาสลอน มารับใช้ครูบาอาจารย์
มาฟังเทศน์ มาฟังธรรม อ้า ไม่ตีตัวออกห่าง ก็ถึงความเจริญ
รุ่งเรืองได้ในชาติเดี๋ยวนี ชาติต่อๆ ไปก็เจริญรุ่งเรืองไปเรื่อยๆ

ดังที่บรรยายมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่าน
ทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาด
ของตนๆ เองเถิด ต่อจากนั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุข
ความเจริญทั้งคดีโลกและทางคติธรรมทุกประการ รับประทาน
วิสาขามา ก็หมดลมแล้ว เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สารุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๙.๓๐ น.
ณ ปิ้มแก๊สเอ็นจิวิ
อ.อุ้มทอง จ.สุพรรณบุรี

เออ ศิลก็ได้สมาทานไปแล้ว ทุกสิกขาบท กล่าวไปแล้ว
ว่าจะเว้นว่าจะละ ต้องให้รักษาให้มันคุ้มไปหลายๆ วันหน้อย
อย่าให้มันขาดชะละ ออกจากเขตนี้ไป ออกไปข้างนอก ไปเห็น
หมู่พวกตี๋มกินสุราเมรัยอยู่ กลืนน้ำลายอยู่แล้วปะเนี่ย เหล้า แม้
อยากจะตี๋มชะกึ่งหนึ่ง ๒ กึ่ง อดได้หรือไม่ได้ ถ้าอดไม่ได้ก็ชื่อว่า
ศีลขาด ต้องอด ต้องทน ได้ยินเสียงนกร้องให้ฟังอยู่ในป่า
ไปอยู่ในป่าในเขา มีนกชนิดหนึ่ง มันร้องให้ฟัง อด อด อดเถิด
อยู่อย่างนี้ละ มันร้องอยู่อย่างนั้นละ ๓ จบ อด อด อดเถิดอยู่
อย่างนั้นละ เพื่อน บอกว่ามีในบาลีนะ นกชนิดนี้มันไปจับอาหาร
มันไม่ได้อาหาร จับแล้วมันหลุดปากหนีไป อ้า มันก็เลยร้องอด
อด อดเถิด อยู่อย่างนั้นทั้งวันทั้งคืน ไม่กินอะไรเลยอะ วันนั้น

๒๕

ไม่กินอะไร ถ้ามันหลุดปากมันไปแล้ว มันไม่กินอีก ไม่หากิน ไม่หา อันเนกมีสัตย์ นกมีจริง มีลัจจบารมีอันหนึ่งเหมือนกัน อดทั้งคืนทั้งวัน จนว่าสว่างนั้นล่ะ ทั้งที่หัวค่ำไปร้องอยู่อย่างนั้น แน่ะ และแม้แต่นกก็ยังมีความอดกลั้นทนทาน เราเป็นมนุษย์ ลีลาบทุกข้อ ล้วนแล้วแต่ให้อดให้ทนทั้งนั้น

ปาณาข อะทินนาข กาเมข มุสาข สุราข

เหล่านี้มีแต่เจตนาอดกลั้นทนทานเอาทั้งนั้น มันจึงเป็นศีล ถ้าไม่อดไม่กลั้นแล้วก็ไม่เป็นศีล ศีลขาดอยู่เรื่อยๆ อย่าให้ได้ต่ออีกชะเลยก็ดี ไม่ให้ขาด ไม่ต้องว่า ข้าพเจ้าไม่ขาด ศีล ๕ ข้อ ข้าพเจ้าไม่ขาด ไม่ต้องว่า เหนื่อยเฉยๆ อ้า ต่อไปก็

พรัหมา จะ โลกาข

แล้วอาราธนาเทศน์แล้ว เรื่องเทศน์ก็เรื่องของคนเนียแหละ เทศน์ก็เทศน์เรื่องของคนอื่นไม่ได้ ของสัตว์อื่นไม่ได้ เรื่องมนุษย์ มนุษย์จะต้องมีศีลมีธรรม ต้องมีความอดกลั้นทนทาน เพิ่นยังบอกไว้ว่า

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

ขันติ ความอดกลั้นทนทาน เป็นเครื่องประดับอันมีค่า ราคาสูงมาก ไอ้เพชรนิลจินดาเหล่านั้น ไม่มีค่าอะไรมากมายหรอก

อ้า ขโมยลักเอาไปก็ได้ เขาปล้นเอา เขาจี้เอา เอาเพชรนิลจินดาเอาไปเฉยๆ เสียเฉยๆ เสียใจไปด้วย ถ้าเขามาลัก มาปล้น มาจี้เอาของมีค่าราคาตามนิยมของโลก ก็ทำให้เกิดความเสียอกเสียใจ พირ่ำพรีรำพันต่างๆ นานา ถ้ารู้จักตนรู้จักตัว ก็ฟ่องร้องให้เจ้าหน้าที่ตามจับได้เลย เออ จับแล้วลงโทษ ของมีค่าราคาสูงๆ มีโทษขนาดไหน จำคุกก็ปี ถ้ามีของมีค่าๆ สูงๆ ก็จำคุกติดตารางหลายปี หัวโตพูน(โหน่น)ล่ะ แน่ะ เรื่องศีล เรื่องธรรม มันสำคัญอยู่ที่การมีเจตนางด มีเจตนาเว้น มันจึงเป็นศีล มันจึงเป็นธรรม เป็นข้อวัตรปฏิบัติของพระ ของญาติ ของโยมจริงๆ ไม่ได้มารับแต่ปากเฉยๆ ต้องมีเจตนางดเว้นด้วย เว้น งดเว้นจากการกระทำบาปทุกชนิด ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่กล่าวไปปดมดเท็จผู้อื่น ไม่หลอกลวงอำพรางอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ให้มี ไม่ดื่มกินสุราเมรัยอันเป็นเครื่องดองของเมา แอ้ เป็นยาเสพติดให้โทษอีกด้วย เออ

ทางกฎหมายเขาก็บอกมาอย่างนั้น เป็นยาเสพติด และให้โทษอีกด้วย และเป็นที่น่ามาซึ่งพาหะของเชื้อโรคด้วย เป็นพาหะนำเชื้อโรคมาสู่ร่างกายเป็นโรค ได้เข้าโรงพยาบาล เออ มากมายไปเต็มอยู่โรงพยาบาลนั้นล่ะ คนที่กินเหล้าเมามาจนติด จนเงินจนเคยสมาทาน เอาจริงเอาจัง ก็เลยเกิดโรคขึ้นมา โรคโลหิตจางบ้าง โรคอะไรต่ออะไร หัวใจโต หัวใจเตไป เป็น เป็นเหตุให้เกิดโรคถ้ากินมันบ่อยๆ นานเข้าๆ เป็นยาเสพติด อะ ติดแล้วทำไง ตัวเองก็เกิดโรคขึ้นมา อยู่ดีๆ ก็เกิดบวมขึ้นมา โลหิตไม่เวียนทางเดินโลหิตไม่เดินสะดวกเกิดอุดตันขึ้นมา โรคหัวใจก็เอากันใหญ่แหละ แต่เราไม่งด ไม่เว้น มันก็เป็นเหตุพาหะ หรือเป็นสิ่งนำมาซึ่งเชื้อโรคทั้งหลาย เออ ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อ

ครูบาอาจารย์แล้วก็ปฏิบัติตาม ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ไม่ให้ต่าง ไม่ให้พร้อย

สิกขาปะทัง สะมาทียามิ

เออ สมาทานตั้งมั่นจริงๆ เพราะเป็นผู้มีศีล เป็นผู้มึชธรรม ไปไหนมาไหนเทวดารักษาด้วย เออ

มะนุสสานัง ปิโย โหติ อะมะนุสสานัง ปิโย โหติ เทวะตา รักขันติ

เพื่อนว่า เพื่อนบอกไว้ ถ้าหากประพฤติปฏิบัติ ๓ ข้อไว้ ปฏิบัติเรื่อง ศีล สมาธิ ปัญญา จริงๆ เทวดารักษา ไม่ปล่อยให้พวกภูตผีปีศาจมาย่ำยีบีฑา(เบียดเบียน)แต่อย่างใด เพราะเรามีสมณะที่พึ่งทางใจแล้ว ที่พูดไปแล้วนั้นละได้ทุกคนๆ แล้ว ว่าตามทุกคนๆ ได้แล้ว ได้ที่พึ่งทางใจแล้วไม่ต้องห่วง ไม่ต้องวิตก วิจารณ์ว่ามีสิ่งมารบกวนเราหรือไม่ ไม่มีภูตผีปีศาจ อ้ออีกหลักคุณ ปู่ตาย่าบ้าน ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ่มอลินทุม ก็แล้วแต่ ไม่มีมารบกวนเราเลย เวลาที่มีศีลมีธรรมจริงจัง สมาทานไปแล้วเวลาจะนั่งสมาธิภาวนาก็ระลึกถึง พุทฺโธ ธัมโม สังฆโม ชะก่อน ๓ จบอย่างน้อย พุทฺโธ ธัมโม สังฆโม ชะก่อน ๓ จบซะก่อน แล้วก็รวมต่อม(แคบ)ลงมา มาอยู่กับคำบริกรรมเป็น ๒ คำ เวลาหายใจเข้า พุท เวลาหายใจออกก็ โธ หายใจเข้า พุท หายใจออกก็ โธ เนียมมี พุท โธ ๒ คำนั้นแหละ หายใจเข้ารู้

หายใจออกรู้ รู้อยู่ทุกลมหายใจเข้าหายใจออก เออ แม้เป็นโรคหัวใจอยู่ ก็เบาลง เป็นโรคหัวใจ อ้อ ปอด หัวใจอะไรๆ ก็มีพลังเกิดขึ้น หายใจได้เต็มดวง หายใจเข้าได้เต็มปอด

ปอดนะมันๆ เป็นที่สื่อ หน... หนทางของวัณโรคเกิดขึ้นที่นั่น เกิดขึ้นที่ปอด ถ้าเราภาวนาพุทฺโธ พุทฺโธ หายใจเข้ารู้ หายใจออกรู้ ชื่อว่าภาวนาตามคำบริกรรมนั้นๆ เกิดโรคภัยไข้เจ็บอยู่ที่

๑๑ การภาวนา ๒๕๕๖

หายเลย หายปานปลิดทิ้ง หายจริงๆ หายได้ยังไง ไม่ได้กินยาอะไร หายได้ยังไง มันหายไปเฉยๆ ภาวนาพุทฺโธอยู่ มันหายไปเลย เเบาไปๆ วันนี้ได้เบาแค่นี้ วันหน้าเบามากกว่าอีก ไม่หนักหนาสาหัสอะไรเลย ก็เลยเป็นยาไอสธ เป็นธรรมไอสธ

สักกัตตะวา พุทฺธะระตะนัง

ความเลื่อมใสศรัทธาในคาถานั้นๆ

สักกัตตะวา พุทธระตะนะยัง ธัมมะระตะนะยัง สังฆะระตะนะยัง ติณณัง รัตตะนานัง อานุกาเวนะ

อันนั้นก็เป็นคาถาป้องกันโรคภัยไข้เจ็บเหมือนกัน ขอให้
เราทำจริง ๆ ทำจริง ๆ ได้ผลจริง ๆ เออ ให้ภาวนาอยู่บนภูเขา
ภูพานคำ เขามีการละเล่นอยู่ข้างๆ ล่างภูเขาลงไปนั้น บ้านกุยกอก
มันบ้านกุยกอก หนองผือ กุยกอก มันอยู่ต่อๆ กันนั้นแหละ
แต่เขามีกานมหรสพอะไรไม่รู้ เขาตีกลองกันอยู่ทั้งวันทั้งคืน
เอ้ รำคาญ เราไปรำคาญเสียงกลองนั้น มันรู้จักภาษาอยู่

ปะโทันตุ โทัน ปะโทันตุ

อยู่อย่างนั้น ไม่อยู่ ไม่ๆ ไม่สงบระงับ ว่า ปะโทันตุ โทัน
ปะโทันตุ อยู่อย่างนั้น คู่เต็นรำก็คงจะเต็นอยู่ตลอดไป อืม เอ้
เปลี่ยนเสียงใหม่ดีไหมก็ว่า เราปรับเสียงกลองให้เป็นเสียงธรรม
ทำจริง ๆ ได้ผลจริง ๆ เอาอย่างนี้ดีไหม เออ

ทำจริง ๆ ได้ผลจริง ๆ ทำจริง ๆ ได้ผลจริง ๆ

เอาอยู่เป็นเสียงนี้ ให้มันดังอยู่ในหัวใจเรา เราก็ยึดเอา
คำนี้มาให้ดังอยู่ในหัวใจของเรา ปรากฏว่าสงบลงได้ เสียงปะโทันตุ
ไม่มีแล้ว มีแต่ทำจริง ๆ ได้ผลจริง ๆ อยู่อย่างนั้นแหละ หายใจ
เข้าก็ทำจริง ๆ ได้ผลจริง ๆ แอ้ แล้วลมเข้าและลมออก ก็ดูลม
หายใจตัวเอง ก็เลยสงบ เสียงไม่รำคาญ ไม่รำคาญเสียงโทนเลย
อ้อ มีแต่คำบริกรรมว่า ทำจริง ๆ ได้ผลจริง ๆ ทำจริง ๆ ได้ผล
จริง ๆ อยู่อย่างนั้นแหละ ก็เลยได้รับความสงบ จนนอนหลับ
นอนหลับกับเสียงกลองนั้นแหละ เสียงทำจริง ๆ ได้ผลจริง ๆ
อะแหละ นอนหลับไปเลย สบาย เออ ไม่มีเสียงรบกวนใดๆ
ทั้งนั้น แต่ว่าในภูเขาภูพานนั้นมีเสืออยู่บ้าง เสือใหญ่ก็มี เสือน้อย
ก็มี อ่างอิงก็มี เสียงปุดจุ่มๆ ก็มี เสียงปัดจิงๆ ก็มี เออ เสียง
นี้มันน้อย ตัวน้อยลงมา เสือปัดจิงๆ เนี่ย เสือน้อยๆ ไม่ใหญ่
หรอก มันมักจะร้องให้ฟังเป็นบางวัน

วันไหนจะฝนตก ฟ้าจะร้อง มันสนุกสนานเพลิดเพลินมัน
มันร้องไปตามประสาของมันหรือ ก็ไม่เห็นน่ากลัวอะไร ก็เรา
เอา พุทฺโธ ไว้ให้มันคง ไม่หวั่น ไม่ไหว เออเนี่ย ทำอะไรทำจริงๆ
ได้ผลจริงๆ อ้อ นั่งสมาธิภาวนาก็ได้รับความสงบจริงๆ ได้รับความ
สงบกายสงบใจจริงๆ ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่ได้รำคาญกับเรื่องอะไร นั่ง
ภาวนาอยู่นั้นแหละ เอาอันนี้ตายกับอันนี้ เกิดมามีลมหายใจแต่
เราไม่ได้กำหนดสักที หายใจเข้า พุทฺ หายใจออก โธ เนี่ย มันลม
เข้าและลมออก นี่ระบอบแห่งชีวิต ชีวิตมีอยู่ เพราะเราหายใจ
เข้าหายใจออก แล้วก็เกิดสบายขึ้น ผู้ที่มักๆ เกิดโรคหัวใจอยู่
เกิดโรคหัวใจ หัวใจเต้น หัวใจวาย หัวใจโต หายใจไม่อิ่มบ้าง อ้อ

ถ้าเอาอันนี้มาภาวนาจะเอาภาวนา เอาอันนี้แหละมา
ภาวนา เอาพุทฺโธนี้แหละ ก็เลยได้พลังใจขึ้นมา ได้พลังใจขึ้นมา
หัวใจเต้นสม่ำเสมอ แรงขึ้น แรงขึ้น ไม่เหนื่อยเหมือนแต่ก่อน
แต่ก่อนว่าอะไรก็เหนื่อย กายก็เหนื่อย พอเอาพุทฺโธมาเป็นกำลัง
ดีขึ้นจริงๆ เว้ย ดีขึ้นๆ ไม่ต้อง อ้อ ไปฉีดยาอะไรต่ออะไรหรือ
ไม่ต้อง ไปเพิ่มโลหิตอะไรทั้งนั้นแหละ มันแข็งแรงขึ้นมาเองมัน
ดังนี้

อ้อย วิธีนั่งสมาธิภาวนาของครูบาอาจารย์เพิ่น บอกอย่างนี้
อิม แอ่ หลวงปู่คำดี(หลวงปู่คำดี ปภาโส) หลวงปู่ชอบ(หลวงปู่ชอบ
ฐานสโม) หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ฐริทัตโต) หลวงปู่เสาร์
(หลวงปู่เสาร์ กนตสีโล) หลวงปู่อ่อน(หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ)
หลวงปู่สิงห์(หลวงปู่สิงห์ ชันตยาโคม)เหล่านี้ ท่านก็เอาตั้งแต่
อันนี้แหละ เป็นเครื่องบริกรรมภาวนา ท่านก็มีกำลังใจ มีสมาธิ
ไม่หวั่นไม่ไหว มันคงจนตลอด จนถึงวันละสังขาร ไม่ได้ทิ้ง
ไม่ได้ทิ้งอันนี้เลย เกิดความสบายเป็นระยะๆ ไป เกิดความสบาย
ขึ้นได้รับความสงบนะ เออ เพิ่นก็ยังมาบอกลูกศิษย์ทั้งหลายอะ
พวกท่านทั้งหลายเออ ใช้อันนี้ดีหรือ ภาวนาอย่างอื่นก็ดี
หรือ ก็ไม่เห็น

๑๑ การภาวนา ๒๕๖

อะยมะทันตา

เหมือนดูลมหายใจเข้าหายใจออก ถ้าอยู่กับลมหายใจเข้า
หายใจออก ไม่เพ้อ ไม่หลง มีพลังพิเศษ เป็นพลัง กำลังใจ
ไม่เหนื่อย ไม่เหน็ด ไม่เหนื่อย ไม่ฟุ้งซ่านรำคาญใดๆ ทั้งนั้น
เข้าไปเป็นหนึ่งในอยู่ มันเข้าไปรวมรู้เป็นหนึ่ง พุทฺโธ พุทฺโธ เออ
อยู่ตามคำบริกรรมนั้นแหละ หายใจเข้า พุทฺ เวลาลมออกก็ โธ
ตาม ถ้าเมื่อทำหลายๆ ครั้ง หลายๆ รอบ กำลังพลังจิตของเรา
ก็เข้มแข็ง แข็งแรงขึ้นมา ไม่มีอะไรมารบกวน ไม่ต้องสงสัยว่าโรค
ภัยไข้เจ็บอย่างอื่นๆ หรือภูตผีปีศาจทางอื่นมาเบียดเบียนอย่างอื่น
อย่างงี้ไม่มี พวกภูตผีปีศาจทั้งหลาย เทวดา อาฮัก หลักคุณ
ก็เหมือนกัน มีแต่ยกมือสาธุการ เคารพ เคารพในพระพุทฺธ
เคารพในพระธรรม เคารพในพระสงฆ์ ยกมือสาธุการ ไม่มีภูตผี

๒๕

ปีศาจที่โหนจะมารังแก ดูถูกเหยียดหยามไม่ได้ อ้า ไม่ได้ๆ ไปหลอก ไปหลอนบุคคลผู้ภาวนาพุทธโธอยู่นะ มันเป็นบาปนะ ระวังนะ อย่าไปรบกวนพระคุณเจ้า พระคุณเจ้ากำลังนั่งภาวนา พุทธโธอยู่นั้นนะ ขี้กากจะกินหัวนะ อะฮิ อ้า ถ้าหากว่าไปรังแก ทำให้ท่านรำคาญ ลำบากใจ ขี้กากจะกินหัว เว้ย เออ มันเป็น บาป

อะยมะทันตา

ทำให้ใจฟุ้งซ่าน รำคาญมากขึ้นๆ ก็เป็นโทษทางใจ เพราะ ฉะนั้น พวกเราเป็นพุทธบริษัท ไม่ใช่เป็นคนธรรมดา เป็น พุทธบริษัท เป็นบริษัทของพระพุทธเจ้า เป็นพระ เป็นเณร ก็ ซื่ออยู่ในเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า เป็นอุบาสก เป็นอุบาสิกา ก็ซื่ออยู่ในคุณพระรัตนตรัย ไม่มีแล้ว อื่นแล้ว จะยิ่งไปกว่า อันนี้เป็นคุณของพระรัตนตรัย รักษาโรคภัยไข้เจ็บตัวเองก็ได้อีก

ภูตผีปีศาจทั้งหลายไม่รบกวนแล้ว ให้เข้าใจอย่างนั้นนะ อะ มีอานุภาพขนาดนั้น เพราะฉะนั้น เราทุกคนเป็นชาวพุทธ หรือ ชาวพุทธแต่ปากเฉยๆ ใจมันๆ ไม่เอาอย่างอื่นมาเป็นที่พึ่ง มันไม่มันๆ มันไม่มันคง มันไม่แข็งแรงพอ เอาเทวดา อาฮัก หลักคุณ ปู่ตาย่าบ้าน ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ่มอลินทุม เหล่านั้น เป็นของมาตัมมาตุน มาโกหกพกลมเรา ต้อง เขาก็ ต้องสั่งอยากกินไก่ เขาก็บอกว่าอยากกินต้มไก่ ไปเอาไก่มาต้มให้ กินหน่อยเว้ย แอ้ ผีมันสั่งมีไหมล่ะ อยากกินหมูกี่ต้องไปฆ่าหม มาเลี้ยงมัน อยากกินเป็ดอยากกินไก่ อะ อยากกินก็ไปหาหมากินดี เออ จะให้เราไปฆ่าสัตว์เราไม่เอา เราไม่ฆ่าสัตว์ไม่เอา ฆ่าเป็ด ฆ่าไก่ ฆ่าหมู ฆ่า อ้า สัตว์ต่างๆ มาเลี้ยงผี

ใครจะเป็นคนรับบาปปะเนี่ย เราคนผู้ลงมือแหละ รับบาป แทน ไปตกรรอกหมักใหม่ ก็ตัวของเราเองแหละ ที่จะได้ใช้กรรม ผู้อื่นเขาไม่ได้ใช้หรอก ตัวของเราเป็นคนกระทำ ทำด้วยกายเป็น กายกรรม ทำด้วยใจก็เรียกว่า มโนกรรม ทำด้วยวาจาก็เรียกว่า วาจากรรม เอากายทูปหัวเขา เชือดคอเขา เอากายนี้แหละทำ ใครละเป็นคนได้บาปก็ตัวของเราเองเป็นคนได้บาป ไม่เอาแล้ว ใครอย่ามาบังคับให้เราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตให้กิน มันไม่ใช่ที่พึ่งอย่าง ประเสริฐหรอก เป็นที่พึ่งลอยๆ เลื่อนไปอย่างงั้นละ อ้า ให้ เต็ดขาด การทำความพากความเพียร ให้เด็ดขาด อย่าไปกลัวใดๆ ทั้งนั้น ภูตผีปีศาจ อาฮัก หลักคุณ ปู่ตาย่าบ้าน อ้า ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ่มอลินทุม เหล่านั้นเป็นของ โอ้อวดมดเท็จ กันเฉยๆ ว่ากันมา เล่ากันมา ฟังตามคำเล่าลือเขามา เชื้อไปตามนั้น ที่จริงมันไม่ถูกต้องหรอก เราไม่ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิต สมัยนี้ตลาด มันเจริญรุ่งเรืองแล้ว ตลาดสด สัตว์ สัตว์ตายทั้งหลาย มันไหล

เข้าตลาด ตลาดมากมาย เป็นผักนางหงษ์ ผลหมากรากไม้ ไหลเข้าอยู่ตลาด อยู่สู่ตลาด จนแมลงวันตอมหึ่งนั้นละ มันตายแล้ว อ้า ถ้าเราจำศีล จำธรรมแท้ เราก็หาของที่ตายแล้วเหล่านั้นมา ไม่สั่ง ไม่ได้สั่ง ไม่ได้บอกให้ใครฆ่าให้ เขาฆ่าไว้แล้ว เขาหลบขนลนปีกไว้เรียบร้อยแล้ว เพียงแต่เอาสับปั๊บ ยำ ต้มยำ

ทำแกงเอาเอง คั่วเอาเอง ทำให้มันสุกเอาเองอะนะ เราไม่ได้ลงมือทำ ไม่เป็นบาปเป็นกรรมหรอก เพราะเขาทำเองเขาพวกนั้นเขาจะมารับ ยังไงๆ ก็ไม่ต้องสงสัยละ เรื่องของเขาแต่เรื่องของเราจะหาแต่ของตายแล้ว มาเลี้ยงอัตภาพร่างกาย มาทำบุญสุนทาน อะไรก็ดี เอาของที่สำเร็จรูปแล้ว ของที่สุกแล้วทั้งนั้น แต่ทางบ้านหลวงปู่ นั้น ภาคอีสานนั้น โอ้ ไม่ใช่ธรรมดา นะ กินลาบเลือด ลาบแดงๆ เขาเรียกว่าลาบอ๋า ถ้าไม่ได้เลือด เขาก็ไม่เอา ให้ได้เลือดมาถุงหนึ่งชะก่อน เอามาปรุงเป็นลาบเลือด ลาบแดง เขาเรียกว่าลาบอ๋า อะ เออ อ้า เอามาต้มใส่ใส่ใส่ ฟุ้งมาต้มอะไรใส่เหมือนกับ เอาดีเทลใส่บ้าง เอาเพี้ย(ขี้อ่อน) หรือขี้อ่อนมันนะ เฮอะ เทล่งใส่รวมต้มลงน้ำกันนะชดน้ำ มันอร่อยดี เออ คล่องคอดี มันเป็นไปสืออย่างนั้นละ มันติตรส พา

ให้เราได้ทำบาปทำกรรม ก็เพราะเราติตรส รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ของเหล่านี้ทำให้เราทำบาปได้ อ้า อย่าไปเชื่อความมั่นหลายมากมายหลาย เนอะ ความอยากความหิวเหล่านี้ มันกินอะไรแล้วก็แล้ว เออ กินผักกินหญ้า เออ กินปน (น้ำพริก) กินแกงอะไรก็แล้ว เลี้ยงง่าย ธรรมเหล่านี้ไปเพื่อความเลี้ยงง่าย เป็นธรรมเป็นวินัย เป็นคำสั่งคำสอนของเรา ตถาคต

เพิ่มว่าอย่างนั้น ธรรมเหล่านี้ไปเพื่อความเลี้ยงยาก ถ้าไม่มีอย่างนั้นๆ เราก็ไม่กิน ถ้ามีเหล่าแก้มลงไปอีกชะก่อน จึงกินข้าวอร่อยดี อะเฮอะ อ้า เห็นแก่ปากแก่ท้อง กินมีเหล้ามียาปลาปิ้งชะก่อน มันจึงสนุกสนานดี ร้องรำทำเพลงก็ได้ ถ้ากินเหล้าแก้มเข้าไป เช่น ลาบอ๋า(ลาบเปิดใส่เลือดสด) ลาบอะไร ลาบเลือด ลาบย่างเข้าไป เต็มรำทำเพลงได้สนุกสนานตลอดคืน นั้น เรียกว่าติตรส รสพาเราไปหาทุกข์ อ้า ไม่ใช่ของดีอะไรหรอก รู้จักหลัก รู้หลบเป็นปีกรู้หลักเป็นหาง อ้า ถ้าหลบไม่เป็นมันก็โดน แม้แต่ขี่รถจักรยาน มันก็โดนเขาเหยียบเขาชนเอา เขาไม่รู้หลบ ไม่รู้หลบ หลบซ้ายหลบขวาก็ไม่รู้ กฏจรรยาเขาก็ไม่รู้ ว่ากฏจรณะแตก ขยี้เอาจนแหลกล ขาหัก แขนหัก หัวร้างข้างแตก ถ้าไม่ตายก็อานไปพอสมควรนะ เพราะฉะนั้น การงดเว้นทางศีลธรรมเป็นของดี ของวิเศษมาก เทวดารักษา

มะนุสสานัง ปิโย โหติ อะมะนุสสานัง ปิโย โหติ

พวกมนุษย์ทั้งหลายก็ยำเกรง อมนุษย์ทั้งหลายก็ยำเกรง
เออ ไม่ได้ยำยี้ ไม่ได้ปีทา(เบียดเบียน) ไม่ได้ดูถูกหรือก แต่ทำไม
ไม่รบกวนให้เดือดร้อน ผู้ถือพระรัตนตรัย ดังที่นำพาว่ามา
เบื้องต้นแล้ว

พุทฺธัง สະระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สະระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สະระณัง คัจฉามิ

เนี่ย อะเนี่ย ๓ ว่าพุทฺธิ(ยมปี) ครั้งที่ ๒

พุทฺธียัมปิ พุทฺธัง (สະระณัง คัจฉามิ)
พุทฺธียัมปิ ธัมมัง (สະระณัง คัจฉามิ)
พุทฺธียัมปิ สังฆัง สະระณัง คัจฉามิ

เนาะ ว่า เป็น ๓ ครั้ง ๓ คราวมาแล้ว มันต้องดีแน่นอน
เราดีของดีไปแล้ว สมาทานตั้งมั่นหรือเปล่า ถ้าเราสมาทาน
ตั้งมั่นแล้ว เราต้องได้บุญ ได้กุศลด้วย แผ่เมตตาให้สัตว์อื่นก็ได้
ถึงป๋ายาตายาย อะ อ้ออีก หลักรคุณ ปู่ตาอย่าบ้าน ทั้งหลายทั้งปวง
เขาไม่นอนกับเรา เขาก็ได้ไปเกิดเนาะ ไม่ได้ ไม่ได้ทุกข์ลำบากยาก
แค้นอะไรเลย เขาไม่นอนกับเราได้ทำความดี ได้รักษาศีล กิน
ทาน ภาวนา เราก็ได้บุญได้กุศลมหาศาลนะ เพราะเราเป็น

สาธารณกุศล ไม่ได้เอาเฉพาะตน เป็นสาธารณกุศล ทำบุญ
ครั้งนี้เป็นอามิสบูชา(บูชาด้วยสิ่งของ)ก็ดี ปฏิบัติบูชาที่ดี ขอ
อานิสงส์ผลของบุญทั้งหมดนี้ จงให้สำเร็จประโยชน์สุขแก่สัตว์
ทั้งหลายที่ไม่มีประมาณ สัตว์ทั้งหลายที่รักก็ดี ที่มีคุณก็ดี มี
บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ป๋ายาตายาย ญาติสนิทมิตรสหาย
เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย เราให้ทั้งนั้น จงอนุเมทนาเอาเหมือน
ตนเองเถิด พวกวิญญูณทั้งหลายได้รับทราบแล้วก็ สาธุ เอา
ก็ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนกันกับเราผู้ได้กระทำมา

เพราะฉะนั้น พวกเราอย่ามาทำเล่นๆ ทำหลอกๆ หลอนๆ
ขอให้มันคงจริงๆ ปากว่าตาขยิบก็ไม่เอา ถ้าหากว่าวัน เวระมะณี
จะเว้น ตาขยิบ ถลิ่งใส จัดการอันนั้น จัดการอันนี้ แสดงว่าบอก
เขา เป็นอุบายอะ จัดการอันนั้น จัดการคือให้ฆ่า ให้ฆ่าเปิด ฆ่าไก่
ฆ่าหมู ฆ่าวัว ฆ่าควาย ไปจัดการ นั่นเรียกว่าทำตาม ความ
บงการชนิดนั้น มันเป็นการบงการเป็นบาป เป็นอกุศลแน่นอน
ทำให้ใจเศร้า ใจหมอง ใจขุ่น ใจมัว เทวดาไม่เมตตาเลย เออ มัน
ทำปากว่าตาขยิบ ไม่ดี อย่าไปขยิบตาใส่ลูกศิษย์ลูกหา แล้วแต่
มันจะมี วันนี้จะไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแล้ว

จะไปตลาดสดนั้น ตลาดสด เขามีตลาดสดของเขาอยู่ อ้า
มีทั้งหมด ทั้งเปิด ทั้งไก่ เขาแขวนไว้ เขาเอาขอแล้วมาห้อยตาม
สายเป็นแถว โอ้โฮ หลายจริง ใครทำบาปทำกรรมมาแต่ปางก่อน
เขาอาจจะได้ใช้กรรมแล้วเนี่ย เขาได้ทำอย่างจี้ๆ แล้วเขาได้ใช้
กรรมของเขาแล้ว ส่วนวิญญูณละคงจะได้ไปเสวยอยู่ที่ในอเวจี
มหานรก อยู่ใน เออ ขุมที่เท่าไหร่พูน(โหนด)เนี่ย เนาะ พุดไปก็
ไม่มีหนทางที่จะหลบหนีได้ เพราะฉะนั้น

เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วะทามิ

จะเป็นบาปเป็นกรรม ก็เพราะเจตนา เจตนาเราหลักเว้น
แน่นอน หลีกเว้น งดเว้นแน่นอน นี่ทั้งอดีต ทั้งกลิ่น เว้นได้แล้ว
เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีบาปมีกรรมติดตัวแล้ว เทวดาอารักษ์ทั้งหลาย
ก็โหมทนาสาธุการด้วย เออ เฝ็นม้วนท้าย(สรุป)ของศีล

สีเลนนะ สุคะติง ยันติ

นะ พวกเจ้าจะไปสู่สุคติก็เพราะอำนาจของศีล

สีเลนนะ โภคะสัมปะทา

พวกเจ้าจะมีโภคสมบัติสิ้นเหลือมากมายก็เพราะศีล

สีเลนนะ นิพพุติง ยันติ

จะได้ถึงมรรคผลนิพานไปสู่สุคติได้ก็เพราะศีล เพราะฉะนั้น
อย่าเข้าใจว่าทำเล่นๆ เรารักษาศีล ต้องรักษาจริงๆ ไม่ได้ว่าแต่
ปาก อ้อ เราก็จะมีศีลติดเนื้อติดตัวเป็นที่ภาคภูมิใจของเรา อานิสงส์
ของการถือศีลเนี่ย

สีเลนนะ โภคะสัมปะทา

ทำมาค้าขาย ก็ทำมาค้าขึ้น ซึ่งง่ายขายคล่องเข้า ไม่ได้
เดือดร้อนเรื่องบาปเรื่องกรรมใดๆ ดังนั้นขอให้ท่านทั้งหลาย
จงสำเนียง ระลึกไว้เสมอว่าเราจะจำศีลภาวนาจริงๆ อะ เราจะ
รักษาศีลไม่ให้ขาดตกบกพร่องด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตใดๆ เลย
ให้มันปลอดภัยจริงๆ

ดังที่... ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้
ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญคิดพินิจ พินิจพิจารณาด้วยปัญญา
อันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปมาทธรรม ไม่มีความประมาท
มีความซื่ออกซื่อใจแท้ เออ ตั้งอกตั้งใจงดเว้นจริงๆ ต่อแต่นั้น
จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและ
ทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสิขณา มา ก็เหนื่อยแล้ว
หมดลมแล้ว ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

อย่าชี้โลก ถ้าโลกเกินไป กำเอา กำเอา
คนอื่นที่หลังมาก็ไม่ได้ เห็นว่ามันหลาย กำเอา กำเอา
เปרט หึ เมื่อไหร่ความโลภจะหมดไปจากใจเรา

อ้อ มายากเหลือเกิน ทั้งฝนยังเป็นอุปสรรคด้วย วันนี้
มันตกจริงๆ เลย มันหยุดได้จริงๆ หรือเปล่า ฮะ ดีเนาะ(นะ)
เรานึกบริการอยู่ในใจ เฮ็ดจั่งได้(ทำยังง) ฝนจั่ง(จิง)ไม่ตกวะ
คาถาดิแท้ๆ เต๋อ คาถา นึกถึงนั้น

โอมน้ำมันงา มาทาหมีค่าง
ตกหว่างพุ้น(โน้น) หว่างนื้อย่าตก

อะนะ นี่คาถาอาคม หลวงพ่อทองผุด(หลวงพ่อทองผุด
ญาณวโร) โอ้ เนาะ

ต้องเรียกหลวงพื้ะ

หลวงปู่ เนี่ยมันใจอ่อนถ้าเรียกหลวงปู่ เรียกหลวงพื้ มัน
คึกคักขึ้นหน่อย เว้ย (หัวเราะ) อ้อ มีกำลังใจ อืม

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

เทศน์ให้ฟังแล้ว ตั้งแต่เบื้องต้นมา อิม ให้สมาทาน
ศีล ๕ กัณ อันนั้นละ สิ่งที่ทำให้สังคมรมเย็น เพราะธรรม ถ้ามี
ศีล มีธรรมกันทุกคนๆ แล้ว สังคมก็รมเย็น ถ้าคนหนึ่งมีศีล
คนหนึ่งไม่มีศีล แม้ไปด้วยกัน ๒ คนก็ยังทะเลาะกัน เพราะไม่มี
ศีล โลกไม่โหดสัน เอาเงินเอาทองของกันและกัน แน่ะ ไม่มีศีล
แล้ว แน่ะ โทษกพกลมกันและกัน แน่ะ ก็ไม่มีศีลแล้ว พูดไม่จริง
ในสิ่งที่ไม่มี นั่นก็โทษกกันอีกแล้ว เพราะฉะนั้น เทศน์มันก็หนี
หนีไม่พ้น

เจตนาหัง สีสัง ะทามิ เจตนาหัง กัมมัง สีสัง ะทามิ

มีเจตนาหลักออกจากศีลธรรม ไม่มีเจตนาที่จะรักษา และอะไรจะสงบ มันไม่สงบแล้ว เพราะเขาฝ่าฝืนคำสั่งคำสอน ของพระพุทธเจ้า คำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ เจตนาเตือนตน ก็ให้สมาทานศีลซะก่อน นั่น ข้อสำคัญ อยู่ที่เจตนาดวงเดียว จาก บาบทั้ง ๕ ประการซะก่อน ใจมันจึงจะบริสุทธิ์ ภายก็บริสุทธิ์ ใจก็บริสุทธิ์ กริยามารยาทใดๆ ก็บริสุทธิ์ไปด้วย เพราะเรา สมาทานว่าจะไม่ล่วงเกิน จะไม่ประพฤตินอกกลุ่มนอกรทางออกไป นั้นแน่ เรื่องศีล ข้อต้นนั้นแหละที่ทำให้โลกอยู่ร่วมกันอย่าง สันติสุข อยู่ร่วมกันอย่างพื อย่างน้อง อย่างญาติสายโลหิตเดียวกันจริงๆ ไม่ฝ่าฝืนจากหลักธรรมเหล่านั้น ที่ได้สมาทานตั้งมั่น มาแล้วนี่ ความประสงค์ของพระพุทธศาสนาก็ต้องการจะให้เป็นอย่างนั้น พระเจ้าพระสงฆ์ที่อยู่ในธรรมวินัย ต้องไม่ตั้งใจฝ่าฝืน ธรรมวินัย ให้นอกเหนือออกไป อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมทั้งนั้น ไม่มีอะไรจะทำให้แตกแยกกันได้ จะทำให้เข้าใจผิดกันได้ไม่มี ไม่มี ความ เข้าใจว่าเราซื่อต่อเขา เขาก็คงซื่อต่อเรา ซื่อสัตย์สุจริตอยู่ในธรรมเรา อยู่ในใจเรา ก็เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมาได้ ไปที่ไหนๆ ถ้าเป็นชาวพุทธ ถ้าเกิด... ไม่มีเรื่องที่จะทะเลาะเบาะแว้งกัน ให้แตกร้างสามัคคีไม่มีเลย เจตนาอย่างนั้นไม่มีเลย เออ ที่ไหนละ เรื่องละครนั้นแหละ ละคร เขาแสดงละครนะมันตลกปนสลับ ไปอย่างนั้นละ ตลกกันไปให้คนเฮคนฮาไปอย่างนั้นธรรมดา แต่ที่จริงไม่มีเจตนาอย่างนั้น ผู้แสดงละครทั้งหลาย ก็ไม่มีเจตนา ที่ให้แตกให้แยกกันเลย แต่ว่าเรื่องราวที่แสดงมันเป็นเรื่องตลก

ตลกคะนองให้คนทั้งหลายหัวเราะขบขันกันไปธรรมดา ที่จริงไม่เป็นจริงอย่างนั้นหรอก ความเป็นจริงไม่เป็นอย่างนั้น ถ้าเอาคำพูดอย่างนั้น กริยามารยาทอย่างนั้น มาใช้ในสังคมทุกแห่ง จะเป็นยังไง จะวุ่นวายไหม เข้าใจผิดกันและกัน เฟ่งโทษกันและกันอยู่ ซื่อว่าไม่ซื่อสัตย์ต่อกัน ก็เป็นเหตุให้แตกร้างกัน ภายในครอบครัว ภายในหมู่บ้าน ภายในตำบล ภายในอำเภอ ภายในจังหวัด เออ จนตลอดเมืองหลวงของประเทศไทยก็เหมือนกัน ถ้าไปเข้าใจผิดกันอย่างนั้นแล้ว อะไรจะเกิดขึ้น ความแตกแยกก็เกิดขึ้น มุ่งร้ายหมายผลาญกัน จะหาหนทางเอาชนะให้ได้เลย เออ มันถูกต้องแล้วหรือ วิธีชนะคนอื่นก็ไม่สู้ชนะใจตนเองหรอก ชนะคนอื่นได้ แต่ว่าชนะจิตใจของตนเองไม่ได้ ยังมีความโลภ ยังมี ความโกรธ ยังมีความหลง ยังมีความอิจฉา ริษยาผู้อื่นอยู่ ซื่อว่าลู่อานาจแกกิลเลส ก็ทำให้แตกร้างสามัคคีกันได้ ความมั่นคง

ของชาติจะมีอยู่ที่ไหนปะเนี่ย ไม่มี ถ้าคนในชาติแตกแยกกันแล้ว เพราะฉะนั้น เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก สำหรับชาวพุทธของเรา ชาวพุทธที่หวังให้กลมเกลียวกัน ไม่แตกสามัคคีกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทุกคน เห็นพูดกันไม่รู้จักภาษาก็ตาม ก็เป็นมิตรกันได้ ไม่รู้จักภาษา ก็ทำเป็นศาสตร์ภาษาไปเอา อันนั้นอันนี้

ทำตาไปเอา อย่างนี้ก็ยังเป็นมิตรกันได้ รักกันได้ สอนกันด้วยหัวใจ หัวใจที่รัก หัวใจที่เคารพ ในคุณธรรมของท่านผู้นั้น แอ้เคยไปต่างประเทศ พูดกันไม่รู้เรื่อง ไม่รู้จักภาษาหรือก พูดไปๆ เบี้ยวๆ กันไป แต่พอเข้าใจความประสงค์ของกันแล้ว ปะเนี่ยกอดกันเป็นเกลียวไปเลย อ้อ มันเป็นอย่างงี้เนืองใจมนุษย์ ถ้ามองกันด้วยความเจตนาดี สายตามันเย็น มันเย็นมันจำเข้าไปในหัวใจ ถ้ามีเจตนาร้ายต่อกัน มันถมึงทิ้งใส่กัน ตาแข็งกร้าวใส่กัน ไม่มีความอ่อนน้อม ถ่อมตนเลยละ มันจะแค้ไหนกัน ขึ้นมาในใจ เนอะ ถ้า อยู่ที่สายตากับคำพูดคำจา ถ้าสายตาเป็นมิตรสัมพันธ์กันแล้ว ใจมันปรารถนาดีต่อกันได้ หวังดีต่อกันได้ ประพฤติอะไร ทำงานร่วมกัน ก็มีความประสงค์อันเดียวกัน อยากจะให้งานของเราสำเร็จ อ้า งานที่ร่วมไม้ร่วมมือกัน ก็ให้มันเป็นล่ำเป็นสันขึ้นมา เออ ทำให้แน่นแฟ้นขึ้นมา เอ้า ไม่แตก ไม่แยกกันแล้ว มีความกลมเกลียวสามัคคีกันดี ต่อกัน อันนี้

ขอให้ไทยสามัคคีติดต่อกัน จึงจะจรโลงไทยให้รุ่งเรือง

มีเพลงบทนี้เราจำได้อยู่ จรรโลงประเทศชาติบ้านเมืองด้วยความจงรักภักดี ไม่มีแข่งดีแข่งเด่นกัน เอารัดเอาเปรียบกัน ไม่ให้ยู่ให้รำ ไม่ให้ดำให้ร่ำ ไม่ยั่วให้แตก ไม่ประสงค์แยกจากกัน ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทั้งประเทศ อ้า คนไทยเราด้วยกันทั้งนั้น ถ้าเป็นชาวพุทธด้วยกันทั้งนั้น ดังที่สมาทานศีลมาแล้ว ประกาศปฏิญาณตนเป็นพุทธมามกะด้วย ไม่มีอะไรที่จะทำให้แตกให้แยกกันได้ มีแต่่มองเห็นน้ำใจของกันและกัน มองเห็นน้ำใจ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

**อะไรจะมายู่ให้รำ จะมาดำให้ร่ำ จะมายั่วให้แตก
จะมาแยกให้ออก ตอกลิ้มเข้าไป**

อะเนื้อ หี จดลิมลงไป ตีลงไป ไขมันจะสน(เหนียว)ขนาด ไหน ก็แตกออก ๒ เลียง ๓ เลียง ๔ เลียงได้ แต่ก่อนมันเป็น ไม้ท่อนเดียวกัน มีเนื้อแน่นติดกันแน่น ใครจะมายุให้ร้า ต่ำให้ร้า ยั่วให้แตก แยกให้ออกจากกันไม่ได้เป็นอันขาด ไม่มีใครจะมายุให้แตก ให้แยกกันได้ เป็นก๊ก เป็นเหล่ากันได้ นี้

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

มีในบาลี ท่านว่าอย่างนั้น แต่เราไม่เข้าใจความหมายหรอก

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข

สะมัคคานัง ตะโป สุโข

ความเพียรของหมู่ ความเพียรพยายามพร้อมเพรียงกัน ทำอะไรๆ ไม่แตก ไม่แยกขนาดนั้น อะ

สัพเพสัง สังฆะภูตานัง

หมายไว้ทั้งๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง

สัพเพสัง สังฆะภูตานัง

ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่

สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

นำมาซึ่งความสุขเหมือนกัน พร้อมเพรียงกันทำอะไรก็ สำเร็จทุกอย่างภายในประเทศของเรา ใครจะมายุให้ร้า มาต่ำให้ร้า จะมายั่วให้แตก จะมาแยกให้ออก ตอกลิมเข้าไปอย่างเนี้ย คนสอพลอชนิดนั้น เราจะถือเป็นเพื่อนหรือ ถือเป็นหมเป็นพวก กันอยู่หรือ ถ้ายุคนั้น ยุคนี่ ยุให้ร้า ต่ำให้ร้า ยั่วให้แตก แยกให้ออก มันเกิดขึ้นมาในเรื่องละคร เขาเล่นละครกัน ยุคนั้น ยุคนี่ ยุให้ร้า ต่ำให้ร้า ยั่วให้แตก อยู่อย่างนั้น นี้คนสอพลอ วิ่งไปหาคนนั้น แล้วไปเล่าเรื่องของคนนั้นให้ฟังอีก ก็ทำให้ ๒ คนนั้นไม่กินเส้นกันอีกแหละ อะ ถ้ามีคนจำพวกนี้อยู่ในบ้านใด เมืองใด บ้านนั้นเมืองนั้นก็ไม่ใช่หลักเป็นฐานล่ะ เขายุให้ร้า ต่ำให้ร้า ยั่วให้แตก แยกให้ออก อยู่อย่างนั้น แยกกัน แม้แต่ ัวเมียเขาอยู่ด้วยกันดีๆ ถ้ามีคนสอพลอเข้าไป เออ ชบซิบ หรือนินทา กาล หรือยุให้ร้า ต่ำให้ร้า ถ้าเชื่อ ถ้าเชื่อเขา ก็ทำให้แตกกัน

สามีภรรยา แทนที่จะรักกันปานจะกลืนกิน ถ้าเขาไปยุให้รำ
 ต่ำให้ร่วงแล้วก็ จริงเท็จ มันจะจริงอย่างเขาว่าหรือเปล่า ขึ้นมา
 คิดกันในทางที่ผิดๆ ไปอย่างงั้นๆ แหละ ความรักมีมากต่อมาก
 ก็เลยเกิดขมขื่นขึ้นมา อ้อ มีความขมขื่น กิน... ไม่กินเส้นกันขึ้น
 มาอย่างนี้ พวกเราจะเป็นคนหุบเขา เป็นคนบ้านเดี่ยวเมืองเดียวกัน
 ประเทศเดียวกัน ชาติเดียวกัน อย่าเป็นคนหุบเขา ต้องเป็นคน
 หุหนักๆ เอาไว้ อ๊ะ มีคำอย่างงี้ไม่มี

ให้ภรรยาของเราชื่อสัตย์ต่อเราที่สุด สามีของเราเมตตา
 เรามากที่สุด เช่นเรื่อง เรื่องอย่างที่ยุให้รำ ต่ำให้ร่วงมานี้ เป็นเรื่อง

ใส่ร้าย และก็ป้ายสีกันเฉยๆ ไม่จริงๆ ตอกหน้ามันไปก็ได้ ไม่
 จริงอะ ที่พูดมานี้ไม่จริง ไม่มีเรื่องอย่างงี้ในครอบครัวของเรา
 แต่ รู้เท่าเอาทัน ถ้ารู้ไม่เท่า มันก็เอาครึ่งหนึ่งละ ไอ้เรื่องยุให้รำ
 ต่ำให้ร่วง

**เพื่อนกิน เพื่อนกัน เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกันเอาไปกิน
 ถ้ารู้ทันนะเอาครึ่งหนึ่ง ถ้ารู้ไม่ถึงละเอาหมด**

เพื่อนกิน เพื่อนกัน เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกันเอาไปกิน เออ
 ทำให้แตกแยกกันได้ ถ้ามันแตกแยกกันแล้ว จะมีความสุขใหม่
 ครอบครัวนั้น ครอบครัวนั้นจะมีความสุขใหม่ ในหมู่บ้านนั้น ใน
 ตำบลนั้นจะมีความสุขใหม่ ถ้าแตกแยกกันแล้ว ไม่กินเส้นกัน
 ลักอย่างเลย ทำงานอะไรก็ผิดๆ เคืองๆ จะลงไม้ลงมืออย่าง
 จริงจัง เออ แม้แต่นักลงทุนด้วยกันก็ยังแตกแยกกันได้
 เพราะไม่กินเส้นกัน ยุให้รำ ต่ำให้ร่วง ยั่วให้แตก แยกให้ออก
 ตอกลิ้มเข้าไป เออ อันนี้ให้ยาแก่นะ อย่าเป็นคนหุบเขา เขายุ
 อย่างงั้น ยุอย่างนี้ ให้ยุ องค์หนึ่งก็มี เดียวนี้ยังเป็นคาราคาซัง
 อยู่ อ้อ คาราคาซังกันอยู่โรงใน ในโรงในศาล อันนี้เรื่องยุให้รำ
 ต่ำให้ร่วง ยั่วให้แตก มันเป็นเรื่องหรือเปล่า เออ

ถ้าไม่เป็นจริง มันก็มีหลัก มีฐานอ้างอิงกันอยู่ เออ เรื่อง
 เงินของวัด เงินของหมู่ ของคณะ อ้อ มีคนอยากจะอม เอาคน
 เดียวอย่างงี้ก็มี เออ อันนั้น ระวังให้ดี อย่าไปเชื่อคนอื่นเขา ให้
 เชื่อใจหมู่คณะของตัวเอง เออ เขายุให้รำ ต่ำให้ร่วง ยั่วให้แตก
 แยกให้ออก คนดีๆ ไปติดคุกติดตะรางก็มากมาย เรื่องยุให้รำ
 ต่ำให้ร่วง ยั่วให้แตก เชื่อความเขา เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไม่รู้จะ
 ว่ายังไง ก็ปวดหัว เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานนะ ปวดหัวขึ้นแหรอ ได้
 เข้าโรงพยาบาลหลายรายแล้ว เพราะว่าปวดหัว เรื่องฟังคำลับ
 คำส่อ(ลับส่อ ส่อเสียด)ไป อ้อ ยุให้รำ ต่ำให้ร่วง ยั่วให้แตก ยุ คำ
 ยุยงส่งเสริมกันอะไรๆ ก็ทำให้ผิด แตกแยกกันได้แม้แต่เจ้า
 หน้าทีต่อเจ้าหน้าที่ก็ยังทะเลาะกัน นั่นนะ เรียกว่าไม่มีความ
 กลมเกลียวกัน มันป็นเกลียวกัน มันก็เลยยุให้รำ ต่ำให้ร่วง
 ยั่วให้แตก แยกให้ออก เป็นก๊ก เป็นเหล่า เป็นหมู่ เป็นพวก
 คณะนั้น คณะนี้

สมัยหนึ่ง เออ ไม่อยากพูด มันจะเป็นการเมืองไปว่า เออ พวกเสื้อแดงนั่นต่างหาก พวกเสื้อดำก็ต่างหาก เออ มันไม่เข้ากันละปะเนี่ย ลงไม้ลงมือกัน ตีกัน หัวร้างข้างแตกกันนี้ก็มิ

จึงว่าน่าสลดสมเพช เวทนาจริง ๆ เออ คนบ้านเดียวกัน อยู่บ้านเดียวกัน เมืองเดียวกัน ประเทศเดียวกัน ชาติเดียวกัน มีคนมาอยู่ให้รำ ตำให้ร่ำ คนสอพลอ มาอยู่ให้รำ ตำให้ร่ำ ยั่วให้แตก อยากจะแยกประเทศออกเป็นฝักเป็นฝ่าย ภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตกเฉียงใต้ อะไรทำนองนี้ ถ้ามีคนจำพวกเหล่านั้นเกิดมีขึ้น เราให้ดุลยพินิจ คิดให้ละเอียด

มันจะเป็นไปได้ยังไง เป็นไปไม่ได้ พระเจ้าแผ่นดินตั้งแต่รัชกาลที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗ มากี่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมาอยู่อย่างนั้น ไม่มีใครอยู่ให้รำ ตำให้ร่ำ ยั่วให้แตกได้เลย เหนียวแน่น มันคง เจ้าหน้าทีผู้ปฏิบัติงานก็ไม่เสียหัว ไม่เสียหัว ไม่ได้ใช้ความคิดไปในทางอย่างนั้น

ให้ ๆ ทำความคิดจงรักภักดีต่อในหลวงคนเดียวพอแล้ว นอกนั้นมันยังไว้ใจกันไม่ได้ ยังสอพลอกันอยู่ อยู่ให้รำ ตำให้ร่ำ ยั่วให้แตก แยกให้ออก ต้องการให้เป็นอย่างนั้น เป็นก๊ก เป็นเหล่า เหล่านี้ ขอฝากแก่สังคมนี้ ฝากแก่ทุกท่านทุกคน เราเป็น

อันหนึ่งอันเดียวกันนะ เป็นชาวพุทธเหมือนกัน นับถือพระพุทธเจ้าองค์เดียวกัน ถ้ามีครมมีอาจารย์ขึ้นมา ถ้าท่านแนะนำในทางที่ถูกก็จงเชื่อ ถ้าแนะนำในทางที่ผิด ก็อย่าเพิ่งไปเชื่อ เชื่ออย่างนั้นเรียกว่า งมงาย งมงายแล้ว ทำให้เกิดชังกันขึ้นมา พี่น้องกันก็ชังกัน ศิษย์เดียวกัน ลูกศิษย์ของครูบาอาจารย์เดียวกันก็ยังทะเลาะกัน ตีกันขึ้นมา ถ้าเพราะมีคนสอพลอไปสัฟยอก ทำให้เพลอหลงเชื่อ ก็หลงเชื่อเอาไปจนเขาเอาจริงเอาจังขึ้นมา ก็เลยแตกกันเลย เขากันไม่ได้เลยอย่างนี้ เออ เพราะฉะนั้น คนในสังคม ชาวพุทธทั้งหลาย อย่าหุบเบา อย่าเป็นคนหุบเบา ให้หนักให้แน่น มันคง ไม่หวั่นไหว กับเรื่องอยู่ให้รำ ตำให้ร่ำทั้งหลาย อย่าไปเชื่อ ๆ เออ เอาของจริงออกมาแผ้วให้ฟัง เออ

อันนี้ก็มิคนอยู่ให้รำ ตำให้ร่ำเหมือนกัน อย่างวัดเรา เออ ที่กำลังพัฒนาอยู่ เราพยายามทะล่อมไว้ ไม่ให้เชื่อ อย่าไปเชื่ออย่างนั้น เชื่ออย่างนั้นมันไม่มีเหตุผล แต่เรื่องเงินเรื่องทองละ เอามาอยู่ให้รำ ตำให้ร่ำกัน เออ ไม่เคยมี บาทหนึ่ง สลึงหนึ่ง

ไม่เคยให้มันบินไปไหน เงินเขาเอาให้มา ถวายมา อันนี้ใส่เจดีย์ ไปๆ ไปแหยมไม่ได้ ไปแตะต้องไม่ได้ เงินเจดีย์เข้าฝาก เป็นล่ำ เป็นสันจริงๆ อยู่ในบัญชีนั้นแหละ มีมากก็อยู่ในบัญชี มีน้อยก็ อยู่ในบัญชีนั้นแหละ ไม่ได้เอาไปไหนสักสิ่งเดียวนะ เรามีเงิน ค่ายรถค่ายรถ ค่าน้ำมันน้ำมันเดินทาง ก็มีคนศรัทธาเมตตาให้เรา อ้อ ต่างหากอันนี้ให้เป็นค่ายรถ อันนั้นให้เป็นค่าพาหนะ มี เออ น้ำมันน้ำมันอะไรขาดตกบกพร่องไป ให้ใช้เงินก้อนนี้ เอาเงินก้อนนี้ ฝากไว้ให้หลวงปู่ แต่ว่าเงินหลวงปู่ก็บอกพอแล้ว ก็บอกไม่ ไม่เกี่ยง เงินในตู้ สลึงหนึ่งก็ยังไม่ให้ขาด ไม่ให้มันขาด ถ้าเราจะ เอาเงินในตู้ไป งั้นเราก็เอาเงินอย่างอื่นใช้ไปก่อน ใช้ไปก่อน มี เงินใช้ไว้ให้แล้ว เอาไป ผมเอาไปได้ อันนี้เอาไปได้ เงินสลึงหนึ่ง

บาทหนึ่ง ๕ บาท ๑๐ บาทมีหมด เหมริยญ ถ้ามันมีอยู่ในตู้มัน เอาไปได้ เราอาสาทดแทนไว้ให้แล้ว เอาไปใช้ได้แบบนี้ก็มี แต่ว่าทำให้มันมันคงไว้ อย่าให้มันหวั่นไหวไปในทางอื่น อย่างเนี่ย เอาเงินมาให้ตั้งล้านบาท มีศรัทธาอะไรมากมายขนาดนี้ คนละ ล้านบาท ล้านบาท อ้อ หนเดียวก็พอสร้างเจดีย์ เหมมาเจดีย์ ทั้งหมดก็จะเอา ๑๐๐ เหรอ ๒๐ กว่าล้าน ๑๒๒ ต่อลงมายัง ๑๒๑ ต่อลงมาๆ เหลืออยู่ ๑๐๘ ล้านบาท ปะเนี่ยเป็นหน้าที่ของ ทางวัดหาให้ ก็ขาดมาเรื่อยๆ อย่างเรื่องเสาเข็ม เสาเข็ม มีคนให้

หลายคน พอหรือยังฮี้ เงินไม่มีสำรวจดูว่าเงินยังเหลืออยู่กับเสา เข็มที่ได้ลงไปแล้วนั้น มันถูกต้องกันไหม เออ ถ้าไม่ถูกต้องมัน หายไปไหน ต้องซักไซ้ไล่เลียงกันแหละ เออ มันหายไปไหน เรา มองไม่เห็น หาย ไม่เห็น หายไปไหน เข้าบัญชีไว้หมดทุกบาท ทุกสตางค์ ถ้าเป็นเงินเหรียญเงินเหลือเนี่ยเอา เพราะเงินของ เรานะมันมันนั้น ยัดเข้าไปให้กัน อันนี้เอาไปจ่ายซะ มันถือยาก เอา ไปจ่ายทางอื่นซะ เป็นค่าซ่อมรถ ค่าซ่อม ค่าอะไรให้มันแล้วไป ดั่งนี้ เออ เป็นผู้รู้ตามอยู่ ไม่ได้ร่วมคิดตมตุนประชาชนแต่อย่างใด

(ผู้ฟังหลับ) เอาคอมมาขัดกันแล้วปะเนี่ย เออ แต่ว่า เอา คอมมาขัดเนี่ย เอาไว้หายใจหน่อย เอาไว้หายใจหน่อยเว้ย คอเนี่ยอะ อย่าเอาคอมมาขัดเฉยๆ

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติงานร่วมกัน ไม่ว่าจะทางโลกและ ทางธรรม ต้องสมานสามัคคีติดต่อกัน มันจึงจะเจริญ ถ้าไม่หัก แข็งหักขา อันนั้นเอาไป อันนี้เอาไปละ เอาละมันแตก ละทะเลทาง กันไปแล้ว แตกออกไปแล้วจับกุมกันยากแล้วปะเนี่ย

เพราะฉะนั้น พวกเราต้องบริหารในการบุญการกุศลก็ให้ ถือเจตนาเดียวกัน อย่านำไปแยกเจตนาออกจากกัน มันจะเป็นก๊ก เป็นเหล่าไป ไม่มีใครเชื่อถือได้ อ้า มีคนยุให้ร้าย ตำให้ร้าย ยั่วให้แตก แยกให้ออก อยากรจะเข้ามาเป็นโครงการ อยากรมาเข้ารับฐ์โครงการ อ้า ทะเลาะกันบรรดาลูกศิษย์ ถ้าเป็นเรา เราก็จะรวยล่ะ เออ เออ รวยไปได้ยังไง เงินทุกบาททุกสตางค์มีบัญชี บัญชี เวลา มีบัญชี มีอะไรมันเข้าไปอยู่ในธนาคารแล้ว เวลาต้องการใช้ จ่ายในธุรกิจของเจตีย์จริงๆ จึงไปถอนออกมาให้ตามกำหนดเขา ให้เกินนั้นก็ไม่ได้อีก อ้า เขาอยากได้เท่านั้น ถอนให้เท่านั้น ถอน ถอนให้ๆ ไม่ขัดข้องหรอก ไม่ถ่วง ไม่ถ่วงความเจริญของประชาชน หลอก เขาต้องการอย่างงั้นอย่างงี้ แต่ว่าเขาเองเป็นคนถ่วง เขาเองเป็นคนถ่วงความเจริญของตัวเอง เขาถ่วงยังไง เขาถ่วง ว่าฝนตกหนักทำงานไม่ได้ ฝนตกหนักทำงานไม่ได้ มีดฟ้า มั่วดินตลอดวัน ตลอดคืน จะไปเทพูปตากฝนก็คงไม่ดีอีก อะ เออ เขาก็ถ่วงของเขาเองแหละ แต่ที่ทำสำเร็จมาเราไม่เคยค้าง เขาเลย ให้ทุกครั้งไป เสาเพิ่มกิติ อ้า เรื่องเงินก่อสร้างทั้งหลาย ทั้งปวงกิติ เทคานคอดินกิติ คานชั้นคอนกรีตกิติ ไม่เคยขัดคอ เขา ให้ ต้องตามใจ เท่าโหรให้เลย อะดังนั้น อันนี้พูดนอกกลุ่มออก ทาง มันก็เข้าเป็นธรรมชาติเหมือนกัน เป็นธรรมชาติความซื่อสัตย์ สุจริต เป็นความ เป็นธรรมชาติของชาวพุทธที่จะต้องแจ้ง ชี้แจง แสดงให้กันฟัง อ้า ทุกครั้งไป ไม่ต้องสงสัยว่าเงินที่ได้เอาไป หลายๆ เอาไปหลายๆ เขาโอนเข้าไปทางเมืองเลย เราก็ไปถอน ทางเมืองเลยไหนให้เขา แน่ะ เขาก็โอนไปตามคำสั่งของเรา เท่านั้น แสน เท่านั้นล้า อ้า เขาโอนไปทางไหนแล้วเราก็ไปถอนทางไหน ให้เขาเลย โอนที่ทำการนะ เป็นเงินล้านๆ นะ เป็นอย่างงี้

นี้ไม่ได้สาวไส้ให้กากินหรอก พุดตามความเป็นจริง เราไม่ปกไม่ปิดสักอย่างเดียว ถ้าหากมีเรื่องสงสัยอะไรๆ ก็พุด ขึ้นในสมาคมนี้ก็ได้ สมาคมไหนก็ได้ อ้า หลวงปู่เสียหายแล้ว อย่างงั้นอย่างงี้ก็ว่ามา เออ เออ กินเงินวัด กินเงินวา เออ

พวกกินตะกละ ก้าง ปลา มันมีก้างแล้วไปติด ก็เอาออกซะ ก้าง กินแต่เนื้อมันพอแล้ว อะเฮอะ กินส่วนที่มันเป็นกระดูกเป็น ก้างนั้นอย่ากิน เออ เอาออกซะ ออกซะ กินแต่ของที่บริสุทธิ์ ดั่งนี้

อันนี้พวกเราเป็นผู้สมา... อยู่ในสมาคมเดียวกัน แจ้งให้ กันทราบทุกครั้งไป อ้า ทำไมจึงเอามาพุด เขาก็มีคนสงสัย เรื่อง เงินเรื่องทอง มันหายไปยังไง มันมายังไง เออ มีผู้ให้ คนนั้นให้ คนนี้ให้ อย่างงี้ละ อันนี้ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทนี้เงินนี้ให้มาแล้วเนีย มีใบรับรองมาแล้ว ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทเต็มๆ เลย เออ พี่ผู้มี จิตศรัทธา ไม่สงสัยว่าหลวงปู่จะเอาเงินของประชาชนไปใช้ ส่วนตัวส่วนตัว ไม่มี อ้า พร้อมถวายผ้าป่าเพื่อสร้างพระมหา เจตีย์ ณ วัดศรีอภัยวัน ต.นาอ้อ อ.เมือง จ.เลย เป็นจำนวน เงินสด ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เต็ม เต็มเลย เออ

นี่ท่านผู้เจตนาเมตตาสาธุหลวงปู่ ยกให้หลวงปู่ ยก ของหนักๆ ออกจากหัวใจให้หลวงปู่ ขอโมทนาน้ำใจไมตรีจิต มิตรภาพอันนี้ ไว้เป็นอย่างสูง ขอให้ทุกคนเอาใจช่วยกัน ถ้ามี งานอะไรๆ เกิดขึ้นในวงการ ในสังคมนี้ ต้องเอาใจช่วยกันดูแล กัน แล้วอย่ามาขอยืมเงินหลวงปู่ นะ นี้ หลวงปู่ก็ตะพึดตะพือ ไม่มีเงินเหลือให้เอาไปทีหนึ่ง โดยสันดานแล้วมันเอาไปทีหนึ่ง เอาไปทีๆ มันจะมีไม่มีใช้จ่าย เวลาพวกหมากก่อสร้าง จะหาเงิน ใช้จ่ายเขาไม่ทัน นี่ถ้ายังไม่เป็นเวลานาน ก็โอเค โอเค เอาไปได้

เออ ตามที่กำหนดการอยู่ โอเค เขาแปลว่ายังไง แปลว่า ไม่ตกลงหรือ โอเค สำหรับคนที่ไว้ใจได้ มีการทำงานได้ ช่วยเหลือกันไป อะไรมันหนักหนาสาหัสเกินกว่าเหตุ เราก็ยังให้ไปไม่ได้ นี่นะ มีเงินอยู่ก้อนหนึ่ง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท อยู่ก้อนนี้ ใครอยากจี้ก็จี้เอา ใครอยากปล้น ก็ปล้นเอา เนอะ แต่ว่าข้ามศพของเราไปก่อน เฮอะๆ เป็นอย่างงั้น หากความจริงต้องรับผิดชอบ เราเป็นผู้รับ รับไปก่อน รับของเขาไว้แล้ว ต้องปฏิบัติให้เคร่งครัดอย่าหละหลวม เหลวไหล มันเป็นการหลอกลวงโลก

เนอะ กองนี้กองสร้างพระมหาเจดีย์ ก็ให้มันได้เข้าไว้ทุกบาททุกสลึง ในมหาเจดีย์นั้น เดี่ยวนี้มีผู้เอาทองคำมาให้ เป็นจำนวนหลายบาทอยู่ หลายบาท น้ำหนักหลายบาท หลายกิโล เห็นว่า อันนี้เอาไว้หล่อเป็นฉัตร ยอดเจดีย์ ไอ้ทองคำทั้งหลายนี้ หล่อเป็นๆ ยอดฉัตร สำหรับใส่ประดับเจดีย์ไว้ เอาสายไฟสายพินต่อจากยอดมันนั่นนะ ลงผ่านลงไปหาดิน นี่ทำตามหลักสูตรมัน

ถ้ามีแต่ทองเฉยๆ ฟ้าม่าเปรี้ยงเดียว หมดเลย ทำตามหลักสูตรมันก็ต้องมีสายล่อฟ้า ถ้ามันลงมาใส่ยอด มันก็ลงดูลงพื้นดินเลย เปรี้ยง มาอยู่แต่มันไปในดิน ไปหายอยู่ในดินเลย ไม่ได้ผ่าเกิดพินเกิดไฟขึ้น ในสถานที่แห่งนั้น นายช่างผู้รับเหมาเขาก็รู้ดี รู้เรื่องสายล่อพินล่อฟ้าให้ได้

(เตรียมพิธี)

เออ เนี่ยมีอะไรหรือ อ้าว ทำไมมาอยู่ข้างหลังนี้วะ ไม่ได้เหลียวหลัง

นี่ก็ขอ หากมีความเข้าใจผิดกันในสมาคมนี้ ขอแจ้งให้ทราบไว้แล้ว ให้อภัยแก่อาตมาด้วย แก่หลวงปู่ด้วย หลวงปู่ก็ให้อภัยแก่ญาติโยมผู้เข้าใจผิด พุดผิดไป นั่น ไม่มีคำปกปิดใดๆ ทั้งนั้นเปิดเผย ยินดีเปิดเผยให้ฟังทุกอย่างละ ในสมาคมของเรา พุทธบริษัทของเรา เป็นชาวพุทธเหมือนกัน แต่อาจอยู่คนละสังกัดและคนละสำนัก เออ ถ้าเข้าใจผิดอย่างงั้นก็ขออภัยด้วยนะ ถ้าเข้าใจผิดอย่างงั้นว่าหลวงปู่จะกินเงินกินทอง ทำอะไรๆ ถึงทำใหญ่ทำโตนักหนา ทำน้อยๆ อ้าว คิดใหญ่ๆ คิดกว้างๆ จะได้ตุ้ม(รวม)พี ตุ้ม(รวม)น้อง ถ้าคนมาขนาดนี้แล้วมันไม่มีที่นั่งนะ ไม่มีที่นั่ง เพราะฉะนั้น เราต้องทำพื้นเดียวกับวิหารเลย เป็นพื้นเดียวไปเลย ชั้นบนนี้ก็พื้นชั้นบนเป็นพื้นเดียวกับวิหาร หลังคาวิหารโน้นละ ไปหาเจดีย์หรือทั้งเจดีย์อยู่ข้างบนพอดี พื้น(โน้น)เนอะ ความคิดใหญ่แน่ๆ ความคิดมีบัพเพศคุณค่าหากบ่หลาย อะนะ คุณค่าหากบ่มี คิดใหญ่ซื่อๆ

เพราะฉะนั้น เรื่องธรรมะวันนี้ มันก็นอกเหนือไปจากศีลธรรม ที่ทำให้คนมีหลักใจ ก็เอาศีลธรรมนั้นละเป็นหลักใจของทุกคนๆ ถือความซื่อสัตย์ต่อกัน ถือความตรงไปตรงมาต่อกัน ไม่รูดออกไปนอกกลุ่มนอกรทาง กินเล็กกินน้อย เออ ผู้บริหารงานบางจำพวกอยู่ในบริษัทเดียวกัน ก็ยังแตกกันได้ เพราะว่าความไม่เอาใจใส่กัน ไม่เชื่อใจ ไม่ไว้วางใจกัน ก็เลยให้แตกแยกกันก็มี เพราะฉะนั้น อย่าให้มีอย่างงั้นเกิดขึ้นเลยในสังกัดของเรา หรือ

สำนักที่เรารับผิดชอบอยู่ หลายวัดอยู่ เราผิดชอบหลายวัดอยู่ ไม่ใช่แต่วัดศรีรัตนวันเท่านั้น ศรีรัตนวันนี้ ท่านผู้ว่า ที่ท่านไปเผาขึ้นมาเมื่อวานขึ้นเนี่ย เออ ท่านเผาไปแล้ว ท่านตายแล้ว อันนั้นกำลังขึ้นทะเบียนวัดไว้อยู่ อ้า จะพัฒนาวัดศรีรัตนวัน ให้มันมีที่อยู่อาศัยพอสมควรซะก่อน ให้หมูให้พวก ไปดูแลเผ่ารักษาอยู่ มันเป็นสถานที่เหมาะสม เพิ่นถวายที่ดินให้ตั้ง ๖๓ ไร่ปี่ฮี้ ๖๓ ไร่เศษๆ กว่านี้หน่อยนะ ถ้าควรสร้างเป็นวัดนะ เพิ่นถวายที่ดินแห่งนี้ เอาเป็นของใครไม่ได้หรอก เอาไปซื้อไปขายเอาเงินไม่ได้ ให้เป็นของสงฆ์อย่างเดียว เพราะฉะนั้น ทุกคนต้องช่วยกันดูแลและรับผิดชอบ ช่วยกัน มันใจๆ อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน มันจนใจเรา มันไม่ดี ผู้ที่ไว้ใจกันได้ จึงค่อยตกลง โอเคกันได้

อ้า เล่าไปเล่ามา คอแห้ง ้วย มันก็นอกกลุ่มออกไปหน่อยหนึ่ง เพราะว่าต้องแก้ความเดิม กล่าวให้รู้ แก้ความเดิม มันเป็นอย่างงั้น ตั้งขึ้นมามันก็เป็นอย่างงั้น อาศัยกำลังใจของกำลังศรัทธาของญาติของโยม ผู้มีความเลื่อมใสศรัทธา เชื่อในตัวหลวงปู่เอง และหมู่คณะ จึงเชื่อใจไว้วางใจกันได้ อ้า มันจึงทำงานร่วมกันได้ เป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา อันนี้พูดทางโลกเข้ามาผสมผสานกับทางธรรม แต่ว่าทางธรรมนั้นพวกเราให้มันใจในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อย่างที่ประกาศปฏิญาณตนมาแล้วนั้นทุกครั้ง ขอถึงพระพุทธเจ้า ขอถึงพระธรรม ขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่งที่ระลึก กำจัดภัยได้จริง เออ ไม่มีภัยใดๆ ทั้งนั้น ถ้าอยู่ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ภูตผีปีศาจก็ไม่เบียดเบียน อย่าเข้าใจว่าภูตผีปีศาจจะมาเบียดเบียนอย่างงั้นอย่างงี้ แท้ที่จริงไม่ใช่หรอก ไม่ใช่ภูตผีปีศาจ มา ก่อน

มานี้ ก็ไปเยี่ยมคนไข้คนหนึ่งเหมือนกัน ท้องใหญ่ กินน้ำได้แต่ไม่ถ่าย แต่ๆ ไม่ระบาย เลือดจะออกมาหมดในท้อง เป็นอันตรายอีก หมอจึงรักษาด้วยทางอ้อม ไปทางไหนบุ(เป็นคำเสริมท้าย) นำสงสาร เรา รู้จักอยู่ เราก็ไปเยี่ยมไปแวะห้อง มันอยู่ชั้นเดียว แวะเข้าไปเยี่ยมห้อง ก็ยังยกมือไหว้เป็นอยู่ ไม่เสียดสีหรอก เออวาง ให้วางมันนะ เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งจริงๆ ตายเป็นตายอยู่กับพระพุทธ ตายอยู่กับพระธรรม ตายอยู่กับพระสงฆ์นี้ เป็นที่พึ่งทางจิตใจ

๑๔ การปฏิบัติ ๒๕๕๐

พุทธัง สรรณัง คัจฉามิ
สรรณัง คะโต (ชายว่า)
สรรณัง คะตา (หญิงว่า)

เอาเป็นที่พึ่งทางจิตใจจริงๆ ก็หายได้เหมือนกันนะ บางรายหาย หายแล้ว ออกจากโรงพยาบาลไปหลายรายแล้ว เพราะว่าเป็นคนจริง ถึงในธรรมะตั้มโม เชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อพระธรรม เชื่อพระสงฆ์ เชื่อครูบาอาจารย์ เพิ่นแนะนำอย่างไรก็ปฏิบัติตามอย่างงั้น อืม นี่เรียกว่าเป็นคนเชื่อไว้วางใจกัน ไรศภัยไข้เจ็บก็พลอยหายไปด้วย ถ้าหากมีสิ่งมารบกวนเรา นี้ มีผีเข้าผีเจ้าสิง มีอะไรอีก ถ้าเรามั่นใจอยู่ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว อันนั้นรับรองไม่เป็นไร ถ้าเราอยู่ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งจริงๆ แล้ว

๒๕

เส นะ เต คะมิสสันติ อะปายะภูมิง ขุ

แม้ตายไป ก็ไม่ได้ไปถึงอบาย ไม่ไปตกนรกหมกไหม้อะไร
หรือตายก็ตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บตายต่างหาก อ้า ในส่วนดวง
วิญญาณนั้นไปสู่สุคติได้อยู่ เออ แบบนี้ เคยกระทำมา สำเร็จ
หลายรายมาแล้ว หาย หายจริงๆ จังๆ เออ หมอมุก เขามา
ด้วยไหมหนอ หมอมุกนี้คนหนึ่งล่ะ เรียกว่าตายแล้ว อ้า ได้ผ่า
สมอง ผ่าสมองเอากระโหลกมาใส่ ปลุกผมใหม่ให้ เออ ยังดีมี
ผู้มีเมตตากรุณารับเอาไปอยู่ในวงราชการเหมือนกันว่า อยู่ในวัง
นั้นแหละ ให้อยู่ในวัง ทำงานในวังปะเนี่ย วงหลวงของพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ หรือพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ รับ
อาสาดูแลให้ อ้า นี่ก็เป็นบุญอันหนึ่งเหมือนกัน เป็นบุญอันหนึ่ง
เหมือนกัน เป็นผู้เอาจริงเอาจังกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เหมือนกัน

เพราะฉะนั้น เรื่องการเป็นการตายนะมันมี แขนงคอทุก
ก้ำอย่าง แขนงคอทุกบาดอย่าง ความตายนี้แขนงคอทุกบาดอย่าง
แล้ว การนับถือต่างคนต่างคิดได้ความว่า(พูด)บ่ถ่อง (ชัดเจน)
กัน เออ ว่า(พูด)บ่ตรงกัน อ้า การนับถือ การค้น การคิด
ไอ้พวกโง่งงโง่งกันนะ มันๆ ตรงกัน เอาความเห็นของตัวเองเข้าไป
คิดคานต่อสังคม ไม่ถูกต้อง ต้องสังคมรับรอง สังคมรับรอง
ยกย่องสรรเสริญ ให้ชะก่อน สังคมรับรองแล้วก็ไม่เป็นไร เออ
ตายแล้วไม่ตกนรกแน่นอน

อ้อ พูดไปพูดมา กลับหน้ากลับหลัง มันหลง สมองไม่ดี
สมองไม่อยู่

แต่ขอให้ทุกคนมัน มั่นใจในพระรัตนตรัย คือ พระพุทธเจ้า ๑
คือพระธรรม ๑ คือพระสงฆ์ ๑ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นี้
เป็นพระรัตนตรัยอันประเสริฐเลิศโลก ไม่มีศาสนาอื่น อ้า เมือง

ใหญ่ๆ โตๆ อเมริกอบ(อเม)ริกา ในทวีปอื่นๆ หนูนก็เหมือนกัน
เขาก็ถือของเขามั่นคงเหมือนกัน ศาสนาคริสต์ อิสลาม มหาหมัด
อะไร เขามั่นคง ถ้ามีความมั่นคงในศาสนาของตัวเอง เรื่องที่จะ
ก่อเกิดสงครามขึ้นในโลก ไม่มี ไม่มีเกิดสงครามกันในโลกไม่มี
เพราะว่าอยู่ในพระรัตนตรัย เอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งทางจิตใจ
แล้ว มีแต่ความสุขความเจริญฝ่ายเดียว ไม่มีอะไรหรือ เรื่อง
โรคภัยไข้เจ็บต้องวิ่งเข้าหาหมอ หมอที่เรียนมาแล้ว โรคอะไรๆ
โรคอยู่ในร่างกาย โรคหัวใจ โรคตับ โรคไต โรคไส้ โรคพุง
โรคอะไรอยู่ในร่างกายนี้ หมอช่วยได้ ที่มาพูดแล้วๆ อยู่เดี๋ยวนี้
ก็เพราะ หมอ ช่วยผ่าตัดให้ ผ่าตัดนิ้วบ้าง ผ่าตัด อ้า เส้นประสาท
ไขสันหลังบ้าง มันเกิดอะไรขึ้น หาให้ แล้วก็บุญคุณต่อกัน

เพราะฉะนั้น มึงงานอะไรเกิดขึ้น เราก็มั่นใจไม่ปฏิเสธ มาด้วย
ความพออกพอใจ แล้วก็ได้รับความสนับสนุน จากอุบาสก
อุบาสิกาอย่างที่ว่า อ้า เขียนใบปวารณาบัตรมาให้เนี่ย ปวารณา
บัตรว่าขอถวายเงิน เป็นการก่อสร้างเจดีย์ ที่วัดศรีอภัยวัน เป็น
จำนวนเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทเนี่ย เออ ก็มีอยู่หลายล้านอยู่แถวนี้
แต่เขาไม่ให้ เออ ตัวเองก็มีล้านเดียว เขาไม่ให้ก็เลยไม่ได้อะไรอะ

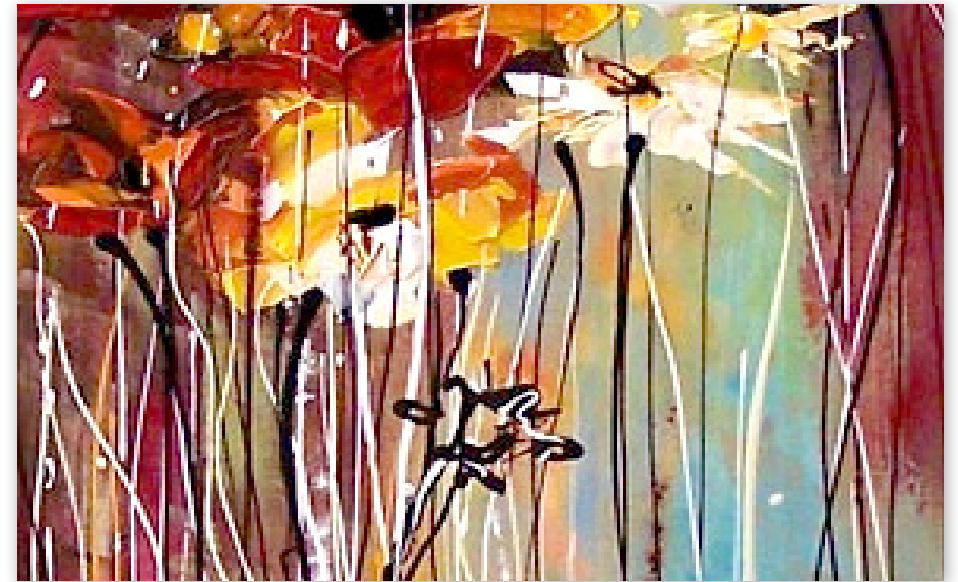
เพราะฉะนั้น ขอให้อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลาย ผู้มีจิตใจใน
บวรพระพุทธศาสนา เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า เลื่อมใสในพระธรรม
เลื่อมใสในพระสงฆ์ ขอให้มีส่วนดีมีมงคล จงเกิดมีแก่ตนของตน
ทุกท่านเทอญ

(สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ บริษัท เบนซ์อิมพอร์ต จำกัด

ขอพูดถึงความเวียนชะก่อน เราขอถึงพระพุทธเจ้า ขอถึง
พระธรรม ขอถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะที่พึ่ง ที่ระลึก ที่นับถือ
เราไม่ถือสิ่งอื่นแล้ว บัดนี้เราขอเวียน สมาทานศีล เว้นจากอะไร
เว้นจากฆ่าสัตว์ ทุกชนิดที่มีชีวิตและหัวใจตื่นเป็นไปมาได้ เรา
เว้นไม่เบียดเบียนเขา ไม่ฆ่าเขา เว้นจากถือเอาสิ่งของ ของท่าน
ผู้อื่น นั่นหมายถึง

๒๖

อะทินนาทานา เวะระมะณี

เว้นจากลักทรัพย์ ถือเอาสิ่งของ ของท่านผู้อื่น ที่เจ้าของ ไม่ได้อนุญาต หรือว่าให้ด้วยความเสน่หาไม่มี ไปถือเอาโดยพลการ ของตัวอย่างนั้น มันเป็น อทินนาทาน

มุสาวาทา ขุ
กาเมสุ มิจฉาจารา เวะระมะณี

เว้นจากประพฤตฺติผิดในกาม ผิดจากคู่ ผัวเมียของตัวเอง นอกใจภรรยา นอกใจสามี นั้นเรียกว่า ล่วงเกิน ผิดศีลธรรม

มุสาวาทา เวะระมะณี

เว้นจาก การกล่าวเท็จคำไม่จริง และหลอกลวงอำพราง ผู้อื่น ให้หลงเชื่อ โฆษณาปาวๆๆๆ ให้แต่ ล้วนแล้วแต่เป็นของ โทหกกัน อย่างนี้ใช้ได้หรือ เราอยู่ในสังคมมนุษย์ ผู้มีศีลมีธรรม อย่าไปปดมดเท็จ อย่าโกหกพกลมกันแต่อย่างใด

ข้อสุดท้าย หมายถึงว่า เว้นจากการดื่มกินสุราเมรัย อันเป็นเครื่องดองของเมา เป็นยาเสพติดและให้โทษ และกระทบ กระเทือนไปถึงมันสมองด้วย คนกินเหล้าเมามาเต็มที่แล้ว ไม่ได้เป็นคนดีอะไรเลย ชนนั้นชนนี้ไปเรื่อยๆ อะไรขวางหน้า ขวางตาก็เตะไปเรื่อยๆ ชกไปเรื่อยๆ เนาะ เนี่ยเรียกว่าชนทะเลาะ วิวาทไปเรื่อยๆ หากเป็นกันอย่างนี้ ดื่มน้ำเมาเข้าแล้ว สุราเมรัย เข้าแล้วเป็นคนเสียคนไปเลย หวังพึ่งอะไรก็ไม่ได้ แม้จะเป็น ข้าราชการมีเงินเดือนเงินดาวน์สูงๆ ถ้าไปเสพของเหล่านั้นเข้า แล้ว ไม่ตั้งเนื้อตั้งตัวไม่ได้เลย เซซายเซซวา แล้วจะบริหารงาน ของประเทศชาติได้เต็มทีหรือเปล่า ฮีฮี คนชี้เมาอย่างงั้นนะ ไม่ดี

เพราะฉะนั้น ขอให้ทุกท่านจงสังวรระวัง ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤตฺติผิดในกาม ไม่กล่าวมุสาวาท ไม่ดื่มกิน สุราเมรัย อันนี้มันเป็น ๕ เขาเรียกว่าศีล ๕ อ้า ศีล ๕ ข้อสมบูรณ์ บริบูรณ์แล้ว สังคมมนุษย์ก็ดีกว่าสังคมสัตว์เดรัจฉาน ดีขึ้นมา มากๆ เลย สัตว์เดรัจฉานนั้น เอาไรดเอาเปรียบกันทุกอย่าง ขาดกันสะบั้นหันแหลก อ้า ทะเลาะวิวาทกัน ผิดไม่ผิดก็ไม่เกี่ยว ขอมาใน... ล่วงล้ำในเขตแดนเรา ก็เป็นอันว่าแสดงฤทธิ์ออกมา เลยแหละ โล่กัด โล่ฟัน โล่ทำร้าย ทุกอย่างนั้นเรียกว่าสัตว์ เดรัจฉาน อะ นี่เราเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์เดรัจฉาน เราเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์ที่ประเสริฐมาก ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉานประเสริฐ กว่าสัตว์อื่นๆ ในน้ำ ในบกก็ดี แต่เรายังไม่อดเว้น ยังเบียดเบียน เขาอยู่ อย่างนี้ซึ่งถือว่าเป็นผู้ประเสริฐยังไม่ได้เต็มที ยังเป็น ผู้ขาดตกบกพร่อง เบียดเบียนชีวิตผู้อื่น ทำความเดือดร้อนให้ แก่ผู้อื่น ให้แก่สัตว์อื่น ที่มีอำนาจวาสนาน้อยๆ ไม่มี เออ ยศถา บรรดาศักดิ์อะไรเลย อ้า เพียงแต่ต่อสู้ด้วยความดีนรนเฉยๆ

หากว่ามีคนไปจับ มาปาดคอหรือหักขาหรือหักปีกอะไรนี้แหละ
ดิฉันรจนกระวนกระวาย อยากให้หลุดจาก...

(จัดไม้ค้) มันเป็นอย่างงี้ เสียงมันเป็นยังไง โอ้ มันดังไหม
เอ้าก็เร่งให้เต็มทีสิ

นั่นชื่อว่าเบียดเบียนเขา เรามันมีปัญญา เป็นมนุษย์สูงสุด
กว่าสัตว์เดรัจฉานทุกจำพวก สัตว์เดรัจฉานทุกจำพวก ความ
เป็นอยู่ของเขาต่ำกว่าพวกเรา เรายังไปเบียดเบียนเขาอยู่ ชื่อว่า
สูงหรือเปล่าละ ใจสูงหรือเปล่า ถ้าใจสูงจริงๆ แล้วก็อย่าได้
เบียดเบียน ให้สัตว์อื่นได้รับความเดือดร้อนเลย เออ เออ

(จัดไม้ค้) คือเก่า อันนี้ก็ได้ มันเป็น นำความเร่งเสียงมันไว้
เอามาเปลี่ยนใหม่แล้วเสียงยังไม่ดีเท่าเก่า โอ้เสียงแหลมๆๆๆๆ
ไม่ได้ยินทั่วถึงทุกคน มันจึงจะวัง อ้า ธรรมะมันถึงจะวังออกมา
ได้ ถ้าอย่างงั้นมันหนืดๆ อยู่ เขาจะเข้าใจไหม ได้ยินไหม เนี่ย
อ้า ยังไม่เร่ง เร่งๆ ให้หน่อย เร่งเสียงให้หน่อย

เร่งสปีด(speed ความเร็ว) เร่งสปีด(speed ความเร็ว)

(จัดไม้ค้) มันจึ้น หันขึ้นสิ เครื่องขยายอะ เออ พอได้ยิน
ทั่วถึง

เพราะฉะนั้น เบื้องต้นเราได้กระทำกันแล้ว ได้ทำไหว้พระ
อาราธนาศีล ต่อก็อาราธนา อาราธนาธรรมก็ว่าแล้ว

พรัหฺมา จะ โลกาศุ

ว่าหรือยัง

พรัหฺมา จะ โลกาศิปะติ, สะหัมปะติ,

กันชะก่อน นั่นเขาเรียกว่า อาราธนาศีล อาราธนาธรรม

(อาราธนาธรรม)

ไม่ได้ยินอีกหรือ เราหูหนวกเนาะ(นะ) อันนี้เขาเรียกว่า
เทศน์ได้แล้ว อาราธนาเทศน์ เทศน์ได้แล้ว ตั้งใจฟังเทศน์แต่
เสียงไม่ดี ก็จะทำยังไง เสียงไม่ดี ก็ไม่รู้ความหมาย ทำความ
นอบน้อมต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซะก่อนอีกแหละ

นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ะคะคะวะโต ะระระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
จิตตั้ง ทันตัง สุขาวะหัง
ทันโต เสฏฐิโฐ มะนุสเสสุ
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อตฺถโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัฟโพติ

อนุสนธิพระสังฆธรรมเทศนา มีบุพพาประ สืบเนื่องมาจาก
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นบรมครูของ ของโลก
ของศาสนาพุทธของเรา อันเป็นพระบรมครู เป็น ไม่มีครูอื่นยิ่ง
ไปกว่าพระองค์ได้ ท่านจึงนำมากล่าวสั่งสอนพวกเวไนยนิกรให้
รู้ธรรมะชั้นต่ำที่สุด ชั้นกลาง ชั้นสูงที่สุด จนถึงมรรคผลนิพพาน
โน่น เรียกว่ากล่าว

เพิ่นเตือนไว้หมด และก็บัญญัติไว้ พระวินัย พระธรรม
๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ สุตวิสัยที่เราจะเล่าเรียนศึกษาให้จบให้
สิ้นได้ แต่เอาแต่เรื่องทีจำเป็นๆ มาพูดกันเนี่ยพวกเราประพฤติ
ปฏิบัติกันอยู่เนี่ย เอามาคุยกัน เอามาทำความเข้าใจซึ่งกัน
และกันซะก่อน ถ้าไม่เข้าใจแล้วก็ฝ่าฝืนอยู่อย่างนั้นเนาะ แม้แต่
รับศีลอยู่ ก็ยังฝ่าฝืนอยู่

ปาณาติปาตา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ยังไม่จบ แต่ว่าตายไปหลายตัวแล้ว สัตว์อื่นนะ เราจะ
เว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด ด้วยเจตนา ด้วยใจของเรา ด้วยกาย
ของเรา ไม่ให้สัตว์อื่นต้องตาย เพราะการกระทำของเรา และว่า
ยังไม่จบแต่มันก็ตายไปแล้ว ตบอะไรมันก็ตบ (เสียงตี) ตีมันนะ ยุง

ปาณาติปาตา เวระมะณี

คำพูดคำนั้นเลยเป็นหมันไป เลยไม่ศักดิ์สิทธิ์อะไรเลย

อะทินนา ะกาเมะย มุสาฯ สุราฯ

ก็เหมือนกัน ต้องเว้น เว้นจากการกระทำอย่างนั้น มันจึง
เป็นศีล ถ้าเราไม่เว้น ว่าแต่ปาก มันจะเป็นศีลใหม่ ไม่เป็นศีล
เทวดาหัวเราะเราเนาะ เทวดาหัวเราะเรา เราล่องเกินในขณะที่กำลัง
รับศีลอยู่ อ้า ตบยุงเป๊ยะไป (เสียงตี) ปี้มด ปี้อะไรให้มันตาย

ไปต่อหน้าต่อตา นี่เทวดาหัวเราะ โอ้ พวกนี้รับศีลเฉยๆ แต่ไม่
เว้นเลย ไม่เว้นจากการกระทำด้วยกายวาจาใจ และบางทีอาจจะ
สั่งให้คนอื่นกระทำก็ได้ อ้า ไปฆ่าสัตว์มาให้กินนะเว้ย อยากกิน
สัตว์เว้ย อ้า อยากกินกิ้ง อยากกินซีว อยากกินมดดำมดแดง
อยากกินรังต่อรังแตน ไปอยากกินอันนั้นนี่ เราไม่ได้กระทำ แต่
ขอให้ผู้อื่นไปทำมาให้ อย่างนี้มันก็ โอ้ย ว่าแต่ปากมัน ไม่เว้น

ขอให้เว้นจริงๆ เอะ เว้นให้ได้จริงๆ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ตัดชีวิต
ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่ว่าจะกล่าวมุสาวาท ไปปด
มดเท็จ ไม่ดื่มกินสุราและเมรัยจนตลอดยาเสพติดให้โทษ
ทุกชนิด เราก็งดก็เว้นไป ผิดทั้งศีลธรรมด้วย ผิดทางกฎหมาย
ด้วย อ้า หากเป็นคนกินยาเสพติดให้โทษทั้งเมือง มันจะเป็น
ยังไง เขาเอามามอมเมาเมืองไทยเรา เพื่อให้กำลังของชาติไทย
ไม่มี เป็นอัมพาตอัมพฤกษ์ไป กำลังของชาติ ตำรวจก็ตี ทหาร
ก็ตี ลูกเสือชาวบ้านก็ตี อะไรก็ตี เป็นคนตกอยู่ในอำนาจของยา
เสพติดให้โทษหมดแล้วเป็นยังไง การปกครองจะอยู่หรือเปล่า

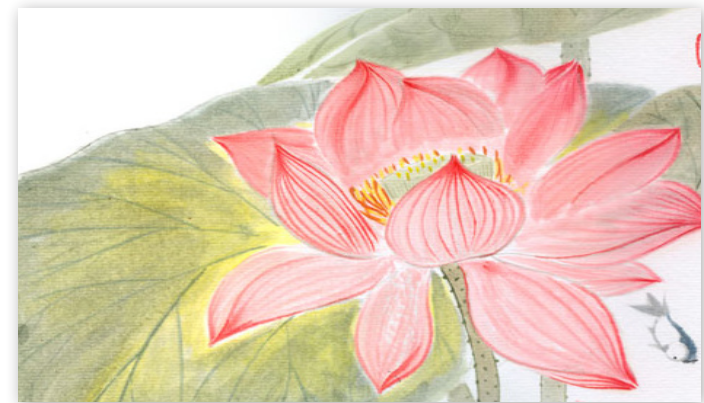
ปกครองให้สงบได้หรือเปล่า อ้า ก่อการร้ายกันที่นั่นที่นี้
ตรึมที่นั่น ตรึมที่นี้อยู่เรื่อย ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ เป็น
ไปทุกภาค ก็เพราะมันไม่เว้น ไม่เว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเพื่อ
หวังกอบโกยทรัพย์สมบัติใส่ตัวเอง เพื่อมีอำนาจยิ่งใหญ่ของตัว
เองก็เลยกลัวคนอื่นจะใหญ่กว่า ก็แย่งชิงอำนาจวาสนาซึ่งกัน
และกัน ก็เกิดสงครามกันเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น พวกเราต้อง
สำนึก ให้สำนึกเสมอว่า

การเบียดเบียนซึ่งกันและกันนั้นมันผิดศีล ผิดธรรม
ผิดวินัย ผิดกฎหมายบ้านเมือง เอาอะไรมาปราบปรามไม่อยู่
ถ้ามีเจตนารุนแรง เอาอะไรมาปราบปรามก็ไม่อยู่ นอกจาก

ศีลธรรมเท่านั้นแหละ ขอให้ถือศีลถือธรรมกันจริงๆ งดเว้นกัน
จริงๆ มันก็สงบลงเอง การก่อการร้าย ทำร้ายร่างกาย ทำร้าย
ทรัพย์สินต่างๆ จุดเล่าเผา เผา เผาบ้าน เผาตึก เผาราม เผาช่อง
เผาสถานที่ทำราชการต่างๆ เหล่านี้

มันเกิดขึ้นเพราะความแรงริษยา อิจฉา อ้า บังเบียด ซึ่ง
กันและกัน มันเกิดแรงขึ้นมาล้างจิตใจ รุนแรง เราไม่ระงับ ถ้า
เราไม่ระงับ ก็อาจจะเป็นไปอย่างเขา ถ้าเราระงับแล้วก็เฉยอยู่
สบาย ยิ้มฟัง เขาทำร้ายร่างกายกัน เราก็ยิ้มฟังเท่านั้น เราไม่มี
เจตนาที่จะทำร้ายร่างกายผู้อื่น ทำร้ายทรัพย์สินของบ้านเมือง
อ้า ทรัพย์สมบัติ ทรัพย์สมบัติแผ่นดิน ทรัพยากรของแผ่นดิน
เหล่านั้น ก็ล้วนแล้วแต่สร้างขึ้นทำขึ้น เพื่อความสะดวก เพื่อ
ความสบายของบ้านของเมืองเรา ให้ได้รับความสบาย ความ
สะดวกสบาย

ดลิต อ้า แข่งขันกันอยากจะเป็นใหญ่เป็นโต ถ้าผู้ใดใหญ่
กว่าเรา ไม่ได้ อ้า พยายามใส่ร้ายป้ายสี ยุให้ร้าย ต่ำให้ร้าย ยั่วให้แตก
แยกให้ออก อย่าให้มีกำลัง ให้มีเราคนเดียวเท่านั้นอย่างนี้
เรียกว่าคิดผิดหรือคิดถูก คิดอย่างนี้คิดผิดหรือคิดถูก ทำลาย

บ้านเมืองของตัวเอง สาธารณประโยชน์ มีใช้ร่วมกัน ถนน หนทาง ไฟฟ้า น้ำประปา อะไรต่ออะไรใช้ร่วมกันทั้งนั้น ถ้าจะไปคิดร้าย หมายผลาญแล้วก็ทำลายทรัพย์สินสมบัติ ทรัพย์สินากรของแผ่นดิน ไปด้วย เพราะว่าความแค้นกัน อย่างนี้ถูกต้องแล้วหรือ ไม่ถูกต้องเลย

เพราะฉะนั้น ฆ่าความโกรธได้แล้วอยู่เป็นสุข ฆ่าความ อิจฉาริษยาพยาบาทผู้อื่น ในหัวใจของเราให้มันตายซะ อย่าให้ มันมีอย่างนั้นเราก็อยู่เป็นสุข

ลีเลนะ สุคะติง ยันติ

นะ บทๆ บทสรุปเพื่อน

ลีเลนะ โภคะสัมปะทา

แม้บุคคลจะมีโภคสมบัติ เจริญด้วยโภคสมบัติก็เพราะศีล เจริญด้วยทรัพย์ก็เพราะศีล

ลีเลนะ นิพพุตติง ยันติ ตัสมา ลีสัง วิโสระเย

เพราะเหตุดังนั้น เราต้องสมาทานตั้งมั่นในศีล เอาศีลเป็น เครื่องป้องกัน เอาศีลเป็นผู้ช่วยระงับบาปทั้งหลายทั้งปวง อย่าให้มันกำเริบขึ้นมาเป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง เป็นพิษเป็นภัย แก่สังคม ถ้าไปลู่อานาจแก่ความอิจฉาริษยาพยาบาทแล้ว เอา มันไม่อยู่นะ มันก็ไปตามความปรุ้งแต่งของมัน พยาบาทก็ พยาบาท อาฆาตก็อาฆาต จองเวรจองกรรม ก็มีมาพร้อม

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

เพื่อนก็บอกไว้ว่าอย่างนั้น ความสุขจะเกิดมีก็เพราะฆ่าบาป ทั้งหลายไปหมดแล้ว มีแต่ความสุข สุขอื่นยิ่งกว่าความ ฆ่ากิเลส ตายแล้วไม่มี ฆ่ากิเลสให้มันไปซะ ความอิจฉาพยาบาททั้งหลาย ก็ฆ่าให้มันหมดซะ อย่าให้มันมี ในหัวใจของเรา

สามีภรรยาอยู่ใกล้ๆ กัน ก็ชวนทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เรื่อย อย่างนี้จะมีความสุขไหม อ้า ไม่มี ไม่มีความสุขสงบสุขเลย เออ เรารักกันหนา เราจึงอยู่ด้วยกันมา อย่าทะเลาะเบาะแว้ง อย่าอาฆาตบาดถ่วงซึ่งกันและกันเลย อยู่กันอย่างพี่

อย่างน้อง คิดดู สัตว์เดรัจฉานบางอย่างบางชนิด พวกผึ้งพวกต่อ พวกแตน พวกแมลงต่างๆ มันช่วยกันสร้างรวงสร้างรังของมันด้วยความสามัคคีติดต่อกันจริงๆ ไม่เกี้ยว เวลาทำงานไม่เกี่ยวกับจิตอาฆาตมาดร้ายใครเลย บินไปหาอาหารมาเลี้ยงลูก สร้างรวงสร้างรังให้เป็นหลักเป็นฐาน จะชนกันบ้างในบางสมัย ชนกันก็ช่างมัน ตกลงไป จากรวง จากรังไป ก็ยังไม่มาถาม ใครชนกู ใครมาเบียดเบียนกู อ้า ก็ไม่เคยว่า ไม่มี พวกสัตว์เดรัจฉานนับถือน้ำใจมันอยู่เนาะ(นะ) อืม พวกสัตว์เดรัจฉานทุกจำพวก มักจะมีความเมตตาปราณี กลมเกลียวสามัคคีกันดีทำรวง ทำรังอะไร ไม่ได้มีอิจฉาพยาบาทอาฆาตซึ่งกันและกันเลย

โอโหสิให้กันตลอด จนรวงนั้นหมดลูกหมดเต้าไป แต่ก่อนลูกโตหมดแล้ว มันก็ร้าง ไปก่อร่างสร้างที่ไหนใหม่ นะ มีความสามัคคีติดต่อกันจริงๆ ให้ภัยซึ่งกันและกันเวลาชนกันขึ้นมา

บินชนกันหรือเดินชนกัน ไม่ ไม่ว่าใครเก่ง ใครไม่เก่ง ไม่มี อ้า ไม่เอารัด ไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน ไหว่หาคว้าวหา ตั๋งเต๋งของกิน ไปเลี้ยงตัวเองและเลี้ยงลูกเท่านั้นแหละ หาแนวมาเลี้ยงลูกเท่านั้นแหละ พวกผึ้ง พวกต่อ พวกแตน คว้าวหาเต๋งของที่จะมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เลี้ยงลูกอ่อนเท่านั้น

ให้มันโตขึ้นมา มันโตขึ้นมาได้แล้ว มันก็กัดรังออกมา กัดรังออกมา แล้วก็มาฝึกบินอยู่ประเดี๋ยวเดียว เออ มันก็บินไปอีกแล้ว ไม่รู้สอนกันยังไง มีโรงเรียนสอนกันหรือเปล่า อ้า เวลา เวลาลูกเกิดมา มีการสอนกันหรือเปล่า ต้องหาเหยื่อมาป้อน หาเหยื่อมาให้กิน ให้มันกำลังแข็งแรง อ้า ออกมาช่วยกันสร้างรวงรังต่อไป อ้า มีร้อยก็เกิดมาเป็นร้อย มีพันก็เกิดมาเป็นพัน เป็นจำนวนมาก

แม้ศัตรูเข้ามาทำลายถึงรังมัน มันก็กรูกันเข้ามาทันที ไม่รีรอ เออ แม้แต่ข้างย้งกลัวมดแดง เพ็นบอกไว้บางแห่งว่า มดแดงนี้ทำรังของตัวอยู่ในป่า แต่เพอญูลมพัดมา ลมพัดมา มาพาพังเอารังของมดแดงนั้น ลงหมดทั้งม้วนเลย ลงมาทั้งตันเลย

ข้างตัวใหญ่ขนาดไหนปะเนี่ย ตัวใหญ่จริงๆ ก็มาขู่ว่าตวาด เฮ้ย พวก... เด็กน้อยๆ พวกน้อยๆ สัตว์น้อยๆ เหล่านี้ อย่ามาขวางทางเรา ทำไม เตี้ยวพีจะทียบด้วยเท่าที่เตี้ยว ก็หมดทั้งรังเลย ขู่ ขู่ มดแดงก็ฉลาดเนี่ย เออ มันขนาดนี้หรือข้าง เปียดเบียน สัตว์เล็กสัตว์น้อยขนาดนี้หรือ เอาให้เข็ดสักหน่อยดีเว้ยพวกเรา ทำยังไง เอ้า ก็ขอแรง ขอแรงข้างแหละ ช่วยยกรังมดแดงเนี่ย เท่าเนี่ย ขึ้นง่ามนั่น ง่ามไม้ซะก่อน อืม ข้าแต่ข้างเจ้าขา ขอความเมตตากรุณา ช่วยยกรังขึ้นง่ามไม้ให้หน่อยเถอะ พวกข้าพเจ้าจุดดิ่งยังงี้ก็ไม่ไป ถ้าท่านผู้มีกำลังวังชาอย่างนี้ ช่วยจับเอารังมดแดง ขึ้นใส่ง่ามไม้ นั่น เอารังนั้นขึ้นไม้ นั่น ก็ฟังคำขอร้องของสัตว์น้อยๆ ... โอ้ เออ เขาพูดดีเหลือเกิน ขอ ขอความช่วยเหลือหน่อยเถอะเนี่ย ก็ใจอ่อน คำขู่ ลืมคำขู่ของตัวกู ว่าจะกระทียบเขาด้วยเท่าในทีเตี้ยว ก็แหกไปหมดทั้งรัง นั้น เรียกว่าขู่ ปะเนี่ยคำหวานของมดแดงยังมีอยู่

อ้อ โอ้ย ข้าแต่ข้างเจ้าขา ข้าแต่ข้างเจ้าขา ช่วยเมตตากรุณา ช่วยยกรังขึ้นให้ไปอยู่ที่ปลอดภัยหน่อย เตี้ยวนี้อยู่ขวางทางเขา มันตกลงมา ลมพัดมา เอ้า ช่วยกันจุดช่วยกันดิ่งก็ไม่ไป ไม่ได้ช่วยดิ่งรังนี้ขึ้น มดทั้งรังก็ดิ่งไปไม่ได้ เพราะรังมันใหญ่ ลูกมันหลายอยู่ในนั้น น้ำหนักมาก ดิ่งยกแย่งยกยัน ยังงี้ก็ไปไม่ได้ ถ้าข้างเมตตากรุณาช่วยยกรังนี้ขึ้นง่ามไม้ให้หน่อย อ้อ เออ พูดดีชาติ เว้ย เออ เอ้า ยกก็ยก อืม แต่ว่ามีโอ้ มดปัญญาดี ผู้รักษาหมู่หนึ่ง อ้อ ข้างตกลงจะยกรังมดแดงให้แล้ว เอาสักหน่อยพวกเรา ขู่เราเหลือเกินว่า จะเหยียบเราแหกทั้งรัง

บัดนี้ก็ได้นัดหมายกันแล้ว เขาก็ยก ข้าง ข้างก็มายกรังนั้นขึ้นใส่ง่ามไม้ ใส่ง่ามไม้ จนไม่ตกลง ใส่ง่ามไม้ให้ไม่ตก แต่ว่าข้าง

โอ้ มดแดง มดแดงก็พยักหน้าใส่กัน เอาละ เอา ข้างให้หายพยศนะ ขี้โกงสักหน่อยดีไหม ทำยังไง พอมันกำลังยกใส่อยู่อย่างงั้น พวกเราก็วิ่งออกจากรังให้หมด เข้าในรูจมูกมัน เข้าไปในรูจมูก ทั้งหมดแหละ มีเท่าไรเข้าไปหมด เข้าไปๆ

พอเขายัดรังมดได้ทีแล้ว แต่ แต่ว่า มดแดงทั้งหลายชวนกันได้แล้ว ให้วิ่งเข้าไปในวงจนสุดนั่นล่ะ จนสุดจมูกนั่นล่ะ แล้วก็กัดช่วยกันกัด แล้วเยียวทา เออ พวกมันกัดกันเนรูจมูกของข้าง มันจะมีเท่าไรกัดทุกหนทุกแห่ง กัดแล้วก็เยียวทา เยียวใส่เลย ปะเนี่ย เยียว จืดๆ มันลึ่มๆ มันเปรี้ยวๆ ไปถูกจมูกแดงๆ จมูกไม่มีหนัง ไม่มีอะไร มีแต่จมูกเฉยๆ

โอ้โฮ ข้างหมอบราบคาบหน้าลง อ้อ ก็ยอมสารภาพผิดว่า ข้าแต่มดเจ้าขา ข้าใหญ่แต่กายาเท่านั้น อ้อ ไม่เมตตากรุณา สัตว์น้อยๆ ยอมแล้ว หมอบราบคาบหน้าแล้ว เรายกมด รังมดช่วยแล้วๆ อย่างไม่ทำลายข้าพเจ้าเลย มันเจ็บเสียบในๆ รูจมูกใหญ่ๆ มันเต็ม เข้าไปเต็ม มดกัด เยียวทา กัดแล้วเยียวทา เอาข้างตัวมให้มาขนาดนั้นยอมราบคาบหน้า ยอม อ้อ ข่มขู่เด็กน้อยเลย นั่นๆ เป็นอย่างงั้น

อ้อ อันนี้ก็เหมือนกันล่ะ ถ้าพวกเราจะถือว่าเราใหญ่ เราโต มีอำนาจวาสนาใหญ่โต ใครจะมาดูหมิ่นถั่นแคลน อ้อ ข่มขู่เราอย่างนั้นอย่างนี้ มันไม่ได้ ก็คนก็มีกิเลสทุกคน คนเรามีความรู้สูงกว่าสัตว์เดรัจฉานเนี่ย โอ้เรื่องจะตอบบุญแทนคุณนะ ไม่ต้องหวังหรอก อ้อ ก็ไปข่มขู่เขา เขาก็เอาให้เข็ดเลย ไม่ใช่เข็ดเฉยๆ ตายเลย อ้อ ส่งถึงเมรุเลย ตายเพราะลูกน้องก็มีจำนวนมาก เจ้านายดูร้าย เอามาเอาความไม่ไห้โกรธมาบีบบังคับ ให้อยู่ได้สนับอำนาจของตัวเอง ลูกน้องมันโกรธเป็นเหมือนกัน ลูกน้องมัน

โกรธเป็น มันก็แก้แค้นด้วยศาสตราอาวุธ ใหญ่ๆ โตๆ มัน...
อาวุธทันสมัย สมัยนี้เป็นก็ดีๆ ระเบิดก็ดีๆ ทั้งนั้นทุกอย่าง ทัน
สมัยทุกอย่าง ถ้าๆ ช่มชู้เขาด้วยอำนาจกิเลสของตัวเอง โม่โห
โกรธมันก็ปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด) ในครั้งสุดท้าย

เพราะฉะนั้น จงหาหันหน้าเข้าหากัน เมตตากัน อ้า เหมือน
พี่เหมือนน้อง สงเคราะห์สงหากัน เหมือนพี่ร่วมท้องน้องร่วมไส้
กันจริงๆ การปะทะกัน หรือประหัตประหารกันก็จะไม่มีเกิดขึ้น

๒๖
อย่างในหลวงของเรา ในหลวงผู้เป็นใหญ่ในประเทศ
ไม่เคยคิดอิจฉาริษยาลูกน้องแต่อย่างใด อ้า มีตั้งแต่จุนเจือ อุ้มชู
ให้ทำงาน ให้รางวัลเป็นเครื่องทำงานค่าแรง ให้รางวัลสูงๆ เงิน
ดาวน้เงินเดือนสูงๆ มีอยู่มีกิน อย่าไปทำความเดือดร้อนแก่
ไพร่ฟ้าประชาชนทางอื่น เรามีปัญญาทำมาหากินมีเงินดาวน้เงิน
เดือนกิน พอให้เขาได้รับพึงบารมีเราบ้าง อย่างนั้น อ้า

นี่ ในหลวงท่านมีความคิดอย่างนั้น ให้ประชาชนไพร่ฟ้า
ประชาชนได้พึงบิบุญและบารมี อ้า ไม่ได้เอารัดเอาเปรียบ
ประชาชนแต่อย่างใดหรอก ประชาชนเดือดร้อนที่ไหนๆ ก็คิด
หาหนทางช่วยเหลือ

๓ สิงหาคม ๒๕๕๖
จนได้สูตรฝนเทียมขึ้นมาเพื่อจะช่วยเหลือประชาชน ได้
สูตรฝน ฝนเทียมขึ้นมา ก็ทดสอบดูได้ผลหรือเปล่า เอาน้ำแข็ง
ผงใส่เครื่องบินไปโปรย เวลามัน เมฆมาทางนั้นๆ โปรยใส่
ลมอุ้มเอา อ้า ฝนนั้นแหละ ไปๆ ไปตกในที่มันแห้งกันดารที่สุด
ได้รับผล ทำไร่ทำนา ทำไร่ทำนา ทำเรือกทำสวน ทุกอย่าง
เพาะปลูก ทุกอย่างได้กินผลทุกอย่าง ดังนี้

ความเมตตาปราณีของท่านนั่นเอง อ้า ท่านจึงได้คิดหา
สิ่งที่จะช่วยเหลือไพร่ฟ้าประชาชน ความเมตตาปราณี จะมีใคร
บังคับก็หาไม่ หลังให้เองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัย
สู่แดนดิน อย่างนั้น อันนี้เป็นน้ำพระทัย ของผู้ปกครองบ้าน
เมืองของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อันมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่
ไพร่ฟ้าประชาชน ฝนตกก็แข่ง ฝนแล้งก็ดำ ไม่ใช่อย่างงั้น อ้า
ไม่ใช่อย่างงั้น ไม่แข่ง ไม่ดำอะไรทั้งนั้นละ หาสิ่งทีบำบัดบรรเทา
ทุกข์บำรุงสุขให้แก่ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน นี่เรียกว่าความเมตตาปราณี
จะมีใครบังคับก็หาไม่ หลังให้เองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟาก
ฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน ฉะนั้น อันพวกเราอยู่ที่ร่มพระบารมีของ
พระคุณท่าน พวกเราจะ ทะเลาะวิวาทกันไปทำไม ทะเลาะวิวาท
กันเรื่องอะไร เรื่องการเรื่องงาน เรื่องจึงดีจึงเด่นกัน มีอำนาจ
วาสนาเหมือนกัน ได้ฝึกปรือมาเหมือนกัน

๒๖
เรื่องรบราฆ่าฟัน ท่านเก่งเหมือนกัน สามารถจะต่อต้าน
ข้าศึกศัตรูได้เป็นอย่างดี ท่านก็มีตั้งแต่บำรุงกำลังของทหาร
กำลังของตำรวจ กำลังของอาสาสมัครทุกหน่วยการ ให้บำเพ็ญ
งาน อ้า ให้ลุล่วงถึงเป้าหมาย ได้รับความสุข แต่ว่าความทำ
ความเดือดร้อนแก่กันและกัน อย่าเลย อย่าทำความเดือดร้อน
แก่กันและกัน อย่าปล้น อย่าสะดม อย่าลัก อย่าโมย อย่าปล้น

จี้ซึ่งกันและกัน ใช้ศาสตร์อาวุธอย่างทันสมัย อ้า ถ้าใช้ไปตามอำนาจของความโกรธ บ้านเมืองก็บรลัยเท่านั้นแหละ มัน ศาสตร์อาวุธร้ายแรงมากสมัยนี้ เครื่องบินก็ทันสมัย ระเบิดก็ทันสมัย อ้า ปืนก็ทันสมัย ทุกสิ่งทุกอย่างทันสมัยไปหมด อ้า ไม่มีใครดีกว่าใคร ชาติไหนก็ดี มีอาวุธศาสตร์เหมือนกัน

เพราะฉะนั้น สุขใจ จะมีความสุขเกิดขึ้นในหมู่มนุษย์ ก็เพราะความเมตตาปรานี ความเมตตาปรานี จะมีใครบังคับ ก็หาไม่ ให้มีความสุขเมตตาจริงๆ จังๆ ไฟรฟ้าฟ้าแผ่นดินอยู่ที่ไหนๆ ก็มนุษย์ด้วยกัน ควรสงเคราะห์สงหากัน ตามมีตามได้ ช่วยเหลือกันในเมื่อเขาลำบากมา อ้า ให้ได้ช่วย อันนั้นท่านก็ภาคภูมิใจแล้ว ผู้เป็นพระเจ้าอยู่หัว ผู้ปกครอง ผู้ปกครอง ผู้หลักผู้ใหญ่ มีหน้าที่จะคิด คิดหาหนทางช่วยไฟรฟ้าประชาชน เท่านั้นแหละ จึงจะถูกต้อง มิได้มีเจตนาจะข่มเหงรังแกไฟรฟ้าฟ้าแผ่นดินแต่อย่างใด ต้องการช่วยเหลือจริงๆ อ้า ไม่ได้เอารัดเอาเปรียบแต่อย่างใด แต่พวกเราอยู่ใต้ร่มพระบารมีของพระองค์ ก็ควรจะสาธุการ เยินยอ สาธุการกับท่านผู้บารมีสูง อ้า ท่านเมตตาเราอย่างขนาดเสียสละชีวิตเลือดเนื้อ แลกเอาแผ่นดินไว้ให้เราได้อยู่ ได้ทำมาค้าขาย ได้อยู่ได้อาศัยนั่นแหละ เราจะตอบแทนบุญคุณของท่านอย่างไรบ้าง เจ้านายผู้ปกครองเรา ท่านก็มีเมตตาเหมือนกัน เราจะเอาอะไรตอบแทนบุญคุณของท่าน หยาดเหงื่อแรงงานเราเท่านั้นแหละ เงินทองเราก็จนๆ ยากๆ จนๆ ลำบากลำบาก จะสร้างอะไร จะทำอะไรก็ต้องอาศัยความเมตตาปรานีของผู้อื่นเขา จึงทำรอดมาได้ สร้างวัดสร้างวาสร้างเสนาสนะ ที่อยู่ที่อาศัย ก็อาศัยชาวบ้านผู้มีศรัทธา เขาช่วยเหลือ มันจึงสำเร็จลุล่วงมาด้วยดี เป็นหลักเป็นฐาน แน่นหนา

มันคง ได้อยู่สุขสบายเพราะศรัทธาญาตีโยม แม้ชีวิตความเป็นอยู่ การอยู่การกิน ก็อาศัยศรัทธาของญาตีโยมผู้มีศรัทธา ความเชื่อ ความเลื่อมใส เขาให้บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานะเภสัช (ยารักษาโรค) หรืออะไรก็ดี เขาให้ เขาให้ทุกวันๆ ไม่ให้ออดให้อยากอะไรเลย

เพราะฉะนั้น พวกเราจะตอบแทนบุญคุณผู้มีศรัทธาอย่างไรบ้างล่ะ เราจะทำตอบแทนบุญคุณของศรัทธาญาตีโยม

ยังงี้บ้าง ญาตีโยมเป็นผู้มีศรัทธาแรงกล้า อุปถัมภ์บำรุงแก่สมณะ ชีพราหมณ์ไม่ให้อดอยากปากแห้งแต่อย่างใด พวกเราก็ปฏิบัติตนให้สมควรแก่ฐานะของตัวเอง อ้า อย่าไปเบียดเบียนรังแกชาวบ้านเขาเหล่านั้นแหละ ที่ไปตีมตุ้นชาวบ้านเขาก็มี เขาก็โกรธเอาเนี่ย เขาโกรธ เขาแก้แค้น แล้วเราจะมีปัญญาป้องกันได้อย่างไร เรามีแต่มือเปล่าๆ ไม่มีศาสตร์อาวุธ ไม่มีปืน ไม่มีหอกดาบอะไรเลย ขวดยานพาหนะก็ไม่มี ก็ต้องอาศัยผู้อื่นเขา อ้า ถึงได้มา แม้มานี่ก็อาศัยรถเขา อ้า ให้มา ก็ได้มานี่ตามความปรารถนา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละให้ ขัปรถมาให้

ไอ้ ถ้าไม่มีผู้ช่วยเหลือจะเป็นยังไง ก็เป็นเหยื่ออีแร้ง กา
เท่านั้นแหละ มันตาย ตายแล้วเขาก็กลุ้มรุมกันมา ต่างยื้อค้ำ
เอาไปกิน หีหี ตายแน่ๆ เออ พวกเราอย่าอวดดีกับญาติโยม
ขอให้เอาอกเอาใจญาติโยม เมตตาญาติโยม พี่นก็บอกไว้เหมือน
กันคำสอนพระพุทธเจ้าเพื่อนว่า

โลโก ปิตถัมภิกา เมตตา

โลกนี้จะอยู่ได้ ด้วยความสุขสนุกสนานสำราญบานใจ
อาศัยความเมตตาปราณีอารี(อา)รอบ เมตตาปราณี พระเจ้า
พระสงฆ์ภิกษุสามเณร ผู้ไม่มีหนทางที่จะ อิ่ม ทำมาหากินอย่าง
อื่นมีแต่บิณฑบาต เขาเมตตาปราณีเราก็มีอยู่มีกิน ถ้าเขาไม่
เมตตาปราณี เขาไม่เหลียวแลหรือทำยังไง กลืนน้ำลายทั้งตัว
ไม่มีอะไร นั่งกลืนน้ำลาย อยากอะไรก็นั่งกลืนน้ำลายอยู่เฉยๆ
อ้อ จะไปสั่งให้เขาซื้ออันนั้นมาให้ ซื้ออันนี้มาให้ เงินก็ไม่มีสักสิ่ง

ทำไง เออ ก็แล้วแต่ผู้มีจิตศรัทธาที่เมตตาปราณีอารีรอบ อารีรับ
โอบอ้อมอารีเรา อุ่มชูเรา ตั้งแต่บวชเข้ามานี้ได้ ๖๐ กว่าปีแล้ว
บวช พ.ศ. ๒๔๙๑ ๒๔๙๑ แต่เดี๋ยวนี้มันเป็นเท่าไรแล้ว ๕๕๖
ปีแล้วก็เท่าไรแล้ว มาลบกันดู ก็ได้ ๖๐ กว่าปีแล้ว อาศัยผู้อื่น
เลี้ยงดูมา ๖๐ กว่าปีแล้ว เขานิมนต์ไปกินที่นั่น ไปฉันที่นี่ ไป
ช่วยไปเหลือดูแลเขา ให้ความอบอุ่นเขาแค่นั้น อาศัยผู้อื่นเลี้ยง
ดูมา เพราะฉะนั้น อย่าทำให้ญาติโยมเสียอกเสียใจ พวกเราเป็น
พระ อ้อ ให้สงเคราะห์สงหาด้วยธรรมะธัมโมไป อามิสบูชา
ธรรมบูชา ให้เขามีความสุขเท่านั้นละที่จะต้องการประสงค์ อ้อ
นิมนต์ไปไหนก็ไป ไม่ขัดใจ อ้อ ไม่ขัดใจชาวบ้านเขา เขาต้องการ
ยังงี้ๆ ก็ทนเอา ลู้อเอา นิมนต์ไปเทศน์ที่นั่นที่นี้ก็ไป อ้อ ไปแสดง
ธรรมะบ้าง ธัมโมบ้าง ธรรมเม่าบ้าง

มันก็ไหลออกมาที่ปากละ แต่ว่าเข้าหูผู้ฟัง ก็ขอให้ท่าน
ผู้ฟังทั้งหลาย ใคร่ครวญขบคิดพิจารณาด้วยปัญญา
อันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด ว่ามันเป็นจริงอย่างงั้นไหม ถ้า
มีความแตกร้างสามัคคีกันแล้วก็ ฟังทลายไปหมดทั้งประเทศ
ชาติก็ดี ศาสนาก็ดี พระมหากษัตริย์ รัฐบาลก็ดี ถ้าราษฎรไม่
ช่วยจะเป็นยังไง อ้อ พระเจ้าพระสงฆ์ก็เหมือนกัน ถ้าประชาชน
ศรัทธา อุบาสก อุบาสิกา ไม่เมตตาปราณี เราจะอยู่ได้อย่างไร

๓ สิงหาคม ๒๕๕๖

๒๖

เราอยู่ได้หรือ เพื่อนว่า เออ อาศัยความเมตตาปราณีอารีรับ อารีรอบ สงสารเมตตา ให้ข้าว ให้น้ำ ให้อาหารการกิน เสื้อผ้า อาหารเหล่านี้ ก็ล้วนแล้วตั้งแต่อุปถัมภ์บำรุง จากอุบาสก อุบาสิกา ผู้เป็นทายาททายิกาทั้งหลาย ให้ความอุปถัมภ์บำรุงมา พวกเราจึงมีชีวิตรอดปลอดภัยมาถึงขนาดนี้ เพราะฉะนั้น ก็ประพฤติตนให้สมควรแก่เขาเลี้ยงหน่อย

อย่าทำลายขวัญหัวใจของเขาเลย ศรัทธาญาติโยมมีหัวใจ เหมือนกัน มีกิเลสเหมือนกัน ถ้าเราจะเอาข้อ เอารัตเอาเปรียบ กันแล้วจะเป็นยังไงล่ะ ตายเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น

อภัยพิภพ สขัง โลเก ปาณะภูเตสุ สัญญะโม อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ

มีหลายอย่าง ที่จะช่วยสงเคราะห์สงหากัน มีหลายมากมาย นับไม่ถ้วน พวกได้ พวกเราได้รับความอุปถัมภ์บำรุง จากอุบาสก อุบาสิกาอยู่แล้ว มีอะไรจะช่วยเหลือเขาก็ ช่วยได้เลยหากมี ความสามารถ ช่วยเมตตาการุณา สั่งสอนให้อยู่ในศีลกินในธรรม ให้มีความเคารพนับถือชาติ ศาสนา มหากษัตริย์ รัฐบาล เหล่านั้น ก็เป็นหน้าที่ของพวกเราจะช่วยเหลือ ดูแลเหมือนกัน แนะนำ ตักเตือนเหมือนกัน เรามีอะไรเล็กๆ น้อยๆ ก็แจกแบ่งกันไป ตามความสามารถ อะไรจะเป็นศีล อะไรจะเป็นธรรม อะไรจะอยู่ ร่วมกันอย่างมีความสุข เราได้เล่าเรียนศึกษามาแล้ว ในพระธรรม วินัยกัฏฐี ธรรมะกัฏฐี คำสั่งคำสอนกัฏฐี เรากำหนดจดจำมาได้ ที่ไม่หลง ไม่ลืม ก็นำมากล่าวให้ฟังอย่างนี้แหละ เออ จงรับเอา ไปขบคิดพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด

อัปปะมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติ ตนอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม อย่าให้นอกเหนือออกจาก ศีลธรรม อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

เพื่อนก็บอกไว้ คนจะอยู่เป็นสุขได้ก็เพราะ รักษาศีล ปฏิบัติ ธรรม

สีเลนะ โภคะสัมปะทา

พวกเราถึงโภคสมบัติอันใหญ่หลวงได้ ก็เพราะความ สั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทำให้เป็นคนขยันหมั่นเพียร ให้ข้อสัตย์สุจริตต่อกัน อ้า ให้เมตตาปราณีกัน อย่าอิจฉาริษยา กัน อ้า ถ้าไปเอาอิจฉาริษยามาปกครองหัวใจแล้ว มันก็แล้วกัน เท่านั้นปะเนี่ย อ้า มีแต่ความวุ่นวาย นี่เป็นข้อสรุป ขอให้ทุกท่าน ทุกคน นำไปพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปะมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจประพฤติ ตนอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมอย่างจริงจังและจริงใจ ไม่ลดละ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทาง คดีโลกและทางคติธรรมทุกประการ รับประทานวิสัยนามา ก็ ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ จบแล้วปะเนี่ย

(สาธุ) มีอะไรที่จะติดต่อ คุณกันเด้อ เนี่ยแหละ อันนี้ เอวัง แล้ว นะเนี่ย เออ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

ศีลก็รับแล้ว รับศีล สมาทานศีล เราก็รับไปแล้ว อันนี้เป็นของสำคัญประจำชีวิตพุทธบริษัททั้งหลายขาดไม่ได้ ต้องมีศีลอยู่ทุกเมื่อ ศีล ๕ ข้อนั้นนะ ถ้ายังไม่ได้ ละไม่ได้อยู่ ก็ไม่รู้ว่า จะใครมาโปรดเราละปะเนี่ย พระพุทธเจ้าองค์ไหนท่านมา ท่านก็มาแสดงธรรมให้ฟัง แล้วก็รับศีลเหมือนกันเนี่ยละ แล้วก็

พื้รห้มา จะ โลกาขุ

อันนี้ เขาแต่งร้อยกรองกันขึ้น สมัยโบราณโบราณ ว่าอย่างนี้ ไม่ได้อาราธนาอะไรหรอก นิมนต์แสดงธรรมะให้ฟัง แค่นั้น

ถึงหรือไม่ต้องว่ามากหรือ อันนี้กล่าวสัพพัตถิพรหม เป็น
บรมในเทวดาทั้งหลาย ใน

พริ้งมา ๆ

กล่าวถึง ทำวรมหาพรหมที่อาราธนาพระพุทธเจ้าแสดง
ธรรม แต่ว่าพวกเรานั้นความเจริญมาแล้ว รุ่งเรืองแล้ว ไม่ใช่เป็น
คนโง่แล้ว เป็นคนฉลาด ว่าได้ทุกคนๆ ไว้จดจำพุทธวจนะอัน
นั้น คำพูดอันนั้น โอ้ย อาราธนาเทศน์ อาราธนาพระปริตร เออ
แต่มีการสวดมนต์ก็มี การอาราธนาพระปริตร เหมือนกัน

วิปัติปะฏิพาหะ สัพพะสัมปัตติสัทธา,

เหมือนกันละ ว่าไปจนจบนะ นี่เป็นพิธีของชาวพุทธ
ทั้งหลายทำกันอยู่ ไม่ได้ทิ้ง ไม่ได้ทอดธุระ ให้ว่าได้ แต่ว่าธรรมะ
คำสั่งคำสอนนั้น มันมีปกิณณกนัยหลายสิ่งหลายอย่างด้วยกัน
ที่จะนำมาขัดเกลาจิตใจตัวเอง ให้ถึงความสะอาดหมดจด ที่รับ
ไปแล้วนี้ถ้าเอาไปประพฤติปฏิบัติจริงๆ ก็เป็นสิ่งขัดเกลาจิตใจ
ให้ถึงความสะอาดได้ เขาตำมาก็ช่างเขาเถอะ เอาหูทวนลมชะ

ไม่โกรธตอบหรือ เขาโกรธเรา เราก็ไม่โกรธตอบ เขาว่าอะไรให้
เรา เราก็ไม่ถกเถียงเขา ให้เขาชนะซะ จงชนะความโกรธของเขา
ด้วยความไม่โกรธของเราซะ เพื่อบอกไว้ จงชนะความตระหนี่ของ
เขาด้วยความเสียสละของเรา ไม่ไปตระหนี่ถี่เหนียว และก็ไม้อา
รัดเอาเปรียบคนอื่นด้วย ไม่แข่งขันในการโลภโมโทสันผู้อื่น
ไม่โกรธแค้นชิงชังผู้อื่นด้วยความโกรธแค้น ห่องหัวใจเราอย่าให้
มีเลยอะ สบายมาก นอนสบาย นั่งสบาย ไปไหนมาไหน หน้า
เบิกบานไม่ได้หน้านิ่งคือขมวดใส่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ยิ้มแย้มแจ่มใส
อยู่อย่างนั้น เป็นคนมี

อะโสกัง วิระชัง เฌมัง

เพื่อบอกว่าเป็นมงคลชีวิตเนี่ย

อะโสกัง วิระชัง เฌมัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง ๆ

เป็นมงคลชีวิตด้วย ไม่โกรธตอบ ไม่เคร่าไศก ไม่ตระหนี่
ถี่เหนียว ไม่ต่อความร้ายกาจของเขา เราก็ไม่ร้ายกาจตอบ

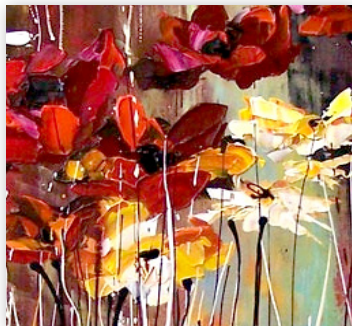

อย่างนี้ถือว่าเป็นคนอดได้ อดได้แล้วเรื่องแค่นี้ จะเก็บมาหน้าอก
หน้าใจทำไม มาทำลายบุคลิก ทำให้เสียบุคลิก เป็นผู้หญิงก็เสีย

อิทธิลักษณ์

ไป อ้า เป็นคนซี โกรธ ไปที่ไหนเห็นคนซี โกรธแล้วไม่เป็น
มงคลในตาเลย อะ อันนี้ไม่ได้ว่าอะไรหรอกเป็นความจริง
ไปบวชเป็นแม่ขาวแม่ชีอยู่ที่วัดเราแหละ ทำดีทำต่อยกกันขึ้นมา
ด่ากันแล้วก็ทำดีทำ ทำดีทำต่อยกกันขึ้นมา อะอะ กำปั้นกำหมัด
กัดฟันขึ้น ทำท่าจะเอาจริงเอาจัง เพ็นบ่อายเทวดาหนอ อยู่ใน
วัดในวา ทำไม่ไปทำอย่างนั้น เทวดาเขาก็หัวเราะ เรามาจำศีล
ภาวนา เอาความโกรธมาทะเลาะเบาะแว้งกัน กูดีมีงดีอย่างนั้น
อย่างจี้ อย่างนี้ไม่เป็นคนเสียสละ ถ้าเป็นคนเสียสละ ก็ยอมดู
ยอมฟังเขา เขาจะว่ายังไงก็เชิญตามสบาย ถ้าไม่เมื่อยหูทั้งวันทั้งคืน
ก็ตามใจ เราจะนั่งยิ้มฟัง นี่เป็นคนนักปราชญ์แท้

ปราชญ์บัณฑิตแท้ ไม่ว่าจะตอบ โกรธตอบ แม้แต่ความ
ตระหนี่ถี่เหนียวของเรา เราก็จงเอาชนะความตระหนี่ถี่เหนียว
ด้วยการให้ทาน ด้วยการบริจาคทาน ไม่ตระหนี่ถี่เหนียวเลย

ไม่โลภไม่โทสันทวย ไม่ตระหนี่ถี่เหนียว ความตระหนี่ถี่เหนียว
มาเป็นมารหัวใจของเราเฉยๆ ให้เราหันเหออกจากทางธรรม
ไปลู่อ่านาแห่งความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่ดีทั้งนั้นแหละ
อืม ถ้าไปลู่อ่านา โป่ง ออกไปแล้วคำหนึ่ง นั่นก็เสียแล้ว เสีย
แล้วคำพูดเราเสียแล้ว ไม่มีสติตาม ต้องมีสติอยู่ทุกเมื่อ ผู้ปฏิบัติ
ธรรมต้องมีสติรู้ตัวอยู่ทุกเมื่อ เออ เสียงไม่ดีกระทบหู ก็อย่าให้
มันเข้าไปถึงใจ อืม ได้ยินอยู่แต่หูนี้ราคาญ คลานอยู่แต่หูนี้แหละ
อย่าไปถึงใจ ถ้าใจไปตอบเขา มันก็ลุกฮือขึ้นมากิเลส กิเลสมัน
ลุกฮือขึ้นมา ไหม้ตัวเองละปะเนี่ย เออ เขาด่าก็อย่าตอบเขา
ก็อย่าด่าตอบ เขาตระหนี่ถี่เหนียวก็เป็นเรื่องของเขา เรื่องของ
เราไม่ให้มันมาเป็น นายบุญแจ ปิดบุญแจเราไม่ให้บริจาคอะไร
เลย นั่นเรียกว่าปิดบุญแจตัวเอง เมื่อไหร่มันจะสิ้นไปซึ่งอัสวกิเลส
ละ คำปรารธนานะ

ขอให้ถึงซึ่งความสิ้นไปแห่งอัสวกิเลสเป็นสมุจเฉทปหาน ขอให้ถึงพระนิพพานในอวสานของชาติด้วยเทอญ

เนี่ย ความปรารธนาของ (พุทธ)บริษัทเขาปรารธนาอย่างนั้น
ไม่ได้ปรารธนาที่สะสมความโลภ สะสมความโกรธ สะสมความ
หลง โลก โกรธ หลงไป เดินทางไม่ถูกทาง ไม่ ไม่ชำระกิเลส
ตัวเองให้มันเบาบาง อย่งจี้อะ เออ

พรัหมมา ฆ

แล้วนะ(นะ) ตั้งนะโมกัน เว้ย

นะโม ตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
 กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สิลัง จีวิตะมุตตะมัง
 อิมัสสะ ธัมมะปะริยาัยสสะ อตฺโต
 สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัฟโฟติ

มันนี่อะไรไม่ออก มันก็เลยเอาคำเก่านั้นแหละ

กัมมัง

หมายถึงการงาน การงานของเราทำทางกาย เรียกว่า กายกัมมัง พดด้วยวาจาเขาเรียกว่า วจิกัมมัง นึกคิดด้วยใจ โมโห โกรธาอยู่ในใจ แต่ก็เป็นมโนกัมมังเหมือนกัน เป็นกรรม เป็นสิ่ง ที่ทำลงไป ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ แล้วมันได้แก่ใครละปะเนี่ย แล้วถ้าเราไปลู่อ่านาแก่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ถ้าลู่อ่านาไปแล้วเอาคืนมา มันก็น่าขยะแขยงนะ เหมือนเขฬะแล้ว เขฬะน้ำลาย มันไอแตกปั๊วะ หรือไอแตกโพละลงมา บ้วนไปแล้ว ยังไปเอากำมาใส่ปากอีกอยู่ อย่างเนี่ยเหมือนๆ น้ำลายที่บ้วนไป แล้วแล้วจะเอาคืนมาใส่ปากเราทำไมละ ให้มันแล้วไปเลย ตกดิน ไปแล้ว ตกเข้าป่าเข้าหญ้าเข้าพงไปแล้ว อย่าไปเอานะตามเขาเข้า มาอมอีก เสียตายน้ำลายหรือยังงัย เป็นอย่างงั้นซะหรือเปล่า อ้า เรียกว่าไม่ทิ้ง น้ำลายที่บ้วนออกจากปากไปแล้ว อย่าเอาคืนมา อมอีก เป็นของน่าเกลียด น่าขยะแขยง เออ ถึงกินข้าวอยู่ ต้อง ไปบ้วนเอาออกให้หมดซะ อย่าให้มันแตกโพละออกมาเฉยๆ

หนีไปบ้วน หาที่บ้วนในห้องน้ำห้องท่าไปซะ อ้า อย่าถ่มระเทระทาย อ้า เลอะเทอะเประอะเปื้อนไป อ้า ถ้าน้ำลายของเราก็พอกลิ้น กินได้ กลืนน้ำลายลงไปในห้อง ถ้าเป็นน้ำลายของคนอื่น ชีเสลด ของคนอื่นเป็นนั่นอยู่ จะเอามาเข้าปากเราได้อีกหรือเปล่า แม่ของเราแท้ๆ อย่าเอาคืนมาใส่ปากไม่ได้ ของคนอื่นเราจะยึด เอามาทำไม ทั้งไปเลยซะ ให้ไปตามหญ้า ตามน้ำ ตามหญ้า ตามดิน ตามดอยไปซะ อย่าเอาคืนมาอมอีก อ้า เสลดน้ำลาย ทั้งหลายทั้งปวง อันนี้เหมือนกันนะการละกิเลส การละกิเลส ละความโลภ ละความโกรธ ละความหลง ละความรัก ละความชัง ละความอิจฉา ริษยา พยาบาทของเหล่านั้นมันของทิ้ง พระพุทธเจ้า บอกว่าให้ทิ้ง ให้ทิ้งของเสียแล้ว อย่าเอามาอมอีก ถ้าถ่มไปแล้ว บ้วนไปแล้วยังเอาคืนมาอมอีก มันจะเป็นยังงัย ท่านผู้ฟังทั้งหลาย ผู้ได้เห็นทั้งหลาย จะขยะแขยงในหัวใจหรือเปล่า

๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๖

มุตร(ปัสสาวะ) คุถ(อุจจาระ)

กิติ น้ำเยี่ยวกิติ ที่กระโถนนํ้าลายกิติ ของเหล่านี้มันของ เสียแล้ว มันยังไอแตกโพละออกมา แล้วก็บ้วนๆ แล้วถ่มบ้วน ทั้งไปซะ อ้า แต่โดยมารยาทในสังคมและก็มีควมละอายอยู่ โอ้ จะไปบ้วนตรงไหนๆ คนอื่นเขาก็จะเห็นเรา ให้เก็บกำไว้ก่อนแล้ว เวลาว่างก็ไปบ้วนทิ้งซะ อย่างนั้นของนี้ของน่าเกลียด น่าขัง น่าขยะแขยง รูปร่างสวยๆ ถ่มน้ำ บ้วนน้ำลายคายจี้มูก ไปทุกหน ทุกแห่ง อย่างนี้เสียความสวยงามหมด เสียบุคลิกหมด ไม่ดีเลย อะ เพราะฉะนั้น ของที่ทิ้งแล้วอย่ากลืนลงไป ของมันเสียหาย แล้วอย่ากลืนลงไปในห้องอีกนะ เออ ไปหาบ้วนทิ้งก็ได้ ในกระดาด

๒๖

๒๖

ทิวชู้สักอันหนึ่งก็ได้หรือ ไม่ได้เป็นไรหรือ กระจาดทิวชู้สักอันหนึ่ง แล้วก็มาแว่นๆ แล้วก็บัวในใสนั้นล่ะ อ้า จึงค่อยไปทิ้ง อะ ไม่ใช่ไอแตกโป๊ะ ขากออกมาแล้วบัวทิ้งไปตามถนนหนทาง สถานที่นั่ง ที่นอน ที่ทำงานต่างๆ เหล่านี้ ห้ามไม่ กระจาดทำอยู่ในสถานที่ประชุมแห่งนี้ ถ้ามีสักคนหนึ่งแล้วทำอย่างงั้นล่ะเป็นยังไง มองกันหมดเป็นตาเดียว เอ๋ ทำไมไอแตกโป๊ะแล้วเอาไปไหน กลืนกินหรือยังงั้น งง ที่ประชุมทั้งหลายคนทั้งหลายงง สายหัวเลยล่ะ หึหึ สายหัวเลย ก็เพราะฉะนั้น อ้า ของเสียแล้วควรระมัดระวัง อย่าถ่มน้ำลายคายขี้มูกใส่ในสถานที่สาธารณะ

(๒)

บอกแล้วว่าอย่าไอๆ เต็มมันจะแตกโป๊ะ ไม่ได้ ไม่ต้องอายหรือมีแต่คนกันเองนะ(นะ) มานี้มีแต่คนกันเอง อ้าไม่ว่าอะไรหรือ

นี่อันนี้ เรื่องภายในกิริยามารยาทสังคมของมนุษย์ ต้องรักเสียมเฉียมตัว อย่าประเจิดประเจ้อ อย่าบัวน้ำลายคายขี้มูก ตรงไหนๆ ก็จะบัวไปตามเรื่องราว อันนี้ก็เสียมารยาท

อย่างหนักเลย ที่เคยรักเคยหอมกันอยู่ แต่ว่าทำอย่างงั้นให้เห็น ๒ ที่ ๓ ที่ก็ เลิกตาใส่ ไอ้ ทำไมทำอย่างงั้นล่ะ อ้า ถ้าอยู่ด้วยกันก็เลยรู้จักกันหรือ จะได้รู้ใจว่าคนนี้ทำไมถูก เออ ของเสียของถ่ายเสีย ของบัวน ทิ้งไปเลยก็ได้ แต่ก็ทิ้งบัวนทิ้งเป็นที่เป็นทาง อยู่ในชุมชนถ้าบัวนไปทุกหนทุกแห่งก็ไม่ดีอีกล่ะ เรามีกระจาดติดกระจาดเราอยู่เสมอ คนกรุงเทพฯ เขามีกระจาดทิวชู้ติดกระจาดไว้เสมอ ถ้ามันมีอะไรจนเจียนมา จะสั่งขี้มูกหรือจะบัวน้ำลายคายขี้มูกก็มีวิธีหลบอย่าให้คนอื่นรังเกียจ เฮอะๆ คนอื่นรังเกียจเขาจะสายหัวเอา สายหัวขะแยงด้วย อันนี้ของเสียไปแล้ว อย่าเอามาคุยกัน อย่าเอามาถกเถียงกัน ของมันเสียไปแล้ว พูดไปแล้วมันแล้ว อืม ถ้าอยู่ใกล้กันล่ะ ขอโทษๆ เออ มันเป็นหวัด มันเป็นขี้มูกน้ำลาย มันเป็นหวัด มีการขอโทษซึ่งกันและกัน เขาจะหาว่าเหยียดเขา เหยียดหยามเขา ถ่มน้ำลายคายขี้มูก ใส่ต่อหน้าต่อตา อันนี้ก็เป็นมารยาทของสังคม ที่จะต้องปฏิบัติต่อกันอย่างเคร่งครัด อ้า ตามถนนหนทางเหล่านี้เป็นสาธารณะ อ้า ประโยชน์ที่ใช้ร่วมกัน คือถนนหนทาง ที่นั่งที่นอน ที่พักพาอาศัย ทุกอย่าง ต้องเคารพสิทธิเสรีซึ่งกันและกัน เสรีภาพไม่ใช่เสมอกัน จะทำยังไงก็ได้ ใบบ้าง ของไม่ดีก็บัวนอยู่ในห้องน้ำก็ได้ เข้าไปบัวนในห้องน้ำก็ได้ ไปเบาไปหยงอะไรก็ปลดไปเบาในห้องน้ำ เวลาไปอ้วไปหยงก็อ้วในห้องน้ำ ก็คงไม่เป็นไร

เพราะฉะนั้น สถานที่อย่างนี้ห้องน้ำห้องส้วม เขาทำไว้เพื่อความเรียบร้อย ผู้ที่ไม่มีมารยาทใดๆ ก็สังวรระวังอย่าไปทำในที่สาธารณะให้คนอื่นเขาเห็นเข้า จะน่ารังเกียจอันนี้ก็ไม่ดี อันนี้เทศน์ต๋าๆ หรือแล้วแต่ว่ามันเป็นมารยาทของสังคม มารยาท

ของสิ่ง... สิ่งคนที่ต้องเคารพ ตัวเองเขาจะเคารพในตัวเองแหละ
 ผู้อื่นอย่าให้ผู้อื่นขะแยงรังเกียจอิดีเยียด(idiot โง่งเง่า)เรา อืม
 ตื่นตื่นมาก็ล้างหน้าล้างตา ซึ่หู้ซึ่ตาเซ็ดให้เรียบร้อย หีหี หรือเปล่า
 อ้า บางคนก็ลืมห้างหน้าล้างตากี่มี อืม แป้งทาไว้แต่เมื่อวานเนี่ย
 ยังเหมือนเดิม เสียตายมันหรือยังงี้ จะไปล้างหน้าให้เอาอล่องฉ่อง
 เสียก่อน เออ จึงมาทาเอาใหม่ นั่นจรยาบรรณ ควรประพฤติ
 ปฏิบัติต่อสิ่งคนให้เรียบร้อย อย่าให้เขารังเกียจเรา คนรังเกียจ
 เรากี่มี น่ารังเกียจ ถ่มน้ำลายคายซึ่มูกเหล่านี้ เป็นจรยาบรรณ
 ของมนุษย์ ผู้ที่ได้ศึกษาอบรมมาแล้ว ให้เรียบร้อยอยู่ในสังคม
 มนุษย์ ต้องระมัดระวังหน่อย อย่าให้เลอะเทอะเปรอะเปื้อนไป
 ได้เลย เออ อันนี้จรยาบรรณของเรามี

จะเอาอะไรธรรมะอะไรมาเล่าให้ฟังหนอ เออ มีหลายอย่าง
 อยู่ ฉายหนังสือก็มี หนังสือไทยก็มี หนังสือลาวว่า(พูด)อีสานก็มี เออ
 อะไรพอเป็นคนดีพอจะนำมาเล่าสู่ฟัง นำสงสารก็มี บุคคลผู้นำ
 สงสารก็มี แต่ถูกไล่ออกจากการจากงานไปแล้ว แต่บัดนี้ทาง
 เมืองเจ้มนั้น เขามีคนกบฏ กระบัต(จ้อโก่ง) กินเงินหลวง กินเงิน
 ราษฎรกันมา อุดลุด อ้า เอ้าแล้วค้่มเงินไม่อยู่แล้วปะเนี่ย คิดถึง

ลูกศิษย์เก่า ลูกศิษย์เก่าแก่ของพระเจ้าแผ่นดิน เป็นคนซื่อที่สุด
 แต่ว่าถูกด่าทุกวัน ถูกด่าทุกวัน แก่ทำไมไม่มัน แก่ทำไมไม่รู้ว่า
 ด่าแบบหยาบๆ เออ ลือ ลือ ลือ ลือ ภาษาจีน ลือทำไมไม่จำ
 ลือทำไมไม่ดูไม่แล ตัวๆ นั่นแหละ ลือเห็นแล้ว เออ เป็นคำพูด
 เปลียนออกไปเพราะมันเป็นภาษาต่างประเทศ มีตระกูลๆ หนึ่ง
 ได้เป็นขุนนาง ได้เล่าเรียนศึกษาสูงพอสมควร ได้เป็นขุนนาง
 ฝ่ายการเงินของพระเจ้าหลวงตั้ง ดูความเรียบร้อยของข้าราชการ
 ทุกแผนก ทุกกรม ทุกกอง เขาคนนั้นเขาชื่อว่ามิ่งกงฝ่านะ
 มิ่งกงฝ่าเนี่ยเป็นคนโสดอยู่ชะก่อน เออ เพิ่งก็เอาไปชุบเลี้ยง
 ให้ทำงานทำการ ฝ่ายเงินการทอง ให้ดูแล ขาวสะอาดทุกเดือน
 ไม่ให้มีการขาดบัญชีบัญชีไม่มี ไม่เคยมี แต่ว่ามันมีเพื่อนมา
 เยอะๆ ข้าราชการมาทำงานการเงินการคลังเข้าเยอะๆ เงินทอง
 เลยขาดดุลไป ขาดงบประมาณไป เอ้ โม่โห พระเจ้าหลวงตั้งโม่โห
 ก็ไปปล่อยความโม่โหโกรธาใส่คนที่อยู่ใกล้ แก่ไม่รู้ๆ แก่ทอดทิ้ง
 การงานก็ว่าไป เจ็บๆ แสบๆ อ้า โห เราอุตส่าห์ทำงาน ซื่อสัตย์
 สุจริตขนาดนี้ ก็ยังกระทบกระเทือนเราได้ขนาดนี้ ถ้าเราอยู่ใน
 ราชการนี้ต่อไปจนเกษียณ ก็คงจะได้รับกระทบกระเทือน

มากกว่านี้อีก อืม ก็ๆ ขอลา ขอลาออกจากการทำงาน อ้า เพราะว่า มิ่งกงฝ่าขอลาออกจากงาน อยู่ที่นี้ไม่ ไม่สบายใจ ก็โกรธโมโห แกรง เวลาแล้ว พระเจ้าหวางต้อโกรธ แรกเห็นว่าข้าเลี้ยงแก่ไม่ได้ แกะจะไปจากไหนก็ไป จะไปที่ไหนก็ไป ไล่ส่งเลยเพื่อนนะ ก็เข้าใจ ว่าพระเจ้าหวางต้อ อ้า อนุญาตแล้ว ไล่ให้ส่งไปแล้ว ออกจาก งานไปแล้ว วันไหนว่างๆ ก็เลยแต่งตัว เตรียมตัว จะเดินทาง ไปที่หัวเมืองอื่น เออ เตรียมตัวหมดเรียบร้อยแล้วก็ เหมาล่อ เหมากวียนหรือเหมารถหรือเปล่าสมัยก่อนนะ

สมัยไม่มีรถนั่นล่ะ เดินทางหาบหามของไปธรรมดา ไป ถึงหมู่บ้านลี้ฉี หมู่บ้านลี้ฉีเป็นบ้านนอก ออกจากเมือง เมือง เจ้าหรือเมืองเย่ ออกไปเดินทางไป รอนแรมไปอยู่นั้น ชาวบ้าน นั้น เขาเห็นขุนนาง ผู้หลักผู้ใหญ่ไป เขาก็ช่วยเหลือ ช่วยเหลือเจ้านาย เป็นขุนนางของพระเจ้าหวางต้อ เออ เป็นผู้หลักผู้ใหญ่พอสมควร ถ้าเป็นรัฐมนตรีก็เป็นถึงพุ้น(โน้น)นะ สูงๆ นั้่นล่ะ เข้าเห็นเจ้านายของ บ้านเมืองมา พักพาอาศัยก็จัดการ ที่พักพาอาศัย อยาก ได้ที่ไหนปลูกบ้าน ที่อยู่ที่อาศัยพอได้ซุกหัวนอน หลบแดด

หลบฝนหน่อย ชาวบ้านชาวเมืองนะเขาช่วยกันทุกอย่าง ไม่ให้ ลำบาก ขอให้อยู่ที่นี้ ขอให้กินที่นี้ หาอยู่หากินที่นี้ เพื่อนไล่มาก็ ช่างเขา เพื่อนเถอะ แต่ว่าพวกเราไม่ทิ้งกัน เราก็บ้านนอกคือกัน อืม เมื่อไปแล้วก็เสียใจหลายไปเลย เป็นคนเสียใจจากตการ

ตงงานไปเล่นการพนันไม่ลืมหูลืมตา เล่นการพนันบ้าง กินเหล้า เมามายบ้าง แล้วก็ไปเที่ยวผู้ญ่าผู้หญิงที่ไหนก็ไป ไม่มองเห็น หัวอกของภรรยาเลย มีแต่ใช้มีแต่เล่นอย่างหนึ่ง เงินทองก็ร่อย ทรอลงไปทุกวันๆ ไปเที่ยว เล่นการพนัน ต่อมาเป็นคนจน อาศัย ชาวบ้านชาวเมืองเขาให้ ได้กินบ้าง แต่ยังไม่หายพศ ยังพศ อยู่นั่นแหละ คนต้อ ไปเที่ยวผู้ญ่าผู้หญิงก็ไป ไปเล่นการพนันก็ ไปอยู่อย่างนั้นแหละ ต่อไปต่อมาก็ ยากจนลงๆ ดี ภรรยาสู้ไม่ไหว พัก ตามหัวใจอาเฮียเถอะ พี่เถอะแล้วแต่ แต่ฉันไม่ยอมแหละ อย่างนี้ไม่ยอมหรอก

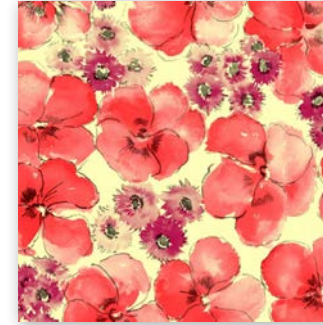
ฉันจะตามข้ามภูเขาไปนั้่น เออ เมืองเจียงหนัน เมืองกังไส อยู่ที่ไหนเขาว่ามี ใบชาพันธุ์ดีๆ อยู่เมืองแฉวนั้น เราจะไปนำเอา ใบชาจากเมืองนั้นมา ปลูกให้เป็นลำเป็นสัน เป็นที่พึ่งอาศัยให้มัน อาศัยได้ เดินไปตั้งแต่เช้า เย็นพุ้น(โน้น)ล่ะไปนอนนั้่น ไปขอ พันธุ์ใบชาจากเขา เขาก็ไม่เรียกไม่แพงหรอก เอาเท่าไรร์ อาซิมเอย อะ อ้า เตี้ยว เออ จะเอาเท่าไรร์ เอาได้ตามชอบใจนะ มีแรง เท่าไรร์เอาไป ใบชาเมืองเจียงหนัน เมืองกังไสนะมันพันธุ์ดีที่สุด ได้ใบชาก็พักนอนบ้างเถอะ เดินทางกลับมาบ้าน มาถึงบ้านก็ เมื่อยแล้ว เออ ตื่นเช้าจึงเอาไปที่ไรร์ ไปขยายพันธุ์ ในไรร์แห่งนี้ มันมีภูเขามีน้ำตกผ่านมาทางนี้ เป็นสมรภูมิหรือชัยภูมิที่ เหมาะสมกับปลูกใบชา ขยายใบชาจนแน่น เอาของเก่าที่เอาแล้ว มันแน่นไปก็ ขยายออกๆ มันไม่เพียงพอกับการขยายก็ ไปข้าม ภูเขาเขา ไปอีกอยู่อย่างนั้นหลายรอบ จนได้ตามประสงค์แล้ว อะที่ก็ไม่มีใครมาแย่ง ไปแย่งไปแบ่งเอาที่ไหนก็เป็นของเราหมด อืม ในภูเขาแห่ง ภูเขาเป็นวงกตอยู่ที่นี้ ในวงนี้ เป็นของเราหมด ผู้หญิง ไปคิดทำอย่างนั้นก็เห็นอยาก ขึ้นๆ ลงๆ จากภูเขาก็

เหนื่อยพอแรง แล้วยังเดินทางไปเอาใบชาจากเมืองเจียงหนั้น เมืองกิงไสมา เออ เอามาเพาะปลูกจนมากมาย จนพอขายแล้ว พอเก็บขายได้แล้ว แต่ว่าตัวเองนะสิว่าทำงานหนัก ผู้หญิงทำงานหนัก ร่างกายก็เมื่อยล้าไป เดินทางปลอมแปลงตัวเองไปนะ ไม่ได้ธรรมดา เป็นผู้หญิงเดินทางข้ามภูข้ามเขา เป็น แต่ต่างตัวเหมือนหนึ่ง อาตี้อาเต๋อไปนั่นละ เออ ข้ามไปได้แล้วก็มา ก็ขยับขยายจนเต็มในไร่ในสวนพุ่ม(ไผ่น)ละ ไร่ใบชาแห่งนั้นจนมีชื่อ เป็นใบชาอย่างดี

ทางมิ่งกงฝาก็สอนลูกว่า ลูกเอ๋ย ใบชาที่แม่ของเจ้านำมาปลูกฝังไว้นะ เป็นยานะลูกนะ มันเป็นยานะใบชา พันธุ์นี้เป็นยาใช้แก้อุสรพิษได้ สัตว์กัดต่อย เคี้ยวๆ ปะ ก็มุดุดอกหมด หรือว่ามันเป็นร้ายแรง พิษร้ายแรง เคี้ยวๆ แล้วบ้วนใส่ปากให้กลืนกินเลย หรือว่าต้มน้ำร้อน แล้วเอามาต้มชะก่อนแล้วจึงให้กิน มันจะแก้อุสรพิษได้อย่างดี ให้รู้จักอยู่ รู้จักคุณภาพของใบชา อืม ถ้าเป็นแมงป่อง หรือตะขาบ แมงป่อง สัตว์น้อย สัตว์ใหญ่ มันต่อย มันขบกัดนิดๆ หน่อยๆ เคี้ยวใบชาปะลงไป มันก็มุดุดอกหัวมาจนหมด จะไม่เจ็บ ไปทำงานได้สบาย เนี่ยคุณภาพของใบชามันดี ท้องร่วง ท้องเสีย ต้มใบชาแก่ๆ ให้กิน กินใบชาถ้วยเดียวเท่านั้นแหละหายเลย ท้องร่วงนั่นหายเลย มันเป็นยาขนาดนั้น นั่นอยู่ต่อมาเรื่อยๆ

ภรรยา... ภรรยาของมิ่งกงฝ่า อ้า ป่วยเป็นไข้ เดินทางบ่อยๆ แล้วเป็นไข้ ทนไม่ไหวก็เลยตาย ภรรยาตายแล้วก็เลยเลี้ยง เออ ลูกกำพร้า มิ่งกงฝ่าเลี้ยงลูกกำพร้า แต่ว่าสอง คนหนึ่ง มันเป็นคนหลงไปแล้ว ๒ คนลูกห้วยปี ไอ้จุกฝ่า ไอ้ฉินฝ่า ๒ คนนั้นเป็นๆ นักเลงหัวไม้ ว่าตัวเป็น ตัวเป็นลูกขุนนางแล้วไม่กลัวใคร เป็น

นักเลงนะ เขาเลยจับเอาไปขังคุกขังติดตะรางไว้ เวลาที่บ้านก็มาไถพ่อไถแม่ เป็นอย่างนั้นแหละ อ้า เขาจับขังไว้แล้วไม่มีโอกาสที่จะออก นั่นดี ไถพ่อไถแม่กิน ยาเสพติดให้โทษทุกชนิดเอาทุกอย่าง นี่หมายถึงว่าไอ้จุกฝ่า ไอ้ฉินฝ่า หัว ลูกห้วยปี เป็นคนติดคุกติดตะราง จนว่าชาวบ้านชาวเมืองเขาเอือมระอา เวลาที่บ้านก็มารีดนาทาเร้น น้องสาว อ้า น้องสาวคนหนึ่ง น้องสุดท้องคนหนึ่ง กำลังเป็นสาวขึ้นมา เอามา มีเงินเท่าไรเอามาให้กู กูป่วยนะ ป่วยแล้วไม่มีเงินรักษาตัว ต้องเอาไปให้เขาทุกเดือน เออ

แต่ที่จริงมันกินยาเสพติดให้โทษแต่มันไม่บอกโดยตรง อยู่ต่อไปต่อมาเนี่ยภรรยา แม่ตาย แม่ตายลงไป ไอ้มิ่งกงฝ่าเคยเล่นการพนัน เคยกินเหล้ากินยา เราเสียเมียที่ดี ดีที่สุด แม่เขาเองดีที่สุดใน ขยันที่สุดใน เราจะเลิกเหล้า ไม่กินเหล้า จะไปสร้างสืบสานต่อฝีมือของเมีย อ้า เออเมียไปฝังไว้ อะ ไร่ใบชา ทำช่อง ทำช่องซุย(ฮวงจู่ย) ทำอะไรไว้ตรงนั้นละ ขึ้นไปแล้วก็ไปไหว้ชะก่อน ไหว้ภรรยาชะก่อน เออ แล้วจึงค่อยไปทำงานต่อ เป็นอย่างนั้นเป็นประจำ เลิกจากการกินเหล้า เลิกจากการเล่นการพนัน เออ ตัวเองก็แก่แล้ว ๖๐ กว่า หลงอะ เกษียณมาแล้ว อืม

ลูกกำลัง กำลังเป็นหนุ่ม เป็นสาว เป็นชายหนุ่ม ผู้หญิง ก็ชอบ(สวย)ขึ้นมาเป็นผู้หญิง ใช้นี้อยู่กับพ่อ อยู่กับพ่อกับแม่ ไม่ได้ไปไหนหรอก อยู่ช่วยงานช่วยการช่วยพ่อแม่อยู่ที่บ้าน ไม่มีงานอะไร เก็บเอาเสื้อผ้าอาภรณ์ชาวบ้านเขามา มาสอย มาสอย มาเย็บให้ มาทำมาตาก มาปะให้ ทีไหนมันไม่ดีเก็บให้ เพราะอาศัยได้เงินซื้อ เพราะว่าได้อีแปะ อ้า ซื้อข้าวซื้อน้ำซื้ออาหารการกิน ให้พ่อได้กิน เออ เป็นคนขยัน ชื่อว่า ชิวหลั่น เออ คนสุดท้องเนี่ย ชิวหลั่น เพ็นซ้อม ไอ้จุกฝา ไอ้ฉิ่นฝา มันเป็นพี่ชาย แต่ไปเสพติดให้โทษ เขาจับไปติดคุกติดตะราง ลำบาก มาหาน้องก็มาไถ น้องทุกวันๆ ถ้ามาก็ มาแล้วมาไถเอาของน้องล่ะ น้องก็เก็บหอม รอมริบเอาไว้ มันจะถึงวันไหว้เตี้ยไหว้ ไหว้แม่แล้ว แม่เราเอาไป ผึ่งไว้หลายปีแล้ว เออ ยังไม่ได้ไปวันสารทผี ไม่เคยได้ไปไหว้ทุกๆ ไหว้แม่ เก็บเงินไว้จะไปไหว้แม่ล่ะ เออ แต่ว่าพี่ชายมาค้นหาเอา มาแล้วไม่รู้จะเอาไว้ไหน เออ

มึงจะโกงเอาเงินของพ่อของแม่แต่คนเดียวหรือ พ่อของเราเป็นถึงขุนนาง ผู้หลักผู้ใหญ่มีเงินมีทองมีแก้วเก้าวนรัตน์ มีมากมาย ขนมาแล้วมันเอาไปไหนหมดล่ะ โอ๊ย เฮียเอย อยากพูดอย่างจี้ พ่อไปกินฝิ่น กินยาเสพติด กินเหล้า กินยา แม่เราก็ตายไปแล้ว เตี้ยวันนี้พ่อก็เลิก เลิกอะ เลิกจากเหล้า จากเหล้ายา ปลาบั้งเล็กแล้ว ไปทำงานทุกวันอยู่ในไร่ เวลาค่ำมีดถึงค่อยได้ ลงมาหาลูก ลูกก็บ่หนีจากบ้านจากช่อง อยู่กับบ้าน อยู่กับเหี้ย ฝ้ากับเรือนนะ แต่ต่อมานี้ เออ พ่อตายอีก พ่อป่วยตายอีก แล้วมาริดนาทาเร้นน้องสาวปะเนี่ย

พวกนั้นผ่านมาแล้ววิต มีเท่าไรหรือเอามา ถ้าไม่ให้ ไอ้ตัวมันเล็กแต่มันใจร้อน เตะน้อง เตะเข้าทรวงอกเนี่ย ชาคมๆ

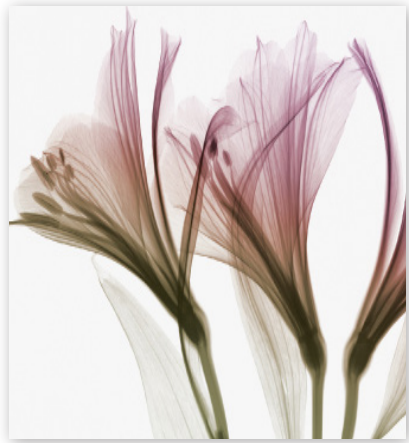
ชาน้อยๆ มีแต่กระดูก มันๆ กินยาเสพติดให้โทษ เตะแล้วก็จุก แอ๊กๆๆ น้องก็ยกมือไหว้ อย่าเลย พี่เอย อย่าทำร้ายน้องเลย ถ้าอยากได้ก็อยู่ในไท่(ถุงยาวใช้คาดเอว)หรือ อยู่ในไท่(ถุงยาวใช้คาดเอว) ห่ออยู่นั้นแหละ แต่ว่าฆ่าตีน้อง มันผิดธรรมเนียม ไม่ขัดข้องหรอก แต่น้องเก็บไว้สำหรับเป็นค่าขนมสารทผี เอาไปไหว้แม่ เออ เก็บไว้ที่นั่นเอาไปไหว้แม่ ไม่ได้ไหว้มาหลายปีแล้วว่า เออ ได้แล้วจะ ได้เงินแล้วจะไปเลย ได้เงินแล้วจะไปหรือ น้องก็บอกอ้อนวอนพี่ พี่จะอยู่กับน้องสักคืนหนึ่งไม่ได้หรือ ตื่นเข้ามาจะได้ไปไหว้แม่ด้วยกัน ไปไหว้แม่ เอ้ คนตายแล้วจะให้กูไหว้อย่างนั้น จะให้กูไหว้ยังงี้ก็เอามา เอามา กูจะเอาไปซื้อ ยากิน อืม เป็นคนริดานาทาเร้นขนาดนั้น ถ้าน้องไม่ให้เงิน เตะน้อง เออ ชาคมๆ มันบางๆ มาเตะน้อง เข้าที่ท้องแล้วก็จุกแอ๊กๆ ต้องยกมือไหว้ทุกครั้งแหละ อันนี้เรื่องมันเป็นอย่างไร

อันต่อมานะมี แม่เฒ่าหยู้หลั่น เห็นว่าชิวหลั่นนะ เขาอยู่แต่ตัวแม่ก็ตายหนีจาก พ่อก็ป่วยอยู่ๆ ไปไหนไม่ได้ ก็เลยมาอยู่เป็นเพื่อน แม่เฒ่าหยู้หลั่น เป็นญาติห่างๆ กัน อืม ก็ได้ช่วยแลกกัน เออ อยู่ไปอยู่มานี่พ่อก็มาป่วยลงดับอีก เออ หลั่นเอย สั่งลูก หลั่นเอย พ่อไม่มีอะไรจะให้เจ้านะ อ้า หลังคามันรื้อแล้ว หลังคาข้างบนก็รื้อๆ แล้ว มองที่ไหนดก็มีแต่รื้อๆ เออ ข้างล่างก็พออาศัยได้ นอนบนเตียงไม้ไผ่เฉยๆ ทั้งตนเองสิใครจะดูแลให้ เออ ลูกก็ปลอบใจว่า เตี้ย ไม่ต้องห่วงหรอก เตี้ยไม่ต้องห่วงมัน อ้า มันจะเป็นยังไงช่างมัน แต่ห่วงเตี้ยเนี่ยแหละ อ้าวให้กินยา ให้ยา กินยาเข้าให้ดี ปะเตี้ยก็หาย เป็นโรคไอ ไอ ไอก็โรคปอดหรือว่าเป็นปอดมา สิบบุหรี่ปากกินไป ไอ ไอโงกแตกออก ทุกครั้งๆ แหละน่าเกลียดอยู่ เอาไปเอามาตาย ตายแล้ว แม่เฒ่าหยู้หลั่น

ก็มาอยู่เป็นเพื่อน แม่เฒ่าหยู่หลังเป็นญาติห่างๆ มาอยู่เป็นเพื่อน
ชั่วหลัน

ยายๆ สมบัติของเตี้ยมีอยู่นะ มีอยู่สมบัติของแม่ของเตี้ย
แม่ได้ไปพัฒนาไว้ ไร่ใบชาไปดูกันเถอะ ขึ้นไปดูกัน พวกขึ้นไปดู
ที่จากนี้ไปนี้ จากนี้ไปนี้ โนน ตรงโน้น แม่เฒ่าหยู่หลังก็บอกว่า
ไม่ตายแล้วหลานเอ๋ย ไม่ตายแล้ว เรามีไร่ใบชามหาศาลขนาดนี้
เราจะไปยอมตายทำไม เราจะไป เออ ยายจะจัดการกับมันเองอะ
ไปเก็บเอาใบชามาปมไว้ๆๆ จนใบมันงอมแล้วก็เอาไปขายในตลาด
แม่เฒ่าหยู่หลังไปเอง เดินข้ามภูข้ามเขา เข้าไปเมืองเจ้ ไปตลาด
เมืองเจ้ เออ

แต่ว่ามิ่งกงฝ่าเขาตามหา เขาตามหาอยู่ ไม่เจอ ถึงมาก็
ไม่รู้จักกัน เพราะว่ามิ่งกงผ่านนั้นปลอมตัว หน้าตา ขนคางก็ยาว
ขนหนวดก็ยาว ใส่อบ ใส่อบใส่หมวกนะ กั้นฝน หาบของไป
ขาย มาอยู่ มาตามหาอยู่ ตามหามิ่งกงฝ่า ขุนนางเจ้าหน้าที่มา
ตะเวน บ้านเมืองมันเกิดเดือดร้อน มีคนกินเงินกินทอง แล้วก็
อยากได้มิ่งกงฝ่าคนเข้าไปทำงานอีกเออ ต่อไปต่อมา ก็ได้ยิน

ข่าวว่าตายแล้ว เออ ตายแล้ว มิ่งกงฝ่าก็ตายแล้วเออ บอกชาว
บ้านชาวเมืองให้ช่วยด้วย ช่วยด้วยฉันไม่มีใคร อ้า ขอให้ไปเอา
ศพของเตี้ยไปทำช่องซุย(ชวงจ้อย) ทำอะไรไว้ติดกันกับแม่ แม่ฝัง
อยู่ที่โน่น ไปเอาเตี้ยไปฝังไว้ที่นี่ อ้า ให้อยู่ด้วยกัน อืม

บัดนี้แม่เฒ่าหยู่หลังป่วย โอ้ย เหนือเป็นไข้ตะครันตะครอ ไป
ไม่ได้แล้ว เอาสะพานตะกร้าใบชาหรือ ใอันนั้นใบชา ๒ ถังใหญ่ๆ
๒ ทะลอมใหญ่ๆ พาข้ามภูข้ามเขาก็กลำบาก เอาใอันนั้นอะๆ เออ
อืม ชั่วหลันจะไปเองๆ ห้ามไม่ให้ไป ชั่วหลัน ไม่ให้ไปข้ามภูข้าม
เขา ข้ามป่าข้ามลม เป็นหญิงเป็นนาง ไปไม่ได้หรอก ทหารเขา
รู้จักว่าเป็น เออ หญิงเป็นนางนะ เขาจะรุมป้อมทำชำเราอะไร
ก็ได้อยู่ อย่าไปเลย อย่าไป เอาใอันนั้นแหละ เสียช่างมันเถอะ อ้า
ชั่วหลันเสียตายของ เสียตายก็เลย อ้า ทำยังงีของนี้มันตั้งหลาย
ตะกร้า เออ ถ้าทิ้งไปก็เสียเงินไปเฉยๆ เข้าไปในห้อง เข้าไปใน
ห้องนอนของตัว ไปแต่งตัวปลอมมองค์ เป็นอาตี๋ เออ เขียนคิ้วๆ
ให้มันโค้งเหมือนผู้ชาย หนวดบ้างให้มันเป็นเหมือนผู้ชาย มีหนวด
ขึ้นมา ขนคางไม่มีก็แต่งเอาๆ ขนคางไม่มี ใส่หมวกอาตี๋ นุ่งเสื้อ
ก็นุ่งเสื้ออาตี๋ออกมา ออกมาจะบอกยาย ยายๆ จำข้าพเจ้าได้ไหม
ยาย จำได้ เอ้ ใครล่ะ อาตี๋มาจากไหน เออ มองแล้วมันแต่งตัว
อาตี๋ อ้า ยายไม่รู้จริงๆ เหรอ เออไม่รู้จริงๆ เตี้ยก็รู้ละยาย
ตะกร้าใบชามันมีก็ตะกร้ายังเหลืออยู่ ฉันจะไปเอง ไม่ได้ๆ ไม่ให้
ไป ไปไม่ได้ๆ เป็นสาวเป็นนาง ไปไม่ปลอดภัยๆ อ้า แล้วจะไป
แต่งตัวอาตี๋ออกมา มาให้ยายเห็นหน้า นี่จำได้ไหม ยายๆ จำได้
ไหม พุดเป็นเสียงผู้ชายสักหน่อยหนึ่ง แต่งตัวแล้วก็เสียงมันเป็น
ผู้หญิง แล้วก็แปลงตัวให้เป็นผู้ชาย ยายๆ จำได้ไหมได้ เออ มอง
ไปมองมา เออหลันนี่เอง เออ ถ้าไปอีทำนี้ ค่อยยังชั่วให้ระวังให้

ดินะ จมูกมันเป็นผู้หญิงอยู่ ปากแดงๆ ถึงแต่รูป เอาแต่หนวด
มา ยังปากแดงๆ อยู่ แก้มแดงๆ เออ มันรูปร่างหน้าตามันบอก
ผู้หญิงเต็ม เต็มร้อย แต่จะไปต้องไปขายที่บ้านนายหวางนะ เออ
ไปขายที่บ้านนายหวาง ยายไปๆ ในนายหวาง เอาหมดคนเดียว

นายหวางเนียหมายถึงพระเจ้าหวางตี้ อ้อ แต่ว่ายาย
ไม่รู้จักว่าพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าหวางตี้ ไปขายให้ที่นั่น
ถ้านายหวางมาซื้อ ก็ได้เงินหลายเหรียญ หลายเป็นตำลึงๆ พัน
(ไน้)ละ เออ ถ้านายหวางมาซื้อละได้หลาย คนเอาไปเลี้ยงแขก
อ้อม ไปเลี้ยงเจ้าหน้าที่ แยกในบ้าน แยกเมือง บ้านเขาอยู่ไหน
ก็บอกยายบอก ยายบอกว่าบ้านของนายหวาง ข้ามคลองไป
ชะก่อน ข้ามคลองไปแล้วก็ไปเห็นกำแพงใหญ่ๆ แล้วข้ามกำแพง
เข้าไป เห็นว่ารับเอาที่นั่นแหละ ณะไม่รู้จักว่าวัง ไม่รู้จักว่าวัง
พระเจ้าวังหวางตี้ ว่าบ้านนายหวางเฉยๆ ได้ราคาดี ไปขายแต่
ละเที่ยวๆ ได้เงินมากินเป็นเดือนๆ ก็ไม่หมดนะ นั่นละเธอไป
ขายให้บ้านนายหวางนะ เออ สิ่งกันอย่างไร

ไปชะแล้ว สะพายตะกร้าออกมาที่เกวียน สะพายมาลัด
ทางเกวียน ขออาศัยเกวียนเขามา ขออาศัยไปด้วยคนเถอะ อา

แป๊ะเอย ลุงเอย เออ ขออาศัยไปด้วยคนได้ไหม ดีสิ อาตีๆ ขึ้น
มาเลยๆ เอาตะกร้าใบขามา ที่นี้ก็นั่งข้างหลังไปก็ได้ อ้อม แม่
ตั้งแต่อาแป๊ะนะก็บรู๊จักว่าเป็นผู้ชาย ว่าเป็นอาตีเฉยๆ เพราะ
เหลียวดูหน้าดูตามัน มีหนวดมีเครา เออ ขึ้นเกวียนแล้วได้นอน
แล้ว

บัดนี้จะกล่าวถึง ในเมืองเจ้ ในเมือง เพ็นลูกชายพระเจ้า
หวางตี้ เป็นคนคึกคะนอง ชอบเที่ยวป่า เที่ยวเขาไป ขอลาพระ
บิดา เออ ตั้งนานแล้วพระบิดาไม่อนุญาต เพราะว่าไปป่าจะ
แต่งตัวแบบนี้ไม่ได้หรอก แต่งตัวกุมารแบบนี้ไม่ได้หรอก ต้อง
แต่งตัวชาวป่า นุ่งเสื้อผ้าห่อห้อม(ม่อฮ่อม) นุ่งผ้าขาวม้ารัดเอว
แต่ก่อนและก็ จัดการให้คนหาบของ มีลูกหาบหาบของไป อาหาร
การกินก็มี ไปสำหรับหุงต้มอาหารก็เอา เตาไปหุงต้มอาหาร
กินเองในป่า อย่าให้คนอื่นเขารู้ เขารู้จักว่าเป็นขุนนาง เป็นลูก
พระเจ้าหวางตี้ เขาอาจจะฆ่าก็ได้ แย่งลาภแย่งยศกันก็ได้ ต้อง
ปลอมองค์ อย่าให้เขารู้เลย แต่ว่าอยู่มาหลายวันแล้วก็ แต่งครบ
ละวันนั้น วันชั่วหล่นนั่งเกวียนมา

ทางนี้ก็ถูกงูกัดอยู่ในป่า งูเห่าดำกัดที่นิ้วหัวแม่มือเท้า
เลือดออกตามไรฟัน ตามขุมขนทุกแห่งละ งูเห่าดำนั้นก็หมายงู
จงอางนะ แย่เลย ตายละเขาก็ห้ามแล้วพอได้ก็ห้ามกุมาร ห้าม
กุมารออกไปใส่ทางเกวียน เออ ได้อาศัยเกวียนเขาเข้าไปบ้าง ณะ
ถ้าให้ปล่อยไปตายในป่า มัน พระราชาอาจจะสงสัยพวกเราประหาร
ประหารกุมาร หรือนั่นเอา เอาออกไปเป็นๆ นี่แหละ อ้อม กำลัง
เลือดออกตามไรฟันนี่แหละ ห้ามออกไป ไปนั่ง นั่งคอยอยู่ทาง
เกวียน คอยเกวียนจะมา ลักหน้อยก็มาแล้วละเกวียน เคาะ
กระดิ่งก็แรงปองแป้งมาแล้ว เออ เอาแล้วๆ ใหญ่ มีขุนนาง

คนสำคัญออกไปโค้งคำนับ เออ ลุงเอย ลุงเอยหรืออาแป๊ะเอย มีชายเคราะห์ร้าย ถูกงูกัดอาการสาหัสสาครรจ์ กรุณาช่วยเหลือหน่อยเถอะ อืม ขออาศัยไปด้วยคน อาแป๊ะก็มองหน้าไปหาอาจิวหลั่น อา อาตีปปลอม ทางนี้ก็ไม่ว่า เอามาเลยๆ ฉันเดินเอา ก็ได้ เออ ให้เอาคนไข้นั้นขึ้นมาบนเกวียนซะก่อน เข้ามาบนเกวียนซะก่อน ออกเกวียนแล้วก็ ขึ้นนั่งดีแล้วก็ออกเกวียนเดินทางไป หูแว่วขึ้นมา หูจิวหลั่นมันแว่วขึ้นมา เตี้ยสั่ง อืม ใบชาเนี่ยมันอย่าง ดินะ มันเป็นแก้อสรพิษก็ได้แล้วเน้อ อาแป๊ะ เคี้ยวจุกๆ ปะที่แผล มันก็ใช้ได้หายแล้ว หรือถ้ามีเวลาพอ ก็ต้มน้ำร้อน ชงใบชาเอาไว้ให้ ให้คนไข้ได้กิน เออ ก็ทำตามพ่อสั่งล่ะ ทำตามพ่อสั่ง เพราะว่า เคี้ยวบับ เคี้ยวแหลๆ ละเอียดยี่ไม่ละเอียดยี่ ก็พอกเข้าไปที่จุก แผล แล้วก็พันด้วยผ้าชะ พันไว้มันก็ดูตูดออก เพราะว่าถูก เออ เนี่ยมันดูตูดตูดพิษที่มันแดงๆ ขึ้นมา มันเป็นแดงๆ มันจะจ้ำจนบวมแล้ว

ให้ถึงเวลากินข้าว ก็พักเหนื่อยกินน้ำ พี่นก็ปล่อยให้พี่น ๒ คนนี้อยู่ในเกวียน อาตีปปลอมแล้วก็บกุมารละ อู่เหล็งกุมาร หรอก อืม เขาเกิดปีเดียวกัน พระเจ้าหลวงตี้ เป็นผู้แต่งงานให้ เขาเกิดออกมา คนตัวพึ่นะมันชื่อ จุกฝา คนน้องลงมานะชื่อ ฉินฝา ผู้หญิงเกิดสุดท้ายเนี่ยว่า จิวหลั่น เนี่ยพระเจ้าหลวงตี้ แต่งชื่อ ลงชื่อให้หมด เออ แต่งให้หมดทุกอย่าง อาแล้วปะเนี่ย ไปแล้วไป ไปฮอด(ถึง)ตลาดแล้ว พวกคนเกวียน เขาก็ย้ายกันไปเข้าโรง โรงเตี้ยม โรงใบชาไป กินเกี้ยว กินใบชา กินกาแพกัน เออ ปล่อยให้คน ๒ คนนั้นคุยกันอยู่ในเกวียนปะเนี่ย แหม นี้อูไม่มีเสียงไม่รู้จักใครเป็นใคร นั่นอาตี อาตีแหลละ เรียกเป็นอาตี ก็อาตีกับเขา อืม อาตีได้ช่วยให้กินใบชา ให้ได้กินใบชา อาตีปลอมนะ เคี้ยวใบชา ประคบเข้าที่ปากแผลงู ปากแผลงูกัด มันก็ดู

สีปะเนี่ย มันก็ดูใหญ่ เลือดก็หยุดออกตามไรฟันก็หยุด ออกที่ไหนก็หยุด หาย แล้วคุยกันรู้เรื่อง ก็คุยกันรู้เรื่อง ก็คิดสงสัย อยู่ เอ้ หน้าตามันเหมือนผู้หญิง แต่ว่ามันแต่งตัวอาตี อาตีเอย อย่างจั้นอย่างจี้ แน่ะ อาล่ะรู้จักกันไว้ ผู้มีบุญคุณต่อเรา ถ้าหาก ขายใบชาเสร็จแล้ว เราขอเชิญไปพักที่บ้านเรา ลักเพลลารাত্রี เออ ก็ได้ มีที่พักพาอาศัย อืม โอ้ย ฉันมีคนเดียว ยายเฝ้าบ้านอยู่ คนเดียว จะอยู่ยังไงไปยังไง อาเถอะน่าไม่เป็นไรหรอก ยายป่วย อยู่ทางนั้นไม่ ไม่ได้กินยา อาไปเอามาเขาก็ตามออกมา ตามออกมาหาคนที่รักษากุมารนะ เอ้า ไปเอาตัวมาดู พระเจ้าหลวงตี้ ก็แต่งสถานที่ไว้ เอาเก้าอี้ล้อมวง โต๊ะอยู่กลาง พระเจ้าหลวงตี้ ก็นอน เออ นั่งคอยอยู่นั้นแหละ

แล้วให้ขุนนางขุนพล เออ ขุนพลเป็นหัวหน้าพาไปเอา จำได้ไหม จำได้ เออ ไปที่นั่นก็บอกไม่เห็น ไปที่ชายของก็บอกว่าไม่เห็น เห็นสะพานตะกร้าไปนั่งอยู่ม้าหินทางโน้น ม้าหินที่เขา ขายของนั้นแหละ ดอกเฟื่องฟ้าราตรีมันมี ไป ไปนั่งเล่นอยู่นั้น จิวหลั่นนั่ง เราจะนอนที่ไหนวันนี้ มันค่าแล้ว ถ้านอนที่เกวียน ก็ไม่ปลอดภัยอีกล่ะ เราเป็นผู้หญิง ถ้าเขารู้จักอะไรๆ เขาจะรังแก เรา แล้วจะไปทีไหนดี นั่งเป็นทุกข์เป็นร้อน อยู่ อืม

ไปทางโน้น เขาก็ไปบอกไว้ละ อาอู่เหล็งกุมารไปถึงบ้าน เอาจูใหญ่ไปด้วย เนี่ยเขาตัดคอแล้วมัน งูใหญ่ๆ ตัวนี้ กัดกุมาร เออพอได้ละ เอาตัวมา แล้วพวกขุนนางทั้งหลายก็มา มาสะพาน เอาตะกร้าใบชา คนหนึ่งถือตะกร้าใบชา คนหนึ่งสะพานเอา ถือกระบี่นำหน้า เป็นขุนนาง เป็นลูกเจ้าเมือง ตายละวะ เว้ย ข้ามคลองเข้าไป ไปเห็นกำแพงใหญ่ นึกแล้วบ้านคนทำไม นี้อะ บ้านนายหวางอะนะ บ้านนายหวางทำไมกำแพงใหญ่โตอย่างนี้

เออ เอาฉันคืนทีนี้เถอะ เธออย่าเอาเข้าไปเถอะ ไม่ได้ๆ เนี่ยบ้าน นายหวางคือพระเจ้าหวางตื้อ เฟิงจะบอก ยายที่มาจากของไม่ เป็นไรหรอก นั้นหลอกเฉยๆ เนี่ยพระเจ้าหวางตื้อสั่งรับปากให้ เอาเข้าไป ไปแล้วก็เห็น อะไรละ เข้าไป เออ รื้อเหล็กกล้า ไปเห็น รื้อเหล็กกล้า ตกใจใหญ่ โฮ มันบ่เป็นบ้านธรรมดา เป็นวังใหญ่นะ เอาฉันคืนเถอะ ธิบแย่งใบซากัน แย่งตะกร้าใบชา เอามาๆ ของ ฉันจะไปฉันไม่เข้าไปหรอก เออ ในวัง เออ ของพระเจ้าหวางตื้อ เฟิงสั่งไว้แล้ว เข้าไปเถอะนา เฉยๆ พระเจ้าหวางตื้อแต่งตัวคอย แล้ว แต่งตัวคอยอยู่ นั่งเก้าอี้อยู่ไซฟานั่นละ

พอเห็นหน้าเท่านั้นแหละพระเจ้าหวางตื้อตกใจ เอ้ คนที่ แก้งู หายพิษงู อาตาคันนี้แหละ มันใช่หรือเปล่า หน้าตามันเหมือน กันกับแม่มัน แม่มันเมียไอ้ ไอ้ เมียไอ้ ของ แม่ของจิวหลั่น เนี่ย เมียของไอ้อะไรเนี่ย เราเป็นคนแต่งงานให้มันเอง เราเป็นคน แต่งงานให้เขาเอง นี่คงเป็นลูกสาวของเขาเนี่ย ได้ลูก ๓ คน ไอ้จุกฝ่า แต่งตั้งชื่อให้ไอ้ฉิ่นฝ่า แต่งตั้งชื่อให้ ไอ้คนนี้นันต้อง เป็นจิวหลั่นแน่นอน เพราะมันเหมือนแม่มันเหลือเกิน เออ เห็น หนวดหยบหยับๆ อยู่ ไอ้ เป็นไปได้ยังไง ตามหาแทบจะพลิก แผ่นดินก็ไม่เห็น คราวนี้ลูกของเขา มาช่วยลูกของเราเอง ไม่เป็น คนอื่นไม่ได้หรอก ต้องเป็น ลูกของมึงงงฝ่าแน่นอน เพราะเรา เป็นคนแต่งงานให้เขา หาเมียให้เขา หน้าตามันไม่เหมือนใคร เหมือนแม่มันเหลือเกิน มีผมหยักศกน้อยๆ เหมือนกับใบหน้า แม่มันเหมือนกัน เห็นหนวดหยบหยับๆ อยู่

พระเจ้าหวางตื้อก็สงสัยหา พอมาได้ที่นั่งที่ถวายเป็นคัม แล้ว ก็นั่งก้มหน้าอยู่ เจ้าชื่ออะไรอะ เจ้าของใบชาเจ้าชื่ออะไรอะ ชื่อ จิวหลั่น เพคะ เออ นี่คำเริ่มต้นจากที่แรก ชื่อจิวหลั่นเจ้าคะ เพคะ

เออ เอ้ จิวหลั่น ไอ้จุกฝ่า ไอ้ฉิ่นฝ่า มันก็มาติดตะรางอยู่ในเมือง นี้แหละ จิวหลั่นก็เลี้ยงแม่เลี้ยงพ่ออยู่ ตัวของเจ้า ชื่อ จิวหลั่น ใช่ไหมนะ อย่าโกหกนา อย่าปดข้านะ อย่าปดข้านะ ข้าคือคน แต่งงานให้พ่อเจ้า หน้าของเจ้าก็เหมือนแม่ เหมือนไม่มีผิด เหมือนแม่ จะขอถามเจ้าสักคำ ๒ คำ พอให้หายสงสัย สงสัยว่า จะเป็นลูกขุนนางของข้าหรือเปล่า ตามหาเป็นปีๆ หลายปีแล้ว ไม่เห็น พอได้ทราบก็ตายแล้ว เออ ตายทั้งสามีและภรรยา ลูก ลูกชายก็มาติดอยู่ที่นี่ ติดคุกติดตะรางอยู่ที่นี่ ๒ คน ไอ้จุกฝ่า ไอ้ฉิ่นฝ่า ตัวของเจ้าชื่อว่าอะไร จิวหลั่น เพคะ จะถามอีกข้อ เจ้าเป็นหญิงหรือเจ้าเป็นชาย หึ อย่าปดพ่อนะ อย่าปดข้านะ ปดคนอื่นปดได้ ปดข้าปดไม่ได้ เพราะว่าข้าเป็นคนแต่งงานให้ พ่อเจ้า แม่เจ้าก็เหมือนกันนี่แหละ เหมือนกับจิวหลั่นนี่แหละ

ชื่อ จิวหลั่นเพคะ เออ เจ้าเป็นหญิงหรือเจ้าเป็นชาย เออ
ตอบ เป็นหญิงเพคะ เออ เจ้ามีคู่มั่นหรือสามีแล้วหรือยัง เออ
บอกให้ตอบคำเดียว ถ้ามีบอกว่ามี ถ้าไม่มีก็ยังไม่ มีก็พอใจ
แล้ว ยังเพคะ เออ ยังไม่มี ยังเป็นโสดอยู่ เออ ดีแล้ว ขุนนาง
ทั้งหลายเอ๋ย ให้เอาลูกของข้าเนี่ย ไปพักบ้านหลวงในหลวง
ให้เอาตะกร้าใบชา เจ้าจะขายเท่าไรนะเออ ตะกร้า ๒ ๓ ตะกร้า
นี้ เจ้าจะขายเท่าไร เออ ฉันจะเหมาเอง เออ ขอถวายเพคะๆ
ไม่ได้ๆ เรื่องเงินเรื่องทอง ทรัพย์สินเงินทอง พระราชาจะเอา
เฉยๆ ไม่ถูกต้อง ต้องมีค่าตอบแทน เขาทำงานหนัก เออ เอา
ไปเอาเงินของข้า อยู่ในคลังของข้านั่นแหละ ๔,๐๐๐ ตำลึง ๔,๐๐๐
ตำลึงเอามาให้ข้านะ เขาเอาชีวิตลูกชายของข้าไว้ได้ เออ แล้วเขา
ก็เป็นลูกขุนนางของข้าเอง เออ ที่หากันมาตั้งหลายปีแล้วไม่เห็น
ได้ยินข่าวว่าตายแล้ว เออ ไปซะแล้ว เขาเอาไปพักบ้านหลวง
เป็นบ้านรับรองหลวง มีมุ้งนอนหมอน... หมอนมุ้ง ที่นอนหมอน
มุ้งดีมาก อิม ไฟสว่างไสวเหมือนกับ ข้า ที่รับรองของในหลวง
ละ นอนสบาย นอนไม่หลับเลยวันนั้นนะ

ตื่นเข้ามา พระเจ้าหวางตี้ ก็สั่งให้คนนำทางเอากลับไป
ส่งซะก่อน ไปจัดสถานที่รับขันหมากหลวงนะ เออ เราจะไปขอ
เขาเนี่ยเป็นลูกสะใภ้หลวง หึ เออ ขอจิวหลั่นเนี่ยเป็นลูกสะใภ้
หลวงเลย ประชาชน ไพร่ฟ้าประชาชนจะเห็นด้วยหรือเปล่านั้น เป็น
พระมหากษัตริย์คุณอย่างยิ่งเพคะ ที่พระองค์ไม่รังเกียจประชาชน
คนธรรมดา เออ เขาเอาชีวิตลูกชายของ ของเราไว้ได้เพราะเขา
ถ้าไม่มีเขา ลูกๆ ชายของข้าก็คงตายเพราะเปล่านั้น อันนี้เขารักษา
พยาบาลจนหายจากพิษงู เลือดออกตามไรฟันทิ้งหาย ข้า พิษงูก็
หายปกติ เดินได้ปกติเลย

เพราะฉะนั้นบุญคุณอันนี้ มันมีต่อกันแล้ว เราก็ไม่ทอดทิ้งเขา
ก็เลยแต่งตั้งให้ ให้เพิ่มจัดสถานที่รับกับ รับขันหมากหลวงที่
บ้านของจิวหลั่นนั่นแหละ จัดใหม่แต่งใหม่ เคยเป็น ข้า นั่นใหม่
วันดีคืนนี้พระเจ้าหวางตี้ก็ไปแล้ว วันนี้ไปแล้ว แม่เฒ่าห्यूหลัง
ได้ยินข่าวว่าพระเจ้าหวางตี้ ขอเอาไปเป็นลูกสะใภ้หลวง ร้องให้
ยายห्यूหลัง ร้องให้เอยนะ อ้าวเป็นยังงี้ละ พี่จะนำขันหมาก
หลวงมาวันพรุ่งนี้แหละ อิม คอยรับอยู่นี้ ถึงวันเวลาแล้วก็ไป
แล้วพระเจ้าหวางตี้ ขบวนช้าง ขบวนม้า ตามกันออกไปหมู่บ้าน
ลี้ฉี แต่ไม่ต้องแต่งมากมายหรอก ไปแล้วก็ไปทำพิธี ตกกลงกับ
แม่เฒ่าห्यूหลัง เป็นคนรับขันหมากหลวง พ่อเขาก็ตายแล้วแม่
เขาก็ตายแล้วอยู่บนไร่ ขึ้นไปบนภูเขาซะก่อน

เราไปขอขมาโทษมิ่งงงฝ่าชะก่อน เราตามหาตั้งหลายปี
ติดๆ ทำยังงี้ก็ไม่เห็น จนได้ยินข่าวว่าตายแล้ว นี้เราจะไป เออ
ไหว้ศพเขา ก่อนจะไหว้ศพแล้วก็ทำพิธีซะก่อน เอาดอกไม้ธูปเทียน
ใส่ขันใหญ่ๆ กล่าวคำขอขมาลาโทษ ข้าพเจ้าได้ประมาทล่วงเกิน
ท่านแล้ว ท่านมิ่งงงฝ่า ท่านไม่มีความผิดแต่ได้หนีจากบ้านจาก
เมืองออกมา รอนแรมมาหลายปีแล้ว จนว่าลูกเขาโตแล้ว ข้าพเจ้า
ขอแล้ว ขอกับแม่เฒ่าห्यूหลังแล้ว เออ แล้วจะมาขอขมาโทษ
มิ่งงงฝ่ากับภรรยาที่เราแต่งงานให้นะ ขอจงโหมทนาเถอะ ข้าพเจ้า
ไม่ทิ้งลูกของท่านหรอก ลูกของมิ่งงงฝ่าก็เหมือนลูกของเรา เรา
จะเลี้ยงดูอย่างเป็นธรรมที่สุด ตกกลง เอาขันหมากให้ยายห्यूหลัง
เป็นคนเฝ้าสวนอยู่ที่นั่น เออ เก็บเอาไปขายได้สบาย เป็นของ
หลวงแล้วละทีนี้ ข้า นี่แหละตกทุกข์ได้ยากลำบากยังงี้ เออ
ก็ได้ดีคนมีบุญมีวาสนา ได้เป็นลูกสะใภ้หลวง ก็รับขันหมากไม้กัน
แล้วก็เอาขบวนช้าง ขบวนม้ากลับมา

พอจะเข้าเมือง จะเข้าเมืองไม่ได้ ประชาชนติดตามมาเป็นจำนวนมาก ติดตามขบวนมา แต่ว่าข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าแผ่นดินพระเจ้าทรงตั้ง ขอเอาเป็นลูกสะใภ้หลวงเออ มันก็ดีใจไซโยให้ฮัวมา เออ ดีหลาย ขออนุญาต อนุญาตพระบิดาชะก่อน ข้าพเจ้าขอลงที่นี้ พบปะกับประชาชนชะก่อน ขอให้พบปะกับประชาชนชะก่อน พี่น้องหัวหน้าหมู่บ้าน มา ข้าพเจ้ามีเงินแล้ว ข้าพเจ้าขายใบชาได้ ๔,๐๐๐ ตำลึง เนี่ย ๔,๐๐๐ ตำลึงจะแจกให้พี่น้อง ครอบครัวละเท่าๆ กัน ว่า มารับเด้อ มารับครอบครัวละเท่าๆ กัน ถึงจะมีครอบครัวบ้านเรา ให้ไปขยับขยายใบชาอยู่ในไร่ณะแบ่งกัน ออกกันทั่วหมู่บ้านแล้วให้ทั่วถึงหมด อืม แล้วกองทุนนั้นส่วนนั้นเราให้เอง ทุนนี้เป็นทุน อ้า แผ่ใบชาขยายใบชาให้ได้ทุกครัวเรือน เพราะว่าเรา เห็นเมตตาเราก็เพราะว่าใบชานี้แหละ เออ เป็นเหตุช่วยได้ เพราะฉะนั้น ขออนุญาตไว้แล้วที่จะแจกพี่แจกน้องหมด เออ พระ พระเจ้าทรงตั้งอยู่นิ่งอยู่ค้ำข้าง ทำหนวดหยีบหยีบๆ ทำหนวดหยีบหยีบๆ อืม อืม

ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา เป็นกัลยาณีอย่างดี เป็นหญิงแบบรู้จักสงเคราะห์สงหาไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้ ไปให้ทั่วถึง ดลิตเอาสินนี้ตัวอย่าง อ้า ใครจะแต่งงานแต่งงานก็ให้ได้ อย่างนี้ ให้ได้อย่างลูกสะใภ้ข้านี้ เออ แจกเงินแจกทองแล้วๆ ก็เคลื่อนขบวน ลาเข้าไปในวัง ในรั้วในวัง จัดหอจัดอะไรไว้แล้ว เรียบร้อย ได้เป็นลูกสะใภ้หลวง แต่ว่าเป็นคนดี มีศีลธรรม มีเมตตากรุณาต่อชาวบ้านชาวเมือง เหมือนพี่เหมือนน้อง เออ ไม่ทะเลาะ อย่างทะเลาะกัน เบาะแว้งกัน ให้ดูแลกกัน ช่วยเหลือกัน ใครเจ็บป่วย สั่งไว้หมดข้าพเจ้าเป็นคนสั่งเอง เพราะฉะนั้น ก็แต่งงานแต่งงาน อ้า ได้เลื่อนยศเลื่อนอะไรขึ้นมา อู่เหลงตั้ง

ก็กลายเป็น อู่เหลงก็เลื่อนขึ้นเป็นอู่เหลงตั้ง ข้าพเจ้าก็เป็นคุณหญิงคุณนายขึ้นมาแล้วปะเนี่ย เออ เออ พระเจ้าทรงตั้งรักเหมือนลูกในไส้ เออ ไม่ได้กระทบกระเทือนจิตใจ

นี่เพราะว่า ด้วยคุณธรรมที่ประพฤติปฏิบัติมา อ้า จึงได้เป็นลูกสะใภ้หลวง ก็เลยได้ตกทุกข์ได้ยากลำบากได้ดี อ้า พวกเราก็เหมือนกันละนะ อยาก สันติสันโดษมักหลาย ของได้ก็จะตัวเอง หรอก พอรวยมันก็จะรวยเองหรอก อ้า เหมือนกับข้าพเจ้าเป็นตัวอย่าง ข้าพเจ้าเป็นคนซื่อ คนตรง ปฏิบัติพ่อ ปฏิบัติแม่ จนถึงวาระสุดท้าย เออ ในที่สุดได้เป็นลูกสะใภ้หลวง ด้วยประการฉะนี้

(สาธ)

ถ้าบรรยายให้ละเอียดรอบคอบก็จะมากไป เออ ได้เป็นลูกสะใภ้หลวงนะ อ้า พี่นไม่ขี้ปด

